

Giới thiệu Trúc Mộng Lan Viên: Quỷ Nhân Tiểu Thư

Ngay từ khi sinh ra trong truyện Trúc Mộng Lan Viên: Quỷ Nhân Tiểu Thư, cô đã mang năng lực nhìn thấy linh hồn. Chính vì vậy những người xung quanh cô không ai muốn làm bạn với cô, ai cũng nói cô bị bệnh tâm thần và xa lánh cô, ngay cả hân cũng vậy.

Từ nhỏ cô luôn mơ ước trở thành cô dâu của hân. Cô lẽo đẽo theo hân, gọi hân là Luân ca ca mặc kệ việc hân thường xuyên bảo cô hãy tránh xa hân.

Cô vốn tưởng rằng sau khi mình lớn lên sẽ trở thành cô dâu xinh đẹp nhất của hân trong ngày cưới nhưng khi cô về nước thì cô mới biết được rằng hân đã có người yêu ngon tình sùng.

Tuy rất đau lòng nhưng cô không muốn bỏ cuộc, vẫn kiên trì dùng mọi cách để theo đuổi hân.

"Viêm Dịch Luân, tôi mới là vợ anh. Tại sao anh lại vì người con gái đó mà không để ý tới tôi? Cô ta không hề yêu anh. Cô ta chỉ yêu tiền tài cùng địa vị của anh mà thôi!"

Cô thực sự cảm thấy mệt mỏi, duyên phận kiều ngạo nên cô chấp nhận bỏ cuộc.

Mang theo trái tim đau thương cô xuất ngoại đến một đất nước tên là Parawat. Chính nơi này cô đã tìm lại được hy vọng và sức sống. Cùng theo dõi tiếp truyện online hay từ tác giả Tuyệt Mị Duy Ánh các bạn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quỷ Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Làn Đầu Gặp Gỡ

Mười lăm năm trước _ ngày 18, tháng 5, năm 1999!

Biệt thự Diêu gia

Hôm nay là ngày kỷ niệm sáu năm ngày cưới của vợ chồng viện trưởng Viện nghiên cứu khoa học Đài Nam, cũng là ngày sinh nhật cô con gái rượu của họ. Tất cả những khách được mời tới đều là người nổi tiếng trên thương trường và các quan chức cao cấp của Đài Loan.

Diêu gia nằm trên một ngọn đồi cao ở ngoại ô Đài Nam, xung quanh hai bên đường vào trồng đầy trúc xanh tươi, hai bên đều có đèn đường.

Xe từng xe nối đuôi nhau lên ngọn đồi của Diêu gia, ngọn đồi này thuộc quyền sở hữu của họ, tên nó là Đồi Hy Vọng, là quà sinh nhật một tuổi mà Diêu viện trưởng dành cho cô con gái rượu của mình.

Toàn bộ khu biệt thự của Diêu gia rộng hơn 10.000 mét vuông, từ cổng đi vào phải mất hơn năm phút chạy xe mới có thể tới cửa chính của biệt thự. Khi gần tới, sẽ bắt gặp một vườn hoa vô cùng xinh đẹp.

Trước sân của biệt thự là một bức tượng nữ thần được làm bằng phỉ thúy đứng trong vòi phun nước, nền đá cẩm thạch xanh biếc. Khoảng sân rộng lớn tới nỗi có thể đậu hơn mấy trăm chiếc xe ô tô.

Trong số những chiếc xe tới nơi đây dự tiệc, có một chiếc hiệu Volkswagen Beetle là bắt mắt nhất, nó là dòng sản phẩm xe Limousine nổi tiếng nhất hiện nay. Từ trên xe đi xuống bốn người. Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, người phụ nữ thì hai mươi tám tuổi, bé trai mười tuổi và bé gái bốn tuổi. Bốn người đều cao quý, nam thì tuấn mỹ bất phàm, nữ thì xinh đẹp thanh lệ.

"Viêm đồng!" Một tiếng gọi ngăn lại bước đi tới của bốn người.

Viêm đồng xoay người lại, nhìn thấy ba người đang đi tới, tiếng gọi vừa rồi là của người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi.

"Viêm Đồng, lâu rồi không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?" Người đàn ông đó đưa tay ra muốn đi bắt tay với Viêm đồng.

"Tôi vẫn khỏe, anh cũng khỏe chứ, Trương tổng?" Viêm đồng lịch sự đưa tay ra đi bắt lấy tay Trương tổng, cười cười hỏi.

"Ha ha ha, tôi vẫn khỏe! Viêm đồng, đây là vợ và con của ngài sao?" Nhìn thấy ba người đứng bên cạnh của Viêm đồng, Trương tổng liền ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy. Diệc Luân, Diệc Linh! Hai con mau chào chú Trương đi." Nhìn xuống hai đứa con mình, Viêm đồng nhẹ giọng nói.

"Chào chú Trương!" Nhưng mà chỉ có bé gái chào, còn bé trai thì vẫn im lặng đứng ngây ra đó, vẻ mặt lạnh lạnh không cảm xúc.

Nhìn thấy cậu như vậy, Viêm đồng liền cười cười nhìn vào vẻ mặt đang bị cương lại của Trương tổng, "Tính nó là vậy, không thích nói chuyện với người lạ, Trương tổng đừng trách."

"Ha ha, không sao, không sao! Trẻ con mà, chắc là không thích tiếp xúc với người lớn chúng ta. Nè, Lệ Na! Con mau tới chào anh Diệc Luân đi, sau này các con hãy thường xuyên làm bạn với nhau." Trương tổng đem đứa bé gái khoảng mười tuổi đứng kế bên mình dẫn lên phía trước.

Nhìn thấy cô bé nhìn mình cười thẹn thùng, bé trai liếc mắt một liếc lạnh mặt xoay người đi vào biệt thự.

Đang cười duyên thẹn thùng, nhìn thấy cậu lạnh nhạt không quan tâm tới mình, nụ cười của bé gái liền cương lại, hai mắt từ vui mừng chuyển sang oán giận.

"Không sao, thời gian còn dài mà, chúng nó từ từ sẽ thân nhau thôi!" Viêm đồng chưa kịp mở miệng thì Trương tổng đã cười gượng nói, anh ta là đang giúp con gái mình đỡ bị mất mặt.

"Vậy chúng ta vào trong đi." Viêm đồng cười nhạt dắt tay vợ và con gái đi vào trước.

Trương tổng vẫn đứng tại chỗ, nheo hai mắt lại, âm trầm nhìn theo bóng lưng của Viêm đồng, "Lệ Na! Con nhất định phải kết giao được với con trai của ông ta, nó chính là đồng sự tương lai của tập đoàn Viêm thị. Làm vợ nó, con nhất định sẽ có được tất cả mọi thứ!"

"Dạ, thưa ba!" Con gái Trương tổng là Trương Lệ Na tự tin trả lời, không cần ba nói cô bé cũng sẽ tiếp cận anh Diệc Luân.

Tầng một của căn biệt thự có diện tích 1000 mét vuông, riêng đại sảnh rộng hơn 300 mét vuông. Nơi nơi đều treo đầy bong bóng và dải lụa nhiều màu sắc như những ánh sáng của bảy sắc cầu vồng, trong đại sảnh còn có mưa bong bóng nhẹ nhàng bay rất mờ ảo và thơ mộng. Nghe nói Điều viện trưởng an bày như vậy là theo sở thích của con gái mình.

Trên đài cao còn có một tầng bánh ga tô năm tầng màu xanh nước biển thật lớn, xung quanh bánh có đầy hình cá heo và nài tiên cá, phía tầng trên cùng là một bức tượng Nữ Thần Biển. Xung quanh bàn đề bánh chất đầy quả và hoa Oải Hương, còn có những con thú nhồi bông hình cá heo. Xem ra cô con gái rượu của Điều viện trưởng là một cô công chúa yêu thích những thứ thuộc về biển cả.

"Từ Khiêm!" Viêm đồng nhìn về hướng một người đàn ông tuổi chừng ba mươi đang ôm một bé gái trên tay, bên cạnh còn có một phụ nữ xinh đẹp hai mươi tám tuổi cười như ánh ban mai đang đứng ở gần bàn thức ăn, xung quanh họ còn có vài người khách.

Nghe tiếng gọi, mọi người đều xoay lại, thấy Viêm đồng, người đàn ông được gọi là Từ Khiêm liền chào hỏi khách một tiếng rồi cùng với người phụ nữ bên cạnh mình vui vẻ đi tới gần bọn họ. "Diệc Lâm! Cậu tới rồi sao, mình tưởng một giờ nữa cậu mới tới chứ?" Từ Khiêm cười cười vỗ vai Viêm đồng, anh chính là chủ nhân của biệt thự Điều gia này.

"Cái cậu này! Từ Đài Bắc tới Đài Nam mất bao lâu chứ?" Viêm đồng cười đầm nhệ vào ngực của Điều Từ Khiêm.

Viêm đồng chính là Viêm Diệc Lâm, đồng sự trưởng của tập đoàn tài chính Viêm thị lớn nhất ở Đài Loan, tổng công ty tọa lạc tại Thành phố Đài Bắc.

Vì ba mẹ của Viêm Diệc Luân và Điều Từ Khiêm đều là bạn thân, nên từ khi sinh ra hai người đã ở cùng nhau, chơi thân cho tới khi trưởng thành và cưới vợ. Ba mươi năm trôi qua, tình bạn của bọn họ đã bền chắc và vững như Thái Sơn, không gì có thể chia rẽ tình bạn của bọn họ.

"Ái Ái! Qua đây mình ôm một!" Người phụ nữ đứng bên cạnh Điều Từ Khiêm chính là vợ anh, Lâm Tịnh Như, con gái của một trong mười tỷ phú ở Đài Loan. Cô cười vui vẻ nhìn vào vợ của Viêm Diệc Lâm, sau đó vươn hai tay ra ôm lấy cô ấy.

"Tịnh Như!" Vợ của Viêm Diệc Lâm cũng vui vẻ ôm Lâm Tịnh Như, cô là Dương Khả Ái, con gái của Chủ tịch tập đoàn Dương thị ở Đài Bắc.

"Nhìn hai người cứ như là người yêu lâu ngày gặp lại nhau vậy!" Điều Từ Khiêm lại bắt đầu ghen tỵ.

"Đúng vậy, không quan tâm tới hai chúng ta gì cả!" Viêm Diệc Lâm chua chua nói theo.

"Hừ! Hai người gặp nhau thường xuyên, còn hai chị em chúng tôi đã một năm không gặp rồi!" Dương Khả Ái liếc xéo hai người đàn ông một.

"Phải đó, cũng tại hai người thôi! Tự nhiên chia nhau ra một người Nam, một người Bắc, làm hại chúng tôi cũng phải xa nhau." Lâm Tịnh Như vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai người đàn ông.

"Đúng, đúng! Là lỗi của hai anh." Điều Từ Khiêm và Viêm Diệc Lâm cùng nhau nhận mệnh nói, ai kêu bọn họ đều là nô lệ vợ chứ.囧

"Hừ!" Hai người phụ nữ quay sang chỗ khác, không thèm để ý tới bọn họ.

Sau đó, Lâm Tịnh Như đưa tay ôm qua bé gái bốn tuổi mà Điều Từ Khiêm đang ôm, đây chính là con gái của bọn họ, Điều Từ Đồng.

Cô bé mặc váy công chúa theo kiểu Hy Lạp, một bên có tay ngắn một bên không tay. Mái tóc đen dài hơi xoắn xoắn dài tới thắt lưng, gương mặt trái xoan xinh xắn, hai mắt màu tím trong sáng như Ruby, mũi xinh xắn nhỏ nhắn, môi trái tim hồng hồng vô cùng đáng yêu, chiếc cằm hoàn mỹ. Tính xảo như công chúa nhỏ trong thần thoại Hy Lạp thời Trung Cổ.

"Woa! Đồng Đồng của di hôm nay thật là xinh đẹp nha, mau cho di ôm một nào!" Dương Khả Ái đưa tay ôm lấy Diêu Từ Đồng, không ngừng hôn vào hai má của bé.

"Luân Luân, con mau qua đây! Đây là Từ Đồng, con gái của di Như đó. Xinh đẹp lắm đúng không?" Dương Khả Ái đem Diêu Từ Đồng đưa tới trước mặt của Viêm Diệc Luân, bởi vì phát triển tốt nên mới mười tuổi mà Viêm Diệc Luân đã cao gần tới cằm của Dương Khả Ái, gần 1m50.

Nhìn thấy Diêu Từ Đồng gần mình trong khoảng cách hơn 10cm, Viêm Diệc Luân liền kinh diễm với gương mặt của bé. Vừa rồi do bé được Diêu Từ Khiêm ôm, còn cậu thì đứng phía sau Viêm Diệc Lâm nên không nhìn thấy bé.

"Thật xinh đẹp!" Viêm Diệc Luân bất giác khen ra miệng, nhận thấy mình khác thường Viêm Diệc Luân liền ngậm miệng lại, mặt lạnh lạnh như mọi khi, ánh mắt chuyển sang hướng khác, không thấy được trong mắt của bốn người lớn đang lóe sáng không ngừng.

"Đẹp như công chúa vậy!" Con gái của Dương Khả Ái là Viêm Diệc Linh đáng yêu mở to mắt nhìn vào Diêu Từ Đồng, vui vẻ cười nói.

"Xinh đẹp!" Đột nhiên Diêu Từ Đồng mở miệng nói, hai mắt nhìn chằm chằm Viêm Diệc Luân.

Nghe vậy, bốn người lớn liền nhìn vào Viêm Diệc Luân. Cậu có gương mặt như được đao tước phủ khác, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng và đôi môi hơi mơn lên nhìn thật khóe khóe. Có chỗ nào xinh đẹp chứ?

Chợt bất gặp Viêm Diệc Luân ửng đỏ hai lỗ tai nhưng vẫn bày ra vẻ mặt thật suất, hai tay bỏ vào túi quần, làm ra vẻ một bộ dáng lão thành. Ánh mắt của bốn người lớn lại lóe sáng, lần này còn sáng hơn khi nãy, miệng thì cười rất thần bí, hiểu ý nhìn nhau như đang âm thầm quyết định chung điều gì.

"Hừ! Con trai làm sao xinh đẹp, đó là khen con gái!" Bất gặp người lớn cười trêu mình, Viêm Diệc Luân có chút mất tự nhiên, khóe khóe nói xong một câu liền bước đi ra hướng cửa bên cạnh.

"Còn mình còn mình. Mình không xinh đẹp sao?" Viêm Diệc Linh đáng yêu đem mặt mình ngẩng lên, chu chu môi nhìn Diêu Từ Đồng.

"Đồng Đồng, đây là Linh Linh, con gái của di!" Dương Khả Ái cười nói, do hai gia đình phải xa nhau đã năm năm, nên mấy đứa trẻ chưa có dịp gặp mặt nhau. Cô và Lâm Tịnh Như chỉ gặp nhau nhân dịp họp lớp mỗi năm, thời gian còn lại chỉ có thể lo cho gia đình và con cái, còn hai tên đàn ông kia thì gặp nhau thường xuyên vì họ hay đi công tác.

"Linh Linh xinh đẹp!" Diêu Từ Đồng cười đáng yêu nhìn Viêm Diệc Linh nói.

"Hi hi hi!" Viêm Diệc Linh cười vui vẻ và đưa tay muốn nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng.

Dương Khả Ái thấy vậy liền để Diêu Từ Đồng xuống, để cho cô bé cùng đi chơi với Viêm Diệc Linh. Nhưng mà họ không biết được, Diêu Từ Đồng đã sớm bị Viêm Diệc Luân hấp dẫn sự chú ý, nên chân vừa chạm đất liền nắm tay Viêm Diệc Linh đi tìm cậu. Từ đó về sau, cô bé đều muốn chơi cùng cậu, dần dần đem gương mặt của cậu khắc sâu vào ký ức của mình...

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sân Bay Gặp Mỹ Nam

"Máy bay năm phút sau sẽ đáp xuống sân bay quốc tế của Parawat, đề nghị các vị hành khách ngồi yên tại chỗ. Sau khi máy bay hạ cánh, các vị hãy kiểm tra lại hành lý xách tay của mình trước khi xuống máy bay. Xin cảm ơn!" Tiếng nói của tiếp viên hàng không vang ra từ loa làm cho Diêu Từ Đồng từ trong hồi tưởng tỉnh thần lại.

Cô thu hồi ánh mắt đang nhìn xa xăm và quay đầu lại, nhìn vào bên trong máy bay, thấy mọi người đều đang từ từ tỉnh giấc lại khi nghe tiếng nhắc nhở của tiếp viên hàng không, bỗng nhiên cô cười nhạt.

Những hành khách trên chuyến bay này có người về thăm nhà, có người đi hưởng tuần trăng mật, có người đi công tác và có người thì đi du lịch, còn cô thì sao?

Cô là đi tìm cách chữa trị vết thương cho trái tim mình. Đi tìm một hy vọng, một niềm tin để mình vui vẻ và mạnh mẽ trở lại.

Sân bay quốc tế Parawat

Sau khi ra lấy hành lý, Diêu Từ Đồng nhìn những người đi chung chuyến bay đều có người đi chung, có người tới đón, cô cảm thấy mình thật lẻ loi và chơi vơi giữa dòng người xa lạ. Cười nhạt cho qua mọi chuyện, dấu đi cảm xúc đau thương, cô đẩy xe hành lý đi tiếp.

Bỗng nhiên, cô bị một người đụng ngã, cô và hành lý đều ngã trên đất. Bị kinh hách và ăn đau cô liền nhúu chặt mày, tức giận nói, "Đi đường kiểu gì vậy

hả?"

"Tôi không có đi, tôi đang chạy. Cô không sao chứ?" Một câu nói tiếng Anh đầy từ tính xen lẫn sự êm nhẹ như rượu vang vừa ngọt lại vừa làm cho người ta say mê vang lên.

Mùi thơm của loại Anh Đào hoang dã Griotte rất đặc trưng cho hương vị vùng Chambertin vương vấn quanh chóp mũi của Diêu Tử Đồng, do người đó cúi người xuống đỡ mình lên, làm cho Diêu Tử Đồng không thể không ngẩng đầu lên nhìn.

Trước mắt cô là một người con trai khoảng hai mươi sáu tuổi, mái tóc mượt dài qua vai một chút được cắt kiểu gọn gàng và mỏng manh như lông tơ, có vài sợi còn rớt trước ngực. Gương mặt thon dài, mày liễu như họa, mi dài và cong, đôi mắt phượng dài với con ngươi màu xanh ngọc thật xinh đẹp, mũi cao nhỏ, môi mỏng màu hồng phấn mỏng, bên dưới là chiếc cằm tinh xảo.

Đẹp quá!

Nếu không phải người thanh niên này đang mặc vest đen, với chiếc cà vạt màu xanh dương kéo xệ và chiếc áo sơ mi trắng bên trong thoát nút tới ngực, để lộ ra xương quai xanh và trái cổ thì cô sẽ định nhìn anh là con gái rồi.

"Angel!" Người thanh niên mở miệng nói khi nhìn thấy rõ dung mạo đẹp như thiên thần của Diêu Tử Đồng, thấy cô cứ nhìn mình chăm chăm, anh liền cười khẽ hỏi bằng tiếng Anh, "Mặt tôi dính gì sao?"

"A! No no no!" Bị anh hỏi như vậy Diêu Tử Đồng mới chợt giật mình hồi thần lại, lắc đầu không ngừng.

"Ha ha ha, thật thú vị!" Người thanh niên cười khẽ ra tiếng, khoe môi gọi lên một độ cong thật hoàn mỹ.

"Thú vị? Nhìn thấy mình lúng túng anh ta còn cười vui vẻ như vậy, mình đang làm trò cười cho anh ta sao?" Diêu Tử Đồng hơi nhú mi, không hồn giận nhìn người thanh niên, còn bất mãn nói ra miệng bằng tiếng Hoa.

Thấy anh cười cười nhìn mình rồi sau đó khom người nhặt lên hành lý và để trở lại trên xe đẩy, cô liền gật gật đầu hài lòng. "Ừm, xem như còn có chút lương tâm!"

Ở một góc độ cô không nhìn thấy tới được, cô không biết người thanh niên gọi lên khoe môi, hai mắt mang ý cười khi nghe cô nói xong.

Nhặt xong hành lý, người thanh niên cười nhạt nhìn vào Diêu Tử Đồng, vẫn dùng tiếng Anh nói với cô, "Xin lỗi vì đã đụng phải cô!"

"Không có gì! Giờ anh có thể đi rồi!" Diêu Tử Đồng nói xong liền bước tới bên xe đẩy, còn vừa đi vừa lẩm nhẩm nói bằng tiếng Hoa, "Hừ! Cho dù xin lỗi thì sao? Cũng không có chút thành ý. Anh ta tưởng mình không nhìn thấy được ý cười trong mắt anh ta sao? Chắc chắn là đang cười nhạo mình! Đẹp trai thì sao? Cũng không lịch sự chút nào, chỉ giả vờ ra lãng thôi."

Diêu Tử Đồng vẫn không ngừng lải nhải, hồn nhiên chưa phát giác được ngay từ đầu khi đụng phải cô, người ta đã hiểu được câu tiếng Hoa đầu tiên mà cô nói, nhưng lại trả lời cô bằng tiếng Anh mà thôi.

Cô đi rồi không biết được người thanh niên đó một tay ôm ngực một tay sờ sờ cằm, khoe miệng nhếch lên nụ cười tà, ánh mắt mỉn mang theo hứng thú gât gao nhìn theo cô.

"Thần vương! Xin theo chúng tôi về!" Một đám người áo đen đeo kính đen đột ngột xuất hiện sau lưng của người thanh niên, người dẫn đầu cung kính cúi đầu nói với anh bằng ngôn ngữ địa phương của Parawat.

"Được thôi, hôm nay ta theo các người về, không xuất ngoại nữa." Bởi vì anh đã tìm được thứ thú vị ở Parawat rồi!

Người thanh niên cười tà mỉn và không biết từ đâu lấy ra một cái kính râm màu rượu vang đỏ đeo lên, thẳng lưng và hất cằm, dang tay ra để cho hai tên vệ sĩ nắm lấy hai bên cánh tay mình và đi về phía trước.

Nhìn thấy anh hôm nay bị bọn họ bắt được mà còn vui vẻ để họ dẫn về, những tên vệ sĩ liền xuất hạn mồ hôi, trên trán hiện lên ba vạch đen, hai mắt nghi hoặc nhìn anh một lúc rồi sau đó cùng nhau lắc đầu.

Hình như thần vương bị bệnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mắt Tím Nhìn Thấy Âm Linh

Diêu Tử Đồng ra sân bay liền bắt taxi đi tới khách sạn 5 sao lớn nhất ở Parawat, Avista Hideaway Resort and Spa, một chi nhánh của Avista Phuket

Resort and Spa ở Thái Lan.

Avista Hideaway Resort and Spa nằm ở gần khu trung tâm giải trí của Parawat, có mười tầng lầu và hơn năm ngàn phòng. Nơi đây có diện tích hơn 40.000 mét vuông, có cả khu nghỉ mát và spa dành cho khách.

"Cho tôi phòng Tổng thống!" Điều Từ Đồng đem visa đưa cho tiếp tân kiểm tra và dùng tiếng Thái nói chuyện với cô ta.

Do khi du học ở Pháp cô có học thêm một số tiếng nước ngoài như: Hàn, Nhật, Pháp, Ý, Anh và Thái, nên cô không phải vì vấn đề ngoại ngữ mà cảm thấy khó khăn khi ra nước ngoài.

"Cô Điều, xin hỏi cô có cần đặt chỗ trong spa của khách sạn chúng tôi hay không? Do cô đặt là phòng Tổng thống, nên chúng tôi miễn phí cho cô về spa và các hoạt động giải trí khác trong resort." Tiếp tân lễ phép nói với Điều Từ Đồng.

Họ Điều không chỉ nổi tiếng ở Đài Loan mà còn ở các nước khác trên Châu Á và Châu Âu, vì ông nội của Điều Từ Đồng là một trong mười tỷ phú ở Anh, có nhiều công ty trong các ngành nghề khác nhau trên Thế giới, bất động sản thì rải rác khắp nơi, khách sạn này cũng có cổ phần của Điều gia. Cho nên chỉ cần nhìn thấy ba chữ Điều Từ Đồng thì đã biết cô chính là cô cháu gái cưng duy nhất của Điều Từ Hưng rồi.

"Ok, cô đặt cho tôi một chỗ mát xa toàn thân và tắm bồn! À còn nữa, tôi không muốn người thứ tư ngoài cô và anh quản lý biết tôi đang ở đây. Bất kỳ ai muốn điều tra cũng không được tiết lộ! Nhớ kỹ, đó là bất kỳ ai, kể cả người nhà của tôi." Điều Từ Đồng tuy là cười nhẹ nhàng mà nói nhưng cũng không khó nghe ra được trong lời nói có mệnh lệnh.

Vì sợ gia đình và Viêm Diệc Luân tìm thấy mình nên khi ở Đài Loan, Điều Từ Đồng đã dùng tên của một người bạn thân mua vé máy bay từ Đài Bắc tới Đài Nam, rồi mới từ Đài Nam bay sang Parawat.

Với uy vọng của gia đình mình ở Đài Loan, nên cô chỉ cần yêu cầu những người kiểm tra xuất nhập cảnh bao che việc mình dùng tên người khác.

"Chúng tôi đã biết, thưa cô Điều!" Cô tiếp tân và người quản lý cùng lúc lễ phép nói và gật đầu đảm bảo.

"Mười phút sau cô cho người đem thức ăn lên cho tôi." Điều Từ Đồng nói xong liền đem túi xách và vali kéo đi.

"Cô Điều, để tôi cho phục vụ mang hành lý lên cho cô." Người quản lý nhìn thấy cô định tự mình kéo vali đi liền ngăn lại.

Thấy vậy, Điều Từ Đồng gật đầu và đem vali đưa cho người phục vụ, sau đó đi song song với quản lý vào thang máy.

*

Hoàng Cung Parawat

"Sao hả? Lần này sao lại tự động tự giác chịu trách nhiệm quay về vậy, không giống như mọi khi, lần nào em cũng bị bọn họ chụp thuốc mê rồi mang về?" Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang ngồi trên ghế ở bàn làm việc trong phòng, mắt mang ý cười và trêu chọc nhìn vào một thanh niên khoảng hai mươi sáu tuổi đang nằm nghiêng người thật lười biếng trên sofa đối diện.

Nếu Điều Từ Đồng có ở đây thì cô sẽ nhận ra được, người thanh niên đó chính là người đã đụng vào cô ở sân bay khi nãy.

Người đàn ông vừa mới nói chuyện với người thanh niên đó để hồ sơ lên bàn, đứng lên và đi về phía sofa. Dáng người anh cao lớn đúng chuẩn, gương mặt tuấn tú, mũi thẳng tắp, mắt sắc như điều hâu sa mạc, môi đỏ thắm như môi con gái, khí chất cao quý hơn người.

Anh mặc quân phục màu trắng ngà, hai bên vai có hai tua ruy băng, còn có một dải băng màu đỏ quấn từ trên vai xuống eo đại diện cho thân phận. Bên ngực trái đeo một huy hiệu màu vàng, đó là huy hiệu của người Hoàng gia. Anh chính là quốc vương của Vương quốc Parawat này, Phuwanet Wasuthep Sriwasatawa Rajaput, còn người thanh niên đang nằm dài trên sofa chính là em trai ruột của anh, Thân vương Prin Wasuthep Sriwasatawa Rajaput.

"Anh đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn em, nếu không phải anh ra lệnh, họ dám chụp thuốc mê em sao?" Prin cầm một sợi tóc đùa ở trên tay, liếc xéo nhìn về Phuwanet một cái.

"Vậy thì em đừng tìm cách trốn đi nữa, ngoan ngoãn ở lại giúp anh xử lý chính vụ là được rồi." Phuwanet vừa cời nút áo nơi cổ tay vừa cười nhẹ nói.

Tiền Quốc vương của Parawat đã truyền ngôi lại cho Thái tử Phuwanet vào nửa năm trước, sau đó phong con trai nhỏ của mình cũng chính là hoàng tử Prin trở thành thân vương để phụ tá cho Phuwanet, còn ông thì cùng với hoàng hậu của mình đi khắp thế giới du lịch mà hưởng phúc.

Nhưng mà vị thân vương này thực sự không có một chút hứng thú với chính trị, suốt ngày bỏ trốn ra ngoài lang bạt vui chơi, hết đi Hàn Quốc rồi sang Thái Lan, sau đó đi Anh, Pháp, rồi tới Ý và Đức...nói chung là du ngoạn khắp các quốc gia.

Mỗi lần Prin đi như vậy, Phuwanet lại cho vệ sĩ tìm và bắt về, do anh nhiều lần chống đối nên Phuwanet bắt buộc phải cho vệ sĩ dùng biện pháp mạnh, dùng thuốc mê làm anh bất tỉnh và mang về nước.

Sau khi bị bắt trở về anh lại trốn ra thành công và lại bắt đầu con đường lang bạt của mình, Phuwanet lại sai người đi bắt về và anh cứ tiếp tục trốn rồi lại bị bắt, hôm nay đã là lần thứ không biết bao nhiêu anh bị bắt được và cũng là lần đầu tiên anh tự nguyện vui vẻ để cho vệ sĩ áp giải về.

"Miễn đi! Em không thích chính trị, anh là vua thì anh tự mình xử lý, chẳng phải anh còn có phụ tá hay sao?" Prin lười biếng nhắm mắt lại như muốn ngủ, thanh âm dày dầy nói.

"Thủ tướng Warun là giúp anh về mặt ngoại giao, Rajeev là đặc phái viên, phụ tá anh về mặt quân sự, còn xử lý nội vụ thì cậu ấy không hiểu. Em học chính trị thì phải giúp anh chứ." Phuwanet xoắn tay áo lên cao, bụng lấy bình trà rót ra một chén trà và tao nhã uống.

"Miễn bàn ~! Em chỉ thích đi du ngoạn thế giới. Nếu anh muốn tìm người trợ giúp thì mau cùng với chị dâu sinh một hoàng tử đi, để nó giúp anh." Prin đột nhiên ngồi dậy, cười thần bí nói.

"Tiểu tử, em thật là!" Phuwanet cốc đầu Prin một cái, về mặt có chút ngượng ngùng.

"Nói tới cũng lạ, anh có vợ hơn một năm rồi sao lại không thấy có tin mừng gì vậy? Theo em nghĩ không phải tại chị dâu, mà là...anh có vấn đề đúng không?" Prin cười tặc tặc nói, hai mắt cố tình liếc về phía dưới của Phuwanet.

"Em..." Phuwanet trừng mắt nhìn Prin.

"Hai anh em nói chuyện gì mà nhắc tới chị vậy?" Tiếng nói dịu dàng nhưng không quá mềm nhẹ và mang theo trêu chọc vang lên. Chủ nhân của giọng nói này là người phụ nữ khoảng hai mươi tám tuổi, dáng người mảnh khảnh, gương mặt xinh đẹp với đôi mắt to trong sáng, sóng mũi cao thẳng, môi chẻ sâu có màu hồng phấn với nụ cười thật tỏa nắng. Cô mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt tay ngắn rất đơn giản nhưng lại không dấu được sự cao quý của mình, trên ngực áo bên trái của cô đeo một huy hiệu màu bạc tượng trưng cho thân phận quý tộc của Hoàng gia. Cô là Hoàng hậu của Parawat, Thiptara Adisuan Rajaput (Nam).

"Nam, em thức rồi à, sao không ngủ thêm chút nữa?" Phuwanet nhìn thấy người phụ nữ đi vào liền đứng lên đi sang, đưa tay ôm lấy vai cô, miệng cười thật tươi, ánh mắt đầy nhu tình nhìn cô.

"Làm ơn đi anh trai của tôi! Bây giờ đã trưa lắm rồi, còn ngủ nữa sẽ trở thành heo lười." Prin liếc trắng mắt Phuwanet, không chút để ý tới vẻ mặt đang đen dần của anh.

"Chị là heo lười thì cũng không lười như em, đem hết vất vả để một mình anh trai gánh, còn mình thì thông dong đi chơi, thân vương lười!" Nam cười chọc ghẹo lại Prin, sau đó cười ngọt ngào nhìn vào Phuwanet.

Phuwanet cũng cười đáp lại cô, ôm cô cùng ngồi trên sofa. Nhìn thấy hai người ngọt ngào ôm ấp như vậy, Prin liền rùng mình, hai tay chà sát vào hai cánh tay mình, "Hai người làm ơn đừng có ớn lạnh trước mặt em được không!"

"Vậy thì em tìm người cùng mình ớn lạnh đi, đừng có ở đó mà ghen tị." Nam cười tà ngễ nhìn Prin, thẳng thót này lần nào thấy bọn họ ngọt ngào cũng đều chọc ghẹo.

Nghe vậy, đột nhiên trong đầu Prin xuất hiện một thân ảnh màu lam với mái tóc đen mượt, xinh đẹp như Thiên thần, khí chất thì cao quý thanh nhã. Khóe miệng của Prin gợi lên một nụ cười đầy nghiền ngẫm, hai mắt nhìn về xa xăm.

Thấy Prin như vậy, Phuwanet và Nam hai mắt nhìn nhau, trong mắt của đối phương đều hiện lên kinh dị, còn có khó hiểu và nghi hoặc. Vì nụ cười và ánh mắt như vậy chưa bao giờ xuất hiện trên mặt của Prin, nên họ không thể không cảm thấy kinh ngạc và quý dị, tò mò muốn biết điều gì đã khiến Prin biến đổi.

Ánh mắt của Phuwanet nhìn vợ mình như đang nói: Xem ra, phải hỏi những người vệ sĩ đã bắt Prin về.

Nam trả lời lại anh bằng ánh mắt: Chắc chắn hôm nay ở sân bay đã xảy ra chuyện gì, nếu không Prin cũng không ngoan ngoãn chịu trời như vậy.

Prin cứ lo hồi tưởng lại, nào đâu hay anh trai và chị dâu của mình đã bắt đầu nghi ngờ và tò mò, sau đó âm thầm cho người điều tra anh.

*

Khách sạn 5 sao Avista Hideaway Resort and Spa

Diêu Từ Đồng mất xa toàn thân vừa xong liền đi vào bồn ngâm bồn, đây là thói quen mỗi tuần một lần của cô trong bốn năm du học ở Pháp. Cô rất thông minh nên khi người ta dùng thời gian sáu năm cho đại học và thạc sĩ, cô chỉ mất bốn năm cho ngành thiết kế sư.

Đang nằm nhắm mắt dưỡng thần trong bồn tắm bồn, bỗng nhiên nghe được bên tai có động tĩnh, cô liền mở mắt ra, nhìn thấy một cô gái đang ngồi sát bên mình trên thành bồn, hai chân thì đang đá đá vào trong nước bồn.

"Em là ai?" Diêu Từ Đồng đem mặt nạ đang đắp trên mặt tháo xuống, hơi nhíu mi nhìn vào cô gái.

"A!" Cô gái bị Diêu Từ Đồng đột nhiên mở miệng hỏi liền giật mình rơi vào trong bồn, sau đó liền ngồi dậy, hai mắt trừng to, miệng há lớn, kinh ngạc vô cùng. Một lúc sau, cô gái có chút không xác định hỏi, "Chị...chị nhìn thấy...tôi sao?"

"Em hỏi tôi cái gì?" Diêu Từ Đồng tựa hồ như đang nghe lầm nên hỏi lại, bởi vì cô bé đang dùng tiếng Hoa nói chuyện với cô chứ không phải là tiếng bản địa.

"Tôi hỏi chị nhìn thấy tôi sao?" Lần này cô gái đã xác định được nên khẳng định hỏi.

Nghe vậy, Diêu Từ Đồng đã biết lý do tại sao cô gái hỏi mình như vậy. Cô suýt nữa đã quên mình có khả năng khác người, có thể nhìn và nghe thấy những thứ mà người bình thường không thể, đó chính là âm linh.

"Cô là âm linh." Không phải nghi vấn và là khẳng định, Diêu Từ Đồng đứng lên, lấy khăn tắm quấn quanh người mình và bước ra khỏi bồn.

Đôi mắt màu tím này của cô không phải là đôi mắt bình thường mà gọi là mắt âm dương, chính vì việc này mà từ nhỏ cô luôn nhìn thấy những người của âm giới, thường xuyên nói chuyện cùng họ.

Người nhà của cô lúc đầu tưởng rằng cô bị bệnh, nên đã đưa đến bác sĩ khám nhưng lại không phát hiện được có vấn đề gì. Sau đó họ lên rình xem những khi cô nói chuyện một mình, nhìn thấy những đồ vật do âm linh làm bay trong không trung, họ mới biết được khả năng khác người này của cô.

Gia đình thì có thể hiểu cho cô nhưng người ngoài thì không, họ cho rằng cô bị tâm thần nên mới thường xuyên lảm bảm nói chuyện một mình. Vì vậy không ai muốn làm bạn cùng cô, ai cũng muốn tránh xa cô.

Ai tránh xa mình thì Diêu Từ Đồng cũng có thể nhận nhưng nếu Viêm Diệc Luân thì không được, nên cô đã tìm mọi cách làm cho mình không còn nhìn thấy âm linh nữa nhưng vẫn không có kết quả.

Cho tới khi năm năm trước, khi cô sang Pháp du học và gặp được một cô bạn người Thái Lan, cô ấy đã giúp cô tìm được cách không để mình nhìn thấy âm linh. Đó chính là dùng kính áp tròng đeo vào mắt, che mất đi màu mắt tím đặc biệt của mình. Vừa rồi khi mắt xa, cô đã tháo kính ra vì sợ lúc tắm rửa sẽ không cẩn thận để nước bùn rơi vào mắt, nên mới phát hiện cô gái âm linh này đây.

"Há! Chị không những nhìn thấy tôi mà còn biết là ai sao?" Cô gái cũng ra khỏi bồn nhưng không có đứng trên mặt đất như Diêu Từ Đồng mà là bay lơ lửng trên không, hai tay ôm ngực nhìn xuống.

Cô gái này khoảng mười ba tuổi, có mái tóc đen dài xõa tới móng, gương mặt thanh tú đáng yêu, mang một nét đẹp nhu mì và trong sáng. Cô bé mặc váy ngủ màu trắng lụa mỏng, để lộ chân trần.

"Phải, tôi nhìn thấy em." Diêu Từ Đồng nói xong cũng không nhìn cô gái một cái liền bước vào phòng kính, tắm rửa lại.

Sau một lúc, khi cô bước ra, thấy cô gái vẫn ngồi lơ lửng trên không nhìn theo từng cử động của mình, Diêu Từ Đồng nhin không được ngẩng đầu lên hỏi, "Em nhìn tôi làm gì? Tôi từ đâu thì mau trở về đó đi."

"Chỉ ra lệnh cho tôi sao? Từ trước tới giờ không ai dám ra lệnh với tôi như vậy!" Cô gái đột nhiên tức giận, mái tóc vì giận dữ mà bay phát phới trong gió, hai mắt âm trầm từ trên cao nhìn xuống Diêu Từ Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Âm Linh Nổi Giận + Lại Gặp Mỹ Nam

"Ra lệnh? Nếu em nghĩ vậy cũng được." Diêu Từ Đồng đang rửa mặt bên Lavabo, nghe vậy liền dừng lại một chút, sau đó không nhanh không chậm nói xong lại tiếp tục rửa mặt.

Cô không xoay người lại nên không nhìn thấy được cô bé âm linh khi nghe cô nói xong thì sắc mặt biến đổi, gương mặt bắt đầu hiện lên những đường vân màu đỏ như máu từ trán đến bàn chân, móng tay dài ra và biến thành màu đen trông rất ghê rợn.

Đôi mắt cũng biến đổi, những đường vân máu nổi khắp tròng trắng, hai con ngươi đỏ tươi, vùng mắt trở nên nâu sẫm và sâu hút, môi nứt nẻ và đầm máu, tóc dài tới thắt lưng giờ đây đã chấm trên mặt đất. Váy trắng bay phấp phới cùng với mái tóc dài, trông thật dữ tợn.

Cửa sổ duy nhất trong phòng tắm bỗng dung mở toan ra sau đó không ngừng lung lay, gió từ bên ngoài thổi vào làm cho rèm cửa và những chiếc khăn màu trắng bay lên, xà phòng, sữa tắm, kem dưỡng da văng tứ tung khắp nơi. Các vòi nước trong phòng tắm đều xả ra hết, văng tung tóe khắp nơi, lan tràn khắp mặt đất và chuyển thành màu đỏ sẫm lạnh lẽo.

Lại thêm một cơn gió mạnh thổi vào nên Diêu Từ Đồng dùng tay che lại trước mắt tránh cho gió phát vào, mái tóc ướt của cô cũng bị thổi khô. Toàn thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm khiến cô bắt đầu lạnh run, nhưng vẻ mặt của cô không xuất hiện chút kinh hãi nào.

Đột nhiên, có gì đó bò từ dưới chân lên tới người rồi quấn quanh cổ cô và bắt đầu xiết chặt lại, sau đó giật mạnh một bất ngờ cô phải ngẩng mặt cao lên. Nhìn thấy hình dáng của cô gái đã biến đổi, Diêu Từ Đồng không những không sợ hãi mà ngược lại vô cùng bình tĩnh tuy rằng cô đang bị tóc của âm linh xiết chặt lấy chiếc cổ trắng nõn của mình.

"Nhân loại không biết sống chết!" Âm linh âm u lên tiếng, hai mắt hiểm ác từ trên cao nhìn xuống Diêu Từ Đồng.

"Nhân loại? Trước kia không phải em cũng là người hay sao? Giờ tuy là âm linh nhưng em cũng không thể phủ nhận việc mình từng là con người. Còn nữa, đừng dùng bộ dạng như vậy dọa tôi, tôi sẽ không sợ đâu!" Điều Tử Đồng cười nhạt nhìn lên âm linh. Từ khi còn nhỏ tới bây giờ, loại âm linh nào mà cô chưa từng nhìn thấy chứ? Không đầu, không mắt, gương mặt bị hủy hoại, thiếu tay chân, chết cháy, chết đuối, chết vì thất cổ, nhảy lầu...chả lẽ cô còn sợ cô bé âm linh này hay sao?

"Chị...không sợ tôi?" Nét mặt bình tĩnh và ánh mắt màu tím nhạt sắc bén của Điều Tử Đồng làm cho âm linh dịu đi âm trầm và lạnh lẽo, cô bé thật ngạc nhiên nhìn vào Điều Tử Đồng.

Sợ? Nếu là mười tám năm trước thì có lẽ cô sẽ rất sợ, nhưng sau khi bị những âm linh đi theo, quấy phá, nhờ và suốt thời gian dài thì cô đã tự huấn luyện cho mình một lá gan to lớn, nên giờ đây cô đã không sợ hãi họ nữa.

"Em không có gì đáng sợ thì sao tôi phải sợ em?" Điều Tử Đồng không trả lời mà hỏi ngược lại âm linh, cô cảm thấy được cô bé này không giống với những âm linh cô từng gặp trước đây, bởi vì cô bé không có mang theo oán khí. Mặc dù cô bé dùng bộ dạng thật dữ tợn hù dọa mình nhưng cô vẫn không thấy cô bé dữ tợn, ngược lại còn cảm thấy đơn thuần.

"Chị...chị không cảm thấy bộ dạng giờ đây của tôi hù dọa hay sao?" Đường như âm linh vẫn bị phản ứng của Điều Tử Đồng làm cho ngỡ ngàng, cô bé đưa ngón trỏ chỉ vào gương mặt mình mà hỏi.

Cô bé đã dọa rất nhiều người tới căn phòng này, lần nào cũng làm cho họ sợ tới mất mật mà bỏ chạy, kinh hồn tán đảm mà ngất xỉu hôn mê. Vậy mà giờ đây Điều Tử Đồng không có sợ hãi, ngược lại còn trấn tĩnh nhìn vào mình như vậy. Thật kỳ lạ ghê!

Đôi mắt tím đỏ...chẳng phải là âm dương thần sư mà người của âm giới thường nói hay sao? Sứ giả của tam giới!

"Bộ dạng đáng sợ hơn em tôi cũng đã nhìn thấy rồi, sao có thể sợ nữa chứ. Em mau dừng lại đi, nếu không lát nữa...tôi cũng không thể cứu được em." Điều Tử Đồng không muốn một âm linh đơn thuần như cô bé phải vĩnh viễn không siêu sinh.

Nghe vậy, cô bé âm linh lập tức đem tóc mình rút khỏi cổ của Điều Tử Đồng, biến lại thành bộ dáng lúc đầu, làm cho những đồ vật trong phòng tấm trở lại vị trí cũ rồi đáp xuống ngồi trên thành bồn tắm, nhìn chăm chăm vào Điều Tử Đồng.

Cô bé ngoan ngoãn ngồi yên, dường như sợ mình làm một động tác nhỏ sẽ bị Điều Tử Đồng làm gì mình. Bởi vì cô bé biết, sứ giả của tam giới một khi mất không chế sẽ...nhớ tới lời của những âm linh khác kể cô bé liên rùng mình sợ hãi.

Điều Tử Đồng dờ khóc dờ cười nhìn âm linh một rồi mở cửa bước khỏi phòng tắm, nếu cứ để thân trần mà quần khăn như vậy thì cô không cần đi tham quan nữa mà trực tiếp nằm trên giường truyền nước biển để hạ sốt.

Khi còn nhỏ, cô từng bị té xuống hồ bơi vào mùa đông, sau đó sốt cao liên tục một tuần, tới khi khỏi hẳn thì sức khỏe không còn như trước nữa, rất dễ bị bệnh.

*

Sáng hôm sau, Điều Tử Đồng đi bộ tới trung tâm giải trí của Parawat, nó cách khách sạn một con đường, muốn ngắm khung cảnh nơi đây thì đi bộ là cách tốt nhất.

Đi trên đường dành cho người đi bộ, nhìn những người dân ở đây, Điều Tử Đồng có cảm giác như mình đang ở Ấn Độ, vì họ có hình dáng và vẻ đẹp của người Ấn, chỉ khác ở làn da trắng hồng và không dùng khăn trùm người.

Cô từng nghe ông nội mình nói, Parawat lúc trước chỉ là một nước rất nghèo, sau đó do quốc vương Wasuthep cố gắng tìm mọi cách cải thiện nên quốc gia ngày một đi lên. Hơn một năm trước, Parawat phát hiện được mỏ kim cương nên nền kinh tế bắt đầu lớn mạnh, nay lại được tân quốc vương tài ba lãnh đạo, Parawat đã có thể cùng các quốc gia quân chủ ở Châu Á so với.

Phong cảnh, người dân và không khí nơi đây làm cho cô vô cùng thoải mái và nhẹ lòng, nhưng nếu không có cái đuôi đi theo thì cô sẽ càng cảm thấy thoải mái hơn.

"Em theo tôi làm gì?" Điều Tử Đồng dừng chân lại, hơi nhíu mày quay sang nhìn vào cô bé âm linh đang đứng bên tay phải mình. Từ khi bước ra cửa phòng đến giờ cô bé luôn đi theo cô, tuy không nói chuyện nhưng có một âm linh đi theo mình như vậy thì không thoải mái chút nào.

Còn có những âm linh đi lảng vảng quanh đường nữa, họ cứ nhìn cô chăm chăm giống như cô là người từ sao Hỏa mới xuống. Nếu như không phải kính áp tròng bị rơi vào bồn rửa mặt thì cô đâu cần khó chịu như vậy, gần nơi đây sao lại không thấy có cửa hàng kính mắt nào cả!

"Lâu rồi em không có cùng người khác nói chuyện, giờ chị là người có thể nhìn thấy và nói chuyện với em, đương nhiên em phải đi theo chị rồi." Cô bé âm linh cười vui vẻ nói, mỗi khi hiện thân cô bé đều dọa người khác, chưa bao giờ cùng họ tiếp xúc bình thường nên giờ đây cô bé rất vui, như tìm lại được cảm giác lúc mình còn sống.

"Chị sẽ không ở đây lâu nên em không cần đi theo, nhưng sao em không đi đầu thai?" Người ta nói người âm giới không thể ra ánh sáng nhưng không phải tất cả, những âm linh có thể xuất hiện vào ban ngày đó là bởi vì được Diêm Đế cho phép đi hoàn thành ước nguyện cuối cùng của mình rồi trở lại âm giới để đi đầu thai. Còn có một số âm linh chết oan ức, không cam lòng rời xa thế gian này nên vẫn còn vương vấn mà trở thành âm linh vất vưởng. Còn một loại nữa là có thanh khiết khí, họ được người thân của mình mỗi tháng tế nước thánh cầu nguyện và niệm kinh cầu phúc nên linh lực của họ mạnh và

thanh khiết. Cô bé âm linh trước mắt cô đây không biết là thuộc loại nào.

"Em...em...không nhớ được tại sao mình lại chết, quên hết ký ức khi còn sống nên mới đi lang thang khách sạn." Cô bé âm linh gục đầu xuống, bi thương nói. Nếu như nhớ được nhà mình ở đâu thì tốt rồi, ít ra không phải như bây giờ, trở thành hồn ma lang thang.

Điều Từ Đồng nhẹ nhàng thở, xem ra người thân của cô bé không hay cô bé đã mất nên không thể cầu phúc cho cô bé, vì vậy cô bé mới không nhớ được vì sao mình lại chết đi.

Con người khi chết đi thì cái gì cũng là không, giống như cát bụi vậy, bay vào cõi hư vô, nếu như có được người thân cầu phúc thì có thể biết được mình đã mất và tới âm giới đầu thai.

Nhưng sao Hắc Bạch Vô Thường lại không tới đưa cô bé đi âm giới chứ?

Mặc kệ đi, dù sao chuyện cũng không liên quan tới mình. Ốc còn không giữ nổi mình ốc thì có thể giúp gì cho ai chứ, vết thương nơi tim của mình...

"Em muốn làm sao thì làm đi." Dù sao khi mang kính áp tròng cô cũng không nhìn thấy âm linh nữa.

"Woa! Nơi đây thật là lớn!" Cô bé âm linh nhảy cẫng lên khi nhìn thấy khu thương mại, Điều Từ Đồng nghĩ cô bé chắc đã tới nơi đây rồi nhưng vì mất đi ký ức nên mới không nhớ được thôi.

Điều Từ Đồng bước vào khu thương mại liền đi lại tám bâng thật to và cao ở phía bên tay phải gần cột ATM, nhìn bản đồ của khu thương mại, biết được cửa hàng kính mắt nằm ở đâu cô liền đi vào thang máy.

Khu thương mại này có mười tầng, tầng cao nhất là nơi ở của ban lãnh đạo, tầng thứ chín là nơi để cho du khách tới ngắm sao và toàn cảnh Parawat khi về đêm qua kính viễn vọng. Tầng thứ tám là thư viện cho mượn sách và có bán tất cả các loại sách của nhiều quốc gia cùng các cổ vật lâu đời, tầng thứ bảy là nơi bán nội thất và vật dụng trong gia đình, tầng thứ sáu thì bán điện máy còn cửa hàng kính mắt lớn nhất thì nằm ở tầng năm của khu thương mại, tầng đó cũng có bán quần áo, giày dép, túi xách và nước hoa của các thương hiệu nổi tiếng trên thế giới. Bốn tầng còn lại phân biệt là nơi cho các siêu thị, công ty mỹ phẩm, còn có các cửa hàng nhỏ và quán cà phê thuê.

"Từ trên cao nhìn xuống nơi đây thật là đẹp nha!" Cô bé âm linh vui vẻ la lớn.

Điều Từ Đồng trực tiếp bỏ qua cô bé, im lặng đứng trong thang máy. Cô bé này khác hoàn toàn với tối qua, cứ lú lú bên tai cô như chim sẻ. Cô đang nghĩ không biết việc cho cô bé đi theo mình ngày hôm nay là đúng hay sai đây.

"Chị ơi! Lát nữa mình đi lên tầng thứ chín xem thử đi?" Cô bé âm linh hơn hờ nhìn sang Điều Từ Đồng, khi này cô bé cũng có xem bản đồ nên rất muốn đi tham quan những tầng khác.

"..."

"Chị ơi, trên tầng thứ tám cũng rất thú vị!" Dù bị Điều Từ Đồng làm lơ nhưng cô bé vẫn cứ riu rít nói, chắc cô bé đã quên tối qua mình đã xiết cổ người ta, người ta không trách cô là may lắm rồi ở đó còn làm phiền lỗi tai người ta.

"Chị, chị! Chị mau nhìn xem, bên đó bên đó kìa. Nơi đó có bán rất nhiều thú nhồi bông và búp bê!"

"..."

Do đây là thang máy bằng kính nên từ đây có thể nhìn thấy hết các tầng của khu thương mại, Điều Từ Đồng cảm thấy thang máy chỉ lên tới tầng năm nhưng sao lại lâu như vậy, cô mong mau mau tới nơi để mua kính áp tròng đeo vào cho khỏi bị cô bé âm linh này làm phiền nữa.

Người ta nói không nhìn thấy tâm sẽ không phiền, chỉ cần cô đeo kính sát tròng vào thì không chỉ không nhìn thấy mà mà còn không nghe thấy âm linh nói chuyện nữa.

"Chị ơi, chị ơi! Mau..."

"Em làm ơn im lặng đi có được không?!" Điều Từ Đồng tự nhận mình là có sức chịu đựng rất lớn nhưng vẫn bại dưới tay cô bé âm linh này, cái miệng lú lú của cô bé quả thật có lực sát thương rất lớn mới có thể phá vỡ bức tường kiên cố mà cô đã xây dựng năm năm qua.

Thời gian bỗng nhiên im lặng lại, "xoẹt xoẹt xoẹt", có rất nhiều ánh mắt đang nhìn vào Điều Từ Đồng vì giờ đây trong thang máy không chỉ có mình cô mà còn có thêm vài người nữa. Mặt của cô bắt đầu đỏ lên vì ánh mắt đánh giá của họ đang nhìn cô, chắc chắc họ đang nghĩ cô bị điên nên mới nói chuyện một mình.

Ôi! Thật xấu hổ mà!囧

"Ting!" Không có gì làm cho Điều Từ Đồng vui sướng hơn khi nghe được tiếng mở cửa của thang máy, cô lập tức đi nhanh ra ngoài và đi thẳng tới cửa hàng kính mắt.

"A!"

"Xuyt!"

"Là anh?" Đột nhiên bị người lôi kéo và ôm vào lòng, Diêu Từ Đồng kinh hách la lên nhưng khi nhìn thấy rõ mặt của người ôm lấy mình, còn dùng ngón tay đặt nhẹ lên môi mình cô mới biết người này chính là người đã đụng ngã cô hôm qua, người có vẻ đẹp kinh điển như anh ta rất hiếm thấy nên chỉ cần gặp một lần thì rất khó quên.

Đúng vậy, người ôm Diêu Từ Đồng vào lòng chính là Thân vương Prin Wasuthep Sriwasatawa Rajaput của đất nước Parawat này.

"Đúng vậy, là tôi. Thật vui vì được gặp lại em, my angel ~! Xem ra chúng ta rất có duyên nên mới tình cờ gặp nhau nữa." Prin dùng giọng điệu rất thân thiết nói chuyện với cô giống như hai người là tình nhân lâu ngày mới gặp lại, còn dùng ánh mắt ái muội như vậy nhìn làm cho da gà của cô nổi lên hết.

"Là người yêu chị à? Woa! Thật là đẹp trai nha, còn đẹp hơn cả diễn viên nữa!" Cô bé âm thầm hai mắt tỏa sáng và nóng bỏng nhìn vào Prin.

Suýt nữa Diêu Từ Đồng đã quên cô bé này tuy nhìn chỉ như mười ba tuổi nhưng theo khí của cô bé cô có thể đoán ra được cô bé đã mất được năm năm rồi, tức là bây giờ đang ở tuổi mộng mơ.

Tránh cho mình gặp phải tình cảnh như ở trong thang máy, Diêu Từ Đồng cố gắng lơ đi cô bé, nhìn vào người đang ôm mình, hơi nhúm mày nói, "Anh buông tôi ra đi."

"Ôm em rất thoải mái, sao tôi có thể buông ra được chứ? Còn nữa, em rất thơm!" Gặp được người vô sỉ chưa thấy ai vô sỉ như Prin, gặp được người nham nhơ chưa thấy ai nham nhơ như anh, Diêu Từ Đồng cảm thấy gương mặt xinh đẹp của anh nên đổi thành một gương mặt đáng khinh mới đứng.

Khoan đã! Anh ta vừa nói...tiếng Hoa? Anh ta dùng tiếng Hoa?

Diêu Từ Đồng kinh ngạc nhìn vào người trước mắt hỏi, "Anh biết tiếng Hoa sao?" Khi ở sân bay anh ta dùng tiếng Anh nói chuyện với mình mà.

"Nãy giờ anh ta vẫn dùng tiếng Hoa nói với chị mà." Cô bé âm thầm dùng ánh mắt quái lạ nhìn vào Diêu Từ Đồng. Chẳng lẽ, chị ấy cũng bị vẻ đẹp của anh ta làm mê đảo giống như mình?

Quả thật tội cho Diêu Từ Đồng vì phải chịu tội oan, cô không hề bị vẻ đẹp của Prin làm cho mê đảo và chỉ kinh điển khi nhìn thấy anh lần đầu tiên khi ở sân bay thôi. Hiện tại cô bị anh đột nhiên ôm lấy nên mới kinh hách trong chớp lát.

"Ha ha ha!" Prin thấy Diêu Từ Đồng ngốc ra như vậy thì cười khê ra tiếng, cô thật thú vị! Hôm qua khi gặp cô thì anh đã biết cô không giống những cô gái mà anh hay gặp, nên liền muốn tiếp cận và tìm hiểu cô. Anh cho người điều tra khách sạn cô đang nghỉ lại và theo dõi mọi hành động của cô, cuộc gặp gỡ hôm nay là do anh cố tình tạo ra chứ chẳng phải tình cờ gì.

"Anh cười gì chứ? Mau buông tôi ra đi!" Diêu Từ Đồng cảm thấy không được tự nhiên khi bị người lạ ôm, còn có đây là nơi công cộng, mọi người đi ngang ai cũng ngoái đầu lại nhìn bọn họ, cô ghét cảm giác làm chú mục của mọi người như vậy.

"Không buông! Angel, em có đôi mắt màu tím rất đẹp!" Nhưng mà ai kia lại không giống như cô, còn rất thích ý mà cười thật tà mị, hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào cô làm cho cô vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần với người khác giới khác ngoài...cô đã dặn lòng không được nhớ tới nhưng vẫn cứ nhớ!

Vẫn đang nhìn chăm chú vào cô nên khi sắc mặt cô đột nhiên chuyển sang u buồn, Prin hơi nheo mi lại. Thật ra cô ấy đã gặp phải chuyện gì? Anh sẽ không cho rằng vì bị mình ôm mà cô u buồn vì anh nhìn ra, cô đang nhớ tới một ai đó.

"Được người đẹp trai như vậy ôm chị sướng quá rồi, còn nhớ nhớ cái gì chứ?" Minh muốn được người ôm còn không được đây!

Cô bé âm thầm dù sao vẫn là cô bé ngây thơ nên không hiểu được tâm tình lúc này của Diêu Từ Đồng.

"Thân vương Prin?" Bỗng nhiên có một tiếng nói mềm mại, ngọt ngào vang lên, phá vỡ không khí cũng xem như là ái muội lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quy Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nụ Hôn Nóng Bỏng

"Đúng là thân vương Prin rồi! Thân vương, sao ngài lại...cô ta là ai nha?" Một người con gái có dáng người như chữ S, mặc váy ngắn ngang đùi bó sát người màu đỏ, tay cầm túi xách hàng hiệu đang lắc lư tới gần, theo sau cô ta là hai người mặc đồ vest đen đều tay xách tay mang những túi đồ. Nhìn thấy Prin ôm Diêu Từ Đồng thì vẻ mặt tươi rói rói của cô ta lập tức chuyển sang kinh ngạc và hậm hực.

Gì chứ? Minh và cô ta không quen không biết, tại sao cô ta dùng ánh mắt như đang nhìn thấy kẻ thù mà nhìn mình? Hay là...vì anh ta?

"Nè anh, buông tôi ra đi!" Điều Từ Đồng dùng sức đẩy mạnh Prin ra, cô không thích làm kẻ thứ ba dù cho có là vô tình hay cố ý, một lần đối với cô đã đủ thâm thương rồi, vết xe đổ đó cô không bao giờ muốn bước chân lên nữa.

"Đã nói rồi sẽ không buông!" Đây là lần đầu anh động tâm, sao anh có thể dễ dàng buông tay.

Prin chậm rãi giương mắt nhìn về phía cô gái kia, về mặt không phải tà tử, mị hoặc như khi nói chuyện với Điều Từ Đồng mà đột nhiên chuyển sang lạnh nhạt không cảm xúc, "Cô là ai?"

Nghe vậy, cô gái kia liền sượng mặt, ngẩng ngốc nhìn Prin hỏi, "Thân vương, ngài không nhớ em sao? Em là July đây mà." Cô ta bước tới gần hơn, dường như muốn đem mặt mình gần sát lại để cho Prin có thể nhìn rõ.

Prin hơi nhíu mày lại, ôm Điều Từ Đồng sát vào người mình hơn và lui về phía sau, không vui nói, "Tôi không biết cô là ai, tôi cũng không quen người nào tên July. Cô tránh xa tôi ra."

"Tình tay ba sao?" Chóp chóp mắt thật hiếu kỳ nhìn vào cô gái mang tên July kia, xem ra cô bé âm linh còn có đam mê thích xem kịch tính đầy gây chấn.

Điều Từ Đồng liếc xéo cô bé một, nhưng không ai biết cô đang liếc cô bé, mà ai cũng đang nghĩ cô liếc July, vì vậy, "Cô liếc tôi à?" Cô ta dùng tiếng Anh hỏi.

Điều Từ Đồng cầm nín trong giây lát, cô quên rằng không ai khác nhìn thấy cô bé ngoài mình. Nhưng dù sao có giải thích hay không thì cũng không ai tin, "Cô muốn nghĩ sao thì tùy." Đối với người xa lạ, dù cho họ có hiểu lầm cô cũng không quan tâm. Với cô chỉ có hai loại người, người cô yêu và người cô quen, chỉ họ mới có thể làm cho cô để ý.

Nghe cô nói vậy, Prin cười khê. Người anh nhìn trúng quả nhiên không tầm thường, nhưng mà như vậy...anh thích!

Ngược lại với Prin, July lại vì câu nói đó của cô mà sắc mặt biến đổi, cô ta trừng mắt và chỉ tay về phía Điều Từ Đồng "Cô...cô...cô..." Cô ta không thể nói thành câu, cho thấy cô ta bị Điều Từ Đồng tức không nhẹ. Xem ra cô ta là tiểu thư nuông chiều từ bé đây, bởi vậy mới không chịu nổi khi bị người khác tỏ vẻ không ưa mình thẳng thừng như vậy.

"Tôi phải đi mua đồ, anh mau buông tôi ra!" Điều Từ Đồng hất ngón tay July đang chỉ về phía mình ra sau đó hơi hờn giận nhìn vào Prin nói. Cô không muốn lãng phí thời gian với kẻ dư hơi.

"Em muốn mua gì, tôi đi mua cùng em?" Nhận ra được cô bắt đầu không vui, Prin liền buông hai tay đang ôm eo cô ra. Nhưng cô vừa được thoải mái chưa tới ba giây thì tay lại bị Prin nắm lấy, cô giật ra cỡ nào cũng không được.

Cái tên này!!!

Điều Từ Đồng quả thực gặp sự phụ của những kẻ mặt dày mắt rồi, rõ ràng là cô đã bày ra vẻ mặt không thích như vậy mà anh còn bám cô không buông, thật ra mục đích anh tiếp cận cô là gì nha?

"Thân vương Prin! July đã nhiều lần gặp ngài trong các buổi tiệc ngoại giao, July là con gái của Bộ trưởng bộ ngoại giao Thái Lan đây mà." Trong lúc Điều Từ Đồng đang nhíu mày nhìn vào Prin mà suy nghĩ thì July tưởng cô đang liếc mắt đưa tình với Prin, vì vậy cô ta tiến lên muốn nắm lấy tay của Prin nhưng bị anh tránh thoát, cô ta liền mềm mại nhìn anh nói.

Da gà của Điều Từ Đồng đều nổi cả lên khi nghe cô ta nói chuyện eo éo như vậy, tới ngay cả cô bé âm linh cũng chịu không nổi mà rùng mình mặc dù cô bé không có cơ thể.

Khoan đã! Thân vương? Ngay giờ cô gái này luôn kêu anh ta là thân vương, vậy anh ta là thân vương của nước quân chủ nào?

Đính vào người hoàng gia rất phiền phức, cô không muốn mình có mặt trên báo để cho gia đình biết được cô đang ở Parawat. Cô phải tránh xa anh ta!

"Con gái của bộ ngoại giao gì đó thì không liên quan đến tôi, cô tránh đường cho tôi và honey của tôi mau!" Prin rút lạnh nhạt nói xong liền cầm tay Điều Từ Đồng đi về phía trước, vì sợ bị đụng ngã, July bất buộc phải nhường đường, cô ta uất ức, phẫn hận nhìn theo bóng lưng hai người, không, phải nói là ba người mới đúng nhưng người thứ ba đó cô ta không có trình độ để nhìn thấy.

Honey? Mình và anh ta thân thiết khi nào mà gọi mình là honey chứ!

"Nè, buông tay tôi ra! Tôi và anh không quen nhau, anh đừng có hồ chửi là ôm rồi nắm tay tôi có được hay không?" Điều Từ Đồng không ngừng vùng vẫy muốn rút tay ra khỏi tay Prin, tay con trai gì mà mềm mại hơn cả tay con gái, làn da thì mịn màng như da em bé, nhìn anh ta thật giống gay!

Nếu như Prin biết được trong đầu của cô giờ đây đang nghĩ gì, thì anh nhất định sẽ tức tới tím mặt. Lần đầu tiên có cô gái nghĩ anh giống gay chứ không say mê vì gương mặt của anh.

"Vậy quan hệ như thế nào mới có thể ôm nhau đây? Hà, my angel?" Prin nhướn miệng cười, ánh mắt lóe sáng nhìn vào Điều Từ Đồng hỏi.

"Đương nhiên là người yêu của nhau rồi. Còn nữa, không được gọi tôi là angel!" Tự nhiên tự tiện đặt tên cho mình, "Cũng không được kêu honey!" Nhìn thấy Prin muốn mở miệng, cô ngăn lại trước.

"Bảo bối ~! Vậy chúng ta là người yêu của nhau đi!" Người nào đó đỏ da mặt siêu dày nên lại dùng cách gọi thân mật khác gọi Diêu Từ Đồng, làm cho cô giận tới đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh không nói được lời nào.

"Em không trả lời có nghĩa là đồng ý. Vậy bây giờ chúng ta nên làm việc mà những cặp tình nhân thường hay làm." Vừa nghe Prin nói dứt lời, chưa kịp phản ứng thì Diêu Từ Đồng cảm thấy trước mặt tối lại, ngay sau đó là gương mặt phóng đại của ai kia và tiếp theo môi cô bị khóa.

Hôn nhẹ nhàng bên ngoài mỗi một lúc thì linh lưỡi của Prin liền chui tọt vào đôi môi đang hé mở vì kinh ngạc của cô, không cần dùng sức công thành không có nghĩa là không chiếm đất.

"Ông" Một tiếng, Diêu Từ Đồng như nghe được tiếng chuông vang lớn trong đầu khi linh lưỡi của Prin dò xét trong khoang miệng, rồi lại tìm kiếm linh lưỡi của cô và bắt nó cùng múa.

"Ừm ~..." Đáng lẽ là con gái nên phản ứng như vậy nhưng người nào đó lại khẽ ngậm một tiếng, rồi lại tiếp tục cuồng dã nhưng không mất ôn nhu hôn cô triền miên hơn. Anh đưa tay ôm trọn lấy eo cô, kéo cô sát vào người mình hơn, tay kia thì ôm lấy gáy của cô, bắt cô ngẩng đầu cao hơn để đón nhận nụ hôn của anh.

Môi và môi kề nhau, linh lưỡi và linh lưỡi cùng nhảy múa, không ngừng mút vào, hút lấy vị ngọt từ trong miệng cô làm cho mặt cô càng lúc càng ửng đỏ vì thiếu dưỡng khí, hai tay cô không ngừng đánh vào lưng Prin nhưng mà chẳng xi nhê gì với anh.

Cô bé âm linh đứng kế bên hai người liền tròn mắt, hai tay bịt miệng, sau đó lại đem hai tay ôm lấy hai mắt vì nghĩ đây là cảnh thiếu nhi không nên xem. Nhưng mà chưa được năm giây cô bé lại hé mười ngón tay, nhìn qua rãnh để xem tiếp hai người đang kích hôn với ý niệm "hiếu kỳ và học hỏi".

"Click...click...click..." Nhiều tiếng chụp hình vang lên, những người xung quanh đều ngừng lại, dùng điện thoại quay video hai người, lại còn chỉ trỏ và bàn tán.

"Nhìn kia, nhìn kia! Hôn nhau giữa đường như vậy có phải là họ đang đóng phim không? Họ thật đẹp đôi đó!"

"Không nhìn thấy máy quay ở đâu thì chắc không phải đóng phim rồi, họ là người yêu của nhau đó."

"Người thanh niên kia thật đẹp trai nha! ♥ ~"

"Ồi! Lãng mạn quá, anh yêu ♥ ~! Em cũng muốn giống họ."

"Về nhà rồi anh cho em lãng mạn luôn ♥ ~!"

"..."

Những người đi đường là dùng tiếng bản địa để nói chuyện nên Diêu Từ Đồng không hiểu họ đang nói gì, cô chỉ nghe được tiếng họ chụp ảnh nên mặt càng đỏ hơn vì ngượng ngùng, còn có tức giận.

Cô giận người trước mắt này, hai người họ chỉ gặp nhau hai lần mà anh đã ôm cô, nắm tay cô, giờ còn quá đáng hơn là hôn cô. Tức hơn là cô không đủ sức đẩy anh ra, để giờ phải chịu cảnh làm chú mục cho người khác.

Nửa tiếng sau, khi mà Diêu Từ Đồng cứ nghĩ rằng mình sẽ chết vì thiếu dưỡng khí thì Prin mới từ từ buông cô ra, hai môi tách rời còn kéo theo một sợi tuyến trông thật ái muội.

Prin còn luyến tiếc mà liếm nhẹ môi cô, hôn thêm vài cái rồi mới buông tha cho đôi môi đã sung đỏ vì bị "ngược đãi" quá lâu.

"Bảo bối, em thật ngọt! Đây là ấn ký đầu tiên anh dành cho em, sau này em là của anh!" Vuốt ve nhẹ lên môi cô, Prin ôn nhu mang theo bá đạo nói. Đôi mắt của anh càng ngày càng mị lên giống như vừa uống xong một chai rượu nho cực phẩm, lò dò như si như túy nhìn cô.

"Ai là của anh chứ? Vô si! Hạ lưu! Bỉ ối! Lưu manh!" Diêu Từ Đồng dùng sức đem gót giày đập mạnh vào chân Prin, anh ăn đau nên bỏ cô ra, cô lập tức xô anh ra, vừa mắng chửi vừa dùng tay liên tục lau đôi môi của mình.

Nhìn người xung quanh không ngừng dùng ánh mắt tìm tòi, khó hiểu, kỳ lạ và quái dị nhìn mình, đôi mắt màu tím nhạt như pha lê của cô liền ngập nước.

Cô lập tức chạy về phía thang máy, để nhanh chóng rời khỏi đây. Lần đầu tiên cô bị tung quần và mất mặt như vậy, tất cả là do tên thân vương đó. Đồ đáng ghét! Đồ chết bầm! Đồ lưu manh!

Diêu Từ Đồng được dạy dỗ rất tốt nên ngoài những câu mắng chửi đó ra cô không biết dùng từ gì để mắng chửi Prin nữa, điều này càng làm cho cô tức tối hơn, cô hối hận tại sao lại không học hỏi bạn mình một chút, cô ấy chửi người luôn có lực sát thương rất lớn.

"Bảo bối! Bảo bối, em đừng chạy! Đợi anh với!" Bàn chân đã hết đau thì nhìn thấy người đẹp đã bỏ chạy, Prin lập tức đuổi theo. Giỡn chơi hoài, khó khăn lắm mới tìm được người làm mình động tâm, sao anh có thể để cô chạy mất được chứ!

*

Hoàng cung Parawat

"Đây là ảnh thật không phải ảnh ghép như mọi khi sao?" Phuwanet ngồi trên ghế ở bàn làm việc, trên tay đang cầm một tấm ảnh, hơi nghi hoặc nhìn vào những người vệ sĩ đứng trước mặt mình.

Một người vệ sĩ nghiêm túc hơi cúi đầu nói, "Thưa bệ hạ! Đây chính là ảnh thật, chúng thần đã ngăn chặn bọn họ phát tán ra ngoài và đem hết những ảnh còn có video xóa hết, những bức ảnh này là lấy từ tay của thợ chụp ảnh ở khu thương mại."

Khu thương mại luôn có một vài thợ chụp ảnh lầy lènh đi xung quanh, họ là do lãnh đạo của khu thương mại thuê tới để chụp ảnh miễn phí cho khách hàng.

Cũng may là bọn họ luôn âm thầm đi theo ngầm bảo vệ thân vương nên mới có thể kịp lúc xử lý những tấm ảnh và video đó, không cho nó vào tay nhà báo hoặc bị phát tán trên mạng. Nếu không ngay hôm nay toàn bộ Parawat sẽ bị oanh động vì tin tức này. Thân vương luôn trở thành mục tiêu tìm tòi trong hai năm qua của bọn săn ảnh, nếu không có bệ hạ luôn xử lý kịp thời thì thân vương đã bị trở thành mục tiêu cho mọi người bàn tán không biết bao nhiêu lần.

"Các người đã điều tra lai lịch của cô gái này chưa?" Phuwanet vẫn nhìn vào bức ảnh, trên mặt không có biểu hiện tức giận chỉ có thần nhiên mang theo tìm tòi và hiếu kỳ.

Phuwanet hiểu biết em trai mình, nếu như không thực sự để ý thì Prin sẽ không hành động lỗ mãng như vậy. Anh rất muốn biết thực ra cô gái này là người thế nào mà có thể làm cho em trai khó quản đó của anh động tâm, chắc hẳn là một cô gái thú vị!

"Vẫn chưa thưa bệ hạ, nhưng mà chúng thần biết được khách sạn cô ấy đang nghỉ lại, thân vương Prin lệnh cho chúng thần quan sát nhất cử nhất động của cô ấy để báo lại cho thân vương." Bọn họ chỉ biết làm theo mệnh lệnh, nếu chủ nhân không cho phép thì bọn họ không dám tự tiện đi quá giới hạn, trừ khi phát hiện đối phương có ý đồ bất lợi cho chủ nhân của mình.

Xem ra chuyện này ngày càng thú vị, lần này mình sẽ không can thiệp vào, cứ để cho Prin tự tiện muốn làm gì thì làm, mình chỉ cần đứng sau giúp Prin xử lý mấy cái đuôi là được. An gia mới có thể lập nghiệp. Em trai, nếu như sau khi ôm người đẹp về mà em còn tìm có không giúp anh xử lý nội vụ của quốc gia, thì em chết chắc!

"Các người lui ra trước đi, cứ việc làm theo lời của thân vương nói. Nhuhn nhớ đừng cho Prin biết ta đã biết việc này!" Phuwanet đem những tấm ảnh cất vào phong bì, để vào trong tủ ở bàn làm việc và cho những người vệ sĩ lui ra.

Những người vệ sĩ lập tức chấp một tay nơi ngực trái, cúi chào anh rồi lui ra ngoài. Phuwanet xử lý một ít công văn trong chốc lát rồi cũng rời khỏi phòng làm việc, đã tới giờ anh cùng vợ yêu của mình ăn cơm, anh rất muốn kể ngay cho vợ mình biết đứa em trai khó quản này đã tìm được tình yêu, chắc hẳn vợ anh sẽ cảm thấy chuyện này rất thú vị giống như anh.

*

Đài Loan – Thành Phố Đài Bắc

Tập Đoàn Tài Chính Viêm Thị, phòng Đồng sự trưởng!

"Các người vẫn chưa tìm được tin tức về phu nhân hay sao?" Tiếng nói lãnh mạc còn mang theo tức giận, Viêm Diệc Luân hai mắt tràn đầy ánh sáng lạnh nhìn vào bốn người đang đứng trước mặt mình.

"Thưa Viêm đồng, chúng tôi đã cố gắng nhưng vẫn không tìm được tin tức của phu nhân, chắc hẳn phu nhân đã dùng tên một người khác để xuất ngoại." Một người mặc đồ vest trắng thay mặt bốn người lên tiếng nói, bốn người họ đều là người giỏi nhất về theo dõi, máy vi tính, lấy thông tin bí mật và tìm người.

Bọn họ tự nhận mình là giỏi nhất trong việc tìm kiếm và xâm nhập vào cơ quan bảo mật của các quốc gia, nhưng mà bọn họ đã tìm tin suốt ba ngày mà vẫn không có tin tức của phu nhân, điều này cho thấy phu nhân chắc chắn đã dùng tên khác để đăng ký xuất ngoại.

Chỉ là bọn họ không biết phu nhân thường ngày giao thiệp với những ai nên nhất thời không biết được phu nhân đã dùng tên gì, vì Viêm đồng bảo vệ phu nhân rất chặt chẽ, một tin tức của phu nhân cũng không để lọt ra ngoài cho người khác biết vì sợ phu nhân gặp phiền phức.

"Dùng tên khác sao?" Nghe vậy, mặt của Viêm Diệc Luân dịu đi được chút ít, anh hơi nháu mày trầm tư như đang suy nghĩ, bàn tay phải đang để trên bàn làm việc với ngón trỏ gõ liên tục từng nhịp từng nhịp trên bàn.

Sau một lúc, anh giương mắt lên nhìn bốn người nói, "Các người tìm xem trong mục đăng ký xuất ngoại ba ngày trước có tên Tịch Thiên Văn, Dương Tổ Tô hoặc Susan Leroy Garcia hay không!" Đây đều là tên của ba người bạn mà Từ Đồng thường hay qua lại nhất, nếu như anh đoán không lầm thì cô nhất định sẽ dùng tên của một trong ba người họ.

"Dạ, thưa Viêm đồng!" Bốn người kia lập tức đi ra ngoài tiếp tục công việc tìm kiếm. Viêm Diệc Luân, mấy ngày nay họ đã bị khí tức âm trầm và lạnh lẽo do Viêm Diệc Luân toát ra làm cho ngột ngạt và sợ hãi lắm rồi, nếu như không tìm thấy được Diêu Từ Đồng, họ sợ mọi người đều sẽ bị đông lạnh tới chết mất.

Không chỉ họ mà những người làm việc trong công ty đều gặp nạn trong mỗi buổi họp, họ muốn làm và muốn nói gì đều phải dè chừng, còn phải quan sát

sắc mặt của Viêm Diệc Luân, rất sợ mình không cẩn thận nhắc tới chuyện gì không thích hợp sẽ khiến anh nổi bão và trực tiếp chuyển họ xuống công ty con, tệ hơn là đuổi việc.

Đã nhiều ngày không nhìn thấy phu nhân xuất hiện trong công ty thì họ cũng đoán được lý do mà Viêm đồng nổi giận, ngoài mặt Viêm đồng luôn tỏ ra không quan tâm nhưng thật ra luôn để ý tới phu nhân. Giờ nhìn thấy bốn người kia đi ra khỏi phòng của Viêm đồng với nét mặt mang hi vọng thì họ biết Viêm đồng chắc không có nổi giận, xem ra là có liên quan tới phu nhân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Em Hãy Nhớ Kỹ Tên Tôi

Biển thật bao la! Thật xinh đẹp!

Đứng trước biển ta có cảm giác thật nhỏ bé chẳng đáng là gì. Biển êm dịu, chứng tỏ nó rất vui vẻ. biển giận dữ thì những con sóng ngoài kia sẽ không ngừng đổ ập vào bờ, nói cho tất cả vạn vật đều biết nó đang vô cùng tức giận. con người chúng ta, liệu có thành thật được như biển hay không? Hay là luôn đem những chuyện không vui, đau khổ chôn chặt sâu trong lòng để rồi gặm nhấm nỗi đau một mình?

Diêu Từ Đồng, thì ra cô cũng là một con người không thành thật.

"Tại sao chị lại có thể lãng phí nước mắt của mình như vậy nha? Thật là đáng tiếc quá đi!" Một bóng trắng bay lơ lửng trên không trung, từ trên cao nhìn xuống một cô gái mặc váy maxi màu lam nhạt đang đứng nhìn về phía biển khơi.

Biển xanh bao la bát ngát. Một thiếu nữ có mái tóc dài đen tuyền thật suôn mượt mặc váy dài màu lam nhạt đứng trên bờ cát trắng xóa, mặc cho sóng biển vỗ vào bờ làm ướt cả giày và làn váy, nhưng cô vẫn không hề động đậy, đôi mắt vẫn cứ vô định nhìn về xa xăm.

Người buồn thì cảnh cũng buồn theo, vốn là một cảnh biển vô cùng xinh đẹp yên bình nhưng bởi vì những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt xinh đẹp thủy linh kia mà trở nên buồn bã âm trầm.

Người và cảnh lúc này làm cho người ta nhìn đến thì trong lòng nhin không được dâng lên một nỗi buồn không thể tả nổi, Prin chính là người có cảm giác như thế.

Anh nghĩ rằng một cô gái thanh nhã cao quý, còn có một chút lãnh đạm như cô thì chắc hẳn sẽ là một người rất cứng rắn kiên cường, nhưng mà giờ đây anh lại nhìn thấy cô rơi lệ, làm anh vừa nghi hoặc lại tự nhiên cảm thấy đau lòng.

Diêu Từ Đồng đứng yên lặng nhìn biển và miên man suy nghĩ đến rơi nước mắt lúc nào cũng không hay, đến khi nghe được tiếng nói của cô bé âm linh cô mới hồi thần lại, "Sao em lại biết được nước mắt của chị rất quý?" Diêu Từ Đồng ngẩng đầu lên nhìn cô bé âm linh. Không, giờ phải gọi cô bé là Tiểu Lạc, vì cô bé cứ không chịu rời đi, không còn cách nào khác cô đành phải để cô bé đi theo mình, cô dựa theo tính cách của cô bé mà gọi là Tiểu Lạc.

"Em nghe những âm linh khác nói nước mắt của âm dương Thần sư có thể giúp cho những âm linh tìm về được ký ức khi còn sống, còn có thể trục xuất linh hồn quỷ dữ." Tiểu Lạc chu môi lên, ánh mắt đầy oán trách nhìn Diêu Từ Đồng. Người ta rất muốn lấy được nước mắt của chị ấy nha, nhưng lại sợ tự tiện lấy thì chị ấy sẽ giận.

"Xi!" Nhìn ra được vẻ mặt oán trách lại còn mang theo đáng tiếc của Tiểu Lạc, Diêu Từ Đồng nhin không được xi cười ra tiếng. Cô bé này thật đáng yêu!

"Nước mắt của chị, còn phải thêm một thứ nữa mới có thể giúp em lấy lại được ký ức." Diêu Từ Đồng cảm thấy đã dần dần thích Tiểu Lạc nên mới nói cho cô bé biết một bí mật mà những âm linh khác không biết.

"Là thứ gì? Chị sẽ giúp em sao? Có thật là chị...?" Tiểu Lạc vui mừng bay sà xuống, đưa mặt sát vào, đôi mắt sáng rực nhìn Diêu Từ Đồng, nhưng giữa chừng cô bé lại ngưng lại câu hỏi, đưa mắt nhìn sang trái, nhặc nhiên nói, "Người yêu chị đến kia!"

Nghe vậy, Diêu Từ Đồng quay sang nhìn, một thanh niên ăn mặc vô cùng bụi bặm đang đi về hướng này. Áo pull tay dài nhuộm kiểu ombre trên xám, cổ tay và phía dưới áo màu xanh lam, quần jean màu xanh mực rách ở phần đùi và đầu gối, trông chẳng khác gì một tên thiếu niên đường phố.

Nhưng mà, khi nhìn đến dung mạo của anh thì người ta sẽ rút lại ý nghĩ vừa rồi. Gương mặt nam nữ khó phân với ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhất là đôi mắt phương hơi xếch lên với đồng tử màu lục ngọc thật long lanh và xinh đẹp kia, một đôi mắt mang theo tà mị và quyến rũ làm lòng người xôn xao.

Tuy rằng trang phục bụi bặm, gương mặt yêu nghiệt câu hồn, nhưng lại đồng thời tràn ngập sức sống với mái tóc ngắn màu rượu nho để tự nhiên không vuốt gel, khác xa với hình tượng lãng tử kiêu mị như lần gặp trước nhưng Diêu Từ Đồng vẫn nhận ra được anh.

Cô không thể không nói rằng anh đẹp quá mức tưởng tượng, chẳng khác nào những nhân vật được họa sĩ thiên tài phác họa trong truyện tranh. Hoàn mỹ vô khuyết khiến người nhìn không thể rời mắt được, tạo hóa quả thật ưu đãi cho anh!

"Hi! Angel!" Prin đi đến gần, nở nụ cười đầy mỉa mai và nháy mắt với cô. Vừa rồi anh vốn định đi đến để an ủi cô, nhưng nghĩ đến chuyện hôm trước ở Trung tâm Thương mại mình đã làm cô giận nên chỉ đứng ở xa mà nhìn nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu. Khi nhìn thấy cô ngừng khóc mỉm cười và nói chuyện một mình, anh nhận không được hiểu kì và quan tâm trong lòng mình nên mới bước đến nói chuyện với cô.

Điều Tử Đồng nhìn Prin một sau đó đã đưa mắt nhìn ra biển, không thèm quan tâm đến anh. Thân vương gì mà như một tên vô lại, tự tiện chiếm tiện nghi của người khác, còn ngay giữa chốn đông người như vậy nữa. Thật đáng ghét!

Nhìn Điều Tử Đồng xem mình như không khí, Prin nhếch mày, đưa ngón trỏ lên sờ sờ chớp mũi. Hóa ra cô ấy vẫn còn giận mình về chuyện hôm trước, phải làm sao để cô ấy chịu nói chuyện với mình đây?

Prin đi du lịch khắp thế giới, Prin ham chơi trốn trách nhiệm của mình, Prin có vẻ ngoài như một lãng tử đào hoa. Nhưng mà, người ngoài không ai biết được, thật ra anh không hiểu gì về chuyện yêu đương hay nói rõ hơn là anh chưa từng có bạn gái, chưa hề động tâm với bất kì ai. Nên giờ đây, khi đối mặt với một cô gái làm cho anh để ý, anh chỉ làm theo bản năng, làm theo ý nghĩ mà không hề nghĩ đến việc đó sẽ làm cô ấy giận.

"Chuyện hôm trước là tôi quá đường đột với em, nhưng tôi sẽ không nhận sai vì tôi rất muốn bày tỏ cảm giác của mình với em." Prin nhìn vào một bên gương mặt của Điều Tử Đồng, vò vò tóc nói, "Tôi không biết cái gì là tiếng sét ái tình, cũng không biết thế nào là yêu một người. Tôi chỉ biết, tôi rất muốn được nhìn thấy em mỗi ngày." Anh nắm lấy tay cô, quan tâm hỏi, "Vừa rồi sao em lại khóc?"

Tuy nói là sẽ không để ý tới Prin nhưng lời anh nói Điều Tử Đồng đều nghe vào tai, tất nhiên Tiểu Lạc cũng nghe rõ nên cô bé đang tò mò và hứng thú nhìn cô và Prin.

Điều Tử Đồng bị bất ngờ với lời nói của Prin nên khi anh xoay người cô lại, cô kinh ngạc tròn xoe mắt nhìn anh. Ở khoảng cách gần như vậy, cô cảm thấy đôi mắt màu lục ngọc của anh trông càng đẹp hơn.

"Chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng, tại sao tôi phải nói cho anh biết?" Từ nhỏ đến lớn ngoài ba mình ra, thì Điều Tử Đồng chỉ tiếp xúc thân mật với người khác giới duy nhất là Viêm Diệc Luân. Cô tuy rằng cũng có một vài người bạn học là con trai nhưng chỉ đơn thuần là giao tiếp bình thường, nên khi Prin có những cử chỉ vượt qua phạm vi cá nhân, cô cảm thấy mình không thích ứng được, còn có một chút ngại ngùng. Vì vậy, khi nói dứt lời cô liền đưa mắt nhìn sang hướng khác, tay thì giãy giụa để thoát khỏi tay anh.

Thấy vậy, Prin càng nắm chặt lấy tay của Điều Tử Đồng, tay kia nắm lấy cằm của cô, nhẹ nhàng xoay mặt cô qua đối diện với mình, "Tôi không hiểu hết thành ngữ của quốc gia em, nhưng tôi nghĩ, ý nghĩa của nó khẳng định khiến tôi không hài lòng." Anh kéo cằm cô lại thêm chút nữa để khoảng cách hai người gần nhau hơn, cười tà mỉa nói tiếp, "My Angel! Em nghĩ tôi thế nào cũng được nhưng tôi cho em biết một điều, dòng họ Sriwasatawa Rajaput chúng tôi một khi đã nhận định điều gì đó thì sẽ không thay đổi." Bao gồm cả nhận định về em!

Từng câu từng chữ Prin nói rất chậm rãi và rõ ràng, anh muốn Điều Tử Đồng phải nhớ kỹ lời anh.

Điều Tử Đồng nhúm mày lại, tuy đôi mắt đang nhìn thẳng vào Prin nhưng lại có chút vô thần, vì cô đang suy nghĩ. Sriwasatawa Rajaput? Đây không phải là họ của hoàng gia nước Parawat này sao? Hóa ra anh ta là Thân vương của quốc gia quân chủ này.

"Mắt của em thật đẹp!" Lần đầu tiên Prin nhìn thấy người có đồng tử mắt màu tím nhạt, tựa như một viên đá quý có ma thuật có thể mê hoặc và điều khiển tâm trí của người khác.

"A! Anh ta lại muốn hôn chị ấy sao?" Đột nhiên Tiểu Lạc reo lên làm Điều Tử Đồng ngay lập tức thoát ra khỏi suy nghĩ của mình. Giờ cô mới phát giác cảm của mình vẫn đang bị Prin nắm và khoảng cách hai người cũng ái muội vô cùng.

Cô khó chịu nhúm mày, đánh mạnh vào bàn tay đang giữ lấy cằm của mình, "Buông ra!"

Cứ tưởng Prin sẽ không nghe theo nhưng thật không ngờ anh lại buông tay. Nhìn thấy chiếc cằm xinh xắn của cô đã hằn lên vết đỏ nhàn nhạt vì bị nắm quá lâu mặc dù anh không dùng sức, "Xin lỗi!" Prin hôn khẽ lên chỗ vết hằn đó, ôn nhu vô cùng.

"A! Mình biết ngay mà, anh ta lại hôn!" Tiểu Lạc nhìn thấy lại reo lên, tiếp theo bay sang bên phải của Điều Tử Đồng và nói khẽ vào tai cô, "Anh ta xem chị là kẹo hay sao mà cứ thích hôn chị vậy?" Cô bé đi loay quanh trong khách sạn, có nhiều khi bắt gặp các cặp tình nhân hôn nhau nên rất hiếu kỳ, nhưng mà cô bé lại không hiểu sao họ lại thích ăn miếng của đối phương như vậy.

"Anh ta thật tham ăn!" Tiểu Lạc chu môi nói.

Điều Tử Đồng vừa bực bội với hành động của Prin lại vừa buồn cười với lời nói của Tiểu Lạc, rốt cục cô không biết mình nên tức giận hay buồn cười đây. Cô đưa chân đá vào chân của Prin giống như lần trước ở khu Trung tâm thương mại, nhưng không ngờ lần này anh lại tránh thoát được.

"Em tưởng tôi sẽ để em đá trúng nữa?" Prin đưa tay nắm lấy chân của cô, cười mỉa mai.

"Tránh ra!" Điều Tử Đồng giật chân lại, sau đó xô Prin ra và xoay người bước đi.

Thấy vậy Prin lập tức đuổi theo, đi song song với cô, "Em vẫn chưa đi tham quan hết Parawat đúng không? Hay là để người bản địa như tôi dẫn em đi, bảo đảm sẽ làm em hài lòng."

"Hay quá hay quá! Chị mau đồng ý ngay đi, em cũng muốn được đi chơi!" Tiểu Lạc vui vẻ vỗ tay, đi theo sát vào hồi thúc Điều Tử Đồng.

Điều Từ Đồng liếc nhìn Tiểu Lạc, cô bé lập tức im ngay, nhưng vẫn đầy chờ mong nhìn cô. Điều Từ Đồng đưa mắt nhìn sang người nào đó vẫn cười rất tà mị với mình, "Nếu tôi không hài lòng thì sao?"

"Nếu em không hài lòng, tôi chấp nhận để em trừng phạt." Prin vô cùng tự tin nói, anh làm sao không tự tin được khi anh là người biết rõ chỗ nào thú vị nhất ở Parawat này. Đến ngay cả anh trai của anh, người biết rõ bản đồ Parawat nhất cũng không thể nào biết hết được.

"Oh! Trừng phạt ra sao cũng được?" Điều Từ Đồng nhướn mày, mắt mang ý cười nhìn Prin, còn mang theo một chút lém lỉnh.

"Ra sao cũng được!" Prin chắc chắn nói.

"Vây đi thôi." Có người muốn làm hướng dẫn viên miễn phí cho mình, cô sao có thể từ chối? Dù gì mục đích cô đến đây là để giải khuây, có người bầu bạn cũng tốt, mặc dù anh ta có chút vô lại.

Prin không biết Điều Từ Đồng đã nhận định mình là đồ vô lại, anh hồn nhiên cười khẽ ra tiếng khi nghe cô đồng ý đi cùng mình, anh nắm lấy tay cô, thần thái cao hứng nói, "Đi thôi."

"Đợi đã!" Đột nhiên cô kéo anh lại và nghiêm túc nhìn lên vẻ mặt đang ngạc nhiên của anh, "Tôi đồng ý đi cùng anh nhưng với một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Anh không được sờ sảng với tôi."

"Sờ sảng?" Prin kinh ngạc hơi mở to mắt nhìn cô, anh có sờ sảng với cô sao? Anh nhớ là không có mà?!

Người nào đó hình như quên mình từng cưỡng hôn người ta ở Trung tâm thương mại, điều đó chính là sờ sảng. Vây mà anh cũng không nhận ra, đây có được coi là vô lại hay không?

"Chuyện lần trước ở Trung tâm thương mại, anh không được làm vậy với tôi nữa!" Nhắc đến là cô nhịn không được muốn đâm anh một thật đau, sự thật thì cô cũng đã làm vậy. Cô đâm vào ngực anh, trừng mắt cảnh cáo nói, "Nếu còn làm vậy thì tôi sẽ thật sự đâm chết anh!"

"A! Em thật bạo lực quá nha." Prin một tay ôm ngực kêu rên, tuy rằng nắm đấm của Điều Từ Đồng không có sức tổn thương chút nào đối với anh, nhưng anh vẫn cố tình bày ra vẻ mặt đau đớn mà khoe miệng vẫn cười, híp một bên mắt nhìn cô.

Điều Từ Đồng đã dùng hết sức đánh Prin, nhưng đối với một đại tiểu thư từ nhỏ luôn được ăn mặc sung sướng, nuông chiều như trứng mỏng như cô thì quả đấm này, chẳng đáng là gì đối với Prin. Nhưng mà, cô lại tin tưởng rằng anh bị đau thật, nên cảm thấy hả hê, con giận ngày hôm trước đã tiêu tan rất nhiều.

"Hừ!" Cô nhìn anh, sau đó đảo mắt và hát cầm về phía tay của mình vẫn bị anh nắm.

"Tôi hứa sẽ không xử sự giống như ngày hôm trước với em lần nào nữa." Mà sẽ đối phương thức khác, hoàn cảnh khác. Nhưng câu này Prin lại không nói ra miệng, anh cười tà, mị mắt nhìn xuống người nào đó vẫn cố gờ những ngón tay của anh ra khỏi bàn tay mình. Đôi mắt của anh lúc này tràn đầy giả hoạt, tựa như sói xám đã lừa được con mồi.

"Tốt nhất là anh nhớ kỹ lời mình nói." Điều Từ Đồng đánh mạnh vào bàn tay lì lợm của Prin, một tiếng "bốp" vang lên rõ ràng.

"Đường ở Parawat rất phức tạp, rất dễ đi lạc. Giờ lại đang là mùa du lịch, nếu không nắm tay em tôi sợ sẽ lạc em mất." Prin nói xong liền nắm tay Điều Từ Đồng đi tiếp, không quan tâm đến mu bàn tay của mình đã ửng đỏ lên.

Lạc đường?

Nghe đến hai chữ này, mi mắt Điều Từ Đồng bất giác giật nhẹ. Vì cô sợ nhất là bị lạc đường, nó là ám ảnh, là nỗi sợ hãi của tuổi thơ để lại và cũng là... nhược điểm của cô.

Vì thế, Điều Từ Đồng đã mặc cho Prin nắm tay mình bước đi, còn Tiểu Lạc thì bay lơ lửng trên không trung. Giờ là xế chiều, tịch dương bắt đầu hiện nên mặt trời không còn là mối e ngại của Tiểu Lạc, cũng như hôm trước đi Trung tâm Thương mại với Điều Từ Đồng, cô bé có thể bay tự tại mà không sợ bị tan biến.

Vampire và âm linh tuy rằng đều là ma nhưng khác nhau ở chỗ, một loài là thực thể còn một loài là vô thể, một loài uống máu còn loài kia chỉ có thể gửi linh khí của thức ăn và khói hương. Nhưng mà họ lại có chung một nhược điểm lớn nhất, chính là rất sợ ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào.

Prin cùng Điều Từ Đồng ra khỏi bờ biển gần khách sạn cô đang ở, cô nghĩ rằng anh đi bằng ô tô đến đây, nhưng khi anh dẫn cô lại chỗ một gốc cây to bên đường, nơi đó có một chiếc xe đạp màu đỏ pha lẫn đen thì cô mới ngỡ ngàng.

Cô biết loại xe này, xe đạp Lamborghini. Là loại xe do hãng Lamborghini kết hợp với BMC tạo ra, có tên là Automobili Lamborghini BMC Impec, mỗi chiếc xe đạp này có giá lên tới 26 ngàn USD. Tuy rằng không đắt đối với một thân vương, nhưng với người dân thường mà nói thì nó... đắt vô cùng.

Một chiếc xe đạp đắt tiền như vậy mà để ở gốc cây không có người trông coi, nó không bị người dòm ngó hay sao?

Dường như nhìn ra được nghi vấn trong đôi mắt của Diêu Tử Đồng, Prin cười cười nhìn cô, "Ồ Parawat thì không sợ mất trộm, ban đêm ngủ cũng không cần phải khóa cửa."

"Thật sao?" Diêu Tử Đồng có chút không tin tưởng, trong [Bảng Phong Thần] cũng có nói đến ở Tây Kỳ của Tây Bá Hầu - Cơ Xương cai trị, ban đêm dân chúng đi ngủ cũng không cần đóng cửa nhà.

Nhưng mà một nơi tốt đẹp như vậy thật sự tồn tại sao?

"Tôi không gạt em, Parawat từ khi do Đức vua Wasuthep cai trị thì không còn nạn trộm cướp nữa, cho đến Đức vua hiện tại vẫn vậy." Prin nói đều là sự thật. Ở đất nước Parawat này cho dù có mở rộng cửa vào ban đêm thì cũng không ai vào trộm đồ, dù chỉ là một hạt gạo. Những du khách nước ngoài đến đây du lịch đều truyền miệng nhau rằng: "Đến Parawat du lịch, bạn không cần sợ trộm đạo, cứ yên tâm thoải mái vui chơi."

"Ồ." Diêu Tử Đồng có chút ngờ nghệch gật đầu, không phải cô không tin mà là không thể nào ngờ tới một nơi tốt đẹp như vậy thực sự tồn tại.

Prin cười khẽ nhìn nét mặt đáng yêu của Diêu Tử Đồng hiện giờ, anh nhéo nhẹ vào bên má trái của cô, "Đi thôi." Dẫn xe đạp ra bên đường, anh ngoái đầu nhìn cô, "Em có ngại khi ngồi xe đạp không?"

Nghe vậy, Diêu Tử Đồng im lặng nhìn vào chiếc xe đạp trong giây lát.

Thật ra cô đã từng ngồi xe đạp nhiều lần mỗi khi đi picnic ở ngoại ô khi còn bên Pháp, nhưng cô chưa từng ngồi loại xe không có yên sau như vậy, nên giờ đây có chút ngỡ ngàng và do dự.

"Vớ trang phục em đang mặc, ngồi xe này nhất định rất xinh đẹp. Em có muốn thử không?" Prin nhìn một lượt từ trên xuống dưới toàn thân của Diêu Tử Đồng, sau đó nhướng nhướng mày nhìn cô.

Diêu Tử Đồng cũng nhìn anh, tiếp theo lại đưa mắt nhìn vào xe, sau đó cô bước đến gần, vuốt vuốt tóc, cảm ngượng hơi cao nói, "Tôi chỉ muốn ngồi thử loại xe này, không phải nghe theo lời anh."

Nhìn thấy Diêu Tử Đồng thần thái kiêu kỳ nhưng lại tao nhã ngồi nghiêng trên sườn xe, Prin lắc đầu cười khẽ, đôi mắt lại ôn nhu nhìn xuống người ngọc đang ngồi trước mình.

Cô ấy thật đáng yêu! Thật đặc biệt!

*

"Thật đẹp!" Prin chở Diêu Tử Đồng ra ngoại ô của kinh đô, nơi đây khác xa với những con đường nhưng vẫn phủ một ít cát vàng theo phong tục truyền thống của Parawat trong trung tâm kinh đô.

Cô và Prin đang đứng giữa con đường nhựa phủ đầy hoa màu tím, hai bên đường là những hàng cây cao to nở rộ đầy những đóa hoa màu trắng như tuyết. Nhưng thật kỳ lạ, những đóa hoa này không hề rơi xuống dù có con gió mạnh thổi thoảng qua, còn con đường phủ đầy hoa màu tím cũng không bị lẫn vào một cánh hoa màu trắng nào.

"Sao hoa này lại không rơi?" Nhịn không được hiếu kỳ, Diêu Tử Đồng quay sang hỏi Prin.

"Hoa này chỉ rơi khi gió mùa Đông đến, một loài hoa vô cùng đặc biệt." Prin nhảy lên cao, giơ tay hái xuống một đóa hoa màu trắng kia, sau đó vừa cài lên tóc của Diêu Tử Đồng vừa nói, "Trước đây nó là loài hoa dại, không có tên cũng chẳng ai quan tâm tới. Cho đến một ngày, có một người phụ nữ mang thai đi ngang qua con đường này và không cẩn thận nên sinh non trên xe. Khi con trai bà ta vừa ra đời, loài hoa này bỗng nhiên tỏa hương thơm hấp bội, bà ta đã lấy tên đã được định sẵn cho con trai mình cũng đặt cho loài hoa này, Prin."

"Prin?" Diêu Tử Đồng lấy hoa trên tóc xuống, cầm ở trên tay thưởng thức. Đóa hoa trắng xóa như tuyết, chỉ có duy nhất màu đỏ ở giữa nhụy hoa hình trái tim, tựa như một giọt máu nhỏ xuống làn tuyết trắng xóa. Hoa này vừa xinh đẹp thánh khiết nhưng cũng yêu kiều đầy ma mị, tựa như người đang đứng trước mặt cô đây.

"Người phụ nữ mang thai anh vừa kể là mẹ của anh, còn Prin... là tên của anh?" Ngờ ngẫm không phải nghi vấn mà là khẳng định, Diêu Tử Đồng tuy rằng vẫn chưa biết tên của Prin, nhưng cô nhìn thấy được vui vẻ và hạnh phúc trên gương mặt của anh khi nói đến câu chuyện vừa rồi. Chỉ có những người kể về câu chuyện của mình mới có thể biểu lộ cảm xúc chân thật như vậy.

"Thông minh." Prin lại nhéo nhẹ vào má của Diêu Tử Đồng, anh cười mỉm nói tiếp, "Prin Wasuthep Srinasatawa Rajaput là tên của tôi, em hãy nhớ kĩ." Trong ngữ khí của anh có mang theo một chút bá đạo, nhưng vẻ mặt đang cười của anh lại tà mị vô cùng.

Cái tên thật dài!

Đó là suy nghĩ lúc này của Diêu Tử Đồng, cô chỉ có thể nhớ cái tên "Prin" vì cô đặc biệt thấy thích loài hoa này, nên có cảm nhận sau sắc về nó.

Nếu Prin biết được ý nghĩ lúc này của Diêu Tử Đồng thì sao đây hả? Tức đến hộc máu? Trút giận lên loài hoa đặc biệt kia hay là trừng phạt Diêu Tử Đồng?

Vậy thì phải đợi đến sau này, khi Prin nghe được từ miệng của Diêu Tử Đồng nói ra thì mới biết được.

"Xung quanh đây không có ai hết, một bóng ma như em cũng không có." Bay loanh quanh chơi đùa này giờ, lúc này Tiểu Lạc mới chịu quay về và ghé vào tai Diêu Tử Đồng, báo cáo chuyện mình đã thấy.

Nghe vậy Diêu Tử Đồng nhìn quanh một vòng, mở miệng hỏi Prin, "Nơi đây ngoài chúng ta sao chẳng nhìn thấy ai?" Một nơi đẹp thế này không phải nên có nhiều người đến tham quan hay sao? Đặc biệt là du khách nước ngoài.

"Có lẽ họ đã tham quan nơi này chán rồi nên không đến nữa." Prin gãi hai tay, nhún vai tỏ vẻ không biết đến. Anh sẽ không nói cho cô biết anh đã lấy thân phận Thân vương của mình ra nhờ người dân gần đây giữ chân du khách hai giờ, để anh có thể ở một mình cùng cô.

"Em có muốn chụp ảnh không?" Nhìn đồng hồ trên tay, thấy đã sắp đến giờ. Prin nhìn xuống hỏi Diêu Tử Đồng đang ngồi nhặt những cánh hoa lên xem

Nghe anh hỏi, cô gật đầu, theo thói quen đưa tay vào túi lấy điện thoại nhưng chợt nhớ tới túi của mình đã để ở khách sạn.

"Hoa dưới đất là nhân tạo, họ lấy từ khu rừng hoa bên kia." Prin chỉ tay về phía ngọn đồi bên kia, sau đó anh đưa tay kéo nhẹ cô đứng lên, "Dùng điện thoại của tôi đi, chút nữa về khách sạn gửi sang điện thoại em." Như vậy tôi mới có cơ lấy được số điện thoại của em. Prin nói thầm trong lòng thêm một câu.

"Cũng được." Để yên cho Prin giúp mình lau tay, sau đó Diêu Tử Đồng dùng điện thoại của anh chụp lại những khung cảnh thơ mộng và mỹ lệ ở nơi đây. Cô cũng cùng chụp với Prin vài tấm, tất nhiên là Tiểu Lạc cũng không chịu thua kém mà chen vào. Nhưng chỉ có những người có đôi mắt âm dương như Diêu Tử Đồng, mới có thể nhìn thấy hình dáng của cô bé trong ảnh.

Khi Diêu Tử Đồng đưa điện thoại lại cho Prin và đi chậm trên con đường hoa để ra khỏi đó, anh đã lén chụp một vài bức ảnh của cô. Anh muốn lưu giữ lại những khoảnh khắc, những hình ảnh đẹp để nhất này cho riêng mình.

Một lát sau, Prin một bên nắm tay Diêu Tử Đồng một bên dẫn xe đạp ra khỏi con đường hoa, vừa đi vừa nói, "Nếu em thích chỗ đông người, tôi dẫn em đến chỗ náo nhiệt nhất vào ngày mai. Còn bây giờ chúng ta tới một nơi thú vị nữa."

Nhìn xuống bàn tay phải mình đang bị Prin nắm chặt lấy, tiếp theo Diêu Tử Đồng ngẩng đầu nhìn anh, "Ở đây không có người, không sợ lạc đường nên anh không cần nắm tay tôi." Còn nắm chặt như vậy, tay mình sắp tê cứng rồi.

"Mặt trời bắt đầu ngả về tây rồi, mắt tôi có bệnh sẽ nhìn không rõ vào giờ này, nắm tay em tôi thấy yên tâm hơn." Prin nói vô cùng hợp tình hợp lý nhưng Diêu Tử Đồng lại nghĩ thấy mùi vị vô lại trong đó, nhất là với vẻ mặt thông dong lại có một chút sắc của anh làm cô nhận định rằng anh là cố ý không muốn buông tay.

Thôi bỏ đi! Nể tình anh dẫn cô đi chơi, nên bỏ qua cho anh lần này.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Phí Dẫn Đường

Ra khỏi con đường hoa, Prin không chờ Diêu Tử Đồng trên xe đạp nữa, anh vẫn nắm tay cô đi bộ trên con đường nhỏ, hai bên trồng đầy cỏ dại được cắt tỉa rất gọn gàng và xanh mướt, còn Tiểu Lạc thì...cô bé không muốn bay nữa, nên đã ngồi trên yên xe, hai chân gác lên sườn, thích ý nhìn cảnh vật xung quanh.

Đang đặt tay trên cổ xe, đột nhiên cảm thấy xe có chút nặng hơn, Prin nghi hoặc hơi khựng lại trong giây lát, khó hiểu nhíu nhẹ mày, sau đó lại bình thường và tiếp tục đi.

Chắc có lẽ là anh đã cảm giác sai!

Diêu Tử Đồng đi bên cạnh anh, nhận ra anh khác thường nên nín cười, ánh mắt hơi liếc sang cô bé tính nghịch kia.

Tiểu Lạc nhìn lại cô, cười khê, còn lém lỉnh thè lưỡi. Dù sao linh hồn chỉ nặng có mấy gram, không sợ bị phát hiện!

Men theo đường mòn nhỏ, tới một chân đồi cách đường hoa vừa rồi khoảng năm mươi mét, khi Prin dừng lại và chỉ tay về phía bên trái, nhìn theo hướng anh chỉ, Diêu Tử Đồng lập tức kinh ngạc mở to mắt, hơi hé miệng không thể nói thành lời vì khung cảnh trước mắt cô thật sự quá mỹ lệ!

Một rừng hoa Bò Công Anh trắng xóa đang xuất hiện trước mắt cô, loài hoa mà bất kỳ cô gái nào cũng yêu thích.

"Ồ dưới này nhìn không đẹp, lên trên đồi xem thử đi." Prin để xe đạp dựa vào gốc cây to dưới chân đồi, sau đó nắm tay Diêu Tử Đồng, dẫn cô men theo đường mòn đi lên đồi.

Lên đến rồi, từ trên cao nhìn xuống cánh đồng hoa Bồ Công Anh dưới chân đồi, Diêu Từ Đồng khiếp sợ vô cùng với cảnh sắc trước mắt.

"Đẹp quá đẹp quá đẹp quá!" Tiểu Lạc nói liên tục ba lần, vì cô bé chưa từng nhìn thấy cánh đồng hoa Bồ Công Anh nào đẹp đến như vậy. Diêu Từ Đồng cũng như thế.

Vừa rồi tuy rằng có thể nhìn thấy những đóa hoa Bồ Công Anh bay theo gió, mặc dù rất đẹp nhưng không kỳ diệu như khi đứng từ trên đồi nhìn xuống như lúc này.

Rừng hoa được trồng theo hình mặt trăng khuyết, có nhiều hình ngôi sao xung quanh, còn có cả hình các thiên thần nhỏ bao quanh hình bảy mỹ nhân ngư đang nằm. Khi những đóa hoa theo gió bay lên cao thành những hình ảnh bên dưới, thì đó mới chính là điều kỳ diệu.

Ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, ngôi sao, thiên thần nhỏ, cá heo và mỹ nhân ngư đang dần bay lên không trung, đôi mắt của Diêu Từ Đồng tràn đầy kinh ngạc, cả gương mặt đều hiện lên vui vẻ và hạnh phúc.

Vui vẻ vì cảnh sắc trước mắt làm cho cô quên đi phiền muộn, hạnh phúc vì đây cũng là lần đầu tiên cô được nhìn thấy những điều kỳ diệu này.

Prin dùng điện thoại chụp liên tục tất cả cảm xúc, cử chỉ và điệu bộ hiện giờ của Diêu Từ Đồng, tức nhiên là không thể thiếu hàng ngàn đóa hoa Bồ Công Anh kia làm nền cho cô. Anh sẽ lưu giữ mãi mãi những hình ảnh quý giá nhất này.

"Chị Đồng Đồng thật hạnh phúc! Anh trai này thật tốt!" Tiểu Lạc vui sướng bay vòng quanh Diêu Từ Đồng và Prin, tiếng cười như chuông bạc, cô bé đáng yêu reo lên.

Diêu Từ Đồng nhìn không được cười khê ra tiếng khi nhìn thấy Tiểu Lạc bay quanh như chim sẻ, cô lại nhìn sang Prin bằng ánh mắt tràn ngập ý cười và cảm kích. Người này không tệ như cô đã nghĩ!

Prin cũng nhìn qua Diêu Từ Đồng, bắt gặp ánh mắt vô cùng ôn nhu của anh, cô hơi ngạc nhiên nhưng sau đó liền đảo mắt nhìn lên bầu trời ngập tràn hoa. Mặc dù là ánh mắt của anh làm cho cô nghĩ hoặc và hơi ngượng ngùng, nhưng cô lại không dám suy nghĩ nhiều, vì biết đâu đó chỉ là ánh mắt đang nhìn nhận một người bạn.

Bạn sao? Ừm, có một người bạn như anh ta cũng không tồi!

Nhưng mà, người nào đó không nghĩ giống như cô, ánh mắt khi anh nhìn cô không phải đang nhìn nhận một người bạn mà là...tăng thêm một mức tình cảm dành cho cô.

Người con gái này, anh đã nhận định rồi. Hoàng phi của Thân vương duy nhất ở đất nước Parawat này chỉ có thể là cô ấy!

Anh bạn à! Dường như anh đã quên mất một điều, hình như anh chưa biết được tên của người ta nha. Chưa gì đã muốn người ta làm vợ mình rồi. Không tiền đồ, quả thật là không có tiền đồ!

*

Sau khi nhìn hoa Bồ Công Anh xong, Prin chờ Diêu Từ Đồng về khách sạn, đứng trước cửa, Diêu Từ Đồng hai tay chắp sau lưng mỉm cười nhìn Prin, "Hôm nay cảm ơn anh! Còn nữa, tôi tên Từ Đồng." Anh ta đã nói tên, mình cũng nên cho anh ấy biết tên mình, xem như giao tiếp bình thường.

"Từ Đồng? Tên thật đẹp!" Cũng đẹp như đôi mắt của em!

"Anh có thể gọi tôi là Ali." Ali là tên cô dùng khi du học ở Pháp.

Diêu Từ Đồng kiễ chân lên, hôn nhẹ vào má trái của Prin, sau đó hơi lui ra sau, mỉm cười nhìn anh. Cô từng du học ở Pháp năm năm, nên không ngại những lễ tiết xã giao này.

Prin đi du lịch khắp thế giới, những cử chỉ xã giao như vậy anh cũng hiểu, biết rõ chỉ đơn thuần là một nụ hôn cảm ơn nhưng anh lại đặc biệt cảm thấy vui, trong lòng tràn đầy mãn nguyện. Nhưng nét mặt lại không lộ vẻ vui mừng, vẫn như thường nói, "Cái này là phí làm hướng dẫn viên của hôm nay, nhưng còn...chúc ngủ ngon thì sao?" Có người đang cố gắng kiếm thêm phúc lợi cho mình.

"Không phải anh nói sẽ dẫn đường miễn phí cho tôi sao? Cái hôn vừa rồi là chúc ngủ ngon." Diêu Từ Đồng chớp chớp mắt, có chút lém lỉnh nhìn anh. Thấy vẻ mặt nghịch ngợm của Prin, cô quay người đi vào khách sạn, chỉ để lại cho Prin một tiếng cười khanh khách và bóng lưng vui vẻ.

Nhìn theo bóng dáng cô, Prin phì cười ra tiếng, đưa tay lên vuốt ve đuôi chân mày, vẻ mặt tà tử vô cùng.

Anh trai à, xem ra con đường truy thê của em gian khổ hơn anh rồi!

Cùng lúc này, ở Hoàng cung Parawat. Phuwanet vừa xử lý hết công vụ, đang định về nghỉ ngơi thì một cận vệ đi vào phòng nội vụ, báo cáo một chuyện làm cho anh cười không khép miệng lại được.

"Ha ha ha, em trai à em trai, nếu như em không ôm được người đẹp về, thì em không xứng làm con cháu của dòng họ Srinasatawa Rajaput chúng ta." Phuwanet cầm xấp ảnh chụp lên Prin và Diêu Từ Đồng trên tay, cười mỉa mắt nhìn.

Lát sau, Phuwanet rời khỏi phòng nội vụ về tắm cung, đem những bức ảnh kia đưa cho Nam xem. Nhìn thấy cậu em chồng thường ngày vẫn cứ bộ dạng cà lơ phất phơ, luôn nói nói cười cười nhưng thật ra luôn đối với người khác vô tình nay lại đặc biệt dịu dàng với một cô gái như vậy, Nam cười đầy thâm ý nhìn vào Phuwanet, "Xem ra có người đã động tình rồi, chúng ta có nên giúp một tay không?"

Phuwanet nắm lấy tay cô, mỉm cười lắc nhẹ đầu, "Để cho Prin tự lo đi, chúng ta âm thầm quan sát là được rồi."

Nam nghe vậy gật đầu, sau đó nhếch môi cười, đôi mắt tràn đầy hứng thú nhìn xuống những bức ảnh trên tay, "Em nôn nóng muốn gặp cô gái này rồi đây."

"Ha ha, vậy phải xem bản lĩnh của Prin rồi." Xem thử em trai của mình dùng thời gian bao lâu mới thu phục được. Nhưng nghĩ kỹ, dựa theo kinh nghiệm yêu đương chỉ ở mức âm của Prin, thì chắc em trai của anh sẽ là người bị thu phục trước rồi. Haizz!

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ, nhếch mi nhưong mày của Phuwanet, Nam biết được trong lòng anh đang nghĩ gì, cô lắc đầu cười khẽ.

Prin à, chị đợi em cầu xin chị giúp em một tay đây!

*

Đài Bắc – Biệt thự Viêm gia

Sau một cơn mưa kéo dài hơn ba giờ đồng hồ, cả thành phố Đài Bắc giống như được thiên nhân tẩy rửa, trở nên thanh mát và sạch sẽ, mùi của cây xanh, hoa và cỏ cũng phảng phất trong không khí, mang đến hương thơm dịu nhẹ và khoan khoái làm cho lòng người thanh thản.

Nhưng mà, trong ngôi biệt thự rộng lớn và sang trọng, có một người dù cho đang ngắm nhìn cảnh sắc tươi mát, ngửi thấy hương thơm của thiên nhiên nhưng lòng của người đó lại không được thoải mái.

Trong vườn hoa của Viêm gia, Viêm Diệc Luân ngồi trên ghế ở bàn thủy tinh giữa vườn hoa, trên tay vò nát một bức ảnh, vẻ mặt âm trầm, hai mắt âm lãnh nhìn về phía trước.

Ngồi kế bên anh là một thanh niên khoảng hai mươi lăm tuổi, nhìn rất thanh lịch tuấn tú, hơi nhíu nhẹ mày nhìn vào Viêm Dịch Luân, "Đó là Từ Đồng sao?"

"Phải." Viêm Diệc Luân trầm thấp lên tiếng, tuy chỉ là một bức ảnh chụp phớt ngang mặt, nhưng anh cũng có thể nhận ra đó là Diêu Từ Đồng. Ngay cả vợ mình mà cũng không nhận ra, thì anh còn làm được tích sự gì?

Thật không ngờ cô ấy lại trốn sang Parawat, một đất nước mà anh chưa từng biết tới.

"Chuẩn bị vé máy bay, mình muốn lập tức sang Parawat." Viêm Diệc Luân nhìn sang người thanh niên kia, lạnh nhạt nói.

Người thanh niên này là thư ký riêng của Viêm Diệc Luân, tên Diệp Chính Phong, tốt nghiệp đại học kinh tế tại Mỹ từ trường Đại học Harvard. Là trợ thủ đắc lực cũng đồng thời là bạn thân của Viêm Diệc Luân.

"Mấy ngày nay Đài Bắc cứ mưa suốt, máy bay luôn bị hoãn lại. Giờ cậu muốn xuất ngoại thì rất khó." Diệp Chính Phong nhăn nhó nói, cũng không biết giữa hai người này xảy ra chuyện gì mà một người lại bỏ đi còn một người thì truy đuổi.

Haizz! Mấy ngày nay vừa phải chịu cảnh mưa gió của thiên nhiên vừa lại phải chịu cảnh âm tình bất định của Diệc Luân, anh ta cảm thấy như sắp bị bệnh tụt huyết áp. Còn Từ Đồng nữa, sao đột nhiên lại bỏ đi, còn lấy thân phận khác xuất ngoại. Nếu như không phải có người quen vô tình chụp được hình của cô ở sân bay Parawat, thì rất có thể phải mất một thời gian dài nữa mới tìm được cô.

"Bất cứ giá nào, mình cũng muốn xuất ngoại sớm nhất có thể." Viêm Diệc Luân nghiêm túc nhìn Diệp Chính Phong, trong mắt tràn đầy lửa giận. Nghĩ tới việc Diêu Từ Đồng muốn rời bỏ mình là lửa giận trong lòng anh càng bùng lên, cô lên lút trốn đi là vì lý do gì?

Nếu tìm thấy cô, anh sẽ cho cô biết hậu quả của việc bỏ đi là ra sao!

*

Parawat

"Ồ, hôm nay em trai tôi diện đẹp ghê, định đi đâu vậy?" Vừa bước ra khỏi tắm cung, Phuwanet và Nam đã nhìn thấy Prin đi tới, vẻ mặt sáng sủa, thần thái vui tươi. Thấy Prin mặc suit màu xanh mực đơn giản với áo thun màu trắng bên trong, một sự giao thoa hoàn hảo giữa nhẹ nhàng, phóng khoáng với nét nghiêm nghị, kín đáo. Mái tóc ngắn màu rượu đỏ hơi uốn xoắn ở phần mái làm cho gương mặt tuyệt mỹ của anh tăng thêm một phần quyến rũ, Phuwanet cười mị mắt hỏi Prin, trong giọng nói mang theo ý trêu chọc.

"Hôm nay có lễ hội, em ra ngoài một chút. Hai người có đi không?" Prin cười tươi nhìn hai người tay trong tay hỏi. Rồi sẽ sớm có ngày, anh và Ali cũng có thể ngọt ngào mọi lúc mọi nơi như anh trai và chị dâu.

"Anh và Nam đang định ra ngoài dùng cơm, muốn rủ em đi cùng nhưng không ngờ em phải ra ngoài rồi." Phuwanet ôm chặt lấy eo Nam, cười nhìn Prin.

"Em có hẹn với ai vậy?" Nam cười nhìn Phuwanet rồi lại nhìn sang Prin hỏi.

"Sau này chị sẽ biết." Prin nháy mắt, cười thần bí nói với Nam, tiếp theo nhìn vào Phuwanet, cười bí khí nói, "Anh định rủ em đi thật sao? Không sợ em làm bóng đèn?"

Phuwanet hơi cương mặt trong chốc lát, sau đó liền đắm nhẹ vào ngực Prin một, "Tiểu quý!"

Nam thấy vậy phì cười. Hai anh em này suốt ngày cứ trêu chọc nhau.

"Không nói với hai người nữa, em đi trước đây." Prin vừa cười vừa nhìn đồng hồ trên tay, sau đó hơi nhướn mày nói với hai người liền xoay người bước đi.

Phuwanet ôm Nam, cùng cô nhìn theo bóng lưng của Prin, "Chắc là có hẹn với cô gái đó."

"Prin động tình thật rồi." Nam một tay ôm vòng phía sau lưng Phuwanet, một tay đặt trên ngực anh, ngẩng đầu nhìn lên cười ngọt ngào nói.

Phuwanet đồng ý với câu nói của cô nên nhẹ gật đầu, Prin chưa từng chở ai trên xe của mình dù là xe gì đi nữa, cũng chưa từng vì một ai mà để ý đến bề ngoài của bản thân, nên biểu hiện mấy ngày nay của Prin cũng đủ làm cho anh biết em trai mình đã thật sự động lòng với một cô gái. Lần đầu tiên trong đời và anh biết đó cũng là lần cuối, vì anh và Prin đều giống phụ vương của mình, chỉ động lòng với một người con gái duy nhất trong cuộc đời, như phụ vương chỉ yêu mình mẫu hậu, và anh...chỉ yêu mình Nam.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nghiệm Duyệt

Phuwanet cùng Nam vừa lên xe xuất phát được một lúc thì điện thoại của Nam reo lên, nhìn tên hiện trên màn hình, cô liền nhướn miệng cười, ấn nghe máy.

"Chào mẹ!" Giọng nói vô cùng mềm mại xen lẫn vui vẻ, còn có một chút nũng nịu.

Bên kia vang lên tiếng nói của một phụ nữ, nghe ra được khoảng tuổi trung niên, "Nam khỏe không con? Còn Quốc vương nữa?"

"Chúng con đều khỏe, ba mẹ và các anh vẫn khỏe ạ?" Nam vừa nói vừa quay sang mỉm cười nhìn Phuwanet.

"Chúng ta cũng đều khỏe, nhưng mà..."

"Sao vậy mẹ?" Bên kia bỗng nhiên ngập ngừng làm cho Nam nghi hoặc cùng hồi hộp, cô lo nghĩ không biết gia đình đã xảy ra chuyện gì.

"Là Lom, dạo này thường xuyên không về nhà ngủ, khi ở nhà thì cả người như bị vắt sạch nước, còn than đau nhức vai. Mẹ muốn Lom đi bệnh viện gặp bác sĩ nhưng Lom không chịu." Giọng nói bên kia vừa than thở lại vừa lo lắng.

"Lom thì còn việc gì ngoài mấy cô nàng của anh ấy. Lom chắc bị họ vắt kiệt sức thôi. Mẹ đừng lo lắng rồi sinh thêm phiền muộn." Nam lắc đầu, bắt đầu đi nói. Cô có bốn người anh trai, cô và họ là anh em sinh năm nhờ Gift, một phương pháp thụ tinh bằng ống nghiệm. Cây ghép trứng của phụ nữ vào tinh trùng, và đặt chúng vào ống dẫn trứng của người mẹ để chúng phát triển tự nhiên. Gift là một phương pháp chữa vô sinh ở Thái đã được quốc tế công nhận.

Còn nhớ vào hai năm trước, gia đình cô được mời tham gia vào chương trình "Gia đình đáng ngạc nhiên", khi đó cô vẫn còn độc thân vì nhờ "phúc" của ba ông anh lớn kia, ngày đó có một MC nam muốn giúp cô gắn micro, bị ba người thấy liền lập tức "xử" người ta, khiến cho cả trường quay rối tung lên.

Haiz, nghĩ tới những chuyện mà ba người anh tốt của cô đã làm từ xưa tới nay khiến cô lại đau đầu. Phuwanet cũng ăn không ít khổ từ họ, thảm nhất là Nat, từng bị bọn họ ép tới nỗi nghi ngờ bản thân mình là gay. Cũng may định lực của Nat đủ cường, biết được bản thân mình là ai, giờ đã thành đôi với Pam.

Không biết tới bao giờ họ mới tìm được một nửa của mình, mong rằng họ sẽ bị "trị" tới mức ngoan ngoãn nghe lời, như vậy cô sẽ rất vui. Ha ha!

Còn có ông anh thứ tư của cô, tựa như thiên sứ giáng phàm, người như anh ấy thì phải gặp được một cô gái thật tốt mới xứng đôi. Mong rằng bốn người họ sẽ sớm được hạnh phúc giống như cô.

"Mẹ mong Nam về thăm nhà một chuyến, sẵn tiện giúp mẹ tìm vợ cho các anh của Nam." Bên kia giọng nói của mẹ Nam mang theo bắt đầu đi.

"Nam biết rồi mẹ, Nam và Phuwanet sẽ sắp xếp thời gian về." Nam mỉm cười nắm tay Phuwanet, sau đó cô lại nói thêm vài câu với mẹ mình rồi cúp

điện thoại.

Cô nhìn qua chồng mình, ánh mắt nhu tình, "Anh nghĩ sao về lời của mẹ?"

Phuwanet choàng tay qua vai Nam, ôm cô vào lòng, gương mặt nghiêm nghị hiện lên nụ cười ôn nhu hiếm thấy, "Cũng gần hai năm rồi em chưa về thăm nhà, đợi anh sắp xếp ổn thoả công việc, sau đó cùng em về Thái. Cho anh thời gian hai tuần nữa."

Nam nhẹ gật đầu, mỉm cười nép vào lòng Phuwanet. Nghĩ tới sắp được về thăm nhà thì trong lòng cô vô cùng háo hức, mong rằng sẽ có chuyện thú vị đang chờ cô ở Thái.

...

"Em đang đợi ai sao, Angel?" Đang đứng trên cầu đá gần khuôn viên của khách sạn ngắm cảnh, đột nhiên có tiếng nói vang lên phía sau, Diêu Từ Đồng không cần quay người lại cũng biết là ai, cô bình thản trả lời, "Chỉ cần biết người đó không phải anh."

Prin cười khê, đi tới bên cạnh cô, hai tay chấp sau người, đưa mắt nhìn khung cảnh bên kia cầu, "Em có biết tối hôm nay sao lại đặc biệt không?"

Diêu Từ Đồng nhìn lướt xung quanh, mặt trời đã lặn và nhường chỗ cho ánh trăng soi bóng mình dưới dòng sông nước chảy êm đềm. Làn lướt từng chiếc hoa đăng được thả xuống, hòa mình vào ánh sáng của trăng khiến cho cả dòng sông trở nên mỹ lệ và thơ mộng vô cùng.

"Tôi không phải người ở đây." Diêu Từ Đồng nhàn nhạt nói.

Prin nhẹ nhũm mày, cong khóe môi, nhìn sang cô, "Em không thể hỏi tôi, để tôi có cơ hội ghi điểm với em sao?" Cứ nghĩ khoảng cách của anh và cô đã được kéo gần, nhưng hôm nay cô lại lạnh nhạt với anh. Nhưng anh sẽ vì vậy mà không nhục chí.

Diêu Từ Đồng cười nhạt, nhìn cảnh sắc phía trước mà mắt vương ưu buồn. Từng đôi đi bên nhau cười đùa vui vẻ lại khiến cô nghĩ tới chuyện không vui, thử hỏi tâm trạng cô có thể tốt được sao?

Prin thấy sắc mặt của Diêu Từ Đồng lại giống như lần trước ở bãi biển, anh mân chặt môi, giây lát sau mới lên tiếng, "Hôm nay là lễ hội Nghiệm duyên ở Parawat, nên các cặp tình nhân cùng nhau ra Hồ Hẹn Ước."

Nghe vậy, Diêu Từ Đồng có chút hứng thú, cô nhìn sang, "Nghiệm duyên? Nghiệm làm sao?"

Prin cong khóe môi, cười thần bí nhìn cô, "Đi với tôi rồi em sẽ biết." Nói xong liền nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng, dẫn cô đi sang bờ bên kia của cầu đá.

Diêu Từ Đồng nhìn quanh, ở đây thật náo nhiệt. Những quầy hàng được bày bán rất nhiều, hoa đăng, nến, thức ăn, còn có những đóa hoa tươi. Tuy rằng họ nói tiếng địa phương cô không hiểu nhưng lại có thể cảm nhận được tâm trạng của họ qua ngữ khí, "Hoa đăng ở đây thật khác với hoa đăng của quốc gia tôi." Tuy rằng hình hoa sen nhưng là dùng lá chuối và hoa bện thành, bên trong thả một ngọn nến nhỏ hình tròn như chiếc bánh đồng tiền.

"Nó chỉ tương tự krathong của Thái Lan." Prin nhẹ giọng nói, anh rất vui khi thấy cô đã có tinh thần trở lại, không ưu buồn như vừa rồi.

Nhìn thấy những người nam và nữ cười nói gì đó, rồi chia nhau ra mỗi người một ngã, trên tay còn cầm theo một cây nến màu trắng. Diêu Từ Đồng nghi hoặc và hiếu kỳ nhìn qua hỏi Prin, "Họ đang làm gì vậy?"

"Họ đang nghiệm duyên." Prin chỉ ngón trỏ thon dài xinh đẹp của anh về phía những đôi tình nhân, "Trên tay họ đều cầm theo hoa đăng, hoa tươi và nến trắng. Sau khi cùng nhau thả hoa đăng xuống nước, người nam sẽ cài hoa Mộc Lan trắng lên tóc của người mình yêu, sau đó họ cầm theo nến trắng đại diện cho ánh sáng tinh khiết và chân thành, chia nhau ra hai ngã của Hồ Hẹn Ước. Trong dòng người đông đúc này, nếu như có thể gặp nhau tại trên cầu Hẹn Ước, nến trên tay không tắt thì chứng tỏ họ có duyên vợ chồng."

"Thật sự linh nghiệm như vậy sao?" Diêu Từ Đồng có chút không tin tưởng, vì chuyện này còn vi diệu hơn cầu xin nhân duyên ở miếu Nguyệt Lão.

Prin nhẹ nhếch môi, mắt mang ý cười nhìn cô, "Không tin em có thể thử."

Diêu Từ Đồng phì cười, "Tôi thử làm gì chứ." Người đó cũng không ở đây. Còn nữa, cô và Diệc Luân không phải đã thành vợ chồng hợp pháp rồi sao? Nhưng cũng không hạnh phúc ở bên nhau.

"Để xem có linh nghiệm hay không. Tôi với em cùng thử, không được thì chúng ta coi như một trò chơi." Prin nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng, cùng cô đi lại quầy bán hoa đăng. Anh tin rằng mình và cô có duyên, anh cũng tin vào lễ hội Nghiệm duyên. Vì không biết có bao nhiêu đôi tình nhân thành vợ chồng, trong đó có anh trai và chị dâu của anh.

Diêu Từ Đồng im lặng nhìn Prin mua hai hoa đăng, sau đó lại mua hoa Mộc Lan, rồi lại dẫn cô sang mua nến trắng. Khi hai người ngồi bên bờ sông cô mới cười khê, "Thật không ngờ chúng ta lại làm theo họ." Người ta là tình nhân yêu nhau thời gian lâu rồi, còn cô và anh chỉ được xem là bạn bè mới quen, vậy mà cũng học theo người ta nghiệm duyên.

"Xem như chơi trò chơi đi." Prin mỉm cười nhìn cô, sau đó nhìn hoa đăng trên tay, cô chỉ lo nhìn hoa đăng mình vừa tùy tiện thả mà không thấy được ánh sáng quý quýet trong mắt của Prin. Nếu thành công, anh sẽ không xem như là trò tiêu khiển, mà chính thức bắt cô về làm hoàng phi của anh!

Diêu Từ Đồng vừa nhìn qua, Prin đã thả hoa đăng xuống sông, để nó trôi theo dòng cùng với những hoa đăng khác. Đột nhiên sắc mặt cô khê biến, bởi

vì hoa đăng của cô vốn dĩ trôi rất xa nhưng đột nhiên dừng lại ở dòng xoáy nhỏ của sông, tới khi hoa đăng của Prin trôi tới thì hoa đăng của cả hai cùng xoay tròn ở đó, một lát sau mới cùng nhau trôi về phía trước.

Diêu Từ Đồng chớp chớp mắt, trong lòng khó hiểu vô cùng. Sao những hoa đăng khác vẫn bình yên trôi đi cùng nhau mà chỉ có hoa đăng của cô và Prin bị mắc ở dòng xoáy, trong khi xung quanh mặt sông không hề gợn sóng?

Prin cũng nhìn thấy giống như Diêu Từ Đồng, trong mắt hiện lên gợn sóng. Bà nội của anh từng nói, nếu ở lễ hội Nghiệm duyên có dòng xoáy nhỏ xuất hiện giữa mặt sông thì đó là điềm lành. Hoa đăng nào vướng cùng nhau ở giữa dòng, thì định rằng chủ nhân của chúng sẽ được ở bên nhau đến trọn đời.

Prin cố gắng khắc chế kích động trong lòng, anh đứng lên, hai tay để vào túi quần, nhưng hai bàn tay đều đang nắm chặt. Hiện tại anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, vì anh quá đổi vui mừng.

"Chúng ta đi bước tiếp theo." Giây lát sau, Prin đưa tay về phía Diêu Từ Đồng, để cô nắm lấy tay mình và nhẹ kéo cô đứng lên.

Prin đem một đóa hoa Mộc Lan trắng thật xinh đẹp cài vào bên tóc gần vành tai của cô, cười đầy yêu thích, "Em không biết hiện tại em xinh đẹp tới mức độ nào đâu." Chỉ mặc một chiếc váy dài hở vai màu trắng bằng vô cùng đơn giản, không có bất kỳ hoa văn nào. Mái tóc đen mượt xõa dài, dưới ánh sáng màu vàng của đèn càng bóng mượt hơn, cao quý thanh nhã tựa như hoa Mộc Lan khiến cho anh nhìn mãi không muốn rời mắt.

Diêu Từ Đồng cười khẽ, "Thân vương Prin thật biết cách dỗ ngọt nữ giới."

Prin nhẹ lắc đầu, sau đó nháy mắt với cô, "Tôi chưa bao giờ khen ai, em là người đầu tiên." Cũng là người cuối cùng. Có thể người khác nói anh yêu chớp nhoáng, nhưng bản thân anh biết mình cảm nhận được gì.

Từ trước tới giờ anh luôn cảm thấy nhàm chán vô vị, nên chỉ muốn đi khắp nơi du ngoạn không mục đích cho qua thời gian. Anh từng thấy qua vô số cô gái, cao thấp mập ốm, thậm chí còn có một số xinh đẹp hơn người trước mắt này. Nhưng họ lại không khiến anh động lòng. Không làm cho anh có suy nghĩ muốn che chở, muốn chăm sóc và ở bên cạnh suốt đời.

Mấy ngày nay anh cũng tự suy nghĩ và tự hỏi qua, nhưng anh vẫn không biết được lý do tại sao. Anh chỉ biết mỗi khi thức dậy, đều muốn được gặp cô. Trong đầu lúc nào cũng là hình dáng và giọng nói của cô, có lẽ anh bị cô hạ bùa chú rồi. Anh...vui lòng cam chịu.

"Còn không đi thì trời sẽ tối." Diêu Từ Đồng mím môi cười nhạt, bắt đắc đi liếc nhẹ Prin một. Mặc dù anh có vẻ ngoài vô cùng yêu nghiệt và phong lưu nhưng không hiểu sao cô lại thấy anh luôn rất chân thành, mặc dù cô và anh chỉ mới quen biết nhau vài ngày. Nên mới cô thật trẻ con cùng anh thử nghiệm lễ hội này.

Prin đi theo sau Diêu Từ Đồng, nhìn bóng dáng cô bằng ánh mắt ôn nhu như nước và ẩn giấu lửa nóng có thể đốt cháy tất cả. Cô cho anh cảm giác như một con gió, có thể cuốn đi mọi thứ của anh sau đó ra đi không để lại dấu vết.

Diêu Từ Đồng, em đã bước vào cuộc đời của tôi thì đừng nghĩ có thể lùi lại. Dù em đi tới đâu, tôi cũng truy em tới cùng, không một phút giây nào ngừng lại.

"Em đi sang hướng bên đó, tôi đi bên trái." Tới ngã rẽ của con đường dọc theo những quầy hàng, Prin đưa cho Diêu Từ Đồng nến trắng đã được thắp sáng, "Em đừng để nến tắt, cẩn thận đừng làm bỏng tay mình." Anh lấy khăn tay ở túi áo khoác ra, bao quanh những ngón tay trắng hồng xinh xắn của cô, rồi mới để cô cầm nến.

Nhìn bàn tay giống như bị thương của mình, Diêu Từ Đồng dờ khóc dờ cười. Cô không biết nên khen anh đáng yêu hay là nói anh tí mỉ quá mức nữa, "Tạm biệt." Cô mỉm cười nhìn hắn, sau đó quay người lại bước đi. Cô nghĩ rằng nếu đi hết con đường vòng qua bên cầu không nhìn thấy anh thì cô sẽ về thẳng khách sạn mà ngủ, nên mới chào anh trước.

"Lát nữa gặp lại." Prin nhìn theo bóng lưng của cô lớn tiếng nói, anh tin chắc rằng mình sẽ gặp cô ngay trên cầu.

Diêu Từ Đồng chậm rãi đi trong dòng người, nhìn thấy ai cũng cẩn thận giữ cho nến trên tay không tắt, đột nhiên cô cũng bị họ tác động nên nhìn xuống nến của mình, thấy nó vẫn bùng sáng thì bất giác thở nhẹ ra mà không hay biết mình vừa làm gì.

Con đường rất dài, lại quanh co nhiều ngã rẽ, phải mất gần nửa giờ sau cô mới có thể đi trở về chiếc cầu đá vừa rồi. Đưa mắt tìm kiếm trong đám đông, người ta đứng san sát nhau che mắt tầm nhìn khiến cô không thể nhìn thấy Prin đang ở đâu.

Đột nhiên tay bị người cầm, cô cứ tưởng là Prin nhưng khi nhìn sang lại là một bà lão tóc đã hoa râm mặc váy rộng màu nâu sẫm, trên cổ đeo dây chuyền xương rất nhiều tượng Phật, tay thì đeo nhiều chuỗi hạt. Bà ta nhìn cô bằng ánh mắt đầy hữu thần, như có thể nhìn thấu tất cả, "Cô gái trẻ, có muốn vào xem một quẻ?" Điều khiến cô ngạc nhiên là bà ta nói tiếng Thái.

Diêu Từ Đồng cười nhẹ, lễ phép nói lại bằng tiếng Thái, "Dạ không, thưa bà."

"Cô gái trẻ, trong lòng có chuyện phiền muộn cần phải gỡ rối. Nếu không thì cả đời này đừng nghĩ gặp lại người chồng của cô." Bà ta vừa nói xong Diêu Từ Đồng liền kinh ngạc hơi mở to mắt, cô không hề đeo nhẫn cưới, sắc mặt vẫn như thường sao bà ta có thể nhìn ra được?

Hay đây là cách người xem bói đánh vào tâm lý chung của mỗi người?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Diêu Từ Đồng vẫn đi theo bà lão vào trong lều được dựng sát bên tường, ở đây đa số tập trung những cửa hàng bán quà lưu

niệm và đồ cổ nên cho người ta cảm giác vô cùng huyền bí và cổ kính.

"Ngồi xuống đây." Bên trong lều treo đầy bùa, còn có một bàn thờ được lập trên một bệ gỗ gần dưới đất. Đều là tượng Phật của Thái, vòng hoa Mali và những sợi chỉ màu trắng theo phong tục thờ cúng của người Thái. Điều Từ Đồng ngồi trước bàn gỗ theo lời của bà lão, xếp chân trên đệm vuông nhỏ.

Bà lão nhìn vào cô, mắt mang ý cười đầy cơ trí, "Cô gái trẻ, tới từ Trung Quốc đúng không? Có phải cô có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thể thấy được?"

Điều Từ Đồng lại bị giật mình, sắc mặt hơi biến hóa, "Bà thật sự có thể nhìn ra sao?"

"Đừng xem thường bà lão mắt mờ như ta. Ta còn biết được tiểu quý đầu vẫn luôn đi theo con hiện tại đang vui chơi ngoài kia. Ta không cho phép, thì cô bé đừng mong vào được cái lều rách nát của bà lão này." Bà ta cười nói.

Lúc này thì Điều Từ Đồng đã thật sự tin tưởng lời bà lão này nói, vì Tiểu Lạc vẫn luôn theo sau cô nhưng vừa rồi lại không vào được lều.

"Bà muốn con theo bà vào đây để làm gì?" Điều Từ Đồng mỉm cười nhìn bà lão.

"Cô gái trẻ, lễ hội Nghiệm duyên này vô cùng linh nghiệm, nếu như hoa đăng của con bị mắc ở giữa dòng xoáy thì đó là điềm lành, chàng trai đi cùng con tuyệt đối không phải chỉ là người qua đường đối với con. Âm dương thần sư vận mệnh nhấp nhô, nhân duyên cũng không được ổn định như người khác. Hạnh phúc hay đau khổ là do bản thân con lựa chọn. Nhớ...đừng bao giờ dùng năng lực Âm dương thần sư của mình để thay đổi vận mệnh của người đã tới số. Nếu không sẽ phản phệ lên chính bản thân con." Bà lão nói xong đưa cho Điều Từ Đồng một sợi dây đeo tay có xâu tượng trẻ em dát vàng.

"Đây là bùa hộ mệnh, kumam thông Rak và Yom sẽ đi theo bảo vệ con." Điều Từ Đồng chấp hai tay lạy cảm ơn bà lão theo phong tục của người Thái, sau đó mới lấy qua vòng tay rồi đeo vào.

Cô từng nghe về Kumam Thong, đó là hồn ma trẻ con không có nơi nương tựa hay tái sinh vào nơi tốt được sư thầy hoặc pháp sư cứu mạng những sinh linh bé nhỏ này, giúp chúng có nơi nương tựa. Chủ nhân của Kumam Thong phải chăm sóc chúng như trẻ em thật sự, cho ăn uống vui chơi và nghe kinh Phật hằng ngày. Kumam Thong có thể làm điều tốt hay xấu tùy theo chủ sở hữu.

Nhưng mà không phải tất cả những linh hồn trẻ em đều có thể trở thành Kumam Thong, điều này phụ thuộc vào nghiệp báo kiếp trước. Nếu như kiếp trước họ là những người hay phá bỏ thai nhi thì khi tái sinh, họ phải đối mặt với số phận tương tự, chết trong bụng mẹ trước khi được sinh ra. Sư thầy và pháp sư đều có thể nhận ra điều này.

"Con và chồng của con, có phải sẽ kết thúc?" Cô nhìn vào bà lão, mắt mang ưu sầu hỏi. Biết rằng phải buông bỏ nhưng cô vẫn muốn biết, có lẽ là tìm một lý do để bản thân mình buông tay triệt để.

"Tơ hồng chưa đứt nợ còn vương, sau này con sẽ rõ. Có đôi khi con có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thể thấy, nhưng lại không nhìn ra được sự thật ở trước mắt." Bà lão cười, thần thần bí bí nói khiến cho trong lòng của Điều Từ Đồng trầm mồi ngổn ngang.

Cô và Diệc Luân vẫn không thể dứt khoát rời xa nhau được sao? Gặp lại có thể hạnh phúc sao?

"Có duyên ta và con sẽ gặp lại. Giờ con ra ngoài đi, có người đang đợi con."

"Chào bà, con đi."

Điều Từ Đồng thấy bà lão quay mặt sang bàn thờ Phật và nhắm mắt lại như ngời thiền, cô mới chậm rãi đứng lên, đi ra ngoài.

"Cô bé âm linh kia vẫn chưa phải là hồn ma gì, con hãy giúp đỡ tìm lại thân xác cho nó."

Khi cô vừa vén cửa lều ra thì lại nghe tiếng bà lão nói, cô ngoái đầu nhìn lại thì thấy bà ấy vẫn ngồi im. Cô nhẹ nhúm mày, Tiểu Lạc vẫn chưa chết sao?

Điều Từ Đồng ra khỏi lều, Tiểu Lạc liền đi tới trước mặt cô, "Chị có sao không?"

Điều Từ Đồng lắc đầu, "Bà ấy là người tốt." Cô nhìn vào Tiểu Lạc với ánh mắt đầy suy ngẫm, "Em đi loanh quanh chơi đi." Nếu cô bé thật sự chưa chết thì cô sẽ giúp tìm lại thân xác cho cô bé, dù sao gặp nhau cũng xem như có duyên.

Tiểu Lạc chớp chớp mắt nhìn Điều Từ Đồng một lúc, sau đó cười vui vẻ bay đi, "Vây em không phiền chị và anh Prin hẹn hò nữa."

Điều Từ Đồng cười khẽ, cô bé này thật sự rất thích thú với chuyện yêu đương.

Lại đưa mắt nhìn lên cầu, Điều Từ Đồng khẽ nhúm mày, không biết Prin đang ở đâu rồi.

Cô cố gắng chen lên được cầu, nhưng chợt khựng người lại. Cô đang làm gì đây? Tại sao lại cô lại cố gắng tìm kiếm Prin, chẳng lẽ cô rất lần muốn nghiệm duyên này thành công?

Điều Từ Đồng lập tức lui về phía sau, không cẩn thận đụng vào người ta, khi họ theo bản năng né sang hướng khác thì cô cũng theo đà bị trượt chân. Đúng lúc này có một bàn tay nắm lấy cánh tay cô, nhẹ kéo cô về phía trước. Mùi hương anh đào hoang dã liên phát vào mũi, khiến cô nhận ra ngay người đó là ai.

"Sao em lại muốn lùi bước, em không biết tôi đang chờ em ở giữa cầu hay sao?" Prin cúi đầu nhìn người trong lòng, trầm thấp hỏi.

Vừa rồi anh vừa nhìn đã thấy được cô, trái tim của anh đập nhanh liên hồi vì kích động, nhưng khi thấy cô dừng lại và muốn quay đầu thì niềm vui đó chợt tắt. Anh không nghĩ ngợi gì đã đi nhanh sang giữ chặt cô, nếu như cô chậm chạp không muốn đi tới vậy thì để anh là người chủ động. Sau này nếu cô bị "thiệt thòi" gì, cũng đừng nên trách anh.

Điều Từ Đồng giương mắt nhìn Prin, sau đó lại cúi mắt nhìn nền trên tay của cô và anh, vẫn còn cháy dù bị gió thổi nhẹ lắc lư.

Điều Từ Đồng không biết phải nói gì, tâm trạng có chút phức tạp, hiện tại cô chỉ muốn trốn khỏi Prin.

"Về thôi." Điều Từ Đồng nhìn sang hướng khác, lạnh nhạt nói.

Prin nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm, "Tôi đưa em về." Sau đó đưa tay ôm lấy eo cô, kéo sát vào người mình, "Đồng người lắm, tôi không muốn em trượt chân như vừa rồi."

"Thình thịch" Điều Từ Đồng cảm giác trái tim mình đập mạnh và nhanh hơn thường ngày, là do tiếp xúc thân mật với nam giới khác ngoài Diệc Luân hay là vì sự quan tâm bảo vệ của Prin?

Cô cũng không biết rõ đáp án, cô chỉ biết hiện tại trong lòng mình rất loạn. Không suy nghĩ được gì, hành động cũng chậm chạp. Chỉ biết mặc Prin ôm mình vào lòng, xuyên qua đám đông mà về khách sạn.

"Ngủ ngon." Prin cúi đầu hôn nhẹ lên trán của Điều Từ Đồng, cười nhẹ nói.

Điều Từ Đồng gật gật đầu sau đó xoay người đi vào khách sạn, cả người cô đều vương mùi hương của anh khiến cho tâm thần cô xao động, cô muốn được ngâm mình trong nước ấm để tâm trạng bình ổn lại.

Nhìn theo bóng dáng của cô, đôi mắt Prin càng trở nên thâm thúy. Anh cảm nhận được cô đã không bài xích anh như lúc đầu, nhưng lại cố ý xa cách, không muốn anh tiếp cận trái tim của cô.

Thời gian còn dài, dù phải dùng tới "vũ khí hạng nặng", anh cũng quyết phá vỡ bức tường phòng thủ này của cô.

vô XPhuwanet cùng Nam vừa lên xe xuất phát được một lúc thì điện thoại của Nam reo lên, nhìn tên hiện trên màn hình, cô liền nhoẻn miệng cười, ấn nghe máy.

"Chào mẹ!" Giọng nói vô cùng mềm mại xen lẫn vui vẻ, còn có một chút nũng nịu.

Bên kia vang lên tiếng nói của một phụ nữ, nghe ra được khoảng tuổi trung niên, "Nam khỏe không con? Còn Quốc vương nữa?"

"Chúng con đều khỏe, ba mẹ và các anh vẫn khỏe ạ?" Nam vừa nói vừa quay sang mỉm cười nhìn Phuwanet.

"Chúng ta cũng đều khỏe, nhưng mà..."

"Sao vậy mẹ?" Bên kia bỗng nhiên ngập ngừng làm cho Nam nghi hoặc cùng hồi hộp, cô lo nghĩ không biết gia đình đã xảy ra chuyện gì.

"Là Lom, dạo này thường xuyên không về nhà ngủ, khi ở nhà thì cả người như bị vắt sạch nước, còn than đau nhức vai. Mẹ muốn Lom đi bệnh viện gặp bác sĩ nhưng Lom không chịu." Giọng nói bên kia vừa than thở lại vừa lo lắng.

"Lom thì còn việc gì ngoài mấy cô nàng của anh ấy. Lom chắc bị họ vắt kiệt sức thôi. Mẹ đừng lo lắng rồi sinh thêm phiền muộn." Nam lắc đầu, bắt đầu đi nói. Cô có bốn người anh trai, cô và họ là anh em sinh năm nhờ Gift, một phương pháp thụ tinh bằng ống nghiệm. Cây ghép trứng của phụ nữ vào tinh trùng, và đặt chúng vào ống dẫn trứng của người mẹ để chúng phát triển tự nhiên. Gift là một phương pháp chữa vô sinh ở Thái đã được quốc tế công nhận.

Còn nhớ vào hai năm trước, gia đình cô được mời tham gia vào chương trình "Gia đình đáng ngạc nhiên", khi đó cô vẫn còn độc thân vì nhờ "phúc" của ba ông anh lớn kia, ngày đó có một MC nam muốn giúp cô gắn micro, bị ba người thấy liền lập tức "xử" người ta, khiến cho cả trường quay rối tung lên.

Haiz, nghĩ tới những chuyện mà ba người anh tốt của cô đã làm từ xưa tới nay khiến cô lại đau đầu. Phuwanet cũng ăn không ít khổ từ họ, thậm chí là Nat, từng bị bọn họ ép tới nỗi nghi ngờ bản thân mình là gay. Cũng may định lực của Nat đủ cường, biết được bản thân mình là ai, giờ đã thành đôi với Pam.

Không biết tới bao giờ họ mới tìm được một nửa của mình, mong rằng họ sẽ bị "trị" tới mức ngoan ngoãn nghe lời, như vậy cô sẽ rất vui. Ha ha!

Còn có ông anh thứ tư của cô, tựa như thiên sứ giáng phàm, người như anh ấy thì phải gặp được một cô gái thật tốt mới xứng đôi. Mong rằng bốn người họ sẽ sớm được hạnh phúc giống như cô.

"Mẹ mong Nam về thăm nhà một chuyến, sẵn tiện giúp mẹ tìm vợ cho các anh của Nam." Bên kia giọng nói của mẹ Nam mang theo bắt đầu dĩ.

"Nam biết rồi mẹ, Nam và Phuwanet sẽ sắp xếp thời gian để về." Nam mỉm cười nắm tay Phuwanet, sau đó cô lại nói thêm vài câu với mẹ mình rồi cúp

điện thoại.

Cô nhìn qua chồng mình, ánh mắt nhu tình, "Anh nghĩ sao về lời của mẹ?"

Phuwanet choàng tay qua vai Nam, ôm cô vào lòng, gương mặt nghiêm nghị hiện lên nụ cười ôn nhu hiếm thấy, "Cũng gần hai năm rồi em chưa về thăm nhà, đợi anh sắp xếp ổn thoả công việc, sau đó cùng em về Thái. Cho anh thời gian hai tuần nữa."

Nam nhẹ gật đầu, mỉm cười nép vào lòng Phuwanet. Nghĩ tới sắp được về thăm nhà thì trong lòng cô vô cùng háo hức, mong rằng sẽ có chuyện thú vị đang chờ cô ở Thái.

...

"Em đang đợi ai sao, Angel?" Đang đứng trên cầu đá gần khuôn viên của khách sạn ngắm cảnh, đột nhiên có tiếng nói vang lên phía sau, Diêu Từ Đồng không cần quay người lại cũng biết là ai, cô bình thản trả lời, "Chỉ cần biết người đó không phải anh."

Prin cười khê, đi tới bên cạnh cô, hai tay chấp sau người, đưa mắt nhìn khung cảnh bên kia cầu, "Em có biết tối hôm nay sao lại đặc biệt đông người?"

Diêu Từ Đồng nhìn lướt xung quanh, mặt trời đã lặn và nhường chỗ cho ánh trăng soi bóng mình dưới dòng sông nước chảy êm đềm. Làn lướt từng chiếc hoa đăng được thả xuống, hòa mình vào ánh sáng của trăng khiến cho cả dòng sông trở nên mỹ lệ và thơ mộng vô cùng.

"Tôi không phải người ở đây." Diêu Từ Đồng nhàn nhạt nói.

Prin nhẹ nhũm mày, cong khóe môi, nhìn sang cô, "Em không thể hỏi tôi, để tôi có cơ hội ghi điểm với em sao?" Cứ nghĩ khoảng cách của anh và cô đã được kéo gần, nhưng hôm nay cô lại lạnh nhạt với anh. Nhưng anh sẽ vì vậy mà không nhục chí.

Diêu Từ Đồng cười nhạt, nhìn cảnh sắc phía trước mà mắt vương ưu buồn. Từng đôi đi bên nhau cười đùa vui vẻ lại khiến cô nghĩ tới chuyện không vui, thử hỏi tâm trạng cô có thể tốt được sao?

Prin thấy sắc mặt của Diêu Từ Đồng lại giống như lần trước ở bãi biển, anh mân chặt môi, giây lát sau mới lên tiếng, "Hôm nay là lễ hội Nghiệm duyên ở Parawat, nên các cặp tình nhân cùng nhau ra Hồ Hẹn Ước."

Nghe vậy, Diêu Từ Đồng có chút hứng thú, cô nhìn sang, "Nghiệm duyên? Nghiệm làm sao?"

Prin cong khóe môi, cười thần bí nhìn cô, "Đi với tôi rồi em sẽ biết." Nói xong liền nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng, dẫn cô đi sang bờ bên kia của cầu đá.

Diêu Từ Đồng nhìn quanh, ở đây thật náo nhiệt. Những quầy hàng được bày bán rất nhiều, hoa đăng, nến, thức ăn, còn có những đóa hoa tươi. Tuy rằng họ nói tiếng địa phương cô không hiểu nhưng lại có thể cảm nhận được tâm trạng của họ qua ngữ khí, "Hoa đăng ở đây thật khác với hoa đăng của quốc gia tôi." Tuy rằng hình hoa sen nhưng là dùng lá chuối và hoa bện thành, bên trong thả một ngọn nến nhỏ hình tròn như chiếc bánh đồng tiền.

"Nó chỉ tương tự krathong của Thái Lan." Prin nhẹ giọng nói, anh rất vui khi thấy cô đã có tinh thần trở lại, không ưu buồn như vừa rồi.

Nhìn thấy những người nam và nữ cười nói gì đó, rồi chia nhau ra mỗi người một ngã, trên tay còn cầm theo một cây nến màu trắng. Diêu Từ Đồng nghi hoặc và hiếu kỳ nhìn qua hỏi Prin, "Họ đang làm gì vậy?"

"Họ đang nghiệm duyên." Prin chỉ ngón trỏ thon dài xinh đẹp của anh về phía những đôi tình nhân, "Trên tay họ đều cầm theo hoa đăng, hoa tươi và nến trắng. Sau khi cùng nhau thả hoa đăng xuống nước, người nam sẽ cài hoa Mộc Lan trắng lên tóc của người mình yêu, sau đó họ cầm theo nến trắng đại diện cho ánh sáng tinh khiết và chân thành, chia nhau ra hai ngã của Hồ Hẹn Ước. Trong dòng người đông đúc này, nếu như có thể gặp nhau tại trên cầu Hẹn Ước, nến trên tay không tắt thì chứng tỏ họ có duyên vợ chồng."

"Thật sự linh nghiệm như vậy sao?" Diêu Từ Đồng có chút không tin tưởng, vì chuyện này còn vi diệu hơn cầu xin nhân duyên ở miếu Nguyệt Lão.

Prin nhẹ nhếch môi, mắt mang ý cười nhìn cô, "Không tin em có thể thử."

Diêu Từ Đồng phì cười, "Tôi thử làm gì chứ." Người đó cũng không ở đây. Còn nữa, cô và Diệc Luân không phải đã thành vợ chồng hợp pháp rồi sao? Nhưng cũng không hạnh phúc ở bên nhau.

"Để xem có linh nghiệm hay không. Tôi với em cùng thử, không được thì chúng ta coi như một trò chơi." Prin nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng, cùng cô đi lại quầy bán hoa đăng. Anh tin rằng mình và cô có duyên, anh cũng tin vào lễ hội Nghiệm duyên. Vì không biết có bao nhiêu đôi tình nhân thành vợ chồng, trong đó có anh trai và chị dâu của anh.

Diêu Từ Đồng im lặng nhìn Prin mua hai hoa đăng, sau đó lại mua hoa Mộc Lan, rồi lại dẫn cô sang mua nến trắng. Khi hai người ngồi bên bờ sông cô mới cười khê, "Thật không ngờ chúng ta lại làm theo họ." Người ta là tình nhân yêu nhau thời gian lâu rồi, còn cô và anh chỉ được xem là bạn bè mới quen, vậy mà cũng học theo người ta nghiệm duyên.

"Xem như chơi trò chơi đi." Prin mỉm cười nhìn cô, sau đó nhìn hoa đăng trên tay, cô chỉ lo nhìn hoa đăng mình vừa tùy tiện thả mà không thấy được ánh sáng quý quýt trong mắt của Prin. Nếu thành công, anh sẽ không xem như là trò tiêu khiển, mà chính thức bắt cô về làm hoàng phi của anh!

Diêu Từ Đồng vừa nhìn qua, Prin đã thả hoa đăng xuống sông, để nó trôi theo dòng cùng với những hoa đăng khác. Đột nhiên sắc mặt cô khê biến, bởi

vì hoa đăng của cô vốn dĩ trôi rất xa nhưng đột nhiên dừng lại ở dòng xoáy nhỏ của sông, tới khi hoa đăng của Prin trôi tới thì hoa đăng của cả hai cùng xoay tròn ở đó, một lát sau mới cùng nhau trôi về phía trước.

Diêu Từ Đồng chớp chớp mắt, trong lòng khó hiểu vô cùng. Sao những hoa đăng khác vẫn bình yên trôi đi cùng nhau mà chỉ có hoa đăng của cô và Prin bị mắc ở dòng xoáy, trong khi xung quanh mặt sông không hề gợn sóng?

Prin cũng nhìn thấy giống như Diêu Từ Đồng, trong mắt hiện lên gợn sóng. Bà nội của anh từng nói, nếu ở lễ hội Nghiệm duyên có dòng xoáy nhỏ xuất hiện giữa mặt sông thì đó là điềm lành. Hoa đăng nào vướng cùng nhau ở giữa dòng, thì định rằng chủ nhân của chúng sẽ được ở bên nhau đến trọn đời.

Prin cố gắng kìm chế kích động trong lòng, anh đứng lên, hai tay để vào túi quần, nhưng hai bàn tay đều đang nắm chặt. Hiện tại anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, vì anh quá đổi vui mừng.

"Chúng ta đi bước tiếp theo." Giây lát sau, Prin đưa tay về phía Diêu Từ Đồng, để cô nắm lấy tay mình và nhẹ kéo cô đứng lên.

Prin đem một đóa hoa Mộc Lan trắng thật xinh đẹp cài vào bên tóc gần vành tai của cô, cười đầy yêu mến, "Em không biết hiện tại em xinh đẹp tới mức độ nào đâu." Chỉ mặc một chiếc váy dài hở vai màu trắng bằng vô cùng đơn giản, không có bất kỳ hoa văn nào. Mái tóc đen mượt xõa dài, dưới ánh sáng màu vàng của đèn càng bóng mượt hơn, cao quý thanh nhã tựa như hoa Mộc Lan khiến cho anh nhìn mãi không muốn rời mắt.

Diêu Từ Đồng cười khẽ, "Thân vương Prin thật biết cách dỗ ngọt nữ giới."

Prin nhẹ lắc đầu, sau đó nháy mắt với cô, "Tôi chưa bao giờ khen ai, em là người đầu tiên." Cũng là người cuối cùng. Có thể người khác nói anh yêu chớp nhoáng, nhưng bản thân anh biết mình cảm nhận được gì.

Từ trước tới giờ anh luôn cảm thấy nhàm chán vô vị, nên chỉ muốn đi khắp nơi du ngoạn không mục đích cho qua thời gian. Anh từng thấy qua vô số cô gái, cao thấp mập ốm, thậm chí còn có một số xinh đẹp hơn người trước mắt này. Nhưng họ lại không khiến anh động lòng. Không làm cho anh có suy nghĩ muốn che chở, muốn chăm sóc và ở bên cạnh suốt đời.

Mấy ngày nay anh cũng tự suy nghĩ và tự hỏi qua, nhưng anh vẫn không biết được lý do tại sao. Anh chỉ biết mỗi khi thức dậy, đều muốn được gặp cô. Trong đầu lúc nào cũng là hình dáng và giọng nói của cô, có lẽ anh bị cô hạ bùa chú rồi. Anh...vui lòng cam chịu.

"Còn không đi thì trời sẽ tối." Diêu Từ Đồng mím môi cười nhạt, bắt đắc đi liếc nhẹ Prin một. Mặc dù anh có vẻ ngoài vô cùng yêu nghiệt và phong lưu nhưng không hiểu sao cô lại thấy anh luôn rất chân thành, mặc dù cô và anh chỉ mới quen biết nhau vài ngày. Nên mới cô thật trẻ con cùng anh thử nghiệm lễ hội này.

Prin đi theo sau Diêu Từ Đồng, nhìn bóng dáng cô bằng ánh mắt ôn nhu như nước và ẩn giấu lửa nóng có thể đốt cháy tất cả. Cô cho anh cảm giác như một con gió, có thể cuốn đi mọi thứ của anh sau đó ra đi không để lại dấu vết.

Diêu Từ Đồng, em đã bước vào cuộc đời của tôi thì đừng nghĩ có thể lùi lại. Dù em đi tới đâu, tôi cũng truy em tới cùng, không một phút giây nào ngừng lại.

"Em đi sang hướng bên đó, tôi đi bên trái." Tới ngã rẽ của con đường dọc theo những quầy hàng, Prin đưa cho Diêu Từ Đồng nến trắng đã được thắp sáng, "Em đừng để nến tắt, cẩn thận đừng làm bỏng tay mình." Anh lấy khăn tay ở túi áo khoác ra, bao quanh những ngón tay trắng hồng xinh xắn của cô, rồi mới để cô cầm nến.

Nhìn bàn tay giống như bị thương của mình, Diêu Từ Đồng dờ khóc dờ cười. Cô không biết nên khen anh đáng yêu hay là nói anh tí mỉ quá mức nữa, "Tạm biệt." Cô mỉm cười nhìn hắn, sau đó quay người lại bước đi. Cô nghĩ rằng nếu đi hết con đường vòng qua bên cầu không nhìn thấy anh thì cô sẽ về thẳng khách sạn mà ngủ, nên mới chào anh trước.

"Lát nữa gặp lại." Prin nhìn theo bóng lưng của cô lớn tiếng nói, anh tin chắc rằng mình sẽ gặp cô ngay trên cầu.

Diêu Từ Đồng chậm rãi đi trong dòng người, nhìn thấy ai cũng cẩn thận giữ cho nến trên tay không tắt, đột nhiên cô cũng bị họ tác động nên nhìn xuống nến của mình, thấy nó vẫn bùng sáng thì bất giác thở nhẹ ra mà không hay biết mình vừa làm gì.

Con đường rất dài, lại quanh co nhiều ngã rẽ, phải mất gần nửa giờ sau cô mới có thể đi trở về chiếc cầu đá vừa rồi. Đưa mắt tìm kiếm trong đám đông, người ta đứng san sát nhau che mắt tầm nhìn khiến cô không thể nhìn thấy Prin đang ở đâu.

Đột nhiên tay bị người cầm, cô cứ tưởng là Prin nhưng khi nhìn sang lại là một bà lão tóc đã hoa râm mặc váy rộng màu nâu sẫm, trên cổ đeo dây chuyền xương rất nhiều tượng Phật, tay thì đeo nhiều chuỗi hạt. Bà ta nhìn cô bằng ánh mắt đầy hữu thần, như có thể nhìn thấu tất cả, "Cô gái trẻ, có muốn vào xem một quẻ?" Điều khiến cô ngạc nhiên là bà ta nói tiếng Thái.

Diêu Từ Đồng cười nhẹ, lễ phép nói lại bằng tiếng Thái, "Dạ không, thưa bà."

"Cô gái trẻ, trong lòng có chuyện phiền muộn cần phải gỡ rối. Nếu không thì cả đời này đừng nghĩ gặp lại người chồng của cô." Bà ta vừa nói xong Diêu Từ Đồng liền kinh ngạc hơi mở to mắt, cô không hề đeo nhẫn cưới, sắc mặt vẫn như thường sao bà ta có thể nhìn ra được?

Hay đây là cách người xem bói đánh vào tâm lý chung của mỗi người?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Diêu Từ Đồng vẫn đi theo bà lão vào trong lều được dựng sát bên tường, ở đây đa số tập trung những cửa hàng bán quà lưu

niệm và đồ cổ nên cho người ta cảm giác vô cùng huyền bí và cổ kính.

"Ngồi xuống đây." Bên trong lều treo đầy bùa, còn có một bàn thờ được lập trên một bệ gỗ gần dưới đất. Đó là tượng Phật của Thái, vòng hoa Mali và những sợi chỉ màu trắng theo phong tục thờ cúng của người Thái. Điều Tử Đồng ngồi trước bàn gỗ theo lời của bà lão, xếp chân trên đệm vuông nhỏ.

Bà lão nhìn vào cô, mắt mang ý cười đầy cơ trí, "Cô gái trẻ, tới từ Trung Quốc đúng không? Có phải cô có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thể thấy được?"

Điều Tử Đồng lại bị giật mình, sắc mặt hơi biến hóa, "Bà thật sự có thể nhìn ra sao?"

"Đừng xem thường bà lão mắt mờ như ta. Ta còn biết được tiểu quý đầu vẫn luôn đi theo con hiện tại đang vui chơi ngoài kia. Ta không cho phép, thì cô bé đừng mong vào được cái lều rách nát của bà lão này." Bà ta cười nói.

Lúc này thì Điều Tử Đồng đã thật sự tin tưởng lời bà lão này nói, vì Tiểu Lạc vẫn luôn theo sau cô nhưng vừa rồi lại không vào được lều.

"Bà muốn con theo bà vào đây để làm gì?" Điều Tử Đồng mỉm cười nhìn bà lão.

"Cô gái trẻ, lễ hội Nghiệm duyên này vô cùng linh nghiệm, nếu như hoa đăng của con bị mắc ở giữa dòng xoáy thì đó là điềm lành, chàng trai đi cùng con tuyệt đối không phải chỉ là người qua đường đối với con. Âm dương thần sư vận mệnh nhấp nhô, nhân duyên cũng không được ổn định như người khác. Hạnh phúc hay đau khổ là do bản thân con lựa chọn. Nhớ...đừng bao giờ dùng năng lực Âm dương thần sư của mình để thay đổi vận mệnh của người đã tới số. Nếu không sẽ phản phệ lên chính bản thân con." Bà lão nói xong đưa cho Điều Tử Đồng một sợi dây đeo tay có xâu tượng trẻ em dát vàng.

"Đây là bùa hộ mệnh, kumam thông Rak và Yom sẽ đi theo bảo vệ con." Điều Tử Đồng chấp hai tay lạy cảm ơn bà lão theo phong tục của người Thái, sau đó mới lấy qua vòng tay rồi đeo vào.

Cô từng nghe về Kumam Thong, đó là hồn ma trẻ con không có nơi nương tựa hay tái sinh vào nơi tốt được sư thầy hoặc pháp sư cứu mạng những sinh linh bé nhỏ này, giúp chúng có nơi nương tựa. Chủ nhân của Kumam Thong phải chăm sóc chúng như trẻ em thật sự, cho ăn uống vui chơi và nghe kinh Phật hằng ngày. Kumam Thong có thể làm điều tốt hay xấu tùy theo chủ sở hữu.

Nhưng mà không phải tất cả những linh hồn trẻ em đều có thể trở thành Kumam Thong, điều này phụ thuộc vào nghiệp báo kiếp trước. Nếu như kiếp trước họ là những người hay phá bỏ thai nhi thì khi tái sinh, họ phải đối mặt với số phận tương tự, chết trong bụng mẹ trước khi được sinh ra. Sư thầy và pháp sư đều có thể nhận ra điều này.

"Con và chồng của con, có phải sẽ kết thúc?" Cô nhìn vào bà lão, mắt mang ưu sầu hỏi. Biết rằng phải buông bỏ nhưng cô vẫn muốn biết, có lẽ là tìm một lý do để bản thân mình buông tay triệt để.

"Tơ hồng chưa đứt nợ còn vương, sau này con sẽ rõ. Có đôi khi con có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thể thấy, nhưng lại không nhìn ra được sự thật ở trước mắt." Bà lão cười, thần thần bí bí nói khiến cho trong lòng của Điều Tử Đồng trầm mối ngổn ngang.

Cô và Diệc Luân vẫn không thể dứt khoát rời xa nhau được sao? Gặp lại có thể hạnh phúc sao?

"Có duyên ta và con sẽ gặp lại. Giờ con ra ngoài đi, có người đang đợi con."

"Chào bà, con đi."

Điều Tử Đồng thấy bà lão quay mặt sang bàn thờ Phật và nhắm mắt lại như ngời thiền, cô mới chậm rãi đứng lên, đi ra ngoài.

"Cô bé âm linh kia vẫn chưa phải là hồn ma gì, con hãy giúp đỡ tìm lại thân xác cho nó."

Khi cô vừa vén cửa lều ra thì lại nghe tiếng bà lão nói, cô ngoái đầu nhìn lại thì thấy bà ấy vẫn ngồi im. Cô nhẹ nhúm mày, Tiểu Lạc vẫn chưa chết sao?

Điều Tử Đồng ra khỏi lều, Tiểu Lạc liền đi tới trước mặt cô, "Chị có sao không?"

Điều Tử Đồng lắc đầu, "Bà ấy là người tốt." Cô nhìn vào Tiểu Lạc với ánh mắt đầy suy ngẫm, "Em đi loanh quanh chơi đi." Nếu cô bé thật sự chưa chết thì cô sẽ giúp tìm lại thân xác cho cô bé, dù sao gặp nhau cũng xem như có duyên.

Tiểu Lạc chớp chớp mắt nhìn Điều Tử Đồng một lúc, sau đó cười vui vẻ bay đi, "Vây em không phiền chị và anh Prin hẹn hò nữa."

Điều Tử Đồng cười khẽ, cô bé này thật sự rất thích thú với chuyện yêu đương.

Lại đưa mắt nhìn lên cầu, Điều Tử Đồng khẽ nhúm mày, không biết Prin đang ở đâu rồi.

Cô cố gắng chen lên được cầu, nhưng chợt khựng người lại. Cô đang làm gì đây? Tại sao lại cô lại cố gắng tìm kiếm Prin, chẳng lẽ cô rất lần muốn nghiệm duyên này thành công?

Điều Tử Đồng lập tức lui về phía sau, không cẩn thận đụng vào người ta, khi họ theo bản năng né sang hướng khác thì cô cũng theo đà bị trượt chân. Đúng lúc này có một bàn tay nắm lấy cánh tay cô, nhẹ kéo cô về phía trước. Mùi hương anh đào hoang dã liên phát vào mũi, khiến cô nhận ra ngay người đó là ai.

"Sao em lại muốn lùi bước, em không biết tôi đang chờ em ở giữa cầu hay sao?" Prin cúi đầu nhìn người trong lòng, trầm thấp hỏi.

Vừa rồi anh vừa nhìn đã thấy được cô, trái tim của anh đập nhanh liên hồi vì kích động, nhưng khi thấy cô dừng lại và muốn quay đầu thì niềm vui đó chợt tắt. Anh không nghĩ ngợi gì đã đi nhanh sang giữ chặt cô, nếu như cô chậm chạp không muốn đi tới vậy thì để anh là người chủ động. Sau này nếu cô bị "thiệt thòi" gì, cũng đừng nên trách anh.

Điều Từ Đồng gương mắt nhìn Prin, sau đó lại cúi mắt nhìn nền trên tay của cô và anh, vẫn còn cháy dù bị gió thổi nhẹ lắc lư.

Điều Từ Đồng không biết phải nói gì, tâm trạng có chút phức tạp, hiện tại cô chỉ muốn trốn khỏi Prin.

"Về thôi." Điều Từ Đồng nhìn sang hướng khác, lạnh nhạt nói.

Prin nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm, "Tôi đưa em về." Sau đó đưa tay ôm lấy eo cô, kéo sát vào người mình, "Đồng người lắm, tôi không muốn em trượt chân như vừa rồi."

"Thình thịch" Điều Từ Đồng cảm giác trái tim mình đập mạnh và nhanh hơn thường ngày, là do tiếp xúc thân mật với nam giới khác ngoài Diệc Luân hay là vì sự quan tâm bảo vệ của Prin?

Cô cũng không biết rõ đáp án, cô chỉ biết hiện tại trong lòng mình rất loạn. Không suy nghĩ được gì, hành động cũng chậm chạp. Chỉ biết mặc Prin ôm mình vào lòng, xuyên qua đám đông mà về khách sạn.

"Ngủ ngon." Prin cúi đầu hôn nhẹ lên trán của Điều Từ Đồng, cười nhẹ nói.

Điều Từ Đồng gật gật đầu sau đó xoay người đi vào khách sạn, cả người cô đều vương mùi hương của anh khiến cho tâm thần cô xao động, cô muốn được ngâm mình trong nước ấm để tâm trạng bình ổn lại.

Nhìn theo bóng dáng của cô, đôi mắt Prin càng trở nên thâm thúy. Anh cảm nhận được cô đã không bài xích anh như lúc đầu, nhưng lại cố ý xa cách, không muốn anh tiếp cận trái tim của cô.

Thời gian còn dài, dù phải dùng tới "vũ khí hạng nặng", anh cũng quyết phá vỡ bức tường phòng thủ này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chặt Đứt Ý Niệm

Điều Từ Đồng về khách sạn, tắm xong cũng là nửa tiếng sau. Cô vừa ra khỏi phòng tắm liền bị tình cảnh trước mắt làm giật mình, "Sao lại thành như vậy, Tiểu Lạc?" Gối trên sofa đều nằm tán loạn trên đất, ba "người" bay trên không mất to tròn mắt nhỏ.

Nghe tiếng, Tiểu Lạc liền quay sang, thờ phỉ phò vì tức giận, "Hai người họ bắt nạt em!" Tiểu Lạc chỉ tay về phía một bé trai và bé gái khoảng mười tuổi, cũng đang bay lơ lửng giống Tiểu Lạc, hai tay ôm ngực. Cả hai mặc Phasin của người Thái, bé trai là màu vàng, bé gái là màu hồng, đều có búi tóc cao. Mặt tròn, thân hình trắng hồng mũm mĩm, đáng yêu vô cùng.

"Là tại cậu ấy không cho bọn em ra ngoài tìm đồ ăn." Cậu bé trai bĩu môi nói.

"Rak, Yom?" Điều Từ Đồng nhướn mi nhìn hai đứa trẻ, dùng tiếng Thái khẳng định hỏi. Vừa rồi trước khi tắm, cô đã để vòng tay trên bàn, tránh cho hai đứa bé này đột nhiên xuất hiện.

Hai đứa trẻ xà xuống đất, đi lại gần Điều Từ Đồng, "Dạ phải, sau này bọn em sẽ đi theo bảo hộ chị." Đứa bé gái cười nói, "Em là Rak, anh ấy là Yom."

"Bạn gì hả? Phải gọi là chị." Lúc này Tiểu Lạc lại lên tiếng, hai tay ôm ngực, hất cằm về phía hai đứa nhóc.

Rak và Yom nhìn qua Tiểu Lạc, "Bọn mình sinh ra trước cậu hơn trăm năm, xưng ngang hàng là nề mặt lắm rồi." Yom cũng hai tay ôm ngực, hất cằm nói.

"Vậy sao lại kêu chị ấy là chị?" Tiểu Lạc dậm chân, buồn bực phùng má.

"Vì chị ấy là chủ nhân." Rak chu môi, trêu chọc Tiểu Lạc khiến cho cô bé lại muốn ném đồ.

Điều Từ Đồng nhẹ bóp trán, vừa kinh ngạc với tiếng Thái vô cùng lưu loát của Tiểu Lạc, vừa đau đầu với ba đứa nhóc, "Được rồi Rak với Yom, hai em cứ gọi theo ý Tiểu Lạc đi." Nếu không tới nay cả khách sạn này đừng mong ngủ yên.

Rak với Yom nghe lời Điều Từ Đồng, nhưng về mặt vẫn không tình nguyện nên không thèm nhìn Tiểu Lạc vênh váo, "Bọn em đói bụng rồi." Rak vuốt ve

bụng, đáng thương nhìn Điều Từ Đồng.

Yom cũng gật đầu, Tiểu Lạc lập tức bay nhanh lại tủ lạnh, dang hai tay che chắn phía trước, "Trong đây đều là của em." Mặc dù chỉ có thể ngủ, nhưng dù sao cũng là chị Từ Đồng mua cho mình.

Điều Từ Đồng phì cười, "Mai chị sẽ mua cái khác cho em." Nuôi Kurman thông cũng giống như những đứa trẻ con bình thường, cho chúng ăn bánh kẹo. Đúng vậy, là ăn, không phải chỉ ngủ.

Mắt Tiểu Lạc lóe sáng trong giây lát, nhưng vẫn bày ra vẻ mặt không tình nguyện, "Ngày mai chị phải dẫn em đi trung tâm thương mại mua lại." Cô bé muốn được đi dạo lần nữa, ở đó thật vui!

Nhìn thấy Điều Từ Đồng gật đầu, Tiểu Lạc cười tủm tỉm đi sang bên, để Rak và Yom tự mở tủ lạnh tìm thức ăn, "Sao chỉ toàn là đồ mặn, không có đồ ngọt hả chị Đồng Đồng?" Nhìn lướt hết các ngăn tủ, Yom mới ngoái đầu nhìn qua Điều Từ Đồng. Không cần hỏi tên hai đứa trẻ đều biết tên của cô, vì vừa rồi Tiểu Lạc tự động nói.

"Là do Tiểu Lạc chọn." Cô không thích ăn hàng vặt, tất cả đều là mua cho cô bé.

Rak lấy hết những gói snack đủ mùi vị ra khỏi tủ, mặc dù không có vị ngọt nhưng có bánh ăn còn hơn không, "Chị muốn ở nước này bao lâu ạ?" Cô nhóc ngồi khoanh chân trên sofa, vừa ăn bánh vừa hỏi Điều Từ Đồng.

"Vài ngày nữa." Điều Từ Đồng ngồi trên giường sấy tóc, Tiểu Lạc lập tức chạy sang, dùng năng lực của linh hồn, điều khiển máy sấy, giúp cô.

Khóe miệng của Điều Từ Đồng cong lên nhợt nhạt, cô bé này rất biết nịnh, bởi vậy cô cũng chiều theo ý cô bé, dẫn cô bé đi chơi đây đó.

Yom ngồi kế bên Rak, liếm đầu ngón tay sau khi ăn hết gói snack, tò mò nhìn Tiểu Lạc, "Chị không phải là ma thật sự, sao lại cứ lẩn quẩn ở đây, không trở về thân xác của mình?"

Điều Từ Đồng hơi giật nhẹ đuôi chân mày, bởi vì Tiểu Lạc nghe xong liền làm rơi máy sấy tóc trên giường. Cô quên nói với cô bé chuyện này rồi, do bị Prin quấy rầy suy nghĩ nên về tới đây cô cũng không nhớ được gì khác.

"Yom đang nói gì vậy chị Đồng Đồng?" Tiểu Lạc mở tròn mắt, vẫn ngo ngắc nhìn Điều Từ Đồng.

"Em vẫn chưa chết, chỉ là linh hồn không thể tìm thấy thân xác." Điều Từ Đồng đứng lên, xoay người lại, nhẹ cười trấn an Tiểu Lạc, "Đừng lo, chị sẽ giúp em."

Tiểu Lạc mím môi, sau đó rơi nước mắt, "Hóa ra em không phải là ma, em vui quá! Vậy là em có cơ hội sống lại rồi!" Cô bé lập tức ôm chầm lấy Điều Từ Đồng nhưng lại xuyên qua người cô, cô bé quay lại, cười hề hề trong nước mắt, "Em vui quá nên quên mất." Bởi vì âm dương thần sư có thể cảm nhận được linh hồn người khác xuyên qua cơ thể mình, cảm giác này rất khó chịu.

Điều Từ Đồng bắt đầu dĩ nhiên nhếch môi, "Được rồi, giờ chị phải đi ngủ, các em không được quấy rối nữa." Cô leo lên giường, kéo chăn và đắp lại, nhắm mắt đi vào giấc ngủ. Để ba đứa nhóc ngồi đó, hai đứa thì ăn bánh ngon lành, đứa còn lại không biết suy nghĩ gì mà cười khúc khích một mình.

Lát sau, Tiểu Lạc mới nhìn qua Rak và Yom, "Sao hai đứa lại có thể ăn như con người?" Cô dù không phải hồn ma thật sự nhưng cũng chỉ có thể ngủ thức ăn.

Rak bỏ miếng bánh vào miệng, vừa nhai vừa trả lời, "Là do pháp sư giúp bọn em." Nhờ vậy mà bọn họ có thể như những đứa trẻ khác, hưởng thụ được niềm vui của cuộc sống này.

Tiểu Lạc buồn bực mím môi, không biết bao giờ chị Đồng Đồng mới giúp cô tìm lại được thân xác, cô muốn ăn uống, cô muốn mặc đồ đẹp!

"Ở khách sạn này có thật nhiều hồn ma lang thang." Yom hí hóp nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu bé có thể nhìn thấy được những thứ không thuộc về sự sống.

"Chỉ có một số là ma tốt, còn lại đều rất hung hăng." Tiểu Lạc nhăn mũi nói, cũng may gặp được chị Đồng Đồng nên cô không cần phải trốn bọn ma xấu xa kia nữa.

"Họ có từng tới tìm chị Đồng Đồng?" Yom quay sang hỏi Tiểu Lạc.

"Có. Nhưng chị ấy nói chỉ có thể cầu phúc cho họ." Trên đời này có biết bao nhiêu hồn ma lang thang, đâu thể ai cũng giúp được, chị ấy còn có cuộc sống riêng của mình. Bởi vậy chỉ có thể vào chùa cầu phúc, tế nước thánh cho họ.

Rak và Yom gật đầu, hồn ma lang thang đều mang nghiệp báo của bản thân, nên họ phải tự gánh chịu, không ai có thể giúp họ thoát tội mà chỉ có thể cầu cho họ giảm bớt nghiệp báo.

"Chúng ta đi ngủ thôi, ngày mai chị Đồng Đồng sẽ dẫn chúng ta đi chơi." Rak xoa xoa bụng đã căng no, mỉm cười thỏa mãn.

Sau đó Tiểu Lạc nằm ở sofa bên cạnh, còn Rak và Yom ngồi khoanh chân, nhắm mắt ngủ giống như ngủ thiếp.

*

"Chị Đồng Đồng, bên kia có bán đồ bãi biển cho trẻ em kìa."

"Em cũng muốn!"

"Ồ đó còn có bán nước hoa quả. Nhìn họ uống kìa, thật ngon!"

Diêu Từ Đồng đang đi thì bất buộc dừng lại, bởi vì cô bị cản đường, bị kéo hai bên vạt váy. Cô thở dài, "Được, chị sẽ mua cho các em." Tiểu Lạc đứng trước mặt và Rak, Yom đứng hai bên cô, nghe vậy liền vui mừng nhảy cẫng lên.

Diêu Từ Đồng hết nói nổi nhìn ba người chạy ủa qua quầy bán hàng lưu niệm của bãi biển, đây là biển Ngọc, gần khách sạn cô ở. Sở dĩ có tên như vậy bởi vì cát ở đây màu xanh ngọc bích, ngọc trai cũng nhiều. Nếu du khách nào lặn xuống đáy biển, có thể tìm thấy được ngọc trai thì có thể tự lưu lại làm kỷ niệm. Chỉ một viên duy nhất.

Ở đây có nhân viên quản lý rất gắt gao, nên không ai dám trộm ngọc trai. Những du khách lặn xuống đáy biển đều phải có chứng minh hoặc hộ chiếu, để phòng ngừa bọn trộm giả dạng hoặc du khách gặp tai nạn bắt ngờ, trên người họ đều mang theo camera mini để nhân viên an ninh theo dõi.

Đưa mắt nhìn bờ biển xinh đẹp, xanh thẳm mênh mông, Diêu Từ Đồng cảm thấy trong lòng có chút thoải mái. Người có tâm sự đúng là nên ra ngoài đi dạo, lại có ba tiểu quỷ kia ở bên cạnh, cô không có thời gian để sầu muộn.

Diêu Từ Đồng cất bước đi về chỗ bán hàng, đột nhiên lại bị người đụng trúng. Nhìn xuống dưới chân, một bé gái buộc hai bím tóc mặc váy trắng đang té trên bãi cát. Diêu Từ Đồng lập tức ngồi xổm xuống đỡ cô bé dậy, "Em có sao không?" Vừa phất cát trên người giúp bé, cô vừa hỏi. Cô bé này vừa nhìn đã biết là người Pháp, nên cô dùng tiếng Pháp nói chuyện với cô bé.

Bé gái mặt đã hồng hồng vì vừa rồi chạy giỡn, mắt to đáng yêu nhìn vào cô, "Em không sao, cảm ơn chị!"

Một bé trai khoảng tám tuổi, chạy nhanh tới bên này, lo lắng nhìn bé gái, "Em có sao không? Anh đã nói là không được chạy nhanh như vậy mà!" Tuổi nhỏ như vậy mà đã biết trách cứ như người lớn, nhìn cậu bé như vậy, đột nhiên khiến Diêu Từ Đồng nhớ tới một người.

Lúc cô sáu tuổi, Diệc Luân mười hai tuổi. Hai gia đình cùng nhau đi biển du lịch, lúc đó cô cũng chạy trên bờ cát như vậy, chẳng may bị ngã, cả người liền bị nhắc bổng lên.

Cô đập đập hai chân trên không, mắt tròn xoe nhìn người trước mắt, người mà thường ngày cô vẫn luôn mồm cở khi nhìn lên, nhưng hôm nay lại có thể nhìn ngang người đó.

"Chân ngắn như vậy, còn muốn chạy nhanh? Mất đề đầu mà không nhìn đường?" Viêm Diệc Luân mặt lạnh hỏi, hai tay vẫn giữ chặt eo của cô bé đang mặc váy màu xanh lam, nhìn thẳng vào đôi mắt tím như ruby xinh đẹp.

Diêu Từ Đồng mím môi muốn khóc, "Đồng Đồng muốn đuổi theo anh hai Luân."

"Không được gọi anh hai." Viêm Diệc Luân hơi gắt giọng nói, cậu không muốn làm anh hai của cô bé.

Diêu Từ Đồng bị giật mình, nhưng lại không dám khóc, vì anh hai Luân ghét ai khóc nhe. Cô bé chớp chớp mắt to, "Sao Linh Linh có thể gọi?"

"Linh Linh là em gái ruột." Viêm Diệc Luân thấy Diêu Từ Đồng nhẹ nhặn mặt vì vẫn bị nhắc bổng người lên, nên đổi thành ôm cô bé vào lòng, để ngồi trên cánh tay mình, đi về phía quầy bán hàng lưu niệm.

Dù chỉ mới mười hai tuổi nhưng dáng người của Viêm Diệc Luân cao không khác gì thiếu niên mười sáu tuổi, thông minh hơn người, khí chất lộ rõ, khiến cho người trong Viêm gia đều phải e dè nể phục.

"Vừa rồi ngã có đau không?" Viêm Diệc Luân vẫn là khốc khốc như vậy, nhưng Diêu Từ Đồng lại không cảm thấy sợ hãi.

Cô bé ôm lấy cổ của Viêm Diệc Luân, mỉm cười nói, "Hết đau rồi, vì có anh hai Luân."

Viêm Diệc Luân liếc mắt nhìn qua Diêu Từ Đồng, "Lại gọi anh hai?"

Diêu Từ Đồng bĩu môi, "Không gọi anh hai thì gọi là gì?"

"Gọi Diệc Luân." Viêm Diệc Luân cứng ngắt nói, "Muốn dây đeo tay này không?" Đã tới quầy bán hàng lưu niệm, Viêm Diệc Luân chỉ tay về phía một lắc tay có xâu hình cá heo và ruby màu tím nhạt, tuy rằng đơn giản nhưng rất đáng yêu.

Hai mắt của Diêu Từ Đồng tỏa sáng, liên tục gật đầu như gà mổ thóc, "Chỉ cần Diệc Luân tặng, cái gì Đồng Đồng cũng thích!"

Viêm Diệc Luân nhẹ nhếch khóe môi, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, "Nếu làm mất thì sau này đừng mong nhận thêm quà." Viêm Diệc Luân dùng tiền tiêu vặt của mình mua lắc tay cho Diêu Từ Đồng, và từ đó về sau, bất cứ thứ gì tặng cho Diêu Từ Đồng, Viêm Diệc Luân đều tự mình kiểm tiền mà mua khiến cho người làm mẹ như Dương Khả Ái đều phải ghen tị. Vì con trai chưa bao giờ tặng quà cho mẹ, nếu có thì cũng là dùng tiền của ông xã cô mua.

Cô lập tức than vãn, kể hết ỷ khuất với Lâm Tịnh Như, sau đó cả hai người mẹ đều thầm vui mừng trong lòng. Sớm định ra một mối hôn nhân cho hai

nhà thân càng thêm thân.

Nhưng không ngờ...

"Chị Đồng Đồng! Chị Đồng Đồng!" Tiếng gọi lớn liên tục khiến cho Diêu Tử Đồng từ trong hồi tưởng tỉnh thần lại, cô đưa mắt nhìn qua thấy Rak, Yom và Tiểu Lạc đang vẫy tay với mình ở quầy hàng đầu tiên.

Diêu Tử Đồng đem đau buồn giấu đi, rồi mới cười nhạt đi sang. Vừa rồi cô vẫn lo nhớ lại, ngay cả hai đứa nhóc kia rồi đi lúc nào cũng không hay. Chắc có lẽ thấy cô bỗng nhiên đứng ngơ người thì nghĩ là cô điên, nên lập tức chạy mất.

Sau khi mua đồ cho ba đứa nhóc, Diêu Tử Đồng lại dẫn họ đi Trung tâm thương mại, mua thức ăn vặt, bánh kẹo và đồ chơi, quần áo. Dĩ nhiên là để họ gửi về khách sạn, nếu không sao cô có thể tay xách tay mang được nhiều như vậy.

Tối khi đi ngủ, Diêu Tử Đồng mới biết cả ngày nay mình cảm thấy thiếu thiếu gì đó là gì. Prin, hôm nay anh không tới tìm cô.

Xem nhẹ cảm giác có chút trống trải trong lòng, Diêu Tử Đồng chìm vào giấc ngủ.

...

Đài Loan - Đài Bắc!

"Đây là nhà họ Diêu, xin hỏi là ai gọi tới ạ?"

"Là con đây, má Phuong."

"Tiểu thư? Tiểu thư sao?"

"Dạ phải. Má Phuong nói với bác Trần tới sân bay lấy hành lý giúp con. Con đang ở Đài Bắc, con ghé qua một nơi trước rồi sẽ về nhà."

"Tiểu thư về nước rồi sao?!"

"Dạ phải, nhờ má Phuong nói lại với ba mẹ giúp con."

"Được được, tiểu thư nhớ về nhà sớm nhé. Lão gia và phu nhân rất nhớ tiểu thư."

Ở một cột điện thoại công cộng của sân bay, cô gái trẻ có dáng người thanh mảnh xinh xắn cúp điện thoại xong, liền mang theo vali ra khỏi sân bay. Trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy niềm vui và chờ mong, bởi vì cô sắp được gặp lại người cô đã nhớ thương mấy năm nay.

"Đi gặp người yêu hả cô bé?" Sự vui vẻ của cô khiến cho tài xế taxi đều cảm nhận được, ông ấy cười nhìn qua gương chiếu hậu.

"Dạ phải." Diêu Tử Đồng mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt to tròn đều cong lên thành hình nguyệt nha, đôi môi trái tim đỏ như mận cô càng trở nên mê người.

Tài xế taxi thầm khen vị tiểu thư này thật xinh đẹp, mong rằng cháu của ông ấy khi lớn lên cũng trở thành một cô gái xinh xắn thu hút người ta như vậy. Nhất là khí chất, cao quý thanh nhã.

Tới nơi, ngẩng đầu nhìn lên sáu chữ Tập Đoàn Tài Chính Viêm thị, Diêu Tử Đồng khó nén được kích động trong lòng.

Diệc Luân, em về rồi đây!

Diêu Tử Đồng vừa vào tới sảnh, tiếp tân nhìn thấy cô lập tức chạy sang, lễ phép chào, "Diêu tiểu thư!" Nữ tiếp tân này làm việc ở đây đã năm năm rồi, Diêu Tử Đồng trước khi đi du học vẫn thường tới tập đoàn nên nhân viên cũ ai cũng nhận ra cô.

Bốn năm trôi qua, cô ngày càng xinh đẹp hơn, vẻ ngây ngô rút đi, thay vào đó là quyền rũ xen lẫn thanh khiết cao quý.

"Diệc Luân có trên phòng làm việc không?" Diêu Tử Đồng thanh nhã cười, ôn hòa hỏi.

"Dạ có. Viêm tổng đang ở, nhưng mà..." Nữ tiếp tân chưa nói xong đã bị Diêu Tử Đồng cắt ngang.

"Cám ơn chị. Cho tôi gửi vali ở đây một lát nhé." Diêu Tử Đồng nói xong liền nhanh chóng đi vào thang máy chuyên dụng của chủ tịch, lên tầng cao nhất của tập đoàn.

Nhìn theo bóng dáng của cô, vẻ mặt của nữ tiếp tân vẫn hiện lên điều khó nói. Diêu tiểu thư về đột ngột không báo trước như vậy, hôm nay cô gái kia lại tới, gặp nhau không biết có xảy ra chuyện lớn hay không?

"Đing" Thang máy vừa mở, Diêu Tử Đồng lập tức chạy nhanh ra. Đôi mắt xinh đẹp trong sáng hiện lên một chút tinh nghịch và vui sướng, cô rất muốn biết khi Diệc Luân nhìn thấy cô thì sẽ có biểu hiện ra sao.

Bốn năm rồi, trước khi đi du học, dì Ái nói sau khi cô về nước sẽ lập tức tổ chức lễ cưới cho cô và Diệc Luân. Lúc đó tuy rằng Diệc Luân không lên tiếng, nhưng về mặt cũng không cự tuyệt.

Tương tượng cảnh mình mặc áo cưới bước vào lễ đường, Diệc Luân mỉm cười nhu tình đứng đợi phía trước, Điều Từ Đồng vui sướng đến mức chỉ muốn bay nhanh tới bên anh.

Khi tới phòng của chủ tịch, thư ký nhìn thấy cô lập tức muốn chào liền bị cô ngăn lại, cô muốn để Diệc Luân bất ngờ. Khi Điều Từ Đồng đi lại cửa phòng, không nhìn thấy được bất an và khó xử trong mắt của thư ký.

Đẩy cánh cửa ra, cảnh tượng trước mắt làm cho nụ cười trên môi của Điều Từ Đồng cứng lại, túi xách trên tay rơi xuống đất. Cô cảm thấy trời đất tối sầm, không gian trở nên vụn vụn, tựa như có lỗ xoáy của hố đen muốn hút cô vào đó.

"Vào đây không biết gõ cửa sao?!" Tiếng nói âm trầm vang lên, nhưng khi đưa mắt nhìn ra cửa, thấy người trước mắt sắc mặt trắng bệch ngã xuống đất, Viêm Diệc Luân lập tức chạy nhanh sang đỡ lấy.

Cô gái vừa rồi thoát hết quần áo đứng trước bàn làm việc của Viêm Diệc Luân, lần đầu tiên nhìn thấy trên gương mặt ngàn năm khó biến của anh xuất hiện kinh hoàng, cô ta nhanh chóng mặc quần áo vào, dùng ánh mắt ghen tị điên cuồng nhìn người đang được anh ôm trong lòng.

Điều Từ Đồng! Lại là cô ta, lúc trước cô chịu hết thiệt thòi, chỉ biết nép một bên nhìn họ vui vẻ. Khó khăn lắm mới có thể tiếp cận Luân, mới có thể làm cho Luân chấp nhận cô làm bạn gái. Vậy mà cô ta lại xuất hiện, phá hư chuyện tốt hôm nay của cô.

Điều Từ Đồng, rồi cô sẽ biết tay tôi. Tôi sẽ cho cô nếm trải những gì mà tôi cảm nhận hơn mười năm qua. Đau khổ, ghen tị, căm hận, mơ ước có được. Tất cả những điều này tôi phải khiến cô nhận lấy hết!

"Chị Đồng Đồng! Chị Đồng Đồng, chị làm sao vậy? Mau tỉnh lại đi chị!"

Có tiếng gọi lớn không ngừng vang lên bên tai, kéo Điều Từ Đồng từ trong giấc mơ tối tăm trở lại. Cô mở mắt nhanh ra, hơi thở gấp gáp, cả người ướt đầm mồ hôi. Cảm giác buồn nôn vì chứng kiến cảnh tượng khiến trái tim mình tan nát vẫn còn rất chân thật, cô nhớ khi đó mình tỉnh lại ở Viêm gia, trong phòng của Viêm Diệc Luân.

Câu thứ hai anh nói với cô sau bốn năm gặp lại là, "Tôi đã có người yêu." Nỗi đau đớn thống khổ tựa như có ai đang bóp chặt trái tim mình, khiến cô hít thở không thông.

Nhưng cô vẫn không bỏ cuộc, vẫn luôn bám theo Diệc Luân mỗi ngày, chứng kiến cảnh hai người họ đi bên nhau, cười đùa vui vẻ, cô giống như bị lãng trí.

Sau khi kết hôn, Diệc Luân thường xuyên không về nhà ngủ, gọi điện thoại đều là cô gái kia nghe máy. Mỗi ngày cô dùng nước mắt rửa mặt, đau lòng xâm nhập cốt tủy khiến cho cô chết lặng và dần dần mất đi cảm giác. Ngôi nhà kia chính là lồng giam vô hình của cô, về mặt lạnh lùng của Diệc Luân chính là bản án cô phải chịu mỗi ngày.

Cô lựa chọn rồi đi là muốn tìm lại cuộc sống của mình, hơn mười năm qua trong sinh mệnh của cô chỉ có Viêm Diệc Luân, cô đã quên mất bản thân mình nên làm gì. Tình yêu thống khổ như vậy, cô không muốn nếm trải nữa.

Nếu như quên được Viêm Diệc Luân, cô nghĩ mình sẽ tìm thấy hạnh phúc thật sự thuộc về mình.

"Chị làm sao vậy chị Đồng Đồng?" Nhìn thấy hai mắt của Điều Từ Đồng vô thần, lại không lên tiếng, Rak, Yom và Tiểu Lạc càng lo lắng. Vì vừa rồi khi ngủ, Điều Từ Đồng bỗng nhiên cự quỵ dữ dội, không ngừng thờ dốc giống như có gì đó đè nặng ở ngực, thống khổ không thể thở nổi.

Điều Từ Đồng nghe thấy Tiểu Lạc hỏi, cô chậm rãi ngồi dậy, nhìn đồng hồ treo trên tường bên kia, chỉ mới ba giờ sáng.

"Chị không sao, chỉ mơ thấy ác mộng thôi." Yom rót đi nước sang cho Điều Từ Đồng uống vào, cô cười nhẹ nhìn đĩa nhóc.

"Chị có rất nhiều tâm sự." Rak tròn tròn mắt nhìn Điều Từ Đồng, "Có phải về tình yêu hay không chị?"

Điều Từ Đồng cười khẽ, xoa đầu cô bé, "Em làm sao hiểu về tình yêu?"

"Ai nói chị Đồng Đồng vì chuyện tình yêu mà buồn? Nói cho mà biết, người yêu của chị ấy rất...soái." Tiểu Lạc hai tay ôm ngực, cười tủm tỉm nói. Cô thấy trên tivi chiếu phim tình cảm, người ta hay nói nam chính trong phim rất soái, nên cô biết từ này có ý gì.

Rak và Yom nghe vậy, hai mắt sáng quắc nhìn sang Tiểu Lạc, "Thật sao? Anh ấy là ai?" Yom hỏi.

"Anh ấy là người ở đâu?" Rak cũng tò mò.

"Anh ấy..."

"Đi ngủ." Tiểu Lạc vốn muốn nói tới Prin nhưng lại bị Điều Từ Đồng cắt ngang, cô liếc mắt, uy hiếp nhìn Tiểu Lạc.

Tiểu Lạc lập tức cười tủm tỉm, đi sang sofa nằm. Nếu như không nghe lời thì ngày mai sẽ không được chị Đồng Đồng dẫn đi chơi.

Rak và Yom vẫn còn tò mò, chớp chớp mắt nhìn Điều Từ Đồng. "Hai em còn hỏi thì ngày mai ở nhà." Điều Từ Đồng nói xong liền nằm xuống, nhắm mắt lại. Rak và Yom thấy vậy chu môi, ù xù quay về sofa.

*

Trời xanh mây trắng, gió nhẹ êm dịu mang theo hương thơm của hoa khiến lòng người dễ chịu, tâm tình thư sướng.

Điều Từ Đồng giữ lời hứa, dẫn Tiểu Lạc, Rak và Yom đi chơi. Ở đây là con đường hoa dành cho du khách tới chụp hình, còn có một ngôi miếu cổ. Nghe nói miếu này thờ nữ thần Rắn, rất linh thiêng. Cầu con được con, cầu sức khỏe được sức khỏe, cầu nhân duyên được như ý, chỉ duy nhất không thể cầu tiền tài.

"Chúng ta vào đó được không?" Nhìn thấy rất nhiều người đều vào miếu, sau đó đi ra còn được tặng một xâu chuỗi ngọc rất xinh xắn, Tiểu Lạc rất thích thú, nhưng lại e dè không dám vào vì đó là nơi thần thánh.

"Chị không cần sợ, vì chị dâu phải hôn ma lang thang." Yom đứng bên trái của Điều Từ Đồng, hơi ngửa người ra sau nhìn qua Tiểu Lạc và Rak đang đi bên phải cô.

"Chị sẽ không vào miếu, các em có thể tự đi, chị chờ các em ở gốc cây bên đó." Điều Từ Đồng chỉ tay về phía bên trái cửa miếu, ở đó là gốc cây hoa Đào duy nhất trên đường hoa Phượng tím mỹ lệ khiến người ta muốn thét chết tại, hoặc chết lặng trước vẻ đẹp của nơi đây.

Cô không phải không cầu gì mà đã đi qua rồi, là Prin dẫn cô đi. Hôm đó anh cũng cầu xin thành tâm lắm, cũng không biết là cầu điều gì, tới khi cô mở mắt ra vẫn thấy anh quỳ đó chấp tay, nhắm mắt.

Người như Prin, theo cô đoán chắc hẳn không cầu nhân duyên rồi, vì bề ngoài của anh quá hoàn hảo, chỉ cần phẩy tay một thì thiếu gì cô gái nhào vào lòng anh. Có lẽ là cầu xin cho gia đình bình an, hạnh phúc giống như cô.

"Vây bọn em vào đó xem một chút, rất nhanh sẽ ra." Rak cười nói với Điều Từ Đồng xong liền nắm lấy tay của Tiểu Lạc và Yom chạy lên bậc thang, đi vào miếu nữ thần Rắn.

Điều Từ Đồng đi sang cây hoa Đào, dựa lưng vào thân cây, phóng mắt nhìn dòng người qua lại. Con đường hoa Phượng tím này thật khiến người ta bị choáng ngợp nhưng đồng thời cũng say mê, cô từng xem qua những con đường hoa đẹp nhất thế giới, nơi đây quả nhiên không kém.

Đột nhiên ánh mắt của Điều Từ Đồng dừng lại ở phía trước, cách nơi cô đứng ba mét, phía tay phải, một thanh niên tuấn mỹ có gương mặt không cảm xúc, dáng người cao ngất, mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, trên cánh tay còn mang theo áo vest đen, đang dùng ánh mắt sắc như liệt ưng nhìn về phía này.

Mắt của Điều Từ Đồng tối sầm, gương mặt xinh đẹp biến sắc. Khi cô nhìn thấy có một cô gái chạy theo và đi tới bên cạnh thanh niên đó, sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, mím chặt môi.

Diệp Luân, anh tới đây tìm tôi hay là dẫn cô ta đi du lịch?

Điều Từ Đồng liên tục lui về phía sau, vì Viêm Diệp Luân đang nhanh chân hướng về cô mà đi. Khi cô định quay người bỏ chạy thì tay bị người nắm lại, "Em còn muốn chạy?" Giọng nói đầy âm trầm và lạnh băng.

"Buông tay." Điều Từ Đồng không quay người lại, lạnh nhạt nhưng đầy cứng rắn nói.

"Hừ, buồn cười! Em nghĩ tôi sẽ dễ dàng buông tay em?" Viêm Diệp Luân sắc lạnh nhìn Điều Từ Đồng, cũng nhờ có mấy tấm hình chụp cô ở trung tâm thương mại nên anh mới biết cô đang ở Parawat. Sau đó anh cho thám tử đi tìm tung tích của cô, Đài Bắc hết bảo anh liên lạc tức bay sang đây.

Vừa xuống sân bay thám tử liền cung cấp nơi cô đang ở và nơi cô đang đi, anh liền tới ngay. Dù cho dòng người đông đúc nhưng anh vẫn nhận ra cô, hiện tại bắt được cô, anh có thể để cô biến mất nữa sao?

Mơ tưởng!

Điều Từ Đồng quay người lại, lạnh lùng nhìn vào Viêm Diệp Luân, "Đơn ly hôn tôi đã ký, hiện giờ anh có thể ở bên người anh yêu rồi." Cô liếc mắt nhìn sang cô gái đứng bên cạnh Viêm Diệp Luân, xinh đẹp điểm lệ, dáng người quyến rũ câu hồn. Điều Từ Đồng cười nhếch môi, loại phụ nữ tao tợn xương này mới là loại hình Viêm Diệp Luân thích, nên anh mới ghét bỏ cô như vậy.

Cô gái kia không phải ai khác, cũng được xem là bạn thời thơ ấu của cô và anh, Trương Lệ Na. Lúc trước Viêm Diệp Luân đều là mắt lạnh nhìn cô ta, nhưng chỉ bốn năm cô đi du học, cô ta đã thành công leo lên được vị trí bạn gái của anh, sau đó là tình nhân được bao nuôi. Thủ đoạn cũng thật lợi hại.

Cô chấp nhận rời xa Viêm Diệp Luân không phải bại bởi cô ta, mà cô nhận ra... Viêm Diệp Luân không còn xứng để cô tranh đoạt nữa.

Trương Lệ Na tuy rằng vẻ mặt như thường, nhưng ánh mắt nhìn Điều Từ Đồng lại hiện lên đắc ý, cô ta kéo lấy tay áo của Viêm Diệp Luân, "Cô ta muốn đi thì anh mặc cô ta, hiện tại chúng ta có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau rồi."

Viêm Diệp Luân sắc lạnh nhìn qua Trương Lệ Na, nhưng khi nhìn vào đôi mắt như có ngọn sóng của cô ta, ánh mắt anh lập tức biến ôn nhu, "Em sang kia

đội tôi."

Sắc mặt của Diêu Tử Đồng lại trắng bệch nhưng miệng lại cười lạnh, nhân lúc Viêm Diệc Luân nhìn Trương Lệ Na, cô dùng hết sức đẩy anh ra, "Ghê tởm!" Cô lập tức xoay người chạy đi, ánh mắt vừa rời của Viêm Diệc Luân khiến cô nhớ tới những lúc cô tới công ty đều thấy anh và Trương Lệ Na ngọt ngào bên nhau, xem cô như người vô hình, ngày ngày đều khiến cho cô đầy thương tích sau đó xát muối lên vết thương của cô.

Dạ dày quặn lên, cô rất muốn nôn. Đầu óc quay cuồng, cô chỉ muốn thoát khỏi đây, không muốn nhìn thấy hai con người ghê tởm đó!

Viêm Diệc Luân bị xô ra bất ngờ, nhìn lại đã thấy Diêu Tử Đồng vọt chạy, sắc mặt biến đổi, anh lập tức đuổi theo.

Trương Lệ Na thấy vậy liền túm lấy tay áo anh, "Anh mặc kệ cô ta đi." Đi mất càng tốt, tốt nhất sau này đừng xuất hiện và phá hư chuyện của cô và Luân.

Viêm Diệc Luân rút tay khỏi tay của Trương Lệ Na, anh hướng mắt truy theo bóng dáng của Diêu Tử Đồng, thần sắc hiện lên nôn nóng vì cô càng chạy càng xa, "Em chờ ở đây đi." Anh đẩy Trương Lệ Na ra liền đuổi theo bóng dáng ở phía trước.

Trương Lệ Na thấy vậy, mắt hiện lên căm phẫn nhưng vẫn chạy theo. Cô không thể để hai người họ lại có cơ hội ở riêng với nhau.

Diêu Tử Đồng cứ bất chấp mà chạy thẳng về phía trước, những du khách trên đường thấy cô vừa chạy vừa khóc như vậy, lại thấy có người đuổi theo cô, cứ nghĩ cô bị người ta truy bắt nên muốn kéo cô lại giúp đỡ. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đầy ánh sáng lạnh của người thanh niên đang chạy ở phía xa kia, họ bất giác rùng mình, động tác cũng chậm chạp.

Đột nhiên đụng thật mạnh vào một người, Diêu Tử Đồng liền muốn ngã xuống đất nhưng lại được người giữ lấy kịp thời, cô kinh hoàng ngẩng đầu lên, đôi mắt liền xuất hiện kích động, giống như người sắp chết nhìn thấy một cọng cỏ cứu mạng.

"Em làm sao vậy?" Nhìn thấy mặt cô vương đầy nước mắt, đôi mắt màu tím xinh đẹp như ruby lúc thì kinh hoàng lúc thì nôn nóng, Prin nhủ nhủ con người.

Diêu Tử Đồng ngoái đầu nhìn lại, thấy Viêm Diệc Luân chạy gần tới bên này, cô liền túm chặt hai cánh tay của Prin, "Mau, mau dẫn tôi rời khỏi chỗ này." Cô bị đôi mắt như liệt ung của Viêm Diệc Luân làm cho hoảng sợ, đôi mắt đó giống như đang nói nếu như cô bị anh bắt về, thì chờ đợi cô là lòng giam thật sự.

Viêm Diệc Luân trên thương trường máu lạnh vô tình, ở Viêm gia thì lãnh khốc cao ngạo, không một ai dám trái ý anh. Đơn ly hôn kia nếu như anh chưa ký, thì ba mẹ anh hay ba mẹ cô cũng đừng mong can thiệp vào được.

"Nhanh lên, làm ơn dẫn tôi đi!" Diêu Tử Đồng không ngừng hỏi thúc Prin, cô không muốn trở về, cô không muốn nhìn hai người họ bên nhau.

Prin đưa mắt nhìn phía trước, chạm phải đôi mắt đầy sắc bén, anh nhẹ nhủ mày. Là người này làm cho Angel của anh sầu muộn mỗi ngày?

Prin nhẹ nhếch môi cười, nếu đã vậy thì đừng mong gặp lại được Ali!

Prin nhìn Viêm Diệc Luân bằng ánh mắt đầy thách thức, ôm ngang Diêu Tử Đồng lên, mặc cô vùi mặt vào ngực mình, anh cười tà với Viêm Diệc Luân, sau đó xoay người, bước lên chiếc xe màu rượu nho đỗ ngay bên cạnh, nghênh ngang rời đi.

"Chết tiệt!" Viêm Diệc Luân tức giận tới mức thô bạo mắng, bởi vì anh vừa lúc đuổi tới chỉ có thể chạm vào được cửa kính sau của xe. Vẫn là để tuột mất.

Lạnh lẽo nhìn theo chiếc xe màu rượu nho chạy đi mang theo vô số lá hoa rơi ở phía trước, ngực của Viêm Diệc Luân phập phồng vì tức giận.

Người thanh niên đó dám thách thức nhìn anh, lại dưới ánh mắt của anh ngang nhiên mang vợ anh đi như vậy.

"Ha ha!" Viêm Diệc Luân giận dữ phản cười, tiếng cười trầm thấp đầy từ tính nhưng lại khiến cho Trương Lệ Na vừa lúc đuổi tới lạnh sống lưng.

Bởi vì khí tràng lạnh lẽo phát ra từ người anh khiến cô ta nhẹ nuốt nước miếng, ai không biết mỗi khi anh cười đều là dấu hiệu báo trước giông bão sắp tới.

"Về khách sạn." Viêm Diệc Luân nhàn nhạt nói xong liền đi sang chiếc Lavante màu đen đang chậm rãi đỗ lại.

Biết tâm trạng anh không tốt nên Trương Lệ Na không dám nói gì thêm, cô ta ngoan ngoãn ngồi lên chiếc xe màu trắng ở phía sau. Theo Viêm Diệc Luân về khách sạn đã được đặt sẵn.

Quay sang phía Diêu Tử Đồng, khi xe vừa dừng lại trước cửa khách sạn, cô lập tức xuống xe, chạy nhanh ra bờ biển kè bên đó.

Prin nhanh chóng đuổi theo cô, khi thấy cô vẫn tiếp tục chạy và lao mình xuống biển, anh kinh hoàng nhào tới ôm lấy cô.

"Em làm gì?!" Anh tức giận nhìn cô, bởi vì vừa rồi cô trảm mình xuống biển, khi anh kéo cô lên về mặt cô tái nhợt vô cùng. Cũng không biết là vì ngộp thở hay vì ý nghĩ không muốn sống mà về mặt cô đỏ ửng như rêu gồ, cả người mềm nhũn mặc anh ôm lấy.

Diêu Từ Đồng hai mắt vô thần, mặc Prin lau đi nước biển trên mặt và đem những sợi tóc dính trên má ra giúp mình.

Viêm Diệc Luân, đây là lần cuối tôi đau lòng vì anh.

Đây cũng là lần cuối tôi vì anh mà làm chuyện dại dột.

Đau chết lặng, nghẹt thở vì thiếu dưỡng khí, trong giây phút tưởng chừng mình sắp chết khiến tôi hoàn toàn chột ý niệm về anh.

Từ nay về sau, trong sinh mệnh của Diêu Từ Đồng sẽ không còn ba chữ Viêm Diệc Luân.

"Vì anh ta mà em ngay cả mạng cũng không cần?" Prin thâm trầm nhìn vào đôi mắt nhiễm đầy sương mù của Diêu Từ Đồng, khi cô rút đi tiêu cự, nhìn vào mắt anh thì trước mắt cũng tối sầm.

"Ừm..." Cô dùng sức kéo hai cánh tay của Prin, muốn đẩy anh ra xa vì người này lại bắt ngờ hôn cô.

Prin mặc cô nháo loạn, anh sửa thành một tay ôm lấy eo cô, tay phải đỡ lấy gáy cô, không để cô cựa quậy.

Nụ hôn mang theo trừng phạt, còn có xen lẫn mùi vị mặn của nước biển và đắng chát của nước mắt. Lồng ngực phập phồng, Prin hôn càng dùng sức hơn, anh không thích mùi vị nước mắt của cô, bởi vì cô vì người con trai khác mà khóc.

Prin cắn vào môi của Diêu Từ Đồng, mùi rỉ sét liên tràn ngập khoang miệng, anh muốn cô nhớ kỹ nụ hôn ngày hôm nay của anh.

Một lúc sau, Prin vừa buông Diêu Từ Đồng ra đã bị cô đẩy ngã xuống nước, cô nhào qua không ngừng đánh loạn xạ vào người anh, "Ai cho anh lại tự tiện hôn tôi?!"

Prin ngồi bệt trong nước, ở đây cách bờ cát rất gần, nước chỉ tới ngang ngực khi ngồi xuống, hai tay chống phía sau, mặc cho Diêu Từ Đồng đánh mình.

Prin cười khê, khoe môi còn vương một tia máu của Diêu Từ Đồng, trông thật yêu điểm, "Tôi chỉ lấy công vừa rồi dẫn em trốn khỏi sài lang, em còn đánh tôi?"

"Tôi có nói sẽ lấy thân báo đáp sao?" Diêu Từ Đồng trừng mắt nhìn xuống Prin, sóng đánh vào bờ khiến cho vạt váy của cô phập phồng trong nước, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn.

Mắt Prin trở nên thâm thúy, anh gọi lên khoe môi, nhìn từ chân cô dần dần di chuyển lên, váy ướt đã dính chặt vào người, khiến cho váy lột bên trong cũng hiện rõ áo bra.

Theo mắt anh nhìn xuống, Diêu Từ Đồng lập tức hai tay ôm ngực, "Sắc lang!" Hai má ửng hồng, cô trừng mắt nhìn anh.

Prin phì cười, anh chậm rãi đứng lên, cởi áo khoác ra, khoác lên người cô, "Tôi chỉ muốn nhìn em, thân thể của cô gái khác, tôi không hứng thú."

Hai tay kéo vạt áo lại, Diêu Từ Đồng vẫn còn hậm hực, "Nếu ở đây có luật xử phi lễ, thì anh đã bị chồng tội."

"Chắc có lẽ anh trai tôi đã đoán trước được ngày hôm nay, nên mới không định ra điều luật đó. Để em trai mình sớm ôm vợ về." Prin vô sỉ nói khiến cho Diêu Từ Đồng tức muốn học máu, thờ phỉ phò nhìn anh.

"Được rồi, mau về thay đồ thôi. Cẩn thận cảm lạnh." Prin thật tự nhiên ôm lấy vai của Diêu Từ Đồng, vuốt ve giống như đang dỗ cô bớt giận.

Hai mắt của Diêu Từ Đồng chột lóe, cô im lặng đi theo Prin về khách sạn, về mặt giống như đang suy ngẫm điều gì.

Đưa cô lên tận cửa phòng, Prin mới rời đi. Anh phải trở về giúp anh trai chuẩn bị cho sinh nhật của mẫu hậu, ngày hôm qua anh không tới tìm cô cũng vì lý do này. Hôm nay vì không kiểm lòng được nên mới ghé sang thăm cô, vì anh cho vệ sĩ đi theo nên mới biết rõ hành tung của cô mọi lúc mọi nơi.

Cũng may anh tới kịp lúc, nếu không Ali đã bị người thanh niên kia bắt được. Cũng không biết anh ta có lai lịch gì, có quan hệ thế nào với Ali, anh phải điều tra rõ ràng.

Diêu Từ Đồng vào phòng, đã thấy Tiểu Lạc, Rak và Yom chờ cô trên sofa. Vừa rồi khi ba đứa nhóc đuổi theo cô thì đúng lúc nhìn thấy cô chạy thẳng xuống biển, nhưng vì có Prin ở đó, lại nhìn thấy cô không sao cả còn bị người ta ôm hôn nên cả ba cười tủm tỉm quay về khách sạn chờ.

"Chị Đồng Đồng, người đuổi theo chị là ai vậy? Còn người ôm hôn chị có phải là người yêu của chị?" Rak mở to mắt, tò mò nhìn Diêu Từ Đồng.

"Các em mau giúp chị thu dọn hành lý, chúng ta lập tức rời khỏi đây." Diêu Từ Đồng không trả lời câu hỏi của Rak mà nhanh chóng đi vào phòng tắm, tắm sơ lại với nước nóng, sau đó bắt đầu đem quần áo bỏ vào vali.

Tiểu Lạc và hai đứa nhóc tuy rằng không hiểu sao Diêu Từ Đồng muốn đi ngay, nhưng vẫn làm theo lời cô.

"Các em biết cách che mắt người khác không?" Diêu Từ Đồng nhìn vào Rak và Yom hỏi.

"Dạ biết, thuật che mắt đó dễ như ăn kẹo." Yom mỉm cười vừa trả lời cô vừa giúp cô dọn đồ.

"Lát nữa chúng ta ra khỏi khách sạn, em che mắt những vệ sĩ và thám tử kia giúp chị." Cô vẫn biết Prin cho vệ sĩ theo dõi mình, nhưng không ảnh hưởng tự do nên cô mặc anh. Còn những thám tử kia là do Viêm Diệc Luân phái tới, anh biết cô ở đây nhưng không tới ngay vì tin chắc cô không thoát khỏi thám tử được.

Đúng vậy, nếu như không có Rak và Yom hay Tiểu Lạc, cô thật sự nên chờ Viêm Diệc Luân bắt về Đài Loan. Nhưng có ba đứa nhóc này, anh đừng hòng bắt được cô.

Điều Từ Đồng đi vào phòng tắm, lấy quần áo đã được hong khô nước trong máy giặt ra. Cảm áo khoác của Prin trên tay, cô chợt nhớ tới những chuyện của mấy ngày qua.

Prin là một chàng trai tốt, nhưng anh là thân vương của một quốc gia quân chủ, cô nghe nói họ có thể có nhiều vợ như người Ấn Độ, cô không muốn cảnh chung chồng như vậy.

Tạo khoảng cách với anh là điều cô nên làm, nhân lúc vẫn chưa đi xa hơn mức tình bạn, cô nên rời đi.

Điều Từ Đồng đi ra ngoài, cô cười nhẹ, dùng son môi viết lên chiếc áo khoác màu trắng của Prin vài chữ. Sau đó cô gọi phục vụ phòng lên giúp cô mang hành lý xuống sảnh, dưới thuật che mắt của Yom, cô ngang nhiên lên taxi rời đi mà không bị vệ sĩ và thám tử nhìn thấy. Trước khi đi, cô để áo khoác tại quầy tiếp tân, nhờ họ đưa nó cho Prin nếu như anh có tới tìm cô.

Khi Prin lại khách sạn, chỉ nhận được chiếc áo với mấy chữ dùng son môi viết trên đó, "Cảm ơn, tạm biệt!" Chỉ bốn chữ nhưng khiến trái tim Prin trống rỗng.

Tại sao cô lại rời đi như vậy, anh biết phải đi đâu tìm cô?

Cô đi tiêu sái như vậy, có biết hay không đã mang theo trái tim và linh hồn của anh?

Prin cười khẩy, anh có thể trở về cuộc sống nhàn chán, bắt đầu những cuộc du ngoạn không mục đích cho qua thời gian được sao?

Không thể! Anh phải tìm cho được Ali, cô là người duy nhất khiến anh mong muốn sinh mệnh của mình dài thêm, để có thể ở bên cô dài lâu.

Prin tức tốc trở về hoàng cung, muốn anh trai giúp mình tìm tung tích của Ali, mấy năm nay anh chỉ lo đi du lịch nên trong tay không có thể lực gì, vệ sĩ của anh cũng là do anh trai điều qua.

Haiz, anh cũng thật thất bại mà!

Prin vừa rời đi thì Viêm Diệc Luân liền tới khách sạn, nhưng lại nghe tiếp tân nói Điều Từ Đồng đã trả phòng, anh lạnh lùng nhìn qua mấy thám tử, bọn họ lập tức co rụt cổ nhưng vẫn định ninh nói mình luôn trông chừng trước cửa khách sạn, tuyệt đối không thấy Điều Từ Đồng đi ra.

Hai mắt của Viêm Diệc Luân hiện lên gọn sóng, anh nhẹ nhõu con người. Chợt nhớ ra năng lực khác người của Điều Từ Đồng, anh mím chặt môi. Chắc hẳn cô đã nhờ những âm linh kia giúp rồi.

Hay lắm Điều Từ Đồng, em nghĩ như vậy là có thể thoát khỏi bàn tay tôi? Hừ, dù là chân trời góc biển, tôi cũng tìm được em!

Đứng sau lưng Viêm Diệc Luân, Trương Lệ Na gọi lên khoe môi. Xem như cô ta thức thời, trốn Luân mà đi. Nếu không cô sẽ cho cô ta nhận lấy thống khổ vạn lần hơn lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tôi Không Phải Gián Điệp

"Sao mặt mày ỉu xìu vậy? Bị từ chối rồi sao?" Phuwanet đi sang ngồi vào sofa ở đại sảnh, hai tay ôm ngực, cong môi cười nhìn Prin đang tùy ý ngồi ở đối diện.

Nam bụng khay trà đi ra, thấy Prin như vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền phì cười, "Tội nghiệp chưa, có cần chị ra tay giúp em?"

"Chị đừng tưởng em không nhìn ra chị đang cười trên nỗi đau của em." Prin liếc mắt nhìn Nam, hừ nhẹ nói.

Nam với Phuwanet bật cười, "Kể chị nghe xem, xảy ra chuyện gì rồi?" Nam vừa rót ba tách trà vừa nói, cô và Phuwanet vừa ăn cơm trưa xong, liền nghe người hầu báo lại thân vương Prin đã về nhưng vẻ mặt rất khác lạ.

Lần đầu tiên thấy Prin không có sức sống như vậy, khiến cô tò mò muốn gặp cô gái đó hơn.

"Cô ấy bỏ đi rồi, chỉ để lại cho em cái này." Prin để áo khoác lên bàn, Nam liếc nhìn sang Phuwanet rồi mới cầm qua xem.

Khi thấy bốn chữ viết trên áo, cô và Phuwanet kinh ngạc nhìn Prin, "Hai người đã đi tới mức độ thân mật này rồi sao?" Phuwanet cười mỉm hỏi.

Prin bĩu môi, "Cô ấy không phải là loại người dễ dãi."

Nghe vậy Nam trừng mắt nhìn Prin, "Dễ dãi khác với tình yêu thật sự. Nếu như trong lòng em và cô ấy đều có nhau, chắc chắn rằng có thể ở bên nhau thì chuyện đó không phải chuyện xấu gì."

"Sao cô ấy lại bỏ đi, em chọc giận người ta sao?" Phuwanet nhẹ nhún mi nhìn Prin.

"Em không biết." Prin ngã người nằm nghiêng trên sofa, buồn bã nhìn Phuwanet, "Anh đã điều tra được lai lịch của cô ấy rồi đúng không?" Thấy anh trai mình gật đầu, Prin nói tiếp, "Vậy anh giúp em tra xem hiện tại cô ấy đang ở đâu." Vệ sĩ không thấy ALi ra khách sạn, vậy chẳng lẽ là người thanh niên kia mang cô đi?

"Được." Phuwanet đồng ý, sau đó liền lấy điện thoại gọi cho người của mình, kêu họ kiểm soát tất cả các sân bay lớn nhỏ ở Parawat. Lần đầu tiên nhìn thấy em trai mình như vậy, anh nhất định không khoanh tay ngồi nhìn nữa. Anh phải giúp em mình truy vớ thành công.

Nam nhún nhún con ngươi nhìn Prin, người như Prin nếu đã yêu ai thì tuyệt đối không thay đổi. Cô chợt nhớ tới bốn người anh của mình, cô nghĩ...có lẽ họ cũng như vậy đi?

*

Thái Lan – Tỉnh Nakhon Ratchasima, huyện Pak Chong!

Tararin resort

"Cậu thật sự đang ở Thái sao?"

"Phải. Mình vừa tới liền đến Pak Chong, nghe chị Sara nói phong cảnh ở đây xinh đẹp, không khí lại trong lành mát mẻ nên mình muốn xem thử."

"Nhắc tới chị Sara là mình thấy đau đầu rồi. Vì muốn mình mau viết xong sách mà chị ấy cũng bắt mình tới Pak Chong, nhưng cũng nhờ vậy mà chúng ta có cơ hội gặp lại rồi. Cậu đang ở đâu của Pak Chong?"

"Mình đang ở khu nghỉ mát Tararin."

"Cậu ở đó chờ mình đi. Chị Sara bắt mình tới vườn nho SaiLom, để mình tới tìm cậu trước."

"Ok. Tới nơi thì gọi mình."

"Ok, bye cậu."

Một cô gái xinh đẹp mặc váy dài màu vàng nhạt đứng trên đồi cỏ nghe điện thoại, mặc dù mang kính mắt nhưng vẫn không thể che đi được dung mạo xinh đẹp của cô. Khí chất cao quý thu hút người khác, khiến cho một số du khách khác cứ muốn ngắm nhìn không rời mắt.

"Cô ALi, trà của cô đã có rồi. Mời cô vào chòi nghỉ mát ạ." Nghe tiếng nói vang lên ở phía sau, Diêu Từ Đồng chậm rãi xoay người lại, cười nhẹ nhìn người phụ nữ gần bốn mươi tuổi, tóc ngắn, da hơi ngăm mặc áo màu xanh lá, quần tây đen, trang phục đặc trưng của khu nghỉ mát Tararin này. Họ thật biết cách chọn màu, đây là màu gây cho người ta cảm giác mát mẻ và dễ chịu mắt.

"Cám ơn chị." Diêu Từ Đồng đi song song với nữ nhân viên vào chòi nghỉ mát phía trước, cô vừa đi vừa hỏi nữ nhân viên có gương mặt phúc hậu này, "Chị có biết vườn nho Sai Lom ở đâu không?"

Nữ nhân viên nhìn cô, "Dạ biết, ở kế bên khách sạn của chúng tôi. Đó là..."

"Chị Bualoy." Khi nữ nhân viên chưa nói hết câu thì bị một tiếng gọi cắt ngang. Diêu Từ Đồng và nữ nhân viên nhìn qua, một người thanh niên cao lớn có làn da trắng trẻo, dung mạo thanh tú, cũng mặc trang phục của khách sạn đang đi tới.

Nữ nhân viên mỉm cười gật đầu với Diêu Từ Đồng rồi mới bước ra khỏi chòi nghỉ mát, nhìn vào người thanh niên kia hỏi, "Chuyện gì vậy Pudsa?"

"Boss gọi chúng ta vào họp gấp." Người thanh niên kia nói chuyện không nhỏ không lớn, đủ để Diêu Từ Đồng nghe thấy.

Cô nhún nhún con ngươi, nhìn sắc mặt khề biến của hai người họ, cô đoán chắc hẳn chủ khu nghỉ mát này rất nghiêm khắc, cũng rất kỹ tính.

"Cô ALi, tôi xin phép đi trước. Nếu cô cần gì cứ nhấn chuông, chúng tôi sẽ nhanh tới." Nữ nhân viên tên Bualoy kia mỉm cười nói với Diêu Từ Đồng, ở mỗi chòi nghỉ mát đều có gắn chuông, chỉ cần nhấn thì phòng làm việc của bọn họ sẽ vang lên. Cô gái xinh đẹp này vừa tới liền thuê phòng hạng sang, đồ dùng, thức ăn thức uống cũng chọn loại tốt của khu nghỉ mát. Khách tới bọn họ đều phải phục vụ tận tình, khách vip thì càng phải phục vụ kỹ hơn. Cho nên không thể để cô gái trước mắt này không vừa ý được.

Điều Từ Đồng nhẹ gật đầu, nhu hòa nhìn hai người họ. Bualoy và Pudsa thấy vậy càng thích cô hơn, vì nụ cười của cô có thể khiến trong lòng người khác cảm thấy thoải mái vô cùng.

Ngồi trong chòi nghỉ mát, uống hết tách trà đen của Ấn Độ, Điều Từ Đồng mới quay về phòng, xem ba tiểu quý kia đã về chưa. Vì ba nhóc này nên bây giờ cô không đeo kính áp tròng nữa, cũng không trốn tránh năng lực của mình, bởi vì cô không còn lo lắng có người sẽ sợ hãi và ghét bỏ mình như trước nữa.*

"Chị Đồng Đồng, bên đó hình như là vườn nho đó." Yom bay lên không, phóng mắt nhìn xa, chỉ tay về phía trước nói.

Điều Từ Đồng đem ống ngắm lên nhìn, bên kia quả nhiên là vườn nho, vô cùng rộng lớn, còn có nhiều người đang chăm sóc. Nếu Kati tới đây, cô và Kati có thể dễ dàng gặp nhau rồi, đã hai năm rồi không gặp, cô cũng thấy rất nhớ cô bạn này.

Kati là bạn học ở Pháp của cô, tuy cùng trường nhưng khác ngành, Kati là một nữ nhà văn trẻ, làm việc ở nhà xuất bản của chị Sara. Cô cũng quen Sara khi chị ấy sang Pháp công tác, tuy rằng ba người đã lâu không gặp nhưng vẫn thường xuyên liên lạc qua Line hoặc điện thoại.

Kati chính là người đã chỉ cô dùng kính áp tròng để không nhìn thấy hồn ma, mãi tới hôm nay cô mới biết, hóa ra những kính áp tròng Kati giúp cô mua đều là được ba cô ấy làm phép rồi. Ba Kati là một pháp sư cao tay, lại vô cùng tin vào Phật, thường xuyên giúp đỡ người khác. Cô từng gặp ba mẹ của Kati khi hai người lớn sang thăm Kati vào mùa hè ba năm trước, đều là người hiền từ nhân hậu, xem cô như con cháu trong nhà mà đối đãi.

"Chúng ta có thể sang đó hái trộm nho ăn." Rak nghịch ngợm nói, cô bé và Tiểu Lạc cũng đang bay lơ lửng trên không giống Yom.

"Không được. Như vậy rất hư, em muốn ăn thì đợi ngày mai chị Kati tới, chị sẽ dẫn các em sang vườn nho chơi. Muốn mua bao nhiêu cũng được." Điều Từ Đồng không đồng ý, đưa mắt nhìn lên ba tiểu quý, "Chúng ta về thôi, năng bắt đầu gắt rồi." Cô chỉ mặc váy dài không tay, đội nón vành rộng, không thoa kem chống nắng nên bắt đầu cảm thấy hơi nóng rất vì giờ này đã là hơn mười giờ sáng.

Đột nhiên từ xa có tiếng vó ngựa, Điều Từ Đồng liền nhìn sang, là một nam cưỡi ngựa đuổi theo một nữ cũng đang cưỡi ngựa, cách cô chỉ còn hơn hai mét. Điều Từ Đồng lập tức lùi sát vào trong chỗ hàng cây Gòn, nhưng không ngờ ngựa của cô gái kia giống như giẫm phải gì, không ngừng hí lên và xông thẳng về phía này, hai chân trước giơ lên, mắt thấy mình sắp bị ngựa giẫm, Điều Từ Đồng hoảng sợ trừng to mắt nhìn.

Một lực mạnh kéo cô ra khỏi đó, khi định hồn lại, nhìn qua, cô mới nhận ra là người thanh niên đuổi theo cô gái kia đã kéo cô tránh sang bên. Đưa mắt nhìn sang con ngựa vừa rồi, hiện tại nó đã dịu ngoan, cô gái trên lưng ngựa không bị nó hất xuống bởi vì Rak và Yom làm nó bình tĩnh lại.

Thoát nguy hiểm trong gang tấc, Điều Từ Đồng nhẹ nhàng thở ra. Cô nhìn lại người vẫn giữ chặt hai cánh tay cô từ phía sau, "Cám ơn anh, anh có thể buông tôi ra được rồi."

Người thanh niên nhẹ buông cô ra, nhìn thẳng vào cô. Lúc này cô mới có thể nhìn kỹ dung mạo của anh, tuấn mỹ nhưng khí chất lại là lịch thiệp xen lẫn lạnh nhạt. Đôi mắt sâu thẳm đầy cơ trí, môi mỏng đỏ như son nắn chặt khiến người ta nghĩ anh là người khó đoán và cân trọng.

"Cô là ai? Có phải giống như cô ta, vào khu nghỉ mát của tôi làm gián điệp dò la?" Người thanh niên nhìn cô rồi liếc mắt nhìn cô gái đang xuống khỏi ngựa kia, sau đó mới nhìn lại cô.

Điều Từ Đồng hơi ngần ra trong giây lát, sau đó mới cười nhạt với anh, "Tôi là khách ở đây, không phải gián điệp." Cô nhìn qua cô gái đang đi lại gần mình, cô ta cũng chạc tuổi cô, thanh tú đáng yêu, nhất là đôi môi nhỏ nhắn chúm chím và đôi mắt hơi hướng lên trên đầy quyến rũ.

"Cô không sao chứ? Vừa rồi suýt nữa làm cô bị thương, tôi thật xin lỗi!" Cô gái mỉm cười, hơi ngại ngùng nhìn Điều Từ Đồng.

"Tôi không sao." Điều Từ Đồng nhẹ lắc đầu, cô nhìn qua người thanh niên, "Anh chắc hẳn là chủ của khu nghỉ mát Tararin này. Tuy rằng thận trọng rất tốt nhưng cũng đừng nên cảnh giác quá mức, tôi nổi không phân biệt ai là khách ai là gián điệp." Sở dĩ cô đoán chắc người này là chủ khu nghỉ mát, vì nếu là nhân viên thì không ai nói "của tôi" mà phải nói "của chúng tôi".

Người thanh niên nhẹ nheo mắt nhìn Điều Từ Đồng, lạnh nhạt nói, "Tôi cảnh giác như vậy cũng vì an toàn của khách, trong đó có cô." Sau đó anh nhìn qua cô gái kia, "Cô là ai, sao lại cưỡi ngựa ở đây?"

"Tôi chỉ lạc đường thôi. Nhà tôi cách đây không xa, vì lâu quá mới về thăm nhà nên nhất thời quên mất những con đường ở đây." Cô gái bình tĩnh nhìn người thanh niên, "Rất xin lỗi hai người về việc vừa rồi!" Nói xong lại nhìn qua Điều Từ Đồng.

"Hai người cứ tự nhiên, tôi đi trước." Điều Từ Đồng nhàn nhạt nói xong liền xoay người rời đi, người thanh niên kia vẫn còn điều nghi hoặc, nên cô không phiền anh tiếp tục điều tra cô gái đó.

Tiểu Lạc đi bên phải của Điều Từ Đồng, nhỏ giọng nói giống như sợ người ta nghe thấy, "Anh ta vẫn luôn nhìn theo chị kia."

"Có phải anh ta vẫn còn nghi ngờ chị vào khu nghỉ mát để dò la?" Yom đi ở phía trước, cũng không quên tò mò.

"Anh ta nhìn chị Đồng Đồng rất khác lạ, thật khiến người ta lo lắng đó." Rak đi bên kia, nhủ thầm nói.

Điều Từ Đồng bắt đầu đi nhìn ba đứa nhóc, sau đó là cười khẽ. Mấy tiểu quý này thật rảnh rồi!

Trở lại con đường về phòng, đúng lúc nhìn thấy nữ nhân viên mang trà cho cô sáng nay, "Chào chị Bualoy." Điều Tử Đồng mỉm cười với cô ta.

Bualoy lập tức đi lại gần, vui vẻ nhìn cô, "Cô ALi, sao cô lại biết được tên tôi?"

"Chị quên anh chàng đồng nghiệp tới tìm chị sáng nay?" Điều Tử Đồng nhướn mày nhìn cô ta.

"À, ha ha." Bualoy nhớ tới lúc sáng Pudsá có gọi tên mình, cô ta lại cười nhìn cô, "Cô ALi đi dạo mới về sao?"

"Đúng vậy, tôi thấy thảm cỏ chỗ vườn cây Gòn thật đẹp, nên đi dạo một lúc." Điều Tử Đồng thân nhiên hỏi thêm, "Chị Bualoy có thể nói cho tôi biết tên của chủ khu mát?"

"Cậu ấy tên Pathapee Adisuan. Không biết cô ALi có chỗ nào không hài lòng ạ?" Bualoy nghĩ rằng Điều Tử Đồng muốn gặp boss mình để khiếu nại, nên về mặt hiện lên lo lắng.

Điều Tử Đồng cười nhẹ, "Không phải, tôi chỉ muốn biết vậy thôi. Tôi rất hài lòng với môi trường ở đây và thái độ phục vụ của nhân viên."

Bualoy yên tâm mỉm cười, không ngừng gật đầu, "Vậy tôi không phiền cô ALi về phòng nghỉ ngơi nữa."

"Tạm biệt chị." Điều Tử Đồng vẫn luôn giữ nụ cười nhẹ trên môi, tới khi về phòng, về mặt cô mới trở lại như thường.

Cô nhẹ nhõm lắm, người thanh niên vừa rồi là Pathapee Adisuan. Anh trông vẫn còn trẻ, chỉ khoảng hai mươi tám tuổi. Sáng nay cô còn hiếu kỳ về anh, nay gặp được rồi quả nhiên giống như cô đoán. Hèn chi nhân viên ở đây lại sợ anh như vậy.

Điều Tử Đồng lấy điện thoại ra, nhắn tin với Kati, báo cho cô ấy biết vườn nho SaiLom ở ngay bên cạnh, không cần lo lắng việc gặp nhau khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Âm Linh Nổi Giận + Lại Gặp Mỹ Nam

"Ra lệnh? Nếu em nghĩ vậy cũng được." Điều Tử Đồng đang rửa mặt bên Lavabo, nghe vậy liền dừng lại một chút, sau đó không nhanh không chậm nói xong lại tiếp tục rửa mặt.

Cô không xoay người lại nên không nhìn thấy được cô bé âm linh khi nghe cô nói xong thì sắc mặt biến đổi, gương mặt bắt đầu hiện lên những đường vân màu đỏ như máu từ trán xuống tới bàn chân, móng tay dài ra và biến thành màu đen trông rất ghê rợn.

Đôi mắt cũng biến đổi, những đường vân máu nổi khắp tròng trắng, hai con ngươi đỏ tươi, vùng mắt trở nên nâu sẫm và sâu hút, môi nứt nẻ và đẫm máu, tóc dài tới thắt lưng giờ đây đã chắm trên mặt đất. Váy trắng bay phấp phới cùng với mái tóc dài, trông thật dữ tợn.

Cửa sổ duy nhất trong phòng tắm bỗng dưng mở toan ra sau đó không ngừng lung lay, gió từ bên ngoài thổi vào làm cho rèm cửa và những chiếc khăn màu trắng bay lên, xà phòng, sữa tắm, kem dưỡng da văng tứ tung khắp nơi. Các vòi nước trong phòng tắm đều xả ra hết, văng tung tóe khắp nơi, lan tràn khắp mặt đất và chuyển thành máu đỏ sẫm lênh láng.

Lại thêm một cơn gió mạnh thổi vào nên Điều Tử Đồng dùng tay che lại trước mắt tránh cho gió phất vào, mái tóc ướt của cô cũng bị thổi khô. Toàn thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm khiến cô bắt đầu lạnh run, nhưng về mặt của cô không xuất hiện chút kinh hãi nào.

Đột nhiên, có gì đó bò từ dưới chân lên tới người rồi quấn quanh cổ cô và bắt đầu xiết chặt lại, sau đó giật mạnh một cái bắt buộc cô phải ngẩng mặt cao lên. Nhìn thấy hình dáng của cô gái đã biến đổi, Điều Tử Đồng không những không sợ hãi mà ngược lại vô cùng bình tĩnh tuy rằng cô đang bị tóc của âm linh xiết chặt lấy chiếc cổ trắng nõn của mình.

"Nhân loại không biết sống chết!" Âm linh âm u lên tiếng, hai mắt hiểm ác từ trên cao nhìn xuống Điều Tử Đồng.

"Nhân loại? Trước kia không phải em cũng là người hay sao? Giờ tuy là âm linh nhưng em cũng không thể phủ nhận việc mình từng là con người. Còn nữa, đừng dùng bộ dạng như vậy dọa tôi, tôi sẽ không sợ đâu!" Điều Tử Đồng cười nhạt nhìn lên âm linh. Từ khi còn nhỏ tới bây giờ, loại âm linh nào mà cô chưa từng nhìn thấy chứ? Không đầu, không mắt, gương mặt bị hủy hoại, thiếu tay chân, chết cháy, chết đuối, chết vì thất cô, nhảy lầu...chả lẽ cô còn sợ cô bé âm linh này hay sao?

"Chị...không sợ tôi?" Nét mặt bình tĩnh và ánh mắt màu tím nhạt sắc bén của Điều Tử Đồng làm cho âm linh dịu đi âm trầm và lạnh lẽo, cô bé thật ngạc nhiên nhìn vào Điều Tử Đồng.

Sợ? Nếu là mười tám năm trước thì có lẽ cô sẽ rất sợ, nhưng sau khi bị những âm linh đi theo, quấy phá, nhò và suốt thời gian dài thì cô đã tự huấn luyện cho mình một lá gan to lớn, nên giờ đây cô đã không sợ hãi họ nữa.

"Em không có gì đáng sợ thì sao tôi phải sợ em?" Điều Tử Đồng không trả lời mà hỏi ngược lại âm linh, cô cảm thấy được cô bé này không giống với những âm linh cô từng gặp trước đây, bởi vì cô bé không có mang theo oán khí. Mặc dù cô bé dùng bộ dáng thật dữ tợn hù dọa mình nhưng cô vẫn không thấy cô bé dữ tợn, ngược lại còn cảm thấy đơn thuần.

"Chị...chị không cảm thấy bộ dáng giờ đây của tôi hù dọa hay sao?" Đường như âm linh vẫn bị phản ứng của Điều Tử Đồng làm cho ngáy ngốc, cô bé đưa ngón trỏ chỉ vào gương mặt mình mà hỏi.

Cô bé đã dọa rất nhiều người tới căn phòng này, lần nào cũng làm cho họ sợ tới mức mặt mày nhợt nhạt bỏ chạy, kinh hồn tán đảm mà ngất xỉu hôn mê. Vậy mà giờ đây Điều Tử Đồng không có sợ hãi, ngược lại còn trấn tĩnh nhìn vào mình như vậy. Thật kỳ lạ ghê!

Đôi mắt tím đỏ...chẳng phải là âm dương thần sư mà người của âm giới thường nói hay sao? Sứ giả của tam giới!

"Bộ dạng đáng sợ hơn em tôi cũng đã nhìn thấy rồi, sao có thể sợ nữa chứ. Em mau dừng lại đi, nếu không lát nữa...tôi cũng không thể cứu được em." Điều Tử Đồng không muốn một âm linh đơn thuần như cô bé phải vĩnh viễn không siêu sinh.

Nghे vậy, cô bé âm linh lập tức đem tóc mình rút khỏi cổ của Điều Tử Đồng, biến lại thành bộ dáng lúc đầu, làm cho những đồ vật trong phòng tấm trở lại vị trí cũ rồi đáp xuống ngồi trên thành bồn tắm, nhìn đắm đắm vào Điều Tử Đồng.

Cô bé ngoan ngoãn ngồi yên, dường như sợ mình làm một động tác nhỏ sẽ bị Điều Tử Đồng làm gì mình. Bởi vì cô bé biết, sứ giả của tam giới một khi mất không chế sẽ...nhớ tới lời của những âm linh khác kể cô bé liên rùng mình sợ hãi.

Điều Tử Đồng dờ khóc dờ cười nhìn âm linh một cái rồi mở cửa bước khỏi phòng tắm, nếu cứ để thân trần mà quần khăn như vậy thì cô không cần đi tham quan nữa mà trực tiếp nằm trên giường truyền nước biển để hạ sốt.

Khi còn nhỏ, cô từng bị té xuống hồ bơi vào mùa đông, sau đó sốt cao liên tục một tuần, tới khi khỏi hẳn thì sức khỏe không còn như trước nữa, rất dễ bị bệnh.

*

Sáng hôm sau, Điều Tử Đồng đi bộ tới trung tâm giải trí của Parawat, nó cách khách sạn một con đường, muốn ngắm khung cảnh nơi đây thì đi bộ là cách tốt nhất.

Đi trên đường dành cho người đi bộ, nhìn những người dân ở đây, Điều Tử Đồng có cảm giác như mình đang ở Ấn Độ, vì họ có hình dáng và vẻ đẹp của người Ấn, chỉ khác ở làn da trắng hồng và không dùng khăn trùm người.

Cô từng nghe ông nội mình nói, Parawat lúc trước chỉ là một nước rất nghèo, sau đó do quốc vương Wasuthep cố gắng tìm mọi cách cải thiện nên quốc gia ngày một đi lên. Hơn một năm trước, Parawat phát hiện được mỏ kim cương nên nền kinh tế bắt đầu lớn mạnh, nay lại được tân quốc vương tài ba lãnh đạo, Parawat đã có thể cùng các quốc gia quân chủ ở Châu Á so với.

Phong cảnh, người dân và không khí nơi đây làm cho cô vô cùng thoải mái và nhẹ lòng, nhưng nếu không có cái đuôi đi theo thì cô sẽ càng cảm thấy thoải mái hơn.

"Em theo tôi làm gì?" Điều Tử Đồng dừng chân lại, hơi nhíu mày quay sang nhìn vào cô bé âm linh đang đứng bên tay phải mình. Từ khi bước ra cửa phòng đến giờ cô bé luôn đi theo cô, tuy không nói chuyện nhưng có một âm linh đi theo mình như vậy thì không thoải mái chút nào.

Còn có những âm linh đi lảng vảng quanh đường nữa, họ cứ nhìn cô chằm chằm giống như cô là người từ sao Hỏa mới xuống. Nếu như không phải kính áp tròng bị rơi vào bồn rửa mặt thì cô đâu cần khó chịu như vậy, gần nơi đây sao lại không thấy có cửa hàng kính mắt nào cả!

"Lâu rồi em không có cùng người khác nói chuyện, giờ chị là người có thể nhìn thấy và nói chuyện với em, đương nhiên em phải đi theo chị rồi." Cô bé âm linh cười vui vẻ nói, mỗi khi hiện thân cô bé đều dọa người khác, chưa bao giờ cùng họ tiếp xúc bình thường nên giờ đây cô bé rất vui, như tìm lại được cảm giác lúc mình còn sống.

"Chị sẽ không ở đây lâu nên em không cần đi theo, nhưng sao em không đi đầu thai?" Người ta nói người âm giới không thể ra ánh sáng nhưng không phải tất cả, những âm linh có thể xuất hiện vào ban ngày đó là bởi vì được Diêm Đế cho phép đi hoàn thành ước nguyện cuối cùng của mình rồi trở lại âm giới để đi đầu thai. Còn có một số âm linh chết oan ức, không cam lòng rời xa thế gian này nên vẫn còn vương vẩn mà trở thành âm linh vất vưởng. Còn một loại nữa là có thanh khiết khí, họ được người thân của mình mỗi tháng tế nước thánh cầu nguyện và niệm kinh cầu phúc nên linh lực của họ mạnh và thanh khiết. Cô bé âm linh trước mắt cô đây không biết là thuộc loại nào.

"Em...em...không nhớ được tại sao mình lại chết, quên hết ký ức khi còn sống nên mới đi lảng vảng khách sạn." Cô bé âm linh gục đầu xuống, bi thương nói. Nếu như nhớ được nhà mình ở đâu thì tốt rồi, ít ra không phải như bây giờ, trở thành hồn ma lang thang.

Điều Tử Đồng nhẹ nhàng mảy, xem ra người thân của cô bé không hay cô bé đã mất nên không thể cầu phúc cho cô bé, vì vậy cô bé mới không nhớ được vì sao mình lại chết đi.

Con người khi chết đi thì cái gì cũng là không, giống như cát bụi vậy, bay vào cõi hư vô, nếu như có được người thân cầu phúc thì có thể biết được mình đã mất và tới âm giới đầu thai.

Nhưng sao Hắc Bạch Vô Thường lại không tới đưa cô bé đi âm giới chứ?

Mặc kệ đi, dù sao chuyện cũng không liên quan tới mình. Ốc còn không giữ nổi mình ốc thì có thể giúp gì cho ai chứ, vết thương nơi tim của mình...

"Em muốn làm sao thì làm đi." Dù sao khi mang kính áp tròng cô cũng không nhìn thấy âm linh nữa.

"Woa! Nơi đây thật là lớn!" Cô bé âm linh nhảy cẫng lên khi nhìn thấy khu thương mại, Điều Từ Đồng nghĩ cô bé chắc đã tới nơi đây rồi nhưng vì mắt đi ký ức nên mới không nhớ được thôi.

Điều Từ Đồng bước vào khu thương mại liền đi lại tám bâng thật to và cao ở phía bên tay phải gần cột ATM, nhìn bản đồ của khu thương mại, biết được cửa hàng kính mắt nằm ở đâu cô liền đi vào thang máy.

Khu thương mại này có mười tầng, tầng cao nhất là nơi ở của ban lãnh đạo, tầng thứ chín là nơi để cho du khách tới ngắm sao và toàn cảnh Parawat khi về đêm qua kính viễn vọng. Tầng thứ tám là thư viện cho mượn sách và có bán tất cả các loại sách của nhiều quốc gia cùng các cổ vật lâu đời, tầng thứ bảy là nơi bán nội thất và vật dụng trong gia đình, tầng thứ sáu thì bán điện máy còn cửa hàng kính mắt lớn nhất thì nằm ở tầng năm của khu thương mại, tầng đó cũng có bán quần áo, giày dép, túi xách và nước hoa của các thương hiệu nổi tiếng trên thế giới. Bốn tầng còn lại phân biệt là nơi cho các siêu thị, công ty mậu dịch, còn có các cửa hàng nhỏ và quán cà phê thuê.

"Từ trên cao nhìn xuống nơi đây thật là đẹp nha!" Cô bé âm linh vui vẻ la lớn.

Điều Từ Đồng trực tiếp bỏ qua cô bé, im lặng đứng trong thang máy. Cô bé này khác hoàn toàn với tối qua, cứ lú lú bên tai cô như chim sẻ. Cô đang nghĩ không biết việc cho cô bé đi theo mình ngày hôm nay là đúng hay sai đây.

"Chị ơi! Lát nữa mình đi lên tầng thứ chín xem thử đi?" Cô bé âm linh hơn hờ nhìn sang Điều Từ Đồng, khi này cô bé cũng có xem bản đồ nên rất muốn đi tham quan những tầng khác.

"..."

"Chị ơi, trên tầng thứ tám cũng rất thú vị!" Dù bị Điều Từ Đồng làm lơ nhưng cô bé vẫn cứ riu rít nói, chắc cô bé đã quên tối qua mình đã xiết cổ người ta, người ta không trách cô là may lắm rồi ở đó còn làm phiền lỗi tai người ta.

"Chị, chị! Chị mau nhìn xem, bên đó bên đó kìa. Nơi đó có bán rất nhiều thú nhồi bông và búp bê!"

"..."

Do đây là thang máy bằng kính nên từ đây có thể nhìn thấy hết các tầng của khu thương mại, Điều Từ Đồng cảm thấy thang máy chỉ lên tới tầng năm nhưng sao lại lâu như vậy, cô mong mau mau tới nơi để mua kính áp tròng đeo vào cho khỏi bị cô bé âm linh này làm phiền nữa.

Người ta nói không nhìn thấy tâm sẽ không phiền, chỉ cần cô đeo kính sát tròng vào thì không chỉ không nhìn thấy mà mà còn không nghe thấy âm linh nói chuyện nữa.

"Chị ơi, chị ơi! Mau..."

"Em làm ơn im lặng đi có được không?!" Điều Từ Đồng tự nhận mình là có sức chịu đựng rất lớn nhưng vẫn bại dưới tay cô bé âm linh này, cái miệng lú lú của cô bé quả thật có lực sát thương rất lớn mới có thể phá vỡ bức tường điềm tĩnh mà cô đã xây dựng năm năm qua.

Thời gian bỗng nhiên im lặng lại, "xoet xoet xoet", có rất nhiều ánh mắt đang nhìn vào Điều Từ Đồng vì giờ đây trong thang máy không chỉ có mình cô mà còn có thêm vài người nữa. Mặt của cô bắt đầu đỏ lên vì ánh mắt đánh giá của họ đang nhìn cô, chắc chắc họ đang nghĩ cô bị điên nên mới nói chuyện một mình.

Ồi! Thật xấu hổ mà!囧

"Ting!" Không có gì làm cho Điều Từ Đồng vui sướng hơn khi nghe được tiếng mở cửa của thang máy, cô lập tức đi nhanh ra ngoài và đi thẳng tới cửa hàng kính mắt.

"A!"

"Xuyt!"

"Là anh?" Đột nhiên bị người lồi kéo và ôm vào lòng, Điều Từ Đồng kinh hách la lên nhưng khi nhìn thấy rõ mặt của người ôm lấy mình, còn dùng ngón tay đặt nhẹ lên môi mình cô mới biết người này chính là người đã đụng ngã cô hôm qua, người có vẻ đẹp kinh diễm như anh ta rất hiếm thấy nên chỉ cần gặp một lần thì rất khó quên.

Đúng vậy, người ôm Điều Từ Đồng vào lòng chính là Thân vương Prin Wasuthep Sriwasatawa Rajaput của đất nước Parawat này.

"Đúng vậy, là tôi. Thật vui vì được gặp lại em, my angel ~! Xem ra chúng ta rất có duyên nên mới tình cờ gặp nhau nữa." Prin dùng giọng điệu rất thân thiết nói chuyện với cô giống như hai người là tình nhân lâu ngày mới gặp lại, còn dùng ánh mắt ái muội như vậy nhìn làm cho da gà của cô nổi lên hết.

"Là người yêu chị à? Woa! Thật là đẹp trai nha, còn đẹp hơn cả diễn viên nữa!" Cô bé âm linh hai mắt tỏa sáng và nóng bỏng nhìn vào Prin.

Suýt nữa Điều Từ Đồng đã quên cô bé này tuy nhìn chỉ như mười ba tuổi nhưng theo khí của cô bé cô có thể đoán ra được cô bé đã mất được năm năm rồi, tức là bây giờ đang ở tuổi mộng mơ.

Tránh cho mình gặp phải tình cảnh như ở trong thang máy, Điều Từ Đồng cố gắng lơ đi cô bé, nhìn vào người đang ôm mình, hơi nhú mày nói, "Anh buông tôi ra đi."

"Ôm em rất thoải mái, sao tôi có thể buông ra được chứ? Còn nữa, em rất thơm!" Gặp được người vô sỉ chưa thấy ai vô sỉ như Prin, gặp được người nham nhơ chưa thấy ai nham nhơ như anh, Điều Từ Đồng cảm thấy gương mặt xinh đẹp của anh nên đổi thành một gương mặt đáng khinh mới đúng.

Khoan đã! Anh ta vừa nói...tiếng Hoa? Anh ta dùng tiếng Hoa?

Điều Từ Đồng kinh ngạc nhìn vào người trước mắt hỏi, "Anh biết tiếng Hoa sao?" Khi ở sân bay anh ta dùng tiếng Anh nói chuyện với mình mà.

"Nãy giờ anh ta vẫn dùng tiếng Hoa nói với chị mà." Cô bé âm thầm dùng ánh mắt quái lạ nhìn vào Điều Từ Đồng. Chẳng lẽ, chị ấy cũng bị vẻ đẹp của anh ta làm mê đảo giống như mình?

Quả thật tội cho Điều Từ Đồng vì phải chịu tội oan, cô không hề bị vẻ đẹp của Prin làm cho mê đảo và chỉ kinh diễm khi nhìn thấy anh lần đầu tiên khi ở sân bay thôi. Hiện tại cô bị anh đột nhiên ôm lấy nên mới kinh hách trong chốc lát.

"Ha ha ha!" Prin thấy Điều Từ Đồng ngốc ra như vậy thì cười khê ra tiếng, cô thật thú vị! Hôm qua khi gặp cô thì anh đã biết cô không giống những cô gái mà anh hay gặp, nên liền muốn tiếp cận và tìm hiểu cô. Anh cho người điều tra khách sạn cô đang nghỉ lại và theo dõi mọi hành động của cô, cuộc gặp gỡ hôm nay là do anh cố tình tạo ra chứ chẳng phải tình cờ gì.

"Anh cười gì chứ? Mau buông tôi ra đi!" Điều Từ Đồng cảm thấy không được tự nhiên khi bị người lạ ôm, còn có đây là nơi công cộng, mọi người đi ngang ai cũng ngoái đầu lại nhìn bọn họ, cô ghét cảm giác làm chú mục của mọi người như vậy.

"Không buông! Angel, em có đôi mắt màu tím rất đẹp!" Nhưng mà ai kia lại không giống như cô, còn rất thích ý mà cười thật tà mị, hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào cô làm cho cô vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần với người khác giới khác ngoài...cô đã dặn lòng không được nhớ tới nhưng vẫn cứ nhớ!

Vẫn đang nhìn chăm chú vào cô nên khi sắc mặt cô đột nhiên chuyển sang u buồn, Prin hơi nheo mi lại. Thật ra cô ấy đã gặp phải chuyện gì? Anh sẽ không cho rằng vì bị mình ôm mà cô u buồn vì anh nhìn ra, cô đang nhớ tới một ai đó.

"Được người đẹp trai như vậy ôm chị sướng quá rồi, còn nhớ nhỏ cái gì chứ?" Minh muốn được người ôm còn không được đây!

Cô bé âm thầm dù sao vẫn là cô bé ngây thơ nên không hiểu được tâm tình lúc này của Điều Từ Đồng.

"Thân vương Prin?" Bỗng nhiên có một tiếng nói mềm mại, ngọt ngào vang lên, phá vỡ không khí cũng xem như là ái muội lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Những Trái Tim Của Núi

Tỉnh Nakhon Ratchasima là một tỉnh của vùng Đông Bắc Thái Lan, cũng được gọi là Korat, tên gọi ngắn gọn của địa danh cổ Korakapura, gọi theo tiếng Hán là Cổ Lạc. Nakhon Ratchasima là vùng biên cương giữa Lào và Xiêm, tỉnh này được chia ra thành 32 huyện, các huyện lại được chia ra 293 xã và 3423 buôn.

Pak Chong là huyện nằm ở cực Tây và có diện tích lớn nhất tỉnh Nakhon Ratchasima, ở đây khí hậu mát mẻ, thời tiết tương đối ôn hòa, tập trung rất nhiều nông trại và khu nghỉ mát. Điển hình như ba khu nghỉ mát nổi tiếng nhất là Tararin, Pa Fon và Thung lũng Meak Mai. Hai nông trại lớn Adisuan và Posawat, còn có vườn nho Sai Lom.

Điều Từ Đồng nhận được tin ba ngày nữa Kati sẽ tới nên cũng không vội đi tham quan, mà chỉ quanh quẩn ở khu nghỉ mát, cùng ba đứa nhóc đi tắm bùn, hưởng thụ massage kiểu Thái. Thật nhàn hạ và thoải mái.

...

"Cậu cần gì, cậu Pathapee?"

"Một ly trà."

"Vâng ạ, tôi sẽ làm cho cậu ngay."

Ngay quầy tiếp khách của khu nghỉ mát Tararin, hai nhân viên vừa thấy một bóng dáng cao lớn đi tới liền lập tức đứng lên, nữ nhân viên tên Bualoy lập tức chạy ra hỏi. Boss đã tới, bọn họ không dám chậm trễ.

"Chị Bualoy!" Khi Bualoy định đi nhanh vào trong pha trà cho Pathapee, thì bị anh kêu lại.

Chị ta ngạc nhiên nhìn anh, "Dạ?" Không biết boss còn cần gì nữa.

"Chị là ủy viên ban chấp hành, chị nên nói chuyện cho rõ ràng. Nếu không mọi người sẽ nghĩ rằng, tôi thuê nhân viên mới đi cư. Nhìn chị cũng trông giống họ." Pathapee nói xong liền lạnh nhạt rồi đi, chị Bualoy mếu máo nhìn theo bóng dáng anh.

Boss nói chuyện cũng quá đả thương người khác rồi, nhưng vì anh đẹp trai nên tôi tha thứ cho anh!

Pudsa nhìn thấy Pathapee đã đi, mới dám rời khỏi quầy, đi sang trên chộc Bualoy, vừa cười vừa nói, "Thực ra thì anh ấy nên để chị hát quốc ca Thái đó ạ."

Bualoy nghe xong tức giận nhìn Pudsa, gờn nắm đấm lên nhưng chỉ đánh nhẹ vào vai anh ta, "Pudding! Cậu hỗn quá đi."

Pudsa cười mím môi, quay ngoắc nhìn sang hướng khác, "Không chộc chị nữa, mau đi pha trà cho boss đi."

Bualoy lại nhẹ đấm vào lưng của Pudsa một, rồi mới đi vào trong. Lát sau, chị ta bung tách trà đi qua chòi nghỉ mát ở hồ bơi lộ thiên, phía trước là đồng cỏ xanh mênh mông, vô cùng xinh đẹp. Bên trong chòi nghỉ mát có bàn gỗ và sofa, trên sofa còn có rất nhiều gối để tựa lưng, bên dưới được trải một tấm thảm, cách bày biện tuy rằng đơn giản nhưng lại gây cho người ta cảm giác dễ chịu.

"Cậu Pathapee, đây là trà đen Ấn Độ." Chị Bualoy để tách trà lên bàn, hai tay chấp lại để trước bụng, cẩn thận nhìn vào Pathapee, "Được lấy từ ngọn núi Himalaya nổi tiếng ở thị trấn Darjeeling, một bang của Sikkim. Nó được sản xuất vào năm 1956, có vị ngọt và mùi thơm như nho xạ."

Pathapee để tờ báo trên tay xuống, chân phải gác lên chân trái, hai tay đặt trên đùi, mắt nhìn vào tách trà trước mắt, vẻ mặt vẫn là lạnh nhạt, "Chị Bualoy."

"Dạ?" Bualoy mỉm cười, chờ mong nhìn Pathapee.

"Tôi không muốn trà từ bất cứ ngọn núi nào. Tôi chỉ muốn trà mà chúng ta tự sản xuất ở khu nghỉ mát Tararin." Pathapee thản nhiên nhìn chị Bualoy, chiếc áo thun màu xanh lá khiến cho gương mặt vốn lạnh nhạt của anh càng thêm đậm hơn. Thấy chị Bualoy lại mếu máo nhìn mình, anh đưa mắt nhìn xuống tách trà, "Đem nó đổi đi."

Chị Bualoy cảm thấy bị tuột cảm xúc cực kỳ, chị ta cầm tách trà lên, quên mất phải chào Pathapee liền quay người bỏ đi. Pathapee nhẹ nhũn mày, hướng mắt nhìn ra cảnh vật trước hồ bơi.

Nhân viên trong khu nghỉ mát không ai hiểu ý anh, tuy rằng chăm chỉ làm việc nhưng lần nào cũng khiến anh nhắc nhở. Anh nghĩ mình nên tìm thêm một trợ lý nữa.

Pathapee đứng lên, đi sang đứng trước hồ bơi, dùng ống ngắm nhìn ra phía xa xa, bất chợt anh nhìn thấy hai bóng người đang lén la lén lút ở rừng cây bên kia. Lúc này có vài người đi tới, là thư ký của Pathapee, tên Nathee và Pudsa, Bualoy, còn có một nữ nhân viên khác.

"Chuyện gì vậy, anh Pathapee?" Nathee nghi hoặc nhìn Pathapee, bởi vì vẻ mặt khác thường của anh.

"Có người xâm nhập vào địa phận của khu nghỉ mát." Pathapee sáng giọng nói xong, bốn người kia liền giật mình kinh ngạc.

"Lại nữa sao?" Nathee nhăn mày.

"Ai đó xâm nhập?" Ba người kia đồng thanh lớn tiếng tự hỏi, ba mặt nhìn nhau.

Một lúc sau, ở con đường gần cửa sau của khu nghỉ mát, Bualoy, Pudsa và nữ nhân viên vừa rồi oai hùng cùng nhau xuất hiện. Bọn họ người cầm súng cầm khiên, người vác súng đeo ba lô, người cầm chảo cầm nồi, bày ra vẻ mặt anh dũng hi sinh như chiến sĩ sắp phải ra trận.

"Tất cả vũ khí đã sẵn sàng rồi, anh Pathapee!" Ba người cùng lúc lớn tiếng nói.

Pathapee đưa tay nhẹ bóp trán, bất đắc dĩ nhìn họ, "Chúng ta là đi bắt trộm, chứ không phải ra chiến trường." Anh hơi gắt giọng nói.

"Những thứ các người đang mang, là đồ thật à?" Nathee cũng cảm thấy đau đầu với họ.

"Chúng là đồ giả." Chị Bualoy tình cờ nói một câu khiến cho Nathee dờ khóc dờ cười, Pathapee càng nhũn chặt mày.

"Vậy thì tại sao mọi người lại mang chúng theo?" Lúc đầu khi tuyển chọn nhân viên, anh không nghĩ rằng sẽ có ngày họ dờ hơi như vậy. Càng lúc càng khiến anh không không biết phải nói gì hơn.

Nghe Pathapee hỏi vậy, ba người kia cười hì hì nhìn anh. Pathapee thở dài, lắc đầu một, "Đi thôi." Anh phẩy tay với Nathee, sau đó bước đi trước.

Ba người kia chờ người nhìn theo bóng dáng Pathapee và Nathee. Không phải đi bắt trộm thì nên chuẩn bị vũ khí kỹ càng sao? Bọn họ đã sẵn sàng vậy sao boss lại không đồng ý? Vừa rồi khi đi ngang qua, Nathee còn nhìn bọn họ cười, giống như đang nói ba người họ là nhân vật hoạt hình. Cả ba tự nhìn lại bản thân, đầu có nha. Cũng rất ra dáng vệ sĩ mà.

"Vậy chúng ta sai à?" Nữ nhân viên kia, cũng chính là quản lý của khu nghỉ mát, tên Rarin. Tóc ngắn gần chạm vai, gương mặt gầy, tuổi đã hơn ba mươi.

"Nói ai sai chứ? Bất cứ ai thấy nó, họ chắc chắn sẽ nghĩ nó là đồ thật." Pudsas giờ khẩu súng giả trên tay, không phục nói.

"Cậu điên à? Thậm chí là tôi, tôi cũng nghĩ nó là đồ giả." Chị Bualoy nhìn qua Pudsas, bất đắc dĩ nói, "Cậu quá tự tin rồi."

"Tôi xinh đẹp, nên tôi tự tin đó. Thì sao nào?" Pudsas đột nhiên trở nên ỡm ờ, nói xong liền quay ngoác đi. Đúng vậy, anh ta không phải trai thẳng, mà là gay. Nên thường ngày khi không có ai khác, Bualoy và Rarin thường gọi anh ta là Pudding theo ý anh ta.

Nhìn anh ta như vậy, Bualoy và Rarin nhìn nhau, hết nói nổi với anh ta, "Chúng ta có ý tốt, sao không ai cảm kích điều đó vậy, chị Bualoy?" Rarin than vãn.

"Pằng pằng pằng!" Đột nhiên có tiếng la vang lên khiến cho Bualoy và Rarin giật mình thét lên, nhìn sang là Pudsas đang cầm súng chĩa về hai người họ.

"Không phải nói đồ giả sao? Thấy chưa, hai chị sợ nó?" Pudsas cười đắc ý nhìn hai người họ.

"Tôi sợ cậu, chứ không phải khẩu súng!" Chị Bualoy chống chế nói.

"Thật chứ?" Pudsas cười nhếch môi, sau đó nhún người một rồi mới quay người đi. Tâm trạng vô cùng vui vẻ vì hù được hai người họ.

Quay sang chỗ khác, trong khi Pathapee và Nathee đang đi tìm kẻ trộm thì Diêu Từ Đồng cùng Tiểu Lạc, Rak và Yom vừa đi ra từ chỗ massage, khi đi ngang qua nơi có những bụi cỏ xanh mướt, cao gần tới bụng, bỗng nhiên cô nghe được tiếng xì xầm.

Cô nhẹ nhún mi, đưa mắt nhìn xung quanh. Yom khều nhẹ tay cô, chỉ chỉ về bên phải, cô nhìn sang, thấp thoáng thấy có gì đó nhô ra khỏi bụi cỏ.

"Là hai người." Yom bay cao lên để nhìn cho rõ, "Họ mặc đồ con trai nhưng lại là con gái."

"Họ đang làm gì vậy?" Tiểu Lạc nghi hoặc nhíu mày.

"Mặc kệ họ đi, không liên quan tới chúng ta." Diêu Từ Đồng nói xong liền bước đi, nhưng khi tới ngã rẽ, cô đụng phải hai người lạ mặt.

"Là họ đó chị." Yom nhìn thấy họ liền nói.

Về mặt của Diêu Từ Đồng vẫn thản nhiên, nhưng khi nhìn kỹ vào cô gái mặc áo xanh dương nhạt, cô liền giật mình, "Là cô à?" Đây là cô gái cười ngơ suốt đụng phải cô vào hôm qua.

Cô gái kia cũng đã nhận ra Diêu Từ Đồng, "Trùng hợp vậy?" Cô ta cười với Diêu Từ Đồng, Tôi tên là Cha Aim, chúng ta gặp nhau như vậy cũng coi như có duyên. Cô giúp tôi một việc nhé?"

"Là chuyện gì?" Diêu Từ Đồng thản nhiên hỏi, cũng chưa hứa là sẽ giúp.

"Cô cứ xem như chưa nhìn thấy hai người bọn tôi." Cha Aim cười cười, trong mắt hiện lên lém lỉnh và tinh quái.

Diêu Từ Đồng cười nhẹ, gật đầu. Thấy vậy hai người họ mừng rỡ, "Cám ơn cô! Chúng ta đi thôi Rung." Cha Aim nói xong liền nắm tay của người đi cùng mình, nhanh chóng đi về hướng ngược lại với Diêu Từ Đồng.

Nhìn theo bóng lưng họ trong giây lát, Diêu Từ Đồng mới xoay người lại, bất chợt nhìn thấy có hai người đi tới. Một trong hai người dùng ánh mắt hồ nghi và sắc bén nhìn cô.

"Sao cô lại ở đây?" Hai người họ không ai khác chính là đang đi bắt trộm Pathapee và Nathee.

"Tức nhiên là đang đi về phòng." Vì muốn yên tĩnh nên Diêu Từ Đồng thuê một căn phòng nằm biệt lập với các khu khác, cho nên đường về mới hẻo lánh như vậy.

"Hai người vừa rồi quen với cô sao?" Pathapee lại hỏi, bởi vì vừa rồi khi đi tới, đúng lúc anh nhìn thấy bóng dáng thấp thoáng của hai người, cách ăn mặc y như anh nhìn thấy qua ống ngắm lúc nãy.

Diêu Từ Đồng nhăn nhó chân mày, gương mặt xinh đẹp hiện lên hờn giận, "Đây là cách các anh đối đãi với khách? Hết tò mò rồi lại nghi ngờ, tôi nghĩ chắc mình phải sang khu nghỉ mát khác rồi."

"Anh Pathapee không phải cố ý. Chỉ vì chúng tôi phát hiện hai người lạ mặt đột nhập vào địa phận khu nghỉ mát, để giữ an toàn cho khách nên chúng tôi bắt buộc phải đi xem. Vừa rồi nhìn thấy hai người họ ở sau lưng cô nên anh Pathapee mới hỏi. Mong cô thứ lỗi!" Nathee đứng kế Pathapee thấy vậy liền

lên tiếng, hôm nay anh ta mới có dịp nhìn thấy vị khách xinh đẹp cao quý mà Bualoy và Pudsa vẫn khen ngợi, quả là danh xứng với thực.

"Tôi là khách ở đây, nếu như gặp ai cũng sẽ nghĩ là khách. Tôi sao có thể biết họ là ai? Anh Pathapee, anh nên tự mình tra rõ." Điều Từ Đồng cười nhạt nhìn Pathapee, sau đó vòng qua hai người họ rồi đi.

Pathapee mân chặt môi, hai mắt sâu thẳm nhìn theo bóng dáng Điều Từ Đồng, vẻ mặt nhìn không ra hỷ giận.

"Lát nữa nói Nita mang thông tin đăng ký của cô gái này tới cho tôi."

"Anh hứng thú với cô ấy sao?" Nathee cong khóe môi, cười hỏi.

Pathapee liếc mắt nhìn Nathee, anh ta lập tức nghiêm chỉnh lại, không dám trêu chọc anh nữa.

"Chị Đồng Đồng, anh trai kia cứ thích nhìn chị bằng ánh mắt kỳ quái, có khi nào anh ấy thích chị không?" Rak ngẩng đầu lên, nhìn Điều Từ Đồng hỏi.

"Chị không phải hoa hậu hay diễn viên, không phải ai gặp đều sẽ thích chị." Điều Từ Đồng bắt đầu cười.

"Chị rất xinh đẹp mà." Tiểu Lạc cười cong mắt nhìn cô.

"Nhưng không phải ai cũng thích loại hình giống chị." Cô đã trải nghiệm rồi đó thôi, người ta thà chọn quyền rũ mị hồn hơn là chọn cô.

Tiểu Lạc bĩu môi, "Anh Prin thích chị tới mức điên đảo tâm hồn đó."

Điều Từ Đồng dở khóc dở cười nhìn Tiểu Lạc, "Đội khi chị Kati tới đây, các em nên thường xuyên nói chuyện với chị ấy, sẽ giúp chị ấy có thêm nhiều ý tưởng." Kati là tác giả viết tiểu thuyết lãng mạn, mấy đứa nhóc này suốt ngày cứ thích quan tâm tới chuyện tình yêu, hợp với Kati hơn.

...

"Anh Pathapee, đây là thông tin anh yêu cầu." Khi Pathapee trở về chòi nghỉ mát chuyên dụng của mình ở hồ bơi lộ thiên, một nữ nhân viên cầm theo tờ giấy đi lại, đưa nó cho anh. Nữ nhân viên này tên Nita, phụ trách tất cả giấy tờ của khách sạn.

Pathapee cầm tờ giấy được in riêng ra từ trong máy vi tính, xem thông tin trên đó, mày của anh lúc nhú lúc giãn ra khiến cho Nita nghi hoặc, "Cô ấy có vấn đề sao, anh Pathapee?" Cô ta nhìn không được mở miệng hỏi.

Pathapee lắc đầu, nhàn nhạt nói, "Cô có thể trở về làm việc rồi."

"Dạ." Nati gật đầu, sau đó chậm rãi rời đi, sắc mặt có chút khác lạ.

Pathapee để tờ giấy trên bàn, hai tay ôm ngực, vẻ mặt trầm tư. Cô gái này là người Hoa, lại là cháu gái duy nhất của Điều Từ Hưng. Cô ấy tới đây chỉ đơn giản là đi du lịch hay còn vì điều gì khác?

Theo anh biết, Điều Từ Hưng rất thích đầu tư vào các ngành nghề khác nhau, cổ phần đều chiếm rất lớn. Bởi vì một khi đầu tư, ông ấy đều mua gần một nửa cổ phần, điều này chính là con dao hai lưỡi đối với người hợp tác.

Thung lũng Meak Mai và khu nghỉ mát Pa Fon luôn muốn anh hợp tác vào dự án khu nghỉ mát The Exotic, nhưng anh nhiều lần từ chối, thậm chí là cản đường họ. Nếu như họ biết cháu gái của Điều Từ Hưng tới đây, chắc chắn sẽ tiếp cận cô, nghĩ cách muốn cô thuyết phục Điều Từ Hưng đầu tư vào dự án.

Anh nhất định không để chuyện này xảy ra. Điều Từ Đồng này, anh phải giám sát gắt gao.

*

Chớp mắt một, lại qua hai ngày. Hôm nay không hiểu sao người trong khu nghỉ mát rất xôn xao, bận việc đủ thứ.

Điều Từ Đồng đang đi trên đồi cỏ, nhìn xuống dưới thấy vậy liền hiếu kỳ và nghi hoặc, bắt gặp Pudsa đi ngang qua, cô liền gọi anh ta lại, "Pudsa."

"Cô Ali, không biết cô cần gì ạ?" Pudsa mỉm cười đi lên, ôn hòa nhìn Điều Từ Đồng.

"Hôm nay mọi người đang chuẩn bị cho sự kiện gì sao?" Nhìn về những nhân viên tay xách tay bụng dưới đồi, Điều Từ Đồng mềm nhẹ hỏi.

"À, tối nay khu nghỉ mát chúng tôi tổ chức tiệc dành cho khách và những vị công chức của chính phủ được tỉnh mời tới. Mục đích là muốn giới thiệu cho họ biết những nơi đáng tham quan ở Pak Chong." Pudsa rất nhiệt tình nói cho Điều Từ Đồng nghe, "Tối nay cô Ali có thể tham dự ạ."

Điều Từ Đồng vốn định từ chối, nhưng ba tiểu quý ở bên cạnh cô, vừa nghe có tiệc tùng liền vẻ mặt rạng rỡ, hai mắt sáng quắc nhìn cô. Điều Từ Đồng âm thầm thở dài, nhưng lại cười nhẹ với Pudsa, "Cám ơn anh, tôi sẽ tới."

Pudsa rời đi, Điều Từ Đồng liền nhìn sang ba tiểu quý, "Các em tới đó cũng được, nhưng tuyệt đối không được quấy phá, cũng không được lấy thức ăn trong khi có người ở đó. Muốn ăn gì thì nói chị lấy cho."

"Tuân lệnh!" Tiểu Lạc, Rak và Yom lập tức đồng thanh nói, chỉ cần được vui chơi, cái gì ba người họ cũng hứa.

...

Tối đó, Diêu Từ Đồng chỉ mặc váy dài màu hồng nhạt có dây buộc cổ, phía sau hở một chút lưng, lộ ra làn da hồng hào trắng mịn không tỳ vết. Mái tóc dài được búi lên kiểu cuộn nếp, hai lọn tóc buông nhẹ hai bên má. Đôi bông tai kim cương nhỏ làm nổi bật gương mặt xinh đẹp của cô hơn, tuy rằng cô ăn mặc và trang điểm đơn giản nhưng lại vô cùng thanh lịch và quý phái.

Mặc dù người ta không nhìn thấy mình, nhưng Rak và Yom vẫn muốn mặc đồ đẹp. Rak mặc váy công chúa màu trắng, Yom diện đồ vest trắng, cả hai đặc ý nhìn Tiểu Lạc đang hậm hực vì không được thay đồ khiến Diêu Từ Đồng bật cười.

"Chúng ta đi thôi." Diêu Từ Đồng dẫn ba đứa nhóc rời khỏi phòng, đến buổi tiệc.

Tối nay, người đã đến đông rồi. Nhìn thấy ba đứa nhóc chạy ồa sang các bàn thức ăn, cô lập tức đi nhanh theo. "Không được tự lấy." Diêu Từ Đồng nói khẽ, cô sợ những người khách đang lấy thức ăn kia nhìn thấy đồ trên bàn đột nhiên biến mất sẽ hoảng sợ, gây rắc rối cho buổi tiệc.

"Em muốn ăn bánh ngọt." Rak chỉ tay về phía những chiếc bánh nhỏ nhắn xinh xắn, trông rất ngon miệng.

"Thức ăn ở khu nghỉ mát này thật sự rất ngon." Tiểu Lạc cúi người xuống, đưa mũi lại gần, hít thật sâu vào.

"Hôm trước em đi dạo một vòng, còn nhìn thấy họ tự làm xà phòng và dầu thơm nữa đó." Yom vừa chỉ tay về phía những loại kẹo dẻo đủ màu sắc.

"Em không quấy gì người ta đó chứ?" Diêu Từ Đồng nhẹ nheo mắt, dò hỏi Yom.

Yom nhanh chóng lắc đầu, "Em nào dám."

"Vậy mới ngoan." Diêu Từ Đồng vô cùng hài lòng.

Lúc này, ở dãy bàn thức ăn bên tay trái của Diêu Từ Đồng, Bualoy, Rarin và Pudsa đều hướng mắt nhìn vào cô, "Cô Ali thật xinh đẹp. Cô ấy chỉ cần đứng ở đó thôi thì cũng bừng sáng." Bualoy nói.

"Pudding là trai con nhưng vẫn bị cô ấy thu hút đấy." Pudsa cầm ly nước cam ép trên tay, nói xong liền chuyển mắt nhìn sang hai chàng trai đang đi lướt qua bên cạnh, vẻ mặt hiện lên si mê.

"Ngon tuyệt! Tất cả thức ăn ở đây thật ngon. Sẽ thật tuyệt nếu như tôi có thể mang về nhà." Bualoy nhìn bàn thức ăn với đôi mắt thích ý, sau đó quay sang nói với Rarin.

Rarin mỉm cười, đưa ngón trỏ lên lúc lắc, "Không tốt đâu! Chị nên ăn chúng ở đây đến khi no, đừng mang về nhà ạ. Thật đáng xấu hổ đó nha!" Nói xong cô ta và Bualoy cùng lúc cúi đầu cười lớn.

"Bất kể thức ăn ở đây có ngon tới cỡ nào, chúng đều không thể so được với các chàng trai." Pudsa nhún người một, tay cầm ly nước gác lên tay trái, vẻ mặt phản kích nói. Tối nay có thật nhiều trai đẹp, tuy rằng không bằng boss nhưng họ cũng khiến anh ta không muốn rời mắt.

"Cậu làm ơn cư xử cho đàng hoàng đi. Cậu lộ liễu quá rồi. Hãy cẩn thận, mọi người sẽ nghĩ là cậu không biết xấu hổ." Rarin quay sang nhắc nhở Pudsa.

"Ý chị là nói Pudding trơ tráo à?" Pudsa hơi cao giọng hỏi.

"Chết chưa! Tôi không có ý đó, tôi chỉ nói cậu không biết xấu hổ thôi." Rarin cố gắng giải thích, nhưng vẫn quay về trọng điểm.

Pudsa cười khẩy, nhìn sang hướng khác, "Thôi được rồi, Pudding không quan tâm. Vì người nhút nhát sẽ không bao giờ có được chàng trai đẹp. Nếu muốn Pudding làm bà cô già, đang càng ngày càng già như chị Bualoy và chị Rarin. Pudding sẽ nói không." Pudsa liếc mắt nhìn Bualoy với Rarin, dùng giọng nói nữ tính trên choker.

Bualoy lập tức híp mắt nguy hiểm, chỉ tay về phía Pudsa, nghiêng răng nói, "Pudding, cậu chuốc lấy rắc rối rồi! Thật may là nơi đây không phải phía sau trường học, nếu không tôi sẽ thách cậu đấu tay đôi ở phía sau trường."

Pudsa bày ra vẻ mặt không sao cả, nhếch môi cười, "Chị có thể làm điều đó ở phía sau khu nghỉ mát."

"Không. Phải là ở phía sau trường học." Bualoy bực dọc nói, khiến cho Pudsa cứng họng.

Rarin thấy vậy, bày ra vẻ mặt thần phục lên tiếng, "Chị thật quá cứng rắn rồi!"

Họ chỉ lo nói chuyện, không thấy có hai người đang lén lút đi ở phía sau và tiến tới dãy bàn thức ăn bên phải. Hai người nhìn thấy đồ ngon thì hai mắt sáng rực, liên tục ăn như đói lâu lắm rồi. Còn đem rất nhiều bánh bỏ vào túi xách tay, khi túi đã đầy, cô gái mặc váy đỏ còn đem nhét cả vào ngực áo.

"Bánh ngon quá, chúng ta phải mang về cho mẹ!" Cô gái mặc váy đỏ vừa ăn vừa nói.

"Aim như vậy không khác gì ma đói như anh Tonsai nói." Cô gái tóc ngắn mặc váy màu xanh dương nhẹ nhắn mảy nói.

Đứng ở bên cạnh, thấy họ như vậy, Diêu Từ Đồng nhẹ nhún mảy. Cô nhận ra họ, là Cha Aim và bạn cô ta. Hai người này lúc nào cũng lén la lén lút, họ muốn làm gì đây?

"Họ thật tham ăn." Tiểu Lạc run rẩy khoe môi, có chút ghét bỏ hành động của hai người kia, "Còn tham ăn hơn cả Rak và Yom."

"Ai nói bọn em tham ăn?" Yom vừa ăn bánh vừa phản bác, "Tướng ăn của bọn em đâu có xấu như hai người đó. Họ cứ như ma đói."

"Đúng vậy." Rak đưa miệng lại gần ly nước cam ép Diêu Từ Đồng cầm trên tay, có ống hút sẵn nên cô bé tha hồ uống.

Diêu Từ Đồng cúi đầu nhìn Rak, "Coi chừng người ta thấy ly nước của chị rút nhanh còn hơn thủy triều xuống."

Đang tiếp khách ở chòi nghỉ mát, tình cờ Pathapee chuyển ánh mắt nhìn qua, thấy nhân viên của mình không lo chăm sóc khách mà chỉ đứng ở đó tán gẫu, mảy của anh nhẹ nhún. Lại bắt gặp một bóng dáng nhỏ nhắn mặc váy màu hồng nhạt đứng gần đó, không biết đang cúi đầu nói gì, anh liền nhún mi.

Nói vài câu với Nathee, để anh ta tiếp khách, Pathapee liền đi nhanh sang chỗ Diêu Từ Đồng.

Vô tình hướng mắt nhìn lên, thấy anh, chị Bualoy lập tức nghi hoặc tự hỏi, "Sao cậu Pathapee lại đi sang đây?"

Rarin và Pudsa nghe vậy đều đưa mắt nhìn, sắc mặt hiện lên lo sợ. Không lẽ boss muốn mắng họ vì đứng đây tán gẫu?

Phải công nhận mỗi ngày thấy boss một lần thì mắt họ đều tỏa sáng một lần, hôm nay boss mặc vest trông thật đẹp trai và nho nhã phong độ. Màu xanh mực khiến cho gương mặt lạnh nhạt của anh càng có mị lực hơn, chỉ từ bên kia qua đây mà cô không biết bao nhiêu cô gái nhìn chăm chăm không rời mắt rồi.

Nhưng Pathapee chưa tới nơi thì ở đây đã có biến, hai cô gái lấy trộm thức ăn kia dường như đã nhìn thấy anh nên liền vụt chạy, khiến cho lúc này anh mới nhận ra sự hiện hữu của họ. Anh liền đuổi theo.

Diêu Từ Đồng vốn chỉ muốn đứng nhìn, nhưng nghĩ tới Pathapee nhiều lần nghi ngờ cô, hai mắt của cô hiện lên ánh sáng ranh mãnh. Cô lập tức đứng ra, chặn đường anh lại, thành công giúp cho hai cô gái kia thoát thân.

"Anh Pathapee, tôi có chuyện muốn hỏi anh." Diêu Từ Đồng âm thầm cười trộm, trà đùa như vậy cô cảm thấy rất nhẹ.

"Tôi cũng có chuyện muốn nói với cô, nhưng không phải bây giờ." Pathapee cúi đầu nhìn cô, nói xong liền muốn tránh sang bên để đuổi theo hai người kia.

Diêu Từ Đồng nhẹ bấu môi, cô nắm vạt áo khoác của anh lại, cười mỉm, "Chúng ta nói ngay bây giờ đi." Hai người kia chắc hẳn vẫn chưa đi xa, cô phải kéo dài thời gian thêm một chút nữa.

Sắc mặt của Pathapee đành lại, "Xem ra là cô cố ý ngăn tôi lại. Được thôi, hiện tại chúng ta cùng đi bắt trộm. Tôi muốn cô đối chất với hai người kia." Nói xong Pathapee liền nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng, dẫn cô đi nhanh ra ngoài.

"A? Tôi không đi, buông tôi ra!" Diêu Từ Đồng vùng vẫy tay ra khỏi tay anh, nhưng anh vẫn cứ nắm chặt. Cô liền dùng tay phải đánh vào cánh tay anh, chân cứ chùng xuống không chịu đi.

Những người khách thấy Pathapee lôi kéo một cô gái xinh đẹp, mà cô ta không tình nguyện đi theo anh, vẻ mặt của họ liền hiện lên quái lạ và tò mò.

Nhận thấy mình đã làm nhiều người chú ý, Pathapee giật giật khoe môi, cười ngượng ngùng nhìn họ. Sau đó anh mím chặt môi, hai tay ôm lấy eo của Diêu Từ Đồng, gọn gàng dứt khoát vác cô lên vai, "Là cô ép tôi."

Những người khách, bao gồm Pudsa, Rarin và Bualoy đều bị giật mình, mở to mắt há to miệng, cảm như sắp rơi xuống đất. Vì lần đầu tiên họ thấy boss mạnh bạo như vậy, thật khác xa với thái độ lịch thiệp nho nhã thường ngày.

Tiểu Lạc hứng thú nhìn, Rak và Yom dùng tay che mắt lại, miệng cười tủm tỉm. Cả ba tựa hồ rất thích thú.

"Buông tôi xuống!" Diêu Từ Đồng vừa hét bất ngờ, lập tức dùng tay không ngừng đánh vào lưng của Pathapee, nhưng anh vẫn đứng vững mà vác cô đi ra khỏi buổi tiệc.

"Nếu cô còn cựa quậy, tôi lập tức quăng cô xuống hồ." Pathapee uy hiếp, thành công làm cho Diêu Từ Đồng yên lặng. Anh cong nhẹ khoe môi, hóa ra đây là điểm yếu của cô.

Diêu Từ Đồng liền hướng mắt nhìn xa xa, Tiểu Lạc, Rak và Yom đang đứng nhìn theo cô. Ra hiệu bằng mắt, muốn ba đưa nhóc cứu mình. Nhưng không ngờ ba tiểu quý này lại cười tủm tỉm, mắt sáng như sao nhìn cô mà đồng loạt lắc đầu, sau đó quay lại buổi tiệc khiến cho cô tức muốn học máu.

Ba tiểu quý hư hỏng này, khi về cô nhất định sẽ cho chúng biết tay!

Ra bên ngoài, Pathapee đi đường tắt nên rất nhanh đã tới gần con đường ra cửa lớn của khu nghỉ mát, cũng chặn được hai cô gái kia. Họ hoảng sợ nên

lầm rơi túi xách xuống, người cũng ngã trên đất, bánh rơi ra khắp nơi.

"Lại là hai người?" Pathapee để Điều Từ Đồng đứng trên đất, đổi thành nắm lấy tay cô để phòng ngừa cô chạy. Anh lạnh lùng nhìn xuống hai cô gái kia, "Ai cho hai cô vào đây? Hai cô không phải khách mời của tôi." Anh đã xem hình hai người này từ camera giám sát, nên nhận ra họ chính là hai người giả trai đột nhập vào mấy ngày trước.

Cha Aim ngược mắt nhìn lên, thấy Pathapee nắm tay Điều Từ Đồng nhìn xuống mình, cô ta đột nhiên có cảm giác giống như hai người họ là hoàng tử và công chúa, tới bất tận tay kẻ ăn mày trộm vật là mình.

"Hai người quen với cô ấy sao?" Pathapee nhìn qua Điều Từ Đồng rồi lại nhìn xuống họ, "Nên cô ấy mới giúp hai người chạy thoát?"

Cha Aim nhìn thật sâu vào Điều Từ Đồng trong giây lát, rồi mới nhìn qua Pathapee, "Không quen."

Thấy Pathapee nhìn qua mình, Điều Từ Đồng liền háit cằm, nhìn anh giống như đang chọc tức, anh bị hớ rồi.

Gương mặt tuần mĩ của Pathapee trở nên âm trầm, anh càng nắm chặt tay cô hơn, sau đó lại nhìn xuống hai người kia, "Hôm nay tôi không để hai cô chạy thoát." Anh lấy điện thoại ra, muốn gọi cho Nathee, nhưng không ngờ lại bị một bàn tay nhỏ nhấn nắm lại, anh kinh ngạc nhìn Điều Từ Đồng.

"Họ là con gái, anh định làm gì họ? Bắt vào tù hay tự mình dụng hình bức cung? Dù sao họ cũng không làm anh tổn thất gì, để họ đi đi." Cô chuyển sang đứng trước mặt anh, thản nhiên nói. Nhưng mà tay trái giấu sau lưng cô ra hiệu, kêu hai người kia mau trốn đi.

Cha Aim và bạn cô ta thấy vậy, nhân lúc sự chú ý của Pathapee đều đặt trên người Điều Từ Đồng, hai người họ lén lút di chuyển vào bụi cây cảnh, sau đó chạy đi. Tới khi Pathapee phát giác thì họ đã mất dạng, sắc mặt anh trở nên đen thui, ánh mắt sắc bén nhìn vào Điều Từ Đồng.

"Cô còn nói mình không liên quan?" Anh có chút nghiến răng hỏi.

Điều Từ Đồng bĩu môi, "Họ chỉ lấy bánh thôi, anh cũng quá keo kiệt rồi."

"Nếu đơn giản như vậy thì tôi cần gì tìm bắt họ?" Pathapee bị Điều Từ Đồng làm cho tức tối, anh kéo cô lại gần hơn, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào cô, "Vừa rồi tôi thấy cô đứng một mình nhưng lại cúi đầu nói chuyện, có phải cô giấu tai nghe, liên lạc với ai?" Không thể trách anh quá cảnh giác, bởi vì anh không muốn chuyện của mười năm trước tái diễn.

Điều Từ Đồng khẽ giật đuôi chân mày, vừa rồi cô nói chuyện với Rak, bị Pathapee nhìn thấy nên dẫn tới hiểu lầm rồi. Cô nhẹ hít sâu một hơi, mỉm cười thản nhiên đẩy miến cường với anh, "Tôi tự nói chuyện một mình không được sao? Sở thích của con gái, anh hiểu được sao? Anh nên hòa nhã với con gái hơn đi."

Pathapee khẽ giật mình, sau đó sắc mặt liền như thường, "Tôi chỉ hòa nhã với mẹ của tôi và Nam, người con gái khác thì phải xét lại rồi." Anh lạnh nhạt nhìn cô, "Chúng ta cần nói chuyện rõ ràng. Sáng mai tôi gặp cô ở chòi nghỉ mát chỗ hồ bơi lộ thiên." Nói xong anh quăng tay cô ra, xoay người rồi đi.

Điều Từ Đồng xoa xoa cổ tay, mân chặt môi, nhìn theo bóng dáng Pathapee. Chả trách nhân viên trong khu nghỉ mát ai cũng sợ anh, bởi vì vừa rồi cô cũng bị ánh mắt sắc bén của anh làm cho e ngại.

Những người kinh doanh luôn như vậy sao? Khí tràng, sắc mặt, ánh mắt và lời nói thật khiến người ta rùng mình. Cô chưa nhìn thấy ông nội mình nói chuyện trên thương trường, nhưng chắc cũng không khác Viêm Diệc Luân và Pathapee bao nhiêu.

Cô không chọn kinh doanh là đúng rồi, cô không thích lúc nào cũng đầu đá, mang nhiều mặt nạ đối diện với đủ loại người, còn phải suy tính đủ điều. Thật mệt mỏi.

Có lẽ vì vậy mà Prin mới thích trốn đi du lịch? Vì chính trị với kinh doanh cũng đều nặng nề như nhau.

Đột nhiên Điều Từ Đồng cười khẽ, vì cô nhận ra không biết từ khi nào trong đầu cô thỉnh thoảng lại xuất hiện hình bóng của Prin, thậm chí là suy đoán ý nghĩ của anh.

Nhẹ lắc đầu, Điều Từ Đồng đánh tan suy nghĩ vẩn vơ, cô cất bước đi về phòng. Chờ ba tiểu quỷ kia chơi đã rồi về, cô sẽ hỏi tội chúng.

...

"Sao vừa rồi các em không cứu chị? Để tên Pathapee đó vác chị như vác bao cát, ở đó nhiều người như vậy. Thật mất mặt mà!" Điều Từ Đồng đang ngồi trước bàn trang điểm đắp mặt nạ dưỡng da, nhìn thấy ba bóng dáng đi xuyên cửa vào qua gương, cô lập tức xoay người lại, trừng mắt nhìn.

Tiểu Lạc và Rak, Yom ôm lấy ngực, dù đã nhìn quen nhưng lần nào ba đứa cũng bị hết hồn với loại mặt nạ hình đầu lâu màu đen xám này của cô.

"Anh Pathapee đó không phải người xấu, anh ấy lại rất đẹp trai. Nên bọn em mới không ngăn cản." Tiểu Lạc ngồi lên giường, ngã người, hai tay chống phía sau, miệng cười, chân lúc lắc.

"Phải đó. Nếu chị và anh ấy nảy sinh tình cảm càng tốt, vậy thì bọn em có thể thỏa thích ăn uống vui chơi ở khu nghỉ mát này." Rak leo lên sofa, ngồi xếp chân, về mặt đáng yêu nhìn Điều Từ Đồng.

"Nếu vậy bọn mình có thể tạo cơ hội cho chị Đồng Đồng với anh ấy ở bên nhau nhiều hơn." Yom ngồi trên tay gác của sofa, hai tay ôm ngực nhìn Rak rồi lại nhìn Tiểu Lạc.

"Ý hay." Tiểu Lạc cười thích ý nhìn sang.

Diêu Từ Đồng nheo mắt lại, "Các em muốn bán chị sao? Hay là ngày mai chị đem vòng tay vứt vào sọt rác, sau đó đeo kính áp tròng như trước?" Tuy rằng đang cười nhưng cô lại uy hiếp ba đứa nhóc.

Ba tiểu quỷ nghe xong lập tức quỳnh quáng chạy sang, đứa cầm tay, đứa nín vạt váy, đứa cười lấy lòng, "Bọn em nào dám, vừa rồi chỉ là nói đùa thôi."

Tiểu Lạc dứt lời, Rak và Yom liền gật đầu như gà mổ thóc, cả ba chớp chớp mắt, đáng yêu nhìn Diêu Từ Đồng.

"Lần này tha cho các em." Diêu Từ Đồng bất đắc dĩ cười, sau đó leo lên giường, mở laptop xem tin tức gần đây của Đài Loan.

Cô nhẹ nhieu mày, ông nội của cô đã rút vốn đầu tư khỏi tập đoàn Viêm thị. Chẳng lẽ nội đã hay tin cô bỏ đi?

Như vậy cũng tốt, cô không muốn gia đình mình dính dáng tới nhà họ Trương. Bởi vì Trương Lệ Na và ba cô ta thêm thường tập đoàn Viêm thị từ lâu, cho con gái làm mỗi để bản thân chen chân vào tập đoàn, nắm giữ 5% cổ phần, người đàn ông kia cũng thật lợi hại. Đúng là hổ phụ vô khuyển nữ.

Diêu Từ Đồng cười châm chọc, Viêm Diệc Luân là ma vương, chỉ làm những việc có lợi cho tập đoàn. Để xem hổ ngoạm được miếng thịt lớn hay là bị ma vương ăn thịt uống cạn máu.

*

"Cô Ali?" Diêu Từ Đồng đang định ra chòi nghỉ mát dùng bữa sáng, thì bỗng nhiên cửa phòng bị người gõ.

Cô đi ra mở cửa, là Nita, nữ nhân viên đã nói cho cô hiểu rõ hơn về Pak Chong.

"Cô Ali, anh Pathapee mời cô đi ăn sáng cùng." Nhìn thấy Diêu Từ Đồng vừa mở cửa, Nita liền nói.

Diêu Từ Đồng nhíu nhẹ mi, tối qua Pathapee nói muốn nói chuyện rõ ràng với cô, hiện tại mời cô ăn sáng chắc cũng vì chuyện đó.

Diêu Từ Đồng đi cùng Nita, trên đường đi Nita cũng giới thiệu cho cô biết những sự kiện giữa các khu nghỉ mát và nông trại.

"Bạn gái của anh Pathapee tên Nam sao, cô Nita?" Một lúc sau, Diêu Từ Đồng thân nhiên hỏi.

Nita nhẹ gạt mình, sau đó mỉm cười nhìn cô, "Dạ không phải. Nam là em gái sinh năm của anh Pathapee."

Lần này tới lượt Diêu Từ Đồng kinh ngạc, "Sinh năm sao?"

"Dạ phải. Năm anh em họ lần lượt có tên riêng là Din, Lom, Fai, Fon, Nam. Anh Pathapee chính là Din." Nita cười nhẹ nói, "Bà Adisuan đặt tên riêng cho họ như vậy bởi vì đất, gió, lửa, mưa, nước chính là những trái tim của núi."

Diêu Từ Đồng nhướng mi, mắt nhìn về phía dãy núi xa xa ở trước mắt.

Những trái tim của núi? Nghe thật là đặc biệt!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Làm Trợ Lý Riêng Cho Tôi

Diêu Từ Đồng đi tới nơi Pathapee hẹn gặp mình, Nita gật đầu chào Pathapee, sao đó hơi liếc nhìn qua cô rồi mới rời đi.

Chậm rãi đi vào chòi nghỉ mát, Diêu Từ Đồng thân nhiên nhìn vào Pathapee đang ngồi vắt chân, hai tay gác trên đùi, lạnh nhạt nhìn mình.

"Có chuyện gì thì anh mau nói đi, tôi còn phải đi ăn sáng." Diêu Từ Đồng cũng bày ra vẻ mặt lạnh nhạt nói. Hừ, chỉ mình anh biết ra về thôi sao?

Pathapee chuyển mắt nhìn qua, "Cô Ali, à không. Tôi nên gọi tên tiếng Hoa của cô mới đúng, cô Diêu Từ Đồng."

Diêu Từ Đồng cũng không ngạc nhiên, vì cô vốn dùng tên thật để đăng ký thuê phòng. Cô im lặng nhìn Pathapee, chờ anh nói tiếp.

"Cô tới đây chỉ đơn giản vì đi du lịch?" Pathapee hồ nghi và dò hỏi.

Diêu Từ Đồng nhướn mi, "Anh Pathapee, chẳng lẽ đi du lịch còn cần lý do? Hay anh nghĩ tôi mang theo sứ mệnh của ông nội mình tới đây?" Cô thừa biết người khác e ngại ông nội mình tới cỡ nào, nhưng mà ngày ngày đều có người mang dự án tới tìm. Bởi vì họ cần tiền của ông nội, không đủ vốn đầu tư thì những dự án đó chỉ có thể thành rác.

Chắc hẳn Pathapee nghĩ rằng cô muốn điều tra khu nghỉ mát của anh, để ông nội cô dễ dàng chen chân vào đầu tư. Cho dù cô muốn, ông nội cũng không đồng ý. Bởi vì ông không bao giờ để cô trở thành công cụ trong kinh doanh của ông, ông thường nói với cô rằng, "Con chính là hòn ngọc vô giá của ông nội, ông sẽ không để con bị một chút tỳ vết hay bị nhuộm bẩn." Cho nên cô rất yêu quý và kính trọng ông nội, dù ai nghĩ ông là lão hồ ly, tâm địa thâm trầm, vô tình thì cô cũng không quan tâm.

"Không có thì tốt, bởi vì tôi không cho phép bất kỳ ai chen vào khu nghỉ mát của mình." Pathapee không nhanh không chậm nói, "Nhưng tôi nghĩ rằng, ông nội của cô chắc hẳn rất thích thú với tin tức cô đang ở đây?" Anh nhướn mày, nhẹ cong khóe môi.

Diêu Từ Đồng nhẹ híp mắt nhìn anh, "Anh đang uy hiếp tôi?" Xem ra anh ta đang tính sổ cô về việc cản đường hôm qua đây mà.

"Uy hiếp thì không dám, tôi chỉ đang có qua có lại với cô thôi." Pathapee cũng là một hồ ly thích ăn miếng trả miếng.

"Anh muốn gì?" Diêu Từ Đồng mím chặt môi nhìn Pathapee, cô không thể để ông nội biết cô đang ở đây.

"Cô không muốn người nhà biết mình ở đây thì hẳn là chưa có ý định rời đi? Nếu vậy, cô làm việc cho tôi, đổi lại tôi giúp cô giữ bí mật." Pathapee bắt đầu bàn điều kiện, vì không để ông Mok và Wasan tiếp cận cô, thì cách tốt nhất là anh giữ cô ở bên cạnh. Ngày ngày giám sát.

Diêu Từ Đồng cười tà, "Tôi cũng có thể đi sang khu nghỉ mát khác, với một thân phận khác."

"Tôi cũng có thể tra ra tung tích của cô, sau đó cho ông nội cô biết. Ở Pak Chong này, tôi nắm rõ như lòng bàn tay." Pathapee không phải đang nói khoác, anh muốn tìm ai thì vô cùng dễ dàng, tựa như uống một ngụm nước.

Diêu Từ Đồng âm thầm nghĩ rằng, đấu với người tâm tư thâm trầm như Pathapee, cô quả thật không đủ đạo hạnh.

"Được thôi. Anh muốn tôi làm gì?" Dù hôm nay Pathapee không lên tiếng thì cô cũng dự định đi tìm việc làm, bởi vì cô không thể dùng thẻ nữa, nếu lộ hành tung thì nguy. Cho nên trong điều kiện này, cô không chịu thiệt.

Pathapee hai tay ôm ngực, nở nụ cười không tới đáy mắt, "Làm trợ lý riêng cho tôi."

"Ví dụ?"

"Rót trà bụng nước, sắp xếp hồ sơ, gặp gỡ khách hàng. Tôi đi đâu thì cô phải theo đó."

Vậy chẳng phải nô tì cận thân thời hiện đại?

"Tiền lương thì sao?" Diêu Từ Đồng nghiêm túc nhìn Pathapee, "Đừng tưởng anh nắm thóp được tôi thì có thể chèn ép tiền lương của tôi."

Nghe vậy, Pathapee nhẹ cười, rất nhạt rất nhạt nên Diêu Từ Đồng không thể nhìn ra, "Cô đừng suy bụng ta ra bụng người. Lương mỗi tháng của cô là 65.000 bạc." Sở dĩ anh muốn cô làm trợ lý cho mình không chỉ vì muốn giám sát cô, mà vì anh điều tra qua, cô biết sáu thứ tiếng, có thể giúp đỡ anh về mặt giao tiếp với những đối tác nước ngoài.

Diêu Từ Đồng âm thầm tính toán, 65.000 bạc là hơn 60.000 đô Đài Loan, như vậy cũng ok rồi. Cô nhìn vào Pathapee, "Bắt đầu làm việc từ ngày mai sao? Nhưng tôi nói rõ trước, anh phải tài trợ chỗ ở cho tôi, còn có ăn uống nữa." Không đầu lại anh thì cô cũng nên thu lợi ích từ anh.

Pathapee nhẹ giật đuôi chân mày, cô thật không hổ danh là cháu của thương nhân, "Được thôi. Ngày mai bắt đầu làm việc, từ 8 giờ sáng tới 9 giờ tối."

"Nếu đã bàn xong thì tôi đi đây." Diêu Từ Đồng đứng lên muốn đi, nhưng Pathapee gọi cô lại.

"Tôi đã nói mời cô ăn sáng, chúng ta đi thôi." Pathapee cũng đứng lên, đi song song với Diêu Từ Đồng.

Cô theo anh tới nơi để khách dùng bữa, giờ là thời điểm ăn sáng nên đặc biệt đông. Từ xa cô đã thấy Bualoy và Pudsa, Rarin, còn có Nathee đứng ở bàn ăn dài hình chữ nhật gần phía bên ngoài, có thể dễ dàng nhìn ra khung cảnh xinh đẹp của vườn hoa.

"Cậu Pathapee, thức ăn vừa được dọn lên ạ." Chị Bualoy lễ phép nói với Pathapee, còn không quên gật đầu chào Diêu Từ Đồng.

Mím cười chào Bualoy, Rarin và Pudsa, Diêu Từ Đồng ngồi xuống chiếc ghế được Nathee kéo ra giúp mình, "Cám ơn." Cô ôn hòa nói với Nathee, anh ta cũng cười lại với cô, sau đó ngồi xuống ghế bên phải, còn cô và Pathapee ngồi ở hai đầu của bàn.

Nhìn thức ăn trên bàn, Diêu Từ Đồng ngưng mi. Bình thường cô đều gọi thức ăn theo kiểu Pháp hoặc Trung, nhưng hôm nay chỉ toàn thức ăn của Thái. Cô sợ mình ăn không quen.

"Đây là những món ăn đặc trưng của miền Bắc." Bualoy mím cười giới thiệu với Diêu Từ Đồng, "Thịt lợn nướng, Khao soy, súp Kang ke, xôi lá cẩm và Nam Tao Hu."

Điều Từ Đồng nhìn chăm chú vào Nam Tao Hu, dường như chỉ có nó và thịt lợn nướng là cô có thể ăn. Nam Tao Hu nhìn sơ cứ như trà sữa, nhưng Bualoy nói nó được làm từ sữa đậu nành, đậu phụ với nước đường và thạch.

Nhìn cô cứ ngập ngừng không động đũa và muỗng, Pathapee lên tiếng hỏi, "Cô không thích những món này?"

Điều Từ Đồng giật giật khoe môi, cô có thể nói rằng mình không thích sao? Đây là món ăn đặc trưng của vùng miền người ta.

"Cô Ali ăn thử đi, món này rất ngon." Nathee dùng muỗng múc một miếng trong món cà ri tên Khao soy vào đĩa cho cô. Là một món cà ri nấu với mì trứng, thịt, khi chín cho thêm hành tây, bắp cải băm giã và lá canh thái chỉ.

Điều Từ Đồng chậm rãi nếm thử, tuy rằng rất cay nhưng mùi vị rất ngon. Sau đó cô lại thử những món khác, mỗi một món đều có hương vị đặc trưng, quả thật không có chỗ chê. Nhưng ở đây là Đông Bắc của Thái Lan, cô nghe nói họ rất thích ăn chuột đồng, kiến đỏ, côn trùng hoặc nhộng ong, sao trên bàn đều là món miền Bắc?

Nhưng cũng may họ chỉ cho ăn mấy món này, nếu bắt cô ăn côn trùng hoặc nhộng và kiến chắc cô chỉ có thể bỏ chạy lập tức.

Nhìn thấy Điều Từ Đồng càng ăn càng ngon miệng, Pudsa, Rarin và Bualoy nhìn nhau cười, cô Ali thật dễ nuôi. Họ cứ tưởng cô sẽ nhăn mặt nhăn mày, hoặc sẽ nhả ngay miếng đầu tiên chứ.

Pathapee thỉnh thoảng liếc nhìn Điều Từ Đồng, thấy cô ăn rất tự nhiên nhưng không mất tao nhã, anh nhẹ cong khoe môi. Phải, là anh cố ý kêu Bualoy dọn họ chuẩn bị những món này, bởi vì anh nghe nói từ khi tới đây cô chỉ ăn những món Pháp và Trung, nên anh mới muốn làm khó cô. Nhưng không ngờ cô lại dễ ăn như vậy, không giống như đa số những tiểu thư con nhà giàu kiêu kỳ và khó tính khác. Ở điểm này, cô giống mẹ của anh và Nam.

"Từ ngày mai, cô Ali sẽ là thư ký của tôi." Ăn sáng xong, cũng ăn luôn món trón miệng là trái cây và uống trà, Pathapee chậm rãi lên tiếng.

Anh vừa dứt lời, không chỉ Nathee mà tới cả Buloy, Pudsa và Rarin đều giật mình kinh ngạc. Ngay sau đó, Nathee nhìn qua Pathapee, cười đầy thâm ý, "Anh Pathapee, cuối cùng anh cũng nghĩ thông suốt rồi sao?"

Bualoy, Pudsa và Rarin ba mặt nhìn nhau, cùng nhướn mày, mím môi, vẻ mặt vô cùng kỳ lạ khiến cho Điều Từ Đồng nhú nhú con ngươi. Bọn họ sao tự nhiên lại trở nên quái lạ như vậy?

Lúc này, di động của Điều Từ Đồng vang lên, nhìn thấy tên hiện trên màn hình, cô liền nhoén miệng cười. Kati chắc đã tới nơi rồi.

"Tôi xin phép." Cô lịch sự nói với mọi người, sau đó đi sang một góc nghe điện thoại.

"Mình nghe đây, Kati."

"Ali, mình đã tới vườn nho Sai Lom, cậu sang đây được không?"

"Được, mình sang ngay."

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Anh Ta Là Playboy

Vui vẻ cúp điện thoại, Điều Từ Đồng đi sang, nhìn vào Pathapee nói, "Tôi muốn sang vườn nho Sai Lom gặp bạn, từ đây qua đó có xa không?" Vì đất của hai bên đều vô cùng rộng lớn, cô không biết cửa chính của vườn nho nằm ở đâu.

"Cô Ali có bạn làm việc ở vườn nho sao?" Pathapee chưa lên tiếng thì Nathee đã ngạc nhiên hỏi.

"Không phải, bạn tôi chỉ tới làm khách của anh Wayupak." Điều Từ Đồng nhìn sang anh ta, cười nhạt nói.

Pathapee nghe tới vườn nho Sai Lom đã khẽ giật đuôi chân mày, "Bạn cô là nam hay nữ?" Pathapee thản nhiên hỏi, anh đã đứng lên, rời khỏi bàn ăn và đi sang đứng trước mặt của Điều Từ Đồng.

"Nữ." Mặc dù không hiểu sao anh lại muốn biết, nhưng cô vẫn trả lời.

Pathapee nhẹ nhún mi, chẳng lẽ lại là một cô bạn gái khác của Lom?

"Để Nathee đưa cô đi, từ đây sang cửa lớn của vườn nho phải mất hơn hai mươi phút đi bộ." Pathapee nhàn nhạt nói xong liền rời khỏi nhà ăn. Bualoy, Rarin và Pudsa lập tức đuổi theo, đi ngang qua còn không quên gật đầu chào Điều Từ Đồng.

Mỗi sáng boss đều mở cuộc họp, bọn họ lại phải nghe mắng rồi, bởi vì tôi qua cứ lo tán gẫu mà không phát giác có trộm lên vào. Nathee may mắn thật, chờ cô Ali đi như vậy thì anh ta có thể thoát khỏi tra tấn rồi.

"Cô Ali đã tham quan hết Pak Chong chưa?" Ngồi trên xe, Nathee ôn hòa trò chuyện với Điều Từ Đồng. Anh ta tuy rằng không có vẻ ngoài xuất sắc như Pathapee nhưng cũng được xem như một soái ca, theo cách gọi của người nước cô. Dáng người cao ráo, nụ cười thu hút, lịch sự nho nhã. Cũng không tệ.

"Vẫn chưa. Vừa tới đây tôi liền tới khu nghỉ mát của các anh." Điều Từ Đồng thân nhiên nói.

"Cô Ali nên nói là khu nghỉ mát của chúng ta rồi, vì cô đã là trợ lý của anh Pathapee." Nathee mỉm cười nói.

Điều Từ Đồng cười nhẹ, cũng không lên tiếng phản bác. Khi xe quẹo vào một con đường đất vàng, Điều Từ Đồng kinh ngạc hỏi, "Sao ở đây không làm đường nhựa như bên chúng ta?"

Nghe vậy, Nathee đầu tiên là cười nhẹ vì cô đã sửa thành "chúng ta" rồi, sau đó anh ta mới chậm rãi giải thích cho cô hiểu, "Vì anh Wayupak muốn giữ lại nét nguyên thủy của nơi đây, để người tới tham quan thấy gần gũi với thiên nhiên hơn. À còn nữa, tôi quên nói cho cô Ali biết, chủ vườn nho này chính là em trai sinh năm với anh Pathapee."

Điều Từ Đồng ngạc nhiên, cũng thật trùng hợp quá rồi. Cô nhìn qua Nathee, "Anh ta là Lom hay Fai?"

Nathee cũng ngạc nhiên, "Sao cô Ali lại biết tên riêng của họ, là anh Pathapee nói cho cô nghe?" Pathapee mở lòng với cô Ali tới mức độ tâm sự về chuyện gia đình rồi sao?

"Là cô Nita." Điều Từ Đồng nhẹ lắc đầu, Pathapee mà nhiệt tình như vậy thì đã không để Nathee đưa cô đi giùm.

Hóa ra là vậy.

"Là Lom. Anh ấy rất thích rượu nho, nên đã khai thác vùng đất này để trồng nho, còn thuê cổ vắn từ Pháp sang giúp mỗi năm hai lần." Nathee thân nhiên nói, "Gia đình Adisuan rất nổi tiếng ở Pak Chong, họ giàu có từ hai bàn tay trắng làm nên. Năm người con cũng vô cùng xuất sắc. Ngoài anh Pathapee và Wayupak ra thì anh Akkanee là chủ nông trại Adisuanrangsang, anh Suparat là thiết kế sư nổi tiếng ở Pháp và cô Nam, một bác sĩ giỏi vô cùng..." Nathee chưa nói hết lời thì liền ngừng lại, bởi vì đã tới nơi.

Xe dừng lại trước một khu nhà bằng kính, Điều Từ Đồng nhìn quanh quan sát trong giây lát rồi mới xuống xe khi Nathee đi sang mở cửa giúp cô.

"Đây là văn phòng làm việc của vườn nho." Nathee nói.

Từ trên căn nhà kính có người đi xuống, mỉm cười với Nathee, "Anh Nathee, anh tới tìm anh Wayupak sao?" Người đó là một thanh niên tuấn tú khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, mang kính mắt, dáng người không cao không thấp, trông rất thư sinh.

"Tôi dẫn cô Ali tới đây gặp bạn, cô Ali là thư ký của anh Pathapee." Nathee giới thiệu, "Cô Ali, đây là Panu, quản lý của vườn nho."

"Chào cô Ali!" Panu chấp tay chào, Điều Từ Đồng cũng chào lại anh ta.

"Bạn của cô Ali có phải là cô Kati?" Panu cười hỏi.

"Đúng vậy." Điều Từ Đồng gật nhẹ cảm.

"Cô Kati hiện đang tham quan vườn nho, để tôi dẫn cô Ali đi gặp cô ấy." Panu tỏ ra rất nhiệt tình và thân thiện.

"Vậy thì cảm ơn anh." Điều Từ Đồng cười nhạt nói với Panu xong liền quay sang nhìn Nathee, "Còn anh thì sao?"

"Cô Ali cứ ở lại đây trò chuyện với bạn, khi nào muốn về thì gọi cho tôi." Nathee vừa nói vừa lấy điện thoại ra, đưa cho Điều Từ Đồng để cô tự bấm số của mình vào và gọi sang máy cô.

Sau khi Nathee lái xe rời đi, Panu nói với Điều Từ Đồng đợi anh ta năm phút, anh ta vào văn phòng dặn dò nhân viên một vài việc rồi sẽ ra ngay. Lúc này, Điều Từ Đồng mới quay sang, nhìn vào ba đứa nhóc đột nhiên trở nên ngoan ngoãn vô cùng.

"Sao lại im lặng vậy?" Điều Từ Đồng mỉm cười hỏi.

"Em cảm thấy nơi này có gì đó rất lạ." Yom nói.

"Nhìn kia, chị Đồng Đồng!" Bỗng nhiên Rak lớn tiếng la lên, Tiểu Lạc và Yom cùng Điều Từ Đồng nhìn theo hướng cô bé chỉ, tất cả lập tức giật mình, sắc mặt biến đổi.

Ở sâu trong vườn nho, có một nơi xuất hiện luồng khí màu đen vô cùng mạnh, mang theo âm u và tà ác.

"Chúng ta qua đó xem thử." Điều Từ Đồng nói xong liền đi nhanh vào, Rak, Yom và Tiểu Lạc cũng chạy theo cô.

Càng chạy sâu vào vườn nho thì càng thấy rõ rệt, nó nằm ngay ngôi nhà sàn ở giữa khu đất trống. Điều Tử Đồng liền chạy lên cầu thang, muốn xem tận mắt là linh hồn tà ác nào đang tác quái ở đây. Khi lên tới trên nhà, đập vào mắt của Điều Tử Đồng là một đám phụ nữ đang nhảy nhót, lắc lư xung quanh bàn gỗ gần lan can. Họ ăn mặc hở hang, trang điểm sắc xảo, tay cầm chai hoặc ly rượu nhảy theo tiếng nhạc lớn. Chính giữa họ, có một thanh niên đang ngồi trên ghế gỗ đưa lưng về phía này, điều làm cho Điều Tử Đồng hoảng sợ là trên lưng thanh niên đó có một bóng đen đang bám vào.

"Mau dừng lại!" Điều Tử Đồng lớn tiếng quát.

Bóng đen đó lập tức quay ngoắc lại, tóc dài xõa bù xù, vẻ mặt trắng xám, môi và hai mắt đen ngòm nhìn thẳng vào Điều Tử Đồng bằng ánh mắt ác độc và dữ tợn, đủ khiến người ta lạnh thấu xương.

Là một ma nữ!

Rak Và Yom lập tức xông qua, ma nữ đó thấy vậy liền bay đi, Tiểu Lạc thấy Rak và Rom đuổi theo thì cô bé cũng bay ở phía sau.

Điều Tử Đồng chỉ lo nhìn theo ba đứa nhóc và ma nữ, không hay biết nhạc đã ngừng, những cô gái kia đều đổ dồn ánh mắt về phía cô. Người thanh niên kia cũng chậm rãi quay lại, nhìn thấy người lạ mặt là Điều Tử Đồng tự nhiên xuất hiện ở đây, anh nhẹ nhúm mày.

"Cô là ai? Sao lại tự tiện vào nhà người khác rồi ồn ào như vậy?" Người thanh niên nói vậy cho thấy tiếng la vừa rồi của Điều Tử Đồng có thể át cả tiếng nhạc, nên anh mới tắt đi và xem thử là ai đang gây chuyện, quấy rầy buổi party của mình.

Thân hình anh đỉnh bật thon dài, ngũ quan tinh xảo như họa, môi mỏng với khóe môi vênh lên thật đáng yêu nhưng đôi mắt hoa đào đầy tà khí khiến cho điểm đáng yêu đó không còn, thay vào đó là tà tứ phong lưu. Đây chính là mẫu hình của play boy rồi còn gì.

"Tôi là ai không quan trọng. Điều quan trọng là anh đang bị ma nữ bám theo, anh nên cẩn thận đi." Điều Tử Đồng lạnh nhạt nói xong liền xoay người muốn đi, nhưng cô lại bị người thanh niên đó kéo cánh tay lại.

"Cô gây rối rồi muốn đi nhanh như vậy sao?" Anh gắt giọng, "Cô nói ai bị ma nữ ám, cô bị điên sao? Hay là muốn gây chú ý với tôi đây, người đẹp?" Nói xong anh cười vô cùng xấu xa, tà mắt nhìn vào cô.

Các cô gái kia cũng nhìn Điều Tử Đồng bằng ánh mắt không tốt, "Cô đang chửi xéo chúng tôi là ma nữ à?"

"Cô là gì của anh Wayupak?"

"Cô ghen với chúng tôi à, cô là bạn gái thứ mấy của anh ấy?"

"Nhìn cô ta không gọi cảm chút nào, không phải loại hình mà anh Wayupak thích."

"..."

Mỗi người một câu, thành công làm cho Điều Tử Đồng đen mặt. Cô lạnh lùng liếc một vòng, các cô gái kia liền im miệng lại. Tiếp theo cô nhìn vào người thanh niên trước mặt, "Anh ăn chơi như vậy hèn chi bị ma nữ bám theo là đúng rồi. Tôi có lòng tốt nhắc nhở, anh tin hay không thì tùy. Đừng để mình chết như thế nào cũng không biết." Nói xong cô giật mạnh tay ra khỏi tay anh, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hóa ra người đó chính là em trai sinh năm của Pathapee, gặp anh ta rồi cô mới biết Pathapee tốt tính tới cỡ nào. Em trai anh thật xấu xa, không bị ma nữ ám chết thì cũng bị những cô gái kia hút hết tinh lực mà chết. Hôm nay cô đúng là làm ơn mắc oán mà. Nếu vừa rồi cô không ngăn lại thì ma nữ kia đã bóp chết anh ta!

"Ali!" Đột nhiên có người gọi tên mình, Điều Tử Đồng liền vui vẻ quay sang phải, một bóng dáng chạy ủa về phía này và ôm chầm lấy cô.

"Mình nhớ cậu quá đi!"

"Mình cũng nhớ cậu!" Điều Tử Đồng vuốt vuốt lưng của Kati, mỉm cười nói.

"Cô Ali, vừa rồi cô đi đâu vậy? Chóp mắt một không thấy cô đâu, nên tôi mới cùng cô Kati đi tìm cô." Panu mỉm cười nói với Ali.

"Tôi chỉ đi xung quanh dạo thôi." Điều Tử Đồng cười thản nhiên nói.

"Sẵn có anh Nu ở đây, chúng ta để anh ấy dẫn đi tham quan một vòng vườn nho đi." Kati ôm cánh tay của Điều Tử Đồng, vui vẻ đề nghị.

Kati là một cô gái rất thích cười, nhất là đôi mắt to tròn và hai lúm đồng tiền khiến cho gương mặt xinh đẹp của cô ấy bừng sáng hơn. Dáng người mảnh khảnh xinh xắn, làn da trắng nõn, mặc quần đùi với áo thun không tay đứng dưới ánh mặt trời của buổi sáng khiến cô ấy tràn trề sức sống hơn.

Đứng bên cạnh Điều Tử Đồng mặc váy dài màu vàng nhạt, tao nhã cao quý. Tuy rằng hai loại hình khác nhau nhưng đều cho người ta cảm giác thoải mái vô cùng. Nên giờ đây Panu dùng ánh mắt si mê mang theo một chút gì đó kỳ lạ nhìn vào hai cô gái trước mắt, nhưng khi hai người nhìn lại thì anh ta lập tức giấu đi ngay.

Điều Tử Đồng vừa gật đầu đồng ý, Kati liền nhanh chóng lôi kéo cô đi tới những mảnh đất trống nho, Panu chậm rãi theo sau đó, ánh mắt cứ dán chặt

vào hai người.

"Đây là nho sất." Tới chỗ những giàn nho đã sai quả, có màu xanh, trái nhỏ nhắn, Panu nói cho Diêu Tử Đồng và Kati biết. Kati lập tức chụp hình lại, vì nó cần thiết cho quyển sách của cô ấy.

"Ở đây được chia ra rất nhiều mảnh, diện tích cả vườn nho khoảng một ngàn rai, gần tới mùa thu hoạch thì các công nhân chăm sóc kỹ hơn thường ngày rất nhiều, vì đó là công đoạn quan trọng nhất. Nho ở đây đa số đều nhập khẩu từ nước ngoài về, vì anh Lom đòi hỏi rất cao, muốn rượu mình làm ra phải là thượng phẩm." Panu chậm rãi nói.

Diêu Tử Đồng nhẹ nhếch môi, sao cách chọn phụ nữ của anh ta lại khác xa với chọn rượu vậy? Khẩu vị cũng thật đại trà, cô nào cũng một loại, anh ta không sợ bị thái son đề chết sao?

"Kati gặp qua chủ vườn nho chưa?" Diêu Tử Đồng hỏi khẽ Kati.

Ngưng lại việc chụp hình, Kati nhìn qua Diêu Tử Đồng, "Gặp rồi, chính anh ấy cho người sắp xếp chỗ ở cho mình. Sao vậy?"

"Cậu thấy anh ta là người thế nào?" Diêu Tử Đồng nhướn mày hỏi.

Kati nhẹ nhúu mày như đang suy nghĩ, "Đẹp trai, tài giỏi, hào hoa phong nhã, nói chuyện có duyên."

"Xi" Kati càng nói môi của Diêu Tử Đồng càng run rẩy, cuối cùng nhịn không được phì cười, "Cậu đang nghĩ tới anh chàng nam chính nào trong truyện của cậu vậy? Anh ta mà hoàn hảo như vậy sao? Theo mình thấy thì anh ta chỉ là một playboy không hơn không kém." Nói vậy còn rất nhẹ, có thể dùng từ "ngựa dục" như giới ngôn tình hiện giờ hay nói.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Lại Là Nhà Adisuan Các Anh?

Kati nhẹ giật mình, "Playboy? Cậu gặp anh ấy rồi à?"

"Vừa gặp. Lát nữa mình kể cậu nghe." Diêu Tử Đồng vừa đưa ngón trỏ khẽ khều khẽ khều cằm nho vừa nhàn nhạt nói.

Kati gật gù đầu, sau đó lại tiếp tục chụp hình. Panu dẫn Diêu Tử Đồng và Kati đi tham quan hơn một giờ mới dẫn hai người tới cửa hàng của vườn nho.

"Ở chỗ chúng tôi cũng có phòng cho khách tới tham quan và muốn thuê ở lại, còn đây là bán các thực phẩm, thức uống làm từ nho như nước ép, nho khô, nho tươi, rượu nho."

"Chào chị Kati!" Vừa đi vào liền có tiếng nói mang theo vui vẻ vang lên.

"Chào Tom." Diêu Tử Đồng nhìn qua, là một cô nhóc khoảng mười bốn tuổi đang đứng ở quầy thu ngân, Kati mỉm cười chào hỏi lại cô bé, "Đây là bạn thân của chị, Ali."

"Chào chị Ali!" Tom cười tươi nhìn vào Diêu Tử Đồng, "Chị thật là đẹp, đẹp hơn cả chị Kati!"

"Cô bé này, em không sợ chị buồn sao?" Kati cười khẽ, sau đó quay qua nói với Diêu Tử Đồng, "Tom là fans nhí của mình."

"Cậu không cần nói mình cũng biết." Diêu Tử Đồng nhướn mắt ra hiệu về phía bàn, mọi người nhìn lại là một quyển sách tên Hummingbird nằm trên đó, mà tác giả là Kati.

"Em đừng lo xem truyện mà không làm việc." Panu ôn hòa nhắc nhở Tom.

"Em biết rồi." Tom ngich ngợm thè lưỡi.

"Sang đây, cậu muốn mua cái gì?" Kati nắm lấy tay của Diêu Tử Đồng đi sang tủ lạnh, mở cửa ra, bên trong là nước ép nho và hộp nho tươi, bên cạnh tủ lạnh là tủ để những hộp nho khô, kế tiếp đó là rượu nho.

Diêu Tử Đồng lấy một ít nước ép, nho tươi và nho khô, cô mua luôn cho ba đứa nhóc kia. Cũng không biết chúng đuổi theo ma nữ kia tới đâu rồi, lâu như vậy cô cũng thấy hơi lo.

"Chúng ta về phòng cậu đi." Diêu Tử Đồng nắm lấy cánh tay của Kati, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Kati thấy vậy liền đi tới tính tiền, sau đó chào hỏi Panu một tiếng rồi dẫn Diêu Tử Đồng về phòng mình. Đây cũng là một căn phòng làm bằng kính và gỗ,

nằm biệt lập với các khu khác, cách bày trí cũng rất đáng yêu, hồng phấn xen lẫn trắng, ngây thơ và mộc mạc.

"Để tiện cho mình sáng tác nên anh Lom sắp xếp cho mình ở đây." Kati mở cửa sổ ra, để gió lùa vào mang theo hương thơm núi rừng, tâm tình liền trở nên thoải mái và rộng lớn.

Nhìn xung quanh đều là cây xanh và hoa dại, thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót, không gây nhiễu mà còn đặc biệt êm tai, Diêu Từ Đồng gật đầu hài lòng. Anh ta đối với khách cũng không tệ.

"Chị Sarah rất thân với anh ta sao?" Diêu Từ Đồng ngồi trên giường, hiếu kỳ nhìn qua hỏi Kati.

Kati vừa đi sang vừa nói, "Nghe chị Sarah nói là bạn học ở Pháp, chung trường với bọn mình. Paris 1 Panthéon - Sorbonne. Tính ra là huynh trưởng của bọn mình rồi."

"Không biết anh ta có bị chị Sarah nhúng chàm chưa?" Đột nhiên Diêu Từ Đồng cười xấu xa với Kati, cô cũng lém lỉnh, tinh nghịch, vui buồn rõ ràng và tràn đầy sức sống. Nhưng chỉ vì yêu Viêm Diệc Luân, mà cô dần dần thay đổi. Chỉ mới một năm kết hôn với anh mà cô trở nên yên tĩnh, lạnh nhạt và u uất. Hiện tại quyết định quên Viêm Diệc Luân rồi, dần dần cô đã quay lại với tính tình như trước.

Cô yêu Viêm Diệc Luân quá sâu, nhưng vết thương anh gây ra cho cô còn sâu hơn tình yêu đó. Vì vậy cô nghĩ...cả đời này mình cũng không tha thứ cho Viêm Diệc Luân.

"Cậu thật xấu xa!" Kati búng nhẹ trán của Diêu Từ Đồng, nhưng chợt nhận ra sắc mặt của cô có chút khác lạ, Kati liền lo lắng hỏi, "Cậu làm sao vậy?"

Diêu Từ Đồng hồi thần lại, lắc đầu cười nhẹ, "Không có gì, chỉ nhớ tới một vài chuyện."

"Cậu thật sự quyết định cắt đứt với Viêm Diệc Luân?" Kati quan tâm hỏi.

Diêu Từ Đồng gật đầu, sau đó nói, "Không nhắc tới anh ta nữa. Mình muốn kể cậu nghe chuyện này, vừa rồi khi tới đây mình đã nhìn thấy luồng khí màu đen bao phủ ngay căn nhà sàn giữa cánh đồng nhỏ. Khi mình lên đó, thấy một ma nữ đang muốn làm hại Wayupak. Mình tốt bụng giúp anh ta thoát được một kiếp nhưng anh ta lại nghĩ mình muốn gây chú ý với anh ta. Thật đáng ghét." Diêu Từ Đồng nhớ tới liền hậm hực, anh ta thật xấu tính!

"Ma nữ?" Kati hít vào một hơi, sau đó nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng, "Sao cậu gan vậy, lỡ như con ma đó quay lại hại cậu rồi sao?"

"Yên tâm, mình có người bảo hộ." Diêu Từ Đồng mỉm cười, giơ tay lên, lắc lắc nhẹ để Kati nhìn thấy vòng tay.

"Kruman thông." Kati kinh ngạc kêu lên, tiếp theo hiếu kỳ hỏi, "Là ai cho cậu?"

"Là một bà lão pháp sư mình đã gặp ở Parawat."

"Trước kia ba của mình vốn muốn tặng cho cậu Kruman thông, nhưng khi đó cậu bài xích năng lực của bản thân nên mình đã ngăn ba lại. Hiện tại cậu nhận nó vậy chứng tỏ cậu đã nghĩ thông suốt rồi."

"Đúng vậy, mình đã nghĩ thông suốt hết tất cả. Hiện tại giống như được trọng sinh, về sau mình có thể sống vì bản thân rồi." Diêu Từ Đồng mỉm cười, như kén hóa thành bướm vỗ cánh bay đi, vô cùng xinh đẹp.

Kati vui mừng thay cho bạn mình, sau đó hai người lại quay về đề tài vừa nói, "Vậy Kruman thông bảo hộ cậu đâu rồi?"

"Đã đuổi theo ma nữ kia."

"Bọn em về rồi đây." Diêu Từ Đồng vừa dứt tiếng, liền có tiếng nói trẻ con vang lên, cùng lúc trong phòng xuất hiện ba bóng dáng, một lớn hai nhỏ. Còn ai khác ngoài ba tiểu quý kia.

"Đây là chị Kati." Diêu Từ Đồng đưa mắt ra hiệu với ba đứa nhóc.

"Chào chị Kati, em là Tiểu Lạc." Tiểu Lạc vẫy tay với Kati, cười tươi nói.

"Em là Rak." Rak đáng yêu chớp chớp mắt.

"Em là Yom." Yom cười tủm tỉm.

Vì ba đứa nhóc hiện ra cho Kati thấy nên cô mới có thể nhìn được chúng, không giống như Diêu Từ Đồng, là tự nhiên mà thấy rõ mọi hồn ma, linh hồn hay thần thánh.

"Nhà chị Kati có người là thầy sao?" Yom đột nhiên hỏi khiến Kati kinh ngạc nhìn. Cậu bé liền chỉ chỉ vào người Kati, cô ấy nhìn xuống, thấy sợi dây chuyền mà ba cô ấy đưa cho đã rơi khỏi cổ áo.

"Đúng vậy, là ba chị." Kati cười nhẹ, sau đó nhìn qua Diêu Từ Đồng, "Vừa rồi cậu đã chọc giận ma nữ kia, chắc chắn nó sẽ tìm cậu tính sổ. Cậu đeo cái này vào, ba viên ngọc và tượng Phật sẽ bảo vệ cậu." Kati cởi sợi dây chuyền của mình ra, định tròng vào cổ cho Diêu Từ Đồng nhưng cô ngăn lại.

"Minh có ba đứa nhóc rồi, không sao. Ngược lại cậu ở đây, nên có nó bảo vệ." Điều Từ Đồng từ chối, cô không muốn bạn mình gặp nguy hiểm.

"Nếu ai ở gần anh Lom đều bị hại, thì người thân và những cô bạn gái của anh ấy đã gặp nguy hiểm từ lâu. Riêng cậu, vừa rồi đã phá hư chuyện tốt của nó nên mình mới lo lắng đó." Kati vẫn kiên quyết, nói xong liền trùng sợi dây chuyền vào cổ của Điều Từ Đồng.

"Em nghĩ chị Kati nói đúng." Yom, Rak và Tiểu Lạc đi sang ngồi ở bàn gỗ, nhìn qua Điều Từ Đồng. Yom nói tiếp, "Vừa rồi khi đuổi theo ma nữ đó, xuyt chút nữa bọn em đã bắt được nó nhưng đột nhiên xuất hiện một đám mây kỳ lạ như có lỗ xoáy bên trong, ma nữ đó liền chạy vào đó. Em và Rak đuổi theo nhưng lại không vào được."

"Đó chính là ma thuật tà ác rồi. Chắc chắn có phù thủy nào đang giúp nó." Điều Từ Đồng nhẹ nhắn mày, "Không lẽ có người đang nguyên rủa Wayupak?"

"Nếu cần thiết, mình sẽ nhờ ba giúp đỡ." Về mặt Kati trở nên ngưng trọng, "Trước mắt chúng ta nên tìm cách giúp anh Lom tạo lá chắn để bảo vệ."

Điều Từ Đồng cười lạnh, "Anh ta không tin bản thân bị ma ám, lúc này còn nói mình bị điên. Vậy làm sao giúp anh ta?"

"Mình sẽ tìm cơ hội nói với anh ấy." Kati vỗ vỗ vai của Điều Từ Đồng, "Giờ nói sang chuyện của cậu. Cậu ở bên Tararin sao rồi, sao không chuyển qua đây ở chung với mình?"

Nghe Kati nói vậy, Điều Từ Đồng mới chợt nghĩ ra, mình nên sang đây mới đúng, cũng không ảnh hưởng tới việc đi làm. "Được, giờ mình đi thu dọn hành lý ngay lập tức." Nói xong cô liền đứng lên, phẩy tay với ba đứa nhóc đang ngồi nhìn đăm đăm vào túi đồ trên bàn, "Giúp chị một tay, lát nữa các em có thể ăn thỏa thích. Chị mua nó cho các em mà."

Nghe vậy, ba đứa nhóc liền vui mừng reo lên, sau đó tung tăng dẫn đầu đi ra ngoài, Điều Từ Đồng bất đắc dĩ cười lắc đầu. Kati cầm túi xách lên cũng theo sau đó, "Mình cùng đi với mọi người." Cô ấy cũng muốn xem thử khu nghỉ mát Tararin ra sao.

Điều Từ Đồng lấy điện thoại ra, vừa đi vừa gọi cho Nathee. Cô và Kati và ba đứa nhóc đứng trước văn phòng làm việc đợi anh ta. Chỉ năm phút, Nathee đã chạy xe tới. Anh ta lịch sự đi ra mở cửa xe. Điều Từ Đồng cười nhạt nói, "Bạn tôi sẽ đi cùng chúng ta."

"Mời cô Kati!" Nathee nhìn Kati một lúc rồi mới chuyển sang mở cửa xe sau, để hai người ngồi. Vì vậy Yom ngồi kế anh ta, Tiểu Lạc và Rak ngồi chen với Điều Từ Đồng và Kati.

Nathee nhìn qua kính chiếu hậu, cười hỏi, "Cô Kati thấy thời tiết ở đây thế nào?"

"Rất thoải mái, ở Bang kok lúc này rất nóng." Kati cười trả lời.

"Cô Kati sẽ ở đây tới khi viết xong sách sao?"

"Phải, hoàn cảnh ở đây rất thích hợp cho tôi sáng tác."

Thấy Nathee cứ bắt chuyện với Kati, môi của Điều Từ Đồng gợi lên, đầy thâm ý nhìn hai người họ.

Tiểu Lạc và Rak cười tùm tùm, "Có người để ý chị Kati rồi." Tiểu Lạc trêu chọc Kati.

Kati trừng mắt Tiểu Lạc, bắt gặp Điều Từ Đồng cười như không cười nhìn mình, mặt của Kati chợt ửng hồng. Cô ấy hiểu Điều Từ Đồng đang nghĩ điều gì, đưa mắt nhìn về người phía trước, môi của cô ấy bất giác giương lên. Nathee quả thật là một chàng trai khiến người ta có hảo cảm ngay lần đầu tiên gặp mặt, cô ấy cũng có chút rung động. "Cô Kati và cô Ali có muốn vào thị trấn tham quan không?" Nathee lại hỏi.

Nghe vậy, ba tiểu quý liền mắt sáng rực, đổ dồn ánh mắt về phía Điều Từ Đồng, gật đầu như gà mổ thóc.

Điều Từ Đồng mỉm môi cười, bất đắc dĩ lắc đầu. Nathee thấy vậy nên hiểu lầm, "Cô Ali không muốn đi sao?"

"Tức nhiên là đi rồi!" Ba tiếng la đồng loạt vang lên.

"Két" Nathee phanh xe ngay lập tức, anh ta ngăn người trong giây lát rồi mới quay ra sau, ngo ngắc nhìn vào Điều Từ Đồng và Kati, "Vừa rồi hai cô có nghe được gì không?" Rõ ràng không phải tiếng của cô Kati và cô Ali.

Điều Từ Đồng chớp chớp mắt, lắc đầu.

Kati bình tĩnh vô cùng nói, "Không có. Chắc anh Nathee nghe lầm rồi."

Nathee nhẹ nhúm mi, anh ta nghe lầm thật sao? Rõ ràng là có tiếng của trẻ con vang lên ở phía sau xe, nhưng sao chỉ mình anh ta nghe thấy? Thật sự là nghe lầm?

Nathee vẫn chưa hết nghi hoặc quay người lại, tiếp tục lái xe. Điều Từ Đồng âm thầm liếc sang bên, trừng mắt Tiểu Lạc, Rak, sau đó là Yom. Xém chút đã xảy ra chuyện rồi!

Tiểu Lạc, Rak và Yom thè lưỡi, cười hi hi nhìn Điều Từ Đồng. Vừa rồi do quỳnh quáng nên bọn họ đã la lên cho Nathee nghe, cũng may là chưa hiện

hình, nếu không chắc anh ta đâm cả xe vào gốc cây bên đường rồi.

Kati cố gắng nhin cười, thỉnh thoảng liếc nhìn Nathee. Anh ta cũng thật đáng yêu, cô ấy nghĩ anh ấy thích hợp làm nam chính trong bộ truyện tiếp theo của mình.

Hai mươi phút sau, xe vào tới thị trấn. Nathee đỗ xe ở bãi trước lối vào chợ. Anh ta thật ga lăng khi lại xuống mở cửa xe cho Diêu Từ Đồng và Kati, "Bên trong có bán đầy đủ mọi thứ, cô Ali và cô Kati cứ việc đi dạo thoải mái."

Nathee dẫn Diêu Từ Đồng và Kati đi tới một quán nước gần đầu khu chợ, có bày bàn ghế trước sân, "Uống nước trước đã, sau đó tôi đợi hai cô ở đây." Nathee kéo ghế ra cho Diêu Từ Đồng và Kati, cười nhẹ nói.

Diêu Từ Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, khu chợ này thật dễ thương, đa số đều là các cửa hàng có tường màu hồng và đỏ nhạt, thiết kế trong ngoài đều giống như các cửa hàng ở Pháp. Trên đường vô cùng sạch sẽ, không một mảnh rác, còn có khuôn viên trồng cây xanh, hoa và vòi phun nước ở giữa chợ, thật thơ mộng.

"Cho ba ly sữa lạnh, *hia Phong!" Nathee nhìn vào trong quán, hơi lớn tiếng nói.

"Chờ tôi một lát, sẽ có ngay." Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, làn da rám nắng, vẻ ngoài hiền lành ngoài đầu nhìn ra ngoài nói. Vừa nhìn Diêu Từ Đồng liền biết ông ấy là người Hoa.

Một lúc sau, hia Pong bung sữa ra, hơi ngạc nhiên khi thấy sự hiện diện của cô và Kati, ông ta nhìn vào Nathee hỏi, "Hai cô gái xinh đẹp này là ai vậy, cậu Nathee?"

"Cám ơn hia Phong!" Diêu Từ Đồng lịch sự gật đầu khi hia Phong đặt ly sữa ở chỗ mình, Kati cũng vậy.

"Đây là trợ lý mới của anh Pathapee, cô Ali." Nathee đưa tay về phía Diêu Từ Đồng, giới thiệu với hia Phong, sau đó anh nhìn sang Kati ngồi ở bên tay trái của Diêu Từ Đồng, "Còn đây là cô Kati, khách ở vườn nho Sai Lom của anh Wayupak."

"Ồ, thì ra là quen biết với Din và Lom." Hia Pong bày ra vẻ mặt hiểu rõ, xem ra ông ấy cũng rất thân với hai người kia nên mới gọi tên riêng của họ như vậy.

"Cô Ali đây là người Hoa." Nathee cười nói.

Hia Pong nhẹ giật mình, "Vậy sao?" Ông ấy nhìn vào Diêu Từ Đồng, "Chúng ta cũng xem như là đồng hương rồi, ba của tôi là người Hoa."

Diêu Từ Đồng cười tao nhã, dùng tiếng Hoa nói, "Tôi rất vui vì gặp người Hoa ở đây."

"Ha ha, rảnh rồi cô cứ tới chợ, tôi đều miễn phí nước cho cô." Hia Pong cũng dùng tiếng Hoa đáp lại Diêu Từ Đồng.

Nghe hai người họ nói chuyện, Nathee và Kati cười nhíu mày, bởi vì hai người không hiểu được gì. Rak và Yom cũng vậy, nhưng Tiểu Lạc lại hiểu. Cô bé vui vẻ reo lên, "Vậy sau này chúng ta đều tới đây uống nước đi!"

Rak và Yom ngồi bên tay phải của Diêu Từ Đồng, nghe thấy có đồ uống thì hai mắt sáng rực, chớp chớp mắt nhìn cô.

"Cám ơn hia Pong, có rảnh tôi lại tới." Cô chỉ khách sáo nói vậy, chứ thật sự cũng không dám uống miễn phí.

Hia Pong lại nói mấy câu rồi quay trở vào quán, Diêu Từ Đồng ném thử sữa, "Thật ngon!" Cảm giác sánh mịn cứ như sữa chua, lại có mùi thơm nhẹ, thấm vào ruột gan.

"Đúng vậy, mình bắt đầu ghiền rồi đây." Kati uống một hơi hết nửa ly, gật đầu khen ngợi.

Rak, Yom và Tiểu Lạc thêm thường nhìn, vì có Nathee ở đây nên ba đứa không thể ném thử được.

"Đây là sữa được lấy từ nông trại Adisuanrangsan của anh Akkanee." Nathee cười nói.

"Nông trại cũng ở gần khu nghỉ mát của chúng ta sao?" Diêu Từ Đồng hiếu kỳ hỏi.

Nathee gật đầu, "Nhưng nằm sát bên vườn nho Sai Lom, nhà bọn họ nằm trong địa phận của nông trại. Gia đình Adisuan có đất rộng bao la, thuộc hạng nhất nhì ở Pak Chong này."

Diêu Từ Đồng hiểu rõ nên nhẹ gật đầu, hèn gì Pathapee lại không muốn có người chen vào cổ phần trong khu nghỉ mát, bởi vì đều là tài sản riêng của gia đình anh, không cần vốn đầu tư cũng dư sức mở rộng.

Một lát sau, Nathee ngồi ở quán nước chờ, còn Diêu Từ Đồng và Kati dẫn theo ba đứa nhóc đi sâu hơn vào khu chợ. Kati luôn miệng nói không cần sắm gì, nhưng sau đó thấy gì cũng muốn mua. Quần áo, kính mắt, nón hay túi xách, giày dép, chỉ mới một giờ đồng hồ mà trên tay có gần mười túi đồ.

Diêu Từ Đồng lắc đầu cười, "Cậu không muốn sắm gì mà đã mua nhiều đây rồi, cậu có húng chắc sẽ mua cả chợ."

"Tại chúng nó đẹp quá mà." Kati nhăn mũi nói.

Điều Từ Đồng nhìn xuống ba túi xách mình cầm trên tay, đều là mua cho ba đứa nhóc, cái gì cô cũng có nên không cần mua thêm gì, chỉ mua một ít đồ dùng riêng của con gái.

"Chúng ta về thôi, đừng để Nathee đợi quá lâu." Điều Từ Đồng nói xong liền đưa tay qua muốn giúp Kati cầm tiếp đồ.

"Cướp cướp! Mau bắt hắn lại!" Đột nhiên phía trước có tiếng la, Điều Từ Đồng và Kati liền nhìn sang, là một cô gái đang la lớn chỉ theo một người đàn ông đang chạy nhanh qua trước mặt cô và Kati, trên tay hắn ta còn cầm túi xách của phụ nữ.

"Rak, Yom, mau giúp cô ấy." Điều Từ Đồng vừa dứt lời, hai đứa nhóc liền đuổi theo, Điều Từ Đồng và Kati, Tiểu Lạc theo sau đó.

Rẽ qua nhiều ngã rẽ, khi chạy gần tới quán nước của hia Pong, tên đàn ông kia đột nhiên cảm thấy như mình bị ai đánh thật mạnh vào đầu, khiến hắn ta phải dừng lại, nhìn nhanh ra sau, nhưng lại không thấy gì. Hắn ta lại muốn chạy tiếp thì chân giống như nặng ngàn cân, không thể nào nhấc lên nổi.

"Mau bắt lại! Ăn cướp!" Cô gái kia vẫn la inh ỏi ở phía sau, do mang giày cao gót nên cô ta không chạy nhanh bằng Điều Từ Đồng và Kati.

Khi Điều Từ Đồng và Kati đuổi gần tới, từ xa đã thấy tên cướp kia đứng sừng sững trên đường, Rak và Yom ngồi trên đất, giữ chặt chân của hắn ta, còn Tiểu Lạc bịt chặt miệng, không cho hắn ta la.

Điều Từ Đồng đang đi nhanh sang, nhưng bất ngờ bị người chặn lại. Đưa mắt nhìn lên, là một thanh niên tuấn mĩ có ngũ quan như điêu khắc, đang lạnh lùng nhìn xuống cô, "Mau trả đồ đã giật lại đây!" Người thanh niên túm lấy cánh tay của cô, gắt gọng nói.

Điều Từ Đồng nhú mày nhìn vào người thanh niên, đôi môi cu ầu hơi vênh lên thật đáng yêu nhưng sao lời nói ra chẳng đáng yêu chút nào, "Anh có làm không vậy, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi giật đồ của người ta?" Điều Từ Đồng hờn giận hỏi.

Điều Từ Đồng giật mạnh tay ra, vừa thoát được cô liền muốn sang chỗ tên cướp lấy lại túi xách, chứng minh mình trong sạch.

Nhưng không ngờ lại bị người ôm từ phía sau, hai tay bị cầm chặt, tiếng nói đầy từ tính vang lên bên tai, "Chính tại tôi nghe người ta kêu cứu, và trước mắt tôi chỉ có cô."

Kati bị câu nói của người thanh niên làm cho ngớ người trong mấy giây, sau đó mới cố kéo Điều Từ Đồng ra khỏi tay người thanh niên. Anh ta nói chuyện thật dễ khiến người ta hiểu lầm!

"Là chúng tôi đang giúp người ta bắt cướp." Kati không thể cứu Điều Từ Đồng ra được, vì người thanh niên này giữ cô rất chặt, "Không tin anh có thể hỏi cô ta." Kati bực bội chỉ tay về phía sau, cô gái vừa rồi tri hô mình bị cướp đang chạy chậm tới.

"Fai, mau giúp Milk bắt cướp lại!" Cô ta vừa nhìn thấy người thanh niên này liền nũng nịu nói.

Điều Từ Đồng nhẹ nhăn mày, tiếng của cô ta thật chói tai.

"Đã bắt được rồi đây." Người thanh niên nhìn xuống đỉnh đầu của Điều Từ Đồng, nói với cô gái kia.

Cô ta giật mình kinh ngạc, sau đó phát tay không ngừng, "Không phải cô ấy, là tên kia." Cô ta chỉ tay về phía người đang ông đang đứng chết trân ở phía trước, sắc mặt hiện lên quái lạ, "Sao hắn ta không chạy nữa?"

Lúc này Nathee cũng từ quán của hia Pong đi lại, "Có chuyện gì vậy, cô Ali?" Nathee nghi hoặc nhìn vào Điều Từ Đồng, nhưng khi ánh mắt anh ta vô tình chạm tới người thanh niên đang ôm chặt cô thì anh ta ngạc nhiên hỏi, "Anh Akkanee, anh làm gì cô Ali vậy?"

Điều Từ Đồng nghe Nathee hỏi xong liền ngạc nhiên mở to mắt, sau đó nghiêng đầu nhìn qua phải, lớn tiếng hỏi, "Lại là nhà Adisuan các anh?"

.....

Duy Ảnh: *Hia = anh, đây là cách gọi của người Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bạn Gái Của Din?

"Anh Nathee quen cô ta?" Fai ngạc nhiên nhìn vào Nathee hỏi.

"Đây là thư ký riêng của anh Pathapee." Nathee nhẹ nhú mi, Akkanee thường ngày vẫn ôn nhu, hòa nhã với mọi người, nhưng sao giờ lại hành động

như vậy ở chốn đông người, "Có phải đã có gì hiểu lầm không?"

"Buông tôi ra được chưa?" Điều Từ Đồng khó chịu nhìn ra sau, cô lại làm ơn mắc oán rồi.

Người thanh niên cũng chính là Fai vì giật mình với câu nói của Nathee nên hơi nói lỏng tay, Điều Từ Đồng liền vùng vẫy thật mạnh, sau đó quay nhanh lại, lạnh mặt nói, "Lần sau nếu muốn làm anh hùng thì làm ơn nhìn rõ ràng trước rồi hãy ra tay."

Cô đi qua chỗ tên cướp, lấy túi xách từ tay hắn, đem trả lại cho cô gái kia, "Của cô đây." Thấy cô gái định mở miệng nói gì, cô lại nói tiếp, "Không cần cảm ơn. Anh ta đã thay cô nói rồi." Cô liếc nhìn Fai.

Anh nín chặt môi, vài giây sau mới lên tiếng, "Tôi xin lỗi chuyện vừa rồi, nhưng cô cũng không nên nói móc tôi như vậy."

"Tôi thay mặt Fai xin lỗi cô, cô bỏ qua cho nhé. Tiệm của tôi ở bên này, cô ghé sang uống ly nước để tôi nói lời cảm ơn cô." Cô gái mặc váy hồng bó sát người kia mỉm cười nhìn Điều Từ Đồng, cô ta có mái tóc xoắn màu nâu, trang điểm hơi đậm nhưng cách nói chuyện thì mềm mại tới nỗi muốn chảy nước.

"Không cần. Tôi phải về rồi." Điều Từ Đồng nhẹ lắc đầu, sau đó nắm lấy tay của Kati muốn đi.

Nathee nhặt lên những túi xách mà Điều Từ Đồng làm rơi trên đất, cười nhạt với Fai, "Chuyện tên cướp giao lại cho anh Akkanee." Sau đó xoay người đi theo Điều Từ Đồng và Kati.

Khi ba người họ đi ngang qua tên cướp giật, thật kỳ dị là hắn ta đột nhiên ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Fai hơi giật đuôi chân mày, và cô gái kia đưa tay ôm lấy miệng khi thấy tên cướp tự nhiên ngã xuống. Không ai thấy được hắn ta đã bị Yom đánh ngất.

Sau đó Fai nhẹ nhàng mi nhìn theo bóng dáng của Điều Từ Đồng, vẻ mặt có gì đó khác lạ, cũng không biết anh đang suy nghĩ điều gì.

...

"Cô thật sự muốn sang vườn nho ở?" Pathapee hay nên gọi anh một cách thân mật là Din. Anh nhìn vào Điều Từ Đồng đang thu dọn hành lý ở trong phòng.

Điều Từ Đồng để vali trên giường, sau đó lấy quần áo trong tủ bỏ vào, vẫn không ngưng tay khi trả lời Din, "Phải. Nhưng anh yên tâm, tôi vẫn làm việc cho anh."

Kati nhìn Điều Từ Đồng, rồi lại nhìn qua Din đang đứng dựa người vào khung cửa, hai tay ôm ngực nhìn từng cử động của Điều Từ Đồng. Sao cô ta lại cảm giác được chút gì đó ở giữa hai người họ vậy?

"Cô muốn đi bộ sang đây?"

Nghe vậy, Điều Từ Đồng ngưng tay lại, quay sang nhìn vào Din, nhướn mi hỏi, "Anh nghĩ hiện tại tôi có thể mua được xe?" Thề cô không dám rút, chẳng khác gì tài khoản bị đóng băng. Nếu còn nhiều tiền mặt, cô cũng không cần làm trợ lý riêng cho anh. Dù gì chỉ mất hai mươi phút đi bộ, coi như tập thể dục đi.

"Nếu cô đã quyết định thì tôi không ngăn cản nữa. Sáng mai tôi cho người mang xe sang cho cô." Nói hết câu Din liền xoay người rời đi, để lại Điều Từ Đồng kinh ngạc chớp chớp mắt nhìn theo bóng dáng anh.

Một lúc sau cô mới hoàn hồn, nhìn qua Kati hỏi, "Vừa rồi cậu có nghe anh ta nói gì không?"

"Anh Pathapee nói sáng mai sẽ cho người mang xe sang cho cậu. Đồng nghĩa với việc anh ta tặng xe." Kati cười mỉm, hai mắt sáng rực nhìn Điều Từ Đồng, "Cậu mau khai báo hết cho mình, thật ra cậu và anh ta đã có chuyện gì xảy ra?"

"Anh ấy vẫn thường nhìn chị Đồng Đồng bằng ánh mắt kỳ lạ." Đột nhiên Rak lên tiếng.

"Là chính anh ấy muốn giữ chị Đồng Đồng lại đây." Yom ngồi trên ghế, vừa ăn nho vừa nói.

"Còn ôm chị ấy ở chỗ đông người." Tiểu Lạc bồi thêm một câu.

Kati mở lớn mắt, hé miệng kinh ngạc, "Thật sao?" Cô ấy nhìn ngay sang Điều Từ Đồng, "Cậu còn không mau kể cho mình nghe?"

Điều Từ Đồng hai tay ôm ngực, nhướn mày nhìn lướt qua ba đứa nhóc, "Kể tiếp đi." Có mười phần uy hiếp trong ánh mắt và lời nói của cô, nên ba đứa nhóc ngoan ngoãn im miệng lại, bẽn lẽn nhìn sang chỗ khác.

Điều Từ Đồng lắc đầu, hết nói nổi với chúng. Cô nhìn vào Kati, "Không phải đẹp đẽ như trong truyện cậu viết đâu. Anh ta hiểu lầm mình tới khu nghỉ mát với mục đích xấu, sau đó còn uy hiếp mình làm việc cho anh ta. Mình chưa muốn rời khỏi Pak Chong, lại muốn kiếm tiền nên mới chấp nhận làm trợ lý riêng cho anh ta." Vì ở đây xa xôi thành thị, phong cảnh lại xinh đẹp, yên bình, rất thích hợp cho cô định cư một thời gian dài. Lại có nhiều chuyện khiến cô quên đi những việc không vui, không thời gian nghĩ tới những người khiến mình đau lòng.

"Chúng ta đi thôi." Điều Từ Đồng cầm theo hành lý đi ra ngoài. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, hít sâu một hơi, nhẹ mỉm cười, cuộc sống mới của cô sẽ bắt đầu tại nơi đây.

*

Nhà Adisuan

Giữa nông trại Adisuanrangsang, có một ngôi nhà màu xanh xinh đẹp nằm trong khoảng đất rộng lớn, cỏ xanh tươi tốt, cây kiểng được cắt tỉa gọn gàng, và vườn hoa hồng đủ màu sắc tràn ngập bướm do chính tay nữ chủ nhân của ngôi nhà tự tay vun trồng, chăm sóc. Nhà Adisuan.

"Buổi chiều hôm nay có món canh mà Din thích, con nhớ ăn nhiều một chút." Tiếng nói dịu dàng, trong veo khiến người nghe vô cùng thoải mái vang lên. Phóng mắt nhìn lại, ở hành lang bên hông phòng khách, có ba người đang ngồi chỗ bàn ăn và một người ngồi ở băng ghế gỗ sát lan can bên trái.

"Mẹ chỉ nấu món Din thích thôi sao?" Người thanh niên ngồi trên băng ghế nhẹ nhếch môi cười, gương mặt tuấn mĩ xen lẫn nho nhã và một chút trẻ con. Anh mặc quần tây đen, áo sơ mi trắng thoát hai nút để lộ áo thun trắng bên trong, dù tùy ý nhưng không mất phong độ. Đây không phải là người sáng nay vừa mới gây chuyện với Diều Từ Đồng, Fai sao?

"Trên bàn còn không phải đều là món trái cây mà em thích?" Din nhướn mi, cười nhạt. Anh ngồi dựa lưng vào ghế, một tay đặt trên bàn cầm nhẹ ly nước cam, một tay bỏ vào túi quần. Bộ suit màu xám nhạt mặc trên người anh vô cùng đơn giản nhưng lại toát lên nét thanh lịch và tao nhã vô hạn.

Lúc này có một người thanh niên từ phòng khách bước ra, quần tây trắng xoắn gấu, áo thun xanh mực ngắn tay, không quá lịch lãm nhưng lại tạo cảm giác thoải mái và nhẹ nhàng. Nhưng sao gương mặt tuấn mĩ đầy tà tử của anh lại có chút mệt mỏi như vậy?

Fai đưa mắt sang, nhìn thấy liền ngạc nhiên hỏi, "Lom, có chuyện gì vậy?" Tuy quan tâm nhưng khóe miệng hơi cong lên và ánh mắt mang ý cười đã bán đứng Fai, "Nhìn mặt anh giống hết cái mông khi ấy, cả vườn nho bị hồng hết à?"

Nghe vậy, Lom ngừng lại, nở nụ cười với Fai, sau đó anh chậm rãi đi sang, rồi nhanh tay đánh vào đầu của Fai một.

"Đau!" Fai dù đã tránh nhưng vẫn không kịp, anh ôm đầu nhìn qua Lom đã ngồi xuống bên cạnh mình.

"Lom, có ổn không con? Nhìn con như đang bị bệnh, mắt thì lờ mờ xuống như thiếu ngủ. Công việc vất vả quá à?" Người phụ nữ xinh đẹp đang nói chuyện chính là mẹ của những chàng trai xuất sắc này, Supansa Adisuan. Tuy rằng hơn bốn mươi tuổi nhưng sắc mặt hồng hào không khác gì phụ nữ hơn ba mươi. Bà mang vẻ đẹp đặc trưng của người phụ nữ Thái truyền thống, đoan trang và dịu dàng như nước.

"Anh nghĩ không phải vì công việc đâu em, có lẽ là vì các cô gái rồi." Người đàn ông trung niên ngồi ở đầu bàn bên phải vừa nói xong liền cười lớn này là Montree Adisuan, ba của Din, Lom, Fai, Nam và một người nữa vẫn chưa xuất hiện, Suparat Adisuan. Tuy rằng ông đã hơn bốn mươi nhưng đáng vẻ vẫn còn phong độ, theo cách nói của ngôn tình thì đây chính là mẫu hình tuấn mĩ đại thúc.

"Ba hiểu con, Lom à. Con đang say đắm trong tình yêu, giống như ba hồi còn trẻ vậy. Ha ha." Nghe ông Montree nói vậy, bà Supansa bĩu môi, liếc xéo ông ấy một. Sau đó cùng Lom nhìn xem ông ấy sẽ nói gì thêm, "Nhưng mà con nên kiểm chế nó, con nên quan tâm tới sức khỏe của mình."

Din ngồi bên tay phải của bà Supansa, nghe vậy liền phì cười. anh hiểu ba anh đang muốn nói điều gì. Chắc đang ám chỉ Lom dùng quá nhiều sức lực cho chuyện chăn gối với các cô bạn gái, bị vắt kiệt sức nên mới không có tinh thần như vậy.

"Anh! Anh đang nói gì vậy? Thật là kinh khủng mà!" Bà Supansa nhin không nổi nữa nên lên tiếng, nhíu mày nhìn ông Montree.

"Thật sự là anh đã yêu say đắm hồi anh còn trẻ mà." Ông Montree cười, nhẹ nháy mắt với bà Supansa.

"Con không sao ạ." Lom không có sức sống nhìn vào ông Montree nói, "Ba nên quan tâm tới Din kìa, anh ấy đã có bạn gái rồi."

Nghe vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn vào Lom, bao gồm Din. Tại sao anh có bạn gái khi nào mà chính bản thân anh cũng không biết?

"Hôm nay con gặp cô ấy ở vườn nho." Lom thần nhiên nói.

Fai ngồi kế bên anh cũng gật đầu, cười nhẹ nói, "Phải đó mẹ, con cũng thấy cô ấy rồi."

Bà Supansa vui vẻ nhìn qua Din, "Thật hả Din? Sao con không nói cho mẹ biết?"

Din nhẹ nhún mi, "Con không có bạn gái mẹ ạ. Mẹ đừng nghe Lom và Fai nói bậy."

Fai chỉ tay về phía Din, nhướn mi, "Anh không được chối, em đụng mặt cô ấy ở chợ trong thị trấn rồi. Cô ấy đi cùng với Nathee và khách của Lom."

Lom bĩu môi, "Phải, khách ở vườn nho của em là do chị Sarah đưa đến, là bạn thân của cô ấy."

Nghe vậy, đột nhiên Fai kinh ngạc, quăng cả chùm nho trên tay, "Sarah hả?" Anh hỏi ngược lại Lom.

"Ồ." Lom gật đầu xác nhận.

Fai liền nhìn qua Din, cười nhếch môi, "Din, anh còn nhớ chị Sarah không?"

Din lập tức nghiêm mặt nhìn Fai, "Thôi đi Fai!"

Fai liền cười lớn đầy thích thú khiến cho bà Supansa nghi hoặc nhìn vào Din, thấy anh đang gãi gãi hai tay, bà nhẹ cười hỏi, "Có chuyện gì vậy con?"

"Con nổi hết cả da gà rồi ạ." Din nhăn mày nói, bà Supansa và ông Montree thấy đứa con nghiêm nghị này của mình làm hành động trẻ con như vậy, liền cười lớn ra tiếng.

"Ha ha!"

Sau đó bà Supansa nhếch mày nhìn Din, quay lại chuyện vừa rồi vẫn chưa nói xong, "Con còn gì để nói không?" Ông Montree cũng hứng thú nhìn Din.

Din đưa tay nhẹ bóp trán, bất đắc dĩ giải thích, "Cô ấy chỉ là thư ký riêng của con thôi mẹ ạ." Hóa ra là họ đang nói tới Ali, làm anh hết cả hồn. Cứ ngỡ mình thật sự có cô bạn gái từ trên trời rơi xuống chứ.

Nghe vậy, hai mắt của bà Supansa rực sáng, cười ả ỷ hỏi, "Cô ấy ra sao? Là người ở đâu? Tên gì? Bao nhiêu tuổi?"

Din hơi run rẩy khóe môi, dờ khóc dờ cười nhìn mẹ của mình giống như đang tra hỏi tội phạm, "Cô ấy rất xinh đẹp mẹ ạ. Tên Ali, hơn hai mươi tuổi, là người Hoa." Din chưa nói gì thì Fai đã nhảy vào trả lời, anh đã hỏi qua người ở khu nghỉ mát, nên mới biết.

"Vậy sao?" Bà Supansa nhướn mi, sau đó cười tủm tỉm. Vẻ mặt như đang suy tính gì đó.

"Nhưng cô ấy có vấn đề về thần kinh mẹ ạ." Đột nhiên Lom nói câu này khiến cho bà Supansa giật mình.

"Thật hả Din?" Bà Supansa nghi hoặc hỏi Din.

"Em nói bậy gì vậy?" Din trừng mắt với Lom một, rồi mới nhìn vào bà Supansa nói, "Cô ấy là con nhà danh giá, thông minh xinh đẹp, hoàn toàn không phải như Lom nói. Nhưng con xin đính chính, con lấy góc nhìn của một ông chủ nhìn nhận trợ lý của mình nhé." Biết chắc mẹ của mình sẽ hiểu lầm nên Din nói rõ trước.

"Cô ấy vừa tới vườn nho đã nói những điều kỳ lạ, vô lý. Vậy còn không phải không bình thường?" Lom ngồi dựa lưng ra sau, hai tay gác trên thành của lưng ghế, nhướn mày nhìn Din.

"Cô ấy nói gì?" Din vẫn không tin tưởng, Diêu Từ Đồng là con gái của Diêu gia, sao có thể giống như lời Lom nói được.

Fai cũng nghĩ giống Din, mặc dù anh hiểu lắm cô là người giật túi xách, nhưng cô không hề xử sự như những cô gái đánh đá, cô ấy có giáo dục rất tốt.

Bà Supansa và ông Montree chăm chú nhìn Lom, "Cô ấy nói con bị ma nữ đeo bám." Lom hơi hờn giận nói, nghĩ tới là anh bức mình rồi.

"Cô gái kia chắc nói đúng rồi. Nhìn vẻ mặt gần đây của cậu Lom rất khác thường, mà như vậy ở quê của Nakree gọi là bị nguyên rủa đó ạ." Lom vừa dứt lời, mọi người chưa kịp giật mình lại bị câu nói của người bùng thức ăn ra làm cho giật nảy người, nhất là bà Supansa.

"Thật sao Nakree?" Bà Supansa vừa hoảng hồn vừa nghi hoặc nhìn vào cô gái có mái tóc xoăn màu vàng, búi cao tóc trên đầu, gương mặt hơi ốm và khi nói chuyện miệng của cô ấy luôn bẻ tới bẻ lui nhìn rất là mệt.

"Thật đó ạ." Nakree gạt mạnh đầu xác nhận, đây là người làm trong nhà, cũng thường xuyên phụ trách quét dọn ở khu nhà sàn của Lom, "Bà chủ phải đưa cậu Lom đi xem thầy đi ạ, không thôi..."

"Nakree." Lom không cảm xúc lên tiếng, Nakree lập tức im miệng, co rụt cổ vì sợ hãi.

Bà Supansa liếc mắt nhìn Lom, "Con không được xem thường đâu Lom. Mẹ phải gấp cô thư ký của Din hỏi rõ ràng. Din, con dẫn cô ấy tới đây đi." Câu sau bà ấy quay sang nhìn Din nói.

"Mẹ cũng tin lời diên khùng này sao mẹ?" Lom nhăn mày nhìn bà Supansa.

"Anh cũng nghĩ không cần đi thầy mo gì hết, chỉ cần Lom bớt tiếp xúc với các cô gái lại thì sẽ khỏe hẳn." Ông Montree bất đắc dĩ nhìn Lom, ông ấy nghĩ rằng anh không biết tiết chế.

Lom ngẩng đầu nhìn trời, khó có thể nói cho mọi người hiểu, "Con luôn chú ý sức khỏe của mình, nên mọi người yên tâm đi ạ."

Tuy rằng Lom nói vậy, nhưng bà Supansa vẫn không yên tâm, không bàn tới nữa nhưng vẫn đề trong lòng. Bà ấy nhìn sang Din, "Ngày mai con dẫn bạn gái của con sang gặp mẹ."

Lần này tới Din phìền muộn, "Cô ấy không phải bạn gái của con mà mẹ." Anh cười bất đắc dĩ nói.

"Được rồi được rồi, con chỉ cần làm theo lời mẹ nói." Bà Supansa không cho Din có cơ hội phản bác, "Chúng ta ăn cơm thôi." Thức ăn đã được dọn lên đầy đủ, bà ấy liền gọi mọi người ngồi vào bàn.

Fai và Lom chậm rãi đi sang, Fai cười vui sướng khi thấy người gấp họa nhìn Din, khiến cho anh muốn đập một vào đầu Fai. Còn Lom vẫn nhẹ nhàng

mày, vì nhớ tới lời của Diêu Tử Đồng nói. Cuối cùng anh vẫn định ninh là cô bị thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Không Cần Quan Tâm Tới Cô Ta

Sáng sớm hôm sau, Din giữ đúng lời hứa, sai người mang xe tới cho Diêu Tử Đồng. Nhìn chiếc xe bán tải màu hồng nhạt ở đầu xe, pha lẫn xanh lá ở sau xe vô cùng dễ thương trước mắt, khoe miệng của cô nhẹ run rẩy. Đúng là vùng nào chạy xe này, xe này thích hợp nhất chạy ở vùng núi như Pak Chong.

Kati nhẹ che miệng, nói khẽ vào tai của Diêu Tử Đồng, "Minh cứ tưởng anh ấy sẽ mua siêu xe cho cậu chứ?"

"Cậu nghĩ đây là truyện ngôn tình cậu viết à?" Diêu Tử Đồng nhướn mày nhìn Kati, cô cũng không tự kỷ tới nỗi nghĩ rằng Pathapee sẽ mua xe cho mình. Anh ta không phải dạng người dễ dàng đổ trước một cô gái, dù xinh đẹp tới cỡ nào.

"Cô Ali, tôi đã đồ đầy xăng cho cô rồi ạ." Một người thanh niên có màu da rám nắng, thân hình hơi mũm mĩm, gương mặt tròn trịa hiền lành phúc hậu, lễ phép dùng hai tay đưa chìa khóa cho Diêu Tử Đồng.

"Anh tên gì?" Diêu Tử Đồng nhận lấy chìa khóa, thân nhiên hỏi.

"Dạ tôi tên Sek ạ." Người thanh niên trả lời.

Diêu Tử Đồng cười nhẹ, "Cảm ơn anh Sek đã mang xe tới cho tôi."

"Dạ không sao đâu ạ." Sek cười hi hi, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Diêu Tử Đồng cười khẽ vì cử chỉ của chàng trai thật thà này, "Anh về bằng gì?"

"Dạ tôi đi chung với một người bạn ạ, cậu ấy đợi tôi ở phía trước." Diêu Tử Đồng nhìn theo hướng Sek chỉ, quả nhiên có một chiếc xe Jeep đang đỗ ở cách đó không xa, một thanh niên khác cũng có làn da rám nắng như Sek đang ngồi trên xe.

"Cảm ơn hai anh nhiều nhé!" Diêu Tử Đồng lại nói cảm ơn lần nữa, mỉm cười khi Sek gật đầu chào mình. Sau khi anh ta lên xe rồi đi, cô mới quay sang nhìn vào Kati, "Minh để ba đưa nhóc ở lại với cậu." Cô phải làm việc, không có thời gian nhìn chừng bọn nhóc này, sợ chúng lại quậy phá lung tung.

Kati gật gù cảm, "Cậu lo làm việc đi, cứ để mình lo."

Diêu Tử Đồng yên tâm lên xe đi sang khu nghỉ mát, thật ra cô cũng lo lắng ma nữ kia sẽ quay lại quấy phá, nên mới cố ý để ba đưa nhóc ở lại. Dù sao mục đích của ma nữ cũng là Wayupak.

Cùng thời gian này, bên nhà Adisuan. Bà Supansa nhìn con trai lớn của mình đang đứng gài nút ở cổ tay áo trong phòng khách, "Con đưa xe cho thư ký riêng của mình chạy, còn nói là không có gì với cô ấy sao?"

"Cô ấy không có xe, từ vườn nho qua khu nghỉ mát phải mất hơn hai mươi phút đi bộ, con không muốn ảnh hưởng tới công việc của mình." Din thân nhiên đáp.

Fai đang ngồi ôm gối trên sofa, nghe vậy cười tà nghệ, "Anh đưa xe ai thì mọi người sẽ không thắc mắc, nhưng anh lại đưa xe của Nam cho cô ấy chạy. Din à."

"Đúng đó, chúng ta từng đưa đồ của Nam cho người ngoài dùng chưa?" Lom ngồi tùy ý trên sofa, nhướn mày nhìn Din. Nam là công chúa của nhà Adisuan, bọn họ không bao giờ cho phép bất cứ ai tự tiện đụng vào đồ của Nam.

Bà Supansa nghe hai đứa con trai nói xong, càng híp mắt nhìn Din như đang điều tra, "Anh em các con đánh rắm một mẹ cũng biết các con muốn gì, đừng hồng qua mặt mẹ nhé?" Bà chỉ muốn các con trai của mình sớm tìm được bạn đời, hai mươi tám tuổi rồi, sự nghiệp có trong tay nhưng vẫn chưa có mảnh tình nào vắt vai, nói ra cũng không ai tin. Còn riêng Lom, dù có không biết bao nhiêu bạn gái, nhưng bà tin chắc Lom chưa từng yêu họ thật lòng. Chỉ là vui chơi qua đường.

"Em à, sao sáng sớm lại nói chuyện không vệ sinh vậy? Anh đang uống cà phê đây này." Ông Montee đang ngồi uống cà phê, xem báo ở sofa sát vách tường bên kia bình thản lên tiếng.

Bà Supansa nghe vậy liền liếc mắt nhìn sang, đầy uy hiếp hỏi, "Sao hả, anh có ý kiến à?"

Ông Montee lập tức để báo xuống, cười hi hi nhìn vợ, "Không, anh nào dám có ý kiến." Đây là điển hình của đàn ông sợ vợ, nhà Adisuan nữ giới vẫn luôn cầm quyền, bao gồm cả cô con gái xinh đẹp của họ là Nam. Cô là công chúa cưng của nhà này.

"Con đi làm đây ạ." Din cầm theo áo khoác, trực tiếp không nhìn ánh mắt đầy thâm ý của Lom và Fai, nói với ba mẹ mình một tiếng liền đi ra khỏi cửa.

"Con không ăn sáng à, Din?" Bà Supansa nhìn theo Din hỏi.

"Con ăn ở khu nghỉ mát." Din nói vọng vào liền đi thẳng ra xe. Hôm nay anh đi làm sớm hơn mọi ngày, vì có công việc phải sắp xếp cho Điều Từ Đồng.

...

"Đây là những khách hàng vẫn thường xuyên tới khu nghỉ mát của chúng ta vào dịp hè, nhưng hai năm nay họ không tới nữa. Cô hãy tra xem nguyên nhân là gì." Din ngồi ở ghế trong phòng làm việc, đặt xấp hồ sơ trên bàn, nhìn vào Điều Từ Đồng đang ngồi phía trước.

Điều Từ Đồng kéo hồ sơ lại gần mình, sau đó lật sơ qua vài trang, tiếp theo đưa mắt nhìn Din, "Anh muốn tôi điện thoại hỏi từng người?"

"Cô dùng cách gì cũng được, tôi chỉ cần kết quả." Din nhẹ nhún vai nói.

Điều Từ Đồng mím môi nhìn anh một lúc rồi nói, "Được thôi, cho tôi thời gian ba ngày." Pathapee muốn thử thách cô, cô tự ra thời gian cũng như nói cho anh biết thực lực của mình. Điều Từ Đồng đứng lên, cầm theo xấp hồ sơ đi ra ngoài. Nhưng cô vừa đến cầu thang, đã nhìn thấy Bualoy, Pudsa và Rarin đang thì thầm gì đó, đứng trước mặt họ là một cô gái mặc áo thun trắng và quần jean xanh mực.

"Cô Ali." Nhìn thấy Điều Từ Đồng, ba người kia liền vui vẻ chào.

Điều Từ Đồng nhẹ gạt cảm với họ, "Chào buổi sáng." Sau đó cô nghi hoặc nhìn qua cô gái kia. "Chúng ta lại gặp nhau rồi, hôm nay tôi mới biết cô tên Ali." Cô gái kia cũng chính là Cha Aim mỉm cười với Điều Từ Đồng.

Bualoy, Pudsa và Rarin ngạc nhiên, "Cô Ali quen cô ta sao ạ?"

"Chỉ gặp mặt vài lần." Điều Từ Đồng thần nhiên nói.

"Hôm nay tôi tới đây để xin việc." Cha Aim cười nhẹ, hai mắt lém lỉnh nhìn vào ba người Bualoy bọn họ.

Cả ba người đều giật mình, đồng thanh hỏi, "Xin việc làm?"

Cha Aim gạt đầu, "Phải."

"Cô thật lớn gan, còn dám tới chỗ chúng tôi xin việc?" Pudsa hai tay ôm ngực, híp mắt nhìn vào Cha Aim.

Cô ta bình tĩnh đáp, "Tôi đi làm kiếm sống thì liên quan gì tới việc lớn gan hay không?"

Bualoy cười nhếch môi, "Cô không biết ở khu nghỉ mát chúng ta có gán máy quay an ninh sao?"

Nghe vậy, mặt của Cha Aim chợt biến, máy móc hỏi lại, "Máy quay an ninh sao?"

"Phải!" Pudsa, Rarin và Buloy cùng lúc nói lớn,

"Mời cô về cho, nếu không đừng trách chúng tôi báo cảnh sát." Rarin nghiêm mặt nhìn Cha Aim.

"Chuyện gì vậy?" Lúc này từ trên lầu vang lên giọng nói lạnh nhạt nhưng vô cùng êm tai, mọi người cùng lúc đưa mắt nhìn lại, thấy Din đang chậm rãi đi xuống cầu thang, đôi mắt sâu thẳm nhìn lướt qua mọi người, khiến cho Rarin, Bualoy và Pudsa thu lại khí thế vừa rồi.

"Cô ta còn dám tới đây xin việc đó ạ, cậu Pathapee." Bualoy cẩn thận nói.

Điều Từ Đồng nhẹ nhún mi, anh ta có gì đáng sợ mà sao ai cũng phải khép nép vậy? Cứ như anh ta là quái thú luôn chờ sẵn để nuốt chửng bọn họ.

Din liếc nhìn Điều Từ Đồng một rồi mới chuyển mắt sang Cha Aim, thanh âm đều đều hỏi, "Cô muốn xin việc?"

Cha Aim khẽ gạt đầu, hơi e dè nhìn Din.

"Ba người phỏng vấn cô ta đi." Din vừa quay qua, ba cục màu xanh lập tức đứng rúc lại cùng nhau.

"Dạ." Rarin, Bualoy và Pudsa ngoan ngoãn đáp. Tuy rằng vô cùng thắc mắc, không hiểu tại sao boss lại muốn nhận cô gái phiền phức này vào làm, nhưng họ không dám hỏi nhiều.

"Đi theo tôi tới sảnh ăn." Din lạnh nhạt nhìn qua Điều Từ Đồng, nói xong liền bước đi.

Thấy vậy, Điều Từ Đồng để xấp hồ sơ vào bàn làm việc của mình, sau đó mới đi theo anh, dưới ánh mắt đầy tò mò và khó hiểu của bốn người kia.

"Không phải anh nên đích thân phỏng vấn Cha Aim hay sao? " Điều Từ Đồng đi song song với Din, chân cô ngắn hơn anh, nên anh đi một bước bằng cô

đi hai bước nhanh.

"Cô vẫn chưa ăn sáng đúng không?" Din không trả lời cô mà nhàn nhạt hỏi ngược lại, mắt nhìn thẳng phía trước.

"Phải, nhưng mà cô Cha Aim kia...A!" Điều Từ Đồng mãi lo nhìn người bên cạnh, không để ý phía trước, kết quả đâm vào bụi cọ kiểng, lá xước vào người vừa đau vừa nhột.

Din thản nhiên đứng nhìn cô chật vật chui ra từ bụi cọ, "Khi đi đường nên nhìn thẳng phía trước, nếu như hiện tại tôi đang nói chuyện với các đối tác thì sao?"

Điều Từ Đồng cố gắng hít thở đều, bình ổn lại con tức, "Cám ơn anh đã nhắc nhở, anh Pathapee." Cô cười mỉm, có chút ngẩn ngơ nói. Anh ta rõ ràng nhìn thấy nhưng lại không nhắc nhở mình, đúng là đáng ghét mà! Hèn gì các nhân viên đều sợ hãi anh ta, bởi vì người này...không có tình cảm!

"Không cần quan tâm tới cô ta." Đột nhiên Din nói một câu, sau đó lại đi tiếp.

"Hả?" Điều Từ Đồng hơi ngớ người trong giây lát, sau đó mới hiểu rõ Din đang nói ai. Là cô gái tên Cha Aim kia.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Họ Đang Tán Tỉnh Nhau

Tối sành ăn, vẫn là chiếc bàn hôm trước, nhưng lần này chỉ có Nathee và Nita đứng chờ ở đó.

Điều Từ Đồng cười nhẹ khi Nathee giúp mình kéo ghế, vừa ngồi xuống anh ta đã lên tiếng, "Cô gái tên Cha Aim kia vào đây còn mang theo bạn. Tôi đã để cô ta chờ ở một nơi vô cùng đặc biệt."

"Cứ để cô ta chậm rãi chờ, bạn của cô ta hiện tại cũng được ba người kia chăm sóc tận tình." Din vừa xoắn tay áo lên vừa nhàn nhạt nói.

Điều Từ Đồng tuy rằng im lặng dùng bữa, nhưng hai tai vẫn nghe bọn họ đối thoại. Cô thầm nghĩ, nơi đặc biệt mà Nathee nói là ở đâu, và còn chăm sóc tận tình là sao?

"Cô Ali uống nước ép gì ạ?" Đứng bên cạnh Điều Từ Đồng, Nita nhẹ giọng hỏi.

"Cho tôi nước nho là được." Điều Từ Đồng có thói quen uống nước nho ép sau khi ăn xong. Hôm qua ném thử nước ép của vườn nho Sai Lom cô liền bị mê hoặc rồi, không ngờ nước ép nho của anh chàng playboy kia lại vừa khẩu vị của cô.

"Cám ơn Nita!" Điều Từ Đồng được lòng nhân viên ở trong khu nghỉ mát không phải chỉ riêng vì khí chất, mà còn cách cư xử của cô. Cô cho người ta cảm giác bản thân họ được tôn trọng, vẫn luôn ôn hòa với tất cả mọi người. Nên chỉ mới vài ngày mà cả khu nghỉ mát, nhân viên từ lớn tới nhỏ đều biết tên cô.

Đây chính là mị lực trời sinh mà Kati vẫn thường hay nói, nhưng Điều Từ Đồng lại không tin. Vì cô nghĩ nếu mình luôn được mọi người yêu mến, vậy tại sao Viêm Diệc Luân lại không thích cô?

Din hơi liếc mắt nhìn qua Điều Từ Đồng, lần này anh cho nhà bếp chuẩn bị riêng cho cô món Pháp, xem như chào mừng cô đi làm ngày đầu tiên.

"Mẹ của tôi muốn gặp cô." Din thản nhiên nói một câu nhưng lại làm cho Nathee bị sặc nước, và Nita khẽ giật mình. Hai người họ hoảng sợ nhìn vào Din, chẳng lẽ quan hệ của boss và cô Ali đã đi tới mức độ gặp mặt người lớn rồi?

Điều Từ Đồng nghi hoặc, "Sao đi ấy lại muốn gặp tôi?" Cô hỏi lên điều mà Nathee và Nita cũng muốn biết.

"Liên quan tới chuyện của Lom."

"Khụ...khụ..." Nathee thật xúi quẩy, lần này anh ta bị sặc nặng hơn vừa rồi. Anh ta vừa lấy khăn giấy lau nhanh miệng vừa trở mắt nhìn Din, "Anh Pathapee, anh có thể nói rõ ràng một lần được không?"

"Chuyện này mọi người không cần biết." Din nhìn qua Điều Từ Đồng, "Sau khi tan làm, cô đi cùng tôi." Nói xong Din đứng lên, tao nhả rời khỏi nhà ăn.

"Cô Ali!" Nathee hiếu kỳ nhìn Điều Từ Đồng.

"Tôi cũng không biết là chuyện gì." Điều Từ Đồng cũng rời khỏi nhà ăn, để lại cho Nathee và Nita một bóng lưng lạnh nhạt.

Nathee nhẹ nhúm mi, anh cảm thấy hai người này thật xứng đôi. Nói chuyện luôn thích úp mở khiến người ta tò mò nhưng lại không thể tận hưởng, anh ta

ngứa ngáy cả người rồi.

...

"Cho hỏi có phải bà Wanida không ạ?"

"Đúng vậy, cô là...?"

"Tôi là Ali, nhân viên ở Tararin. Làm phiền bà Wanida có thể cho tôi biết lý do gần đây bà không ghé thăm khu nghỉ mát của chúng tôi nữa không ạ?"

"Ồ, chuyện này..."

"Bà cứ nói đừng ngại. Nếu có gì thiếu sót thì chúng tôi sẽ khắc phục ạ."

"Thật lòng tôi cũng không muốn nói, vì nghĩ mọi người sẽ không tin. Nên tôi mới im lặng và không tới Tararin nữa. Nhưng vì hôm nay cô hỏi thẳng nên tôi mới nói, khu nghỉ mát của các cô..."

Sau khi rời khỏi sảnh ăn, Diêu Từ Đồng liền về thẳng văn phòng. Cô dùng điện thoại ở bàn làm việc của mình, gọi cho những khách hàng trong danh sách Din đưa cho cô sáng nay.

Đây là phụ nhân của một tập đoàn lớn ở Bang Kok, mỗi khi hè đến bà ấy đều cùng hai đứa con tới khu nghỉ mát nghỉ dưỡng. Là người thứ mười trong danh sách mà cô đã gọi điện.

Nghe xong bà ta nói, sau đó lại gọi hết cho những người còn lại, cô nhủ chặt mí. Vì bọn họ đều có chung lý do không tới Tararin nữa.

"Sao vậy cô Ali?" Rarin, Bualoy và Pudsa vây quanh cô để chờ đợi, khi thấy cô gác điện thoại, Rarin liền hỏi.

"Tôi phải tự đi kiểm chứng." Diêu Từ Đồng đứng lên, liền đi nhanh ra ngoài.

Nghe cô trả lời không đúng với câu hỏi của mình, Rarin và Bualoy, Pudsa ba mặt nhìn nhau, họ đều nhủ mảy nghi hoặc. Khi thấy Diêu Từ Đồng rời đi, họ lập tức đuổi theo nên không nhìn thấy một bóng dáng đang đi xuống cầu thang.

Din ngưng mĩ, hình như có gì đó không đúng. Bình thường ba người kia luôn câu nệ, e dè, nhưng từ khi Diêu Từ Đồng xuất hiện, họ liền tự động tự giác nghe theo chiều của cô, cũng không sợ anh trách phạt họ bỏ việc giữa chừng.

"Anh Pathapee, vừa rồi tôi nhìn thấy cô Ali cùng Bualoy bọn họ đi đâu đó. Anh sai họ làm gì sao?" Lúc này Nathee và Nita chậm rãi đi vào, thấy Din đang hai tay ôm ngực, đứng dựa người vào tay cầm cầu thang, Nathee liền hỏi anh.

"Không, họ đi theo Ali." Din nói xong liền xoay người lên lầu, trở về phòng làm việc của mình.

Nathee nhủ mảy nghi hoặc, bình thường boss sẽ khiển trách những ai không làm tròn bổn phận, hoặc rời đi văn phòng không lý do. Nhưng sao hôm nay boss lại dễ tính vậy?

Không lẽ...

Nita cũng nghi ngờ như Nathee, nhưng cô lại không mong muốn boss vì cô Ali mà thay đổi. Bởi vì...

Quay sang phía Diêu Từ Đồng, cô đi tới khu phòng sang trọng, Rarin, Bualoy và Pudsa vừa khó hiểu vừa tò mò theo ở phía sau.

Tới nơi, Diêu Từ Đồng nhìn lướt qua toàn khu, mỗi phòng đều được xây như biệt thự kiểu nhỏ, rất xinh đẹp nhưng mà... Hóa ra những người khách kia không nói dối, họ đều gặp phải trường hợp như nhau.

"Cô Ali, cô tới đây làm gì ạ?" Pudsa nhìn không được nên tiến lại gần hỏi.

"Cô Ali muốn kiểm tra gì vậy ạ?" Rarin cũng lên tiếng, cô ta là quản lý ở đây, nếu cô cần gì cô ta có thể đáp ứng nhanh nhất.

Diêu Từ Đồng nhìn qua họ, ngập ngừng muốn nói lại thôi. Thấy vẻ mặt cô có chút khác lạ, Bualoy nhẹ giọng hỏi, "Có điều gì khó nói sao, cô Ali?"

"Đã biết được lý do tại sao khách quen lại không tới đây nữa rồi." Diêu Từ Đồng nhàn nhạt nói.

"Thật sao ạ?" Ba người kia ban đầu kinh ngạc, sau đó là vui mừng.

"Vậy chúng ta phải nói cho boss biết, sau đó cùng bàn bạc." Rarin mỉm cười nói.

"Liệu anh ta có tin không?" Diêu Từ Đồng nhướng mí, cũng như đang tự hỏi.

"Sao boss lại không tin ạ?" Bualoy nghi hoặc nhìn Diêu Từ Đồng, hỏi ra điều hai người kia cũng muốn biết.

Diêu Tử Đồng nhìn thật sâu vào ba người đứng bên tay trái của mình, lát sau cô mới mở miệng, "Bởi vì khách nói ở đây có ma."

"Ma?!" Pudsa, Rarin và Bualoy cùng nhau trố mắt, lớn tiếng thốt lên.

Diêu Tử Đồng bắt đầu cười, "Mọi người đừng la lớn như vậy."

"Ma đó cô Ali. Không phải chuyện nhỏ đâu ạ!" Pudsa ôm tim, rúc người lại, sợ sệt như phụ nữ. Mà thật sự anh ta vốn là một nửa phụ nữ rồi.

"Đúng vậy, chúng ta mau trở về thôi ạ!" Rarin và Bualoy ôm chặt nhau, run run nói.

"Phải mời sư thầy tới mới được đó cô Ali." Bualoy sợ sệt len lén nhìn vào mấy căn phòng trước mắt.

"Tôi vào xem thử." Dứt lời, Diêu Tử Đồng đi vào căn phòng có khí màu đen đậm nhất. Cô muốn biết là những con ma nào quấy phá ở đây, hù dọa khách sợ hãi.

"Cô Ali! Cô đừng nên vào ạ." Bualoy và Rarin lập tức kéo tay của Diêu Tử Đồng lại.

"Không sao đâu, tôi không sợ họ." Diêu Tử Đồng cười nhẹ, trấn an nói.

Thấy cô vẫn kiên trì, mặc dù rất sợ hãi nhưng Rarin, Bualoy và Pudsa vẫn đi theo cô, họ sợ cô gặp nguy hiểm.

Chậm rãi mở cửa căn phòng ở cuối dãy, một luồng âm khí liên phát mạnh vào người, khiến cho Rarin, Bualoy và Pudsa đột nhiên lạnh sống lưng, rúc lại thành một cục.

Diêu Tử Đồng nhấc chân đi vào, cô đảo mắt nhìn một vòng. Phòng khách, giường ngủ hay bên ngoài ban công cũng không có. Khi cô nghĩ rằng ở trong phòng vệ sinh nhất định có thứ kia, thì đột nhiên cánh cửa đóng ầm lại, ngăn cách Diêu Tử Đồng với Bualoy bọn họ.

"Cô Ali!" Ba người họ hốt hoảng kêu lên.

"Mau lấy card ra mở cửa!" Pudsa lớn tiếng thúc giục.

Rarin lập tức dùng card chung của khu nghỉ mát, có thể mở được tất cả các phòng ở đây. Nhưng không hiểu sao lại không mở được, khiến cho họ càng hoảng sợ hơn. Rõ ràng là card mở không bị hư mà. Dù Rarin giật giật tay cầm, hay Pudsa đẩy mạnh cánh cửa cũng không xi nhê gì. Bualoy đập mạnh cửa, vẻ mặt vô cùng lo lắng nhìn qua hai người kia, "Làm sao bây giờ?!"

"Cô Ali! Cô Ali!" Hai người kia cũng không biết nên làm gì, nên cứ liên tục lớn tiếng gọi Diêu Tử Đồng.

Ở bên trong, Diêu Tử Đồng hoàn toàn không nghe thấy gì, bởi vì có thứ vô hình đang giờ trò. Mặc dù biết mình bị nhốt, nhưng cô vẫn bình tĩnh, đưa mắt nhìn quanh, "Mau hiện thân đi."

"Khắc khắc khắc..." Một tràng cười vô cùng ma quái đủ khiến người ta dựng tóc gáy vang lên, tiếp theo đó đèn bỗng nhiên bùng sáng, rồi lại chớp tắt, chớp tắt. Những vật dụng trong phòng bắt đầu bay lên không trung, dưới đất không biết lúc nào xuất hiện một mảng nước màu đen đậm vô cùng nhót nhát, chậm rãi tràn tới chỗ của Diêu Tử Đồng.

"Lại là chiêu này." Diêu Tử Đồng cười nhếch môi, cô thông dong đi sang ngồi trên sofa, chân trái gác lên chân phải, hai tay ôm ngực, thản nhiên nói, "Ra đây nói chuyện đi, nếu không các người không cần đầu thai nữa." Cô không phải đang hù họ, bởi vì cô thật sự có năng lực đó.

"Xẹt...xẹt...Xẹt" Lúc này có vài bóng đen xuất hiện và bay vòng quanh phòng khách, sau đó sà xuống trước cửa sổ.

Là hai hồn ma bà lão, một hồn ma phụ nữ mang thai, nữ y tá và một tên đàn ông lực lưỡng. Mặt họ hốc hác, trắng xám, mắt hõm sâu và đen ngòm, môi nứt nẻ với nhiều đường tơ máu trông vô cùng khủng khiếp, nhất là mùi hôi thối bốc ra từ họ.

"Ngươi không sợ bọn ta?"

"Sao ngươi dám tới đây?"

"Không sợ bọn ta giết ngươi sao?" "Có phải các người định hỏi tôi những câu này đúng không?" Những hồn ma kia chưa kịp lên tiếng, Diêu Tử Đồng đã hỏi họ liên tục. Cô nhẹ cong môi, tà mắt nhìn họ.

Những hồn ma kinh ngạc nhìn nhau, thầm nghĩ sao cô gái này không những không sợ họ mà còn thách thức nhìn họ.

Nữ y tá đột nhiên cười vô cùng tà ác, cô ta biến mất, chớp mắt liền hiện ra ở sau lưng của Diêu Tử Đồng, đưa tay bóp lấy cổ của cô.

Mặc dù chiếc cổ xinh xắn thon dài của mình bị bóp chặt, nhưng Diêu Tử Đồng vẫn bình tĩnh đến lạ thường, cô nhìn vào hai hồn ma bà lão đang đưa sát mặt vào mặt cô, hai mắt họ đầy tơ máu, không ngừng trừng lớn thật ghê rợn.

Diêu Tử Đồng cười khẩy, chậm rãi giơ tay lên, nắm lấy bàn tay đang bóp cổ mình từ phía sau, một ngọn lửa màu tím có ánh vàng bỗng nhiên bốc lên, sau đó lan tràn đến cánh tay của hồn ma nữ y tá.

"A...!" Cô ta đau đớn la lên, tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

Những hồn ma khác hoảng sợ nhìn nữ y tá ôm cánh tay, vẻ mặt thống khổ, quần quai và co rút vào vách tường.

Lúc này, ở bên ngoài, ba người Pudsas bọn họ vì lo lắng Diêu Tử Đồng gặp nguy hiểm, nên chạy nhanh về văn phòng, tìm Din.

"Cậu Pathapee ơi cứu mạng!"

"Chết rồi cậu Pathapee ơi!"

"Có ma anh Pathapee ơi!"

Người chưa tới nhưng tiếng la đã vang tận lên phòng làm việc của Din, đang nói chuyện với Nathee, nghe thấy Din liền nhủ chặt mày.

Anh và Nathee đi ra ngoài xem, thấy ba cục màu xanh đang hót ha hót hải chạy vào văn phòng với vẻ mặt vừa hoảng sợ, vừa bất an.

"Xảy ra chuyện gì?" Din hơi lớn tiếng hỏi, mục đích của anh là muốn họ bình tĩnh lại.

Ba người giật mình, sau đó không ngừng hít sâu rồi mới thay nhau nói, "Cô Ali... mau mau cứu cô Ali đi cậu Pathapee." Rarin nói trước.

"Phải đó cậu Pathapee, nếu không sẽ không kịp." Bualoy gật đầu không ngừng.

"Đừng chậm trễ nữa, đi nhanh thôi ạ!" Pudsas nắm chặt hai tay vì cô kiềm nén.

"Cô Ali làm sao?" Nathee nghe xong liền lo lắng hỏi.

Riêng Din chỉ hơi thay đổi sắc mặt một chút, là lạnh hơn, "Vừa đi vừa nói." Anh đi nhanh ra cửa, mọi người lập tức chạy theo anh.

"Vừa rồi chúng tôi cùng cô Ali tới khu phòng sang trọng kiểm tra, nhưng bỗng nhiên cô Ali bị nhốt trong phòng, chúng tôi đã dùng nhiều cách cũng không mở cửa ra được ạ." Pudsas hơi cao giọng nói.

"Khu nghỉ mát mình có ma đó cậu Pathapee." Bualoy vừa dứt lời liền bị ánh mắt sắc bén của Din làm cho giật bắn người, chị ta liền bịt miệng lại, không dám nói gì thêm.

"Các người đang nói gì vậy!" Nathee nhắc nhở, "Nếu để khách nghe thấy thì sao, đừng nói nhảm. Trên đời này làm gì có ma."

Pudsas, Bualoy và Rarin lập tức im miệng, nhưng lòng không phục. Vì họ chứng kiến tận mắt mà, tà như vậy sao có thể không tin?

Chúng ta lại quay vào bên trong căn phòng, lúc này hồn ma đàn ông lực lưỡng khiếp sợ nhìn vào Diêu Tử Đồng, "Cô... cô là ai?"

"Âm dương thần sư." Bốn chữ nhẹ nhàng được phát ra từ miệng của Diêu Tử Đồng, nhưng lại như sét đánh vào đầu của những hồn ma.

Họ lập tức run rẩy, đứng sát vào nhau, cẩn thận nhìn vào Diêu Tử Đồng, "Cô thật sự muốn tiêu diệt chúng tôi sao?" Hồn ma nữ mang thai hỏi.

Âm dương thần sư có năng lực đặc biệt, có thể thiêu đốt linh hồn người chết. Nhưng đồng thời họ cũng là sứ giả giúp đỡ và hộ tống linh hồn tới nơi rửa tội, để họ sớm ngày được đầu thai.

"Không, nếu như các người chịu rời khỏi đây." Diêu Tử Đồng thản nhiên nói, cô biết được mình là Âm dương thần sư từ lúc quen biết Kati, là ba của Kati nói cho cô biết. Nhưng vì Viêm Diệc Luân, nên cô chối bỏ năng lực này.

Viêm Diệc Luân, hôm nay nghĩ tới anh, cô thấy lòng mình không đau như trước rồi. Có lẽ... vết thương đang chậm rãi kết vảy.

"Chúng tôi không thể rời khỏi đây." Hồn ma bà lão tóc dài e ngại nói.

"Tại sao?" Diêu Tử Đồng ngạc nhiên.

"Bởi vì chủ nhân của khu nghỉ mát này, là người khiến chúng tôi không có chỗ ở." Hồn ma đàn ông lực lưỡng bỗng dưng trở nên thịnh nộ.

Diêu Tử Đồng kinh ngạc, "Anh ta đã làm gì?"

"Anh ta cho người san bằng khu đất chúng tôi đang trú ngụ, còn cho thầy pháp ếm bùa lên đó, muốn chúng tôi vĩnh viễn không đi đầu thai được." Bà lão tóc ngắn chậm rãi nói.

Pathapee sao lại làm chuyện này được? Cô không tin!

"Dẫn tôi tới đó." Diêu Tử Đồng đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Lại quay sang bên kia, khi tới khu phòng sang trọng. Din dùng card của mình mở cửa, thật quý dị là tiếng títt títt đã vang lên, nhưng cánh cửa vẫn không mở ra được.

"Thấy chưa anh Pathapee, chúng tôi đâu có nói dối." Pudsa sợ hãi tới run rẩy hết cả người, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh. Vì trước mặt Din, anh ta không dám bộc phát hoặc môn nữ của mình, cố gắng đè ép nó xuống.

Cũng thật bội phục anh ta, muốn cương có cương, muốn nhu có nhu.

Thử lại mấy lần mà vẫn vậy, Din mỉm cười, ánh mắt sắc lại, "Phá cửa đi, Nathee."

Nathee nghe thấy liền nhận mệnh, nếu Din tự phá cửa anh ta mới thấy lạ. Những việc làm mất hình tượng như vậy, có bao giờ Din làm đâu, nên người làm "nô tài" như anh ta phải vất vả.

Nathee đẩy đẩy Bualoy bọn họ ra, xoắn tay áo lên, cố gắng bày ra dáng pose phá cửa soái nhất.

"Phải dùng chân đó, anh Nathee." Bualoy mỉm cười, nhẹ giọng nói khiến cho Nathee cương mặt.

Ba người kia che miệng cười trộm, thường ngày họ luôn bị Nathee cười nhạo, hiếm có dịp trả đũa nên họ phải tận dụng cơ hội.

"Nhanh đi." Din hơi nhếch môi, xem như mắt nhắm mắt mở để Nathee bị phản công.

Nathee nhúc nhích chân một chút, sau đó lui ra sau, dùng hết sức đập vào cửa. Nhưng khi chân của anh ta cách cửa chỉ còn 1cm thì "cạch" một tiếng, cửa đã mở ra. Rất tiếc là đã muộn, Nathee không dừng lại kịp nên hai chân của anh ta trượt thành một đường thẳng, bộ phận nào đó tiếp giáp với đất.

Ba người Bualoy hít vào một hơi, Pudsa theo bản năng khép chặt chân. Cái cảm giác thốn này...Ồi mẹ ơi, xin đồng tình Nathee một vạn lần!

"Chuyện gì vậy?" Diêu Từ Đồng mờ mịt nhìn năm người bên ngoài, cô bình tĩnh thông dong đi ra, đóng cửa lại. Thấy Nathee vẫn ngồi trên đất, cô chớp mắt, "Anh Nathee đang làm gì?"

"Sao cô không mở cửa sớm hơn một chút vậy, cô Ali?" Nathee vặn vẹo cả ngũ quan, từ đường của nhà anh ta xem chút đã bị đập bể rồi.

Pudsa thương tình nên đỡ Nathee đứng lên, hỏi khê, "Có cần tới bệnh viện khám không? Không chừng đầu đã bị xây xát."

Nathee trừng mắt Pudsa, "Hay là anh cũng ném thử cảm giác này đi?"

"Bình tĩnh bình tĩnh!" Pudsa vỗ vỗ vai của Nathee, "Lát nữa tôi lấy túi đá cho anh chườm." Pudsa len lén nhìn xuống bộ phận nhạy cảm của Nathee, đáng người cao to như vậy chắc "em trai" không nhỏ đâu nhỉ?

Biết rõ "giới tính" của Pudsa, Bualoy và Rarin lập tức đẩy nhẹ người anh ta, đưa mắt liếc nhìn Din ra hiệu. Tên này không sợ boss biết à?

Pudsa liền nghiêm túc lại, cùng ba người kia nhìn qua Diêu Từ Đồng.

"Vừa rồi sao cô bị nhốt bên trong?" Din nhàn nhạt hỏi, cô không hề sợ hãi hay kêu cứu càng khiến anh nghi hoặc.

"Anh đang xây thêm nông trại?" Diêu Từ Đồng không đáp mà hỏi ngược lại, những hồn ma kia hiện tại đang đứng sau lưng cô, dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Din.

"Không có, sao cô hỏi vậy?" Din khó hiểu.

"Nói dối. Anh ta đang nói dối!" Những hồn ma đồng thanh quát lên, đôi mắt họ càng trở nên đỏ ngòm. Vì e ngại Diêu Từ Đồng nên mới không dám làm hại Din.

"Anh cùng tôi tới một nơi được không?" Để chứng minh sự thật nên Diêu Từ Đồng phải tới mảnh đất đó, tiếp theo còn đưa những hồn ma này tới chùa.

Din thật sâu nhìn Diêu Từ Đồng một lúc rồi mới lên tiếng, "Đi thôi." Anh xoay người đi trước

Nhìn vào đôi chân thon dài của anh, Diêu Từ Đồng nâng cao lông mày. Đi nhanh như vậy làm gì chứ, anh ta có nghĩ tới cảm giác của những người thấp hơn, phải cực khổ chạy theo anh ta không?

Dường như thấu hiểu nỗi khổ của Diêu Từ Đồng, Din từ từ đi chậm lại, để cô bắt kịp anh.

Pudsa đẩy đẩy Nathee, "Anh Nathee, hai người họ đang tán tỉnh nhau đúng không?" Anh ta như người vừa tỉnh ngủ, nhìn theo hai bóng dáng ở phía trước.

"Đợi lát nữa anh Pathapee về, tôi sẽ giúp anh hỏi. Nói rằng Pudsa vô cùng muốn biết." Nathee cười mỉm, chớp mắt với Pudsa, người kia liền đơ người. Âm thầm nghiêng răng, tức tối bỏ đi.

Ai dám hỏi boss chứ, Pudding không muốn bị xử chết!

Bualoy, Rin gật gật đầu chào Nathee rồi cũng đi theo Pudsa, ba người này tựa như cây, lá và quả, không thể rời nhau.

Nathee vừa mới nhấc chân, con đau lại truyền tới khiến anh ta mím môi nhăn mặt. Chắc phải chườm túi đá như Pudsa nói rồi, nếu không đau của anh ta thật sự sẽ héo.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Không Kích Thích Chút Nào

Chuyển sang phía Din và Diêu Từ Đồng, từ lúc lên xe tới giờ, cả hai đều trầm mặc. Đây là lần đầu Din chở cô gái khác trên xe của mình, ngoài mẹ của anh và Nam ra.

"Chúng ta đi đâu?" Din thản nhiên hỏi.

Diêu Từ Đồng nhìn vào kính chiếu hậu, theo tay hồn ma nam đang ngồi ở ghế sau chỉ, cô trả lời Din, "Rẽ phải." Lại rẽ phải và rẽ trái một lần, cô mới kêu Din dừng lại. Nơi đây toàn là cây cỏ, có hàng rào gỗ trắng bao quanh, chỉ vừa được dựng lên nên vẫn còn mới.

Din nhíu mi nhìn mảnh đất đang khai phá ở phía trước, "Sao cô lại muốn tới đây?"

Diêu Từ Đồng không đáp lại anh, cô mở cửa bước ra khỏi xe, "Ở chỗ nào?"

"Bên kia. Đi theo tôi." Những hồn ma lần lượt hiện ra, hồn ma nam dẫn đầu đi trước.

Nhìn thấy Diêu Từ Đồng một mình đi vào khu đất được rào lại, Din càng lúc càng cảm thấy khó hiểu, anh quyết định ra khỏi xe, đi theo Diêu Từ Đồng.

"Chính là ở đây." Hồn ma nam dừng lại, chỉ tay về phía Sala* đã cũ kỹ, lâu đời.

"Chúng tôi ở đây đã hơn năm mươi năm rồi, nhưng có một ngày, một nhóm người kéo đến và đào bới mọi thứ lên. Chúng tôi hiện ra hù dọa thì họ mời thầy pháp tới, bắt chúng tôi phải rời đi. Thầy pháp đó nói, là Pathapee, chủ khu nghỉ mát Tararin đã mua mảnh đất này, xương cốt của chúng tôi được chôn dưới Sala này, nhưng nay lại bị ếm bùa lên, khiến chúng tôi không thể đi đâu thai."

Nghe hồn ma bà lão tóc ngắn nói xong, Diêu Từ Đồng đi thẳng vào Sala, đưa mắt nhìn dáo dác, tìm kiếm ở bốn góc nhưng không thấy gì. Cô ngẩng đầu nhìn lên nóc, một lá bùa màu đen viết bằng chu sa đỏ dán chặt trên đó.

Diêu Từ Đồng sần mi, cô làm sao tháo lá bùa đó ra được đây?

"Có cần tôi giúp gì không?" Tiếng nói đầy từ tính vang lên phía sau khiến Diêu Từ Đồng giật mình, cô quay người lại, Din đang dựa lưng vào cột Sala, như rồng mây nhìn cô.

Sao lần nào anh ta cũng dùng đúng một tư thế, đúng một ánh mắt nhìn cô? Nhưng lần nào cũng làm tim cô đập nhanh vài nhịp, sau này thành bệnh cô nhất định khiến anh ta chịu tội.

"Mảnh đất này thật sự không phải của anh?" Diêu Từ Đồng hồ nghi nhìn Din.

Din chậm rãi lắc đầu, "Nhà tôi có nông trại rồi, tôi cần gì mở thêm. Đây là đất của ông Wasan." Din nghiêng tức nói.

Nghe vậy, Diêu Từ Đồng nhìn thoáng qua những hồn ma kia, khi họ nghe Din nói xong liền giật mình, biết mình bị lừa nên họ bắt đầu nổi giận.

"Chúng ta đi giết tên Wasan kia!" Hồn ma nam lực lưỡng quát lớn.

"Dừng đi. Tôi giúp các người đi đâu thai." Diêu Từ Đồng nhanh chóng ngăn họ lại.

"Thật sao?" Hồn ma y tá vui mừng nhìn cô.

Diêu Từ Đồng gật đầu, "Nhưng các người phải nghe theo tôi, đừng tùy tiện làm bậy." Nghe Diêu Từ Đồng nói xong, những hồn ma bình tĩnh lại, im lặng dõi theo cô.

Din bị Diêu Từ Đồng làm giật mình, "Cô đang nói chuyện với ai?" Càng ngày anh càng không hiểu cô, nếu Lom ở đây, chắc chắn lại nghĩ rằng cô không bình thường.

"Tôi sẽ giải thích với anh sau. Hiện tại anh giúp tôi một chuyện đi." Nếu không phải vì khu nghỉ mát cô cũng không cần khổ nhọc như vậy, sau khi cho anh

ta biết sự thật, anh ta mà nói cô điên giống như tên Lom kia thì cô lập tức để Rak và Yom cho anh ta một bài học.

"Cô muốn tôi giúp thế nào?" Din đi lại gần cô, nghi hoặc hỏi.

Điều Từ Đồng nhẹ cắn môi, ngoắc ngoắc tay, "Anh ngồi xổm xuống đi."

Din mặc dù khó hiểu nhưng vẫn ngồi xổm, nhưng sau đó mới chợt nhận ra. Sao anh lại nghe lời cô? Trước giờ chưa có ai bắt anh làm này làm kia, cô là người đầu tiên.

"Tôi ngồi lên vai anh, để tháo lá bùa kia xuống." Điều Từ Đồng chỉ tay lên nóc Sala, có chút ngượng ngùng nói. Cũng may hôm nay cô mặc quần tây và áo sơ mi, nên rất thuận tiện.

Din lại giật mình lần nữa, anh không nghe lầm chứ, cô ấy muốn ngồi lên vai anh?

Điều Từ Đồng bị ánh mắt đầy hồ nghi của Din làm cho ngượng chín người, cô vút vút vánh tai, ngại ngần nhìn sang hướng khác. Ở Thái Lan rất chú trọng khoảng cách giữa nam và nữ, nên họ không bao giờ tiếp xúc quá thân mật.

"Lên đi." Thấy cô như vậy, Din bất đắc dĩ đồng ý. Anh cũng không nghĩ tới được, có một ngày anh để con gái cười lên người.

Điều Từ Đồng chậm rì rì đi vòng ra sau lưng Din, nhưng lại có vấn đề khiến cô đau đầu. Cô nên để chân nào lên trước, hay là hai chân cùng lúc?

"Đưa hai tay cô đây." Din đưa hai tay ra sau, để Điều Từ Đồng đặt tay mình lên, tiếp theo anh nắm chặt lấy, "Để từng chân lên vai tôi."

Điều Từ Đồng cắn chặt môi, vòng chân trái lên vai Din trước. Vai chợt nặng khiến tim của Din bỗng nhiên đập lồi nhịp, khi Điều Từ Đồng ngồi hẳn lên vai mình, trong lòng anh xuất hiện cảm giác vô cùng kỳ lạ. Anh không biết nên diễn tả thế nào, chỉ biết nó khiến anh run rẩy trong giây lát.

Din từ từ đứng dậy, anh cao 1 mét 88 nên chỉ đứng lên một, Điều Từ Đồng có thể đụng tới lá bùa dán trên nóc Sala cao 3 mét.

Tránh cho cô ngã xuống nên tay phải Din giữ chặt chân cô, còn tay kia vẫn luôn nắm lấy tay trái của cô.

Ngồi vững trên vai anh, Điều Từ Đồng không chút sợ hãi, cô chậm rãi giơ tay lên, vừa chạm vào thì đã biết đây là bùa chú mang theo tà thuật hắc ám, chỉ có thầy pháp cao tay mới tháo xuống được, nếu không sẽ bị phản phệ, trở nên điên khùng. Nhưng Điều Từ Đồng là ngoại lệ, bởi vì cô là Âm dương thần sư, còn có bùa hộ mệnh mà Kati đưa cho. Cô chỉ giật nhẹ, lá bùa rơi xuống và bỗng dưng bốc cháy, mang theo cả tà thuật mà tan đi. Những hồn ma đứng ngoài Sala lập tức cảm thấy linh hồn mình không còn nặng nề nữa, cũng có thể bước chân vào Sala như trước. Họ vô cùng cảm kích nhìn Điều Từ Đồng đang xuống khỏi người Din.

"Cám ơn cô!" Họ đồng thanh nói.

Điều Từ Đồng nhẹ gật đầu, giúp người phải giúp cho trót, tiền Phật phải tiền tới Tây phương. Việc của cô vẫn chưa kết thúc ở đây đâu.

"Anh Pathapee, có thể đào những tro cốt dưới Sala này lên mà không để chủ nhân khu đất biết được không?" Điều Từ Đồng cười nhẹ hỏi Din, thấy anh đang vút vút vai mình, nụ cười của cô hơi cương lại.

Cô nặng lắm sao mà anh cảm thấy mỏi vai?

Lâu rồi chưa kiểm tra nên cô không biết mình có tăng cân không nữa, thật mất mặt mà!

Người nào đó đã hiểu lầm, Din không phải đau vai. Anh chỉ cảm thấy khi cô rời khỏi, trong lòng anh lại xuất hiện cảm giác kỳ lạ. Nhưng không giống như vừa rồi, nó là...chắc, anh cảm thấy đau đầu rồi!

"Chúng ta về trước, cô nói rõ ràng mọi chuyện, tôi mới trả lời câu hỏi này của cô." Din bình thản nói xong liền đưa tay nắm lấy cổ tay của Điều Từ Đồng, dẫn cô đi nhanh rồi đi. Vừa rồi anh thoáng nhìn thấy có bóng người chập chờn ở hàng cây bên kia, nên không thể ở lại đây nữa.

Nhưng rất tiếc đã muộn rồi, "Ai đó?!" Hai người đã bị phát hiện.

Tiếp theo đó là "đùng" Một tiếng vang lên, Điều Từ Đồng giật bắn người, cô túm chặt cánh tay của Din, hốt hoảng hỏi, "Tiếng gì vậy?"

Din choàng tay qua vai cô, ôm cô vào ngực mình, dẫn cô chạy nhanh đi, "Là tiếng súng, cô chưa từng nghe qua sao?"

"Tôi chỉ nghe thấy trên tivi, làm sao biết ngoài đời thực lại đáng sợ như vậy." Tim của cô suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực, không có anh ôm chắc cô đã quý xuống đất từ lâu. Ở khoảng cách gần như vậy, tiếng súng làm màng nhĩ cô lúng búng cả lên.

Din cúi đầu nhìn gương mặt hơi trắng đi của cô, anh bất giác ôm cô sát vào người mình hơn, "Đừng sợ." Chỉ hai chữ đơn giản nhưng lại làm cho Điều Từ Đồng bình tĩnh lại, an tâm vô cùng. Cô nhìn lên gương mặt lãnh đạm của anh, hóa ra anh cũng không phải lạnh nhạt vô tình.

"Đứng lại đó!" Tiếng la và tiếng chân dồn dập ở phía sau, Din không thể ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng anh biết không phải chỉ một người.

Nhất định là người của Wasan, ông ta làm người nham hiểm, tàn độc, nếu bị bắt tại trận, ông ta nhất định lấy cớ này làm anh và cô bị thương. Vì vậy, để

chạy nhanh hơn, Din ôm ngang Diêu Tử Đồng lên. Cô biết không phải lúc mình nên ngưng ngưng nên ôm chặt lấy cổ anh, khăn trương nhìn về phía sau.

Cô trợn to mắt khi thấy hơn mười người cầm theo súng ngắn súng dài đang đuổi theo, họ liên tục bắn chỉ thiên để dọa cô và anh, sau đó bắn về hướng này, nhưng vì Din chạy nhanh, lại có cây che chở nên đạn đều ghim vào thân cây.

Lần đầu tiên trong đời gặp phải tình cảnh như vậy, cảm giác bị rượt đuổi trong làn mưa đạn như một cuộn phim đang quay chậm khiến Diêu Tử Đồng lạnh cả người. Ai nói phim hành động rất kích thích, đều là gạt người.

Diêu Tử Đồng vui chặt đầu vào ngực của Din, cô không muốn mình bị đạn ghim lỗ. Thật khủng bố!

Khoảng cách có mấy mét nhưng Diêu Tử Đồng cảm giác như dài cả thế kỷ, khi một mùi bạc hà thoang thoảng bay vào mũi, cô mới tỉnh thần lại, nhìn lên. Là Din đang giúp cô cài dây an toàn vào, sau đó anh nhanh chóng khởi động xe, quay đầu và vọt đi. Mọi động tác chưa tới một phút, suýt nữa thôi cô và anh bị bắt rồi, vì tiếng súng vẫn còn vang lên phía sau xe.

Diêu Tử Đồng cầm chặt dây an toàn, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, cảnh sắc hai bên đường lướt qua như lật nhanh trang giấy, đủ biết Din chạy với vận tốc thế nào rồi.

"Tại sao họ lại bắn chúng ta?" Tới lúc này Diêu Tử Đồng mới lấy lại bình tĩnh để hỏi Din.

Din nhẹ nhàng mi, "Chúng ta xâm nhập vào đất của họ, tức nhiên họ phải làm vậy rồi."

"Chỉ như vậy thôi mà muốn bắn chết chúng ta sao? Thật ác độc mà!" Diêu Tử Đồng mở lớn mắt, tức giận vô cùng. Những người kia nghĩ đây là thời cơ đại sao, giăng hồ vô lương, muốn giết ai thì giết?

Din lại nhẹ nhàng mi, "Ông Wasan luôn tàn độc như vậy, và ở đây luôn dùng súng để nói chuyện, cô nên quen dần đi. Còn nữa, cô đừng nói lớn tiếng như vậy được không, lỗ tai tôi lủng bủng rồi đây."

Hả?

Diêu Tử Đồng nghếch ra, cô nói lớn lắm sao?

Hay do bị tiếng súng làm ảnh hưởng nên lỗ tai cô vẫn chưa bình thường trở lại?

Diêu Tử Đồng lập tức ngậm miệng lại, tránh cho mình lại mất mặt. Nghĩ tới chuyện vừa rồi cô vẫn còn sợ, cũng may nhờ những hồn ma làm cho đám người kia hoa mắt trong giây lát, nên cô với Din mới có thêm thời gian lên xe.

Haiz, cả người và tinh thần của cô lúc này đều cảm thấy uể oải rồi, cô rất muốn ngủ một giấc.

Ngả đầu vào lưng ghế, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa kính, dần dần mí mắt của Diêu Tử Đồng bắt đầu nặng, cuối cùng không chống lại được lời mời gọi của Chu Công, cô ngủ thiếp đi.

Đột nhiên không gian trong xe trở nên yên tĩnh, Din nghe thấy tiếng hít thở đều đều nên đưa mắt nhìn qua, anh kinh dị khi thấy Diêu Tử Đồng đã ngủ ngon lành. Khóe môi anh hơi cong lên, sau đó nhìn không được liền phì cười. Anh nhẹ lắc đầu, vừa rồi không biết ai còn hoảng sợ tới thất kinh hồn vía, túm chặt cổ anh như dây thừng quấn, nhưng giờ lại ngủ say tới hé cả môi mà không hay biết. Anh thật bội phục sự thích ứng với từng hoàn cảnh của cô.

*Sala: là nhà nghỉ tòa bóng mát cho khách dừng chân nghỉ ngơi, tựa như ngôi đình của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Như Hình Với Bóng

"Diệp Luân, Tử Đồng đang đợi cậu trong văn phòng. Còn có..."

"Từ lúc nào mà cậu nói chuyện ngập ngừng rồi, Chính Phong?"

"Cậu vào đi rồi biết, việc riêng của cậu mình không xen vào nữa."

Nghe Diệp Chính Phong nói xong, Viêm Diệp Luân dừng lại bước chân, xoay qua nhìn anh ta, mặt như hàn băng, "Chuyện riêng?"

Diệp Chính Phong nâng cao lông mày, "Nếu mình đánh lại cậu, mình đã sớm tặng cho cậu mấy đấm rồi. Đồ trắng hoa!" Diệp Chính Phong nói xong liền

rời đi, anh ta không muốn nhìn thấy cảnh tình phụ tranh giành với vợ chính. Cũng không biết Diệc Luân nghĩ gì, rõ ràng Từ Đồng là cô gái ưu tú như vậy ấy chưa thấy đủ, còn bao nuôi phụ nữ đầy mưu mô như Trương Lệ Na.

Viêm Diệc Luân mất lạnh nhìn theo bóng lưng của Diệp Chính Phong trong vài giây, sau đó quay trở về văn phòng của mình. Anh vừa mở cửa, đã thấy Diêu Từ Đồng ngồi trên ghế sau bàn làm việc.

"Em tới làm gì?" Viêm Diệc Luân lạnh lạnh hỏi, anh đi vào trong mới nhận ra còn một người khác ở trong này.

"Chúng ta đi ăn thôi, Luân." Diêu Từ Đồng chưa trả lời anh, thì người ngồi ở sofa đã lên tiếng trước. Cô ta không phải ai khác, là phụ nữ Viêm Diệc Luân đang bao nuôi, Trương Lệ Na. Mặc dù là con gái thứ hai của Trương gia, nhưng cô ta cam tâm tình nguyện làm tình nhân của người khác, vì Viêm Diệc Luân là đại kim khố vô cùng quý giá.

Diêu Từ Đồng liếc mắt nhìn Trương Lệ Na, vừa rồi cô ta còn lên mặt với cô. Diệc Luân vừa tới, cô ta liền dịu ngoan như con mèo. Tự mình cười khẩy, cô thật sự thua cô ta ở mặt đóng kịch này.

Viêm Diệc Luân hơi tránh sang một bên khi Trương Lệ Na muốn sáp vào người anh, không để ý tới vẻ mặt hơi cương lại của cô ta, anh xem đồng hồ trên tay, "Đi nhà hàng gần đây." Anh nhìn thẳng vào Diêu Từ Đồng, không cảm xúc nói.

Diêu Từ Đồng chậm rãi đứng lên, ôm lấy cánh tay Viêm Diệc Luân, cùng anh đi ra ngoài. Mỗi khi ở bên anh đều có Trương Lệ Na chen ngang, lòng cô đau lắm, nhưng vẫn kiềm nén, với mong ước một ngày Diệc Luân sẽ toàn tâm toàn ý yêu cô.

Sau cơn mưa trời lại sáng, khổ tận cam lai. Khi cô vẫn còn đủ sức chịu đựng, cô mong anh sẽ sớm nhận ra.

"Đi thôi." Viêm Diệc Luân nhìn thoáng qua Trương Lệ Na, cô ta mím chặt môi, đi ở phía sau, mắt như độc xà nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Diêu Từ Đồng.

Viêm Diệc Luân cùng Diêu Từ Đồng và Trương Lệ Na tới nhà hàng cách công ty năm phút lái xe, dưới ánh mắt đầy kỳ dị và tò mò của mọi người, anh giúp Trương Lệ Na kéo ghế, để cô ta ngồi kế bên mình, còn Diêu Từ Đồng ngồi vào ghế được phục vụ kéo ra, đối diện với anh.

Ở góc độ không ai nhìn thấy, khóe môi của Trương Lệ Na cong lên, cô ta cảm thấy vô cùng hả dạ khi thấy Diêu Từ Đồng sượng mặt.

Diêu Từ Đồng nắm tay thành nắm, tự nói với lòng phải kiên trì. Cô là vợ của anh không phải sao? Tuy rằng không có hôn lễ, nhưng trên giấy tờ, cô và anh mới là vợ chồng chính thức.

Thức ăn được dọn lên, Viêm Diệc Luân giúp Trương Lệ Na cắt nhỏ miếng bít tết ra, Diêu Từ Đồng im lặng nhìn họ, bít tết là món cô yêu thích, nhưng sao hôm nay lại đắng chát như vậy.

"Ăn đi." Viêm Diệc Luân ôn nhu nhìn Trương Lệ Na.

"Cám ơn anh." Trương Lệ Na cười ngọt ngào, dùng bữa vô cùng vui vẻ. Ánh mắt cô ta thỉnh thoảng liếc nhìn Diêu Từ Đồng, thấy mặt cô trắng xanh, cô ta càng thích thú. Đây chính là cảm giác cô ta từng trải qua, sao hả Diêu Từ Đồng, cô cảm thấy thế nào. Rất đau đớn đúng không?

Vẫn chưa xong đâu, tôi còn rất nhiều món quà bất ngờ đang chờ cô mở ra!

Đột nhiên có tiếng chuông báo động vang lên, khách đang ngồi ăn đều hoảng sợ, đồng loạt đứng bật dậy, cùng nhìn về nơi gây ồn ào, một người đàn ông mang khẩu trang màu đen, đầu đội nón lưới trai, hai mắt đỏ ngầu đang bị bảo an rượt đuổi. Hắn ta đột ngột rẽ hướng chạy về phía này, Diêu Từ Đồng lập tức đứng lên, Trương Lệ Na nhanh chóng vòng ra phía sau lưng của Viêm Diệc Luân.

Khi thấy Viêm Diệc Luân đang tay bảo vệ Trương Lệ Na, Diêu Từ Đồng cứng đờ người, thế nên bị người đàn ông kia bắt được, hắn ta kẻ dao vào cổ cô, "Tránh ra hết cho tao, nếu không tao giết cô gái này!" Hắn ta quay nhanh sang, nhìn vào những bảo an và quát lớn.

Khi quay về phía Viêm Diệc Luân, thấy vẻ mặt anh vẫn bình thản, lòng của Diêu Từ Đồng liền lạnh. Lạnh tới thấu xương.

Trong lúc nguy hiểm, người ta theo bản năng sẽ bảo vệ người mình yêu nhất. Viêm Diệc Luân, vết dao cắt trên cổ tôi hiện tại, không đau bằng ánh mắt anh đang nhìn tôi.

Tôi...là gì của anh?

"Cô Ali!" Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai, giúp Diêu Từ Đồng tỉnh dậy từ trong hồi ức đau thương.

Cô mở mắt ra, nhìn khung cảnh ngoài cửa kính với ánh mắt đờ đẫn. Chậm rãi đưa tay sờ lên khóe mắt, cô cười lạnh. Không có nước mắt.

Viêm Diệc Luân, tôi từng nói sẽ không vì anh mà rơi lệ. Hiện tại tôi đã làm được. Trải qua sóng gió mới có thể trưởng thành, nhưng cái giá mà tôi phải trả thật đắt.

Gần mười năm tôi yêu anh, chỉ có cho đi, chưa hề nhận lại. Anh nghĩ suốt đời này tôi vẫn yêu và bên cạnh anh, nên anh xem nhẹ tình yêu của tôi, mãi chạy theo cô gái mà luôn bao bọc. Hóa ra tôi mới là nữ phụ trong câu chuyện của hai người.

Nhớ tới giấc mơ vừa rồi, chính là hiện thực mình từng trải qua, đôi mắt Diêu Tử Đồng nhiễm đầy ánh sáng lạnh. Lúc đó, khi biết không ai cứu mình, cô đã tự cứu bản thân. Cô đeo kính áp tròng nên không thể nhìn thấy hồn ma, chỉ có thể tự nói, "Nếu các người có ở đây thì mau ra tay, tôi hứa giúp các người rửa tội, để sớm đi đầu thai." Cô biết những hồn ma trong nhà hàng có thể nghe thấy, quả nhiên cô đoán đúng. Họ giúp cô, khiến người đàn ông kia tự đâm bản thân, nên cô mới thoát được.

Mặc dù sau đó bị đồn thổi là người điên, nhưng cô mặc kệ. Nếu không có những hồn ma kia, người chết chính là cô. Khi cảnh sát tới thì mọi chuyện đã xong rồi, người đàn ông đó cũng chết, không tra hỏi được gì. Chỉ biết hẳn ta là một con nghiện, hôm đó vào nhà hàng muốn trộm đồ của khách, nhưng bị bảo an bắt gặp, nên mới có chuyện bắt cô làm con tin.

"Cô không sao chứ?" Din lại hỏi Diêu Tử Đồng lần nữa, anh thấy cả người cô bỗng nhiên lạnh run, nên mới gọi cô dậy.

Diêu Tử Đồng chậm rãi quay qua, nhìn vào Din, "Nếu vừa rồi, vợ anh và cô gái thích anh cùng lúc ở đó, anh sẽ bảo vệ ai đầu tiên?"

Din hơi ngẩn ra, anh khó hiểu nhìn cô, "Sao cô lại hỏi vậy?" Từ khi gặp cô, câu hỏi mà anh đưa ra càng lúc càng nhiều.

"Không trả lời thì thôi." Xe vừa dừng lại, Diêu Tử Đồng lập tức xuống xe, đi thẳng hướng văn phòng.

Din nhanh chóng đóng cửa xe, sau đó đuổi theo cô, "Cô chưa cho tôi biết khi ở khu đất của ông Wasan, sao cô lại nói chuyện một mình?" Anh giữ chặt tay cô, bắt cô dừng lại.

Diêu Tử Đồng nhìn vào vẻ mặt như đang nói, cô không nói rõ thì tôi không cho cô đi của anh, cô bắt đắc dĩ thờ dài, "Tôi có thể thấy được ma. Khu nghỉ mát chúng ta có ma, nên những khách quen mới không tới theo định kỳ nữa. Là do ông Wasan gì đó lừa gạt những hồn ma kia, nói rằng anh cho thầy pháp êm bùa lên tro cốt của họ, nên họ mới tới đây, muốn khu nghỉ mát anh đóng cửa."

Thấy vẻ mặt anh bình tĩnh, không chút biến đổi, cô nhướn mày, "Không tin sao? Vậy thì tôi không còn gì để nói nữa." Cô tháo tay anh ra, quay người bước đi.

Din giật nhẹ đuôi lông mày, sau đó lại đi theo cô, "Muốn tôi tin cũng được, cô phải chứng minh."

"Anh tin hay không thì tùy, sao tôi phải chứng minh. Dù sao tôi cũng giải quyết xong rắc rối. Anh nói chỉ cần kết quả, không phải sao?" Diêu Tử Đồng nhàn nhạt nói.

Din nhẹ bóp trán, hình như anh đang tự chuyển đá đập chân mình, "Tôi nhất định bảo vệ vợ."

"Hả?" Bị câu nói đột ngột của anh làm cho kinh ngạc, Diêu Tử Đồng đứng lại, nhìn sang anh.

"Câu hỏi vừa rồi ở trong xe." Din nhướn mi, nhắc cho cô nhớ.

Diêu Tử Đồng hiểu rõ, nhẹ cong khóe môi, "Dù người vợ đó anh không hề yêu, mà cô gái kia mới chính là người anh yêu?"

"Nếu đã là vợ, tôi nên một lòng bảo vệ và chăm sóc cô ấy. Không nên để những thứ khác cám dỗ." Tuy rằng gương mặt Din lạnh nhạt, nhưng câu nói của anh đủ khiến biết bao cô gái phải cảm động.

Nhưng mà Diêu Tử Đồng chỉ hơi động dung một chút, cô nhẹ vỗ vai anh, "Bà Adisuan dạy con trai thật tốt." Nói xong cô liền xoay người rời đi, để lại Din mầu quang ám trầm nhìn theo cô.

Cô vỗ vai anh với vẻ mặt như người lớn khen ngợi và khích lệ trẻ con?

Anh có nên lập tức đuổi việc cô?

Lúc này, Pudsa đi ngang qua, nhìn thấy Din đứng giữa đường, anh ta lập tức tiến lại gần, "Anh Pathapee, anh về rồi sao, cô Ali đâu ạ?"

Din nhìn vào gương mặt tươi cười như hoa cúc nở của Pudsa, "Anh rảnh rồi lắm sao, không ở quầy tiếp tân lại đi loanh quanh? Nếu rảnh như vậy, hôm nay anh đi giúp đỡ Pon." Không quan tâm tới vẻ mặt đau khổ như ai cướp tiền của Pudsa, Din đi về văn phòng.

Nhìn theo bóng dáng anh, Pudsa khóc không ra nước mắt. Có phải anh ta hỏi sai thời điểm rồi không, nên trở thành đối tượng để boss trút giận?

Boss, boss ơi! Ai chọc giận boss thì boss cứ nói, Pudding giúp boss đánh người đó, boss đừng đem Pudding ra làm thót để chém mà!

Nhà Adisuan

"Ừc...khụ...khụ!"

"Sao vậy em? Trà chanh dây ở khu nghỉ mát của Din không ngon à?"

Ông Montree đang xem báo, nghe thấy tiếng ho vì bị sặc của vợ mình, ông liền đặt tờ báo xuống, quan tâm và kinh ngạc hỏi bà Supansa.

"Khụ, rất ngon!" Bà Supansa để tách trà lên bàn, bà và ông Montree đang ngồi ở bàn trà ngoài hành lang, cách bàn ăn một khoảng.

"Chắc, em thấy rất lạ! Như có ai đang "giật rìa hổ" vậy, nên em mới giật mình." Bà Supansa nhẹ thở dài, hơi nhăn mặt nói.

"Hừ! Em có rìa sao?" Ông Montree cười khẩy, nhướn mi nhìn vợ mình.

Bà Supansa liếc xéo ông, có chút làm nũng nói, "Anh điên hả? Không phải! Em chỉ cảm thấy có gì đó bất bình thường."

Ông Montree nhẹ nhăn mày, "Bất bình thường?" Thấy vợ mình gật đầu, ông Montree liền nhòm người đứng lên, kẻ sát nhìn vào mặt bà Supansa, "Để anh xem bất bình thường ra sao."

Bà Supansa khó hiểu, hơi chu môi nhìn ông, "Đây này! Cái này đúng là bất bình thường!"

Nghe chồng mình nói vậy, bà Supansa khẽ giật mình, cầm lấy cánh tay ông Montree, "Cái gì hả anh?"

"Dấu chân chim." Ông Montree phì cười, chỉ tay vào khoe mắt của vợ mình, "Em có nhiều dấu chân chim hơn rồi đấy."

Bà Supansa nhăn mắt, mím chặt môi, sau đó lập tức đánh vào vai ông Montree khi ông đang cười lớn, "Anh chỉ giỏi phá hoại sự tự tin của người khác thôi." Bà Supansa liếc xéo ông Montree một cái, rồi đứng lên muốn vào nhà.

Ông Montree lập tức kéo vợ lại, "Khoan! Đợi đã đợi đã. Bình tĩnh nào! Đừng giận anh, ngồi xuống. Ngồi xuống đi!"

Ông Montree cầm lấy bình trà, rót cho vợ, "Đây! Uống tí trà chanh đây. Vậy thì em sẽ ngủ ngon giấc."

"Anh muốn em đi ngủ trưa à?" Bà Supansa nhướn mày nhìn ông Montree.

"Em nên nghỉ ngơi tí. Đạo này em không ngủ được rồi còn gì." Thấy bà Supansa cầm tách trà lên uống, ông Montree lại nói tiếp, "Em đừng lo. Anh nghĩ Din, Lom, Fai và Fon chưa định từ bỏ cuộc sống độc thân sớm thế đâu."

"Hừ!" Bà Supansa ngạc nhiên nhìn qua, "Em đâu nói là em không muốn con trai em kết hôn."

"Sao hả? Vậy em muốn bốn đứa con trai kết hôn chứ gì?" Ông Montree hỏi lại cho chắc chắn.

"Phải. Nhưng con dâu phải là cô gái mà em chấp nhận." Bà Supansa vừa đặt tách trà lên bàn vừa nói, "Đặc biệt là vợ sắp cưới của Din. Trong mấy đứa con trai, Din khờ khờ về con gái nhất. Nếu có cô gái nào tỉnh vì hay muốn trêu đùa Din, em nghĩ rìa của con hổ như em sẽ giật." Bà Supansa cười đắc ý nói, đó cũng là lý do sao bà lại bất ngờ khi Din nhận nữ thư ký riêng. Vì Din chưa từng để nữ giới tiếp xúc phạm vi gần hơn nửa mét, nên bà không nghĩ con trai mình có bạn gái làm sao được?

"Ồ!" Ông Montree cười khê, gật gật đầu. Trong lòng cảm thán, vợ mình mà chọn dâu, chắc việc đầu tiên là cô gái đó phải biết cách trồng hoa hồng. Ông nghĩ nghĩ lẩm bẩm.

....

Khi thấy Din mặt lạnh như tiền trở về văn phòng, Bualoy và Rarin kinh ngạc nhìn nhau, ai chọc giận boss rồi?

"Cô Ali, boss làm sao vậy ạ?" Rarin đi sang bàn làm việc của Diêu Từ Đồng, gần chỗ cửa lớn.

"Mặt anh ta lúc nào cũng vậy mà." Diêu Từ Đồng thần nhiên nói, cô dán mắt vào máy vi tính, chuẩn bị gửi thư mời cho những người khách quen bị ma nhất kia.

"Không phải đâu ạ!" Bualoy vừa đi sang vừa quả quyết, "Bình thường tuy boss mặt lạnh nhưng không phải kiểu âm trầm như vậy."

"Phải." Rarin gật mạnh đầu, "Vừa rồi cảm giác như boss mang cả đám mây đen vào đây."

Diêu Từ Đồng phì cười, ngược mắt nhìn lên Rarin và Bualoy, "Hai chị quan sát cũng kỹ thật. Có thể anh ta bị táo bón cũng nên." Cô nhẹ nháy mắt nói.

Bualoy và Rarin trở mắt nhìn cô, "Không nên nói boss như vậy đâu cô Ali! Nhưng mà không chừng là vậy." Câu trước nghe rất thuận tai, không ngờ câu sau đã lộ rõ bản chất thích nói xấu boss của Rarin.

"Có cần tôi pha ly trà khô qua giúp boss nhuận tràng không?" Bualoy bình tĩnh hỏi, giấy lát sau chị ta và Rarin cùng phá lên cười.

Diêu Từ Đồng lác đầu nhìn hai người họ, trước mặt Pathapee thì họ khép nép sợ sệt, nhưng mọi lúc mọi nơi đều ngầm trêu chọc anh. Không biết nên khen họ dễ thương hay nói họ quá quậy phá đây.

Thấp thoáng thấy bóng dáng Pudsa đi vào với vẻ mặt ủ rũ sầu muộn, Rarin cười nhếch môi, hai tay chống hông, "Ồ ô, xem mặt đẹp chưa kìa! Bị bạn trai bỏ à?"

Pudsa liếc Rarin một cái thật sắc, "Chị cứ cười đi, lát nữa sẽ tới lượt chị thôi. Cũng không biết ai chọc giận boss, làm tôi phải chịu tội. Boss bắt tôi đi lau sàn cùng với Pon."

"Ha ha ha!" Bualoy và Rarin nghe xong liền ôm bụng cười ngặt ngoẽo.

"Là do cậu không chịu nhìn sắc mặt của boss trước. Như chúng tôi đây, vừa thấy đã biết boss đang bực nên không dám trêu vào." Bualoy chỉ chỉ Pudsa, đắc ý vô cùng.

"Ồ, vậy sao?" Pudsa nhướn mày, "Vậy kết quả phỏng vấn Cha Aim chị đã đưa cho boss chưa? Tôi thấy cô ta còn ngồi đợi trong phòng trà kìa."

Rarin và Bualoy cương mặt, hoảng hốt nhìn nhau, "Chết rồi, tôi quên mang vào cho boss xem!" Rarin không ngừng đánh đánh vào tay của Bualoy, mếu máo nói.

"Hừ! Các người đi thông thả nhé, không tiễn!" Pudsa cười tà nghễ, sau đó đi vào phòng thay đồ, lấy tạp dề, bao tay và khẩu trang.

Bualoy và Rarin giờ nắm đấm về phía Pudsa, rồi mới lè mề như rùa bò, nhích từng chút một đi lên phòng làm việc của Din.

"Cô Ali, cô có cần uống gì không ạ. Tôi nói Nita mang tới cho cô?" Khi đi ngang qua Điều Từ Đồng, Pudsa mỉm cười hỏi cô.

"Chị Bualoy đã pha trà cho tôi rồi, cảm ơn anh." Điều Từ Đồng thản nhiên cười, sau khi Pudsa gật đầu chào mình rồi rời khỏi văn phòng, cô lại tiếp tục công việc.

Nhìn chăm chú vào những hình ảnh trong màn hình, Điều Từ Đồng trầm ngâm. Ông Wasan kia là chủ khu nghỉ mát Fa Fon, rõ ràng cách xa Tararin và mảnh đất kia, vậy tại sao ông ta lại mua nó?

Kế bên khu nghỉ mát của ông ta vẫn còn nhiều đất trống, có thể mở tận hai nông trại, không nhất thiết phải đi xa như vậy. Thầy pháp mà ông ta mời tới có liên quan gì tới người sai hồn ma nữ tới ám hại Wayupak hay không?

Cả hai đều sử dụng tà thuật hắc ám, nhưng một người muốn tri Wayupak vào chỗ chết, còn một người chỉ muốn Pathapee phá sản. Điều Từ Đồng nhíu mi, hay là chuyện vẫn chưa xong. Nếu như thủ đoạn ông Wasan tàn độc như Pathapee nói, thì ông ta không dễ dàng dừng lại như vậy.

Trong lúc Điều Từ Đồng đang suy nghĩ, thì Rarin và Bualoy ừ ừ bước ra, vẻ mặt không khác gì so với Pudsa vừa rồi. Sau lưng họ là Din, anh hướng mắt về phía Điều Từ Đồng, "Ali!"

"Hả?" Điều Từ Đồng nghi hoặc nhìn qua.

"Cô vào đây với tôi." Din ra đưa mắt ra hiệu về phía phòng trà với Điều Từ Đồng.

Điều Từ Đồng đứng lên, đi sang, cùng anh vào phòng trà, Cha Aim ngồi đó chờ từ sáng tới giờ. Vừa thấy Din, cô ta liền nhăn mặt, "Chỗ của anh phỏng vấn một lần khó khăn vậy sao, làm mất thời gian nửa ngày của tôi." Cũng không biết mẹ có trông hay không, nếu về trễ thì phiền phức rồi, mẹ lại hỏi này hỏi kia.

"Cô nên cảm thấy may mắn vì không phải ngồi đợi gọi số." Din lạnh nhạt nói, sau đó ánh liếc nhìn Điều Từ Đồng đang đứng cạnh mình, "Từ ngày mai, cô phụ trách quan sát cô ta, nếu làm sai thì cứ đuổi việc, không cần hỏi ý kiến của tôi."

"Sáng mai 7 giờ cô tới đây, mang theo hồ sơ đưa cho cô Ali." Din nói dứt lời với Cha Aim liền xoay người ra ngoài.

Điều Từ Đồng ngạc nhiên ngoái đầu nhìn theo bóng dáng Din, 8 giờ cô mới đi làm, anh dặn Cha Aim tới 7 giờ làm gì?

"Chào cô Ali, hi vọng cô chỉ giáo nhiều hơn!" Cha Aim đứng lên, đưa tay ra, mỉm cười với Điều Từ Đồng. Mặc dù cô ta không hiểu sao Din lại đồng ý nhận cô ta vào làm, trong khi cô ta đáp không đúng một câu nào trong bài phỏng vấn do Bualoy đưa ra. Cứ tưởng Din sẽ tự mình phỏng vấn cô ta lần nữa chứ.

Cha Aim vui vẻ trong lòng, cô ta có thể tới khoe với ba mình rồi!

Điều Từ Đồng bắt tay với Cha Aim, cười nhẹ, "Chào mừng cô!"

Lúc này, bỗng nhiên Din đi rồi nhưng quay lại, anh đứng ngoài cửa, nhìn vào Điều Từ Đồng, "Đi ra đây với tôi."

Cô nhẹ nhếch mi, quả thật đúng với chức trợ lý riêng. Bị gọi liên tục, anh đi đâu cô phải theo đó.

Cha Aim nhìn theo hai người, Pathapee không thích gần con gái, giờ lại tiếp xúc gần gũi với thư ký như vậy, có phải cô ta là người yêu của anh ta hay không?

"Chúng ta đi đâu?" Điều Từ Đồng không nhanh không chậm bước, lần này cô học khôn, không chạy theo chân Din nữa.

Đến lượt Din đi chậm lại mới có thể nói chuyện với Điều Từ Đồng, "Để cô hiểu rõ Tararin hơn, tôi dẫn cô đi xem hết khu nghỉ mát."

"Trong ngày hôm nay?" Điều Từ Đồng dừng lại, kinh ngạc hỏi. Khu nghỉ mát lớn như vậy, tới tối còn chưa tham quan hết nữa. Anh ta định bắt mình tăng ca sao?

"Hôm nay không xong thì ngày mai. Trước hết đi xem nơi nuôi voi." Din đột nhiên đi nhanh hơn khiến Điều Từ Đồng phải chạy theo, nhưng sau đó anh lại giảm tốc độ, tới khi cô gần tới cạnh mình thì anh lại đi nhanh.

Điều Từ Đồng đen mặt, anh ta đang trêu chọc cô đúng không?

Liếc nhìn về mặt bức dọc của cô, khoe môi của Din nhẹ giọng lên. Anh sẽ không nhận mình đang cố tình trả đũa cô về việc sáng nay.

Điều Từ Đồng buồn bực, nên cô trút giận lên bóng của Din. Cô cứ giậm, giậm vào vị trí ngay đầu. trong lúc cô hả dạ thì đột nhiên cái bóng này biến mất, thay vào đó là dáng người cao lớn của ai kia. Ngẩng đầu lên, Din đứng ngay trước mặt, cách cô chỉ có 5cm.

"Chơi vui không?" Din nhìn vào đôi mắt màu tím đang mở tròn, phản chiếu bóng dáng anh trong đó. Sắc mặt anh lạnh đi vài phần, nếu anh không quay lại, anh cũng không biết có người đang chà đạp bóng dáng của mình.

Điều Từ Đồng bĩu môi, cô liếc Din một cái rồi vòng qua người anh, đi thẳng về phía trước, "Trường mình cao thì ngon lắm sao. Hươu cao cổ." Cô làm bầm, nhưng không biết Din đi sát sau lưng mình rồi.

Anh nhìn vào đỉnh đầu người nào đó với ánh mắt sâu thẳm, lại có người muốn giật ria hồ rồi.

...

"Cô Ali, cô về bằng gì ạ?" 9 giờ tối, Điều Từ Đồng đứng giờ tan làm, ra sân đỗ xe thì gặp Rarin bọn họ.

"Tôi đi xe." Điều Từ Đồng trả lời Rarin, chỉ tay về phía xe bán tải nằm kế bên chiếc Lexus ES 2019 màu gold của Din. Chiếc này vẫn chưa ra mắt thị trường vậy mà anh lại sở hữu trước rồi. Xem ra cũng là tay săn xe.

Một bên sang trọng, lịch lãm. Một bên đơn giản, trẻ con khiến cô thật muốn đá vào xe Din mấy cái.

Hết chỗ đậu rồi sao mà anh ta đỗ xe ngay bên cạnh xe mình, để người ta vừa nhìn liền phân biệt sang hèn!

"Cô Ali chạy xe này sao ạ?" Pudsa vì quá ngạc nhiên nên hơi lớn tiếng hỏi.

Điều Từ Đồng gạt đầu, Pudsa cũng nhận thấy nó không hợp với cô sao?

Rarin và Bualoy mở to mắt nhìn nhau, trên mặt hiện lên quái dị khiến Điều Từ Đồng khó hiểu nhú mi. Sao họ lại có biểu hiện kỳ lạ như vậy?

"Cô Ali, ngày mai cô không cần cực nhọc quan sát Cha Aim đâu ạ. Cứ để tôi lo!" Bualoy đột nhiên chuyển biến sắc mặt, tươi cười như hoa nở nhìn Điều Từ Đồng.

"Phải phải. Cô Ali cứ việc chăm lo cho boss đi ạ." Không chỉ Bualoy mà Rarin và Pudsa cũng đột nhiên trở nên lạ lùng, giống như cô là boss của họ.

"Hôm nay cô Ali đã vất vả rồi. Chúc cô ngủ ngon nhé!" Pudsa cười thần bí nói xong, liền cùng Bualoy và Rarin gật đầu chào cô rồi mới lên xe đi về.

Điều Từ Đồng chớp mắt, rồi lại chớp mắt. Biểu hiện này của họ rất giống Nathee sáng nay, khi nghe được mẹ của Pathapee muốn gặp cô. Lắc đầu một cái, Điều Từ Đồng chậm rãi lên xe. Một mối cá ngày nên cô muốn về nghỉ ngơi, không cùng Din đi gặp mẹ anh.

...

"Hôm nay đi làm thế nào?" Kati nằm trên giường, ôm laptop viết tiểu thuyết, thỉnh thoảng nhìn Điều Từ Đồng đang đứng sấy tóc bên bàn trang điểm.

Điều Từ Đồng dừng lại, trầm ngâm nhìn Kati trong giây lát rồi mới lên tiếng. "Cậu không được đem chuyện này viết vào tiểu thuyết, nếu không mình sẽ không kể."

Kati ngạc nhiên, nhanh chóng đóng laptop lại, ngồi dậy, hiếu kỳ nhìn Điều Từ Đồng. "Mau kể đi!"

Điều Từ Đồng ngồi xuống ghế, để Tiểu Lạc giúp mình sấy tóc, cô chậm rãi kể lại chuyện sáng nay cho Kati nghe. Rak và Yom ngồi ở bên bàn sát cửa kính, cũng hứng thú lắng tai lên.

Một lát sau, Kati dùng ánh mắt đầy kim tinh nhìn Điều Từ Đồng. "Cậu và anh Pathapee thật giống như nam nữ chính trong phim quá. Không được rồi, mình ngứa ngáy tay chân rồi đây, mình phải viết mới được!"

"Không được!" Điều Từ Đồng trừng mắt.

"Quá trễ rồi baby." Kati tinh nghịch nháy mắt, phóng ngay lên giường, ý tưởng tuôn trào nên cô viết nhanh như gió. Tiếng gõ bàn phím vang lên đều đều khiến Điều Từ Đồng buông bỏ ý nghĩ muốn ngăn cản Kati.

Cô thật bó tay với tiểu thuyết gia này!

"Ngày mai bọn em theo chị đi làm. Mấy ngày trước bọn em đi một vòng khu nghỉ mát nhưng không phát hiện ra những hồn ma đó, có lẽ do thầy pháp kia giúp họ che giấu." Yom nói.

"Bọn em sẽ đi tuần tra một vòng nữa, xem còn hồn ma nào không." Rak vừa trèo lên chiếc giường nhỏ gần bên cửa sổ vừa nói. Cô bé và Tiểu Lạc ngủ ở đây.

"Ồ khu nghỉ mát không có thờ Thổ Địa đâu chị." Tiểu Lạc nhắc cho Diêu Từ Đồng nhớ, nếu không có Thổ Địa bảo vệ, hồn ma lang thang rất dễ xâm nhập vào, làm suy giảm sinh khí và tài vận của gia chủ.

Nghe vậy mới chợt nhớ tới, mấy ngày trước cô nhìn thấy trước cửa khu nghỉ mát trống không, cũng giống với vườn nho Sai Lom. Diêu Từ Đồng quyết định ngày mai nói với Din về việc này, anh so với người em playboy của anh để nói chuyện hơn nhiều, chắc hẳn anh sẽ nghe theo cô.

*

Sáng sớm, bầu trời xanh trong, gió mát nhẹ thổi, thời tiết tốt vô cùng. Một ngày đẹp trời như vậy, Diêu Từ Đồng nghĩ hôm nay mọi chuyện chắc đều suông sẻ.

Nhưng dường như có người không muốn tâm trạng cô tốt, nên vừa ra tới ngã rẽ, một chiếc xe Jeep từ đâu chạy ra, chạm ngay đầu xe của Diêu Từ Đồng, khiến cô phải phanh gấp.

Theo quán tính cô ngã mạnh người về phía trước, cũng may không tới nỗi đập ngực vào vô lăng. Cô tức tối nhìn vào chiếc xe jeep kia, cô ngạc nhiên, đây không phải xe mà Sek lái hôm trước?

Diêu Từ Đồng chưa kịp xuống xe, thì bên kia, một bóng dáng thon dài đã bước xuống, đi tới gõ vào đầu xe của cô, "Chạy xe kiểu gì vậy? Mau xuống xe cho tôi." Người đó sáng giọng nói.

Giọng nói này làm sao cô quên được chứ, người đã mắng cô bị điên vào mấy ngày trước đây mà. Diêu Từ Đồng mím môi, mở cửa và bước ra, lạnh mặt nhìn vào Lom, "Là tôi hỏi anh mới đúng. Anh chạy xe kiểu gì, đây là ngã ba, anh không biết giảm tốc độ sao?"

"Xe tôi đang rẽ vào, là cô không chú ý mà tránh đi, cô còn nói tôi?" Lom chỉ tay về nơi hai xe chạm nhau, "Cô nhìn xem, có phải cô đụng vào bóng đèn bên trái của xe tôi? Còn nữa, cô đang dùng xe của Nam, nên làm ơn bảo quản kỹ càng đi."

Diêu Từ Đồng đột nhiên tiến sát vào người Lom, anh bị bất ngờ nên giật mình nhìn cô, "Cô làm gì? Muốn cướp sắc à?"

Đúng là miệng chó không khạc ra ngà voi!

Diêu Từ Đồng cố nén xúc động muốn đâm vào gương mặt điển trai được lấp sai lầm trên người Lom, "Tôi không hứng thú với ngựa đực. Còn nữa, xe này là do anh Pathapee đưa cho tôi, chỉ anh ấy mới có quyền khiển trách tôi. Xe tôi chỉ chạm nhẹ xe anh có một chút, vẫn chưa xây sát gì. Nên anh và chiếc xe màu mè của anh làm ơn đi sang chỗ khác, nhường đường cho tôi đi làm." Diêu Từ Đồng chỉ cách Lom có 5cm, cô nhón chân, trừng to mắt nhìn anh, nói xong thì xua xua tay, xem Lom như ruồi bọ mà đuổi đi.

Lúc này xe của Lom bỗng nhiên chuyển bánh, Diêu Từ Đồng kinh ngạc nhìn qua, thì ra Sek cũng ngồi trong xe, anh ta chuyển sang ghế lái, đem xe dời sang một bên, nhường đường cho Diêu Từ Đồng.

"Cô Ali có thể đi rồi ạ." Sek đưa đầu ra khỏi cửa xe, mỉm cười với cô.

Cô gật đầu với Sek, không muốn nhìn mặt Lom thêm giây phút nào nữa, cô lên xe và ngang nhiên rời đi. Để lại Lom có chút ngơ ngác trông theo, "Sek, vừa rồi cô ta nói tôi là gì?"

"Câu nào ạ?" Sek nhướn mày hỏi.

"Toàn bộ." Lom hơi lớn tiếng nói, anh vô cùng tức giận vì Diêu Từ Đồng dám hai lần gây sự với anh rồi chuồn đi.

"Tôi nghe không lầm thì cô Ali nói cậu chủ là ngựa đực gì đó, và cậu không có quyền nói cô ấy điều gì, chỉ cậu Din mới được." Sek có chút ngờ nghệch nhắc lại, cô Ali thực sự là bạn gái của cậu chủ Din sao?

"Ngựa đực? Nghĩa là gì? Cô ấy ngầm mắng tôi là động vật sao?" Lom nhướn mày nghi hoặc, cô gái người Hoa này miệng lưỡi cũng thật sắc bén. Nếu cô ta làm chị dâu anh, thì súng hỏa mỗi ngày đều sẽ xảy ra ở nhà Adisuan.

"Có lẽ là vậy ạ." Sek cười thật thà vô cùng.

Lom trừng mắt anh ta, "Đi thôi." Tối nay anh nhất định nói với Din về việc này, để Din dạy dỗ lại cô ta. Nhà Adisuan có một quy định bất thành văn, nếu như không có chuyện quan trọng thì ban ngày không được gọi thiện thoại cho nhau, đến tối về, cả nhà tụ họp, vậy thì có thể đem chuyện ra bàn.

...

Tới khu nghỉ mát, vào văn phòng, Pudsa, Rarin và Bualoy lập tức niềm nở tiếp đón Diêu Từ Đồng.

"Cô Ali, chào buổi sáng ạ!" Họ xếp chính tề đứng thành một hàng trước bàn làm việc của cô, hai tay chắp trước bụng, miệng cười tươi vô cùng.

"Chào mọi người!" Điều Tử Đồng bị hù giật mình, vì tiếng họ thật đồng thanh và vang dội, ngay cả Din đang trong phòng làm việc cũng nghe thấy.

Anh cùng Nathee đi ra, đứng ở lan can nhìn xuống, "Cô Ali đi ăn sáng cùng tôi, sau đó chúng ta tới vườn của khu nghỉ mát."

"Vâng, anh Pathapee." Điều Tử Đồng có chút không tình nguyện nói, hôm qua đi đau hết cả chân, nay lại đây dọa cô nữa. Cũng may cô không mang giày cao gót, nếu không đã sớm phỏng chân.

Rarin, Bualoy và Pudsa nhìn nhau, len lén cười tủm tỉm. Boss và cô Ali quả nhiên có mờ ám.

Cha Aim ngưng mi, ở khu nghỉ mát này có vườn nữa sao?

"Cô đợi lâu chưa?" Điều Tử Đồng đi tới bàn làm việc, hỏi Cha Aim đang ngồi trước bàn.

"Cũng không lâu ạ." Cha Aim mỉm cười, cô ta tới lúc 6 giờ 45, cứ ngỡ mọi người đều đến rồi nhưng thật không ngờ lại chẳng có ai. Mãi tới 7 giờ 15 mới có người đi làm, và cô ta lại phải đợi Điều Tử Đồng đến.

Là thư ký nhưng lại đi làm trễ hơn ông chủ, nếu nói không phải người yêu của nhau thì ai tin chứ? Cha Aim nghĩ thầm.

"Từ khi nào mà anh Pathapee đối xử đặc biệt với nhân viên như vậy? Tôi làm việc cho anh gần mười năm, nhưng anh mời tôi dùng bữa chưa đếm được hết hai bàn tay." Nathee hai tay ôm ngực, nhếch môi cười, nhìn Din hỏi.

"Hôm nay anh không cần ăn cùng, tôi sợ anh phiền muộn vì đếm hết hai bàn tay, không còn chỗ để đếm." Din thân nhiên nói xong, liền tiêu sái đi xuống cầu thang.

Nathee run rẩy khóe môi, "Tôi không làm phiền thế giới riêng của hai người nữa." Anh ta cố tình trêu chọc, nào ngờ Din chẳng những không phản bác mà còn hài lòng.

"Biết vậy thì tốt." Tiếng của Din vọng lên, anh muốn nói chuyện Điều Tử Đồng nhìn thấy ma, nên không muốn nhiều người ở đó. Anh luôn làm việc theo ý mình, không quan tâm ánh mắt của người khác. Anh đối xử đặc biệt với Điều Tử Đồng vì không muốn cô cảm thấy không thoải mái, sau đó tìm sang khu nghỉ mát khác, như vậy Wasan và ông Mok được lợi rồi.

Dự án The Exotic kia làm ảnh hưởng tới những động vật hoang dã và đời sống của người dân quanh đây, anh nhất định không để họ thực hiện được.

"Bualoy, chị trông chừng cô ta." Din nhàn nhạt nói xong liền nắm lấy cổ tay của Điều Tử Đồng, dẫn cô đi ra ngoài trong khi cô đang nói chuyện với Cha Aim.

Gương mặt của Cha Aim hiện lên khác thường, cô ta vẫn hướng mắt nhìn theo Điều Tử Đồng và Din.

"Anh Pathapee và cô Ali có gì đó đang giấu chúng ta sao?" Nathee đi tới giữa văn phòng, phóng mắt nhìn hai bóng dáng ở xa xa.

"Không phải đang che giấu đâu ạ." Rarin cười mỉm.

"Rõ ràng quá rồi đó ạ." Bualoy che miệng cười.

"Hai người họ như hình với bóng, anh Nathee còn không hiểu sao? Cô Ali đang dùng xe của cô Nam đó ạ." Pudsa hào hứng nói.

"Thật sao?!" Nathee vô cùng kinh ngạc, vì anh ta sống trong khu nghỉ mát, nên không nhìn thấy được Điều Tử Đồng lái xe gì đi làm.

"Thật ạ!" Ba người kia đồng thanh, họ rất mong boss và cô Ali thành đôi, vì có cô Ali chống lưng, sau này boss sẽ không thường xuyên phạt họ nữa.

Nathee cười bí hiểm, anh Pathapee, lần này tới lượt anh bị người trong nhà tra hỏi gắt gao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tôi Muốn Anh Cúi Đầu Cầu Xin

Vườn nho Sai Lom

"Anh đang làm gì? Đây cũng được gọi là bản thiết kế nhãn rượu vang? Nó có thể bán được sao? Mau làm lại cho tôi!" Tiếng quát mắng vọng ra từ văn phòng của vườn nho Sai Lom khiến những nhân viên khác co rụt cổ, e ngại không dám bước vào. Họ sợ lửa giận của cậu chủ.

Lát sau, một người thanh niên đi ra, cầm hồ sơ trên tay, anh ta sàu mi lắc đầu. Những người khác thấy vậy lập tức làm nhanh công việc, sợ rằng Lom nhìn thấy lại trách mắng.

Nơi nhân viên nghỉ trưa và ăn cơm ở vườn nho, có ba người đang ngồi nói gì đó rất vui vẻ, một người nằm trên đầu xe bán tải, dùng nón che mặt, chắc hẳn đang ngủ trưa.

"Món lót dạ đây! Ăn nào ăn nào!" Cô gái có dáng người cao gầy, tóc búi cao, gương mặt hơi dài, làn da ngăm vui vẻ từ trong nhà đi ra, trên tay bung hai đĩa bánh trái.

"Không biết cậu Lom dạo gần đây có chuyện gì nữa. Cậu ấy rất dễ nổi cáu." Người thanh niên đang lấy nước bên thùng nước lọc gần bàn vừa đi sang bàn vừa nói.

Nghe vậy, người nằm trên đầu xe bỗng nhiên ngồi bật dậy, là Sek, anh ta chăm chú nhìn vào mọi người, như đang lắng nghe.

Một nam một nữ đang đùa giỡn nhau cũng dừng lại, chuẩn bị tàm chuyện.

"Chắc chắn là vì cô Ali." Cô gái có mái tóc xoăn màu vàng chính là Nakree, người hôm trước cũng nghĩ rằng Lom bị người nguyên rùa như Điều Từ Đồng.

"Đội đã! Cô Ali làm gì cậu Lom?" Sek nhăn mày hỏi Nakree, không lẽ vì chuyện sáng nay?

Người thanh niên ngồi trước mặt Nakree cũng có làn da ngăm như Sek, mặt anh ta cũng bầu bĩnh, nhưng trông ngổ ngổ làm sao, không thật thà như Sek nhưng rất hài hước. Sẵn cây lược màu hồng phấn trên tay, anh ta để vào miệng, nhẹ cắn môi cũng cắn luôn đầu lược, anh ta dùng ánh mắt mơ màng, tự cho rằng rất thu hút mà nhìn vào Nakree, "Cô Ali là ai?" Anh ta là Sak, cũng là người làm của gia đình Adisuan, thường ngày tới phụ giúp công việc ở trang trại của Fai.

"Tôi lại phải nhắc lại lần nữa." Nakree trợn mắt, sau đó thở dài, rồi lại khụ một cho thắm giọng, lớn tiếng, rõ ràng từng chữ nói, "Cô Ali là nữ thư ký của cậu Din, mà tôi nghe các chủ nhân nói với nhau, cô Ali chính là bạn gái của cậu Din."

Sak lại làm trò, nháy mắt với Nakree khiến cô gái cao gầy mặc áo xanh ngồi kế bên anh ta phải liếc nhìn, cô ta cùng với cô gái có gương mặt thanh tú, da trắng, mặc áo đỏ ngồi bên kia, đều là vợ của Sak.

Nakree nói tiếp, "Nhưng khi cô Ali vừa gặp cậu Lom, cô ấy luôn nói cậu Lom bị nguyên rùa bởi một thể lực đen tối, và có một hồn ma nữ sau lưng cậu ấy. Cô ấy còn nói nhiều thứ khác nữa cơ. Cậu Lom đã rất tức giận." Nakree không ngừng quơ tay, vẻ mặt diễn tả vô cùng nghiêm túc, để mọi người biết chuyện này nghiêm trọng tới mức nào.

"Chuyện này tôi mới biết đó, cậu ấy chắc bị chọc giận ghê lắm. Cậu ấy không thích bất cứ cô gái nào nguyên rùa đâu." Sek nhăn mặt khi nghe Nakree nói xong.

Lúc này, Sak đã ghim hẳn răng lược vào hai môi, mị mắt nhìn Nakree, "Chẳng bù cho tôi. Với tôi, nếu có cô gái nào nguyên rùa tôi, là rầy tôi, thì có nghĩa là họ yêu tôi." Sak dùng lược chải chải tóc, sau đó đưa tay ôm hai cô gái ngồi bên cạnh mình, cười híp mắt hỏi, "Phải không?"

Cô áo xanh, cũng chính là Bopa đang cố nén lửa giận, sẵn cái bánh trên tay, cô ta úp thẳng vào mặt của Sak, để anh ta bỏ thói trêu ghẹo phụ nữ khác.

Nakree bị giật mình, sau đó cùng mọi người phá lên cười, "Ha ha, đáng đời! Cậu đúng là kẻ hư hỏng, cậu Lom không giống như cậu đâu. Nghe đây, không có cô gái nào có thể là rầy cậu Lom. Họ chỉ có thể nói chuyện với cậu ấy một cách ngọt ngào."

Sek vừa nói xong, Jantoo cũng chính là cô gái mặc áo đỏ liền lên tiếng, "Tôi nghĩ cô Ali không bình thường giống như cậu Lom nói."

"Cô Ali rất xinh đẹp và tốt bụng, không như cậu Lom nói đâu."

"Tôi thật muốn gặp cô ấy." Nghe Sek nói vậy, Nakree đầy chờ mong.

Sak lại không sợ chết, anh ta nhẹ cắn môi, mắt đầy phong tình nhìn Nakree, sau đó cảm giác có gì không đúng, anh nhìn qua và giật bắn người khi thấy Bopa đang híp mắt nguy hiểm nhìn mình. Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, lát sau anh ta lại quay sang Nakree, dùng lưỡi liếm môi, phóng điện với Nakree làm cô ta hốt hoảng. Ngày nào cũng vậy, dù bị vợ hành hạ thảm thương xong, anh ta vẫn muốn dụ dỗ Nakree.

"Đừng có mà ghen tỵ!" Một bên cổ cậu dẫn Nakree, một bên lại ôm vai dỗ ngọt hai người vợ khiến Nakree ghét bỏ nhìn Sak.

Anh ta bị vợ đánh mỗi ngày cũng đúng tội lắm!

Quay sang anh chàng bị nguyên rùa của chúng ta, hiện anh đang ngồi trước laptop, tìm kiếm từ mà sáng nay Điều Từ Đồng đã chửi anh. Nhưng tìm mãi vẫn không ra càng khiến anh bức dọc, "Tôi mà hiểu được nó là gì thì cô biết tay tôi!" Lom đứng phắt dậy, đá vào chân bàn một. Tâm trạng lại bắt đầu phiền táo, anh hướng mắt nhìn ra cửa sổ, xem cây xanh để tâm tình dịu đi chút ít.

"Anh Lom, anh vẫn chưa đi kiểm tra nhà máy sao?" Có tiếng nói vang lên sau lưng, Lom quay người lại, là Panu và Kati. Hôm nay Panu vẫn như thường

ngày, dẫn Kati đi tham quan vườn nho, đang chuẩn bị đưa cô ấy đi xem nhà máy sản xuất rượu nên anh ta phải ghé vào văn phòng lấy chìa khóa.

"Tôi đang chuẩn bị đi." Lom nhàn nhạt nói, anh nhẹ gạt đầu khi Kati mỉm cười chào anh.

"Nếu thế thì chúng ta cùng đi đi." Panu cười ôn hòa nói.

Khi ba người chuẩn bị rời khỏi thì một cô gái đi tới, cô ta nhìn vào Panu, "Anh Nu, khách hàng có vấn đề về việc đặt phòng. Anh có thể đi giải quyết được không ạ?"

Panu cười bất đắc dĩ nhìn qua Lom, "Anh Lom có thể đưa cô Kati đi được không?" Rồi anh ta quay sang Kati, "Cô Kati, nếu có bất kỳ câu hỏi nào, thì hãy hỏi anh Lom nhé." Nói xong anh ta đi cùng với cô gái kia.

Panu vừa lau kính vừa trầm giọng nhắc nhở, "Đi xa tôi ra kéo có ai đó nhìn thấy." Anh ta đeo kính lại, nhìn sang cô gái có làn da hơi tái nhợt nhưng cũng xem như thanh tú, "Lần sau nếu cô chuyện gì, thì cô đừng tự mình đi. Hãy bảo ai đó đến gọi tôi, cô hiểu chứ?" Anh ta gắt giọng.

"Dạ." Cô gái kia khép nép gạt đầu, vẻ mặt buồn bã theo sau lưng Panu.

Lom dẫn Kati tới nhà máy sản xuất rượu vang, giới thiệu cho cô ấy biết về từng loại rượu, để cô ấy ghi chép rõ ràng lại. Lát sau, hai người chậm rãi đi ra khỏi nhà máy, Lom không chút để ý hỏi, "Cô Kati, cô có biết ngựa đực nghĩa là gì không?" Lom nghĩ tiểu thuyết gia như Kati thì chắc hẳn có thể giải đáp giúp anh.

Kati giật mình nhìn Lom, "Là ai mắng anh?"

"Cô giải thích trước." Lom biết mình nói ra thì Kati sẽ bao che cho Diêu Từ Đồng, không nói sự thật với anh.

"Ngựa đực là tiếng lóng, ả ý nói một người đàn ông thích qua đêm với nhiều người phụ nữ, là kẻ trắng hoa bay bướm. Không chung thủy." Kati hồn nhiên nói, không biết mình đang đưa bạn thân vào lốc xoáy.

"Giờ anh có thể nói tôi biết là ai mắng anh chưa?"

"Là Ali, bạn thân của cô." Mặt Lom trở nên âm trầm, cười vô cùng đáng sợ. Hay lắm, dám chửi tôi là ngựa đực, cô dạn đó!

Nhìn ánh mắt Lom trở nên tối đen, cả người phát ra khí lạnh. Kati cứng đờ người, ôi mẹ ơi! Mình gây họa rồi!

Đội Lom đi rồi, Kati lập tức lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Diêu Từ Đồng. Bạn hiền ơi, mình xin lỗi cậu!

Khu nghỉ mát Tararin

Din và Diêu Từ Đồng đang ngồi giữa cánh đồng trà, bỗng nhiên hắt xì một. Diêu Từ Đồng nghi hoặc, cô đâu bị cảm?

"Lau khô đi." Din đưa khăn tay cho Diêu Từ Đồng, vì ở đây có vòi tưới cây tự động, họ lại ngồi giữa vườn trà, khó tránh khỏi bị nước văng vào người.

"Cám ơn." Diêu Từ Đồng nhận lấy chiếc khăn màu vàng của Din, anh thật trung tình với màu này, ngay cả xe và laptop cũng vậy.

"Những cây trà này thật tươi tốt!" Diêu Từ Đồng cười nhìn vào người phụ nữ đang vun bón cây trước mặt hai người.

"Cậu Pathapee cho chúng tôi việc làm, nên chúng tôi phải làm thật tốt để đền đáp cậu ấy ạ." Người phụ nữ đó nói.

"Đây là Ali, sau này cô ấy sẽ thay tôi đi thăm vườn." Din thân nhiên nhìn chị ta.

"Dạ. Chào cô Ali!" Chị ta gật đầu với Ali.

"Con chị thế nào rồi?"

"Đã khỏi bệnh rồi ạ, cảm ơn cậu Pathapee đã giúp tôi trả viện phí."

Diêu Từ Đồng nghe Din và người phụ nữ kia trò chuyện, cô cong nhẹ môi. Chàng trai bên cạnh cô không những thông minh mà còn tốt bụng, trong ngoài không giống nhau, thật khiến cô khó có thể tin.

Nghe Nita nói, anh rất quan tâm tới môi trường, trước khi vấn đề làm giảm sự nóng lên toàn cầu được mọi người quan tâm. Vì muốn tạo sự nghiệp và thu nhập cho dân làng quanh khu nghỉ mát nên anh tạo ra khu vườn riêng, còn tự mình bắt tay vào trước. dầu gội, xà phòng, trà, thức ăn và thức uống ở khu nghỉ mát anh đều biết làm.

Con trai có thể lên phòng khách xuống nhà bếp, vào văn phòng ra sân vườn như anh, đúng là hiếm hoi. Cô có nên tác hợp cho anh và Kati?

"Cho hỏi vườn của khu nghỉ mát nằm ở đâu?" Cha Aim nhân lúc Bualoy ngủ gật nên lén chạy ra, cô ta muốn đi xem vườn ở đây ra sao để về nói lại với ba mình. Nhìn thấy Nita ở phía xa, cô ta liền nhanh chân tiến lại hỏi.

"Cô là nhân viên mới tới đúng không?" Vì Nita chưa gặp qua Cha Aim, nên vẫn chưa biết cô ta. Và chỉ có nhân viên mới vào mới không biết khu vườn nằm ở đâu.

Cha Aim gật đầu, "Tôi tên Cha Aim."

"Tôi tên Nita." Nita mỉm cười, "Cô đi theo tôi."

Nita dẫn Cha Aim đi xuống vùng đất tràn đầy màu xanh, và những con đường đất đỏ tràn ngập hơi thở của thiên nhiên. Xa xa, nhìn thấy một nam một nữ ngồi giữa cánh đồng trà, cười nói vui vẻ, vòi tưới nước nhẹ phun mang theo những bọt nước tinh khiết như đang làm nền cho họ. Nam tuấn mỹ nữ xinh đẹp tao nhã, một bức tranh quá động lòng người.

Nita hơi biến sắc, vì cô ta cảm thấy Din và Điều Từ Đồng thật đẹp đôi.

Cha Aim nhủu mi, mỉm môi. Lát sau cô ta lên tiếng, "Cô Ali là bạn gái của anh Pathapee đúng không, cô Nita?"

"Không phải." Nita cười có chút gượng gạo, "Anh Din luôn đối xử tốt với mọi người, nên cô hiểu lầm cũng phải. Nhưng cô Ali chỉ là thư ký của anh Din."

"Anh Pathapee thật thông minh." Cha Aim híp mắt lại, nhìn Din không chớp mắt. Ở Pak Chong này, chỉ có khu nghỉ mát Tararin là tự mình làm tất cả, có thể bớt đi một khoảng chi tiêu rất lớn.

"Đúng vậy. Nhờ anh ấy mà người dân quanh đây không thất nghiệp, họ đều yêu quý và kính trọng Din." Nita có chút mê man nhìn vào bóng dáng Din.

"Trong đó có cả cô Nita đúng không?" Cha Aim cười nhếch môi, "Tôi nghĩ cô Nita rất đặc biệt với anh Pathapee, nên anh ấy mới cho phép cô gọi là Din."

Nita cười cười, không nói gì thêm. Thật ra là cô len lén gọi, chứ anh nào cho phép. Anh suốt ngày đi cùng cô Ali, liệu hai người có nảy sinh tình cảm hay không?

"Chúng ta về thôi." Khi thấy Din giúp Điều Từ Đồng lấy gì trên tóc xuống, mặt của Nita tái đi, cô ta nói với Cha Aim xong liền quay người.

Cha Aim nheo mắt nhìn hai người họ trong giây lát rồi mới đi theo Nita.

Ở bên kia, "Tại sao lại có sâu chứ, anh giúp tôi lấy xuống chưa?" Điều Từ Đồng rùng mình, hỏi thúc Din. Cô không sợ sâu nhưng cô ghê rợn nó, cảm giác nó bò lúc nhúc trên người thật kinh tởm.

Bị Điều Từ Đồng liên tục đánh vào cánh tay, mặt Din lạnh hẳn đi, "Cô ngồi yên đi." Cô cứ đánh vào tay thì làm sao anh giúp cô được.

"Là do vòi phun nước đó ạ, cô Ali," Người phụ nữ làm vườn mỉm cười nhìn hai người, chị ta cảm thấy Din và Điều Từ Đồng thật dễ thương.

"Về nhanh thôi." Nghe vậy Điều Từ Đồng lập tức đứng lên, cô đen mặt nhìn Din. Anh lại dẫn cô tới ngay lúc tưới cây làm cho sâu vắng tùm lùm, thật đáng ghét! Cô rút lại lời khen vừa rồi về anh, hừ!

Din nhướng mi nhìn theo bóng dáng ai kia đang nổi giận đùng đùng bỏ đi, chỉ có một con sâu thôi mà cô lại trút giận lên anh. Nếu là Nam thì đã sớm bắt con sâu đó xuống và ném vào người anh để trêu chọc, tính tình của cô so với Nam thật kém.

"Cậu Pathapee mau theo dõi cô ấy đi ạ." Người phụ nữ làm vườn nói, những người xung quanh này giờ vẫn luôn theo dõi họ, nay cũng lên tiếng.

"Đúng rồi ạ, cậu Pathapee không dõi thì cô ấy giận dữ, sau đó không thêm nói chuyện với cậu nữa đâu."

"Con gái rất thích ngọt, cậu Pathapee phải nhỏ nhẹ một chút ạ."

Mỗi người một câu, nhưng Din đều nghe lọt tai. Anh chậm rãi đuổi theo Điều Từ Đồng, anh không nên làm cô giận, tránh cho cô bỏ sang chỗ khác.

*

"Hôm nay cậu không cần đi làm sao?" Kati kinh ngạc khi thức dậy mà vẫn nhìn thấy Điều Từ Đồng còn trong phòng, bình thường Kati đều dậy vào lúc 9 giờ do cô ấy phải thức khuya viết tiểu thuyết.

"Chân mình đau nên nghỉ nửa ngày." Điều Từ Đồng nhăn nhó nhìn xuống nhượng chân bị xước da của mình, là do mấy ngày nay đi nhiều quá.

Kati xuống giường, đi sang xem vết thương của Điều Từ Đồng. "Mình nghĩ cậu đừng mang giày nữa, mang sandal như mình đi." Kati ngồi xổm xuống, giúp cô thoa thuốc.

"Chúng ta phải vào chợ trong thị trấn một chuyến rồi." Điều Từ Đồng cười khổ, cô và Kati không có kích cỡ chân giống nhau, nên không dùng sandal của Kati được. Và cô cũng muốn thêm ít quần áo, vì cô mang theo rất nhiều váy, quần với áo thì thiếu đáng thương.

"Đội mình một lát." Kati bắt đầu đi đánh răng và tắm rửa.

Một lúc sau, khi Diêu Từ Đồng, Kati, Tiểu Lạc và Rak, Yom đi bộ tới bãi đậu xe của vườn nho, gần cửa hàng bán nước ép thì bỗng nhiên Yom la lên, "Nhìn kia chị Đồng Đồng!" Cậu bé chỉ tay về phía con đường ở phía trước, nằm bên kia cánh đồng nho.

Nhìn theo tay Yom, Diêu Từ Đồng biến sắc, giống y hệt khi cô vừa tới đây, một luồng khí màu đen xuất hiện, nhưng lần này nó lại bao phủ quanh chiếc xe jeep của Lom. Rak và Yom lập tức bay lên không, nhắm thẳng hướng chiếc xe, Diêu Từ Đồng cũng chạy nhanh sang.

Mặc dù cô rất ghét anh ta, nhưng không thể thấy chết không cứu.

Diêu Từ Đồng đi đường tắt, với ý định chặn xe của Lom lại. Bên trong xe, Lom chạy hết tốc khiến cho Sek ngồi bên cạnh hoảng sợ, "Cậu Lom, cậu chạy nhanh lắm rồi à!"

"Nhanh gì chứ?" Lom nghi hoặc nhìn Sek, sau đó anh lại đạp chân ga, tăng tốc nhanh hơn.

Sek hốt hoảng nắm chặt tay cầm trên nóc xe, la lên, "Dừng lại đi cậu Lom, cậu chạy nhanh quá rồi!" Không ai nhìn thấy trên nóc xe, một bóng ma nữ màu đen đang nằm, hai mắt à ta đỏ ngòm, về mặt xám đen trông thật kinh khủng. Chính à ta làm cho Lom chạy xe như bay, để anh xảy ra tai nạn.

Bỗng nhiên có người lao ra giữa đường, dang hai tay muốn cản xe lại khiến Lom giật bắn người, anh đạp thắng xe nhưng nó vẫn không dừng lại, giống như ai đã cắt đứt thắng. Anh nào đâu biết chiếc xe này đã bị ám.

"A...!" Sek mở to mắt nhìn, thét lên một tiếng dài.

Lom cũng bắt đầu hoảng, vì anh nghĩ rằng sẽ đâm vào người phía trước là cái chắc.

Diêu Từ Đồng nhìn thấy xe lao thẳng về mình, cô nhắm chặt mắt. Rak và Yom đâu rồi, còn không mau tới thì cô xong đời. Cô bắt đầu hối hận vì giúp tên playboy này rồi, nhưng hiện tại chân cô cứng ngắt, không nhấc lên được nữa.

Đúng lúc này, Rak và Yom xuất hiện, hai đứa nhóc nghiêng người, cùng nắm tay nhau, chặn trước đầu xe, thật thần kỳ là tay chúng có thể dài ra, cố gắng kéo chiếc xe bị ám dừng lại. Và nó chỉ cách Diêu Từ Đồng chỉ một bước chân. Hai đứa cũng bị văng ra ngoài, sau khi đứng vững chúng quan tâm nhìn Diêu Từ Đồng, "Chị ổn chứ, chị Đồng Đồng?"

"Chị không sao." Diêu Từ Đồng thờ phào nhẹ nhõm.

"Con ma xấu xa!" Rak và Yom tức giận nhìn qua ma nữ, à ta lập tức bay đi, Rak và Yom nhanh chóng đuổi theo à.

Sau khi hoàn hồn, Lom liền xuống xe với vẻ mặt giận dữ, "Sek, anh đi giải quyết chuyện phân bón cho tôi. Tôi phải làm một số việc." Anh nói xong thì đi tới, túm lấy cánh tay của Diêu Từ Đồng, lôi cô vào cánh đồng nho.

"Dạ, thưa cậu chủ!" Sek loạng choạng leo lên xe, thờ hồn hển, "Tim tôi sắp nhảy ra ngoài rồi! Cũng may thắng kịp lúc! Ôi, sợ chết khiếp!" Sek không ngừng làm bầm.

"Cô vừa làm gì hả? Lại đây!" Lom quát lên với Diêu Từ Đồng.

"Anh làm gì vậy, mau buông tôi ra!" Diêu Từ Đồng vùng vẫy, anh ta nắm tay cô đau quá!

Lom hất mạnh tay cô ra, mắt đầy lửa giận nhìn vào Diêu Từ Đồng, "Cô vừa làm cái quái gì vậy?! Cô suýt nữa biến tôi thành kẻ giết người bởi vì sự điên rồ của cô!" Thấy Diêu Từ Đồng định mở miệng, mặt của Lom càng lạnh, anh biết cô muốn nói gì, "Tôi cầu xin cô đấy. Làm ơn đừng nói những điều vô lý nữa. Tôi không muốn công nhân của tôi nói về con ma phi lý đó. Nếu những vị khách của tôi nghe thấy, họ sẽ nghĩ gì? Nó sẽ bất lợi cho việc làm ăn của tôi, cô hiểu không hả?"

Vừa rồi khi tới tìm Sek, anh nghe Jantoo nói với Sek và Sak là đã nhìn thấy ma ở trong phòng của Kati, còn tin rằng anh thực sự bị ma ám. Nếu cả vườn nho đều bị câu chuyện ma quái này nhiễm đầy thì còn ai dám tới nữa.

"Tôi không bịa đặt. Và vừa nãy, con ma đó thực sự đang ở trên xe của anh. Nếu anh lái nó đi, có thể anh sẽ không quay về nữa."

"Dừng lại!" Lom tức tối quát lên, anh nắm chặt cằm của Diêu Từ Đồng, bắt cô im miệng, "Nếu cô vẫn cứ tiếp tục nói những điều phi lý đó, tôi sẽ không nể nang thêm chút nào nữa đâu, cô Ali ạ. Cho dù cô là bạn gái của Din, tôi cũng sẽ đá cô ra khỏi đây."

Diêu Từ Đồng giật mạnh tay của Lom ra, tức giận nhìn anh, "Nếu anh không tin tôi, và cứ tiếp tục xúc phạm tôi như vậy. Tôi sẽ làm cho anh tin và cúi đầu xuống xin lỗi tôi." Cô nâng cằm, dùng ánh mắt cao hơn người nhìn Lom, "Hãy nhớ lấy, cho dù có bất cứ chuyện gì đi nữa, tôi cũng không bao giờ rời khỏi đây, cho đến khi ngày đó đến."

Lom không ngừng gật đầu, "Được. Nhưng nếu cô không thể làm cho tôi tin cô, cô sẽ làm gì? Lúc đó, nếu như tôi bắt cô làm gì, cô cũng phải ngoan ngoãn mà thực hiện, vì cô là người gây rối trước. Được chứ?"

"Được thôi." Diêu Từ Đồng trừng mắt Lom.

Lom đột nhiên cười nhếch môi, tà mắt nhìn Diêu Từ Đồng, "Cô có muốn biết, khi đó tôi sẽ làm gì với cô không?" Anh bỗng nhiên sáp lại gần cô.

"Anh định làm gì?" Diêu Tử Đồng hơi lùi về sau, đề phòng nhìn Lom.

"Tôi sẽ..." Lom cười xấu xa nhìn vào Diêu Tử Đồng.

Cô lập tức xô anh ra, "Tránh xa tôi ra! Đừng có đến gần!"

Lom cười lạnh, "Vừa rồi cô đồng ý rất mạnh mẽ mà?" Cứ tưởng là cô không biết sợ chứ, hôm nay anh nhất định dạy cho cô một bài học.

Khi Lom định tiến lại gần Diêu Tử Đồng lần nữa thì bỗng nhiên một tiếng nói vang lên, "Lom, anh đang làm gì vậy?"

Hai người cùng nhìn qua, một thanh niên có gương mặt ôn nhu nho nhã xen lẫn đáng yêu, dáng người cao ngất đang chậm rãi đi tới. Là Fai. Anh tựa như ánh nắng ấm áp rơi vào vườn nho tràn ngập gió lạnh, thoải mái khiến người ta vương vấn không nguôi.

Fai nghi hoặc nhìn vào Lom và Diêu Tử Đồng, khi này anh gặp Sek trên đường, nghe Sek kể sơ qua nên anh liền tới đây. Không ngờ lại bắt gặp Lom muốn ức hiếp người ta.

"Lom, đây là người của Din, anh không được làm bậy." Fai kéo Diêu Tử Đồng ra xa Lom một chút, anh đứng phía trước cô, che đi tầm mắt của Lom.

"Tên nhóc này, hôm nay lại bệnh người ngoài à?" Lom nhướn mày nhìn Fai.

Fai cười tươi lộ ra hai đồng tiền sâu hút, "Cô ấy đâu phải người ngoài."

Lom nhẹ híp mắt nhìn Lom, tên nhóc này ngoài mặt luôn cười vui vẻ, ôn hòa với người khác nhưng thật ra tính quái ngợy trị bên trong. "Em lại đang tính toán gì trong đầu?"

Fai nhún vai, vẫn giữ nụ cười trên môi, "Em không làm gì cả, chỉ cứu thoát một cô gái xinh đẹp từ trong tay anh thôi."

"Mau biến đi cho anh." Lom giờ tay muốn đánh vào đầu Fai, nhưng lần này anh né kịp.

Anh vỗ vỗ vai Lom, tiến lại gần, nhỏ giọng nói vào tai Lom, "Anh quên từ nhà mình, dùng ống ngắm là có thể nhìn tới vườn nho sao? Em sẽ luôn theo dõi anh."

"Đi thôi, cô Ali." Fai ôn hòa quay qua, nhìn xuống Diêu Tử Đồng.

Cô trừng mắt Lom một, rồi mới ôm cổ tay còn đau buốt của mình, cùng Fai rời đi.

Lom âm thầm nghiền chặt răng, anh thật muốn đá cậu em trai này của mình mấy cái. Nhưng bỗng nhiên Lom nở nụ cười tà, cô Ali, đừng tưởng cô thoát khỏi tôi là cô an toàn. Vì ác ma thật sự, chính là người đang dẫn cô đi.

"Trên xe tôi có thuốc, tôi giúp cô thoa." Fai thấy Diêu Tử Đồng cứ luôn xoa tay, mà nơi đó có vết đỏ hằn lên, anh liền biết đó là kiệt tác của anh trai mình.

Giọng nói của anh vô cùng dễ nghe, tựa như tiếng dương cầm du dương trong gió, lại thêm việc anh giúp cô vừa rồi nên cô hoàn toàn bỏ qua chuyện lần trước anh hiếp cô ở chợ.

"Tôi không sao, cảm ơn anh." Diêu Tử Đồng lắc đầu, vẻ mặt vẫn như thường nhưng trong lòng bức tức vô cùng. Chân đang đau, giờ tay cũng đau luôn. Thật xui xẻo!

Khi đi gần tới văn phòng, bỗng nhiên Diêu Tử Đồng lao đảo một, vì chân cô chịu không nổi nữa. Lúc cô dùng hết sức chạy theo ngăn cản xe của Lom, cô quên mất chân mình đang đau, giờ nó đã thấm rồi.

Fai nhanh tay đỡ lấy Diêu Tử Đồng, "Cô không sao chứ? Chân cô cũng bị thương à?" Lom ơi, thật ra anh đã làm gì người ta vậy?

"Chân tôi đau." Diêu Tử Đồng có chút ngượng ngừng cười, "Tôi đi từ từ cũng được." Cô nhẹ nhàng đẩy Fai ra.

"Thất lễ rồi!" Fai dứt lời liền ôm ngang Diêu Tử Đồng lên, khiến cô bất ngờ vô cùng. Cô mở to mắt nhìn lên anh, "Chỉ cho tôi phòng cô ở đâu." Fai nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt thản nhiên.

Diêu Tử Đồng đành thuận theo ý của Fai, vì cô nghĩ Kati chắc đã về phòng rồi. Quả đúng như vậy, hiện cô ấy đang lo lắng đi qua đi lại trước hành lang, khi thấy Fai ôm Diêu Tử Đồng, cô ấy đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hốt hoảng, "Cậu sao vậy Ali?!"

Kati giúp mở cửa, để Fai ôm Diêu Tử Đồng đi vào. Anh để cô ngồi trên ghế, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay muốn cởi giày nhưng cô giật chân lại kịp thời, "Không cần đâu ạ." Cô nhìn Kati, nhẹ nháy mắt ra hiệu.

Kati lập tức hiểu ý, "Anh để tôi lo là được rồi ạ." Kati chạy sang lấy tuýp thuốc trong tủ, chuẩn bị giúp Diêu Tử Đồng bôi.

Fai lại muốn cầm lấy chân của Diêu Tử Đồng, lần này cô trực tiếp đem hai chân dấn dưới ghế, "Cảm ơn anh giúp tôi giải vây và đưa tôi về, anh Fai." Đây là khéo léo đuổi khách, cô thật sự không quen khi Fai tỏ ra thân thiết như vậy.

Fai cười khẽ, anh chậm rãi đứng lên, nhìn xuống cô, "Tôi không làm phiền cô nữa. Chuyện vừa rồi, tôi thay mặt Lom xin lỗi cô!"

Điều Từ Đồng mỉm cười gật đầu, thấy Fai xoay người rời đi, cô nhẹ nhàng thở phào. Nhưng sau đó cảm nhận được đôi mắt nóng bỏng đang nhìn mình, cô liền quay qua, "Cậu làm gì vậy?" Cô khẽ giật mình khi Kati dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn cô.

"Mau thành thật khai báo hết cho mình. Anh lấy là ai và tại sao ôm cậu về!" Kati nheo mắt lại, bắt đầu lấy khẩu cung.

Điều Từ Đồng bất đắc dĩ nhìn Kati, "Cậu lại bắt đầu nghĩ lung tung rồi." Cô kể hết cho Kati nghe, tránh cho Kati lại suy diễn rồi bắt đầu tuôn trào ý tưởng trên người cô.

Một lúc sau, Kati bực tức mắng một tiếng, "Đáng ghét, sao anh ta có thể làm vậy với cậu!" Kati đưa mắt quan sát cảm của Điều Từ Đồng, "Cậu có đau không?"

"Hơi đau. Hôm nay mình thương tích đầy người rồi, chắc phải xin nghỉ dưỡng thương." Điều Từ Đồng ỉu xiu, tội nghiệp nhìn Kati. Hình như từ khi tới đây, không ngày nào là cô được yên ổn. Nhưng cô sẽ không vì vậy mà rời đi, vì những chuyện này khiến đầu óc cô không có thời gian nghĩ tới chuyện đau buồn. Tuy rằng...thình thoảng nó vẫn tìm đến nhưng ít ra bớt đau hơn trước rồi.

"Ồ, bạn của tôi!" Kati đưa tay ôm lấy Điều Từ Đồng, ánh mắt đồng tình và thương tiếc nhìn cô.

Fai thông thả đi tới bãi đỗ xe, nhớ tới chuyện vừa rồi, khóe môi anh nhẹ cong lên. Anh chỉ thử thôi, nhưng không ngờ lại thu được kết quả hơn mong đợi. Din à, cô gái của anh rất thú vị. Làm sao đây, em lại có hứng thú muốn dàn dựng kịch rồi.

...

Tối đêm đó, Lom ngủ không ngon. Anh cảm thấy như có gì đó trong bụng khiến ruột anh đau thắt lại, chịu không nổi nên anh tỉnh giấc. Nhưng hình ảnh trước mắt làm anh hốt hoảng, một ma nữ toàn thân đen ngòm đang bay trên không, dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm vào anh. À ta nhào xuống khiến anh giật bắn người, khi anh mở to mắt ra lần nữa mới biết hóa ra mình nằm mơ.

Chậm rãi ngồi dậy, anh cảm thấy cả người mệt mỏi không có sức. Nhất định là cô gái kia, vì cô ấy suốt ngày nói tới ma nên anh bắt đầu bị ám ảnh bởi những lời cô bịa đặt rồi.

Bước khỏi giường, Lom đi rửa mặt và tắm rửa, chuẩn bị tới văn phòng. Khi anh mở tủ ra lấy khăn, không nhìn thấy mặt gương của tủ bên kia phản chiếu những gì. Là một ma nữ tóc tai bù xù đang bám sau lưng anh, nguyên nhân khiến cả người anh như bị rút đi sinh khí.

Lom ơi là Lom, nếu anh còn không tin thì anh mất mạng lúc nào cũng không hay cho xem!

Lom sửa soạn xong, đi ra ngoài liền thấy một người đứng gần lan can. Người đó quay lại, nhú mi nhìn Lom, "Đây!"

"Cái gì vậy?" Lom nghi hoặc nhìn vào gói đồ mà Din tiến lại gần, đưa cho mình.

Din sáng giọng, "Có thể là một cô người mẫu trong đây." Gương mặt Din hiện lên hờn giận, "Là thuốc giảm căng thẳng. Anh đã đến chỗ bác sĩ Nat để lấy nó." Mặt Lom càng ngày càng kém, tính tình cũng vậy nên ngày nào mẹ cũng lo lắng, muốn Lom đi bác sĩ thì Lom không đi, hết cách rồi anh mới đích thân đi lấy thuốc cho Lom.

"Em ổn mà!" Lom nhăn mặt, dù cơ thể không còn sức nhưng anh vẫn bướng. Vì anh không muốn tin mình thật sự bị ma ám như lời Điều Từ Đồng nói.

Din bất đắc dĩ thở dài, "Em không ổn, Lom à." Anh nghiêm túc nhìn Lom, "Thừa nhận mình bệnh không có gì đáng xấu hổ cả. Em tự mình soi gương xem, và em sẽ biết vì sao có nhiều người lo lắng cho em như vậy." Anh đặt túi thuốc vào tay Lom, nghiêm khắc nói, "Cầm lấy và uống nó. Để ba mẹ không lo lắng vì em nữa!"

Lom khó chịu nhăn mày, xoay người đi vào trong và quăng nó trên giường. Đây là ngôi nhà sàn ở vườn nho của anh, vì đêm qua làm việc tới khuya nên anh không về nhà ngủ.

"Này!" Din gắt giọng, lạnh mặt đi.

"Được rồi! Em sẽ quay lại lấy nó sau." Lom nhăn nhó nói xong liền bước đi.

"Em định đi đâu?" Din thật sự đau đầu với cậu em trai cứng đầu này của mình.

"Làm việc." Lom bỏ lại hai chữ liền đi thẳng xuống cầu thang, tay cứ ôm bụng như vậy mà miệng vẫn nói mình ổn.

Din nhú mi nhìn theo, "Có thể nó bệnh nặng thật rồi!" Lưng còn thẳng không nổi, khỏe ở chỗ nào?

Din rời nhà sàn của Lom, đi tới phòng của Kati, anh đến xem Điều Từ Đồng thế nào rồi. Vì cô chỉ gọi cho Nathee báo mình xin nghỉ bệnh, cụ thể thế nào anh không rõ. Nên anh muốn biết sao đột nhiên cô lại bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tararin Gặp Vận Xui

"Minh nghe nói những người con trai của nhà Adisuan vô cùng xuất sắc, từ ngoại hình tới sự nghiệp. Minh gặp được ba người rồi, giờ cậu cho mình biết cái nhìn của cậu về cậu chủ lớn kia ra sao?" Tiếng của Kati từ trong nhà kính vọng ra, vì không đóng cửa nên bên ngoài có thể nghe rõ mồn một.

"Cậu hứng thú muốn biết lắm sao?" Điều Từ Đồng ngồi đối diện Kati ở bàn gỗ cạnh cửa sổ sát đất, vì là cửa sau nên phía ngoài đều là cây xanh, mát mẻ vô cùng.

Kati gật đầu liên tục, "Anh ấy so với hai người em thế nào?" Cô ấy muốn lấy hình mẫu cho nhân vật trong tiểu thuyết của mình.

Điều Từ Đồng nhướn mi, "Anh ấy cũng ok. Về ngoại như nam thần, nhưng tính tình thì...lạnh nhạt vô cùng, còn đậm hơn cả nước. Còn tài năng thì, lên phòng khách xuống nhà bếp, vào văn phòng ra sân vườn. Là mẫu hình lý tưởng của các cô gái." Hai mắt của Điều Từ Đồng nhìn chăm chú vào Kati, không biết Nathee hợp với bạn mình hay là Pathapee hợp?

Din đứng bên ngoài, nghe Điều Từ Đồng nói xong anh nâng cao lông mày. Lên phòng khách xuống nhà bếp, vào văn phòng ra sân vườn nghĩa là sao?

Cô đang mắng anh? Vì anh nghe Sek nói lại, cô mắng Lom là ngựa đực khiến Lom tức giận, quyết tìm cho ra nghĩa của từ đó. Có phải cô còn tức giận chuyện con sâu đó nên mới mắng anh?

Nghĩ vậy nên Din đi thẳng vào trong, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai cô gái, anh vào thẳng chủ đề, "Cô Ali vẫn còn giận tôi sao, nên cô không đi làm?" Hôm qua anh muốn nói lời xin lỗi nhưng lại không thể nói ra miệng, đồ cô thì anh không làm được vì anh chưa từng đồ cô gái khác ngoài mẹ và em gái.

"Anh Pathapee, sao anh lại tới đây?"

"Trả lời câu hỏi của tôi trước."

"Tôi đau chân." Điều Từ Đồng chỉ xuống hai chân đang của mình, vì trầy quá nhiều nên rách cả da, còn rướm máu, phải băng bó tránh bụi bẩn bám vào làm nhiễm trùng.

"Sao lại nặng như vậy?" Anh nhớ hôm qua chỉ trầy một chút, nên đã dặn dò Bualoy mua thuốc cho cô bôi.

"Là do em trai của anh, Wayupak." Điều Từ Đồng không định nói, nhưng Kati nhin không được đã lên tiếng, "Ali vì giúp anh ấy nên chân mới bị như vậy, nhưng anh ấy còn mắng Ali."

Din mím chặt môi, anh gật đầu chào Kati rồi lại nhìn xuống chân của Điều Từ Đồng, sau đó nâng mắt lên bỗng nhiên phát hiện cổ tay của cô cũng có vết tím xanh, anh kinh ngạc nhìn vào cô, "Tay cô...còn cầm nữa?" Anh cũng đã thấy vết hằn nơi cầm của cô.

Điều Từ Đồng sờ nhẹ cổ tay, thật chất nó cũng không nghiêm trọng gì, nhưng vì làn da của cô quá trắng hồng, nên mới để lại dấu vết rõ ràng như vậy.

"Cũng là kiệt tác của anh Wayupak đó a." Kati nhìn chăm chú vào Din, nếu anh ấy giống như lời của Ali nói thì anh ấy đúng là cực phẩm rồi. Minh nhất định phải đem hình tượng anh ấy vào tiểu thuyết.

Gương mặt lạnh nhạt của Din biến lạnh hơn, anh đang tức giận Lom vì không tôn trọng phụ nữ, dù là vô tình hay cố ý cũng không được, nhà Adisuan không cho phép.

"Tôi thay mặt Lom xin lỗi cô. Cô yên tâm, tôi nhất định bắt Lom tới xin lỗi cô."

"Giờ anh có thể nói sao anh lại tới tìm tôi rồi, ở khu nghỉ mát có chuyện gì sao?"

"Tôi ghé sang đưa thuốc cho Lom, nên tiện thể tới thăm cô." Din nhìn thật sâu vào của Điều Từ Đồng, khí sắc của cô rất tốt, anh cũng yên tâm. Còn về chuyện hôm nay, anh phải hỏi Lom cho rõ ràng, Điều Từ Đồng là khách, cũng là cấp dưới của anh, không thể để cô chịu thiệt được.

"Tôi nghĩ em trai của anh không cần uống thuốc hay đi bác sĩ đâu. " Thấy Din ngạc nhiên nhìn mình, Điều Từ Đồng nói tiếp, "Bởi vì triệu chứng đau đầu và đau dạ dày của anh ta bây giờ, không có bác sĩ nào có thể trị được."

"Tại sao?" Din tiến lại gần hơn, từ trên cao nhìn xuống Điều Từ Đồng.

Đúng là anh em, thật thích dùng khoảng cách và góc độ và như vậy nhìn người ta.

Điều Từ Đồng hơi lùi người ra sau, vì khí tràng của Din quá lớn khiến cô có chút căng cứng người, "Nói ra thì anh lại không tin. Trước hết anh cứ đưa anh ta đi bác sĩ đã." Hai anh em họ đều muốn cô chứng minh, vậy thì để họ tự đi kiểm chứng trước, sau đó cô cho họ thấy sự thật.

"Vừa rồi cô nói bác sĩ không thể trị." Din nhướn mày.

"Đúng vậy, nên anh phải đưa anh ta đi thử, để chứng minh là tôi không nói dối." Cô thật mong nhìn thấy cảnh tên playboy đó cầu xin cô cứu mạng. Đừng có nghĩ tôi sẽ từ bỏ, Lom payu!*

"Tôi cho phép cô nghỉ tới khi chân khỏi hẳn." Din đưa tay về phía Điều Từ Đồng, dưới ánh mắt kinh ngạc và khó hiểu của cô, anh thân nhiên nói, "Đưa điện thoại của cô đây."

Dù nghi hoặc nhưng Điều Từ Đồng vẫn cầm điện thoại trên bàn đưa cho anh, Din nhận lấy, khi thấy hình nền trên điện thoại, mắt anh chợt lóe. Cô ấy cũng có lúc cười tươi như vậy sao? Về mặt và ánh mắt vô cùng hạnh phúc, giống như những đóa bồ công anh kia đã giúp cô mang nỗi đau đi xa.

Din nhập số của mình vào danh bạ, sau đó đưa di động lại cho Điều Từ Đồng, "Đây là số của tôi, sau này muốn xin phép nghỉ hay có chuyện gì cứ trực tiếp gọi cho tôi." Anh từng nói sẽ quan sát cô gắt gao, nên không muốn thông qua người khác biết tin tức của cô, giống như sáng nay Nathee báo cho anh cô xin nghỉ bệnh.

Kati hai mắt tỏa sáng, cô ấy cảm thấy Din thật quá Man đi, chưa gì đã muốn kiểm soát người phụ nữ của mình. Haiz, Kati đã hiểu lầm Din rồi, anh đối xử khác biệt với Điều Từ Đồng chỉ vì phòng ngừa ông Wasan và ông Mok thôi.

Sau khi Din rời đi, Điều Từ Đồng lên giường ngủ trưa, còn Kati và ba đứa nhóc vào chợ trong thị trấn giúp cô mua quần áo và giày.

...

"Cắt cái phần hông đi!"

"Nẹp nó lại! Cái này này!"

Ngoài cánh đồng nho, Sek và Sak đang kiểm tra tình trạng của nho, và sai bảo những công nhân thì bỗng nhiên nghe được tiếng ô tô chạy tới. Hai người hướng mắt nhìn ra, "Ai thế?" Sek hỏi Sak.

"Tôi không biết." Sak vừa cầm lược chải tóc vừa nhăn mày. Đây là thói quen của anh ta, rất thích chải tóc mọi lúc mọi nơi, nói rằng như vậy mới có mị lực.

Từ trên chiếc xe màu trắng mui trần bước xuống một người, giày cao gót cao cả tấc, váy xòe ngắn nửa đùi với màu cam chói mắt, cổ áo rộng và sâu để lộ ra vòng một vô cùng vĩ đại, đầu đội nón vành rộng màu vàng, tay treo túi cầm theo chiếc dù màu xanh lá, phải nói rằng cách phối màu của cô gái này quá là...rực rỡ, tới mức khiến người ta đau cả mắt.

Cô ta đeo kính mát vào, yếu điệu đi tới, lúc này một cơn gió vô tình thổi qua, treu chọc làn váy của cô ta khiến nó bay cao lên, nhưng dù bên trong có quần đùi bằng thun cũng đủ khiến cho Sek và Sak cay mắt.

"Ồ!" Hai người mất chữ A miệng chữ O, chết trân nhìn cô ta, đồng thanh, "OH-MY-GOD!"

"Chết tiệt! Các anh đứng ngây ra đó làm gì?" Cô ta quát lên với Sek và Sak làm hai người họ xệ cả miệng, mắt mở to hơn.

"Qua đây xách đồ cho tôi!" Cô ta hất tóc, ra lệnh.

Sek ôm miệng vì cô ta nói chuyện quá thô tục, còn Sak đưa ngay cuốn sổ ghi chép cho Sek cầm, cười tươi, chải chải tóc, tự cho rằng đáng đi của mình vô cùng tiêu sái và phong độ, đi lại gần cô gái đó, "Hớ hớ hớ!" Anh ta cười thật nham nhở.

Cô gái đó liếc Sak một cái thật sắc lạnh, tiếc rằng cô ta đeo kính mát nên Sak không nhìn thấy, "Lom của tôi đâu rồi?" Cô ta phien chán, quay sang hướng khác và tự hỏi.

Cơn gió mà cô ta đang nhắc tới hiện đã bay tới mảnh ba mươi của vườn nho, ngồi trên ghế gỗ và đang bực bội chuyện xảy ra sáng nay.

Không biết từ đâu bay đến một giọng nói eo éo như đường chảy bị quặn cục lại khiến người khác phải ngán ngẫm, "Anh Lom! Mỉn nhớ anh nhiều lắm, anh Lom!"

Lom nhanh chóng tránh ra khi cô gái đó lao tới với ý định muốn sà vào lòng của anh, vì không thắng lại kịp nên ngực của cô ta và lưng ghế tiếp xúc thân mật với nhau, "Ồi!" Cô ta đau đón la lên, nhưng sau đó liền quay ngoắt sang nhìn Lom đang đứng cạnh ghế, "Mỉn nhớ anh nhiều quá à!"

Lom chợt rùng mình vì giọng nói quá nũng nịu của cô ta. Là ai đưa quả bom này tới vậy, không phải anh đã nói với cô ta mình đang ở Pháp sao, làm sao cô ta biết anh vẫn ở vườn nho?

Lom lập tức xoay người muốn đi, cô gái tên Mỉn kia liền đứng lên, chặn đường anh lại, "Anh định đi đâu?"

"Tôi đi kiểm tra nho trong vườn." Lom đang đau đầu, giờ gặp Mỉn càng đau đầu hơn, năng lực bám người của cô ta là ở mức thượng thừa, nên anh mới trốn cô ta, "Tôi đi đây."

Lom xoay người muốn đi nhưng Mint đã giữ chặt vạt áo ngoài của anh, "Đội đã!" Cô ta mỉm cười, quỳ gối nhìn Lom, "Em nghĩ anh có thể để những chùm nho đó sau cũng được mà. Anh...nên chú ý tới quả nho này." Cô ta hất tóc ra phía sau, trực tiếp trung bày nơi vĩ đại nhất, nháy mắt với Lom.

Sek và Sak đã sớm xách vali của Mink tới, đứng nhìn từ lâu. Nghe cô ta nói xong, Sek nhăn mặt, "Đó là một quả nho không bình thường. Đó là một quả nho khổng lồ."

Đứng bên cạnh, Sak đã sớm đỡ người, mặt cũng đỏ, "Cậu không có cảm giác gì à?" Sek nhìn sang hỏi, nào ngờ anh ta vừa dứt lời thì miệng của Sak như đập nước vỡ òa, không khác gì Trư Bát Giới khi nhìn thấy con gái.

"Ồi!" Sek bỏ vali xuống, trực tiếp kéo lấy cổ áo sơ mi của Sak, giúp anh ta lau nước miếng, "Chúng ta đi thôi." Nhưng càng lau nước miếng càng chảy, tựa như vòi bị rỉ, mặt anh ta vẫn cứ ngơ ra đó. Thật bội phục trình độ mê gái của anh ta.

...

"Đây là bánh em mua trong tiệm nổi tiếng nhất ở chợ. Anh nhất định phải ăn thật nhiều vào để bồi bổ, như vậy anh mới mau hồi phục." Mink vẫn bám chặt Lom không buông, dù anh đi kiểm tra từng mảnh nho, cô ta vẫn cầm dù đi theo, còn đòi dứt bánh cho Lom dù anh nhiều lần né tránh.

"Tại sao cô biết tôi bị bệnh?" Lom kinh ngạc quay qua nhìn Mink.

"Anh ăn một miếng rồi em nói cho anh biết." Mink cười nhếch môi, bắt đắ dĩ Lom tự lấy bánh trong hộp bỏ vào miệng, chứ không ăn miếng cô ta định dứt cho mình.

Và cuối cùng anh cũng biết kẻ đầu xỏ đã kêu gọi quả bom này tới là ai.

Một tiếng sau!

"Đừng, Lom! Em làm vậy là có ý tốt mà!" Từ nhà của Adisuan vọng ra một tiếng la lớn, khiến cho chim chóc xung quanh đều phải bay đi.

Cảnh tượng bên trong, cậu chủ thứ ba nhà Adisuan liên tục lùi về phía sau sofa trong phòng khách, đưa tay cản lại người cách anh nửa mét, đang cười vô cùng tà ác nhìn anh, "Em làm vậy cũng vì nghĩ cho anh thôi. Em thấy anh căng thẳng quá nên nghĩ rằng Mink có thể giúp anh."

"Là điên rồ chứ ý tốt gì? Em cũng biết anh sợ Mink tới mức nào mà, em còn gọi cô ta tới?" Lom không ngừng ép sát khiến Fai phải vòng qua sofa, "Lại đây để anh đá cho mày một cái, Fai!" Lom giờ chân đá về phía Fai, cũng may anh nhảy qua sofa nên thoát được.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Giọng nói mềm mại nhưng đầy uy lực vang lên, nữ chủ nhân của ngôi nhà rốt cục cũng xuất hiện.

Nhìn thấy cứu tinh, Fai lập tức chạy tới, ôm lấy cánh tay của bà Supansa, "Mẹ! Lom định giết con đó ạ!" Anh chỉ tay về phía Lom đang dùng ánh mắt đe dọa nhìn anh.

"Bây giờ các con vẫn đang trưởng thành sao? Tới khi lấy vợ các con vẫn cứ hành động như trẻ con vậy à?" Bà Supansa không đồng ý nhìn Lom, Fai đứng sau bà liền nâng cằm, đắc ý nhìn Lom.

Lom chỉ chỉ tay về phía Fai, ánh mắt như đang nói hãy đợi đó. Anh ngồi phịch trên sofa, tức tối trong lòng. Mỗi lần tính kể anh, tên nhóc Fai này đều tỏ ra đáng thương để mẹ bênh vực, tiểu ác ma chết tiệt!

"Con khỏe chưa, Lom?" Ông Montree từ trong đi ra phòng khách, nhường mảy với Lom.

"Con khỏe rồi, thưa ba." Lom ỉu xiu đáp, anh nói để ba mẹ mình yên tâm.

Bà Supansa gỡ hai tay Fai đang ôm vai mình ra, đi sang ngồi ở sofa sát tường, "Con ỏn là tốt rồi. Bữa trưa đã xong, chúng ta cùng ăn với nhau đi. Mẹ vừa mua rất nhiều thứ trong thị trấn." Bà mỉm cười với Lom, bởi vì công việc nên các con trai của bà thường xuyên không ăn trưa ở nhà.

Fai cũng đi qua ngồi cạnh bà Supansa, hiện tại đây là nơi an toàn nhất với anh, "Mẹ nghe nói con cãi nhau với bạn gái của Din. Sao vậy?" Bà Supansa nghi hoặc nhìn Lom.

"Cô ta chỉ toàn nói những thứ điên khùng khiến con đau đầu." Lom cười lạnh một cái, anh mong chờ ngày Diêu Từ Đồng phục tùng anh mau tới. Anh muốn cô hối hận khi dám thách thức anh.

"Anh lại căng thẳng phải không? Anh có muốn Mink không?" Fai cười thật đáng đánh đòn, hai tay để hai bên ngực, diễn tả độ khùng vòng một của cô Mink kia.

Lom lập tức đứng lên, "Fai, em thử gọi cô ta đến lần nữa xem?" Khó khăn lắm anh mới đuổi cô ta về nhà được, tên nhóc này lại muốn ăn đá. Lom đi nhanh sang chỗ Lom.

"Mẹ, nhìn anh ấy kia!" Fai lập tức ôm lấy vai bà Supansa, nép người sau lưng bà, chỉ tay về phía Lom.

"Sao con cứ chọc anh con vậy?" Bà Supansa đánh vào chân Fai, dù mắng nhưng lại mang theo nuông chiều, rồi bà nhìn Lom như đang bảo anh dừng lại.

Lom mím môi, tức tối gật gật đầu. Tên nhóc này chờ đó!

Ông Montree ngồi vắt chéo chân, nhếch môi cười nhìn Lom. Đấu nhiều lần nhưng vẫn đấu không lại Fai, vậy mà không biết đúc kết được kinh nghiệm, Lom ơi là Lom.

*

"Hôm nay tôi có cuộc hẹn với ông Mok về chuyện lấy tin tức của Tatarin, nhưng ông ấy đột nhiên đổi ý. Tôi cũng không biết lý do tại sao."

"Tôi biết rồi, nếu có tin gì anh nhớ báo cho tôi."

Trên con đường đầy những dốc cao chót vót, và hai bên đều là cây xanh của vùng núi Pak Chong chỉ có một chiếc xe duy nhất đang chạy, người lái là đàn ông, vì nghĩ rằng không còn xe nào khác nên anh ta vừa lái vừa nghe điện thoại. Còn đưa tay nhặt hồ sơ bị rơi xuống dưới, không để ý đã sắp tới ngã rẽ, đây là điều cấm kỵ khi lái xe.

Khi ngồi thẳng vậy, nhìn về phía trước, hai mắt anh ta lập tức mở to, chân nhanh chóng đạp thắng.

Din đang trên đường đến bệnh viện thăm Nathee và Bualoy, vì sáng nay chị ta bị trượt ngã do Cha Aim không cẩn thận làm vương vãi xà phòng trên đất trong lúc có nhân viên đang lau sàn. Còn Nathee...tự làm tự chịu. Anh đã báo trước anh ta dừng vướng vào cô gái kia nhưng anh ta lại không nghe, còn đưa về nhà, kết quả bị cô ta đá ngã khỏi lan can.

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên một chiếc xe từ đâu lao ra khiến Din phanh gấp, cũng may hai xe vẫn chưa va vào nhau. Anh mở cửa và bước xuống, bên kia cũng có người ra khỏi xe.

"Anh lái xe cái kiểu gì vậy? Biết tôi là ai không?" Người đàn ông kia vừa tức giận vừa vênh vác nhìn Din.

"Anh còn không biết anh là ai. Thì sao tôi biết? Chỉ có người điên mới không nhớ mình là ai." Din lạnh nhạt nhìn anh ta.

"Nhớ lấy, tôi là nhà báo." Người đàn ông kia tỏ ra hách dịch.

Din cười khinh thường, "Nhà báo thì sao? Anh có thể đụng xe người khác mà không có tội gì?"

"Ai đụng xe ai? Là anh đụng xe tôi!"

"Nếu tôi đụng xe anh, thì giờ nó đã nát rồi. Chứ tôi không để nó chỉ trầy thế này đâu."

"Đừng lo. Tôi có bảo hiểm loại một." Người đàn ông kia thấy sắc mặt của Din biến lạnh, hai mắt tràn đầy sắc bén như liệt báo, anh ta liền nhẹ nuốt nước miếng, khí thế vừa rồi bay mất tiêu.

"Vậy thì dùng cái bảo hiểm loại một mà lo cho xe của anh đi." Din quay người sang hướng khác, lấy điện thoại ra gọi cho công ty bảo hiểm, người đàn ông kia cũng vào xe tìm điện thoại không biết đã rơi ở đâu của mình.

Khi anh ta lục lọi, vô tình làm rơi túi hồ sơ xuống đất, để lộ đầu mảnh giấy bên trong, và Din cũng vô tình thấy được. Anh nhìn dòng chữ "Khu nghỉ mát Tararin có một vụ nổ" được ghi chú trên đầu giấy, sắc mặt liền biến đổi, hai mắt tràn ngập ánh sáng lạnh phồng vào bóng dáng của người đàn ông kia.

Lúc anh ta nhặt túi hồ sơ lên và quay sang đây, vẻ mặt của Din đã trở lại như thường, chuyển mắt sang hướng khác, "Công ty bảo hiểm à? Tôi có một vụ tai nạn xe." Anh bình tĩnh như không có gì mà gọi điện thoại, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng quan sát người đàn ông đó.

Mãi tới khi mỗi người đi một hướng, anh ta vẫn không hay biết Din đã biết được ý đồ của anh ta.

*

"Ba đưa nhóc đâu rồi?" Kati đi dạo vườn nho về, thấy Diêu Từ Đồng ngồi một mình trong phòng xem laptop liền kinh ngạc. Ba nhóc con kia còn hứa chắc với cô ấy sẽ chăm sóc thật tốt cho Ali, vậy mà xoay lưng một cái liền mất tiêu.

"Chắc đi chơi đâu đó rồi." Diêu Từ Đồng thản nhiên nói, chúng xin phép cô ra ngoài một chút, còn hứa sẽ không gây họa nên cô mới cho đi.

"Cậu đang làm gì vậy?" Kati đem nước ép nho mình vừa mua về, đặt trên bàn cho Diêu Từ Đồng.

"Xem tin tức. Có tin không hay về Tararin." Diêu Từ Đồng nhú nhú con ngươi, là ông Wasan tung tin cho bên nhà báo sao?

"Tin gì vậy?" Kati ngồi xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn vào màn hình, cô liền mở to miệng vì kinh ngạc, "Ứng cử viên cho khu nghỉ mát tốt nhất. Nhưng khu nghỉ mát Tararin khó có thể đạt được giấc mơ vì tai nạn nổ bom mười năm trước. Giờ chúng ta chỉ việc chờ ai đó phanh phui vụ này thôi. Đây là thật sao?" Kati nghi hoặc nhìn Diêu Từ Đồng khi đã đọc xong tin trên bài viết.

"Mình cũng không biết." Cô có nên hỏi thẳng Pathapee? Nếu thật sự Tararin từng che giấu chuyện gì đã xảy ra vào mười năm trước, liệu anh có nói với cô?

"Ten Direction Guru? Đây là nhà báo địa phương ở vùng này, mình từng nhìn thấy qua một bài báo rồi." Kati nhúm mũi, "Tại sao nhà báo này lại tung tin Tararin từng có vụ nổ bom xảy ra?"

Diêu Từ Đồng nhìn qua Kati, "Cậu biết mặt nhà báo này không?"

Kati lắc đầu, "Mình chỉ biết đây là nhà báo địa phương. Chuyện này phải chị Sarah rồi, chị ấy giao tiếp rộng rãi, chắc hẳn sẽ biết."

Thung lũng Meak Mai

"Sao Komdet lại biết chuyện này vậy ba?"

"Ba nghĩ không phải do Komdet làm, mà là Cha Aim. Vì ba chưa từng tiết lộ tin này cho Komdet biết, hẳn ta chỉ là một tên không biết gì tới nơi tới chốn."

Trong phòng khách của ngôi biệt thự nhỏ ở thung lũng Meak Mai, có một người con gái và một người đàn ông trung niên đang ngồi nói chuyện với nhau, lúc này, từ trên cầu thang xuất hiện một thanh niên tuấn tú, "Con không nghĩ là Cha Aim làm đâu ba, cô ta là người ngây ngô ngốc nghếch, làm sao biết được gì?" Anh ta ngồi vào sofa, cạnh cô gái.

"Con cũng nghĩ không phải Cha Aim." Cô gái có mái tóc xoăn, gương mặt dài với ngũ quan đầy quyền rũ lại lên tiếng.

"Nếu không phải là Cha Aim, cũng không phải Komdet, vậy là ai?" Người đàn ông trung niên tự hỏi, ông ta chính là ông Mok, người mà Din vẫn luôn phòng bị. Và cô gái ngồi ở sofa bên cạnh là Pine, con gái thứ hai của ông ta. Người thanh niên là Tonsai, con trai trưởng. Vì sao họ luôn nhắc tới Cha Aim?

Vì cô ta chính là con gái riêng của ông Mok, do mẹ là người làm nên cô ta không được công nhận, đó cũng là nguyên nhân cô ta nghĩ cách trà trộn vào Tararin với mục đích lấy thông tin cơ mật để được ba mình khen ngợi.

Cha Aim không biết, Din đã sớm biết rõ thân phận của cô ta, anh để cô ta vào Tararin vì anh muốn quan sát kẻ địch ở ngoài sáng.

Khu nghỉ mát Fa Fon

"Anh làm tốt lắm, Komdet! Đừng quên gửi những tin này cho TAT*. Vậy thì Pathapee sẽ được một bài học, bí mật của nó sẽ được sống lại." Khu nghỉ mát Fa Fon vẫn ngầm cạnh tranh với Tararin, chủ của nơi đây là ông Wassan, người luôn xem Din là đối thủ, lúc nào cũng nghĩ cách hãm hại anh. Mười năm trước cũng vậy, mười năm sau ông ta cũng không bỏ cuộc.

Xem được tin tức trên báo sáng nay, ông ta vô cùng thích thú, nhà báo tên Komdet kia quả nhiên được việc, "Sau khi tôi xong chuyện với Pathapee, thì ông sẽ là người tiếp theo, ông Mok." Cầm tách cà phê trên tay, ông ta cười vô cùng nham hiểm, "Và khu nghỉ mát Fa Fon của tôi sẽ là khu nghỉ mát tuyệt nhất. Ha ha ha...!"

Khu nghỉ mát Tararin

Trong phòng làm việc của mình, Din đang suy đoán cái tên Ten Direction Guru có phải là người anh đụng phải vào hai ngày trước hay không. Lát sau, anh lấy di động ra và gọi, bên kia liền vang lên tiếng của đàn ông nhưng lại vô cùng nũng nịu khiến người ta bất chợt rung mình, "Gi vậy, cưng Din yêu quý của anh?"

"Đừng gọi tôi là cưng của anh." Din lạnh mặt.

"Đề anh gọi vậy đi mà! Đây là giấc mơ của anh chỉ sau Ken Theeradet." Người bên kia còn có thể nhõng nhẽo?

Din bất đắc dĩ lắc đầu, bên kia lại nói tiếp, "Nói anh nghe anh có thể giúp gì được cho em."

"Anh có biết nhà báo tên Ten Direction Guru không?"

"Ten Direction Guru? Anh không biết, có lẽ anh ta không nổi tiếng. Nhưng không sao, nếu em muốn biết, dù anh có lục tung trời lên để tìm, Saroji trung thành này cũng sẽ tìm ra cho em."

"Phải, tôi muốn biết. Và tôi muốn anh tìm ra cho tôi." Hai mắt của Din trở nên sắc bén, giọng nói cũng lạnh hẳn đi.

Vườn nho Sai Lom

"Nói một cách thẳng thắn, tôi thật sự rất sợ." Neri nhân công nghỉ trưa và ăn cơm ở vườn nho vẫn như thường ngày hội tụ các gương mặt quen thuộc Nakree, Sak, Sek, Jantoo và Bopa. Nakree vừa ăn vừa nói, "Sợ rằng cậu Lom sẽ lấy Mink ngược to làm vợ. Tôi nghĩ nó thật là khủng khiếp!"

Sek ngồi kế bên, nghe vậy nhìn qua Nakree, "Cô đồ kị với cô ta à?"

Nakree lập tức nhìn xuống ngực mình, tiếp theo đánh vào đầu Sek một cái, "Sek! Tôi không thèm đồ kị với cô ta. Mặc dù đây là tất cả những gì tôi có, nhưng tôi cho cậu biết, tôi không quan tâm đến số lượng, chỉ quan tâm tới chất lượng thôi." Nakree đứng đưa vòng một của mình, tự tin nhìn Sek.

Phía đối diện, Sak ngồi giữa hai cô vợ mình, anh ta lại bắt đầu vỗ tuồng như mọi ngày, cảm chiếc lược màu hường phấn, điệu đà ra vẻ phong tình nhìn Nakree, "Cô nói...là sự thật chứ?"

Bên tay phải, Jantoo chịu không được lập tức túm lấy lỗ tai của Sak, "Á....!" Anh ta hét lên như heo bị chọc tiết, trợn mắt nhìn hai cô vợ mình.

"Câu xứng đáng bị thế!" Nakree hả dạ vô cùng, "Nghe này, lý do tôi không muốn cô Mink trở thành bà chủ ở đây bởi vì cô ta có vẻ kén cá chọn canh. Nếu cô ta là bà chủ, tôi không thể làm bất cứ việc gì nữa." Nakree bức xúc tới mức vỗ bàn liên tục, "Hàng ngày tôi không thể giả vờ làm như thế này, "cô Mink này và cô Mink kia" mặc cô ta sai bảo đủ thứ. Rất căng thẳng, biết không?" Nakree không muốn bị Mink sai bảo và phải lấy lòng cô ta.

"Phải, cô nói đúng lắm." Jantoo đồng tình.

"Cô không chỉ rất gọi cảm mà còn rất thông minh nữa. Cô nói đúng lắm, và tôi nghĩ cô Ali phù hợp hơn. Như thế ở đây sẽ rất yên bình, mặc dù cô Ali không có ngực to như cô Mink." Sak nói xong liền cười lớn với giọng điệu vô cùng vô sỉ và đáng đánh đòn.

"Bốp" Một tiếng vang lên, mặt của Sak liền xoay mạnh qua bên kia, trên má trái của anh ta xuất hiện dấu năm ngón tay, miệng cũng bị lệch.

"Anh thật là đồi trụy." Nakree và Sek chỉ lo cúi mắt nhìn xuống đĩa com, không thấy tình trạng vừa rồi của Sak.

Anh ta đơ mặt nhìn sang Bopa, "Em vừa tát anh?"

Bopa khó hiểu liếc anh ta, "Không có. Giờ anh bị điên rồi đấy. Ăn đi rồi còn làm việc."

"Có thể một con ma đã tát tôi." Sak tự nói xong liền phá lên cười, "Ha ha ha..."

"Thật là nực cười." Sek lắc đầu nhìn anh ta.

"Tôi nói cái này, nghĩ tôi sợ ma thật à? Há há há, xuất hiện đi nếu cô dám. Há há há....!" Sak nhớ tới lời Diêu Từ Đồng nói có một ma nữ đi theo Lom, nên anh ta tưởng con ma đó đang ở đây.

Trong lúc anh ta cười như điên, vô tình cúi đầu thấy con cá chiên trong đĩa bỗng nhiên chậm rãi bay lên, anh ta lập tức ngậm miệng, đờ đẫn nhìn vào nó.

Đây không phải thật sự gặp má đúng không?

Jantoo nhận thấy anh ta khác lạ, chưa kịp nghi hoặc thì cô ta cũng đã nhìn thấy con cá biết bay, lại thêm một người bị dọa thành khúc gỗ.

Mình đang nhìn thấy gì?

Khi con cá bay sang trước mặt của Bopa, cô ta cứ tưởng mình hoa mắt, nên cố híp mắt nhìn cho rõ.

Có ai nói cho mình biết phía trước là gì không?

"Sao hả? Sao không cười nữa đi?" Nakree nhìn lên, lập tức đứng nhìn khi con cá quay sang chào hỏi cô ta, tay đang cầm muỗng đưa com vào miệng cứng đờ, Nakree chớp mắt lia lịa nhìn vào nó.

Em cá xinh đẹp này vừa mới chớp mắt với mình đúng không?

Đến lượt Sek, miệng của anh ta bị vênh lên một bên với độ cong vô cùng quý dị vì kinh hách quá độ.

Ôi mẹ ơi, đừng đứng như con đang nghĩ nhé!

Con cá lại vòng trở về với Sak, "Chào!" Anh ta vẫy tay chào nó, mặt rất bình tĩnh, nhưng chưa tới ba giây liền phá công, "Á....!" Lại là tiếng giết heo quen thuộc, cả đám dùng tốc độ ánh sáng chạy khỏi bàn ăn. Không thấy được trên bàn dần dần hiện ra ba bóng dáng.

"Anh ta xứng đáng bị như vậy! Ai bảo anh ta nói vậy chị Đồng Đồng chứ!" Còn ai vào đây ngoài Tiểu Lạc, Rak và Yom?

"Ha ha ha!" Nghe Tiểu Lạc nói vậy, Rak và Yom thỏa mãn cười lớn.

"Vừa rồi chị Tiểu Lạc nên tát anh ta thêm vài cái nữa." Rak nói.

Yom đặt con cá vào đĩa lại, nhếch môi, "Anh ta sợ lắm rồi. Chúng ta về thôi."

*

Ngày hôm sau, khu nghỉ mát Tararin!

"Chào cô Ali! Cô đã khỏe rồi sao ạ?" Vừa đi tới bậc thang vào cửa lớn khu nghỉ mát, Diêu Từ Đồng đã gặp Pudsa và Rarin.

"Chân tôi khỏi hẳn rồi." Diêu Từ Đồng đáp lời Rarin, hôm nay cô mặc set đi làm, lại mang sandal nên rất thoải mái.

"Sao hai người lại đứng đây?" Cảm giác như hai người họ đang chờ đợi gì đó, Diêu Từ Đồng nghi hoặc.

Pudsa mỉm cười, "Chúng tôi đang chờ chị Bualoy và anh Nathee về à, anh Pathapee đi đón hai người họ rồi."

Diêu Từ Đồng nhúm mày, "Họ đi đâu à?"

Rarin và Pudsa cùng thở dài một cái, sau đó gương mặt hiện lên thích thú vì lại có dịp buồn dưa lê, "Tôi kể cho cô Ali nghe, mấy ngày trước anh Nathee dẫn bạn của Cha Aim về nhà, khi cô ta hiểu lầm tưởng anh ấy thay quần áo cho cô ta lúc bất tỉnh, cô ta lập tức đá bay anh Nathee ra khỏi lan can." Pudsa vô cùng vui sướng khi thấy người gặp họa.

"Còn chị Bualoy, chị ấy bị Cha Aim làm trượt ngã. Vì hôm đó Pon đang lau sàn, cô ta đẩy xe ga trải giường ngang qua lại làm rơi bình xà phòng, kết quả chị Bualoy biến thành bao tải bị đứt dây. Ngã nặng lắm đó cô Ali." Rarin nghĩ lại liền nhăn mặt, cảm thấy đau giùm cho Bualoy.

Diêu Từ Đồng hơi ngêch ra trong giây lát, trong cùng một ngày mà cô, Bualoy và Nathee đều gặp nạn, cũng thật là viên phấn đó.

"Họ về rồi kìa!" Rarin reo lên, Diêu Từ Đồng và Pudsa chuyển mắt nhìn sang, xe của Din đang chậm rãi dừng lại, sát mí người của Diêu Từ Đồng chỉ nửa bước chân.

Mặt cô biến đen, sáng sớm ra có người muốn gây sự với cô à?

Rarin kéo Diêu Từ Đồng lại gần mình, cười hi hi với cô, "Anh Pathapee muốn trêu cô Ali, thật dễ thương!"

Diêu Từ Đồng run rẩy khước môi, con người ta bị ngược đãi quá sẽ thành ngiên. Rarin có phải sắp có triệu chứng rồi không?

Có hai người từ trên cửa lớn chạy xuống bậc thang, nhanh chóng mở cửa xe, giúp đỡ Bualoy và Nathee. Diêu Từ Đồng kinh ngạc tới hé miệng, Bualoy bị băng cổ và tay phải, còn Nathee băng chân phải, phải dùng tới nạn. Nghiêm trọng vậy sao? So với họ thì thương tật của cô chẳng là gì.

"Cô Ali!" Bualoy như người máy, không dám nhúc nhích cổ nhưng vẫn cười tươi khi thấy Diêu Từ Đồng.

"Cô Ali hết bệnh rồi sao!" Nathee cười ôn hòa, anh nhích từng chút lại gần Diêu Từ Đồng, "Bây giờ tôi là thương binh rồi, nên chuyển ở khu nghỉ mát nhờ vào cô Ali nhé." Nói xong anh nháy mắt một cái khiến Diêu Từ Đồng khó hiểu.

Anh ta đang ra hiệu gì với cô à?

Nathee tưởng rằng Diêu Từ Đồng đã hiểu ý mình, nên cười tủm tỉm để hai nhân viên phục vụ trong khu nghỉ mát đỡ mình lên bậc thang.

Anh vẫn luôn muốn tạo cơ hội để cô Ali và boss ở bên nhau nhiều hơn, nay anh bị thương, không thể kè vai sát cánh với boss, vậy để cô Ali giúp boss tắt tàn tật, như vậy tình cảm hai người sẽ càng mặn nồng hơn. Như vậy cô Ali sẽ giúp anh và cô Kati...Ha ha ha, nghĩ tới anh liền cảm thấy cả bầu trời hoa hồng đều đang rơi xuống, đẹp không sao tả xiết!

"Chân cô thật sự khỏi hẳn rồi sao?" Không biết Din đã xuống xe từ lúc nào, anh đứng sau lưng của Diêu Từ Đồng, nhìn xuống nhurọng chân cô, thấy vẫn còn dán băng keo.

Diêu Từ Đồng khẽ giật mình, cô quay nhanh người lại, hờn giận nhìn anh, "Hừ người sẽ chết đó anh Pathapee!" Tim cô đập thình thịch cả lên vì tiếng nói trầm ấm đầy từ tính của anh đột ngột vang lên bên tai, đây là phản ứng tự nhiên khi bị người khác xâm nhập vào phạm vi cá nhân đứng không?

Din nhếch mày, "Cô cũng sợ bị hù?" Anh nghĩ nếu như cô thật sự nhìn thấy ma, thì không còn gì có thể làm cô sợ hãi nữa.

"Nếu tôi bắt gặp hù anh, anh sẽ không giật mình?" Diêu Từ Đồng liếc trắng mắt với Din, khi đảo sang Pudsa và Rarin, bắt gặp họ đang cười tủm tỉm, dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn cô và Din, cô liền xoay người đi, "Tôi vào làm việc đây." Hai người kia có phải đang hiểu lầm gì không? Sao họ lại nhìn cô đầy ái muội như vậy?

"Anh Pathapee, sáng sớm đã cùng cô Ali cãi yêu rồi, thật hậm mộ mà." Pudsa hình như đã sớm quên nỗi "sung sướng" khi được lau sàn vào mấy ngày trước, hôm nay anh ta lại trêu vào Din.

Din sắc bén liếc nhìn Pudsa, "Chị Bualoy không thể lo chuyện kiểm tra từng phòng nữa, tới khi chị ấy khỏi hẳn, anh phụ trách việc này." Nói xong Din thông dong tiêu sái đi lên bậc thang, vào cửa lớn.

"Há ha ha, có người lại không sợ chết. Hôm nay cậu và Cha Aim trải ga giường vui vẻ nhé!" Rarin vỗ vỗ vai của Pudsa, cười thích ý vô cùng. Sau đó cô ta lập tức chạy đi vì Pudsa đang nổi điên đuổi theo.

"Hôm nay Pudding không tắt méo miệng của chị thì Pudding không phải là Pudding!"

"Nè, hai người đi đâu đó? Còn tôi thì sao?!" Bualoy hướng theo bóng dáng hai người kia la lớn, nhưng họ nào còn để tâm tới chị ta, đã sớm quên mất còn một thương binh đứng đây.

Bualoy cảm giác như đang hỗn độn trong gió, càng sơ xác tiêu điều hơn khi một chiếc lá vô tình bay ngang người. Tại sao không ai nhận ra sự hiện diện

của mình? Mình cũng là bệnh nhân, cũng cần được chăm sóc tận tình mà!

Tự thương mình mười giây, Bualoy nhắc chân, dùng tư thế quái dị đi lên bậc thang. Từ xa nhìn lại, người ta sẽ tưởng có một con khủng long đang bập bễ bước đi. Có nhào báo ở đây, nói không chừng chị ta còn được lên trang nhất.

...

Cuộc họp buổi sáng ở Tararin diễn ra như thường lệ, dù đang không tiện nhưng Nathee và Bualoy vẫn dự họp.

"Bài giới thiệu bằng Powerpoint tôi bảo hai người làm sao rồi?" Din ngồi ở ghế đầu, nhìn vào Rarin và Pudsa đang ngồi bên phải của bàn dài hình chữ nhật.

"Xong hết rồi ạ." Pudsa cười cười, lật đặt mở laptop lên, Rarin lập tức ghim USB vào. Trên máy chiếu trước mặt liền xuất hiện hình ảnh.

Diêu Từ Đồng ngồi bên tay trái, gần chỗ Din, tay để trên bàn nâng cằm nhìn vào màn hình. Hóa ra ở Tararin có suối và nơi chăn nuôi nữa, mấy ngày trước cô vẫn chưa kịp tham quan hết thì chân đã đau.

"Có thể tắm ở con suối đó không?" Diêu Từ Đồng thân nhiên hỏi, mọi người đồng loạt nhìn vào cô.

Mắt Din mang ý cười, "Cô có sở thích tắm lộ thiên à?"

Diêu Từ Đồng liếc anh, "Có thể mặc quần áo, tôi không phải người rừng." Hôm nay anh gây sự với cô hai lần rồi, có phải Lom payu nhập xác anh rồi không?

Pudsa khóc không ra nước mắt nhìn Din và Diêu Từ Đồng. Đó, thấy chưa! Rõ ràng là boss cứ chọc yêu cô Ali, vậy mà mình nói thì boss phạt, thật nhẫn tâm! Thích thì người ta thì nên thừa nhận, boss định để cô Ali rời đi mới hối tiếc à?

Rarin đứng đứng vào khuỷu tay của Pudsa, bên kia, Bualoy cũng ghé đầu sang. "Tôi có cách để boss và cô Ali ngọt ngào bên nhau." Rarin cười thần bí, hai mắt không ngừng lóe sáng. Chỉ cần mình ra tay thì nhất định thành công 100%, hắc hắc!

"Lát nữa chúng ta bàn sau, cẩn thận boss chú ý." Bualoy nhỏ giọng nhắc nhở, nhưng trong lòng cũng bắt đầu nôn nao rồi, có chuyện vui thì không nên thiếu phần bản Bualoy!

Nathee nhẹ híp mắt nhìn ba cục cây lá quả, anh ta biết nhất định họ lại trù tính chuyện xấu xa gì đây. Nhưng anh sẽ không ngăn cản, ngược lại vô cùng hào hứng chờ đợi.

"Tôi nghĩ chúng ta nên thêm một vài bức hình của quá trình sản xuất sản phẩm thiên nhiên ở Tararin. Bắt đầu bằng nguồn nguyên liệu gốc, những cây thảo mộc chúng ta trồng, quá trình sản xuất không sử dụng nhà máy mà chỉ dùng những chuyên gia về thảo mộc và người dân địa phương." Sau khi xem xong bài viết trên Powerpoint của Pudsa, Diêu Từ Đồng góp ý.

Rarin vỗ tay khen ngợi, mắt lóe lóe sáng nhìn qua Diêu Từ Đồng, "Cô Ali thật tuyệt! Ý kiến này rất hay ạ! Nếu làm vậy họ sẽ biết khu nghỉ mát chúng ta nhấn mạnh vào sự bảo tồn tài nguyên thiên nhiên. Quan trọng là sự phân phối lợi tức cho những người dân địa phương." Sau đó cô ta quay sang Pudsa, "Này, Pudsa! Hãy gõ lời nhận xét của cô Ali vào."

"Tôi đang làm đây ạ." Pudsa vừa gõ bàn phím vừa nói, "Khi chúng ta làm việc cùng nhau, tôi chẳng thấy chị Rarin có bất kỳ ý tưởng nào hay ho như thế đó ạ."

"Thôi nào! Con người ta hay quên mà." Rarin cười hi hi hơi liếc mắt nhìn Din, "Trong đầu tôi có nhiều thứ để nghĩ lắm. Nó tuôn trào ra khi nhận xét của cô Ali gõ vào đầu tôi đấy ạ." Rarin nhẹ đánh vào đầu mình hai cái, làm bộ làm tịch nói, "Tôi chỉ nghĩ về việc làm thế nào để Tararin của chúng ta trở thành khu nghỉ mát tốt nhất ở Thái Lan. Tôi nghĩ nhiều như thế, vậy nên tôi có thể hay quên mà." Ở góc độ không ai nhìn thấy, Rarin nhéo cánh tay của Pudsa, tên nhóc này chán sống rồi sao, dám nói xấu mình trước mặt boss!

"Bây giờ chị không quên nữa đúng không?" Din như cười như không nhìn Rarin, anh còn không rõ nhân viên của mình sao. Làm việc bằng đầu óc và tay chân thì ít, nhưng bằng miệng thì mỗi giờ mỗi ngày. Một mình Nathee không quản nổi nên anh mới tuyển Diêu Từ Đồng, và cô đã cho anh thấy mình không nhận làm người.

"Dạ không ạ." Rarin làm động tác chào như trong quân đội, nói chắc chắn với Din. Phù, cuối cùng cũng thoát nạn!

"Vậy thì nhanh chóng hoàn thành nó đi. Tôi sẽ xem lại trước khi giới thiệu với TAT*." Din lạnh nhạt nói.

"Dạ boss!" Rarin và Pudsa đồng thanh vâng lệnh.

"Cô Ali chỉ bị trầy xước chân thôi, sao lại bệnh mấy ngày, vết thương cô bị nhiễm trùng sao?" Nathee cười nhẹ nhìn sang Diêu Từ Đồng đang ngồi cạnh mình, ôn hòa hỏi.

Tôi bị gian tặc hãm hại! Diêu Từ Đồng rất muốn nói câu này, nhưng vì anh trai của người nào đó đang ngồi đây nên cô nể mặt, "Đúng vậy." Cô thân nhiên cười đáp.

"Cùng một ngày nhưng lại có ba người trong khu nghỉ mát chúng ta gặp nạn. Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi." Rarin nhăn mi, có chút suy nghĩ.

"Chúng ta nên mời sư thầy tới đi ạ. Xua đi những thứ không tốt." Pudsa nhẹ vỗ tay một cái, đề xuất nói.

Nathee liếc nhìn Din, cười không có ý tốt, "Anh Pathapee nghĩ sao?"

Din sắc lạnh nhìn sang, "Anh cũng tin? Tất cả là do con người gây nên, không phải gặp vận gì. Nếu chị Bualoy nhìn đường cẩn thận thì đã không trượt ngã. Anh không trêu chọc con gái thì đâu bị đá?"

"Đúng vậy, là do con người gây nên. Tôi cũng bị người nào đó hành hạ nên chân mới như vậy." Điều Tử Đồng không chút để ý làm bầm, Nathee, Bualoy và Pudsa, Rarin nghe thấy liền nín cười cố gắng nhịn cười. Vì ai kia đã cương mặt, hai mắt tối đen u ám nhìn vào Điều Tử Đồng.

"Rarin phụ trách mời sư thầy. Tan họp." Din đứng phắt dậy, lạnh lạnh bỏ lại một câu liền ra khỏi phòng họp. Anh đồng ý việc xua đuổi vận xui vì để cho Điều Tử Đồng thấy không phải anh cô ý gây ra vết thương nơi chân cô.

Din à, anh cũng thật mâu thuẫn. Anh của vừa rồi lật đổ anh của hiện tại sao?

"Cô Ali giỏi lắm!" Pudsa, Rarin và Bualoy lập tức giơ ngón cái về phía Điều Tử Đồng, sự ngưỡng mộ của họ đối với cô đã thăng tới mức độ đỏ rồi. Vượt qua cả max.

Nathee cười xấu xa, vô quyết dây có móng tay nhọn. Người trị được Pathapee đã xuất hiện. Những ngày tháng sau này ở Tararin sẽ rất vui đây.

*Lom payu: Lóc xoáy.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Muốn Chơi Trò Yêu Đường

Đêm tối, bầu trời không trăng không sao vì mây đen kéo đến, bao phủ tất cả. Một tia sáng màu tím đen quý dị xuất hiện, bay nhanh về phía vườn nho Sai Lom, điểm đến là nhà sàn của Lom.

Tối nay, Lom lại ngủ ở nhà sàn vì anh không muốn mẹ cần nhằn về vấn đề sức khỏe của mình.

Tia sáng màu tím đen đó dừng lại trước giường của Lom, và hiện ra bóng dáng của ma nữ áo đen. À ta âm lãnh nhìn về phía Lom, giơ hai tay định làm hại anh. Đúng lúc này, hai tia sáng màu vàng lóe lên, Rak và Yom mặc Phasin xuất hiện.

Hai đứa nhóc hai tay ôm ngực, mỉm cười tinh quái nhìn ma nữ, "Xin chào!"

Ma nữ cảm tức giận chặt răng, trừng mắt với Rak và Yom rồi lập tức bay đi. Tức nhiên là hai đứa nhóc không dễ dàng bỏ qua cho à ta rồi, nên nhanh chóng đuổi theo.

Giữa không trung, ma nữ nhìn qua phải, liền gặp Yom, "Xin chào!"

Nhìn qua trái, Rak mỉm cười, "Xin chào!"

Rak và Yom, hai đứa nhóc chấp tay, nhắm mắt lại niệm chú thầm, dùng thuật phân thân, bao vây lấy ma nữ. À ta càng thịnh nộ hơn khi xung quanh bắt đầu có thêm nhiều Rak và Yom.

"Á!" Tia sáng màu vàng mang theo chính khí hình thành, cuốn lấy ma nữ, khiến à ta đau đớn thét lên một tiếng dài như xé tan màn đêm, nếu có ai nghe thấy nhất định rung mình ghê rợn.

Quay trở về ngôi nhà sàn, Nakree vâng lệnh bà Supansa mang cháo và thuốc qua cho Lom, khi vừa lên tới hành lang, cô ta bất chợt nghe thấy tiếng thét như vọng về từ cõi hư vô nào đó, Nakree liền đứng khựng người lại.

Khi cô ta hướng mắt nhìn lên trời, hai mắt cô ta mở to hết cỡ, miệng muốn nói gì đó nhưng cứ ứ ở không thể phát ra âm thanh vì bị nỗi sợ làm tê liệt hoàn toàn. Thân mình không theo kiểm soát, Nakree dần dần ngã về hướng lan can. Cô ta dùng hết sức để thều thào được một chữ, "Ma." Thì cơ thể đã lao ra khỏi lan can, nhưng thật vi diệu, chỉ còn cách mặt đất hai mét thì người của Nakree bị treo giữa không trung. Sau đó cơ Nakree chậm rãi bay lên nhà sàn, nếu lúc này có ai nhìn thấy Nakree bị treo lơ lửng thì có thể sợ đến ướt cả quần.

Lúc cô ta nằm trên ghế dài sát lan can gỗ thì có ánh sáng lóe lên, Rak và Yom hiện ra. Cũng may vừa rồi hai đứa nhóc phát hiện cô ta bị ngã nên đỡ lấy

đúng lúc, nhưng cũng vì thế mà ma nữ kia thoát khỏi vòng vây của hai đứa, lại để ả ta trốn thoát lần nữa.

"Cô ấy sẽ ổn chứ?" Yom nhỏ giọng hỏi Rak, hai đứa nhận ra mình lại gây họa, nên đang lo lắng vì sợ Điều Từ Đồng trách cứ.

Rak khom người nhìn vào Nakree đang bất tỉnh nhân sự, đưa tay trước mũi cô ta, sau đó lắc đầu với Yom, "Cô ấy không sao. Vẫn còn thở. Em nghĩ chúng ta nên đi giải quyết con ma xấu xa kia đã, không thì nó lại trốn về với chủ nhân nó."

Yom ngập ngừng chưa muốn đi, "Em nghĩ cô ấy ổn phải không?" Yom vẫn không chắc chắn, vì đột nhiên có tiếng rên rỉ mang theo đau đớn vang lên.

Rak nhíu mày, lại kề mặt sát vào mặt của Nakree, sau đó nhìn lên, "Đây không phải là tiếng của cô ấy đâu Yom!"

Yom chống hông, bĩu môi, "Không phải tiếng của cô ấy, vậy của ai hả?"

"Cứu tôi!" Lúc này tiếng nói kia đã rõ ràng hơn, khiến hai đứa nhóc nghe rõ và cũng biết được phương hướng phát ra.

"Tiếng nói từ bên đó vọng lại." Rak chỉ tay về phía bên trái.

"Chúng ta qua đó xem thử." Chị Đồng Đồng căn dặn chúng phải bảo vệ an toàn cho vườn nho, nên chúng không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Đi thôi." Rak và Yom biến đi, để Nakree nằm bơ vơ trợ trợ ở hành lang đầy gió lạnh.

"Bên đó kia, anh mau qua xem đó là tiếng của ai đi." Rak và Yom đi tới con đường gần ra khỏi vườn nho, trời tối đen như mực, tiếng côn trùng kêu, tiếng gió thổi lá cây xào xạc lại thêm tiếng rên rỉ của người không biết đến khiến cho Rak và Yom có chút sợ sệt.

Hai đứa nhóc cũng thật lạ, bản thân chúng không phải người, lại có phép thuật, ngay cả ma nữ ghê tởm kia chúng còn không sợ, giờ lại chùn bước trước tiếng rên trong đêm này.

"Tại sao em lại bảo anh đi một mình? Chúng ta đi cùng nhau đi!" Yom chống hông, lớn tiếng thốt lên.

"Đi thôi!" Rak bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy đẩy người của Yom. Dù cô bé đồng ý đi chung nhưng cũng để Yom mở đường.

Hai đứa nhóc đi tới gốc cây cổ thụ lớn nhất bên đường, tán cây và lá xum xuê tươi tốt nhưng sao dưới gốc cây lại tối tăm và đầy rác cùng bụi bẩn.

"Không có ai sao! Làm ơn cứu tôi với!" Rak và Yom nhìn vào ngôi miếu thờ* nhỏ đã rách nát và bám đầy mạng nhện, trông xơ xác tiêu điều làm sao.

"Ồi!" Hai đứa đều giật mình khi thấy một người đàn ông gần sáu mươi năm vạt vãi bên trong miếu. Ông ấy mặc quần áo trắng muốt, gương mặt hiền lành phúc hậu.

"Cứu tôi! Cứu tôi!" Ông ấy luôn miệng than vãn.

"Ai vậy?" Yom và Rak cố gắng đưa đầu vào nhìn kỹ, nhưng ông ấy ngoài việc kêu cứu ra thì không còn sức lực nào để trả lời câu hỏi của Yom.

...

Lúc này, Điều Từ Đồng và Kati, Tiểu Lạc đang cầu nguyện trước khi ngủ như thường ngày, lúc cúi đầu xuống lạy, Điều Từ Đồng giật bắn người khi mặt của Rak bỗng nhiên hiện lên trên mặt gối, "Rak, có chuyện gì vậy?!" Cô bất đắc dĩ hỏi.

"Chị Đồng Đồng, mau đi theo em!" Rak gấp gấp nói, mặc dù rất kinh ngạc và nghi hoặc nhưng Điều Từ Đồng vẫn đi theo cô bé, vì an toàn nên cô để Tiểu Lạc ở lại trong phòng với Kati.

"Em dẫn chị đi đâu vậy?" Điều Từ Đồng nhìn quanh, con đường tối đen, đèn đường đã hư từ lúc nào nhưng tên Lom payu kia vẫn chưa cho người sửa lại. Thật âm u, Điều Từ Đồng xoa xoa cánh tay vì chỉ mặc áo ngủ nên cảm thấy có chút lạnh.

"Đi nhanh đi chị! Nhanh lên nhanh lên nhanh lên!" Rak không ngừng hối thúc và lôi kéo Điều Từ Đồng, khi cô thở dài vì sắp hết kiên nhẫn thì cô bé mới nói, "Tối rồi ạ." Rak chỉ tay về phía miếu thờ cũ nát, "Đây!"

Điều Từ Đồng đưa mắt nhìn kỹ, thấy Yom đã biến thành người tí hon, đang ngồi bóp cánh tay cho một ông lão tí hon mặc quần áo màu trắng, cô kinh ngạc kêu lên, "Thần thổ địa!" Đây là cách gọi của người Thái Lan.

"Sao ngài lại bị thế này?" Nhìn ông ấy cả người suy yếu, thờ hơi lên liên tục, Điều Từ Đồng quan tâm và nghi hoặc hỏi.

"Thần thổ địa bị thương như vậy, còn ai khác ngoài chính con ma xấu xa và ông chủ của ả ta làm." Yom vẫn giúp Thổ địa xoa bóp, nói vọng ra.

"Con ma xấu xa...đã cố gắng vào vườn nho, vì vậy ta ra ngoài để ngăn nó. Nhưng ông chủ nó đã cử ma lực đen tối đến để đấu với ta...cho đến khi ta không thể bảo vệ lãnh thổ của mình." Lúc này Thổ địa mới chậm rãi lên tiếng, kể rõ cho Điều Từ Đồng nghe. Thì ra đây là lý do con ma nữ kia xâm nhập được vườn nho, ám tên Lom payu.

"Vậy có nghĩa là ông chủ của nó có ma lực rất ghê gớm, phải không ạ?" Điều Từ Đồng nhẹ nhàng hỏi.

"Thần thổ địa nói với em, chủ vườn nho hiếm khi thờ cúng ông. Vì thế nên ông không đủ sức mạnh để tự mình làm lành vết thương." Yom lên tiếng, cậu bé lại ghét Lom thêm một bậc rồi. Nếu chị Đồng Đồng không sai bảo, cậu có mà thêm bảo vệ cái người không biết tin tưởng Thần Phật đó.

Điều Tử Đồng hai tay ôm ngực, thở dài vì tức tối, "Cái anh chàng này! Anh ta là đồ dê xồm, ngang ngạnh và cũng thật nhẫn tâm! Vậy Thần thổ địa có biết ai đã nguyên rửa anh ta bằng ma lực đen tối không ạ?" Câu sau, Điều Tử Đồng nhìn vào Thổ địa hỏi.

"Ta không biết. Ta chỉ biết nó xuất phát từ sự trả thù. Con ma điên cuồng đó muốn chàng trai này bị tra tấn đau đớn nhất. Ta không biết khi nào chúng sẽ thay đổi ý định đó và ra tay giết chết cậu ấy nữa." Nói xong, Thổ địa thở dài, vì đau đớn cũng vì cảm thấy bất lực.

Điều Tử Đồng buồn bực, tên Lom payu này đã làm gì khiến người ta trả thù vậy? Nợ tình trái, ruộng bỏ người ta hay làm người ta mang thai rồi không chịu trách nhiệm? Một xác hai mạng sao? Điều Tử Đồng bất chợt rung mình vì ý nghĩ của mình. Nếu quả thật một xác hai mạng thì hồn ma nữ đó rất tàn ác, không giết chết được anh ta thì nó không dừng tay lại.

Làm đàn ông, đừng tưởng phong lưu đa tình là giỏi lắm, tới khi quả báo tìm tới, một mạng còn không đủ đền. Đó là còn chưa nói tới hậu quả của việc rắc giống loài khắp nơi, tới khi cần dùng thì đã cạn kiệt. Đừng khóc than, không ai thương tiếc đâu.

...

Đêm tối tĩnh lặng, khi tất cả vạn vật đều ngủ say thì cũng là lúc thế lực đen tối trỗi dậy.

Trong ngôi nhà gỗ cũ kỹ sâu trong rừng, xung quanh đều là tiếng thú hoang gầm rú nhưng chủ nhân nhà này nào đâu sợ. Ông ta là một thầy phù thủy cao tay, nhưng lại chuyên sử dụng tà thuật hắc ám. Ngồi trước bàn thờ những bức tượng có hình thù ghê rợn và hung dữ, ông ta tức giận và ác độc nhìn xuống ma nữ đang quỳ trên nền nhà, "Mày thật ngu ngốc! Mày lại thất bại lần nữa!" Lão phù thủy đứng lên, cầm roi trên tay, chỉ thẳng về phía ma nữ, "Ta sẽ dạy cho mày một bài học, để mày không bỏ lỡ cơ hội lần nữa." Dứt lời, ông ta quát liên tục vào ma nữ, chiếc roi đã êm bùa phép nên đau đớn xâm nhập, ma nữ không ngừng thống khổ hét lên.

Đau về thể xác không bằng đau tận linh hồn, đây là điều khủng khiếp nhất.

"Hãy nhớ đây!" Lão phù thủy hả giận rồi nên dừng lại, trừng mắt đe dọa nhìn ma nữ. Lão quăng roi và đi về phòng, để lại ả co ro nằm gục trên sàn.

*

Sáng hôm sau, Lom thức dậy, vắt khăn trên vai, đi ra ngoài chuẩn bị tắm, nhưng anh khựng lại trước hành lang vì bắt gặp một "vật thể" nằm sái dài trên ghế gỗ.

Từ đây, phóng mắt có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh của vườn nho, một màu xanh mênh mông trải dài, yên bình và xinh đẹp làm sao nếu như không có "thứ" làm phá hoại mỹ cảnh.

Lom tiến lại gần, từ trên cao nhìn xuống, trầm giọng gọi, "Nakree!" "Mỹ nữ" tóc xù vẫn im thin thít.

"Nakree!" Lần này Lom lớn tiếng hơn, thành công đánh thức được Nakree.

Cô ta ngồi bật dậy, miệng la inh ỏi, "A! Tôi sợ rồi! Ba ơi mẹ ơi! Con sợ lắm!" Cô ta vừa hét lên vừa chấp tay lạy, đầu tóc phùng cả lên như "Kim Mao sư vương".

"Nakree! Là tôi." Lom hơi nhẹ giọng để cô ta có thể bình tĩnh lại, nào ngờ cô ta phát điên dữ dội hơn, quay sang vái lại anh.

"Tôi sợ rồi, làm ơn tha cho tôi!"

"Nakree!" Lom phải quát lên, cô ta mới tỉnh thần lại, mở mắt ra, nhìn thẳng vào Lom.

"Cậu Lom?" Nakree méo máo, "Tôi bị ma ám! Tôi bị ma ám đó cậu chủ! Con ma đó ám ảnh tôi...hu hu hu!" Cô ta lại bắt đầu khóc rống lên, nếu không phải đã e ngại Lom từ trong khung, Nakree đã sớm ôm chặt lấy anh rồi.

"Ma gì hả Nakree? Làm gì có ma!" Vì thấy cô ta đang hoảng nên Lom không mắng, vẫn bình tĩnh nói chuyện với cô ta.

Nakree gật đầu như gà mổ thóc, "Có mà! Chúng...chúng ở trên trời kia kìa!" Cô ta chỉ tay lên trời, quơ quơ loạn xạ, "Có cả ma trẻ, cả ma già. Thật rùng rợn!"

Lom bắt đầu không còn kiên nhẫn nữa, "Bình tĩnh đi Nakree, cô trở về phòng ngủ một giấc, tôi cho cô nghỉ ngơi tới khi khỏe lại." Nói xong anh xoay người đi, về mặt âm trầm, âm thầm nghĩ rằng, "Lại nữa rồi! Còn ai khác ngoài người chuyên gây rắc rối kia."

...

Nakree tự mình lết về khu vực dành cho người làm trong gia tộc Adisuan, vừa thấy cô ta đầu tóc bù xù, sắc mặt trắng xanh, Bopa và Jantoo liền dìu cô ta về phòng. Cả đám nhân công cũng bắt đầu bu lại nghe ngóng.

Sak và cây lược màu hường phấn của anh ta cũng có mặt, anh ta đứng dựa lưng vào tường, chải chải tóc, mặt ngu ngơ nhìn về phía Nakree.

Bopa và Jantoo ngồi trên giường, đợi Nakree không ngừng hít sâu, lấy lại bình tĩnh kể cho mọi người nghe, "Khi những con ma lơ lửng trên bầu trời, chúng hành động như thể sắp đánh nhau ý. Những con ma trẻ không rùng rợn lắm, nhưng mà con ma nữ...mặt của nó thật tởm lợm, thối rửa, có máu và bạch huyết chảy liên tục. Thật là đáng sợ!" Giọng của Nakree càng lúc càng cao khiến cho tâm trạng của mọi người cũng bị nhắc lên, nhất là Bopa và Jantoo, hai người họ đã bắt đầu sợ hãi và ghê tởm theo.

"Cô không bị hoang tưởng chứ Nakree? Chúng tôi ở đây nhiều năm rồi, đâu có ai nhìn thấy ma bao giờ đâu." Jantoo không dám tin đây là sự thật, nếu thế thì...cô ta liếc nhìn xung quanh, dường như lo sợ gì đó.

"Này! Có chuyện gì vậy? Các người lại bàn tán chuyện ma nữa hả?" Lúc này bỗng nhiên vang lên tiếng của Sek, mọi người xoay người lại và nhường đường cho anh ta vào phòng, "Đi ngay! Tách ra và làm việc ngay! Nếu cậu Lom nhìn thấy, cậu ấy lại la rầy chúng ta cho mà xem. Các người cứ nói chuyện bậy bạ không à!" Sek hai tay chống hông, ra lệnh. Anh ta là trợ thủ đắc lực của Lom, nên có quyền hạn cao hơn những nhân công khác.

Thấy mọi người đều tản ra rồi đi, Sek mới đi ra ngoài. Nhưng khi anh ta vừa xoay lưng, những nhân công kia lại tụ về cửa phòng của Nakree, "Không phải bạ đặt đâu, các người bị điên à!" Nakree la lớn lên, để đầu lên mũi hít để bớt chóng mặt.

"Làm sao cô chắc chắn rằng đó là thật, cô đã bị ngất mà?" Bopa nhú mồm hỏi.

Nakree tức tới nắm chặt tay, "Tôi đã bị dọa phát sợ. Đây là lần hoảng sợ nhất trong cuộc đời của tôi. Tay chân tôi bủn rủn hết lên, cho đến lúc tôi ngã xuống lan can, tôi ngã trong tư thế này và..." Nakree sai hai tay và đầu ra phía sau, rồi ngồi thẳng lại, nhưng cảm thấy có gì đó sai sai, cô ta lại ngửa ra sau, "Tôi ngã..."

Mọi người đều chờ đợi cô ta kể tiếp, bao gồm Sak, anh ta ngây ngốc nhìn theo động tác của Nakree, "Sao tôi có thể ngủ trên ghế vào sáng nay được nhỉ?" Cô ta khó hiểu nhìn vào Bopa hỏi, nếu ngã xuống lan can thì đã tiêu tử lâu, nhưng tay chân cô ta vẫn lành lặn mà?

"Có thể con ma đã bế và đặt cô ngủ trên cái ghế đó." Sak chải chải tóc, bình thản nói ra câu đó.

"Hả?" Nakree quay sang, vẻ mặt ngạc nhiên, "Con ma bế tôi á?"

Sak thần nhiên gật đầu, tin chắc mình nghĩ đúng.

"Con ma đưa tôi đi ngủ à?" Nakree tự hỏi, tích tắc ba giây sau, cô ta ngã người xuống đệm, lại lần nữa bất tỉnh nhân sự.

"Nakree!" Bopa và Jantoo hét hồn mờ to mắt, đồng thanh kêu lên.

...

Nhà Adisuan

"Din hôm nay lại không ăn sáng ở nhà hả con?" Bà Supansa ngồi ở bàn ăn ngoài hành lang, đợi người làm dọn thức ăn lên, nhìn thấy Din đi ngang qua, bà liền hỏi.

Din dừng lại giữa phòng khách, xem đồng hồ trên tay rồi mới nâng mắt nhìn bà Supansa, "Hôm nay con đi trễ, nên sẽ ăn ở khu nghỉ mát ạ."

Bà Supansa nhẹ nhúm mi, cũng gần 8 giờ rồi, bình thường vào giờ này Din đã tới khu nghỉ mát. Chắc tối qua lại gặp ác mộng rồi đây. Haiz, đã mười năm rồi, nhưng sự việc đó vẫn ám ảnh Din.

"Hôm nay nhớ phải nghỉ trưa nghe con." Bà Supansa nhẹ nhàng căn dặn.

"Dạ. Con đi đây ạ." Din đi ra ngoài, vừa tới sân trước lại bị người gọi.

"Din!" Anh quay người, ngẩng đầu lên, nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

"Em làm gì trên đó?" Din nhướn mi hỏi, giờ này không xuống cùng mẹ ăn sáng rồi đến nông trại, đứng đó cầm ống ngắm, cũng thật rảnh rỗi.

Fai chống tay trên lan can, cười đầy thâm ý, "Em chỉ muốn xem những hình ảnh thú vị thôi."

Din nhíu nhíu con ngươi, cậu em trai này của anh không những tinh quái mà còn tâm tư khó dò, không ai biết trong đầu Fai đang nghĩ gì, đây cũng là lý do Lom thua Fai nhiều lần.

Đúng lúc này, điện thoại của Din reo lên. Fai chăm chú nhìn, khi thấy anh nghe xong, sắc mặt bỗng nhiên chuyển sang mây đen bao phủ, Fai nhướn mày. Là ai có bản lĩnh làm cho anh trai của anh biến đổi sắc mặt trong tích tắc? Cô Ali à?

Din lạnh nhạt trở vào nhà, đi thẳng ra bàn ăn ngoài hành lang, ngồi xuống bên cạnh bà Supansa khiến bà bất ngờ, "Sao con quay lại rồi?"

"Con ăn sáng cùng mẹ." Din thần nhiên nhìn vào người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh bà Supansa, "Bác Kanya lấy thêm đĩa cho tôi."

"Dạ, cậu Din." Người phụ nữ tên Kanya này là nữ quản gia trong nhà, cũng theo hầu cận bà Supansa. Bà ấy có thân hình và gương mặt tròn trịa, phúc hậu, nhưng nổi ruồi dưới cằm lại làm cho chủ nhân của nó là một người thích buồn chuyện. Cũng vì vậy mà bà ta cùng với Nakree, Bopa, Jantoo tạo nên bao câu chuyện dở khóc dở cười trong nhà Adisuan. Đây là nói sau.

Sek là con trai duy nhất của bà Kanya, nam quản gia trong nhà, trợ thủ của ông Montree là chồng bà ấy.

"Là ai gọi cho anh vậy Din? Đó là lý do anh đổi ý, ở lại ăn sáng cùng mẹ sao?" Không biết Fai đã xuống khỏi lầu từ khi nào, đứng dựa người vào khung cửa của phòng khách, nhếch môi cười hỏi Din.

Bà Supansa khó hiểu nhìn Fai, rồi lại nghi hoặc nhìn qua Din, "Đúng như Fai nói hả con? Công việc có rắc rối sao?"

"Không phải ạ. Là trợ lý gọi cho con, cô ấy xin phép đi làm trễ một chút vì việc riêng." Anh cũng không biết tại sao mình lại thấy không vui khi cô không thể cùng anh dùng bữa sáng, cảm giác này thật kỳ lạ. Anh không muốn suy nghĩ nhiều tới nó nữa.

"Ồ! Thì ra là đang giận dữ bạn gái." Fai cười cong môi, hai mắt đầy ẩn ý đi sang ngồi đối diện, nhìn vào Din.

Din lập tức đá vào chân Fai dưới bàn, "Im miệng cho anh! Cô Ali không phải bạn gái anh." Tên nhóc này không trêu Lom thì lại trêu anh. Thật chờ mong ngày xuất hiện người thu phục được Fai, lúc đó xem tên nhóc này còn bản lĩnh đi tính kẻ người khác hay không.

"Con đừng suốt ngày cười các anh của con. Mau tìm bạn gái đi, để mẹ có con dâu với người ta." Bà Supansa bắt đầu cười nhìn Fai.

"Din đã tìm cho mẹ rồi đó." Fai vừa nói, ánh mắt sắc như dao của Din liền phóng qua, anh lập tức chuyển đề tài, "Nói không chừng Fon ở bên Pháp đã tìm con dâu ngoại quốc cho mẹ rồi, và đang chuẩn bị dẫn về ra mắt."

Bà Supansa cũng hi vọng như vậy, "Tôi nay gọi cho em đi, ba ngày rồi không thấy Fon gọi về cho mẹ."

"Dạ." Fai ngoan ngoãn vâng lời, mọi người bắt đầu dùng bữa. Anh cũng không trêu Din nữa làm gì, bởi vì thú vị còn chờ ở phía sau.

Bà Supansa cười ôn nhu và yêu thương nhìn anh, rồi lại nhìn qua Din. Khi biết mình khó có thể có con, bà cảm thấy đất trời như muốn sụp đổ, không còn hi vọng để sống. Nhưng cũng may bà và chồng mình không bỏ cuộc, tìm tới Giff. Nhờ phương pháp đó mà bà có thể mang thai. Ông trời quả nhiên rất công bằng, nên đã ban cho bà năm báu vật quý giá nhất. Đây không chỉ là những trái tim của núi mà cũng là trái tim của bà.

...

"Cô Ali, cô đi đâu vậy. Hôm nay cô không đi làm sao?" Panu vừa căn dặn nhân công làm việc xong, rời khỏi cửa hàng đã thấy Điều Từ Đồng đi tới, anh ta mỉm cười chào hỏi.

"Tôi có việc nên đi trễ một chút. Anh có thấy anh Wayupak đâu không?" Điều Từ Đồng nhân nhặt hỏi, tuy rằng Panu luôn tỏ ra thân thiện, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy ánh mắt anh ta rất lạ, và bản thân anh ta nữa, như đang dấu giếm điều gì.

"Có thể anh Lom ở chỗ nhà sàn đó ạ." Panu hơi thu lại nụ cười.

"Cám ơn anh." Điều Từ Đồng gật đầu chào anh ta rồi xoay người rời đi.

Cô vừa quay lưng, vẻ mặt của Panu liền biến âm trầm, không biết điều gì khiến anh ta trở nên như vậy.

Điều Từ Đồng men theo con đường lát xi măng rơi đầy lá khô, hai bên đều là cây xanh cao to, trong đầu suy diễn cảnh tượng lúc này ở nhà sàn của Lom. Có thể anh đang ôm ấp cô gái nào đó trên giường, nếu cô đột ngột xông vào, có mất lịch sự quá không? Nhưng cô chỉ xin đi trễ một chút, nên không thể đợi Lom xong việc rồi mới đi tìm được.

Mặc kệ đi, cứ xem như tình cờ nhìn thấy động vật đang giao phối là được. Trong chương trình thế giới động vật cũng thỉnh thoảng có quay mà.

Nhưng hình như thần may mắn chiếu cố Điều Từ Đồng, nên cô không cần đến nhà sàn đã gặp Lom đang đi tới, "Tôi đang muốn tìm anh đây. Tôi có chuyện muốn nói." Cô sáng giọng.

"Tôi cũng có chuyện muốn nói với cô." Lom lạnh nhạt, gắt giọng, "Cô có biết công nhân của tôi vì câu chuyện ma quỷ điên rồ của cô mà biến thành như thế nào không? Bây giờ Nakree không ngừng kể chuyện về ma, tóc cô ta rụng rụng hết cả lên. Tôi không biết liệu câu chuyện quỷ quái này đã lan truyền hết cả vườn nho chưa."

"Nakree tinh táo rồi chứ?" Điều Từ Đồng vốn cũng định nổi cáu khi Lom quát mình, nhưng nghĩ tới Nakree bị vậy cũng là do Rak và Yom không cẩn thận để cô ta nhìn thấy, nên cô hơi nhẹ giọng hỏi. Dù sao đây cũng là chuyện lớn, có thể ảnh hưởng tâm lý và khiến Nakree dở điên dở khùng.

"Rồi. Cô ta rất tinh táo, và không ngừng kể về con ma nữ và con ma trẻ con điên rồ." Lom cười lạnh, nhưng anh vừa dứt lời thì đột ngột bị một lực vô hình đẩy ngược ra sau, khiến anh lùi lại mấy bước.

"Rak, Yom! Đừng làm đau anh ta!" Điều Từ Đồng cản lại, hai đứa nhóc vẫn luôn bên cạnh cô, nên lời Lom nói vừa rồi chúng đều nghe thấy.

"Nhưng anh ta đã xúc phạm bọn em, nói bọn em là những con ma trẻ con điên rồ." Yom và Rak đứng trước người Điều Từ Đồng, ngoái đầu nhìn lại,

Yom nói.

"Bây giờ anh ta đang nổi cáu, các em chấp nhất anh ta làm gì?" Điều Từ Đồng than nhẹ, bắt đầu nhìn chúng.

Yom uất ức quay sang hướng khác, hai tay chống hông, không thèm để ý tới Điều Từ Đồng, còn Rak hai tay ôm ngực, giận dữ nói, "Giờ chị bắt đầu bênh anh ta rồi đấy. Đi thôi Yom, chúng ta đi thăm cô kia." Dứt lời hai đứa nhóc liền biến mất, bọn chúng quyết định tạm thời nghỉ chơi với chị Đồng của chúng.

"Rak! Yom!" Điều Từ Đồng lớn tiếng gọi theo, nhưng hai đứa nhóc không quay về. Cô thở dài, cũng không biết ai gây ra chuyện tồi qua, khiến cô cũng đang đau đầu để nghĩ cách giải quyết đây. Rak và Yom không nên vây bắt ma nữ ở gần vườn nho, hù người không có thuốc chữa đâu. Các bé con à!

Lom vẫn ôm bụng, khó hiểu nhìn Điều Từ Đồng, sau đó anh tiến lại gần, "Này cô, cô lại nổi điên nữa sao? Cô còn có thể đứng nói chuyện một mình?" Vừa rồi không hiểu sao anh lại bị đẩy ngược ra, nhưng anh không muốn tin là con ma nào đó đang làm, "Vừa rồi là cô đẩy tôi đứng không?"

"Không phải tôi. Là những con ma trẻ con mà anh vừa mắng đó, nếu anh không xúc phạm chúng như thế, thì đã không bị chúng đẩy rồi." Điều Từ Đồng bước tới một bước, nhìn thẳng vào Lom, "Anh đã nói chuyện của mình xong rồi, giờ thì đến lượt tôi. Làm ơn hãy cúng tế Thần thổ địa cho đàng hoàng. Giờ ông ấy không có đủ sức mạnh để bảo vệ anh khỏi con ma xấu xa kia nữa."

Lom hơi lùi xa sau, vì anh bị đôi mắt màu tím nhạt của Điều Từ Đồng làm cho hoảng thần trong giây lát, "Này cô! Đừng nói dối và dựng chuyện, tôi không còn kiên nhẫn thêm nữa, cô muốn tôi lôi cô tới gặp Din ngay bây giờ không?"

"Tôi không nói dối. Nếu anh không tin thì đi theo tôi."

"Tôi sẽ không đi đâu cùng cô cả."

"Tôi bảo anh đi với tôi ngay!"

"Tôi không đi!"

"Tôi nói đi."

"Tôi nói không đi."

"..."

Điều Từ Đồng nín chặt môi, lập tức tiến lên, túm lấy cánh tay của Lom và lôi kéo, "Đi mau!"

Thật không ngờ ai kia vừa mạnh miệng từ chối nhưng vẫn để mặc cô lôi đi, nhưng về mặt vẫn không tình nguyện, "Cô định đưa tôi đi đâu?"

"Đến đây!"

"Cô làm gì? Không cần ôm chặt tay tôi như vậy!"

"Là do anh đi chậm quá. Mau lên đi, tôi không có thời gian đâu!"

Điều Từ Đồng kéo Lom tới trước cây cổ thụ, "Cô định lợi dụng tôi bao lâu đây?" Lom nhìn xuống cánh tay trái bị hai tay Điều Từ Đồng cầm mãi không buông.

"Xì! Anh đúng là điên. Không những ngang ngạnh mà còn tự phụ nữa." Điều Từ Đồng quăng mạnh tay Lom ra, về mặt ghét bỏ. Làm như cô muốn tiếp xúc thân mật với anh ta lắm vậy, nếu không phải anh ta cứng đầu, cô cần gì dùng hết sức lôi anh ta đi.

Điều Từ Đồng quay sang, vẫy chào về hướng miếu thờ. Lom khó hiểu nhìn cô, "Gi vậy?"

"Anh không thể nhìn thấy Thần thổ địa, nhưng thật sự ông đang hiện diện ở đây. Và bây giờ ông ấy rất yếu vì đã đấu với con ma xấu xa được cử đến từ người muốn trả thù anh." Điều Từ Đồng chậm rãi nói rõ, nếu Thổ địa không nói ma nữ sẽ lấy mạng anh ta, cô cũng không gấp gáp như vậy. Mạng người quan trọng, tạm thời gác chuyện thách đấu với anh ta qua một bên.

"Trả thù tôi?" Lom cười nhếch môi.

"Phải. Tôi không biết anh đã làm gì khiến người đó tức giận đến vậy, tới mức muốn lấy mạng anh."

"Tôi không có bất kỳ kẻ thù nào cả. Nếu có thì chỉ có thể là cô." Lom nhìn xuống Điều Từ Đồng, chiều cao chênh lệch quá nhiều, nên người chỉ đứng tới ngực anh như Điều Từ Đồng cảm thấy vô cùng mỏi cổ khi phải ngược nhìn.

"Tôi nói cho cô biết. Nếu cô muốn trả thù tôi, thì trước hết cô nên đến bác sĩ tâm lý trước đã." Lom nghĩ rằng Điều Từ Đồng đang cố gắng làm cho anh tin tưởng, sau đó bắt anh cúi đầu cầu xin cô, để trả thù anh.

"Đứng lại!" Nhìn thấy Lom nói xong liền xoay người muốn đi, Điều Từ Đồng nhanh chóng níu lấy cánh tay anh, "Anh phải tin tôi."

Lom quay người, nhìn vào cô, rồi lại nhìn xuống cánh tay mình đang bị những ngón tay thon dài nhỏ nhắn giữ lấy, anh cười tà, nâng mắt nhìn cô, "Cô cứ muốn tôi ở lại đây... là muốn cùng tôi chơi trò yêu đương trước Thần thổ địa?" Lại có người muốn giờ trò xấu xa rồi, "Được thôi. " Lom choàng tay qua vai của Diêu Từ Đồng, ôm cô vào lòng, nhanh chóng hôn vào bên má cô khiến cô trở tay không kịp.

"Á!" Diêu Từ Đồng đẩy Lom ra, một tay cản trước mặt, không ngừng vùng vẫy nhưng eo và vai đã bị Lom ôm chặt, hai chân cũng bị chân anh kẹp chặt, tránh cho cô lại đá anh như lần trước.

"Buông tôi ra mau!"

"Không muốn tôi hôn cô sao? Được, vậy cô hôn tôi đi!" Lom cười đáng đánh đòn, vô sỉ vô cùng khi đưa má của mình kề vào môi của Diêu Từ Đồng.

"Á!" Diêu Từ Đồng lại hét lên, tên ngựa đực khốn kiếp này, cô muốn thiên anh ta!

"Buông tôi ra!" Cô né bên này anh lại đuổi theo, không ngừng đụng má vào môi cô. Lom đang bị hành động trả đũa khoái trá của mình chiếm lấy, nên đã quên mất đây là "bạn gái" của anh trai mình.

Hai người họ ôm chặt lấy nhau, không ngừng nghiêng tới nghiêng lui. Lại không biết có người đã nhìn thấy tất cả, "Thật thú vị!"

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cô Gái May Mắn

"Chuyện gì vậy?" Trên lầu một của biệt thự nhà nhỏ Adisuan. Din nghỉ hoặc nhìn Fai hỏi. Anh vốn đang trên đường đến khu nghỉ mát, nhưng giữa chừng nhớ tới mình quên văn kiện ở nhà nên quay về. Khi đi ngang qua phòng giải trí, bắt gặp Fai dùng ống ngắm xem gì, cười vô cùng thích thú, anh khó hiểu tiến lại gần hỏi.

Fai xoay người lại, đưa ống ngắm cho Din, nhướn mày, "Anh tự xem đi." Nông trại Adisuanrangsang và vườn nho Sai Lom sát nhau, không có phân ranh, nhà họ nằm ở giữa hai nơi nên từ đây có thể dùng ống ngắm nhìn tới vườn nho.

Fai nghiêng người, chống khuỷu tay trên lan can, cong nhẹ môi, chờ đợi Din. Không ngờ anh lại tình cờ thấy được cảnh tượng phản kích như vậy, không biết cảm giác của Din ra sao đây?

Din cầm lấy ống ngắm, nhìn về hướng Fai nhìn vừa rồi, đập vào mắt anh là bóng lưng của Lom, đang ôm lấy người nào đó, khi mặt cô gái ấy nghiêng qua, anh đã thấy rõ người đó là ai.

Din bỏ ống ngắm xuống, mím chặt môi, sắc mặt biến lạnh. Cô xin phép anh tới trễ là vì muốn ở riêng với Lom?

Fai cười khế, đứng thẳng lên, vỗ vỗ vai Din, "Dù thế nào cũng là anh em, nên cạnh tranh công bằng, đừng làm mất hòa khí. Em thật mong đợi xem ai là người thắng cuộc đây."

Din chậm rãi quay sang, lạnh nhạt nhìn Fai, "Cô ấy không phải bạn gái anh, sẽ không có cuộc tranh giành nào diễn ra." Din quăng ống ngắm cho Fai, thần nhiên rời đi.

Fai nhẹ híp mắt, thật sao? Nhưng anh lại cảm thấy đó không phải sự thật. Fai xoay người, tiếp tục nhìn cảnh vật qua ống ngắm, lúc này Diêu Từ Đồng đã cào vào mặt của Lom, khiến anh đau đớn nên buông tay, cô lập tức xô mạnh anh ra.

"Đồ điên! Anh thật ghê tởm!" Nhân lúc anh mất phòng bị, cô lại đánh vào đầu anh một cái thật đau điếng rồi nhanh chân bỏ chạy.

"Á!" Lom vừa ôm mặt vừa ôm đầu, thống khổ kêu rêu. Đồ đánh đá này, sao Din lại có thể yêu được cô ấy vậy chứ? Cô đợi đó cho tôi!

Thổ địa ngồi trong miếu thờ dài, ngao ngán lắc đầu. Chàng trai này quá cứng đầu, ông lại không đủ sức mạnh chống lại cái ác, không thể nào bảo vệ được anh ta.

Trên lầu, Fai đã chứng kiến cái kết mà Din chưa kịp xem, anh cười khế ra tiếng, "Ha ha, tôi cảm thấy hứng thú với cô nhiều hơn rồi. Cô Ali!"

Diêu Từ Đồng tức tối bỏ đi, không trở về phòng mà lái xe tới Tararin, "Tên ngựa đực kia, tôi muốn giết chết anh!" Cô đập mạnh tay vào vô lăng, hét lớn, "Đồ vô nhân đạo, tôi nguyện rửa anh chết bởi ma lực đen tối kia!" May mà không có ai nhìn thấy, nếu không mình xấu hổ chết mất!

Khu nghỉ mát Tararin

"Chị vào đi!"

"Cậu vào đi!"

"Chị muốn Pudding hi sinh anh đừng sao? Mơ đi!"

"Chị Bualoy, hay là chị vào đi."

"Tôi là thương binh, đừng bắt tôi ra trận."

Điều Từ Đồng vừa vào tới văn phòng đã thấy Rarin, Pudsa và Bualoy tụ dưới chân cầu thang, xầm xì to nhỏ gì đó. Cô đi lại gần, nghi hoặc hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

"Cô Ali!" Ba người kia lập tức mất sáng rực nhìn Điều Từ Đồng, như thể cô là đáng cứu thế giáng lâm.

"Cô Ali vào xin phép boss để chúng tôi đi mời sư thầy đi ạ. Vừa rồi khi boss vừa đến, sắc mặt đáng sợ vô cùng nên chúng tôi không dám vào." Rarin nhỏ giọng nói, rất sợ âm thanh sẽ vọng tới phòng làm việc của Din. Mới sáng ra mà boss đã khủng bố tinh thần như vậy, cũng may hôm nay không họp sớm, nếu không bom đạn đã nổ ban phòng họp rồi.

"Là ai chọc giận anh ta?" Điều Từ Đồng hai tay ôm ngực, nhướn mày, cười nhẹ tra hỏi.

Ba người kia cùng lúc lắc đầu, đồng thanh, "Không phải chúng tôi ạ!"

Điều Từ Đồng ngạc nhiên, vậy thì ai làm Pathapee bức tức? Đưa mắt nhìn ba gương mặt đang đáng thương, tội nghiệp nhìn mình, cô bắt đầu dĩ thời dài, "Được rồi, để tôi vào nói." Dù sao cô cũng muốn tới chùa, tề Nam Mon cho Thổ địa." Nam Mon hay còn gọi là nước thánh đã được sư thầy làm phép, có thể đuổi linh hồn quỷ dữ và cầu bình an.

Ba cục lá cây quả mừng rỡ gật đầu như gà mổ thóc, nhưng mà Bualoy vẫn còn băng ở cổ, nên chị ta dùng ánh mắt, đảo lên đảo xuống liên tục, kết quả khi dừng lại mắt bị lè năm giây làm Điều Từ Đồng bật cười. Làm việc chung với họ cũng rất vui vẻ.

Din đang ngồi xem văn kiện thì có tiếng gõ cửa vang lên, anh lạnh nhạt nói, "Vào đi." Mắt chưa hề rời khỏi văn kiện nên không nhận ra ai đang vào. Tới khi Điều Từ Đồng lên tiếng, anh mới khẽ giật mình nhìn lên.

"Tôi cùng Rarin và Pudsa tới chùa một chuyện để mời sư thầy, anh cho phép chứ?"

"Tùy cô." Din nói xong lại cúi mắt nhìn hồ sơ, làm cho nụ cười của Điều Từ Đồng cương lại trong phút chốc. Ba người kia lựa chọn không vào đây là đúng nhất, khỏi phải chứng kiến sắc mặt làm tổn thương lòng tự trọng người khác của anh ta. Hôm nay Pathapee còn lãnh đạm hơn thường ngày, giống như ai cũng không vừa mắt anh ta.

"Tôi đi đây." Điều Từ Đồng bỏ lại một câu liền xoay người, ra ngoài.

Lúc này Din mới nâng mắt nhìn theo bóng dáng của cô, môi mím chặt. Anh cũng không hiểu sao tâm tình mình lại bức dọc thế này, có lẽ do cô không nói thẳng với anh về việc mình đi làm trễ vì hẹn hò với Lom. Anh lại không thích người khác giấu giếm mình, cho dù là cấp dưới.

Điều Từ Đồng hồn nhiên không biết được mình là nguyên nhân khiến Din phát tính tình, khủng bố tinh thần các đồng nghiệp. Cô vui vẻ cùng Rarin và Pudsa tới chùa. Khi vừa bước xuống xe, thì xẹt một cái, hai bóng dáng xuất hiện bên cạnh cô.

"Không giận dữ nữa sao?" Điều Từ Đồng cười trêu chọc Rak và Yom.

"Hừ!" Rak và Yom cùng lúc ngoa kiêu quay mặt sang hướng khác, là do người tới thăm Nakree đông quá nên hai đứa nhóc chỉ nhìn sơ qua rồi rời đi. Đợi tới tối sẽ cùng Điều Từ Đồng tới thăm bệnh sau.

Ồ kìa, nếu không phải hai đứa nhóc tự tiện rời đi, cô đâu bị tên Lom payu kia ức hiếp. Giờ lại còn giận dữ với cô? Điều Từ Đồng cười tinh quái, để xem nỗi giận của hai nhóc tí này lớn hay là sự thèm thuồng trước đồ ăn ngon lớn.

"Cô Ali nói gì ạ?" Rarin và Pudsa xuống xe sau, nên không nghe rõ Điều Từ Đồng vừa nói gì, tưởng cô đang nói chuyện với họ.

"Không có gì, chúng ta vào thôi." Điều Từ Đồng mỉm cười lắc đầu, cùng hai người họ bước vào sân. Cũng như bao ngôi chùa khác ở Thái Lan, chùa này cũng được dát vàng và không thể thiếu những ngọn tháp hình xoắn ốc, tất cả đều được chạm khắc tinh vi, có sự kết hợp hài hòa giữa hai trường phái hoàn toàn khác nhau. Một bên màu sắc rực rỡ, một bên sắc thái dịu dàng, trầm mặc. Phong cách kiến trúc này đã phản ánh toàn diện về đẹp tâm hồn của người Thái Lan.

Trong sân có rất nhiều chiêng đồng đen được đặt trên giá đỡ, đều dùng cho cầu nguyện và tế tự. Các buổi làm lễ của sư thầy bao giờ cũng có chiêng. Và khi chiêng được đánh lên cùng với trống là báo hiệu giờ khất thực hoặc cầu nguyện của các sư thầy vào buổi sáng và tối.

Điều Từ Đồng cùng Rarin và Pudsa ngồi trên thảm đã được bày sẵn đồ cho nghi thức làm lễ trong khuôn viên chùa, chờ đợi sư thầy ra. Xung quanh đều có cây xanh, gió nhẹ thổi từng cơn, mát mẻ và trong lành vô cùng. Tiếng chim hót, tiếng niệm kinh hòa quyện khiến cho tâm tình nhẹ nhàng và rộng lớn hơn.

Người Thái không thích người khác đưa chân về phía mình, vì họ quan niệm rằng chân chính là bộ phận thấp kém, dơ bẩn nhất trên cơ thể. Vì vậy khi ngồi, họ đều dẩu chân ra phía sau, và ngồi xéo nhau, tránh cho chân đối phương hướng về phía mình. Nhập gia phải tùy tục, Từ khi đặt chân lên đất Thái, chưa bao giờ Điều Từ Đồng làm ra hành động thất lễ, vì cô hiểu rõ phong tục tập quán của họ.

Rarin và Pudsa xầm xì to nhỏ gì đó không biết, thỉnh thoảng lại cười khúc khích. Rak và Yom vì quá rảnh rỗi nên định chọc họ nhưng Điều Từ Đồng vừa trừng mắt, hai đứa nhóc lập tức ngồi im.

Một lát sau, sư thầy khoan thai đi ra, trên người khoác áo tăng màu vàng nghệ, đi chân trần trên nền gỗ, hai tay đặt trước bụng, nhìn xuống mọi người.

Điều Từ Đồng, Rarin và Pudsa cùng nhau chắp tay vái chào, Rak và Yom cũng vậy, "Làm ơn cho phép chúng con ạ, thưa sư thầy!" Hai đứa nhóc đồng thanh và lễ phép hướng về sư thầy.

Sư thầy mỉm cười, gật đầu với Rak và Yom. Dưới con mắt trần tục, không ai có thể nhìn thấy Kruman thông, nhưng sư thầy là người có thể tạo ra Kruman thông thì làm sao không thấy được Rak và Yom? Vì thế hai đứa nhóc phải xin phép sư thầy để được ngồi xem làm lễ.

Sau khi sư thầy niệm kinh xong, Điều Từ Đồng đem nước trong bình nhỏ dát vàng đổ vào chung lớn cũng được dát vàng. Rarin đặt tay lên cánh tay của cô, còn Pudsa đặt lên cánh tay của Rarin, cùng nhau cầu nguyện. Bên trái, Rak và Yom đặt tay lên đùi của Điều Từ Đồng. Không ai ngoài ba người họ và sư thầy nhìn thấy một luồng sáng màu vàng bay ra từ trong nước và theo gió cuốn đi tới ngôi miếu thờ cũ kỹ dưới gốc cây cổ thụ ở vườn nho Sai Lom.

Luồng sáng bao quanh và xâm nhập vào người của Thổ địa, giúp ông chữa trị vết thương do ma lực tà ác gây nên. Hào quang trên người Thổ địa đã cường thịnh trở lại, chứng tỏ phép lực của ông đã khôi phục hoàn toàn.

Sau khi làm phúc xong, Điều Từ Đồng mỉm cười, vái lạy sư thầy, "Con mời thầy tới nơi làm việc của con làm lễ Khuen ta khai montray ạ." Đây là lễ cúng gọi Thần tới bảo vệ nhà không cho ma quỷ vào, nếu như tên Lom payu kia biết điều như Pathapee, cô đã sớm mời sư thầy tới, giúp sức cùng Thổ địa bảo vệ vườn nho rồi.

"Được. Sáng mai cho người tới đón ta." Sư thầy hiền hòa nói.

Điều Từ Đồng chào sư thầy rồi ra về, giờ đã trưa rồi, nghi lễ diễn ra vào buổi sáng mới linh thiêng. Do cô đi làm trễ nên phải dời việc này vào ngày mai, "Anh Pudsa tới đón sư thầy nhé." Điều Từ Đồng cười nhẹ nhìn Pudsa.

"Được ạ." Có thể trốn hóp vào buổi sáng lúc nào Pudsa vui mừng lúc đó, dạo gần đây tính tình của boss càng lúc càng không ổn định, anh ta nên giảm sự hiện diện của mình để tránh rước họa vào thân.

...

"Ali đâu?" Din từ trên phòng làm việc xuống, điều đầu tiên anh làm là hướng mắt về bàn làm việc của Điều Từ Đồng, nhưng lại không thấy bóng dáng cô đâu.

"Cô Ali về trước rồi ạ." Rarin cười cười đáp lời Din. Phù, sắc mặt của boss đã tốt hơn lúc sáng rồi. May quá!

Din nhìn đồng hồ, mới 5 giờ thôi, sao cô lại về sớm như vậy, còn không báo với anh một tiếng. Cô có xem anh là ông chủ của cô không đây?

Mặt Din lại có dấu hiệu bị mây đen bao phủ, Rarin lập tức nhích nhích người sát vào Pudsa, Pudsa lại nhích lại gần Bualoy, bắt an nhìn Din.

Làm ơn đi boss, đừng lấy chúng tôi ra làm thót! Mô Phật!

Ba người kia không ngừng cầu nguyện trong lòng, và dường như Thần Phật đã nghe được lời khẩn cầu của họ, nên Din chỉ sắc lạnh liếc họ một cái liền rời đi.

Din vừa ra khỏi cửa, ba người liền ngồi bệt trên ghế, đồng loạt để tay trước trán, đồng thanh, "Mô Phật!"

Thật ra Điều Từ Đồng cũng không muốn về sớm, vì vốn dĩ hôm nay cô đã đi làm trễ rồi. Nhưng Rak và Yom cứ luôn hối thúc cô tới thăm bệnh Nakree, vì thế cô phải hoàn thành hết công việc mà Din giao cho mình, rồi mới ra về.

Trước khi tới khu nhà dành cho người làm, Điều Từ Đồng ghé qua cửa hàng ở vườn nho trước, mua nước ép và nho tươi cho Nakree.

"Những con ma trẻ con mà Nkaree nhìn thấy...chắc cũng là nấy con ma mà tôi nhìn thấy trong phòng của cô Ali." Jantoo và Bopa vẫn ở lại chăm sóc cho Nakree, hai người họ ngồi trên giường. Jantoo đảo mắt nhìn quanh, nuốt nước miếng nói.

Bất thành linh bị Jantoo chụp tay, Bopa giật mình, hơi co rụt cổ vì sợ, "Thật sao? Thật là rùng rợn. Lê nào...cô Ali làm phép thuật đen tối?!" Bopa hơi cao giọng, bắt đầu suy đoán lung tung. "Cô ấy thật sự biết làm phép thuật đen tối đó!"

"Tôi không biết! Tôi cũng đang hoảng loạn đây này." Jantoo nhả mặt, sợ hãi trong lòng.

"Chúng có ở quanh đây không?"

Khi Bopa vừa dứt lời, Điều Từ Đồng đã bước vào phòng, hai đứa nhóc đi ở phía sau cô, "Xin chào." Tiếng của cô làm cho Bopa và Jantoo giật bắn

người, quả nhiên ban ngày đừng nên nhắc tới người.

"Tôi là Ali. Tôi tới thăm Nakree." Điều Tử Đồng nhẹ giọng nói khi Bopa và Jantoo cười hi hi nhìn mình.

"Xin chào ạ!" Hai người họ chấp tay chào Điều Tử Đồng. Bopa nhanh chóng phúi phúi đệm, "Xin mời cô Ali ngồi ạ."

"Nakree sao rồi?" Điều Tử Đồng vẫn chưa ngồi mà đứng bên giường, mỉm cười hỏi.

"Cậu Lom đã bảo Sak đưa bác sĩ tới khám cho Nakree rồi ạ. Bác sĩ nói cô ấy chỉ hơi bị kích động thôi. Chỉ cần uống thuốc một vài ngày là khỏe ạ." Bopa chậm rãi nói, còn Jatoo không ngừng gật đầu đệm vào, "Đúng ạ! Đúng ạ!"

Điều Tử Đồng tỏ vẻ như không để ý, nhưng thực chất cô đang ngẫm dò hỏi, "Anh Wayupak có vẻ rất quan tâm đến công nhân nhỉ?"

"Cậu Lom rất tuyệt vời!" Jantoo hơi lớn tiếng, bắt đầu nói không dừng miệng. "Cậu ấy quan tâm đến tất cả chúng tôi. Cậu ấy rất thân thiện, chúng tôi coi cậu ấy như ba mình vậy đó ạ." Hai mắt cô ta trở nên sáng rực khi nhắc tới Lom.

Coi như ba? Cô ấy có làm quá lên không vậy?!

"Đúng vậy. Cậu Lom thực sự rất tốt ạ!" Bopa còn khẳng định thêm lần nữa, giống như sợ Điều Tử Đồng sẽ không tin tưởng. Mục đích còn không phải muốn Điều Tử Đồng đừng nguyên rủa Lom bằng ma thuật hắc ám?

Haiz, hai cô gái dờ hơi này!

Điều Tử Đồng nhẹ run rẩy khoe môi, cười mỉm, "Nếu anh ta tốt như vậy, liệu anh ta có kẻ thù không?" Đáng ghét quá cũng có kẻ thù, người tốt quá cũng có kẻ ganh ghét, không phải sao?

"Kẻ thù?" Jantoo kinh ngạc, sau đó cùng Bopa lắc đầu và đồng thanh, "Không. Cậu Lom làm gì có kẻ thù ạ."

"Cậu Lom không gây thù oán với ai đâu, mà chỉ khiến người khác yêu mình thôi ạ."

"Luôn là như vậy mà."

Nghe Jantoo và Bopa nói xong, Điều Tử Đồng liếc trắng mắt. Đúng vậy, anh ta có bản lĩnh khiến người khác yêu, mà còn đều là hàng khủng. Cứ yêu đi, rồi sẽ có ngày anh ta mài sắc thành kim.

"Một con người như anh ta mà là người tốt á? Thật huyền huyền!" Jantoo và Bopa chỉ lo xầm xì với nhau nên không nghe được Điều Tử Đồng nhỏ giọng nói gì, Điều tử Đồng thấy cũng không còn gì để hỏi, Nakree lại ngủ chưa tỉnh, nên cô để lại quả thăm bệnh liền rời đi.

...

"Nho ở mảnh vườn này rất ngon, đến lúc nên thu hoạch được rồi. Tôi nghĩ..." Lom và Sek đang đi kiểm tra nho ở mảnh hai mươi lăm, đang lúc anh dặn dò Sek thì từ đâu vang lên tiếng gây nhau, vô cùng lớn tiếng, cắt ngang lời anh.

"Tôi không phải như vậy."

"Cậu không định trả tiền tôi sao?"

"Tôi nói là không mà."

"Trả tiền lại cho tôi mau."

"Cậu muốn làm gì?"

"Xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Lom biến đổi, anh cùng Sek đi nhanh tới nơi phát ra tiếng cãi cọ.

"Là Chai!" Sek nhíu mày.

"Dừng lại ngay!" Rẽ sang mảnh nho khác, nhìn thấy năm sáu người đang tụ lại, trong đó có hai người đang xô đẩy nhau, Lom lập tức trầm giọng quát lên.

"Các anh đang làm gì? Tôi đã cấm bất cứ ai đánh nhau ở đây, các anh coi lời tôi nói như không khí sao?" Mặt Lom âm trầm, lạnh mắt nhìn lướt qua các công nhân.

Nhìn thấy anh, những người công nhân kia liền dừng lại, cúi đầu, im thin thít.

"Nói lý do cho tôi." Nghe thấy giọng nói không mang theo cảm xúc của Lom, những người không liên quan nhẹ giật mình, họ càng cúi thấp đầu hơn, giống như muốn làm biến mất sự hiện diện của mình.

"Chai mượn tiền của tôi nhưng cậu ta không chịu trả lại, thưa cậu Lom." Người đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng đục, đầu đội mũ cúi chậm rãi lên tiếng,

"Tôi cần tiền để mẹ tôi đi khám bác sĩ ạ."

"Anh còn gì để nói không Chai?" Lom sắc bén nhìn người đàn ông tên Chai, mặc áo thun màu tím, đầu cũng đội mũ cối kia.

"Tôi vừa mới đóng học phí cho con tôi nên giờ không có tiền cậu Lom ạ." Chai khép nép nói, "Tôi đã cố giải thích với cậu ta nhưng cậu ta không nghe. Tôi không biết nên làm sao ạ."

"Tôi cần tiền của mình." Người đàn ông kia vừa nghe Chai nói xong lại muốn nổi giận, lớn tiếng la lên.

"Đủ rồi!" Lom sắc lạnh nhìn hai người, "Chai đã mượn của anh bao nhiêu?" Anh hỏi người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đục.

"Hai ngàn bath, thưa cậu chủ." Người đàn ông kia hai tay chấp lại, để trước bụng, lễ phép đáp.

Lom lấy ví từ túi trong của áo khoác suit jacket của mình ra, và đưa tiền cho người đàn ông đó, "Đưa mẹ của anh đến bác sĩ đi, đây là tôi trả nợ thay cho Chai. Sau này nếu có vấn đề gì xảy ra, tôi không muốn các anh dùng cách như hôm nay để giải quyết. Nghe rõ chưa?"

"Dạ rõ ạ!" Những công nhân e dè đáp. Tuy rằng giọng của Lom không lạnh như vừa rồi nhưng những công nhân còn lo sợ trong lòng, ai cũng biết bình thường cậu Lom tuy rằng rất ít khi la mắng công nhân, nhưng một khi nổi nóng lên thì rất đáng sợ.

"Chai, đừng để tôi biết anh dùng số tiền đã mượn vào những việc vô bổ. Lúc đó tôi sẽ đòi lại cả gốc lẫn lãi, hiểu không?" Lom thân nhiên nhìn Chai, anh ta vẫn cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng anh.

"Dạ hiểu ạ."

"Trở về làm việc đi."

"Dạ chào cậu Lom ạ." Các công nhân lần lượt vái chào Lom rồi tự ai làm việc nấy.

Lúc này Sek mới ra uy, lớn tiếng nói vọng theo, "Các cậu cùng hội cùng thuyền mà sao lại đánh nhau như chó thế hả?!" Khi quay sang lại thấy Lom nghiêm mặt nhìn mình, Sek lập tức im miệng, co rụt cổ cười hì hì.

"Cậu đi điều tra, xem Chai dùng tiền mượn vào việc gì." Lom thân nhiên nói xong liền đi sang mảnh nho khác.

"Dạ, thưa cậu chủ!" Sek lập tức đuôi theo. Mấy ngày nay lửa giận của cậu chủ còn chưa bùng cháy đủ sao mà những tên kia còn châm thêm dầu. Thật là ngu hơn cả trâu!

Lom đi rồi, không biết có người đứng nhìn anh từ xa đã lâu, thấy hết mọi chuyện. Diêu Tử Đồng hai tay ôm ngực, nhướn mày, "Không thể tin được là anh ta hào phóng với công nhân đến vậy."

"Chị lại ghét anh ta rồi sao?" Rak ngẩng đầu lên, bĩu môi hỏi.

"Chúng ta về thôi." Diêu Tử Đồng vò vò đầu của Rak, không trả lời vấn đề vừa rồi. Nhưng trong lòng lại nghĩ, không còn ghét anh ta sao? Tức nhiên là không có rồi, anh ta hào sảng, ngang ngạnh, cứng đầu lại tự phụ như vậy, cô chỉ có ghét hơn thôi.

...

Đêm tối, mây đen phủ đầy, sâu trong khu rừng âm u, thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu của ác là khiến cho không gian yên tĩnh bỗng chốc trở nên ghê rợn. Nơi ngôi nhà của lão phù thủy độc ác nguyên rủa Lom vẫn còn đèn sáng. Đêm nay lão ta không ngủ vì đang bày nghi lễ cho việc làm tà ác của mình.

Ngồi trước bàn đặt những hủ tro cốt, lão ta cầm thanh kiếm gỗ nhỏ trên tay, miệng không ngừng niệm chú, tay phải cầm lên một con dao thật sắc, ông ta châm mũi dao vào trong chén máu đỏ tươi và khuấy tròn, sau đó đem nó nhỏ vào mi tâm của bức tượng hình người làm bằng sáp được đặt trên một mảnh vải màu trắng viết chi chít những ký tự ngoằn ngoèo. Xung quanh là vô số ngọn nến nhỏ đang bùng cháy, mảnh vải màu nâu trôi lại thân tượng, còn hai chân bị những sợi chỉ trắng quấn quanh. Khi mũi dao ghim sâu vào mi tâm của tượng sáp, một tia sáng màu đỏ mang theo tà ác lóe lên, cho thấy bùa chú đã linh nghiệm.

Ở vườn nho, Lom đang ngủ say bỗng nhiên cảm thấy đầu đau dữ dội, tựa như ai dùng búa đập từng cái từng cái xuống khiến anh phải ôm chặt lấy đầu, cuộn người lại, thống khổ la lên. Nhưng nhà sàn của anh nằm giữa vườn nho, giờ này mọi người cũng đã say giấc, nên không ai hay biết.

Diêu Tử Đồng căn dặn Rak và Yom ở nhà sàn trông chừng Lom, nhưng hai đứa nhóc một phần vì còn giận anh đã mắng chúng, một phần cảm thấy có lỗi vì bệnh tình của Nakree nên hai đứa nhóc quyết định tới xem cô ta một lúc, nên chúng không thể nhìn thấy Lom lại bị lão phù thủy tra tấn.

"Tôi lạnh. Lạnh quá!" Nakree ngủ tới sáng tới giờ vẫn chưa tỉnh, đầu tóc cô ta vẫn dựng đứng, mê man lẩm nhảm, cả người lạnh run vì không biết Jantoo và Bopa đi đâu mà quên đóng cả cửa, khiến cho gió lạnh không ngừng lùa vào phòng.

"Yom, cô ấy lạnh kìa. Em đắp chăn cho cô ấy nhé." Rak ngồi trên giường, còn Yom đứng bên cạnh, hai đứa nhóc thấy Nakree ở một mình không ai chăm sóc, nên mới ở lại tới khi Bopa và Jantoo trở về, nhưng mà hai người kia lại lặn mất tăm. Nghe Nakree kêu rên, Rak liền đứng lên, kéo chăn đắp tới cổ cho cô ta.

"Tôi khát nước." Nakree lại khô khan, thì thào.

Rak và Yom nhìn nhau, Yom thở dài một cái, đi lại phía bàn cạnh ti vi, lấy cốc nước đem sang, cho cô ta uống.

Nếu có ai ở đây, chắc chắn họ sẽ sợ tới ngất đi khi thấy cảnh và ly nước tự động di chuyển.

Nakree uống xong ngụm nước, cô ta còn nói lời cảm ơn. Sau đó chậm rãi mở mắt ra, chợt thấy hai đứa nhóc, đầu sỏ khiến cô ta trở nên như vậy, hai mắt của Nakree lập tức nói lời chào với nóc nhà, miệng thét lên một tiếng, "Á!" Hoa hoa lệ lệ ngất xỉu lần thứ ba.

Haiz, cũng thật tội nghiệp cho Nakree, bị dọa hết lần này tới lần khác, mặc dù không phải cố tình.

Yom và Rak nhìn nhau, khóe miệng run rẩy, bọn chúng lại gây họa rồi!

"Chúng ta nên đi trước khi cô ấy tỉnh lại." Rak lập tức chuẩn bị, giống như làm vậy có thể chứng tỏ rằng chuyện không liên quan tới mình.

Yom chạy theo sau, nhưng tới cửa thì dừng lại, cậu bé để ngón tay vào thái dương, nhắm mắt lại, vài giây sau lại mở mắt ra, cười lém lỉnh tiến lại gần nói khẽ vào tai của Nakree, "16." Rồi mới rời khỏi phòng.

*

Ngày hôm sau, Lom cố gắng bò dậy, đau đầu và đau dạ dày khiến cả người anh lả ra, khi sửa soạn xong, về tới nhà thì mặt của anh đã xanh không còn giọt máu.

"Chào cậu Loum ạ!" Người làm trong nhà nhìn thấy anh liền vãi chào, "Sao hôm nay cậu chủ sang đây vào giờ này ạ?"

"Tôi tới đến tìm vài thứ để ăn." Lom thân nhiên nói, "Nakree bị ốm, không ai nấu bữa trưa cho tôi. Lantom, nấu một bát cháo đặc và mang viên thuốc giảm đau cho tôi." Đầu đau buốt khiến anh không muốn nhai bất cứ thứ gì.

"Vâng ạ!" Cô gái tên Lantom lập tức gật đầu, nhưng vẫn chưa rời đi, cứ nắm hai bím tóc mà nhìn Lom. Mặt cậu Lom hôm nay tệ quá, giống như người bệnh nặng, tay còn ôm bụng không buông, không biết có nên gọi bác sĩ cho cậu ấy không?

"Sao nhà lại im ắng vậy? Bố Ba mẹ tôi đâu?" Lom nhú mày nhìn quanh nhà.

"Tôi không biết ạ. Ông bà chủ đi từ sáng sớm rồi. Tôi sẽ mang thuốc giảm đau và cháo cho cậu. Cậu chủ đợi tôi một lát ạ." Lantom lễ phép nói xong liền quay người vào bếp.

Nói tới ông Montree và bà Adisuan, hiện tại họ đang ở nhà của một thầy bói, xem bói bằng bài Tarot.

"Con trai của tôi thế nào?" Bà Supansa vừa nhìn thấy thầy bói lật hết bài Tarot lên, thì nhin không được hỏi ngay.

Nữ thầy bói này có gương mặt hơi dữ với nét trang điểm đậm, phong cách chung của các thầy bói, móng tay bà ta rất dài, sơn màu đen. Bà ta chỉ về phía lá bài The Devil, chậm rãi nói, "Cậu ta có điềm không lành, một sự bất hạnh lớn. Cậu ta có thể chết."

"Anh, Lom có bất hạnh nghiêm trọng kìa." Bà Supansa thất kinh, nắm lấy cánh tay ông Montree.

"Anh nghe thấy rồi." Ông Montree vỗ nhẹ bàn tay của vợ mình, nhẹ giọng trấn an.

"Nhưng nếu cậu ta có thể vượt qua bất hạnh nghiêm trọng này, sau đó sẽ chỉ còn sự tốt đẹp trong cuộc đời cậu ta thôi. Nếu không mọi thứ sẽ kết thúc, bao gồm cậu ta." Giọng nói của nữ thầy bói thăng trầm lên xuống khiến cho trái tim của bà Supansa cũng không ổn định theo, tới câu cuối cùng, bà ấy đã thờ hồi lên.

"Lom, con của mẹ!" Bà Supansa đỏ hoe mắt, nhẹ than, "Chúng tôi nên làm gì để giúp nó vượt qua khoảng thời gian đen tối này?" Bà gấp gấp hỏi.

"Số mệnh của cậu ta có một người trợ giúp. Là cô gái mang theo may mắn." Nữ thầy bói chỉ tay về lá bài Queen Of Wands, bà ta vừa dứt lời, ông Montree lập tức vỗ tay cười ha ha.

"Đó đó! Giống hệt bố nó. Cha nào con nấy!" Ông Montree tự hào vô cùng, khoe khoang với nữ thầy bói, "Bà biết không, khi tôi còn trẻ thì có rất nhiều cô gái theo đuổi tôi."

Bà Supansa liếc mắt nhìn sang, "Thế ai có từng nói với anh là, trong số mệnh của anh, anh có thể chết vì phụ nữ không nếu như bây giờ anh không ngậm ngay miệng lại và ngồi im?" Giọng nói của bà Supansa tràn đầy uy hiếp. Người ta đang lo lắng cho con trai gần chết mà ông ấy còn giỡn được, tức ời là tức mà!

Ông Montree cười ngai ngùng với nữ thầy bói, sau đó lén liếc nhìn vợ như đang lên án. Không thể cho ông uy vũ một chút sao, thật là!

"Tôi rất xin lỗi, xin tiếp tục đi ạ." Bà Supansa nhẹ giọng nói với nữ thầy bói.

Bà ta nghiêm túc nhìn vào bà Supansa, "Cố gắng để con trai bà ở gần cô gái da trắng hồng, nhỏ nhắn này. Cô ấy có thể giúp con trai bà."

Ông Montree đảo mắt, nói tới nói lui còn không phải như ông nghĩ, phải tìm một cô gái tốt ở bên cạnh Lom? Vậy mà vợ ông lại không cho ông mở miệng.

Bà Supansa nhìn thật sâu vào lá bài Queen Of Wands, vẻ mặt và ánh mắt đều sâu xa như có điều suy nghĩ gì.

Khỉ bà Supansa và ông Montree ra về, nữ thầy bói mới chợt nhớ mình còn điều quan trọng quên nói. Thở dài nhìn theo bóng dáng đã đi xa của hai người, bà ta nhẹ lắc đầu. Có lẽ không biết cũng tốt, vì trong suốt cuộc đời của bà Supansa chỉ có một cô con dâu, ai sẽ chấp nhận sự thật đau lòng này chứ? Haiz, cũng không biết cậu con trai nào tốt số và ba người nào không tốt số nữa, vì bà ta cũng không xem ra được.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lom À, Em Cũng Có Ngày Hôm Nay

"Các con về rồi sao, mau tới ăn tối đi." Bà Supansa cứ mãi lo nghĩ chuyện của Lom, nên cả ngày nay như người mất hồn, khi Din, Lom và Fai ngồi vào bàn cơm rồi bà ấy mới giật mình hồi thần lại.

"Mẹ làm sao vậy ạ?" Fai ngồi bên tay trái của bà Supansa, lo lắng hỏi. Mặc dù anh làm chủ nông trại, nhưng lúc nào cũng mặc áo sơ mi và quần tây, cả người toát ra khí chất ôn nhu nhã nhặn và thu hút. Mỗi lần ngắm con, bà Supansa suýt xoa cả ngày, rồi tự kỷ hời không biết con ai mà lại đẹp trai như vậy?!

"Mẹ không sao." Bà Supansa cười nhẹ, xoa đầu Fai, sau đó bà chuyển mắt nhìn Din, ngồi kế Fai, "Khi nào con mới dẫn bạn gái về gặp mẹ?" Din rất thích mặc suit, càng tôn lên khí chất thanh lịch, sang trọng của anh.

Lại là vấn đề này!

Din lại cảm thấy đau đầu, anh giải thích nhiều lần nhưng mẹ không tin, cứ đinh ninh Ali là bạn gái anh, vậy sao anh dám dẫn cô ấy về nhà?

"Dạo gần đây khu nghỉ mát con đang chuẩn bị đón khách quen theo định kỳ, rất bận rộn ạ." Din nửa nói thật nửa nói dối, đón khách quen thì có nhưng bận rộn thì... cô ấy bận việc riêng của cô ấy thì đúng hơn. Din hơi liếc mắt nhìn sang Lom, anh nhớ tới chuyện sáng nay mình thấy qua ông ngắm.

"Mặt em sao vậy Lom?" Din phát hiện vết trầy trên má phải của Lom, nghi hoặc hỏi.

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Lom, "Sao vậy con?" Bà Supansa hơi mở to mắt.

"Bị mèo cào thôi ạ." Lom không chút để ý nói, nhưng âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Dám hủy hoại gương mặt điển trai của anh, mới thù lại sâu thêm một bậc. Ali, cô đội đó!

Lom lại không giống Din và Fai, anh rất thích mặc quần tây xoắn gấu và sơ mi tay ngắn hoặc áo thun. Tuy đơn giản nhưng lại không hề làm lu mờ vẻ đẹp của anh.

Fai cười cong môi, "Mèo hay là con gái đây Lom?" Anh biết rõ vết cào đó là ai gây ra, cũng thật mạnh tay đó, mặt của Lom đều rướm máu. Xem ra phải mang vết cào đó đi khắp nơi cả tuần lễ rồi.

"Ha ha, Fai nói đúng. Ba cũng nghĩ như con." Ông Montree trêu chọc Lom, "Phụ nữ như hoa hồng, con nên tia gai đi hết rồi hãy hái."

"Hoa hồng hả, anh cũng nghĩ em là hoa hồng cần tia gai sao?" Bà Supansa lập tức mím chặt môi, nhéo vào hông của ông Montree.

"Ui da, đau đau! Anh nào dám!" Ông Montree vịn vẹo người, nhăn mặt xin tha.

"Hừ!" Bà Supansa trừng mắt ông Montree một, sau đó ôn nhu nhìn sang Lom, "Nghe mẹ đi Lom, đừng giao du với nhiều cô gái nữa. Tìm một cô gái tốt để yêu." Bà Supansa muốn Lom thoát khỏi bất hạnh đang bao lấy anh, nếu như cô gái may mắn mà nữ thầy bói nói xuất hiện.

Hai mắt Lom chợt lóe, một số hình ảnh lướt qua trong đầu anh, cúi mi, anh cười nhạt, "Chuyện đó nói sau đi mẹ."

Bà Supansa nhẹ thở dài, hay là bà tự mình tìm bạn gái cho Lom?

Ông Montree liếc mắt nhìn vợ, ông hiểu được bà Supansa đang nghĩ gì. Nhưng liệu Lom có đồng ý, hay là dọa cho người ta chạy mất?

Din thấy ba mẹ mình bắt đầu dùng bữa, anh mới đụng đĩa muối. Trong đầu luôn suy nghĩ chuyện sáng nay nên khi Fai múc nộm đu đủ bỏ vào đĩa anh cũng không hay biết, hồn nhiên ăn vào miệng. Ba giây sau lập tức phun vào giấy ăn, trừng mắt nhìn Fai, "Em muốn chết?"

Fai cười đáng đánh đòn, "Là do anh không chú ý. Đang nghĩ tới cô Ali sao?" Fai nhướn mày một.

Bà Supansa lắc đầu, cười nhẹ, "Mau ăn cơm đi, không được đùa giỡn nữa." Rồi chỉ tay về phía Fai, ôn nhu cảnh cáo. Fai thật là hư, biết rõ Din rất ghét nộm đu đủ mà còn bỏ vào đĩa của Din.

"Ngày mai Din nhất định phải dẫn bạn gái tới gặp mẹ. Nếu không mẹ sẽ không nói chuyện với con nữa." Bà Supansa ra từ lệnh, Fai vui vẻ cười khẽ, Lom nhướn mi còn Din nhăn mày nhận mệnh.

Hi vọng Diêu Từ Đồng không nghĩ anh cố ý làm cho mẹ hiểu lầm.

*

"Sao hôm nay chị Đồng Đồng dậy sớm vậy ạ?" Tiểu Lạc bay lơ lửng ngoài cửa sổ sát đất, nhìn thấy Diêu Từ Đồng rời giường, cô bé ngạc nhiên hỏi. Mỗi buổi sáng, cô bé đều thích ngồi trên cây ngắm bình minh, nên đều đi ra phía cửa sau của phòng dạo.

"Chị đi tưới cây." Diêu Từ Đồng thân nhiên nói, sau đó đi vào phòng tắm. Hôm nay ở Tararin làm lễ Khuen ta khai montray, nên cô phải đi đúng giờ. Hiện tại mới 6 giờ, xử lý chuyện của Lom payu xong cô vẫn dư thời gian tới khu nghỉ mát ăn sáng.

"Tưới cây?" Tiểu Lạc nghi hoặc nhún mày.

"Là đem Nam Mon đi tưới lên người của chủ vườn nho đó." Yom leo xuống khỏi chiếc giường nhỏ nhắn mà Diêu Từ Đồng mua về và đặt trên bàn làm việc, sau đó vươn vai một, biến lớn lên.

Rak cũng nhảy xuống khỏi bàn, biến thân, "Không biết có thành công hay không, chúng ta nên đi theo giúp chị Đồng Đồng."

"Chị cũng đi." Tiểu Lạc hào hứng nói, mấy ngày nay cô bé luôn đi theo bảo vệ Kati, nhưng giờ Kati đang ngủ, trước cửa phòng này có treo bùa do ba Kati đưa, nên cô bé yên tâm đi cùng Rak và Yom.

Diêu Từ Đồng đem Nam Mon được chứa trong chai nước suối bỏ vào túi, cô còn tiện tay bỏ vào chén nhỏ dát vàng của Kati, đổ nước thánh vào nó là đúng nhất.

Nghe Panu nói Lom lại đi thăm nho trong vườn, cô liền lần hỏi từng công nhân để tới được mảnh năm mươi. Nép bên giàn nho, hơi đưa đầu ra xem, Diêu Từ Đồng nhìn thấy một bóng đen đeo trên lưng của Lom, "Con ma xấu xa." Cô nhanh chóng lấy nước thánh từ trong túi ra, ma nữ quay đầu lại, biết đó là Nam Mon, à ta căm hận trùng mắt, nghiền chặt răng nhưng cũng phải bỏ chạy vì kiêng sợ.

Lom cảm giác cả người anh nhẹ hẫng đi, vai và cổ cũng không đau nhức như lúc sáng. Không lẽ thuốc giảm căng thẳng mà Din đưa cho anh có tác dụng?

"Nếu cậu chủ muốn đặt thêm gì nữa thì cứ sai bảo tôi ạ."

"Lát nữa về văn phòng tôi bảo Panu ghi giấy cho cậu."

Lom chỉ lo nói chuyện với Sek, không hay Diêu Từ Đồng đang trốn phía sau, cô đổ nước thánh ra chén nhỏ dát vàng, sau đó chậm rãi, nhẹ nhàng đi tới gần Lom. Nhưng cô quên rằng cổ chân phải của mình có mạng lục lạc, thế nên dù cô cố cố gắng đi thật khẽ nó cũng vang lên tiếng đing đing.

Lom nhẹ nhún mi, tiếng lục lạc này rất quen tai. Anh lập tức tránh sang một bên, quay nhanh người lại, đúng như anh đoán, là người chuyên gây rắc rối này lại muốn giờ trò với anh.

Do Lom đứng trước mặt của Sek, vì thế khi anh né sang bên, Sek là người trúng thưởng, hứng hết chén Nam Mon mà Diêu Từ Đồng ban.

"Cô lại muốn chơi trò quỷ quái gì?" Lom nắm lấy cổ tay của Diêu Từ Đồng, bắt đầu nổi cáu, "Tại sao lại muốn đổ nước vào người tôi?"

"Không phải nước bình thường đâu, đây là nước thánh. Anh phải rửa trôi tất cả ma lực đen tối trên người bằng Nam Mon. Nếu không anh sẽ..."

"Im ngay!" Lom nắm lấy hai vai của Diêu Từ Đồng, trầm giọng quát khiến cô hết hồn trong chốc lát.

Sau đó lại bắt đầu thông não Lom, "Tôi chỉ muốn cứu mạng anh. Đồ cứng đầu này, anh không nghe tôi anh nhất định sẽ..." Chữ "chết" chưa kịp ra khỏi miệng đã bị Lom chặn lại.

"Hứ!" Sek che miệng, hít vào một hơi, trừng to mắt nhìn Lom và Diêu Từ Đồng. Cậu Lom...cậu Lom sao lại dám hôn môi bạn gái của cậu Din?

Lúc này Lom cũng bị giật mình không kém, anh thật không ngờ mình lại dùng cách này chặn miệng của Diêu Từ Đồng lại. Nhưng anh chưa kịp buông cô ra thì đã bị cô đẩy mạnh khiến anh lùi về sau mấy bước, suýt nữa đã đụng trúng Sek.

"Đồ dê xồm!" Diêu Từ Đồng không ngừng chùi chùi môi, căm tức quát lên với Lom.

Mặc dù thấy có lỗi về hành động vừa rồi của mình, nhưng về mặt Lom vẫn như thường, anh cười xấu xa, "Nếu cô còn tiếp tục gây rối, thì không chỉ dừng ở nụ hôn đâu." Nói xong anh bước đi, khi khuất tầm mắt của Diêu Từ Đồng, anh lén lút đưa tay sờ lên tim, tại sao vừa rồi nó lại đập loạn xạ như vậy?

Điều Từ Đồng đen mặt, mím chặt môi. Đừng tưởng như vậy cô sẽ bỏ cuộc, anh ta càng phi lễ cô thì cô càng muốn anh ta cúi đầu cầu xin cô cứu mạng. Lúc đó cô nhất định đòi lại cả vốn lẫn lãi!

"Anh đứng lại cho tôi!" Điều Từ Đồng nhanh chóng đuổi theo Lom.

"Đúng là con gái mà. Hờ chút là tạt nước. Dội nước thánh? Chỉ một bát nhỏ đó thôi sao cô Ali, không đủ đâu. Thậm chí còn không đủ dập tắt mầu thuốc lá. Lần sau cô Ali phải mang một vại lớn đó ă!" Sek vuốt mặt, ngưỡng cổ nói lớn lên để Điều Từ Đồng nghe thấy. Anh ta nghĩ rằng Điều Từ Đồng đang muốn trả thù Lom, nên trợ giúp một tay. Đây có được coi là phản chủ?

Lúc Điều Từ Đồng sắp đuổi kịp Lom, thì Mink xuất hiện, cô ta muốn mời Lom cùng đi ăn sáng. Lom vốn định từ chối, nhưng lại nghe tiếng Điều Từ Đồng gọi ở phía sau, anh liền đổi ý và đi cùng Mink tới nhà hàng trong vườn nho.

Điều Từ Đồng nheo mắt nhìn theo, "Đừng tưởng rằng anh trốn được tôi. Wayupak."

"Thức ăn ở nhà hàng của anh thật ngon ă. Để em giúp anh gọi món, em biết rất rõ khẩu vị của anh." Lom ngồi đối diện Mink, mắt anh thỉnh thoảng hướng nhìn về phía sau cô ta, có vẻ đang tìm kiếm gì đó nên Mink nói cái gì anh cũng không nghe rõ. Khi cô ta hỏi lại anh chỉ cười nhạt cho qua.

Điều Từ Đồng núp sau gốc cây cổ thụ bên hông nhà hàng, từ đây có thể nhìn thấy bóng lưng của Lom. Cô nhếch môi cười tinh quái, mắt lóe sáng.

"Xin chào cô Ali! Cô cần gì ă?"

"Cho tôi ly cam ép." Chỉ lát sau, Điều Từ Đồng đã lên vào được nhà hàng, cô len lén tới quầy nước, nói khẽ với nhân viên phục vụ. Cô đã tới đây vài lần vào buổi tối với Kati, nên nam phục vụ này mới biết tên cô.

"Cô Ali đợi một chút ă." Khi nhân viên vừa quay lưng đi, Điều Từ Đồng lập tức lấy chai nước thánh từ túi xách tay ra, đổ vào ly nước ép nho và nước ép cam trên quầy.

Điều Từ Đồng nhẹ cắn môi, vẻ mặt có chút tà ác, "Tôi không thể đổ nước thánh lên người anh, nhưng tôi có thể bắt anh uống nó." Nghĩ tới việc lần này sẽ thành công, Điều Từ Đồng cười vui vẻ. Khi phục vụ mang nước ra, cô lập tức giả vờ như không có chuyện gì, cười mỉm nhìn anh ta.

"Của cô Ali đây ă."

"Cám ơn anh."

Điều Từ Đồng cười tủm tỉm rời khỏi nhà hàng, còn nam phục vụ bưng khay nước ra cho Lom, không hay biết gì về chuyện "ác" mà cô đã làm.

Mink cầm ly nước ép cam trên tay, người cứ cong tới ẹo lui giống như có kiến bò trên mình cô ta, ánh mắt đầy ẩn ý đưa tình nhìn Lom, "Anh Lom, trước khi tìm thấy anh, Minky đã bị lạc một hồi lâu đó ă."

"Sao vậy?" Lom không chút để ý, anh đưa mắt nhìn quanh.

"Em bị lạc trong trái tim anh đó ă." Mink cười ngọt ngào, nháy mắt phóng điện với Lom.

Lom run rẩy khoe môi, anh thật sự không muốn ở lại đây thêm chút nào. Nếu không phải tránh mặt cô gái rắc rối kia, anh cần đi cùng Mink sao?

Bên ngoài, Điều Từ Đồng núp sau thân cây cổ thụ, theo dõi Lom, xem anh có uống nước hay không.

Lom vừa đưa ống hút vào miệng, chưa kịp uống đã cảm giác được một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, anh nhẹ híp mắt. Cô ấy đang ở đây đúng không?

Trong lúc Điều Từ Đồng mị mắt, cười tặc tặc trông chờ Lom uống vào nước ép pha nước thánh, thì bỗng dưng vai cô bị người khều nhẹ, cô giật bắn người, hốt hoảng nhìn lại. Chắc vì có tật giật mình, cô lập tức la khẽ, "Tàng hình mau! Tàng hình mau!"

"Sao bọn em phải tàng hình ă?" Rak và Yom cùng Tiểu Lạc khó hiểu nhìn Điều Từ Đồng, "Có ai thấy bọn em đâu?" Yom nhún vai, có chút buồn cười nhìn cô.

Vừa rồi khi vừa tới mảnh nho kia, thấy nho đều chín hết nên ba đứa nhóc lập tức quên mất chính sự, bỏ mặc Điều Từ Đồng ra trận một mình. Xoay lưng lại không thấy cô đâu nên dựa theo hơi thở của cô, ba đứa nhóc tìm tới đây.

"Phải ha." Điều từ Đồng chợt nhớ ra ba đứa nhóc không phải người, cười ngượng ngùng. Vừa rồi quỳnh quáng quá nên cô quên mất.

Cô quay lại, tiếp tục quan sát Lom, nhưng không ngờ anh đã biến mất tiêu, chỉ còn mình Mink ngồi đó.

"Anh ta đâu rồi?" Điều Từ Đồng kinh ngạc, gãi nhẹ gò má.

"Chị Đồng Đồng!" Trong lúc Điều Từ Đồng đang suy đoán không biết Lom đã đi đâu, thì Rak và Yom đồng thanh la lên.

"Chuyện gì?" Cô xoay người lại, nghi hoặc hỏi.

Ba đưa nhóc chỉ ngược ngón cái về bên phải, Diêu Từ Đồng nhìn sang, cô lại giật bắn người. Lom đang đứng bên đó, hai tay ôn ngực, nguy hiểm nhìn cô.

"Buông tôi ra! Mau buông tôi ra!"

"Im miệng cho tôi!"

"Đồ lưu manh!"

"Cô còn mắng nữa thì đừng trách tôi."

Lom lôi Diêu Từ Đồng ra khỏi khu vực nhà hàng, đi tới con đường đến nhà sàn của anh.

Diêu Từ Đồng vừa nghe Lom hăm dọa, nhớ tới nụ hôn khi nãy, cô lập tức ngậm nhẹ giọng, "Tay tôi đau quá, anh mau buông ra đi." Cương không được thì dùng nhu, hừ!

"Tôi sẽ không buông ra tới khi cô nói rõ lý do cô lên đi theo tôi." Tuy rằng miệng nói vậy nhưng Lom hơi nói lỏng tay một chút, không túm chặt như vừa rồi nhưng Diêu Từ Đồng vẫn không thể rút tay ra được.

Linh tính và độ cảnh giác của anh quả nhiên không kém, người lên nhìn anh thật sự là cô.

"Tôi đã nói với anh rồi còn gì..."

"Đừng có nói dối. Nói dối là chống lại năm lời giáo huấn đấy." Lom nghiêm mặt nhìn Diêu Từ Đồng.

Người Thái Lan đều đi theo Phật giáo, nên dùng năm giáo huấn để dạy dỗ con cái trong nhà. Gia tộc lớn như Adisuan càng không thể ngoại lệ.

"Được rồi, tôi sẽ nói cho anh biết. Anh buông tay tôi ra trước." Diêu Từ Đồng chớp mắt, tỏ ra đáng thương. Nhưng ẩn sâu dưới đáy mắt là tình quái.

Lom quăng nhẹ tay của Diêu Từ Đồng ra, cô lập tức xoay người lại, lén lấy chai nước thánh ra, miệng kéo dài thời gian, "Tôi làm vậy bởi vì...vì tôi..."

"Cô tưởng tôi ngốc sao?" Hơi thở phất vào bên má trái, giọng nói đầy gọi cảm vang lên bên tai khiến người của cô run lên.

Hai tay Lom nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng, anh ôm cô từ phía sau.

Diêu Từ Đồng liền dùng khuỷu tay thúc về phía sau, nhưng Lom càng ôm cô sát vào lòng hơn, khiến cô không thể nào động đậy.

"Cô còn gì để nói?" Lom nghiêng mặt nhìn Diêu Từ Đồng.

Cô nhẹ cắn môi, bị bắt tại trận rồi, còn nói gì nữa chứ?

"Buông tôi ra, tôi muốn đi làm." Diêu Từ Đồng tức tối nói.

"Cô nghĩ tôi sẽ để cô đi dễ dàng như vậy?" Lom cong lên khoe môi, tà tứ nói xong liền cắn vào vành tai của cô.

"Á!" Diêu Từ Đồng đau đón la lên, vì Lom không phải nhẹ cắn mà là dùng sức, anh muốn để lại dấu răng trên vành tai cô. Ai bảo cô cào mặt anh?

...

"Sek, đừng quên giải quyết chỗ men bia cho tôi."

"Dạ, thưa cậu chủ."

"Cậu đi trước đi. Tôi để quên điện thoại."

"Tôi sẽ đợi ở ngoài ạ."

Lom biết Diêu Từ Đồng đi làm rồi nên yên tâm tới nhà máy sản xuất rượu vang, cả ngày sáng nay anh đều bị cô quấy muốn điên cả đầu. Đúng là cô gái tinh nghịch mà, không thua gì Fai.

Khi Lom và Sek đang định rời khỏi nhà máy đi mua phân bón thì Lom nhớ chợt nhớ mình để điện thoại trên bàn kiểm định, anh quay ngược vào trong, để Sek ra ngoài trước.

Sek vừa mở cửa bước ra, nước từ đầu tạt thẳng vào mặt, còn được tặng kèm một câu, "Ngạc nhiên chưa!"

Phun ra một ngụm nước, mặt của Sek đơ tới mức không thể nào đơ hơn, "Ngạc nhiên lắm ạ."

Diêu Từ Đồng nhẹ cắn môi, cười ngượng ngùng, "Xin lỗi anh Sek, tôi tưởng..."

"Trông là tôi chứ gì?" Lom từ trong nhà máy đi ra, hai mắt tối đen nhìn vào Diêu Từ Đồng. Cô lập tức quăng thùng gỗ và bỏ chạy.

"Cô còn chưa đi làm sao? Cô đứng lại đó cho tôi!" Lom lập tức đuổi theo Diêu Từ Đồng, "Tôi mà bắt được thì cô chết chắc!" Chưa từng thấy ai quậy phá dai như cô gái này, trời ơi anh muốn tăng huyết áp rồi!

"Cậu Lom! Cậu đi đâu vậy ạ, có khách tới tìm cậu!" Đúng lúc Sek đi ngang, thấy Diêu Từ Đồng xẹt qua một, sau đó Lom như con gió đuổi theo, anh ta liền ngừng cổ kêu lên, nhưng vẫn không quên cầm lược chải tóc. Mọi người thông cảm, đây là bệnh bẩm sinh, không có cách nào chữa được.

Anh ta vừa nhìn theo bóng dáng hai người vừa đi lại gần Sek đang đứng trước cửa nhà máy, hai tay chấp sau lưng, cười mỉm thân thiện nhìn Sek, "Cậu chơi SongKran* à?" Thấy người Sek ướt hết, Sak hiểu kỳ.

"Có thể cô Ali đã có một ngày tồi tệ vì cậu Lom, nên mới trút giận." Sek nhìn hai bóng dáng ở xa xa, thản nhiên nói. Anh ta cũng thật xúi quẩy, hai lần đều hứng đạn cho Lom. Cũng may đây là Nam Mon, không phải nước ớt.

"Tôi cũng muốn chơi cùng," Sak nhìn tới nhìn lui tìm kiếm, chợt anh ta thấy công nhân chở nước ngang qua, anh ta lập tức chạy sang, vừa giơ tay vừa la lớn, "Cho xin ít nước! Cho xin ít nước với!"

"Vui quá nhỉ, Sak?" Sek cứ ngỡ Sak xin nước để đuổi theo Lom, nên chờ mong thấy kết cục thảm thương của anh ta vì bị Lom xử. Sek hào hứng đi nhanh theo, nhưng mới được mấy bước đã thấy Sak cầm theo xô nước chạy lon ton tới, "Sak!" Anh ta quát lên một tiếng, co giò chạy trở về nhà máy.

Bà nội nó, hóa ra Sak muốn tạt nước mình!

"Thằng Sak! Thằng Sak! Khốn kiếp!" Khi Sak rượt tới ổ, giày lát sau tiếng la thảm thiết của Sek được vọng ra từ nhà máy.

...

Khu nghỉ mát Tararin

"Chuyện gì vậy Lom?" Din vừa ra khỏi văn phòng thì điện thoại anh reo lên, sắc mặt anh ngưng trọng. Nếu không phải chuyện lớn thì Lom sẽ không gọi điện cho anh vào giờ này, làm sai quy tắc bất thành văn của nhà Adisuan.

"Anh làm ơn coi chừng bạn gái của anh kỹ vào. Anh có biết cô ấy quậy vườn nho của em trở nên thế nào không? Từ công nhân tới người làm lâu năm, hiện tại ai cũng đồn nhau vườn nho có ma, còn bạn gái anh thì theo phá em từ sáng sớm. Không nể mặt anh em đã sớm trời cô ấy lại từ lâu rồi." Lom tức tối nói một hơi, anh đang kiềm chế xúc động để không đến Tararin trừng phạt Diêu Từ Đồng. Vừa rồi cô nhanh như sóc, anh vừa đuổi tới thì cô đã phóng ngay lên xe và chạy đi. Tức chết anh!

Din nhẹ nhíu mày, hóa ra mấy ngày nay cô ấy gây rắc rối cho Lom chứ không phải có quan hệ thân mật với Lom?

"Vết cào trên mặt em cũng là cô ấy gây ra?" Để chắc chắn hơn, Din hỏi.

"Phải." Lom nghiêng răng nghiêng lợi, vết cào đó cũng may không sâu, nếu mặt anh để lại sẹo thì còn cô gái nào si mê anh?

Din hơi cong khóe môi, nhưng sau đó nhin không được nở nụ cười, "Em cũng có ngày này, Lom à."

"Em biết anh đang cười, Din. Em nói lại lần nữa, anh mà không quản thúc được bạn gái mình thì để em." Lom đe dọa, "Cô ta tới chưa?"

Lom vừa hỏi dứt lời, Din đã thấy Diêu Từ Đồng đang chậm rãi đi tới, "Anh làm việc đây." Din cúp máy, thản nhiên đứng chờ Diêu Từ Đồng lại gần.

"Anh ra đón sư thầy à?" Diêu Từ Đồng ngạc nhiên nhìn Din.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bắt Gian Tại Trận

"Pudsa đã đi đón sư thầy, tôi ra xem Rarin chuẩn bị thế nào." Din bỏ một tay vào túi quần, nhàn nhạt nói. Anh nhìn thấy vai cô có vết nước, nhớ tới Lom nói cô gây rối từ sáng giờ, cô tạt nước Lom?

"Tôi tưởng anh không quan tâm chứ." Diêu Từ Đồng nhếch môi cười, đối diện với Pathapee cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều. tên Lom payu kia chỉ khiến cô căng dây thần kinh.

"Tôi xem thử lễ gì đó có thật sự linh nghiệm hay không." Din nhắc chân bước đi, "Cô theo tôi."

"Tôi mang túi vào văn phòng đã."

"Không cần. Tôi khóa cửa rồi. Đi thôi." Din nắm lấy cổ tay của Diêu Từ Đồng, buộc cô phải đi theo anh, Mọi người đều chuẩn bị đồ để sư thầy tới làm lễ, không còn ai trong văn phòng nên phải khóa cửa, anh không muốn kẻ có mưu đồ bất chính lên vào.

Diêu Từ Đồng bất đắc dĩ liếc nhìn Din, anh em nhà này thật thích kéo tay người ta, cũng may anh không "cầm thú" như tên kia.

"Hôm nay cô tới nhà tôi ăn tối, mẹ tôi mời." Din nhìn thẳng phía trước, thản nhiên nói.

Bà Adisuan vẫn muốn gặp mình?

Diêu Từ Đồng suy nghĩ trong giây lát, cô có nên đem chuyện của Lom payu kể cho bà Adisuan biết?

Liệu bà ấy có tin không?

Hay là bà ấy cũng mắng cô điên như tên Lom payu đó?

Không nghe tiếng của Diêu Từ Đồng, Din nghi hoặc nhìn qua, thấy cô trầm ngâm anh nhàn nhạt hỏi, "Sao vậy?"

Diêu Từ Đồng lắc đầu, "Không gì. Tôi đi với anh."

"Cô thích ăn món gì?"

"Chỉ cần không phải đu đủ, còn lại cái gì tôi cũng ăn được."

Nghe Diêu Từ Đồng nói vậy, Din kinh ngạc nhìn qua, "Làm sao vậy?" Diêu Từ Đồng khó hiểu, mặt cô dính gì sao?

Din lạnh nhạt lắc đầu, lại chuyển mắt về phía trước. Cô ấy cũng giống anh không thích ăn đu đủ, thật là trùng hợp.

Hai người họ vừa nói chuyện vừa đi tới cửa lớn của khu nghỉ mát, Rarin, Cha Arm, Nita, Nathee và Bualoy vô tình quay sang, thấy hai người tay trong tay, à không không phải, là Din nắm cổ tay của Diêu Từ Đồng, họ cười vô cùng ái muội, riêng mặt của Nita và Cha Aim hơi khác thường.

Lúc này Diêu Từ Đồng mới chợt nhớ, cô vội vàng rút tay ra, vừa rồi chỉ lo suy nghĩ nên cô quên mất.

Sắc mặt Din bình thản, anh kéo lại áo khoác, nhìn lướt qua mọi người, "Đã chuẩn bị xong hết rồi?"

"Dạ rồi ạ." Rarin lễ phép gật đầu.

Din hài lòng, anh cùng Diêu Từ Đồng và mọi người hướng mắt nhìn bên ngoài, chờ Pudsa. Một lúc sau, xe chuyên dụng của khu nghỉ mát vào tới, chậm rãi đậu trước cửa, Pudsa nhanh chóng xuống xe, vòng sang mở cửa, nép sang một bên, hai tay chấp trước bụng, "Mời các thầy xuống ạ."

Thầy chủ trì hôm trước được đệ tử mình đỡ xuống, các sư thầy khác cũng lần lượt ra khỏi xe. Mọi người đứng từ xa chấp tay lạy, "Chào các thầy ạ!"

"Mọi thứ đã chuẩn bị xong, mời thầy ạ." Rarin đưa tay về phía chiếc bàn đã để sẵn nước, trái cây, chuối hoa... Sư thầy không được cùng nữ tiếp xúc quá gần nên Diêu Từ Đồng, Rarin, Bualoy và Nita, Cha Aim đứng nép sang một bên nhìn.

Các sư thầy đứng trước cửa, bắt đầu làm lễ. Tiếng chiêng, tiếng niệm kinh vang lên khắp khu nghỉ mát, vì tránh tình trạng các du khách vây xem, nên Din đã sớm ra lệnh Rarin dẫn họ tới khu mát xa để họ thư giãn.

Sư thầy cảm bình bát dát vàng, đi khắp nơi tưới Nam Mon, khi thấy một bình chướng màu vàng xuất hiện, Diêu Từ Đồng biết lễ Khuen ta khai montray đã thành. Cô hơi hướng lên trời xem, có một vài bóng đen bay đi, cô nhẹ nheo mắt. Hóa ra vẫn còn hồn ma trong khu nghỉ mát, vì họ không xuất hiện nên cô không biết.

Cô chấp tay, cầu khẩn thầm, để họ được siêu thoát.

Lúc này sư thầy quay sang nhìn thấy, thầy chủ trì mỉm cười với cô, "Con làm vậy rất tốt. Ta cho phép họ tới chùa rồi, để họ được nghe kinh."

Mọi người ai cũng khó hiểu, chỉ riêng Diêu Từ Đồng gật đầu với sư thầy.

"Có việc gì con cứ tới chùa tìm thầy."

"Dạ, thưa thầy."

Dường như thầy chủ trì đã sớm nhận ra gì đó, nên trước khi rời khỏi còn đặc biệt căn dặn Diêu Từ Đồng.

Xong việc, Pudsa phụ trách đưa các sư thầy về. Mọi người ai đều trở về việc nấy.

Trên đường tới văn phòng, Din và Diêu Từ Đồng đi trước, anh nhỏ giọng nói với cô, "Tôi đã tin việc cô nhìn thấy ma."

Diêu Từ Đồng kinh ngạc, "Sao anh lại tin?" Cô vẫn chưa chứng minh gì mà.

"Câu nói vừa rồi của sư thầy." Din nhướn mi, anh còn không hiểu rõ thì thật si nhục trí tuệ của mình.

Diêu Từ Đồng nhẹ mỉm cười, người thông minh dữ dội như anh thật sự khiến cho người ta yêu mến. Anh biết cách đối nhân xử thế, mặc dù tính tình lạnh nhạt nhưng tâm lòng anh ấm áp như ôn tuyền, làm cho người ta vừa kính vừa yêu.

Cha Aim đi tuốt đằng sau cùng Nita, cô ta hướng mắt nhìn bóng dáng Din và Diêu Từ Đồng, "Tôi nghĩ anh Pathapee và cô Ali không đơn giản chỉ quan hệ ông chủ và trợ lý đâu. Tôi thấy hai người họ rất thân thiết."

"Anh Pathapee đối với ai cũng vậy mà." Vẫn là câu nói đó, Nita cười cười nói, cô ta cũng đang tự nói với mình.

Phải, cô yêu thầm Pathapee từ lâu, anh ấy là vàng dương mà cô luôn theo đuổi. Lần đầu tiên khi gặp anh, tim của cô đã không còn thuộc về mình. Nên cô không mong anh yêu cô Ali, cô luôn tự nhủ anh đối tốt với Ali chỉ vì cô ấy là trợ thủ đắc lực, giống như Nathee.

"Nè, cô cảm giác thế nào?" Đi ở hàng giữa, Bualoy nhìn sang Rarin, chậm rãi hỏi.

"Tức nhiên là thoải mái rồi, không khí ở khu nghỉ mát trở nên trong lành hơn trước rất nhiều." Ở giữa Bualoy và Nathee, Rarin cười híp cả mắt.

"Hai cô tới trước mặt của Pathapee, nói lại rõ ràng từng chữ một, tôi mời hai người ăn một bữa tối thịnh soạn." Nathee liếc mắt, cười nhếch môi nói.

Rarin và Bualoy cương mặt, ai oán nhìn qua Nathee, "Chúng tôi chưa muốn chết!" Cả hai đồng thanh vô cùng.

Nathee cười ra tiếng, họ rất thích khêu đuôi sư tử nhưng mỗi khi sư tử quay đầu thì lập tức trốn vào hang chuột. Giờ cô Ali xuất hiện, họ trực tiếp trốn sau lưng cô ấy, cũng thật thông minh.

*

Nhà Adisuan

Người làm tới lui tấp nập, quét tước sạch sẽ, hoa đều đổi mới, mùi hương dịu nhẹ bay khắp nhà. Ông Montree từ trên lầu đi xuống, thấy vậy nên ngạc nhiên, "Chuyện gì vậy em?"

Bà Supansa đang đứng cắm hoa hồng, cũng không ngừng tay lại nói, "Có khách tới."

"Khách nào mà em mang cả hoa hồng vào đây trưng bày vậy?" Hoa hồng giống như sinh mệnh của bà Supansa, cả vườn hoa ở sân trước, không có lệnh của bà thì không ai dám động vào, dù chỉ là một cành hoa. Khó trách ông Montree kinh ngạc như vậy.

Bà Supansa cười nhẹ, "Là bạn gái của Din. Vừa rồi Din gọi về nói tối nay sẽ dẫn cô Ali tới dùng cơm với chúng ta." Cuối cùng con trai lớn cũng nghe lời bà, tìm bạn gái. Ngày bà đón con dâu và ôm cháu chắt cũng không xa, nghĩ tới là thấy hạnh phúc tới bay bổng cả lên.

"Thật sao? Din nhận là có bạn gái rồi sao?" Ông Montree thật không dám tin, thằng nhóc Din đó là đứa lảm lảm lì lì nhất nhà, nói một là một. Mấy ngày trước còn luôn miệng nói cô Ali không phải bạn gái, hôm nay lại đồng ý dẫn về ra mắt. Con trai ông từ khi nào trước sau không như nhau rồi?

Bà Supansa đắc ý nâng cằm, "Em ra lệnh, Din dám không nghe sao?"

"Phải phải, em là nữ chủ nhân của nhà này. Sao anh và các con dám cãi lời em." Ông Montree cười lắc đầu, nhưng không quên tung hô vợ.

"Em định nấu món gì đãi con dâu tương lai đây?"

"Din nói món gì Ali cũng ăn được. Nhưng trùng hợp lắm anh, con bé cũng không ăn được đu đủ giống Din, đúng là ông trời tác hợp."

"Thật vậy sao, nói hai đứa không có duyên với nhau anh cũng không tin."

"Đúng vậy anh hế?"

Bà Supansa càng nói càng cười tươi như hoa nở, háo hức mong trời mau tối để được gặp Diêu Từ Đồng.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, bà Supansa và ông Montree ra ngồi ở bàn trà ngoài hành lang, bà lại bắt đầu lo lắng chuyện của Lom, "Tội nghiệp con, Lom à!" Chuyện con trai lớn đang tốt đẹp rồi, nhưng đứa kế vẫn còn rắc rối. Phải tìm cô gái may mắn đó ở đâu đây?

"Sao vậy mẹ, chuyện gì khiến mẹ thờ dài?" Lúc này Fai từ phòng khách đi ra, ngồi xuống ghế bành bên tay phải của bà Supansa, nghi hoặc hỏi.

"Hôm nay sao con về sớm vậy?" Ông Montree vừa rót trà cho vợ xong, thấy con trai đột ngột xuất hiện nên ngạc nhiên.

"Nay nhà có khách quý mà." Fai cười cong môi, vui vẻ vô cùng. Anh luôn nhận tin tức vô cùng nhanh nhạy, nên chuyện trong nhà dường như ai qua mặt được anh.

Ông Montree híp mắt nhìn Fai, đưa tay chỉ chỉ anh, "Con lại muốn phá anh con hả?"

"Không có." Mặt của Fai ngây thơ và chân thành vô cùng, nếu như là người khác thì sẽ tin anh 100%, nhưng còn người nhà thì...anh càng nói không có, càng tỏ ra ngây ngô đáng yêu thì càng nguy hiểm.

Ông Montree âm thầm lắc đầu, mấy nhóc con nhà ông nếu chịu đùa thì có thể quậy tung cả đất trời.

"Mẹ còn chưa con biết mẹ vừa than vãn điều gì." Fai nhìn vào bà Supansa, cười lộ ra hai lúm đồng tiền sâu hút.

Bà Supansa chậm rãi kể lại lời bà thầy bói nói, Fai nghe xong vắt chéo chân, "Mẹ đừng có nghĩ nhiều quá ạ. Con nghĩ Lom bị căng thẳng vì công việc như anh ấy đã nói thôi, chứ không gặp bất hạnh gì như thầy bói đó nói đâu."

Ông Montree cũng đồng ý với Fai, "Em có nghe người ta bảo "thầy bói là đoán mò" không?"

"Em không cần biết là bà ta có đoán mò hay là không. Nhưng em cũng nghĩ có gì đó bất thường xảy ra với Lom. Nếu không thì Lom sẽ không có tình trạng khác lạ như thế." Bà Supansa gật đầu khẳng định, linh tính làm mẹ mách bảo bà biết, con trai bà đang gặp nguy hiểm thật sự.

"Như thế này thì sao?" Fai đặt đĩa bánh ngọt trở lại bàn, nhìn vào ba mẹ mình, "Chúng ta gọi Nam về và bảo Nam kiểm tra sức khỏe toàn diện cho Lom. Hoặc..." Fai ngừng một lúc, ông bà Adisuan liền chăm chú nhìn anh, cùng chờ đợi. Anh cười có chút tà ác nói tiếp, "Chúng ta sẽ bỏ thuốc Lom, và đưa anh ấy đến gặp bác sĩ." Đây chính là cách tiêu ác ma nói chuyện.

Ông Montree dùng tay đang cầm muỗng chỉ về phía Fai, cười cũng không kém gì anh, đều là tính kế, "Fai, thỉnh thoảng đầu óc của con quả thật lắm mưu nhiều kế đấy."

Fai cười mỉm, hai mắt sáng như sao, đồng tiền sâu hút nơi gò má trông đáng yêu vô cùng. "Đây không phải lắm mưu ba à, là sáng kiến hay."

"Vậy thì chúng ta cứ làm vậy đi. Tối nay chúng ta sẽ đưa thuốc cho Lom, sau đó chúng ta muốn làm gì thì cứ làm." Bà Supansa hoàn toàn tán thành ý của Fai, đợi khi bỏ thuốc Lom xong, bà để Fai đưa Lom đi bác sĩ, còn bà ở nhà tiếp đãi con dâu tương lai, "Vậy thì chúng ta cố gắng nhé! Fai, lát con gọi cho Din biết kế hoạch của chúng ta."

Ông Montree không ngừng gật gù, cả ba đều cười. Riêng Fai, mặt của anh không chỉ trông gian xảo vô cùng mà còn có hứng thú chờ xem kịch vui.

Haiz, Lom ơi, đại nạn sắp rơi xuống đầu anh rồi!

Lúc này Lantom bỗng nhiên từ trong nhà chạy ra nói, "Thưa ông bà chủ, Sek nói cậu Lom sẽ không về ăn tối vì cậu ấy bận công việc ạ."

"Aw!" Fai, ông Montree và bà Supansa cùng lúc đơ mặt, Lom không về thì sao kê thuốc đây?

"Cô đi làm việc đi Lantom." Bà Supansa thân nhiên nói, sau đó bụng tách trà lên uống.

"Chúng ta làm gì bây giờ đây?" Ông Montree chống tay trên đùi, nhíu mi nhìn vợ mình.

"Con có cách." Fai bỏ một trái nho vào miệng, nghiền ngẫm nói.

Ông bà Adisuan yên tâm mỉm cười, chỉ cần Fai ra tay, chuyện gì cũng thành.

...

"Tôi về phòng trước, tắm rửa xong tôi sẽ tự sang nhà anh." Ở bãi đậu xe của khu nghỉ mát Tararin, Diêu Từ Đồng vừa mở cửa xe vừa nói với Din đang đứng gần mình, vì xe anh và cô ngày nào cũng đậu gần nhau.

Đây là khu vực dành cho nhân viên đỗ xe, không hiểu sao mỗi ngày khi cô tới đây đều chỉ có một chỗ trống duy nhất là bên cạnh xe Pathapee. Nên phải chịu cảnh "nhà rách sát vách cao ốc".

"Cũng được. Chỗ gốc cây cổ thụ hôm trước, cô đi thẳng tới một đoạn sẽ thấy nhà của tôi." Din thân nhiên nói xong liền mở cửa, lên xe và chạy đi. Để lại Diêu Từ Đồng ngơ ngác nhìn theo.

Anh ta vừa nói gì?

Gốc cây cổ thụ?

Diêu Từ Đồng lập tức tròn to mắt, há tròn miệng. Nếu vậy...không lẽ anh ta nhìn thấy mình và tên Lom payu kia?

Diêu Từ Đồng đập đầu vào nóc xe, khóc không ra nước mắt. Thật xấu hổ mà, bị anh ta nhìn thấy hết rồi!

...

"Chị Đồng Đồng!" Điều Từ Đồng vừa bước lên bậc thang của nhà kính, Rak, Yom và Tiểu Lạc lập tức chạy ủa ra.

Cô ngạc nhiên nhìn ba đứa, "Làm sao vậy?"

Ba đứa nhóc mím môi, nửa muốn nói nửa không nhìn cô, như thế càng khiến cô nghi hoặc hơn. Cô đi thẳng vào nhà, nhìn vào Kati hỏi, "Xảy ra chuyện gì hả Kati?"

"Cậu tự xem đi." Kati đang ngồi chỗ bàn làm việc, lập tức chỉ tay về phía bàn gỗ gần cửa sổ sát đất.

Điều Từ Đồng chuyển mắt nhìn sang, cô liền đen mặt, "Là ai làm?" Tất cả các bình chứa Nam Mon đều nằm ngổn ngang trên bàn, bên trong trống rỗng, không còn một giọt.

"Vừa về đã như vậy rồi. Mình đang ở nhà hàng dùng cơm với Panu, sau khi biết được anh Lom bảo Panu rủ mình đi ăn thì ba đứa nhóc xuất hiện. Khi mình về đây thì hiện trường như cậu thấy đó." Kati than nhẹ nói.

"Các em đi đâu mà để người ta vào phòng?" Điều Từ Đồng quay sang, tra hỏi ba đứa nhóc.

Tiểu Lạc, Rak và Yom cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Bọn em đi hái nho."

Điều Từ Đồng nhéo nhẹ mi tâm, "Thôi được rồi, ngừng đầu lên đi. Chị không trách các em." Cô nhanh chóng lấy quần áo đi tắm, trước khi tới nhà Adisuan thì cô phải tìm một người tính sổ trước.

Hai mươi phút sau, Điều Từ Đồng cùng Rak, Yom và Tiểu Lạc ra khỏi phòng, đi thẳng tới nhà sàn của Lom, mặt của Điều Từ Đồng tràn đầy "sát khí".

Lên tới hành lang rộng lớn, cô thấy Lom đang vô cùng thích thú và thành thoi ngồi ở ghế chỗ bàn tre. Cục tức của cô lên tới cổ họng, cô lớn tiếng, "Này, anh có nhất thiết phải đổ hết nước thánh của tôi đi không?" Sáng nay cô đều tạt trứng Sek, anh ta trả đũa cái gì chứ?

"Tôi nhất thiết phải bảo vệ lẽ phải và tự do của tôi chứ." Lom nói với vẻ mặt hiền nhiên, khiến Điều Từ Đồng muốn cào mặt anh thêm lần nữa, "Thế nào? Giờ đã không còn vũ khí rồi, cô còn chiêu trò gì nữa không, cô phù thủy?" Lom nhướng mày, thách thức và chọc tức cô.

Điều Từ Đồng mím chặt môi, hai tay nắm thành nắm đấm. Cô quả thật không nhịn được nữa rồi, "Khốn kiếp!" Lần đầu tiên trong đời Điều Từ Đồng biết nể người bằng hai từ này, cô đi nhanh qua, cầm lấy gối trên ghế sắt, đập tới tấp vào người Lom, bất kể là đầu hay mặt, "Đồ điên!" Anh ta dám nói cô là phù thủy, đáng ghét!

"Này cô!" Lom vừa đỡ vừa né, sau cùng anh giật mạnh lấy gối từ tay của Điều Từ Đồng, đứng lên, trừng mắt nhìn cô, "Giờ cô quá đáng lắm rồi đó, ra khỏi nhà tôi mau!"

"Tôi không đi! Nếu anh không xin lỗi tôi vì đã đổ hết nước thánh của tôi đi, còn việc vừa mắng tôi nữa." Điều Từ Đồng quật cường nâng cằm, trừng mắt lại Lom. Ai sợ ai chứ?

"Tôi sẽ không xin lỗi."

"Vậy thì tôi không đi."

"Được thôi. Cô không đi phải không? Lại đây!"

"Anh làm gì?"

"Á!" Bị Lom bất ngờ tiến tới và vác mình lên như vác bao cát, Điều Từ Đồng hét toáng lên, "Thả tôi xuống! Thả tôi xuống mau!" Cô không ngừng đánh vào lưng Lom, tại sao anh em nhà này lại thích vác người ta như vậy chứ!

"Cái gì vậy Lom?"

"Á!"

Tiếng nói chuyện của một người khác hòa lẫn với tiếng la của Điều Từ Đồng, cô không ngừng đá đá chân, Lom lập tức ôm chặt đùi cô. Anh hướng mắt nhìn phía trước, lập tức ngớ người, "Mẹ!"

"Thả tôi xuống mau! Anh là đồ chết tiệt!" Điều Từ Đồng vẫn chưa biết có người khác ở đây, khi Lom vừa thả cô xuống, cô lập tức đá vào ống chân anh, khiến anh đau điếng ôm chân nhảy lò cò.

"Đồ đánh đá!" Anh nghiêng chặt răng, tức tối nhìn cô, "Tôi thả cô xuống rồi còn gì!" Còn dám hành hung anh, con gái gì đâu mà sức lực kinh người!

"Mẹ mạng cháo cho con nè Lom." Bà Supansa ngạc nhiên nhìn hai người, khi Điều Từ Đồng thở phì phò vì vừa mệt vừa giận và quay sang, cô lập tức nghếch ra.

Pathapee, Akkannee và...đây là ông bà Adisuan?

Bà Supansa thật sâu nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng của Diêu Tử Đồng, bà ấy chợt nhớ tới lời thầy bói nói, "Hãy để con trai bà ở gần cô gái xinh xắn có da trắng hồng, nhỏ nhắn này. Cô bé sẽ giúp đỡ cậu ấy." Bà Supansa cười mừng rỡ, nhỏ giọng nói với ông Montree, "Anh à, đây là cô bé có hào quang, cô bé may mắn mà thầy bói nói đến đó."

Chết chưa, chuyện lớn xảy ra rồi, nếu như lát nữa đây bà Supansa biết Diêu Tử Đồng cũng chính là Ali, con dâu tương lai bà mong chờ. Vậy bà sẽ phản ứng thế nào đây?

"Đây sao?" Ông Montree cũng bắt đầu nhìn kỹ Diêu Tử Đồng, gật đầu hài lòng. Xinh xắn đáng yêu như vậy, khí chất cũng khác xa với những cô gái Lom từng quen. Tốt, ông duyệt!

Diêu Tử Đồng hơi ngượng ngùng nhìn mọi người, ở đây cô chỉ hơi thân với Din, nên cô chuyển mắt sang anh, như đang tìm cứu binh.

Din hơi mím môi, ánh mắt tối đen nhìn cô. Trên tay anh đang bung khay gỗ, trong khay là tô cháo còn bay nghi ngút khói khiến cho gương mặt anh như phủ một tầng sương lạnh. Cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Fai đứng bên cạnh Din, cười tủm tỉm, hứng thú nhìn Diêu Tử Đồng. Thật không ngờ đột ngột tới đây lại nhìn thấy cảnh tượng phần khích như vậy, này có tính Din đang bắt gian tại trận không?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mau Giải Thích Với Mẹ Anh

"Lom bị người ta nguyên rủa à?"

"Mẹ ơi, bây giờ là thời đại nào rồi? Không còn ma thuật hắc ám nữa đâu mẹ."

"Im ngay, Lom!" Bà Supansa gọi Diêu Tử Đồng ngồi vào ghế ở hành lang, bà và ông Montree ngồi đối diện với cô để hỏi chuyện cho rõ ràng.

Nghe cô nói hết những gì đã thấy khi gặp Lom lần đầu tiên, bà Supansa nhẹ hít vào một hơi, ôm tim. Thật sự giống như lời thầy bói nói, Lom gặp phải bất hạnh.

Nhưng Lom nhất quyết không tin và phản bác lời của Diêu Tử Đồng, khiến bà Supansa phải nghiêm khắc quát nhẹ anh.

"Mẹ đang nói chuyện với..." Bà Supansa nhẹ trừng mắt với Lom, sau đó quay sang nhìn Diêu Tử Đồng, "Vói..." Bà chờ đợi cô giới thiệu tên của mình.

"Ali ạ." Diêu Tử Đồng gật đầu, mỉm cười, tiếp theo cô nhìn thoáng qua Din. Sao anh ta lại im lặng như vậy?

"Phải rồi, Ali. Há?!" Bà Supansa vừa cười trêu mếu nhìn Diêu Tử Đồng xong liền gật mình, Ali? Không phải bạn gái của Din?

Vậy còn...còn lời thầy bói nói thì sao?

Cô bé không phải là cô gái dành cho Lom?

Không chỉ riêng bà Supansa, mà ông Montree cũng kinh ngạc không kém, bị hớ là chuyện nhỏ. Nhưng anh em tranh giành là chuyện lớn à.

Lom ngồi bên ghế gỗ sát lan ca với Din, anh hơi cong khóe môi, mắt mang ý cười nhìn hết thầy. Chuyện hay bắt đầu!

Din sâu kín nhìn Diêu Tử Đồng, anh cũng không lên tiếng nói rõ ràng, vì trong đầu anh lúc này có vô số câu hỏi cần được giải đáp.

Diêu Tử Đồng khó hiểu, mờ mịt nhìn mọi người. Sao bà Adisuan lại ngạc nhiên như vậy?

"Có chuyện gì sao ạ?" Cô nhin không được nên mang thắc mắc hỏi ra miệng.

"Không, không có gì đâu cháu." Bà Supansa khẽ lắc đầu, nhưng trong lòng rối ren. Ôi! Phải làm sao đây?!

"Ai dùng ma thuật để yểm Lom vậy Ali?" Bà Supansa tạm gác lại ưu tư trong lòng, hỏi lại chuyện vừa rồi, bà thân thiết nhìn Diêu Tử Đồng.

"Cháu cũng không rõ ạ. Chỉ biết rằng họ có mối thù rất lớn với Wayupak. Vì thế họ mới sai ác ma tới đây tấn công Wayupak. Ả ma nữ đó và chủ nhân ả rất mạnh. Ngay cả Rak và Yom cũng không bắt được." Cũng may bà Adisuan tin lời cô, nếu không cô cũng hết kiên nhẫn để tiếp tục cứu mạng tên Lom payu này.

Xem kìa, anh ta vẫn còn dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn cô, như đang nhắc nhở cô không được nói thêm nữa.

Tôi sợ anh sao?

Anh càng hâm dọa tôi càng nói để gia đình anh tin. Sau đó anh sẽ biết tay tôi!

"Khoan đã! Cháu cũng có Kumam thông là Rak và Yom ở bên sao?" Ông Montree đã không còn bất ngờ nữa, thay vào đó là hiếu kỳ.

"Bố không cần ngạc nhiên đâu ạ. Cô ấy nói mình có Rak và Yom, rồi còn nhìn thấy hồn ma bảo vệ và ác quỷ. Nhiều lắm đấy. Đều là bịa chuyện." Lom cắt ngang, cười nhếch môi nói.

Hôm nay mọi người đều có mặt đông đủ ở đây, anh phải nói rõ hết, để cả nhà biết cô gái này không bình thường tới cỡ nào. Nhất là Din, vì cô ấy là bạn gái của Din.

"Tôi không bịa đặt." Diêu Từ Đồng nghiêm túc nhìn Lom, đôi mắt màu tím ẩn hiện lốc xoáy.

"Cô chứng minh đi." Lom đưa người vào lan can, nhếch mày nhìn cô, "Có làm được không?"

"Cô ấy không nói dối." Đến lúc này, Din mới lên tiếng. Anh thân nhiên nhìn Diêu Từ Đồng, rồi nhìn thoáng qua mọi người, "Cô ấy đã giúp Tararin đuổi đi những hồn ma quấy rối, kẻ chủ mưu là ông Wasan."

Lời Din nói, bà Supansa và ông Montree tin tưởng tuyệt đối, vì con trai lớn của họ không bao giờ nói dối, cũng không dễ dàng nói giúp cho ai khi chuyện chưa chắc chắn.

"Hả? Máy em nói gì? Họ làm vậy thật à?" Bỗng nhiên Diêu Từ Đồng nghiêng đầu sang trái, nói chuyện một mình khiến cho mọi người kinh ngạc, ông Montree và bà Supansa nhìn đảo mắt xung quanh, Lom cười khẩy, Fai khó hiểu nhìn cô đăm đăm. Riêng Din, anh đang chờ đợi.

"Rak và Yom nói rằng trong đồ ăn mà cô chú mang đến, có trộn thuốc ngủ." Diêu Từ Đồng nói câu đầu tiên, mọi người ngoại trừ Lom liền mở to mắt, tới khi cô nói hết, họ đã hoàn toàn thất kinh, "Vì cô chú muốn Wayupak ngủ và mang anh ta đến chỗ bác sĩ, đúng không?" Diêu Từ Đồng cười tà.

Ông Montree sờ sờ sau đầu, bà Supansa đảo loạn ánh mắt. Fai cảm ly nước lên uống xem như không có chuyện gì, nhưng Lom đã bắt đầu tra khảo, "Có thật không, Fai?"

"Hừm?" Fai nuốt chút nữa đã sặc nước vì bị gọi đích danh, anh chớp mắt, vẻ mặt như thường nhìn qua Lom, "Đâu có đâu có. Nếu em muốn anh ngủ thì chỉ cần một đón là xong mà." Fai giờ giờ nắm đấm, đấm chính.

Lúc này Din đã quay sang hướng khác, đưa lưng về phía Fai. Xem như chuyện này không liên quan tới mình, anh không biết gì cả.

Lom nhìn biểu hiện và sắc mặt có vẻ đáng ngờ của người nhà mình, anh nhẹ híp mắt, đi sang bưng lên tô cháo đang đặt trên bàn và quay trở về, đứng trước mặt Fai, "Nếu vậy, em có thể ăn bát cháo này cho anh xem không?" Lom cười mỉm, gõ muống vào miệng tô vang lên tiếng beng beng, thân thiện nhìn Fai.

Fai nhìn vào tô cháo, sau đó hướng mắt lên nhìn Lom, cười hi hi, "Bây giờ em no lắm." Fai cảm giác mình bắt đầu đổ mồ hôi lạnh rồi, nếu Lom bắt anh ăn bát cháo này thật, chẳng phải anh biến thành tự mình hại mình?

Lom lập tức nắm lấy cằm Fai, gần từng tiếng, "Ăn cho anh xem."

"Em no lắm! Để Din ăn đi." Fai bị túm cằm, nhẹ nhặn mày vì rất khó khăn khi nói chuyện, cũng không quay đầu được. Anh đưa tay nắm lấy vai Din, giật giật, "Để Din ăn đi mà. Din ơi!" Anh cầu cứu Din.

"Ăn mau cho anh!"

Diêu Từ Đồng cười khê nhìn anh em nhà họ, không khác gì những đứa trẻ lớn đầu.

"Din!" Fai vẫn tiếp tục cầu cứu.

"Ăn đi!" Lom ép sát không tha, những quý khách này chỉ có thể là tên nhóc tình quái này nghĩ ra thôi.

Bị Fai kéo vai mãi, Din không tình nguyện xoay người lại, giải vây cho Fai, "Mọi người làm vậy chỉ vì lo cho em thôi."

"Đúng đó." Fai gạt mạnh đầu, nhờ câu nói của Din mà Lom đã buông tha cho cằm của Fai. Anh nhẹ thở phào, cũng may thoát nạn.

Ra đời là phải có sự trả giá Fai à, ai bảo anh thường xuyên tính kẻ người khác. Giờ đại nạn buông xuống, anh cũng biết sợ?

"Mẹ!" Lom không vui nhìn vào bóng lưng của mẹ mình, không ngờ lần này anh lại bị cả nhà tính kế, xem chút biến thành chuột bạch của bác sĩ Nat.

"Mẹ cũng là lo cho con mà." Bà Supansa hơi ngoái đầu nhìn Lom, tiếp theo bà quay sang, mỉm cười với Diêu Từ Đồng, "Nhưng giờ mẹ thấy không cần

mang Lom tới bác sĩ nữa. Đúng không Ali?"

"Dạ." Diêu Từ Đồng cười tươi, trong lòng cũng ám thích vì Lom đã đen hết cả mặt. Cô tiếp tục nói vào, "Vì cách duy nhất để cứu Wayupak là loại bỏ được ma thuật trên người anh ấy."

"Không! Tôi sẽ không làm theo lời cô. Tôi không phải nạn nhân của trò lừa đảo này của cô." Lom cương quyết, ám trầm nhìn Diêu Từ Đồng. Dù cho cả nhà tin cô ấy, anh cũng không tin.

"Lom!" Bà Supansa nhắc nhở con trai, "Nhưng mẹ đồng ý với Ali. Con phải làm theo cô ấy để mọi người thấy thoải mái." Bà lo cho tính mạng của Lom, đứa nhỏ này cứng đầu nhất nhà, Nếu phải dùng biện pháp mạnh để Lom nghe theo, bà cũng sẽ làm.

"Mẹ à! Con đã nói với mẹ là con không sao cả mà." Lom nhăn nhó mặt mày, nói gì cũng nhất quyết không đồng ý. Anh không thể thua cô gái quái gở này.

"Vậy thì mẹ cho con một tuần. Nếu con không trở về như trước đây, thì con phải làm như những gì Ali nói." Bà Supansa không để cho Lom có đường "sống", bắt buộc anh phải ngoan ngoãn cúi đầu cam chịu.

"Mẹ à!"

"Đây là lệnh của mẹ!" Bà Supansa quay người, hai tay ôm ngực, mỉm cười đầy quyền uy, để lại cho Lom một bóng lưng "miễn bàn cãi".

Lom cứng họng, thờ dãi vì tức tối. Anh chống tay trên lan can, cảm thấy mình uất ức vô cùng. Bất chợt nghe được tiếng cười khúc khích đầy thích thú, anh liền quay sang, chỉ tay về phía Fai, ánh mắt như đang cảnh cáo.

Fai lập tức thu lại nụ cười, vẻ mặt như thường, nhìn trời nhìn đất không nhìn Lom.

Din nhẹ giọng khoe môi, ánh mắt sâu thẳm nhìn Diêu Từ Đồng đang nói chuyện với mẹ mình. Không ngờ bản sự của cô lại lớn như vậy, có thể khiến mẹ anh tin tưởng và yêu thích ngay lần đầu gặp mặt.

"Chúng ta về nhà dùng cơm thôi mẹ. Không phải hôm nay mẹ mời cô Ali làm khách sao?" Fai đứng lên, đi sang chỗ bà Supansa, cười đáng yêu nhìn xuống bà.

Nghe vậy, bà Supansa mới chợt nhớ tới một chuyện đầu đầu. Bà nên tác hợp Ali cho ai đây?

Ông Montree quan sát sắc mặt của vợ mình, biết bà đang nghĩ gì, ông cũng đau đầu. Tối nay thế nào vợ ông cũng lải nhải bên tai suốt cho xem.

Mọi người cùng nhau về nhà Adisuan, vừa nhìn thấy vườn hoa trước cửa, hai mắt của Diêu Từ Đồng sáng lên, "Đẹp quá!" Nếu mẹ cô ở đây, chắc chắn cũng reo lên như cô, bởi vì hoa hồng cũng là loài hoa mẹ cô thích.

"Đây là do chính tay ba tôi trồng, mẹ tôi chăm sóc đó, cô Ali." Fai cười nhe nhả, tiến lại gần Diêu Từ Đồng, "Cô thích hoa hồng không?"

Diêu Từ Đồng nhẹ gật đầu, "Mẹ của tôi cũng tự tay chăm sóc một vườn hoa hồng, nên tôi cũng học cách trồng nó."

"Ồ đây tuy rằng có đủ loại, nhưng cô vẫn không trồng được hoa hồng xanh và hoa hồng tím." Bà Supansa nhẹ than thở, lần nào bà thử thì cũng thất bại.

"Nếu cô không chê, cháu trồng giúp cô." Ở nhà cô không thiếu hai loại hoa đó, là do chính tay cô giúp mẹ mình trồng vào ngày lễ của mẹ.

"Thật sao cháu? Vậy thì còn gì bằng." Bà Supansa vui mừng tới nỗi nắm chặt lấy bàn tay của Diêu Từ Đồng, ông Montree buồn cười lắc đầu. Vợ ông, chỉ quan tâm con và hoa hồng trước, ông đều phải xếp sau.

Vừa bước vào nhà, người làm đang đứng hai bên đều niềm nở cúi đầu, "Chào cô Ali ạ!" Diêu Từ Đồng nhận ra Bopa và Jantoo trong số họ.

"Ồi! Bopa và Jantoo không có nói dối, cô Ali thật xinh đẹp đó ạ!" Nghe tiếng, Diêu Từ Đồng chuyển mắt nhìn sang, một người phụ nữ trung niên tròn trịa, có nốt ruồi ngay miệng đang cười tùm tùm nhìn cô.

"Đây là quán gia trong nhà, Kanya." Bà Supansa mỉm cười, nhẹ giọng nói với Diêu Từ Đồng, "Mau qua đây ngồi đi cháu, thức ăn đều dọn lên hết rồi." Bà để Diêu Từ Đồng ngồi bên tay phải của mình, Din, Lom, Fai và ông Montree cũng lần lượt ngồi xuống. Sắp xếp theo, ông Montree ngồi bên tay trái vợ mình, rồi tới Fai, Lom, Din, giữa Din và Diêu Từ Đồng cách một cái ghế.

Bà Kanya bắt đầu múc com cho từng người, Bopa phụ trách rót nước, còn Jantoo múc canh.

"Mời cô Ali dùng com ạ." Bà Kaya cứ nhìn Diêu Từ Đồng bằng ánh mắt lóe sáng không ngừng khiến cô có chút ngượng ngùng.

Bà Supansa nhẹ hừ một tiếng, nhắc nhở bà Kanya, "Tại tôi mừng quá đó thừa bà chủ. Nhà chúng ta rốt cục có thêm nữ chủ nhân rồi." Bà Kanya nói đúng ý bà Supansa nên bà ấy mặt tươi như hoa, trù mến nhìn Diêu Từ Đồng.

Cô hơi ngêhêch ra, nữ chủ nhân?

Chuyện này là sao?

Hình như có gì đó hiểu lầm rồi!

"Cháu là thư ký của anh Pathapee ạ." Diêu Từ Đồng nhìn bà Kaya, nhưng cũng như đang đấm chính lại với mọi người.

"Aw! Không phải cô Ali là bạn gái của cậu Din sao ạ?" Bà Kanya giật mình kinh ngạc.

"Đúng ạ?" Bopa và Jantoo cũng không tin, rõ ràng Nakree quả quyết chính tai nghe được ông bà chủ nói cô Ali là bạn gái của cậu Din mà.

Diêu Từ Đồng nhìn qua Din, anh đang im lặng dùng bữa, cúi mi, vẻ mặt lạnh nhạt như thường càng khiến cho cô nóng nảy. Sao anh ta không phản bác chứ?

Cô nhẹ khụ một tiếng, giống như đang ra ám hiệu, nhưng Din vẫn vờ như không nghe thấy gì, ăn com của mình.

Diêu Từ Đồng lập tức lấy điện thoại ra, để dưới bàn và nhắn tin nhanh cho Din, "Anh mau giải thích với mẹ của anh đi. Tôi không phải bạn gái anh mà."

Tiếng títt vang lên, Din bình thần cầm di động lên xem, sau đó đặt bên cạnh đĩa com, anh tao nhã dùng khăn lau nhẹ miệng, rồi nhìn lướt qua mọi người, "Cô Ali...không phải là bạn gái của con." Câu đầu tiên khiến cho bà Supansa hụt hẫng, nhưng câu tiếp theo lại khiến bà nở nụ cười tươi, tâm trạng vui mừng vô cùng, "Nhưng sau này còn chưa chắc."

Lom mím chặt môi, nhẹ nheo mắt nhìn Din rồi lại nhìn Diêu Từ Đồng. Cô ấy thật sự không phải bạn gái của Din? Nhưng Din chưa hề mời cô gái nào về nhà, dù là một tách trà cũng không có chứ đừng nói tới dùng com. Vậy chứng tỏ Din thật sự để ý cô ấy.

Fai vuốt nhẹ đuôi chân mày, giờ lên khóe môi, ánh mắt sâu xa khó lường.

Ông Montree nhìn Din, rồi nhướn mày nhìn qua vợ mình. Thật sự quá linh nghiệm rồi, mấy ngày trước ông và vợ mới đi cầu phúc xin nhân duyên cho các con, hiện tại con trai lớn thật sự chớm hoa đào. Vợ ông nhất định sẽ gọi thông báo cho Nam.

Người làm trong nhà chệch miệng cười trộm, vì họ thấy Diêu Từ Đồng phùng má, ai oán nhìn Din. Còn anh nhướn mi nhìn cô một cái, sau đó vẫn đứng đưng không quan tâm tiếp tục dùng bữa. Họ nghĩ hai người đang liếc mắt đưa tình với nhau.

Diêu Từ Đồng khóc không ra nước mắt, sao Pathapee lại để cô rơi vào hiểu lầm thế này?!!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Quyết Định Của Prin

"Những đồ này là cho chúng ta đúng không?"

"Vừa rồi cô ấy gọi chúng ta mà. Như vậy là đúng rồi."

Rak và Yom vốn đang đi cùng Diêu Từ Đồng, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng người khẩn niệm, nên xin phép Diêu Từ Đồng chạy ra đây. Nhìn thấy bàn bánh trái và xôi trông thật ngon, mắt của hai đứa đều sáng rực.

Tiểu Lạc phải trông chừng chị Kati nên không được tới đây, bọn chúng sẽ ăn một mình! Hí hí!

"Các tiểu tinh linh! Xin hãy cho con một con số may mắn nữa đi ạ. Con sẽ không phải làm người hầu nữa, mà sẽ thành một quý bà hưởng vinh hoa phú quý!" Hôm nay chỉ trúng được giải hai số, có 1000 bath, thật sự không đã!

Sak đang nằm trên li văng gỗ gỗ đồ bóng mượt trước đây nhà cho người làm ở, nghe Nakree lăm nhăm cầu khẩn trước bàn thức ăn đang cắm đầy nhang, anh ta từ từ trườn ra tới mé ngoài, lắng tai nghe còn không quên dùng vật bất ly thân của anh ta chải chải tóc. Vẻ mặt nham nhô vô cùng, ánh mắt nhìn Nakree như thể đang nhìn thức ăn.

"Đứng rồi! Việc ấy không khó đâu. Chỉ cần Nakree chấp nhận anh Sak đây. Sau đó, anh sẽ chăm sóc Nakree như một quý bà. Nakree thích chứ?" Sak ngồi dậy, bỏ một chân xuống đất, tự cho rằng đáng ngồi của mình đầy mị lực không ngừng phóng điện với Nakree, dùng giọng nói ngọt như muốn chảy nước dụ dỗ cô ta.

"Này!" Nakree mất hứng, nhìn qua Sak, "Cậu nên dùng thời gian để chăm sóc mấy cô vợ kia đi." Người ta đang thành tâm khẩn vái mà cũng bị quấy rầy, Bopa với Jantoo đầu rồi. Sao không mau ra cho cậu ta một trận đi!

"Sao Nakree lại nói thế!" Sak nhăn mặt, tuy bắt đắ dĩ nói nhưng lại không quên bỏ thêm mĩa lùì vào, "Vợ anh đều rất thoáng. Họ nói anh muốn cưới

thêm bao nhiêu cũng được, họ sẽ không phản nản." Chỉ cần cưới thêm Nakree thì những người khác sẽ phục mình sát đất. Ha ha ha!

Sak chỉ lo cười híp mắt ảo tưởng mộng cảnh, không nhìn thấy ánh mắt khác lạ của Nakree, cô ta như đang chờ xem kịch vui.

"Đứng rồi!" Đúng lúc này, sau lưng Sak xuất hiện hai bóng hồng "xinh đẹp", họ đứng trên hành lang nhìn xuống Sak, đồng thanh, "Bọn tôi sẽ không phản nản." Cùng lúc vén váy, bước chân lên li văng, mỗi người néo một bên tai của Sak, giật người về phía sau, "Lại đây mau!"

"Á...!" Tiếng chọc tiết heo quen thuộc vang lên, cả ngũ quan của Sak gom lại thành một nhúm. Anh ta bị bắt buộc đứng trên đất, chịu đựng cực hình.

"Anh lại tán tỉnh Nakree nữa hả?" Bopa nghiêng răng hỏi, ông chồng hư hỏng này lại ngã người rồi.

"Đúng đó. Bọn tôi không thể để anh một mình được." Jantoo cảnh cáo nhìn Sak rồi quay sang Nakree, "Chúng tôi sẽ quay lại uống vài ly với cô. Để bọn tôi xử lý lão này trước đã." Câu sau Jantoo thét vào tai của Sak. Vốn định ra đây ngồi ngắm trăng nhâm nhi vài ly, không ngờ lại bắt quả tang lão này giờ chúng.

"A...a...a!"

"Mau đi đi!" Nakree nhìn thấy Sak bị xách ngược lên thì vô cùng hả hê, cho bỏ thói trắng hoa.

"Hãy lịch sự! Hãy lịch sự mà!" Sak không ngừng cầu xin, nhưng cả người anh ta đều không được làm chủ nữa, bị hai cô vợ lôi về phòng dù cho anh ta có giải thích hay cầu xin, "Nhẹ nhàng thôi! Anh sợ cô ấy cô đơn nên mới ngồi đó. Chẳng có gì hết. Bọn anh chỉ nói chuyện thôi mà!"

"Á...!"

"Bốp"

"Loảng xoảng"

"Bình"

Phòng đóng cửa lại, tiếng thét đau đớn của Sak hòa vào tiếng đánh đập, đồ đạc chạm nhau tạo nên bản nhạc quen thuộc ở khu này, đây là bài hát giúp các công dân ngủ ngon vì họ đã sớm nghe quen tai rồi.

Nakree xoay người lại, nhắm mắt, chấp tay tiếp tục thành tâm cầu khẩn, "Tiểu tinh linh! Lần này con trúng ít quá. Nên đây là những gì con có thể dâng cho ngài..."

"Người mê tín kia! Cô vẫn hy sinh hết cho các linh hồn à? Tôi mong cô sẽ thắng lớn!" Sek mặc áo thun ba lỗ và quần khàn vắn đi ngang qua, thấy Nakree lại cúng bái, anh ta chống hông cười nhìn cô ta, "Mấy tinh linh hộ vệ không khoái thứ này đâu. Họ thích mỹ hơn." Nói xong anh ta cười hí hí rồi đi, suốt ngày muốn được trúng số xố chi bằng bỏ công sức ra làm kiếm ăn thì thực tế hơn.

"Ngày nào đó cậu sẽ bị báo ứng. Cứ chờ mà xem!" Nakree bực tức nói lớn nhìn theo bóng dáng Sak, không tin tưởng thì coi chừng đó. Hừ!

"Bọn tôi xong việc rồi Nakree." Lúc này Bopa và Jantoo đi ra, cười vui vẻ nhìn Nakree.

"Ồ ờ. Chờ chút chờ chút!" Nghe Jantoo nói vậy, Nakree khấn nhanh, lạy xong ba cái rồi leo lên li văng, cùng hai người họ chén chịch em.

...

Parawat

"Prin sao rồi anh?"

"Như trước. Giờ đang lang bạt ở Cộng Hòa Séc."

"Vậy có ổn không?"

"Anh nghĩ nên cho Prin một thời gian. Dù sao cũng là lần đầu tiên Prin biết yêu."

Trong phòng khách ở cung điện hoàng gia Parawat, Phuwanet nhìn tin tức mình điều tra được vào mấy ngày trước mà thờ dài. Không ngờ Diêu Tử Đồng là vợ của Viêm Diệc Luân, người có tiếng nói không hề nhỏ ở Đài Loan, Tuy rằng không tổ chức hôn lễ nhưng trên giấy tờ họ đã là vợ chồng chính thức, vì lý do này mà Prin suy sụp tinh thần. Bỏ ra ngoài mấy ngày qua.

Anh cũng không cho người đi bắt Prin về, vì nghĩ Prin cần thời gian để quên nên ra ngoài giải khuây cũng tốt.

Nam nhìn tài liệu trên tay Phuwanet cũng thờ dài, em chồng của cô đúng là số khổ mà. Hai mươi sáu tuổi đầu, lần đầu tiên biết yêu lại gặp phải người đã có gia đình.

Cảm giác hụt hẫng, dày xéo này thật sự rất đau.

"Hay chúng ta dẫn Prin đi Thái Lan đi. Để mẹ em tìm người giới thiệu cho Prin." Nam nhìn qua Phuwanet, đề nghị.

Phuwanet hơi suy ngẫm, sau đó liền gật đầu đồng ý, "Cũng tốt. Để Prin gặp gỡ nhiều cô gái khác, biết đâu tìm được người thích hợp."

"Hai anh chị bàn gì về em mà không hỏi ý em trước vậy?" Khi Nam và Phuwanet quyết định dẫn Prin đi nghỉ phép cùng, thì bỗng nhiên tiếng nói anh vang lên từ ngoài cửa ngăn giữa phòng khách và chính sảnh.

Phuwanet và Nam ngạc nhiên khi nhìn thấy người vốn đang ở Cộng Hòa Séc lại bất thành linh xuất hiện ở đây, "Làm gì kinh ngạc như vậy?" Prin ngồi vào sofa đối diện, vắt chéo chân, lười biếng nhìn về phía Nam và Phuwanet, môi đỏ gọi lên nụ cười quyến rũ.

"Không phải em đang đi chơi sao?" Phuwanet vẫn chưa hết ngạc nhiên, trưa nay anh còn nhận được hình ảnh Prin đang ở Prague, nhưng giờ lại ở đây rồi.

"Em có quyết định rồi." Prin ngồi ngay ngắn lại, vẫn vắt chéo chân, hai tay đặt chồng lên nhau để trên đùi.

"Em lựa chọn như vậy là tốt. Quên được thì mới có thể tìm người mới." Nam mỉm cười, ủng hộ Prin.

"Ai nói em bỏ cuộc?" Câu này của Prin khiến Nam và Phuwanet nghếch ra, Prin thấy vậy cười khế, nói tiếp, "Em nói đã quyết định. Có nghĩa em không bỏ cuộc. Em sẽ đi tìm Ali." Anh chậm rãi, từng chữ một nói rõ cho hai người họ nghe.

"Người ta đã có chồng rồi. Em làm vậy là phá hoại hạnh phúc của người khác." Phuwanet không đồng ý, anh rất thương em trai mình nhưng cũng không vì thế mà để em trai anh xằng bậy.

"Sao anh không nghĩ, tại sao Ali lại một thân một mình tới đây? Hôm đó khi cô ấy gặp Viêm Diệc Luân, còn hoảng sợ cầu xin em dẫn cô ấy chạy đi. Nên suy nghĩ cẩn thận lại, em tin chắc Ali không hạnh phúc nên mới trốn khỏi Đài Loan. Một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, em chen vào không gọi là phá hoại mà là cứu chuộc." Prin kiên trì với suy nghĩ của mình, dù đúng dù sai anh cũng phải gặp Ali để hỏi cho rõ ràng. Nếu giờ đây chấp nhận buông tay cô, thì anh sẽ thật sự mất đi cô.

Anh không muốn tình yêu mình chưa có khởi đầu mà đã kết thúc.

Mấy ngày qua anh trở về cuộc sống trước đây, đi du lịch ở các nước khác nhưng không ngờ nó vô vị vô cùng. Anh cảm thấy người mình như bị khoét một lỗ hổng, hoàn toàn không còn hứng thú gì.

Thế nên, chỉ có Ali mới làm cuộc sống anh trở nên muôn màu muôn vẻ.

Phuwanet và Nam hai mặt nhìn nhau, sau khi nghe kỹ Prin nói, hai người họ cũng bắt đầu suy nghĩ. Nhưng chỉ có thể nói đây là suy đoán 50/50, không thể chắc chắn được gì.

Nhìn vẻ mặt quật cường của em trai mình, Phuwanet thở dài. Anh đành chiều theo ý Prin vậy.

"Chỉ mong em đừng hối hận." Nam thật tâm nhắc nhở, vì sợ Prin hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng cao. Lúc đó còn đau khổ hơn bây giờ.

Prin cười nhẹ, sao anh lại hối hận chứ? Không truy tìm Ali, anh mới thật sự hối hận. Cả đời này đều không cam lòng!

"Vừa rồi em nghe nói hai người định đi Thái Lan sao?" Prin nói sang chuyện khác.

"Đúng vậy."

"Em cũng đi."

"Không phải em nói phải tìm ra cô Ali?"

"Tức nhiên rồi." Thấy Phuwanet và Nam khó hiểu nhìn mình, Prin cười đầy nghiền ngẫm, "Thám tử em phải ra điều ra ra được Ali đã tới Thái Lan." Chỉ là không biết cô ấy đang ở đâu trên đất Thái.

Dù cho phải lật tung Thái Lan, anh cũng quyết tìm được cô!

Phuwanet và Nam lại nhìn nhau, trong mắt hai người đều hiện lên kinh dị. Trùng hợp như vậy sao? Đây thật sự có duyên phận hay là nghiệt duyên đây?

...

"Đúng thật là duyên phận mà. Cô không ngờ cháu có thể nhìn thấy hồn ma, đây là ông trời an bày để cháu tới giúp Lom."

"Từ nhỏ cháu đã có khả năng này rồi. Nhưng người khác luôn nghĩ rằng cháu điên, đó cũng là một phiền phức ạ."

Sau khi dùng cơm tối xong, Diêu Tử Đồng được bà Supansa mời ở lại uống trà trong phòng khách, để trò chuyện với cô thêm chút nữa. Nghe cô kể lại những gì mình từng trải qua khi nhìn thấy hồn ma, bà Supansa cảm thấy đau lòng, vuốt ve đầu cô, an ủi.

"Những người nghĩ cháu như vậy chứng tỏ họ không phải người tốt. Trời ban cho cháu khả năng này có nghĩa kiếp trước cháu làm nhiều việc thiện nên ở kiếp này lại tạo cơ hội cho cháu tích âm đức." Bà Supansa nhìn Diêu Từ Đồng bằng ánh mắt ấm áp và mềm mại khiến cô chợt nhớ tới mẹ mình, mẹ vẫn thường an ủi và vuốt ve cô như vậy.

Ngồi ở bên bàn trà, nhìn qua thấy hai người nói chuyện say sưa như vậy, ông Montree nhỏ tiếng thì thầm với ba cậu con trai, "Ba chưa từng thấy mẹ con nói nhiều như vậy với một người gặp mặt trong lần đầu tiên. Xem ra mẹ các con duyệt cô bé Ali này rồi."

"Con có rất nhiều bạn gái dự trữ, con sẽ không thích cô ta." Lom thu lại ánh mắt đang nhìn Diêu Từ Đồng đăm đăm, có chút chột dạ nói.

"Ba đang nói Din, con lên tiếng làm gì vậy Lom?" Ông Montree khó hiểu nhìn Lom.

"Đúng rồi. Anh đang có tật giật mình sao Lom?" Fai nhướn mày, xấu xa cười, "Nhưng cho dù các cô bạn gái kia của anh có nóng bỏng tới cỡ nào, cũng không được lòng mẹ như cô Ali."

Din im lặng nghe chuyện, chỉ cười nhẹ không nói, anh nhìn thoáng qua bóng dáng nhỏ nhắn đang ngồi trò chuyện vui vẻ với mẹ mình, mắt anh ẩn hiện ánh sáng khác lạ. Tai của anh đặc biệt rất thính, nên có thể nghe rõ mẹ anh và Diêu Từ Đồng nói gì. Thật không ngờ, cô kiên cường hơn anh tưởng.

"Rất chuẩn đó Fai." Ông Montree cầm ly rượu nho hướng về phía Fai, hai ly chạm nhau vang lên keng một tiếng, hai người cười đầy thâm ý.

"Nghe ba nói này, nhất là con đó Lom. Nếu con muốn tìm một cô gái làm bạn đời của mình, bên ngoài cô ấy không quan trọng, vấn đề là cô ấy có ở bên con những khi khó khăn hay hạnh phúc không." Ông Montree nói lời thăm thía, nghiêm túc thông náo cho con mình.

"Đúng đó ạ." Fai hoàn toàn tán thành, cười vui vẻ tiếp tục cùng ông Montree cụng ly. Người vợ mà anh chọn, nhất định phải có tính như mẹ của anh, dịu dàng nhưng rất cứng rắn kiên cường, tốt bụng nhưng không cả tin.

"Và em tin rằng, mấy cô bạn gái dự trữ của anh mà biết anh bị ma ám như thế này á, họ sẽ chạy bán sống bán chết cho xem." Vì sợ làm phiền hai người phụ nữ bên kia, nên bên đây luôn đề thấp giọng nói chuyện. Lúc này Fai còn nghiêng răng nghiêng lợi, vì nghĩ Lom đúng là đầu đất mà. Suốt ngày chỉ thích những thứ dung tục, "Anh nên cảm ơn Din. Là anh ấy tìm về cho anh một cứu tinh, nếu cô Ali thật sự nói đúng, vậy anh phải cúi đầu sát đất mà tạ tội với người ta rồi."

"Fai, hôm nay con chịu nói chuyện nghiêm túc rồi. Rất hợp ý ba, có khi lát nữa trời đổ mưa ấy. Nào nâng ly!" Ông Montree mắt sáng quắc nhìn Fai, sau đó lại cụng ly, lần này có Din gia nhập. Lom nhếch môi, không chút để ý ngồi vuốt ve miệng ly rượu, nhưng đôi mắt của anh lại ẩn hiện ý gì đó.

Bên kia, Diêu Từ Đồng chợt hướng mắt nhìn lên bức hình trên tường, "Đó là hai người còn lại trong năm anh em hả cô?" Trong bức ảnh lớn, ông bà Adisuan ngồi ở ghế, sau lưng họ là Din, Lom, Fai và một nam một nữ nữa. Tất cả đều cười vui vẻ hạnh phúc, một nhà vô cùng ấm áp.

"Đây là Fon, con trai thứ tư của cô. Còn đó là Nam, con gái út." Bà Supansa chỉ tay về phía từng người, cười nhẹ nói.

"Họ đang ở đâu ạ?" Bà Supansa thân thiết làm cho Diêu Từ Đồng cũng mở lòng, vô cùng thoải mái khi nói chuyện với bà ấy. Cô nhớ Nathee đã nói sơ qua, người tên Fon kia là một thiết kế sư ở Pháp, còn cô Nam thì vẫn chưa kịp nói.

"Fon đang ở Pháp, còn Nam thì đã có gia đình. Giờ con bé ở Parawat..."

"Đã tối rồi, cô không về sao? Tôi đưa cô về." Bỗng nhiên Lom đi lại gần, nhìn vào Diêu Từ Đồng nói.

Cô thắm trợn trắng mắt trong lòng, lần nào cũng vậy, cứ tới đoạn nói về cô Nam là bị cắt ngang. Không biết là trùng hợp hay là do ý trời đây.

"Aw! Mẹ đang nói chuyện với Ali mà con." Bà Supansa mắt hứng nhìn Lom "Có gì để mai đi mẹ. Gần mười một giờ tối rồi, mẹ còn muốn người ta thức khuya cùng mẹ?" Khó có được Lom nói một câu thuận tai, Diêu Từ Đồng cũng cảm thấy có chút buồn ngủ rồi. Cô có thói quen ngủ lúc mười một giờ, vì sức khỏe và cũng vì đường nhan.

Bà Supansa xem đồng hồ trên tường, sau đó ngượng ngùng nhìn sang Diêu Từ Đồng, "Nói chuyện với cháu vui quá nên cô quên cả thời gian. Mai cháu lại tới nhà chơi nhé?"

"Cháu đi làm từ 8 giờ sáng tới 9 giờ tối ạ." Diêu Từ Đồng cười khẽ, dường như cả một ngày của cô đều thuộc về Tararin, ngay cả thời gian đi chơi cùng Kati cũng không có.

Haiz, giờ cô mới hiểu cảm giác bận rộn là thế nào!

"Din, sao con không sắp xếp ngày nghỉ cho Ali?" Bà Supansa nhìn vào Din, ngữ khí mang theo trách móc. Con trai lớn này của bà đúng là không hiểu phong tình mà, không biết thiên vị cho bạn gái tương lai à?

"Tararin cho nhân viên được nghỉ nửa ngày chủ nhật mà mẹ?" Din cũng đã đi lại gần sofa, bắt đầu dĩ cười nhẹ, nói với mẹ mình.

Xem ra mẹ thật sự rất thích Diêu Từ Đồng. Anh thì không sao, vì cô không ghét anh. Nhưng còn Lom? Những ngày tháng sau này của Lom coi như đen đui rồi.

"Không được." Bà Supansa không vui, "Con phải sắp xếp cho Ali nghỉ cả vào thứ bảy và chủ nhật, để con bé tới trò chuyện với mẹ." Có đôi khi nữ chủ

nhân của nhà Adisuan này giờ tính như trẻ con, bắt các cậu con trai và chồng của bà phải giờ tay đầu hàng.

"Con không nghe lời, mẹ sẽ không nói chuyện với con nữa."

"Được được. Nghe theo mẹ vậy." Din cúi đầu vâng lệnh, nhưng trong lòng anh cũng có tính toán. Để Diêu Từ Đồng tới nhà anh thường xuyên cũng tốt, còn ý đồ sâu xa trong đó chỉ có chính anh biết.

Và còn...một tên ác ma khác cũng biết.

Fai thâm ý liếc nhìn Din, anh nhẹ xoa xoa mũi rồi hai tay ôm ngực, giả vờ nhìn sang hướng khác khi ông Montree quan sát anh.

Nhà này bắt đầu nóng nực rồi đây!

"Để Din đưa Ali về." Bà Supansa nghĩ, Diêu Từ Đồng là bạn gái tương lai của Din, nên để Din đưa cô về là đúng nhất. Tạo thêm cơ hội cho hai người ở riêng, tốt nhất lửa mau nhóm để gạo nấu thành cơm. Bà được sớm ẵm cháu.

"Cô ấy ở vườn nho, con đưa cô ấy về tiện hơn." Lom nhẹ nhún mi, anh có chuyện muốn nói riêng với Diêu Từ Đồng.

"Hôm nay con không ngủ ở nhà sao?" Bà Supansa nghi hoặc.

"Con còn việc chưa xử lý xong ở vườn nho."

"Vậy con đưa Ali về đi. Tuy rằng không xa nhưng phải chạy xe cẩn thận."

Nhìn Diêu Từ Đồng bước lên xe của Lom, mảy của Din bắt giắc nhú lại. Lúc này Fai thúc nhẹ vào vai anh, cười tà nghệ, "Không nỡ sao?"

"Đi ngủ đi." Din đá vào Fai một cái, khiến anh ngã người vào cửa.

Oán giận nhìn theo bóng dáng Din lên lầu, Fai tức tới nghiêng răng. Anh có thể tránh được đòn của Lom, nhưng chưa bao giờ thoát được Din. Từ nhỏ tới giờ luôn là vậy.

"Con nha, suốt ngày cứ chọc các anh của con." Bà Supansa điem nhẹ vào đầu Fai, cười lác đầu theo ông Montree lên phòng.

Fai nhìn quanh nhà, bỗng nhiên không khí trở nên im lặng khiến anh cảm thấy có chút gì đó không đúng. Không phải trước đây vẫn bình thường sao?

Chắc là do nhầm chán lâu rồi nên anh bắt đầu thấy nhạt nhẽo, muốn tìm gì đó thú vị hơn.

Fai mang theo nụ cười khó lường lên lầu, ác ma mỉm cười chứng tỏ lại có người sắp bị tính kế.

...

"Này! Không cần phải ngồi ra mép như vậy. Cô sẽ ngã chết đó. Sao hả? Sợ tôi giờ trò với cô à?" Con đường không có đèn đã khiến Diêu Từ Đồng khó chịu rồi, tiếng nói bên tai càng khiến cô bức bối hơn.

Cô trừng mắt nhìn Lom, "Sao tôi lại tin anh được chứ? Đồ cứng đầu!" Nghĩ tới việc anh ta sống chết cũng không tin lời mình nói, cô chỉ muốn đánh cho tới khi anh ta tỉnh táo lại cái đầu óc ngu muội của anh ta.

Lom cười nhếch môi, anh đột ngột dừng xe lại khiến Diêu Từ Đồng giật mình, "Này anh! Sao lại dừng xe?"

Lom cười tà, ánh mắt sâu xa đầy ẩn ý nhìn sang Diêu Từ Đồng. Anh từ từ tiến lại gần, cô lập tức phòng bị nhìn anh, "Đừng có làm trò gì điên khùng ở đây!"

"Cô thật hiểu ý tôi. Đúng vậy, tôi đang tính giờ trò với cô đó." Lom cười xấu xa nói, anh cảm thấy khiến cô sợ hãi là niềm vui của mình. Ai bảo cô tẩy não mẹ anh, khiến mẹ bắt buộc anh đi vào khuôn khổ.

Khi môi Lom chỉ cách môi của Diêu Từ Đồng năm centimet thì cả người cô bỗng nhiên bị người ôm ra khỏi xe.

"A!" Bị bắt ngờ, cô khẽ kêu một tiếng, quay nhanh đầu nhìn sang, là Din.

Một tay anh ôm eo cô, một tay ôm hai đùi. Như vậy chẳng khác nào đang ẵm một đứa trẻ. Vì xe jeep của Lom không có cửa, nên Din mới kịp thời cứu thoát cô khỏi "sài lang".

"Sao anh lại ở đây?" Lom ngạc nhiên vô cùng, tròn mắt nhìn Din. Anh cứ ngỡ Din đã đi ngủ rồi chứ.

"Anh không yên tâm để cô Ali đi với em." Din hờn giận nhìn Lom, vừa rồi nếu anh không nhanh tay thì tên nhóc này lại hôn Ali.

"Mở cửa xe đi." Din ôm Diêu Từ Đồng đi vòng qua bên kia, nhẹ giọng nhưng vẫn không cảm xúc nói.

Diêu Từ Đồng vẫn còn ngạc nhiên với hành động vừa rồi của Din, nên giờ anh lên tiếng cô liền máy móc làm theo, thật sự có một chút ngốc, ngốc tới đáng yêu. Din nhợt nhạt giờ lên khoe môi, đôi mắt không gọn sóng đã bắt đầu dao động, dù chỉ là một ít.

Din đặt Diêu Từ Đồng ngồi vào ghế phụ, giúp cô cài dây an toàn rồi mới vòng lại bên kia, "Anh đưa cô Ali về, em đi một mình đi." Không đợi Lom lên tiếng anh đã lên xe, khởi động và chạy.

Lom mờ mịt nhìn theo, sao Din lại nhìn anh như thể anh là sắc lang vậy? Bệnh người ngoài không bệnh người nhà, đúng là anh trai tốt đó!

Lom mím môi, đập tay vào vô lăng một cái, sau đó cũng khởi động xe chạy đi. Càng không cho anh theo thì anh quyết theo tới cùng.

"Vừa rồi Lom có làm gì cô không?" Trong xe, Din nhìn thoáng qua kính chiếu hậu xem mặt của Diêu Từ Đồng, thấy thần sắc cô tức tối nên anh nghĩ Lom đã làm gì vượt quá với cô.

"Anh ta dám..." Diêu Từ Đồng xiết chặt hai tay, nghiêng chặt răng, mắt hiện lên phần hận, "Nếu anh tới trễ một chút thì tôi nhất định sẽ đập bẻ từ đường của anh ta!"

Lần đầu tiên thấy Diêu Từ Đồng phản ứng kịch liệt như vậy, đôi mắt màu tím nhìn mình như bùng cháy ngọn lửa, Din khẽ giật mình. Đạp bỏ từ đường?

"Ha ha ha..." Din cười ra tiếng, đây là lần đầu tiên anh cười không kiềm chế như vậy. Tiếng cười quanh quẩn trong xe, êm tai vô cùng, tựa như vừa uống xong một ly Moët Impérial làm cơn giận của Diêu Từ Đồng cũng tiêu tan.

"Anh nên cười nhiều một chút. Nụ cười có tác dụng làm người ta trẻ ra." Diêu Từ Đồng vừa nghịch rubik trên xe của Din vừa nói.

"Ý cô nói tôi già trước tuổi?" Din nhướn mày hơi nhìn thoáng qua cô, thấy cô phá đi rubik mà anh đã sắp xếp lại theo màu, vẻ mặt anh hiện lên bất đắc dĩ.

"Là anh tự nói, không phải tôi." Diêu Từ Đồng liếc nhìn Din, nhẹ nhếch môi cười. Thật ra Din không hề già trước tuổi, cô chỉ chọc anh thôi. Do bình thường anh luôn bày ra vẻ mặt lạnh nhạt nên trông anh nghiêm túc và khó gần, khiến người ta không dám tới gần, chỉ có thể ở xa mà nhìn.

Nếu anh thường xuyên cười tươi như vừa rồi, bảo đảm khách nữ chen kín Tararin, anh chỉ cần ngồi rung đùi đếm tiền.

Nhưng này có được xem là bán nhan sắc?

"Nếu muốn tôi cười nhiều, vậy cô phụ trách chọc tôi cười." Din nhàn nhạt nói, trong mắt anh chợt lóe qua nhanh một tia sáng.

Diêu Từ Đồng ngạc nhiên, tròn mắt nhìn Din. Cô sao có thể làm cho mặt hồ tĩnh lặng hơn ngàn năm gọn sóng được?

Vừa rồi không phải chứng minh rồi sao, anh cười xong chưa được mười giây đã trở lại như thường. Không cảm xúc.

Xe dừng lại trước đường nhỏ đi tới phòng Diêu Từ Đồng, hai bên đều là cây cối và những ngọn đèn nhỏ nhưng không gian vẫn âm u tối đen. Din không để cô về một mình mà xuống xe, đi cùng cô.

Lúc này lại có tiếng xe đỗ lại, hai người hướng mắt nhìn qua, còn ai khác ngoài Lom?

Anh đi nhanh lại chỗ hai người, "Đi chung cho náo nhiệt." Nghe Lom nói xong, khoe miệng của Diêu Từ Đồng nhẹ run.

"Nhà sàn của anh không phải hướng này." Diêu Từ Đồng đẩy Lom qua một bên, sau đó nhanh chân đi về phía trước.

Din lạnh nhạt liếc Lom một cái rồi chậm rãi đi theo cô. Chân anh dài, rất nhanh đã rút ngắn khoảng cách lại, trở thành đi song song.

Lom nào chịu buông tha, anh đuổi kịp hai người, anh đi bên trái của Diêu Từ Đồng. Đột ngột cúi đầu, nói khẽ vào tai cô, "Cô sợ con ma trên người tôi quay sang bám lấy cô, nên cô không muốn tôi đi cùng?"

Diêu Từ Đồng lập tức nghiêng người, tránh xa Lom ra, kết quả chạm vào Din, anh phải đưa tay đỡ lấy cô, tránh cho cô bị ngã.

Nhìn đôi môi xinh đẹp nhưng lại cười vô cùng xấu xa của Lom, Diêu Từ Đồng thật muốn xé toạc đôi môi đó ra, "Không phải anh không tin mình bị ma ám sao?" Cô hí hửng mắt nhìn anh, cười tà nghệ. Cô chỉ lo tranh cãi với Lom mà không nhận ra hai vai mình đang bị Din nhẹ nắm, tới khi anh chuyển sang nắm lấy tay cô, cô vẫn không hay biết.

Tính cách giác của Diêu Từ Đồng thật sự là...quá kém!

"Có bị ám cũng là ma hộ vệ của cô ám tôi."

"Anh có tin tôi thật sự cho Rak và Yom tới ám chết anh?"

"Hay là cô để chúng làm cho tôi yêu cô đi. Có phải chạm vào cô sẽ trúng bùa chú? Nè, mau chạm vào đây đi." Lom đưa mặt sát vào mặt của Diêu Từ Đồng, chỉ chỉ lên mép môi của mình.

"Tránh ra!" Điều Từ Đồng lập tức đẩy mặt của Lom ra, ghét bỏ nhìn Lom.

"Nè, tôi có lòng tốt đưa cô về. Cô phải cảm ơn tôi cho đàng hoàng chứ." Lom lại sáp vào, vẻ mặt đáng đánh đòn vô cùng, nghiêng mặt, phùng má, hai tay chắp sau lưng, hơi khom người chờ đợi Điều Từ Đồng.

"Được thôi." Điều Từ Đồng cười nhếch môi, ánh mắt tràn đầy tình quái nhìn Lom, cô chậm rãi kề mặt mình sát vào mặt Lom khiến Din phải nín thở trong vài giây vì anh nghĩ rằng cô thật sự muốn hôn lên má của Lom.

Khi anh định kéo cô ra thì nghe được tiếng la khê đầy đau đớn, nhìn lại đã thấy Lom ôm chân nhảy lò cò, "Ôi!"

Điều Từ Đồng cười hả hê nhìn Lom, dám giờ trò với cô, anh ta muốn chết?

Din phì cười ra tiếng, anh cảm thấy Lom đáng bị như vậy.

"Vào phòng đi." Anh nhẹ buông tay Điều Từ Đồng ra, lúc này cô mới biết tay phải của mình vẫn luôn bị Prin nắm. Tiếp theo cô lập tức mở tròn mắt khi Din xoa đầu cô, còn nở nụ cười ôn nhu nữa.

Có phải cô bị hoa mắt rồi không?

"Sau này Ali phải phụ trách giúp tôi cười. Vừa rồi bắt đầu tính." Din xoay người Điều Từ Đồng lại, nói khê vào tai cô xong liền đẩy nhẹ cô về hướng phòng.

Điều Từ Đồng máy móc đi lên cầu thang, hình như tối nay Din có ma lực thì phải, cô hoàn toàn không thể làm trái được lời anh nói.

"Vừa rồi anh nói gì với cô ấy?" Lom nghi hoặc nhìn Din.

"Em không cần biết. Về thôi." Din lạnh nhạt xoay người, nhưng cảm giác có gì đó không đúng nên anh quay đầu lại, bắt gặp Lom hướng về cửa sổ, tay thì chỉ vào má, cười tà.

Theo ánh mắt của Lom, anh thấy Điều Từ Đồng đứng trong phòng nhìn ra đây qua cửa sổ, anh lập tức nắm cổ áo của Lom và lôi đi.

"Nè! Anh làm gì vậy, mau buông em ra!"

"Im ngay! Em định cho công nhân ra đây nhìn em làm trò?"

"Ngộp thở! Xiết cô em rồi! Ấy da!"

Nhìn Lom bị Din lôi đi như thầy giám thị lôi sinh viên nam không nghe lời nửa đêm tới quấy phá ký túc xá nữ, Điều Từ Đồng cười khúc khích. Anh em họ thật có chút đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hóa Ra Anh Là Người Như Vậy

Khác với khí hậu đang dần chuyển sang nóng ở Thái Lan, Đài Loan vẫn có những cơn mưa rào mỗi ngày do ảnh hưởng của bão.

"Boss, đã có tin của phu nhân." Viêm Diệc Luân đang mở cuộc họp với các cổ đông thì Diệp Chính Phong đi vào, nói nhỏ vào tai anh một câu, anh lập tức rời khỏi, chỉ để lại hai chữ.

"Tan họp."

Diệp Chính Phong cười có lỗi nhìn các cổ đông, "Có tin khẩn nên Viêm đông phải đi gấp, các vị thông cảm."

Mặc cho các cổ đông dùng ánh mắt khó hiểu và nghi ngờ bắn về phía mình, Diệp Chính Phong nhanh chóng chuẩn đi. Anh ta không muốn làm bia đỡ đạn cho Viêm Diệc Luân.

"Phu nhân đang ở đâu?" Viêm Diệc Luân vừa về tới văn phòng của mình, đã hỏi ngay người mặc vest đen đang đứng trước bàn làm việc.

"Ồ Thái Lan." Người thanh niên đó cung kính nhưng không siểm nịnh nói, anh ta vừa âm thầm quan sát sắc mặt của Viêm Diệc Luân vừa nói tiếp, "Nhưng chúng tôi không tra ra được phu nhân đang ở nơi nào trên đất Thái."

Nghe xong, Viêm Diệc Luân sắc lạnh nhìn người thanh niên, "Bốn người các cậu đã phé tới mức độ này rồi?"

Tuy rằng giọng nói anh đều đều nhưng lại làm cho người thanh niên nhẹ nuốt nước miếng, ba tên bạn khốn kia, biết chắc boss sẽ thịnh nộ nên đẩy mình vào đây chịu trận.

"Là do phu nhân không di chuyển bằng máy bay khi tới Thái Lan, nên chúng tôi vẫn chưa tra ra được."

"Phải thêm người đi Thái, trong vòng một tuần phải tìm ra phu nhân."

"Thái Lan không nhỏ đâu boss." Người thanh niên khóc không ra nước mắt, họ cũng không phải thần tiên, sao có thể nhanh vậy được.

"Cần bao lâu?" Viêm Diệc Luân kéo kéo cà vạt, kiểm chế con giận.

"Một tháng, thưa boss." Người thanh niên không dám nhìn thẳng vào Viêm Diệc Luân đang ngồi ở ghế sau bàn làm việc.

"Sau một tháng vẫn chưa tìm được phu nhân, các cậu biết nên làm gì rồi đúng không?" Viêm Diệc Luân lấy văn kiện ra xem, nhàn nhạt nói.

"Dạ rõ." Thấy Viêm Diệc Luân phát tay, người thanh niên như được đại xá, lập tức đi ra ngoài. Nhưng còn chuyện khiến anh ta sầu não hơn, nếu sau một tháng không tìm thấy phu nhân thì bốn người họ phải cuốn gói sang nước Áo, xây nhà tuyết cho người ta.

Đúng là khủng bố mà!

Lúc này cửa phòng của Viêm Diệc Luân lại lần nữa được mở ra, Diệp Chính Phong đi vào, muốn nói lại thôi nhìn anh.

"Boss..."

"Cháu pha cho cô chủ hai tách cà phê được không, Chính Phong?"

Hai người theo sau Diệp Chính Phong là một nam một nữ, ăn mặc sang trọng, quý phái vô cùng. Người phụ nữ mỉm cười với Diệp Chính Phong.

Tuy rằng bà ấy nhẹ nhàng nói nhưng Diệp Chính Phong không dám cãi lại, vội vàng gạt đầu rồi đi nhanh ra ngoài.

"Ba mẹ!" Viêm Diệc Luân ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc khi thấy hai người họ xuất hiện ở đây.

"Ba mẹ tới nhà các con, nhưng lại không thấy Đồng Đồng. Chúng ta mới tới đây tìm con." Hai người được Viêm Diệc Luân gọi là ba mẹ này không phải là ông bà Viêm, mà là Diêu Từ Khiêm và Lâm Tịnh Như. Ba mẹ của Diêu Từ Đồng.

Viêm Diệc Luân lập tức đứng lên, đi qua mời hai người ngồi vào sofa, "Sao ba mẹ không báo cho con hay trước?" Anh đã căn dặn người làm không được nói việc Diêu Từ Đồng bỏ nhà đi, ba mẹ anh tới giờ vẫn chưa biết, họ nghĩ rằng cô ra nhà ở ngoại ô nghỉ ngơi một thời gian như lời anh nói.

"Ba mẹ muốn tạo bất ngờ cho Đồng Đồng." Diêu Từ Khiêm lúc này mới lên tiếng, tuy rằng đã hơn bốn mươi nhưng ông vẫn tuấn mỹ như xưa, đây chính là người đàn ông hoàng kim ôn nhu nho nhã trong mắt biết bao phụ nữ.

Lâm Tịnh Như cũng vậy, năm tháng chưa hề để lại dấu vết trên mặt bà, càng tao nhã và cao quý hơn. Diêu Từ Đồng thừa hưởng khí chất từ bà, nhìn bà cứ như phụ nữ hơn ba mươi tuổi.

"Mau gọi Đồng Đồng tới đây, cả nhà chúng ta đi ăn một bữa." Lâm Tịnh Như hỏi thúc Viêm Diệc Luân, cũng nửa năm rồi không gặp con gái, bà nhớ bảo bối của mình vô cùng.

"Vợ con..."

"Luân, chúng ta đi ăn trưa thôi."

Viêm Diệc Luân chỉ vừa đáp lời thì đã bị giọng nói khác cắt ngang kèm theo đó là tiếng mở cửa.

Ba người trong phòng hướng mắt nhìn qua, còn ai khác ngoài Trương Lệ Na?

Mặt của Diêu Từ Khiêm và Lâm Tịnh Như lạnh hẳn đi, "Con gái của Trương Quyền sao lại có thể tự tiện ra vào văn phòng của con?" Lâm Tịnh Như nghiêm khắc nhìn vào Viêm Diệc Luân, bà không biết mối quan hệ giữa hai người họ nhưng bà lại biết Trương Lệ Na.

Gia đình bà không ai thích nhà họ Trương đầy mưu mô và tham lam này.

Trương Lệ Na rất hứng, cô ta đánh mắt nhìn ông bà Diêu, "Thì ra là hai người. Xin chào."

"Cô chào hỏi người lớn không một chút kính trọng như vậy. Xem ra giáo dục của Trương gia chỉ có vậy thôi." Lâm Tịnh Như cười khinh thường, Đồng Đồng của bà như một công chúa cao quý, còn cô ta như kẻ đầu đường xó chợ.

Trương Lệ Na tức giận, "Diêu gia các người cao quý lắm, nhưng con gái lại giữ không được chồng. Giờ không biết cô ta đang lang thang ở đâu hay đi theo đàn ông khác rồi."

"Rầm" Một tiếng, Diêu Từ Khiêm đập tay lên bàn thật mạnh khiến Trương Lệ Na giật mình kinh hãi, cô ta hoảng sợ trước khí thế của ông.

"Con nói rõ ràng cho ba." Diêu Từ Khiêm lãnh khốc nhìn Viêm Diệc Luân, tuy rằng ông không kể nghiệp ba mình nhưng không có nghĩa lúc nào ông cũng ôn hòa được, đặc biệt là có người chạm tới điểm mấu chốt của ông.

"Sao anh không nói họ biết anh và Diêu Từ Đồng đã ly hôn." Trương Lệ Na vẫn không phục, cô ta cho rằng đây là thời cơ tốt để hai nhà Viêm - Diêu cắt đứt hoàn toàn. Như vậy Trương gia cô ta mới có lợi.

"Câm miệng!" Viêm Diệc Luân quát lên, mắt đầy hàn quang nhìn Trương Lệ Na, cô ta lập tức câm miệng.

"Em nghĩ không cần hỏi nhiều nữa, đã quá rõ rồi còn gì." Lâm Tịnh Như đứng lên, nhìn vào Viêm Diệc Luân, "Từ khi con chậm trễ không muốn tổ chức lễ cưới với Đồng Đồng thì mẹ đã nghi ngờ rồi, nhưng con bé yêu con nên mẹ chấp thuận. Còn giờ đây..." Bà liếc nhìn Trương Lệ Na một rồi mới nhìn lại Viêm Diệc Luân, "Nếu con đã chọn đĩa đôi thì mẹ sẽ đòi con gái của mẹ lại. Công chúa của Diêu gia không nên ở gần rác rưởi."

"Ba mẹ!"

Lâm Tịnh Như nắm tay chồng mình đi nhanh ra khỏi văn phòng, mặc cho Viêm Diệc Luân gọi theo ở phía sau.

Diêu Từ Khiêm cũng nóng lòng tìm con gái nên gọi cho Viêm Diệc Lâm, nói một câu, "Cậu dạy con trai thật tốt." Liền cúp máy, hai nhà Viêm - Diêu từ đây bắt đầu có vết nứt.

Lâm Tịnh Như cùng Diêu Từ Khiêm lập tức ngồi phi cơ riêng tới Mỹ gặp Diêu Từ Hưng, nói ông ấy nghe mọi chuyện. Dưới con thịnh nộ, Diêu Từ Hưng rút hết tất cả cổ phần trong các công ty của Viêm thị khiến Viêm Diệc Luân trở tay không kịp, tập đoàn Viêm thị rơi vào hỗn loạn.

Lại thêm chuyện của Diêu Từ Đồng khiến anh bùng phát, nên đã đập vỡ khung kính trong phòng làm việc, Trương Lệ Na cũng có mặt tại đó nên hoảng sợ quá bỏ chạy, cứ như có ma truy đuổi cô ta.

Vì ánh mắt như muốn giết người của anh làm cô ta nhũn cả người, liên tục mấy ngày không dám xuất hiện trước mặt anh. Đây là nói sau

Còn hiện tại, Diệp Chính Phong đang đứng ngoài cửa chờ con giông tố do Viêm Diệc Luân phát ra qua đi.

Bên trong phòng, Viêm Diệc Luân ngồi trên đất, tựa lưng vào tường, xung quanh anh đều là mảnh vỡ của kính.

Anh mờ mịt nhìn ra khung cảnh bên ngoài lỗ hổng bị vỡ, nhớ lại câu nói qua điện thoại vừa rồi của ông nội Diêu Từ Đồng, anh cảm thấy mình như bị bóng tối bao phủ.

"Nếu ta tìm được Đồng Đồng, thì cả đời này cậu đừng mong gặp lại cháu ta."

Diêu Từ Hưng trước giờ chưa từng nói đùa, nếu như anh chậm tay thì sau này Diêu Từ Đồng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời anh.

Nắm chặt bàn tay đang đổ máu, ánh mắt của Viêm Diệc Luân âm trầm tới đáng sợ.

Sinh mệnh của anh và Diêu Từ Đồng đã buộc chặt với nhau từ lâu, nếu có một ngày phải mất đi Diêu Từ Đồng, thì đó là lúc anh chết đi.

Không! Dù có chết anh cũng đi theo Diêu Từ Đồng, không phải cô có thể nhìn thấy hồn ma sao?

Cả đời này cô đừng mong thoát được anh!

Thái Lan - Pak Chong

Nhà Adisuan

"Alo! Xin chào, đây là gia đình Adisuan! Aw! Nam hả con." Bà Supansa và ông Montree vừa ăn sáng xong nên ra phòng khách ngồi uống trà, đúng lúc điện thoại bàn reo lên, ngồi bên cạnh bà Supansa liền nghe máy.

Biết là ai gọi về bà vui mừng ra mặt, liên tục hỏi, "Khỏe không con? À đừng lo con. Lom giờ không sao, vì có người giúp đỡ Lom rồi. Ồ, thế lễ hội mùa nho năm nay thế nào con? Con nhất định phải về đấy, mẹ muốn con về tham dự."

Bà Supansa quay sang ra hiệu với ông Montree, nhỏ giọng nói, "Là Nam gọi."

"Nói với con bé là anh rất nhớ nó." Ông Montree lép nhép môi, chỉ chỉ mình.

Hai vợ chồng này thật đáng yêu, vì sợ con rể ngồi kế bên con gái nên không dám lơ đãng.

"Ba nói ba rất nhớ con đấy." Bà Supansa giúp chuyển lời, nhỏ nhẹ vô cùng.

"Dạ, Nam cũng nhớ ba mẹ ạ. Lễ hội mùa nho con sẽ về." Trong điện thoại vọng ra giọng nói ngọt ngào của Nam, làm bà Supansa cười càng ấm áp.

Con gái bảo bố sắp về, nghĩ tới việc này bà vui sướng khôn cùng.

...

"Chị Đồng Đồng! Hôm nay chị lại bỏ bọn em ở nhà sao?!"

Như thường ngày, gần 8h Điều Từ Đồng ra khỏi phòng, nhưng hôm nay Rak và Yom cùng Tiểu Lạc chạy theo sau níu kéo cô.

Kati khó được dậy sớm một bữa, giờ đang đứng trước cửa nhìn một người ba ma dưới bậc thang.

"Không được, các em phải ở lại đây bảo vệ chị Kati và vườn nho. Thần Thổ Địa vẫn chưa đủ sức đối kháng với ma nữ và chủ nhân của ả." Điều Từ Đồng xoa đầu Rak và Yom, cười nhẹ dỗ dành nhìn Tiểu Lạc.

Ba đứa nhóc mắt húng bữu môi, "Chị đừng làm ở khu nghỉ mát nữa, làm ở vườn nho đi." Rak nắm áo của Điều Từ Đồng, mè nheo.

Điều Từ Đồng dở khóc dở cười, nếu cô làm ở đây thì sẽ cùng Lom payu kia nháo tới gà chó không yên. Hôm nay bà Supansa lại mời cô ghé nhà dùng bữa tối, "Tan làm chị dẫn các em đi chơi." Kati cũng được mời, mà Lom payu cũng ở đó thì bọn nhóc có thể theo cô.

"Được ạ!" Ba đứa nhóc vui vẻ reo lên, như vậy mới chịu dễ yên cho Điều Từ Đồng đi làm.

"Minh đi đây." Phất tay với Kati, Điều Từ Đồng đi tới bãi đỗ xe.

Đến Tararin, không có gì ngạc nhiên khi chỗ đậu xe còn lại duy nhất vẫn là nằm sát bên xe của Din.

Vào văn phòng, Điều Từ Đồng cảm giác có gì đó không đúng, bình thường giờ này không phải mọi người đều tới đông đủ rồi sao?

Nhưng hiện tại cả boss lẫn nhân viên không một bóng người trong văn phòng, là chuyện gì đây?

"Cô Ali!" Có tiếng gọi mình ở phía sau, Điều Từ Đồng xoay người, một cô gái đang cười vui vẻ nhìn cô.

"Cha Arm, mọi người đi đâu hết rồi?" Điều Từ Đồng bước ra ngoài, ôn hòa hỏi.

"Tôi thấy mọi người đều tập trung ở chòi nghỉ mát chỗ hồ bơi lộ thiên." Cha Arm nhiệt tình nói, "Hình như có chuyện gì đó rất vui, cô Ali đi xem thử đi ạ."

"Cám ơn Cha Arm." Điều Từ Đồng cũng rất muốn biết là chuyện gì khiến cho bọn họ bỏ việc có tổ chức từ cơ quan đầu não như vậy, nên gật đầu chào Cha Arm liền đi ra chòi nghỉ mát chuyên dụng của Din.

Cô vừa đi khỏi, Cha Arm nhìn tới nhìn lui một lát liền vào văn phòng, cô ta lên thẳng phòng làm việc của Din. Tìm kiếm tứ tung, từ bàn làm việc tới tủ để văn kiện, sau đó là máy tính bàn.

Cha Arm nghĩ rằng mọi người đang nói chuyện vui vẻ, chắc hẳn rất lâu mới quay về, cô ta có nhiều thời gian hơn.

Bên kia, khi gần tới nơi Điều Từ Đồng đã nghe được tiếng nói chuyện rôm rả, còn cười rất lớn.

"Cô Ali tới rồi!" Trong chòi nghỉ mát, Bualoy chột nhìn qua thấy Điều Từ Đồng, chị ta lập tức vẫy vẫy tay với cô.

Không khí tung bừng vừa rồi trở nên im bật, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía này khiến Điều Từ Đồng cảm giác mình như người phá đám.

Chính mình lựa chọn qua đây là đúng hay sai?

"Cô Ali mau sang đây ngồi đi ạ." Pudsa và Rarin chạy lại, lôi kéo Điều Từ Đồng vào chòi khiến cô không thể quay người bỏ đi.

Lúc này cô mới có thể nhìn rõ những người có mặt tại đây, Nita và Bualoy ngồi ở bàn nhỏ được kê bên tay phải, trên bàn còn có hai đĩa bánh ăn dở, chắc là của Rarin và Pudsa.

Ở ghế gỗ giả sofa, Din ngồi ở giữa, bên tay trái anh là Fai, bên tay phải là Lom đang ngồi trên tay gác của ghế.

Còn một người nữa hiện diện ở đây, đang ngồi ở ghế bành nhỏ, đối diện người đó là Nathee. Khi Điều Từ Đồng và người đó chạm mắt nhau, cô và anh đều giật mình vì bất ngờ.

"Sao anh (cô) lại ở đây?!" Cả hai cùng lúc hỏi nhau, sau đó cùng bật cười khiến cho mọi người khó hiểu nhìn nhau rồi lại nhìn hai người.

"Em quen cô Ali sao?" Din nhẹ nhún mi, nhìn qua thanh niên vừa rồi cười với Điều Từ Đồng.

Người đó đứng lên, đi tới gần bên Điều Từ Đồng, "Em tưởng Ali mà Bualoy bọn họ nói tới là ai, hóa ra là cô ấy. Đây là học muội của em ở Pháp."

"Cô học chung ngành với Fon à?" Lom đang nghiêng người ngồi lười biếng, nghe vậy ngồi thẳng dậy, ngạc nhiên nhìn Điều Từ Đồng.

Cô không trả lời Lom mà khó hiểu đảo mắt nhìn qua người bên cạnh, "Anh là Fon?" Người đó mỉm cười nhẹ gật đầu khiến cô càng giật mình hơn. Fon, cậu chủ thứ tư của gia tộc Adisuan.

Hôm qua khi nhìn anh trong ảnh, khác một trời một vực như bây giờ nên khó trách cô không thể nhận ra.

"Tôi thấy hình cả gia đình anh, nhưng lúc đó..."

"Khi đó tôi đeo kính cận, giờ mắt tôi bình thường rồi." Fon cười khẽ giải thích.

Đâu chỉ là kính cận thôi đâu, mà mái tóc như nắm rom muốn che hết nửa khuôn mặt của anh làm cô không tài nào nhận ra.

Hiện tại anh không đeo kính, tóc cắt tỉa gọn gàng kiểu các chàng trai Hàn đang thịnh hành, màu tóc vàng kim óng ánh kết hợp với gương mặt hoàn hảo, ngũ quan tinh xảo như ngọc, từng đường nét như được phát họa không một chút tỳ vết.

Đây thật sự là thiên thần của nhà Adisuan, đúng như lời Bualoy từng nói.

Trước kia gặp Fon ở Pháp, cô cũng từng choáng ngợp trước vẻ đẹp của anh. Nếu không phải trong tim sớm đã yêu Viêm Diệc Luân thì có thể cô đã bị Fon mê hoặc rồi.

Fon không chỉ có vẻ ngoài hoàn hảo mà nhân cách cả con người anh đều tốt. Nói chuyện hòa nhã với tất cả mọi người, rất thích giúp đỡ người khác, được các sinh viên trong trường gọi là hoàng tử mặt trời.

"Sao cô Ali lại ở đây?" Fon để Diêu Từ Đồng ngồi vào ghế của mình, còn anh đi sang ngồi chung với ba anh trai.

Bốn công tử của gia tộc Adisuan hội tụ một chỗ, người người đều tuấn mỹ hơn người, nơi họ ngồi giống như phát ra hào quang, thật khiến người ta lóa cả mắt.

"Tôi tới đây du lịch, sau đó bị anh trai anh bắt làm nô bộc." Diêu Từ Đồng cười nhẹ, nói đùa với Fon. Khi ở Pháp cô và anh, còn có Kati thường xuyên đi chung với nhau, từ sinh hoạt ngoại khóa cho tới picnic, nếu không so tuổi tác thì có thể xem như bạn thân.

Fon nghe vậy thì nhìn qua Din, "Anh để Ali làm thư ký cho anh thì thật phí phạm nhân tài. Anh có biết người đoạt giải nhất cuộc thi thiết kế trẻ ở Pháp năm trước là ai không?"

"Là cô Ali đúng không?" Fai nường mi, trong mắt anh chợt lóe qua nhanh một tia sáng tinh quái.

Giờ thì có liên quan tới cả Fon, xem ra cô Ali thật sự có duyên với gia đình anh.

Cũng không biết là chị dâu hay em dâu đây, vì anh nhận thấy khi Fon nhìn cô rất khác lạ. Khác xa với người đàn ông khác, ví dụ như Nathee. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt thân thiện và tôn trọng, không có gì khác hơn.

"Đúng vậy. Vì cô ấy về nước nên năm nay em mới đoạt giải." Fon vẫn chưa hết bất ngờ khi gặp được Diêu Từ Đồng ở đây, cứ nghĩ suốt đời này anh sẽ không thể thấy cô nữa. Vì anh không có can đảm liên lạc với cô, sau ngày...

"Cô Ali thật là tài giỏi ă!"

"Đúng đó. Không những xinh đẹp như thiên thần mà còn giỏi giang như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ mà!"

"Ôi, nếu không phải Pud...không phải Pudsa đã có người yêu thì Pudsa yêu cô Ali mất rồi ă."

Buloy, Rarin và Pudsa mỗi người một câu, không ngừng khen ngợi Diêu Từ Đồng. Pudsa thậm chí xem chút đã tiết lộ chuyện mình là gay, may cho anh ta dừng lại kịp lúc, nếu không thì khó thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Din rồi.

Nita cười gượng gạo khi Bualoy quay sang hỏi mình, "Phải vậy không Nita?"

"Đúng vậy." Cô ta có chút không được tự nhiên đáp.

"Tôi không ngờ cô Ali là thiết kế sư đó ă." Nathee rót trà chanh dây cho Diêu Từ Đồng, cười ôn hòa. Anh ta nghĩ rằng cô sẽ học kinh doanh để kế nghiệp gia đình, vì ngôn ngữ nước ngoài của cô quá giỏi. Thông thạo vô cùng.

"Tôi không thích vất óc suy nghĩ quá." Đây là lý do cô không chọn thừa kế gia nghiệp của ông nội.

Diêu Từ Đồng mỉm cười nhìn qua Fon, "Năm ngoái là do anh nhường tôi." Cô không phải đang nói lời khách sáo mà là sự thật, tài năng của Fon so với cô chỉ có hơn chứ không kém.

Năm ngoái do cứu cô nên tay phải của Fon bị thương, chỉ cách ngày thi có hai tuần nhưng vết thương phải mất một tháng mới khỏi hẳn, khiến anh không thể chuẩn bị cho cuộc thi phải rút lui.

Tai nạn lần đó...vẫn chưa tra ra được rõ ràng, nên cô còn để trong lòng, lúc nào cũng nghĩ tới.

"Cô ta mà giỏi hơn em? Anh không tin." Lom liếc mắt nhìn Diêu Tử Đồng, cười nhếch môi, hừ lạnh.

Anh vẫn còn ghi hận cô chuyện tối qua, thù mới hận cũ, nợ chồng nợ.

Không biết đôi oan gia này càng lúc càng ghét nhau hay ngược lại, ghét tới mức tận cùng là yêu?

Diêu Tử Đồng mắt hứng nhìn Lom, anh ta không kiếm chuyện với cô có phải sẽ ăn ngủ không yên?

"Lần này anh về nước luôn sao, Rain?" Diêu Tử Đồng không thêm đề ý tới Lom, nhìn qua hỏi Fon. Rain là tên Fon dùng khi du học ở Pháp, đó cũng là một lý do khiến cô không nghĩ anh là Fon.

"Phải. Tôi về đây mở công ty thiết kế riêng." Mẹ anh không muốn anh tiếp tục ở nước ngoài nữa, nên anh đành chiều ý mẹ. Nhưng giờ đây anh không còn miễn cưỡng nữa mà hoàn toàn tình nguyện, vì cô ấy cũng ở đây.

"Em để cô Ali làm cho em đi." Fai nghiêm túc đề nghị, nhưng không ai biết được trong đầu anh đang dự tính gì.

Người như Fai, càng tỏ ra nghiêm túc thì càng nguy hiểm. Phải đề phòng.

Ở nhà Adisuan, phải phòng cháy, phòng trộm, phòng cả Fai.

"Cái gì cũng phải phân biệt trước sau. Ali là thư ký của anh, em quên rồi sao Fai?" Din liếc mắt nhìn Fai, ý tứ cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

Fai nhún vai, tỏ vẻ vô tội, "Em chỉ nói vậy thôi." Anh mà không phải cô ý thì ngày đêm đổi ngược lại.

"Được rồi. Các em về nhà đi, anh phải làm việc." Din ra lệnh đuổi khách, anh không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi. Fon là bạn học của Ali, nếu như Fon mời, anh không chắc Ali sẽ từ chối.

Vì vậy không đuổi "khách" lúc này thì chờ lúc nào?

"Em nhanh về với mẹ đi." Din nhìn vào Fon nói, khi Fai và Lom đi đón Fon đã đến thẳng khu nghỉ mát của anh, mẹ vẫn chưa hay Fon về nước. Bọn anh cùng che giấu cũng chỉ muốn tạo bất ngờ cho mẹ.

"Cô Ali làm việc tới mấy giờ?" Fon gật đầu với Din xong thì quay qua nhìn Diêu Tử Đồng.

"9 giờ. Tối nay cô ăn sẽ tới nhà chúng ta dùng bữa tối, giờ thì giải tán được rồi. Cô Ali theo tôi. Tôi có việc giao cho cô." Diêu Tử Đồng chưa kịp trả lời, Din đã đứng lên, vượt qua mặt Fon và Fai, nắm lấy tay của cô, dẫn cô rời khỏi chòi nghỉ mát. Mặc cho cô không ngừng xoay người lại, vẫy tay chào Fon, còn cười vô cùng tươi với anh.

Cô không phát hiện ra mặt của Din đã chuyển đen, có xu hướng phát triển thành cơn bão đầy cuồng phong.

Lom, Fai và Fon ngó người nhìn theo. Đây là lần đầu tiên họ thấy Din hành động...có thể nói là ngang ngược như vậy.

"Các cậu chủ không cần ngạc nhiên đâu ạ. Đây là chuyện diễn ra thường ngày ở đây." Rarin cười tủm tỉm nói.

"Đúng ạ. Boss lúc nào cũng muốn nắm tay cô Ali kéo đi, như hình với bóng vậy đó." Buloy và Pudsa che miệng cười, lời của Bualoy khiến ba người kia nhìn đăm đăm theo bóng dáng Din.

Hóa ra anh là người như vậy sao Din?

Anh như vậy là đắc tội người ta lắm đấy!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hắc Thiên Sứ Của Riêng Em

"Có chuyện gì cần giao cho tôi?" Diêu Tử Đồng theo Din về văn phòng, nhóm người Bualoy vẫn còn ở chòi nghỉ mát nên hiện tại chỉ có cô và anh. Cô nghỉ hoặc nhìn anh hỏi.

"Suyt!" Bỗng nhiên Din để ngón trỏ trên môi, ra hiệu với cô. Anh vẫn nắm lấy tay cô, hai người chậm rãi và nhẹ nhàng đi lên phòng làm việc của anh.

Ánh mắt lúc này của Din vô cùng sắc bén, vì vừa rồi anh nghe được trên này có tiếng động, rất nhỏ nhưng vẫn không thoát được tai anh.

Khi Din đưa tay tới tay cầm thì cửa phòng anh đã được mở ra, gương mặt anh trở nên lạnh liệt khi thấy người đang đứng bên trong lúc này, "Cô làm gì ở đây? Ai cho cô tự tiện vào phòng làm việc của tôi?"

Người kia không ai khác là Cha Arm, cô ta e dè nhìn Din, "Tôi đem danh sách Nita nhờ tôi để trên bàn làm việc cho anh." Vì Din về nhanh quá nên cô ta không kịp thời rời khỏi, đành giả vờ mình vừa vào đây để Din không nghi ngờ.

Din và Điều Từ Đồng bước vào phòng, anh đưa mắt nhìn hướng bàn, trên đó thật sự có một văn kiện.

"Công việc của cô là dọn phòng, từ khi nào cô trở thành thư ký cho Nita?" Din vẫn không tin tưởng Cha Arm, tiếp tục truy hỏi. Anh từng dặn qua Nita, tuyệt đối không được để Cha Arm chạm vào bất kỳ giấy tờ nào của Tararin, không ngờ Nita lại làm trái ý anh.

Điều Từ Đồng không hiểu sao Din lại quá khắt khe với Cha Arm như vậy, cô đi sang lấy văn kiện kia xem, là danh sách những người sẽ tới đây nghỉ mát, tham quan vườn nho và nông trại.

Cũng không quan trọng gì.

"Chắc vừa rồi Nita bận sắp xếp cho khách nên mới nhờ Cha Arm." Điều Từ Đồng nói đỡ cho Cha Arm, tuy rằng cô gái này có chút gì đó bí ẩn nhưng cô ta không phải người xấu. Giác quan của cô vẫn rất chuẩn, chỉ không linh nghiệm với một người...

Cha Arm cảm kích nhìn Điều Từ Đồng, sâu trong ánh mắt có gì đó rất lạ, khi Din nhìn qua cô ta lập tức cúi thấp đầu.

"Cô ra ngoài đi, lần sau không có lệnh của tôi thì không được phép vào đây." Din lạnh nhạt nói, đây là lần đầu tiên lửa giận của anh được dập tắt dễ dàng như vậy.

Xem ra công của Điều Từ Đồng rất lớn.

Nếu không thì lát nữa người bị phạt nặng nhất là Cha Arm và Nita, sau đó Bualoy, Rarin và Pudsa đều bị vạ lây, còn Nathee nằm cũng sẽ trúng đạn.

Đây chính là điểm khủng bố của Din.

Cha Arm cúi đầu chào Din, mỉm cười với Điều Từ Đồng rồi đi ra ngoài, cô ta không biết mình nên vui hay nên buồn đây. Thử cân tim vẫn không gặp, lại mang ơn Điều Từ Đồng lần nữa càng khiến tâm trạng cô ta nặng nề hơn.

"Sắp tới nhà chúng tôi sẽ có hai sự kiện lớn, tôi muốn cô giúp đỡ." Din ra hiệu Điều Từ Đồng ngồi trên sofa, cách anh một chút.

"Sự kiện gì?" Điều Từ Đồng hiếu kỳ, việc công mà Din nói hóa ra lại thành việc tư. Chẳng liên quan tới Tararin.

"Cuộc đua ATV và lễ hội mùa nho." Din thân thiện nhìn Điều Từ Đồng, nhưng ánh mắt như đang chờ đợi. Quả nhiên...

"ATV là xe địa hình All Terrain Vehicle?" Điều Từ Đồng khẳng định hỏi, cô chỉ ngạc nhiên vì không ngờ nông trại cũng tổ chức thi cái này.

"Đúng vậy. Mỗi năm các nông trại ở đây đều tham gia giải đua ATV do huyện tài trợ."

"Còn lễ hội mùa nho, cùng lúc tổ chức sao?"

"Không. Giải đua ATV diễn ra trước một ngày. Tức là năm ngày nữa, nên thời gian này Lom rất bận." Nghe Din nói xong, Điều Từ Đồng nhẹ nhéo mắt nhìn anh. Hình như cô nghe ra được cái gì đó, có phải anh đang ngầm nhắc cô đừng "quậy" Lom?

"Tôi chỉ muốn cứu mạng anh ta." Điều Từ Đồng bĩu môi, lúc trước vì lòng tốt mới lo chuyện của Lom payu. Giờ thì không thể không lo, vì cô Supansa đã nhờ vả, cô không thể bỏ mặc.

"Đợi qua lễ hội đi. Năm nay Lom muốn tham gia lấy giải thưởng rượu vang, nên sẽ không màng tất cả." Din nhìn Điều Từ Đồng với ánh mắt mang ý cười, hình như cô không còn xa cách với anh nữa. Đôi khi sẽ lộ rõ tính khí với anh, như hiện tại đây, có một chút dỗi rồi.

"Được thôi, tạm thời tha cho anh ta." Điều Từ Đồng miễn cưỡng nói làm Din nhẹ bật cười,

"Hôm nay tôi chọc anh cười rồi nhé." Điều Từ Đồng lập tức lên tiếng khi Din chưa kịp thu lại nụ cười. Sau đó cả hai cùng lúc cương mặt, nhẹ gạt mình.

Din không ngờ cô lại để tâm lời anh nói vào tới qua, còn Điều Từ Đồng lại không ngờ mình thật sự làm theo lời Din nói.

"Tôi...ra ngoài làm việc." Điều Từ Đồng đứng lên, có chút lúng túng nói xong liền đi nhanh ra ngoài khi Din chưa kịp gọi cô lại.

Din nhìn theo bóng lưng cô vài giây, sau đó anh chuyển mắt sang hướng đối diện sofa, khoe môi nhẹ giờ lên, ánh mắt thần bí khó lường.

Bên ngoài, Điều Từ Đồng vỗ vỗ nhẹ mặt mình, định thần lại.

Nhất định là ảo giác, sao cô có thể nhanh động tâm với người khác được?

Chắc hẳn là do cô chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác phải nhiều, giống như Prin. Anh cũng làm cô hơi lung lay tâm thần, nhưng giờ không phải chính mình đã ổn rồi sao?

Vì vậy không có chuyện gì xảy ra cả!

Gật đầu một cái, Diêu Từ Đồng yên tâm xuống dưới lầu, nhưng mới vừa tới chân cầu thang cô liền khê kêu, "A!"

"Chuyện gì vậy cô Ali?" Lúc này Rarin, Bualoy và Pudsa đã trở lại, họ đang làm việc thì bị giật mình bởi tiếng la của cô.

"Bàn làm việc của tôi đâu?" Diêu Từ Đồng chỉ tay về hướng gần cửa, nơi đó vốn là chỗ cô ngồi, nay lại trống rỗng.

Chẳng lẽ Tararin có trộm?

Nhưng sao mọi người vào đây lại không phát hiện ra?

Vừa rồi cô bị Din kéo đi, sau đó lại vì Din nghỉ ngơi có người lạ đột nhập nên cô không chú ý.

"À, thì ra là chuyện này." Pudsa nhẹ nhàng thở ra, anh ta vỗ vỗ ngực, "Cô Ali làm tôi hết hồn, cứ ngỡ cô bị gì. Như vậy thì boss sẽ giết chúng tôi." Pudsa ái muội nhìn Diêu Từ Đồng khiến trên trán cô xuất hiện ba vạch đen.

Lúc nào họ cũng nghĩ rằng cô và Din có gì, giờ thêm cả gia đình anh. Cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, ngược lại càng bôi càng đen.

"Cô Ali không cần ngồi ở đây nữa ạ." Boss thật nhanh tay, sáng nay vừa tới liền bắt Pudsa và Pon dọn bàn làm việc của cô Ali lên phòng mình, đây chính là tuyên bố chủ quyền rồi còn gì.

"Tại sao?" Diêu Từ Đồng kinh ngạc nhìn qua Rarin, đây là văn phòng, cô không ngồi ở đây thì ngồi đâu?

"Giờ cô Ali sẽ ngồi trong phòng làm việc của boss ạ." Bualoy cười tủm tỉm, cứ như chị ta vừa được thăng chức không bằng.

Diêu Từ Đồng nhẹ nhúm mi, vừa rồi...hình như cô thấy có gì đó ở đối diện sofa nhưng lại không thời gian nhìn kỹ.

Diêu Từ Đồng lập tức chạy ngược lên lại, không gõ cửa đã mở nhanh ra, khiến Din đang xem văn kiện liền ngẩng đầu nhìn. Anh định nổi bão nhưng thấy là cô thì sắc mặt liền dịu đi.

"Sao lại đem bàn làm việc của tôi lên đây?" Diêu Từ Đồng nhìn một lượt bàn mình, sắp xếp y như cũ, một cây viết cũng không đặt sai, chỉ sai ở chỗ nó "cư ngụ".

"Từ hôm nay cô cứ ngồi ở đây." Din lạnh nhạt nói, sau đó cúi đầu xem văn kiện, biết cô sẽ phản bác nên anh nói thêm, "Thư ký nên ở gần CEO mọi lúc mọi nơi không phải sao? Tôi không muốn khi cần phải gọi điện thoại hay xuống lầu tìm cô."

Diêu Từ Đồng không còn gì để nói, có chút nhụt chí đi về phía bàn làm việc và ngồi xuống.

Tiếp theo liền dùng ánh mắt hình viên đạn bắn về phía Din, vừa rồi sao anh ta không nói sớm, để chính mình xuống lầu sau đó lại đi lên?!

"Là do cô đi nhanh quá, tôi gọi không kịp." Din như có con mắt xem thấu nội tâm, anh không cần nhìn cũng biết cô đang nghĩ gì.

Diêu Từ Đồng giật mình, ngạc nhiên vô cùng. Anh ta biết thuật độc tâm sao?

"Cô giúp tôi đánh văn kiện đó lại bằng tiếng Pháp." Lúc này Din mới hướng mắt về phía Diêu Từ Đồng, hay nói đúng hơn là văn kiện nằm trên bàn làm việc của cô.

Diêu Từ Đồng lật ra xem, là giới thiệu về Tararin và những cảnh đẹp quanh đây.

"Không hỏi tôi lý do?" Diêu Từ Đồng chưa kịp hỏi, Din lại lần nữa đoán được.

Cô nhìn anh, chờ đợi câu trả lời, "Trong lễ hội mùa nho năm nay, sẽ có người trong đại sứ quán Pháp ghé thăm. Tôi muốn họ biết thêm về Tararin chúng ta." Din không nhanh không chậm nói.

Diêu Từ Đồng nhẹ gật đầu, sau đó im lặng làm việc, trong phòng chỉ vang lên tiếng đánh bàn phím và tiếng lật giấy. Nếu như có người vào đây lúc này, nhất định sẽ khen Diêu Từ Đồng và Din đẹp đôi, phu xướng phụ tùy, vì quang cảnh ấm áp và yên bình biết bao.

Nước Mỹ - New York

Tên chính thức City of New York, là thành phố đông dân nhất tại Hoa Kỳ và trung tâm của Vùng đô thị New York, một trong những vùng đô thị đông dân nhất trên thế giới. Với vai trò là một thành phố toàn cầu tiên phong, New York có một tầm ảnh hưởng mạnh mẽ đối với thương mại, tài chính, văn

hóa, thời trang và giải trí toàn cầu. Là nơi Liên Hiệp Quốc đặt tổng hành dinh nên nó cũng là một trung tâm quan trọng về các vấn đề quốc tế. Thành phố thường được gọi là New York City để phân biệt với tiểu bang New York.

Nếu các thành phố khác trên thế giới có mọi hoạt động gần như dừng lại sau 24h thì ở New York lại hoàn toàn khác. Ánh sáng rực rỡ, âm thanh náo nhiệt và đường phố đông đúc người qua lại là những gì mà du khách thường thấy khi dạo chơi ở New York vào một buổi đêm bất kì. Có lẽ vì thế mà nơi đây được mệnh danh là thành phố không bao giờ ngủ.

Cả New York, khi đêm xuống giống như một bầu trời đầy sao và đa sắc màu, ánh sáng lấp lánh của các ngọn đèn như xuyên thủng màn đêm. Không gian thật náo nhiệt và sống động. Các phương tiện công cộng như xe bus, taxi... chạy suốt đêm, do đó bạn sẽ chẳng phải lo lắng khi không có xe về nhà.

Đường phố lúc này đông cũng chẳng kém gì so với lúc bình minh vì buổi đêm là lúc các cư dân của thành phố có dịp thành thoi thư giãn sau một ngày làm việc, học tập căng thẳng. Nếu bạn tới quảng trường Thời Đại, bạn sẽ càng thấy rõ hơn khung cảnh kỳ diệu ấy.

Có thể nói, Quảng trường Thời Đại là nơi gặp gỡ đầu đêm suốt sáng không biết chán của những người yêu thích New York. Ngay tại Quảng trường này, bạn sẽ bắt gặp biểu tượng Nữ Thần Tự Do ở khắp nơi. Chúng xuất hiện để thu hút khách và các biểu tượng Nữ Thần Tự Do này cũng luôn được các du khách chào đón. Vì quá nhộn nhịp nên an ninh của nơi này cũng được cảnh sát New York theo dõi nghiêm ngặt, bởi vậy du khách hoàn toàn được tự do tận hưởng một New York về đêm mà không lo lắng nhiều về an ninh.

Và vào thời điểm này, bạn cũng sẽ được chiêm ngưỡng Tòa Thị Chính của khu Rockefeller Center. Nếu ban ngày nó uy nghi và vững chãi bao nhiêu thì ban đêm, nó lại càng sang trọng và hùng vĩ bấy nhiêu.

Còn chưa kể đến nhưng khách sạn cao cấp nằm gần Tòa Thị Chính, điển hình như The New Yorker, A Wyndham Hotel, The Gregory Hotel, Crowne Plaza Times Square, The Iroquois New York Hotel, The Star New York...

Trong dòng xe đông đúc trên đường dưới ánh đèn rực rỡ, một chiếc Lamborghini Aventador Stretch Limo màu cam vô cùng bắt mắt đỗ lại trước khách sạn cao cấp The Star New York.

Đầu tiên là đôi giày đen bóng, sau đó là đôi chân dài, một dáng người cao lớn vô cùng cân đối hoàn hảo xuất hiện. Người đó kéo lại áo khoác vest, bỏ một tay vào túi quần, chậm rãi đi vào khách sạn. Để lại biết bao nhiêu đôi mắt say mê ngây dại nhìn theo, vì họ bị khí chất tao nhã nhưng không mất bá khí của anh thu hút. Chưa nói tới gương mặt vô cùng mê người kia.

"Chào thiếu gia!" Người trong khách sạn bao gồm quản lý, tiếp tân, các nhân viên có mặt trong sảnh lập tức dừng lại công việc, đồng loạt cúi đầu.

"Ba mẹ tôi tới đây bao lâu rồi?" Người thanh niên đi thẳng về hướng thang máy chuyên dụng của chủ tịch, thản nhiên hỏi quản lý vẫn luôn theo sau mình. Chất giọng đầy từ tính nhưng vô cùng trầm, không kém phần mỉa mai. Nếu ở đây có người mắc bệnh âm không, thì người đó sẽ phải thét chói tai vì bị mê hoặc.

"Vừa tới không lâu ạ." Quản lý cung kính đáp lại bằng tiếng Anh như người thanh niên, không dám đứng gần anh nên anh ta đứng nép vào góc thang máy.

"Chỉ có ba mẹ tôi, không có ai khác?" Người thanh niên nhẹ nhếch đuôi chân mày.

"Đúng ạ." Nghe quản lý nói xong, trong mắt người thanh niên xẹt qua nhanh một tia sáng khác thường, sau đó anh im lặng không hỏi gì thêm.

Khi thang máy mở ra, cũng là tới nơi cao nhất của khách sạn, cả tầng trên đây chỉ có một phòng duy nhất, nơi ở của Chủ tịch.

Từ cách trang trí cho tới nội thất đều là thượng trong thượng đẳng, giữa phong cách cổ điển và hiện đại.

Người thanh niên đưa mắt nhìn về hướng phòng khách rộng lớn, xung quanh chỉ là khung kính, anh liền cười nhẹ khi tầm mắt ba người ngồi đó hướng về anh.

"Ông nội! Ba mẹ!" Anh cúi đầu chào, vô cùng kính trọng.

"Ngồi đi con." Người phụ nữ dịu dàng nói.

Anh vừa ngồi vào ghế sofa đơn bên tay phải, người đàn ông trông khoảng hơn năm mươi tuổi đã mở miệng, "Ta gọi con tới đây là có chuyện giao cho con." Tuy rằng tóc đã hoa râm nhưng giọng nói ông vẫn đầy uy lực, hai mắt hữu thần, khí thế uy nghiêm.

"Chuyện gì thưa ông?" Người thanh niên không chút ngạc nhiên hay hiếu kỳ, giống như không có gì khơi dậy hứng thú của anh hay làm anh lo lắng.

"Đồng Đồng mất tích rồi."

Nhưng một câu nói của người đàn ông vẫn đứng dựa lưng vào khung kính làm anh biến sắc ngay lập tức, anh gấp gấp hỏi, "Đồng Đồng mất tích khi nào ạ?"

"Con bình tĩnh nghe mẹ nói." Người phụ nữ nhẹ vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm của người thanh niên, mềm nhẹ lên tiếng.

Giờ đây không cần nói thì mọi người cũng biết những người này là ai rồi đúng không?

Đúng vậy, người đàn ông đứng dựa vào khung kính là Điều Tử Khiêm, còn hai người kia là Lâm Tịnh Như và ông nội của Điều Tử Đồng, Điều Tử Hưng. Người có thể làm lung lay cả thương trường trong và ngoài nước.

Còn người thanh niên có gương mặt như điêu khắc, ngũ quan hoàn hảo lạnh liệt hơn cả hàn băng với đôi mắt đầy bá khí như liệt ưng này chính là Thuần Vu Triệt. Con nuôi của Điều gia.

Anh được Điều Tử Hưng mang về khi Điều Tử Đồng được năm tuổi, tức là một năm sau khi cô gặp gỡ Viêm Diệc Luân.

Điều Tử Đồng chỉ lo chạy theo Viêm Diệc Luân, còn Thuần Vu Triệt chính là thiên sứ...Không, phải gọi anh là Hắc thiên sứ của riêng Điều Tử Đồng. Âm thầm bảo vệ, chăm sóc và lo lắng cho cô.

Tất cả những thứ Điều Tử Hưng cho anh, bắt anh học, bắt anh trải nghiệm đều có một mục đích duy nhất, vì Điều Tử Đồng.

Có thể nói anh vì Điều Tử Đồng mà tồn tại.

Nhưng Thuần Vu Triệt không hề than vãn hay oán hận, ngược lại anh cảm thấy nhân sinh mình rất may mắn khi cho anh cơ hội gặp được Điều Tử Đồng.

Sau khi nghe xong lời Lâm Tịnh Như kể lại, gương mặt vốn đã lạnh của Thuần Vu Triệt càng nhiễm đầy hàn khí, bạc môi mím chặt.

Viêm Diệc Luân!

Nếu không phải vì Đồng Đồng, tôi đã sớm lấy mạng cậu.

Trương Lệ Na?

Hai tay tôi đã sớm nhuộm đầy máu tươi, không ngoại trừ phụ nữ. Tôi không ngại nhuộm thêm máu của cô.

"Con sẽ tới Thái Lan tìm Đồng Đồng." Thuần Vu Triệt đứng lên, lễ phép cúi đầu chào ba người Điều Tử Hưng bọn họ.

"Không cần bắt Đồng Đồng về, con ở bên cạnh bảo vệ con bé là được." Điều Tử Hưng dặn dò, cháu gái bảo bối của ông nểm đủ thiết thòi khi ở bên cạnh Viêm Diệc Luân. Ông luôn mất ngủ mất ngủ vì Đồng Đồng cầu xin để con bé tự chọn con đường mình phải đi, nhưng lúc này thì không.

Ông sẽ không để Viêm Diệc Luân gặp lại Đồng Đồng.

"Con biết rồi, thưa ông!" Thuần Vu Triệt xoay người ra ngoài, anh cài lại nút áo khoác, sắc mặt như thường, nhưng quản lý đứng chờ bên ngoài vừa nhìn thấy thân ảnh cao lớn của anh xuất hiện đã lập tức lo sợ nép sang một bên. Giống như anh là mãnh thú không bằng, không. Anh còn hơn cả mãnh thú.

Tuy rằng sắc mặt bình thường nhưng đây chính là dấu hiệu bất thường của thiếu gia. Vì vậy anh ta không dám tới gần.

Đôi mắt như liệt ưng của thiếu gia tuy không hề gọn sáng nhưng ẩn sâu bên dưới là sóng ngầm, thần sắc như thường nhưng bên dưới mặt băng ngàn năm đó chính là sóng thần chờ bùng nổ, cuốn đi hết tất cả.

Mọi người chỉ nhìn ánh sáng hào quang do thiếu gia phát ra nhưng không hề biết thiếu gia chính là đại diện của bóng đêm tà ác và quỷ dị, âm lãnh, thị huyết, sẵn sàng cắn nuốt bất kỳ ai chạm vào.

Nếu không thiếu gia cũng không được hắc bạch lưỡng đạo gọi là Quỷ vương – Dạ Lang.

Nhưng Quỷ vương này lại chính là Hắc thiên sứ của riêng một người, và người đó chính là điểm trí mạng của anh.

Duy Ảnh: Mình chưa đi qua New York nhưng lại có thể viết được sống động như thật vậy chỉ vì mình xem các bài giới thiệu về New York trên mạng, mượn dùng để mọi người biết rõ hơn về New York. Khách sạn The Star New York là do mình nghĩ ra, hoàn toàn không có ở New York đâu nhé!
(๑≡▽≡๑)

Ảnh hỏi một chút nhé, tới hôm nay mọi người không có gì thắc mắc về truyện đề hỏi Ảnh sao? (≡`~`≡)

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Uống Rượu Phong Ba

Pak Chong - Thái lan

Nhà Adisuan

Đúng 7 giờ tối, Diêu Từ Đồng có mặt tại nhà Adisuan, đi cùng cô còn có Kati, Tiểu Lạc, Rak và Yom. Tức nhiên là ngoài cô và Kati ra thì không ai nhìn thấy sự hiện diện của ba đứa nhóc rồi.

Không khí hôm nay còn vui vẻ tung bừng hơn hôm trước, có rất nhiều nữ giúp việc cứ lúp lỏ nhìn vào phòng khách, sau đó che miệng cười thẹn thùng, còn liếc mắt đưa tình.

Đưa tình? Diêu Từ Đồng nhìn vào bốn cậu chủ điển trai với dung mạo hơn người của nhà Adisuan, quả thật họ đủ cân lượng khiến các cô si mê, ngay cả người giúp việc già cũng không ngoại lệ.

"Chào cô chú!" Diêu Từ Đồng và Kati cùng lúc vái bà Supansa và ông Montree, "Đây là bạn cháu, Kati ạ." Diêu Từ Đồng mỉm cười giới thiệu.

Bà Supansa dịu dàng nhìn Kati, gật đầu, "Cũng là một cô bé xinh đẹp." Sau đó bà tiến lên, nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng, vỗ nhẹ, "Hôm nay cô có nấu món con thích." Bà từng hỏi cô thích ăn gì, nên đặc biệt nấu theo khẩu vị của cô, dù cho hôm nay con trai bảo bối của bà về nước, bà cũng không thiên vị Fon.

"Cảm ơn cô ạ." Thấy hai người hổ động, Kati cười như không cười, thật có tướng mẹ chồng nàng dâu. Nhà Adisuan đều là cực phẩm, mình nên khuyên Ali "thâu" ai đây?

Ông Montree cười liếc mắt nhìn, Ôi! Mới có gặp nhau hai lần mà vợ ông đính ninh Ali sẽ làm con dâu rồi. Ở Pak Chong này cô gái tốt rất nhiều nhưng vợ ông vẫn không chấm được ai. Điển hình như Ajijima Posawat, là một cô gái có thể đảm đương tất cả nhưng vợ ông cũng không ưng ý.

Cô bé xinh xắn như Ali lại được chọn, vậy coi như là duyên phận rồi.

Fai đẩy nhẹ khuỷu tay vào người Din, nhướn mắt ra hiệu về phía Diêu Từ Đồng, "Mau tới đón cô dâu của anh." Không khí tối nay thật giống cô dâu về nhà chồng, tất cả mọi người đều ra ngắm.

"Im miệng đi." Thật không ngờ lần này Din không phản bác nhưng Lom lại cảnh cáo Fai, khiến Din và Fon, Fai cùng lúc kinh ngạc nhìn anh.

"Nhàm chán." Lom thấy mình bị rơi vào tầm ngắm anh lập tức bày ra vẻ mặt không vui, sắc giọng nói xong liền đi về hướng bàn ăn ngoài hành lang.

Đừng nói mọi người ngạc nhiên, vừa rồi bản thân anh cũng vậy, không hiểu sao mình cảm thấy chướng tai khi Fai cứ luôn miệng nói Ali là người yêu của Din.

Đội phát bực xong mới phát hiện chính mình khác thường, có lẽ anh căng thẳng quá mức rồi.

Đây chính là áp lực công việc, nên anh mới dễ dàng nổi cáu.

Chính là như vậy!

"Mau sang đây ngồi đi." Bà Supansa nắm tay Diêu Từ Đồng, cùng cô và Kati đi tới bàn ăn, Din, Fai, Fon và ông Montree theo sau đó.

"Fon, hai năm trước mẹ gọi em về nước, nhưng em luôn tìm cớ. Cô phải vì cô Ali không?" Đột nhiên Fai hỏi một câu làm Fon khẽ giật mình, hai mắt Din trở nên tối đen.

Anh và Fai nhìn qua Fon, cùng chờ đợi câu trả lời. Fon luôn không biết nói dối, cũng không biết che giấu tâm tư, chính là loại người ruột luôn để ngoài da.

Vì vậy Din tin Fon sẽ cho mình câu trả lời vô cùng chân thật.

Quả nhiên, "Phải." Fon hơi ngập ngừng một chút liền nói thật, lúc trước anh nói mình muốn ở Pháp phát triển là vì Ali ở đó, anh muốn sớm chiều được gặp cô.

Người con gái khiến anh vừa gặp đã yêu.

Mẹ từng hỏi anh thích cô gái như thế nào, anh không bao giờ trả lời được vì anh không biết phải đi yêu cô gái có tính tình và nhân phẩm ra sao.

Nhưng tới khi gặp Ali, anh biết mới...hóa ra đây chính là cô gái anh nên yêu.

Càng ở gần Ali anh càng không kiềm chế được lòng mình, càng lúc càng lún sâu. Cho đến khi hay tin cô đã có người yêu và kết hôn, anh cảm thấy trước mắt mình đều là vực sâu và cô đã ở bên kia bờ vực.

Anh không thể nào đến gần được nữa.

Cứ ngỡ rằng một năm qua mình đã sớm quên được cô, nhưng gặp lại cô lần nữa anh mới biết...tình cảm năm năm anh dành cho cô vẫn còn đông đầy. nó

không vui đi dù chỉ là một chút.

Din mỉm cười, im lặng nhìn Fon một lúc sau đó đi thẳng tới bàn ăn. Để lại cho Fai và Fon một bóng lưng khó hiểu.

Về phương diện là anh em, Fai không muốn nhìn thấy họ tranh giành nhau. Nhưng về phương diện một người nhàm chán quá lâu như anh, thì anh đặc biệt cảm thấy vô cùng hứng thú chờ xem ai sẽ ôm được công chúa, ai sẽ lui về làm vệ sĩ.

Có thể người ngoài nhìn vào sẽ nói Ali sao có thể hoàn hảo tới mức khiến anh em họ tranh nhau, nhưng anh hiểu rõ anh em mình, họ tuyệt đối không dễ dàng động lòng trước ai.

Nếu có...người đó chính là định mệnh của họ.

Nhưng định mệnh này cũng thật trớ trêu quá đi, ba người cùng lúc yêu một người. Tứ giác luyến...thật cầu huyết.

Đây là từ anh học được trên trang mạng Trung Quốc, dùng cho hiện tại là thích hợp nhất.

"Fai thiếu gia, mời cậu vào chỗ!" Trong lúc Fai đang suy ngẫm thì mọi người đều ngồi vào bàn ăn, chỉ có anh vẫn đứng trong phòng khách, hai tay ôm ngực, mắt nhẹ nhú như đang nghĩ gì sâu xa. Bà Supansa gọi anh nhiều lần anh vẫn không lên tiếng, bà đành phải cất cao giọng, còn kèm theo trêu chọc.

Fai hồi thần, mỉm cười đi ra hành lang, cái miệng vẫn ngọt như thường ngày khiến bà Supansa cười toe toét, "Fai thiếu gia của mẹ ra rồi ạ."

Như mọi khi, ông Montree chỉ chỉ anh, còn Din, Lom, Fon hết nói nỉm lắc đầu.

"Em rời nhà bảy năm, anh vẫn không lớn lên sao Fai?" Fon nhẹ nhú mi, miệng mang ý cười hỏi.

"Anh và em bằng tuổi. Chúng ta đều như nhau, cả bốn người." Fai nhướn mày, đáp trả lại Fon. Tên nhóc này xem ra cánh cứng rắn rồi, còn biết trêu anh. Khi xưa đều là mặc anh vò nắn, vẫn ngốc ngốc tin theo.

"Chỉ có hai em còn là trẻ con." Fai ngồi gác một tay lên thành ghế, lười biếng cầm ly rượu lên nhấp nháp, liếc mắt nhìn Fai và Fon.

Gia đình họ rất kỳ quái, Fai có thể xỏ mũi Fon, có thể trêu ghẹo Din và Lom nhưng anh lại không thể trốn được đòn của Din. Còn Lom có thể đá xoáy Fai, thượng cẳng chân hạ tay với Fai nhưng chưa bao giờ dám chạm tới Din. Còn Nam, có thể dàn xếp gọn gàng ba ông anh này của mình, nhưng chưa hề dám nặng lời với Fon, điều này thật sự rất giống với tên của năm người họ.

"Chưa ăn gì dừng nên uống rượu, Lom." Bà Supansa nhẹ giọng nhắc nhở, sau đó nhìn sang Diêu Từ Đồng ngồi đối diện mình, "Hôm nay Ali ngủ lại nhà cô nhé. Cô muốn cháu nói chuyện điện thoại với Nam."

Nghe vậy, Ali lập tức đá đá chân một người, mà người này ngồi bên tay trái cô, tay phải cô là Kati.

"Nhà chúng ta làm gì còn phòng trống thừa mẹ, phòng khách vẫn chưa quét dọn." Din lên tiếng, giúp Diêu Từ Đồng từ chối, nếu không chân anh nhất định bị cô đá tới sưng lên.

"Không phải vẫn còn phòng Nam sao? Ali sẽ ngủ ở đó." Bà Supansa hờn liếc Din, đứa ngốc này sao lại không chịu theo kịp tiết tấu của bà vậy. Bà đã tạo cơ hội thế mà không biết nắm lấy, tức ời là tức mà!

Din nhẹ nhú mày một cái, vì người nào đó lại đá chân anh, lần này còn mạnh hơn vừa rồi nhưng về mặt ai kia vẫn bình tĩnh như thường, còn cười mỉm với mẹ anh.

"Nam không thích có người khác ngủ ở phòng mình đâu mẹ." Din nhin đau, ra sức thuyết phục mẹ anh.

Fai dừng lại việc múc thức ăn, anh nhìn Din rồi lại anh Diêu Từ Đồng. Hình như hai người này có gì đó, sắc mặt Din vừa rồi hơi biến một chút.

"Vậy thì cho Ali ngủ phòng con, con sang ngủ cùng một trong ba đứa em," Bà thật mong Din nửa đêm lên vào phòng của Ali, không cần trách bà quá khác người. Bởi vì con trai đều hai mươi tám rồi nhưng bà vẫn còn chưa được ẵm cháu. Thật sự khổ không thể nói hết.

Bà Supansa vừa dứt lời, Din lập tức rút hai chân mình về phía sau, "A!" Một tiếng la khê vang lên, người đó không phải là anh.

Fai kinh ngạc nhìn sang Lom, Din, "Ai vừa đá chân em?" Anh vừa bị đá một cái đau điếng khiến anh cắn phải môi trong lúc đang nhai nuốt, xém chút đã cắn trúng lưỡi rồi.

"Không phải anh." Lom khó chịu nhìn Fai, trong lòng anh đang rối như tơ vò, tâm trạng thì bức bối không lý do, nên mặt vẫn như đáy nồi.

Din nhìn qua Diêu Từ Đồng, kết quả các anh đều đổ dồn về phía cô, bao gồm Kati, "Chuyện gì ạ?" Cô mỉm cười hồn nhiên, ngây thơ hỏi.

Khóe môi Din khê giật giật, cuối cùng vẫn là anh bị hiềm nghi lớn nhất, "Anh lỡ chân." Din nghiêm mặt nhìn Fai, Fai lập tức im miệng, không hỏi tới nữa.

Để trả thù ai kia, anh quyết định không giúp cô giải vây nữa, "Cũng được thừa mẹ, con sang phòng giải trí ngủ." Ở đó có sofa giả giường, anh em bọn anh vẫn thường ngủ lại đó khi chơi game đêm.

"Tốt quá!" Bà Supansa vui vẻ reo lên, còn Diêu Từ Đồng cương mặt, mắt mang nghi ngờ nhìn qua Din.

Vừa rồi cô không nghe lầm đúng không?

Din nhún vai, tỏ vẻ mình bất lực, sau đó tiếp tục dùng bữa, mặc Diêu Từ Đồng đang tròn mắt nhìn chính mình.

"Chưa gì đã muốn bắt cóc con dâu tương lai, bà Adisuan thật dễ thương." Ngồi bên tay phải Diêu Từ Đồng, Kati cười tủm tỉm nói nhỏ vào tai, cô lập tức nheo nhẹ cánh tay của Kati, cảnh cáo.

Đồng bọn cô mang theo chẳng những không giúp được gì mà còn hùa theo. Nhìn xem, một người cười tủm tỉm, còn ba ma không biết đi nơi nào, chắc lại xuống nhà bếp người ta quậy rồi.

Diêu Từ Đồng tức tối trong lòng, nhưng lại không thể từ chối bà Supansa thẳng thừng, thêm chuyện Din và Kati chọc cô vừa rồi, khiến cô như mắc nghẹn cục tức ngay cổ họng nên cầm ly nước lên uống một hơi.

Sau khi thấy bà Supansa, ông Fai, ông Montree, Fon, Lom, Din, ngay cả Kati đều kinh ngạc nhìn mình, cô khó hiểu nhún mày.

Hình như có gì đó sai sai?

Cúi mắt nhìn ly rỗng trong tay, sau đó lại thấy ly nước ép nho mình vẫn còn nguyên, hai mắt cô liền trừng to.

Cô...uống nhầm ly rượu nho của Din mất rồi!

"Mau nhả ra!"

"Nhả ra mau lên nhả ra mau lên!"

Hai tiếng la vang lên cùng lúc, còn mang theo quýnh quýnh khiến mọi người giật mình, bà Supansa quay sang bên này lại quay sang bên kia, khó hiểu, "Chuyện gì vậy Fon?"

Fon nhanh chóng chạy sang chỗ Diêu Từ Đồng, Kati cũng đã đập đập vào lưng cô, bắt cô ới ra, "Ài không được uống rượu đầu mẹ ả." Fon gấp gáp nói.

"Có một chút rượu thôi, em cần gì làm quá vậy Fon?" Lom nhăn mày, ly đó Din đã uống vui đi rất nhiều, còn chưa tới nửa ly.

Din và Fai cũng mờ mịt không hiểu chuyện gì, nên nhìn chăm chăm vào Diêu Từ Đồng.

"Ài uống rượu vào...sẽ trở nên rất đáng sợ ả." Kati có chút lo ngại nói, đừng nói là nửa ly, vài giọt thôi thì bạn cô đã biến hình hoàn toàn rồi. Cô và Fon đã từng diện kiến qua, nên giờ đây mới lo lắng như vậy.

"Tôi đi lấy thuốc giải rượu." Fon thấy Kati có vẻ lung cờ nào Diêu Từ Đồng cũng không ới ra được, chỉ ho vài cái rồi thôi, sắc mặt bắt đầu chuyển hồng, anh nôn nóng nói.

"Không kịp rồi." Fon vừa vào nhà đã bị câu nói của Kati làm khựng lại, anh xoay người liền tròn tròn mắt với cảnh tượng trước mặt.

Duy Ảnh: Chương sau vô cùng kịch tích, nhất định làm mọi người thích ý!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hồ Bơi Dậy Sóng

"Oh My God!" Bà Kanya vừa bung trái cây ra, liền tròn mắt, hoàn toàn thất kinh với những gì mình đang thấy. Hiện tại tập thể đều đứng hình, mắt đều trông về một hướng, mà nơi đó, cô gái vốn thanh nhã cao quý giờ đã thay đổi ba trăm sáu mươi độ.

Kati kéo Diêu Từ Đồng lại không kịp nên tay vẫn lơ lơ giữa không trung, vài giây sau đó cô ấy quyết định làm một việc mà nếu như Diêu Từ Đồng tỉnh lại sẽ "giết chết" cô ta.

Kati lấy điện thoại từ trong túi ra, mở camera và ghi lại thời khắc "huy hoàng" của Diêu Từ Đồng.

Cô sao...hiện tại đang ngồi trên vai của Din.

Đúng vậy, không làm đâu. Điều Tử Đồng thật sự đang ngồi trên vai Din, giống như khi anh giúp cô tháo lá bùa ở Sala xuống. Nhưng mà lần này, cô còn gác hai tay trên đầu anh, nghiêng đầu nằm lên đó.

Chắc mọi người thắc mắc sao Điều Tử Đồng có thể làm được, vậy thì chúng ta quay lại khi Fon vừa xoay người bởi tiếng la của Kati.

Anh nhìn thấy Điều Tử Đồng đứng lên, sau đó bước chân sang ghế Din, Din sợ cô ngã nên anh rời chỗ ngồi và quay người muốn đỡ lấy cô, nhưng không ngờ cô còn nhanh hơn anh, giữ chặt vai anh và nhún xuống, bắt anh ngồi yên.

Cuối cùng dưới đôi mắt khiếp sợ của ông bà Adisuan, cô thật không hình tượng cười lên vai Din. Anh đỡ người ngay lập tức.

"Boss à, anh có biết tôi muốn làm việc này nhiều lần rồi không? Tại sao à? Tại vì anh luôn ý cao rồi ức hiếp người nhỏ bé như tôi, nên tôi muốn cười trên người anh." Điều Tử Đồng bắt đầu làm nhảm, "Này nữa này nữa, còn cái đầu này nữa, sao lại thông minh tới vậy? Tôi thật muốn banh ra xem bên trong có cấu tạo gì." Điều Tử Đồng tìm tòi trên tóc Din, giống như thật sự muốn kiểm tra "bỏ" đầu anh ra.

"Ngồi trên đây thật thoải mái, cảm giác như muốn bay." Bỗng nhiên Điều Tử Đồng giơ hai tay lên cao, không ngừng quơ quơ khiến cả người lung lay. Din liền giữ chặt hai chân cô lại, còn Fon đỡ lấy cô từ phía sau.

"Tôi đưa Ali đi ngủ, ngoan nào!" Fon nhẹ giọng dỗ Điều Tử Đồng, lúc trước ở Pháp khi cô say đã ngồi ngoài sảnh chung của ký túc xá hát sáng đêm, ngay cả quản lý và hội trưởng hội học sinh cũng hết cách với cô.

Cúi đầu nhìn xuống gương mặt nhem men say đã ứng hồng của cô, Fon mềm mại cười. Chỉ khi say cô mới như vậy, có thể nói sâu thẳm trong tâm hồn cô chính là một người thích nổi loạn.

Ngã đầu trên vai Fon, Điều Tử Đồng đưa tay vuốt ve mặt Fon, liếc mắt nhìn anh, "Rain Rain Rain!" Cô gọi tên anh liên tục.

"Tôi đây, Ali. Tôi đưa Ali về phòng." Fon cố gắng thuyết phục tiểu ma men.

Điều Tử Đồng lập tức mất hứng chu môi, lắc đầu liên tục, "Không muốn không muốn!" Cô để mặc Fon ôm cô xuống khỏi người Din, nhưng sau đó chuyển sang ôm chặt lấy cổ anh, hai chân quấn quanh eo anh như bạch tuột, "Rain, không phải tôi đã từng nói anh không được cười xinh đẹp như vậy sao?" Cô dùng ngón trỏ treu đùa bờ môi mọng nước hồng hồng thật xinh xắn của Fon.

Fon cương cứng người, không biết làm sao với cô, nhưng sợ cô ngã nên phải ôm chặt eo cô. Anh nhìn lướt qua người nhà mình, ba mẹ anh vẫn chưa bắt kịp tiết tấu. Lom thì không thể nào tin, còn Fai, mắt sâu thẳm như đại dương cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Riêng Din, anh tiến tới muốn "tháo" cô xuống nhưng chỉ vừa giơ tay đã bị cô quát nhẹ, khiến anh giật cả mình, "Tránh ra, tôi không muốn chơi với anh nữa."

"Tôi muốn ăn đào mọng." Cô cười hi hi xong liền cắn vào môi Fon, còn liếm một vòng, sau đó nhẹ nhắm mắt thưởng thức dư vị, "Thật ngọt, ăn ngon!"

Din chết trân, anh cảm thấy mắt mình bị khóa mất rồi.

Lom ôm đầu, sau đó chỉ tay về phía Điều Tử Đồng, hé miệng nhưng không nói nên lời. Anh nhìn cảnh tượng trước mắt rồi lại nhìn Fai. Thật sự không biết mình nên làm gì lúc này.

Bà Adisuan vẫy vẫy tay gọi Fai, bà định tiến lên thì bị anh ngăn lại, ra hiệu bà bình tĩnh đã. Nhưng trong lòng anh cũng dậy sóng rồi, thật sự khung cảnh này làm người ta quá cay mắt.

Người khổ sở nhất là Fon. Anh không biết mình nên đẩy Điều Tử Đồng ra hay là phối hợp cô. Nội tâm anh đang giao chiến dữ dội, đây là thời khắc anh mong muốn lâu rồi, nhưng hiện tại mọi người đều ở đây, Điều Tử Đồng lại không được tỉnh táo, anh đáp lại cô có phải quá thừa cơ hội rồi không?

Dường như có người hiểu được tâm tình của Fon nên đã giúp anh quyết định, dứt khoát kéo Điều Tử Đồng ra, không chút nương tay nhưng lại không làm đau cô.

Fai nhẹ nhnú mày nhìn Điều Tử Đồng, "Có nên dùng vòi sen để cô ấy tỉnh táo lại một chút?" Giấm bớt hơi men cũng là cách tỉnh rượu nhanh nhất.

"Ai cho anh đội nước tôi?" Không ngờ Fai vừa dứt lời, Điều Tử Đồng lập tức quay người lại, túm lấy cổ áo anh, kéo mạnh một cái, khoảng cách gương mặt hai người liền gần nhau trong gang tấc. Cô trừng mắt nhìn Fai.

Fai đảo mắt nhìn điều Tử Đồng, tới lượt anh bị cô làm bất ngờ. Giờ anh đã hiểu cảm giác vừa rồi của Din và Fon, cô ấy thật khó nhằn.

"Anh có biết nụ cười của anh rất giả tạo không? Lần đầu tiên gặp mặt anh tôi chỉ muốn xé toạc gương mặt ngây trang của anh ra. Hoặc là..." Điều Tử Đồng hí nhệ mắt, đưa tay xuống dưới, vòng ra phía sau, dưới ánh mắt nửa chờ đợi nửa tò mò của mọi người, cô...nhéo hông Fai.

"Tôi rất muốn làm vậy xem anh sẽ phản ứng thế nào, còn cười ôn nhu nho nhã nổi không? Hay là như vậy, còn cười nổi không?" Điều Tử Đồng dùng tay còn lại, nhéo vào ngực Fai, trọng điểm là nơi nhạy cảm nhất, "nhụy hoa".

Cô gần như đang ôm lấy Fai và từ thực nữ biến thành sắc nữ, hay nói đúng hơn là quấy rối nữ.

"Đừng hoảng" Fai cảm giác như sét đánh từ trên đỉnh đầu bổ thẳng xuống người anh. Trong cuộc đời, suốt hai mươi tám năm qua, lần đầu tiên có người dám "sâm sỡ" anh. Lại còn công khai thế này, mà người xem lại là người nhà của anh.

Kanya, Bopa và Jantoo cắn tay, cùng lúc hít vào một hơi, mắt không thể nào trừng lớn hơn được nữa.

Trong nhà Adisuan, ai không biết cậu chủ Fai tuy mặt ngoài ôn nhu nhưng thật sự như một ngọn lửa, sẽ đốt trụi mọi thứ nếu như ai dám chạm tới điểm mấu chốt của anh. Nhưng họ cũng không biết điểm mấu chốt anh là gì vì tới nay vẫn không ai dám khơi dậy ngọn lửa địa ngục đó.

Bởi vì cách đây năm năm, khi Fai nổi giận, thật sự rất khủng bố. Cho dù nhớ bọn họ cũng không dám nhớ lại.

"Chúng ta có cần gọi cứu hỏa không ạ?" Bà Kanya nhò giọng hỏi bà Supansa, sau đó lập tức cười hề hề khi bà Supansa cảnh cáo nhìn mình.

Ông Montree nhẹ khều vai vợ, "Em nghĩ Fai có..." Ông đưa tay lên, làm động tác cắt ngang cổ, mắt luôn quan sát Fai.

Bà Supansa liền thúc khủy tay vào người chồng mình, hờn giận liếc mắt, "Yên lặng cho em."

Hai người này hoàn toàn không quan tâm tới chuyện ba đứa con mình vừa bị người ta "giở trò" qua, vẫn đứng xem kịch vui.

Thật không còn lời nào để nói.

Lom mím chặt môi, sau đó anh đi nhanh sang, kéo mạnh Diêu Từ Đồng ra, mắt đầy u ám, "Cô quấy đủ chưa?" Giọng nói của anh mang theo nghiến răng nghiến lợi. Anh chưa từng thấy cô gái nào say rượu lại có sức quấy phá ghê gớm như cô.

"Ngựa đực, buông tôi ra mau!" Diêu Từ Đồng nhăn mặt, hung hăng nhìn Lom. Nhưng hiện tại cô đang trong trạng thái say, má ửng hồng, mắt lơ đãng, cô không biết ánh mắt này không những không có lực sát thương mà ngược lại như hàm sân chứa mị, quyến rũ chọc người.

Lom hơi thất thần nhìn cô trong giây lát, và nhờ đó Diêu Từ Đồng tấn công được anh. Cô túm lấy tay anh, cắn thật mạnh.

"A!" Lom đau đớn la lên, sao người bị thương luôn là anh?

Din, Fai, Fon không phải như vậy mà, ít ra cô đối xử với họ còn "ôn nhu" hơn anh.

Lom giật mạnh tay mình ra khi anh bóp lấy cằm của Diêu Từ Đồng, nhưng anh chưa kịp kiểm tra vết thương mình thì lại bị "ám sát".

"A!" Lần này không la hét như vừa rồi mà Lom...yêu kiều thở một tiếng.

Vì người nào đó cắn vào ngực anh, trọng điểm vẫn là..."nhụy hoa".

Lom cảm thấy cả người mình đều không ổn, anh cắn chặt răng, ôm ngang Diêu Từ Đồng lên, mắt tối đen nhìn Fai, "Em nói đúng lắm, cô ấy cần nước để tỉnh táo lại." Nói xong Lom liền xoay người, ôm Diêu Từ Đồng đi thẳng vào nhà.

"Em làm gì vậy Lom!" Din vừa gọi vừa đuổi theo.

"Đừng làm Ali bị thương!" Fon cũng theo sau đó.

Kati lập tức cắt điện thoại vào, lo lắng chạy ở phía sau.

Fai nhìn ba mẹ mình một cái, sau đó cũng đi nhanh vào nhà, tức nhiên ông bà Adisuan cũng không thể trở mắt đứng nhìn. Hai người vừa vào, Bopa, Jantoo và bà Kanya cũng không lạc bước.

Lom mặc cho mọi người đuổi theo mình, anh ôm Diêu Từ Đồng xuyên qua hành lang chính, đi thẳng ra sân sau, tới hồ bơi, anh dừng lại, cúi đầu nhìn xuống người vẫn chưa chịu buông tha cho đậu đỏ của anh, cô vừa cắn vừa mở to mắt nhìn anh như một cún con ngang bướng đang xù lông nháo loạn.

Lom cắn răng nhịn đau, dùng hết sức quăng Diêu Từ Đồng xuống hồ bơi, anh nghe được một tiếng "pực" cảm giác như mình bị sút cả miếng thịt.

Diêu Từ Đồng chìm sâu dưới đáy hồ, cô cố gắng vùng vẫy, không ngừng đập đập hai chân để trôi lên mặt nước.

Trong đầu cô bỗng nhiên xuất hiện vô số hình ảnh khi còn nhỏ, lúc đó cô cũng bị người đẩy xuống hồ như thế này nhưng trong ngày đông.

Cô cố gắng kêu cứu nhưng chỉ làm nước tràn vào khoang miệng khiến cô ngộp thở, cố bơi lên nhưng chân đang bị thương khiến cô không thể dùng sức. Lúc bóng tối bao trùm chính mình, cô nếm được vị mặn của nước mắt.

Mùi vị của không cam lòng và sợ hãi.

Cô không muốn biến thành một cô linh như những hồn ma vẫn đến tìm mình. Ở đây sâu tuyệt vọng, cô liền tìm thấy hy vọng khi người thấy mùi vị của nắng thật ấm áp biết bao. Là mùi hương trên người Viêm Diệc Luân, là anh đã cứu cô.

Tuy kịp thời đưa cô vào bệnh viện nhưng tai nạn đó khiến cô nằm viện suốt một tháng, lúc mê lúc tỉnh. Và Viêm Diệt Luân chưa hề đến thăm cô.

Lúc cô khỏe hẳn và về nhà, anh mới xuất hiện trước mặt cô. Khi đó nhìn anh khác xa với một tháng trước, dường như trưởng thành hơn rất nhiều, mặt càng lạnh, ánh mắt càng không có cảm tình và tràn đầy cao ngạo.

Nhưng lúc này đây, không có Viêm Diệt Luân, chẳng lẽ cô thật sự sẽ chết dưới đáy hồ bơi này?

Nếu vậy, kiếp sau đừng để cô gặp gỡ Viêm Diệt Luân, hãy để cô và anh chấm dứt ở kiếp này. Hoàn toàn sạch sẽ.

"Em điên à?" Trên bờ, Din đẩy mạnh Lom, sắc mặt tức giận vô cùng. Tiếp theo anh lập tức nhảy xuống, ôm Diêu Từ Đồng lên, cô đã ngất lịm đi.

"Đề tôi." Khi Din định giúp Diêu Từ Đồng làm hô hấp nhân tạo, thì tiếng nói một người cản lại anh.

Người đó quỳ ngồi trên đất, cúi người, áp tai lên ngực Diêu Từ Đồng, lắng nghe nhịp tim của cô. Sau đó đặt đầu cô ngay lại, hơi ngửa ra, tay chân và người cũng vậy, rồi mới tiến hành ấn lồng ngực Diêu Từ Đồng, tiếp theo đó môi kề sát môi, thổi hơi vào miệng cô.

Người thanh niên này làm vô cùng chuyên nghiệp và còn có...thật đẹp mắt.

Tất cả mọi người đều lo lắng đứng nhìn, bất an chờ đợi. Din, Fon quỳ bên cạnh và dường như nín thở theo Diêu Từ Đồng.

Còn Lom, anh đã chết trân rồi. Anh không ngờ mình muốn cô tỉnh rượu nhưng kết quả lại tệ hại như vậy. Đây là điều anh không muốn nhìn thấy.

Rõ ràng cô biết bơi mà, mấy ngày trước anh còn nhìn thấy cô và Kati bơi ở hồ bơi lộ thiên của vườn nho.

Sao giờ lại như vậy?!

Fai cũng bị dọa rồi, là bị tình trạng hiện tại của Diêu Từ Đồng dọa, vừa rồi cô còn nghịch ngợm trêu chọc anh nhưng giờ lại nằm im bất động khiến anh cảm thấy không thể thích ứng được.

Năm phút trôi qua giống như dài cả thế kỷ, khi Diêu Từ Đồng nhẹ phun ra một ngụm nước và không ngừng ho khan, tất cả mọi người đều nở nụ cười, bà Supansa liền đánh mạnh vào lưng Lom, "Con thật hồ đồ!" Nhưng ánh mắt bà nhìn anh như giận mà thương, vì vừa rồi bà thấy con trai bà hai mắt vô thần, cả người đờ đẫn. Bà biết con trai bà cũng bị thất kinh hồn vía, cảm giác có lỗi thấm thấu vào tim gan.

Đây là lần đầu tiên bà chứng kiến con trai mình thất thố, hoàn toàn lạc mất phương hướng như vậy.

Người cứu chữa cho Diêu Từ Đồng cởi áo khoác mình ra, che lấy người cô, "Phải nhanh chóng đưa cô ấy vào bệnh viện, cô ấy bắt đầu sốt cao rồi." Tuy rằng cô tỉnh lại nhưng về mặt mê man, cả người run lên, mặt đỏ hơn vừa rồi. Đây là hiện tượng của sốt cao, không kịp thời chữa trị sẽ ảnh hưởng đến phổi hay nặng hơn là não.

"Cô ấy có bệnh bẩm sinh sao?" Người thanh niên thân nhiên hỏi, ở đây chỉ có Kati hiểu rõ Diêu Từ Đồng nhất, nên cô lập tức trả lời.

"Không phải bẩm sinh. Năm mười ba tuổi bị rơi xuống hồ nước vào ngày đông nên để lại bệnh căn." Kati vừa dứt lời, người thanh niên đã ôm Diêu Từ Đồng lên, bình tĩnh nhìn Din.

"Cậu lái xe."

Din gật đầu, cả nhà Adisuan đều "hộ tống" Diêu Từ Đồng vào bệnh viện.

Đến nơi, Diêu Từ Đồng nhanh chóng được đưa vào cấp cứu, thật không ngờ người phụ trách ca của cô lại là thanh niên cứu cô vừa rồi.

Khi người nhà Adisuan và Kati hoặc đứng hoặc ngồi chờ bên ngoài thì nửa tiếng sau, có người bước ra từ phòng cấp cứu, tháo khẩu trang xuống, người đó nhìn lướt qua mọi người, "Cô ấy đã không sao rồi."

Lúc này Kati mới có dịp nhìn rõ mặt của người thanh niên...không. Phải nói là vị bác sĩ này.

Bên dưới mắt kính màu trắng là đôi mắt hẹp dài tinh xảo, chân mày như họa, chiếc mũi và cằm như một tác phẩm nghệ thuật, còn đôi môi thì đỏ tươi như vừa nhấm nháp một ly rượu vang đỏ, yêu diễm quyến rũ.

Ây da, thật mê người!

Nhưng làn da người này thật trắng quá mức, chỉ thua nam chính trong Chàng Vạng một chút xíu.

Anh ta đẹp như vậy, môi lại đỏ khác thường, da thì trắng quá mức, có phải là vampire không vậy?

"Cám ơn cháu, Thiên Vũ." Bà Supansa mỉm cười nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi và đẹp trai trước mắt.

Tịch Thiên Vũ, con lai hai dòng máu Thái - Hoa, bác sĩ giỏi nhất nhì ở bệnh viện Pak Chong này.

Anh tốt nghiệp Đại học Harvard, viện nghiên cứu bên Mỹ mời làm việc nhưng anh không nhận lời, chỉ muốn về Thái, đến một bệnh viện ở huyện này làm việc.

Đã hai năm rồi, giờ địa vị của anh chỉ dưới một người trên vạn người, Anh là đồng nghiệp của Nam nên cũng có nghĩa là thân với Din, Lom, và Fai. Hôm nay được Din mời tới nhà dùng cơm, vì có ca mổ nên đến trễ một chút.

Không ngờ vừa vào tới phòng khách, đã nghe được tiếng ồn ào, nhấc chân đi thêm vài bước anh lại được chứng kiến tiết mục hấp dẫn hiếm có vô cùng.

Một cô gái nhỏ bé làm bốn anh em nhà Adisuan điều đứng, trêu đùa khiến họ trở tay không kịp.

Anh quyết định không để mọi người biết được sự hiện diện của mình nên im lặng đứng xem, tới khi Lom ôm cô gái đó đi thẳng ra hồ bơi và quăng cô xuống, anh mới xuất hiện và kịp thời cứu chữa.

Lom cũng thật mạnh tay, may là không gây ra sai lầm đáng tiếc.

"Cô ấy đã được chuyển ra phòng bệnh, mọi người có thể vào thăm." Tịch Thiên Vũ nhẹ đẩy kính mắt, thản nhiên nói.

"Cũng may cậu có mặt ở đó kịp lúc." Din cảm kích nhìn Tịch Thiên Vũ, anh nhẹ nhún mi. Đây là lần đầu tiên Din để lộ một biểu hiện khác với anh, trước đây đều là cứng nhắc, lạnh nhạt.

Tịch Thiên Vũ tuy không nói lời khách sáo nhưng lại mỉm cười thân thiện và lịch sự, hoàn toàn khác xa với vẻ ngoài đầy mị lực của anh.

Khi mọi người cùng nhau đi thăm Điều Từ Đồng, Kati để ý, trên hành lang, có rất nhiều y tá len lén nhìn Tịch Thiên Vũ sau đó cười đầy ẩn ý đưa tình, nhưng vị bác sĩ họ Tịch này luôn bày ra bộ dạng nghiêm chỉnh, tuy hòa nhã thân thiện nhưng có xa cách trong đó.

Xem ra cũng là một người tao nhã, nhưng Kati vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Mãi đến sáng hôm sau, Điều Từ Đồng mới nói ra được cô đang nghĩ tới điều gì.

Tối đó, Kati và Tiểu Lạc, Rak và Yom ở lại bệnh viện chăm sóc Điều Từ Đồng. Ba đứa nhóc này vì quá ham chơi nên chỉ mãi lo lục tung nhà bếp của Adisuan, tới khi nghe được tiếng ồn ào ngoài hồ bơi mới chạy ra.

Ban đầu bà Supansa muốn ở lại với Điều Từ Đồng nhưng Kati thấy ngại khi để bà ngủ ở sofa nên khuyên bà về nhà. Din, Lom, Fai, Fon cũng muốn ở lại nhưng đều bị Kati khéo léo đuổi về, vì ánh mắt ba đứa nhóc nhìn Lom thật đáng sợ, Kati không muốn lát nữa bọn chúng vì trả thù cho Điều Từ Đồng mà gây ra họa, nên tốt nhất cô đuổi người về hết. Vẹn cả đôi đường.

*

Sáng sớm hôm sau, Điều Từ Đồng tỉnh dậy, chậm rãi mở mắt ra, nhận thấy khung cảnh lạ lẫm, lại có mùi thuốc khử trùng nồng nặc, cô nhún chặt mi. Sao cô lại ở bệnh viện?

Đưa tay lên day nhẹ thái dương đang đau buốt, Điều Từ Đồng muốn ngồi dậy nhưng toàn thân rã rời, cô bất lực nằm bệt trên giường lại.

"Cậu tỉnh rồi sao?"

"Sao mình lại vào đây?" Điều Từ Đồng quay đầu sang hướng phát ra tiếng nói, Kati đang tiến về bên này,

"Trước khi nói sự thật cho cậu biết, mình báo cho cậu một tin. Tối qua cậu được một vị bác sĩ rất rất rất đẹp trai ôm vào đây." Kati cười đầy thâm ý nói.

"Bác sĩ đẹp trai?" Điều Từ Đồng nhẹ nhếch mày, sao Kati lại hào hứng khi nhắc tới chuyện chẳng liên quan này?

"Cậu không biết đâu. Anh ấy perfect không thua gì bốn anh em nhà Adisuan, tuy rằng đeo kính nhưng vẫn không che đi được mị lực." Kati bắt đầu thao thao bất tuyệt, "Mình nhìn thấy các nữ y tá ở bệnh viện nhìn anh ấy như thể nhìn một món ăn cực phẩm, như muốn nuốt chửng anh ấy. Nhưng mà anh ấy vẫn bình tĩnh ngó lơ. Anh ta có ngũ quan xinh đẹp vô cùng, thật khác xa với khí chất tao nhã. Giống như..." Nói tới đây Kati chờ mong nhìn Điều Từ Đồng, "Giống như loại hình gì đó?"

"Cấm dục." Điều Từ Đồng thản nhiên đáp, Kati lập tức búng tay, hai mắt tỏa sáng.

"Phải phải, anh ấy cho người ta cảm giác chính là như vậy. Càng khiến người ta thêm thương và hướng tới."

Điều Từ Đồng hết nói nổi nhìn Kati lắc đầu, cũng không biết bác sĩ mà Kati đang nhắc tới là thần thánh phương nào mà khiến cô ấy như tẩu hỏa nhập ma mất rồi.

Cấm dục nam sao?

Là loại người có vẻ ngoài vô cùng thân sĩ và nho nhã, nghiêm chỉnh khuôn mẫu nhưng sâu bên trong chính là biến thái, si cuồng. Đây là cảm thú đội lốt người, nhưng lột bỏ mặt nạ thì biến thành cảm thú ăn thịt người không nhà xương.

Cô mong mình không có liên quan gì tới anh ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cái Giả Phải Trả

"Giờ cậu có thể nói mình biết, rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì, và tại sao mình phải nằm đây?" Điều Từ Đồng nghiêm túc nhìn Kati, nói rõ từng câu từng chữ.

Cô hoàn toàn quên hết rồi, chỉ nhớ mình uống nhầm ly rượu của Din, sau đó và sau đó...đều là một khoảng trống.

Không lẽ giống như ở Pháp lần trước, chính mình lại hát sáng đêm?

Không đúng, giọng cô vẫn như thường, không hề bị khàn.

"Mau kể rõ ràng cho mình!" Thấy Kati cứ nhìn mình như muốn nói lại thôi, Điều Từ Đồng thúc giục, ít ra nên để cô biết bản thân lại làm nên "điển tích" gì.

"Được rồi được rồi." Kati kéo ghế ngồi kế bên giường, lấy điện thoại trong túi ra, dưới ánh mắt kinh ngạc, khó có thể tin của Điều Từ Đồng, mở video cho cô xem, "Mình chỉ muốn cậu rút kinh nghiệm, lần sau đừng sơ ý như vậy." Kati dùng vẻ mặt chính chắn giải thích cho hành động "đen tối" của mình.

"Lần trước cậu cũng nói vậy." Điều Từ Đồng giật lấy điện thoại, hờn giận nói. Không thèm nhìn bộ mặt đang cười hi hi của Kati, cô chăm chú nhìn vào điện thoại.

Ban đầu chỉ hơi nhú mị, sau đó là tròng lớn mắt, càng tròng càng to, cuối cùng ngay cả miệng cũng há luôn rồi.

Kati đang ngồi đùa móng tay, suy nghĩ không biết nên nói sao cho Điều Từ Đồng đừng xử tử mình thì bỗng nhiên cô quăng điện thoại trên giường, mở chăn và bước nhanh xuống, "Cậu làm gì?" Kati ngạc nhiên và mờ mịt.

Không lẽ muốn đi giết Lom?

Nhưng cô đâu ghi lại thời khắc Lom quăng Ali xuống hồ đâu.

"Mình đi về nước. Không, mình đi sang chỗ khác không ở đây nữa." Điều Từ Đồng đi lòng vòng trong phòng, "Quần áo mình đâu?" Trong WC cũng không có quần áo nên cô nghi hoặc nhìn Kati.

"Cậu đi làm gì? Có gì to tát đâu." Kati đi sang lôi kéo Điều Từ Đồng ngồi lên giường nằm lại, "Cậu hết đau đầu rồi sao?"

Nhắc tới Điều Từ Đồng mới nhớ, đầu mình vẫn còn quay cuồng, cô nhắm mắt nhìn Kati, "Sao lại không to tát? Mình làm chuyện mất mặt như vậy chỉ muốn chui xuống đất cho xong!"

Sao cô có thể cười lên người Pathapee, hăm dọa bỏ đầu anh, cường hôn Rain sau đó sàm sỡ Akkanee, ám sát cả Wayupak?

Đó không phải là chính mình, thật giống như bị ma nhập!

Còn tệ hơn khi ở Pháp, cô sao dám gặp mặt họ nữa?

Nhất định họ giận cô lắm, sẽ cho rằng cô bị điên!

Càng nghĩ Điều Từ Đồng cảm thấy mình như biến nhỏ bé lại, tốt nhất bốc hơi đi cho khỏi phải mất mặt. Cô trùm chăn lên đầu, không mặt mũi gặp người.

"Haiz!" Kati bất đắc dĩ thở dài, "Cậu nghĩ nhiều quá rồi. Khi cậu bị anh Lom quăng xuống hồ bơi, mọi người chỉ lo lắng cho cậu làm gì nhớ tới chuyện cậu gây ra." Kati muốn kéo chăn nhưng Điều Từ Đồng giữ rất chặt, hai người giằng co qua lại.

Kati vừa nói xong, Điều Từ Đồng lập tức mở chăn ra, ngồi bật dậy, "Cậu vừa nói gì, Lom payu quăng mình xuống hồ bơi?!" Cô kinh ngạc nhìn Kati, thấy Kati gạt đầu, sắc mặt cô liền biến đen.

Lom payu! Anh dám đối xử với tôi như vậy!

Hóa ra người khiến tôi vào bệnh viện là anh, tên ngựa đực trúng thối!

Hình như mắng vậy có gì đó sai sai?

Ngựa đực? Trứng thối? Ngựa đực trứng thối?

Hóa ra ghép lại mới có vấn đề...

"Mình ngất ở nhà Adisuan, sao cậu nói bác sĩ đẹp trai nào đó ôm mình vào đây?" Diêu Từ Đồng khó hiểu nhìn Kati.

"Anh ấy là bạn của nhà Adisuan, tới đó dùng cơm, đúng lúc sơ cứu cho cậu và ôm cậu vào đây khi cậu sốt cao." Kati cười ái muội nhìn Diêu Từ Đồng, "Cậu thật lợi hại. Mới lần đầu gặp mà đã để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc như vậy rồi. Đầu tiên là sờ ngực, sau đó là chạm môi, tiếp theo là ôm kiểu công chúa và cuối cùng là nhìn thấy hết cơ thể." Kati càng nói càng nham nhở, khiến Diêu Từ Đồng trên trán xuất hiện rất nhiều vạch đen.

"Cậu đang phát bệnh sao? Hô hấp nhân tạo và cấp cứu qua miệng cậu đã trở thành phim A mất rồi." Thật không biết nói sao với cô bạn tiểu thuyết gia này của cô, trí tưởng tượng luôn bay cao bay xa, nhận thức thì vô cùng khác người.

Kati cười toe toét, dù Diêu Từ Đồng nói thế nào đi nữa cô ấy cũng nhận định cô và Tịch Thiên Vu có duyên với nhau, nhiều trai đẹp như vậy chọn ai mới được đây?

Ai mới đủ sức đấu với Viêm Diệc Luân?

"Ba đứa nhóc đâu?" Tránh cho Kati lại suy diễn lung tung, Diêu Từ Đồng nói sang chuyện khác.

"Đi mua thức ăn cho cậu rồi." Tiểu Lạc không làm được nhưng Rak và Yom có thể hiện thân như người bình thường.

"Bọn em về rồi đây." Vừa mới nhắc xong, ba đứa nhóc liền mở cửa đi vào, trên tay Yom cầm theo hộp cháo, Rak cầm túi trái cây.

"Chị Đồng Đồng khỏe chưa ạ?" Rak để túi trái cây lên bàn, chạy sang nắm lấy tay của Diêu Từ Đồng, quan tâm hỏi.

"Chị không sao rồi." Diêu Từ Đồng xoa đầu cô bé.

"Là do bọn em ham chơi, hại chị thành ra như vậy." Tiểu Lạc có lỗi nhìn Diêu Từ Đồng, đáng lý họ phải luôn theo sát và bảo vệ chị Đồng Đồng.

"Không phải lỗi của các em, là do tên Lom payu kia." Diêu Từ Đồng dứt lời, Kati liền giật bắn người.

Thôi xong rồi!

"Đúng vậy, là do anh ta." Yom nhìn vào Rak và Tiểu Lạc, "Chúng ta đi trả thù cho chị Đồng Đồng." Mặt cậu bé vô cùng tức giận, không ai được ức hiếp chị Đồng Đồng của cậu.

"Đợi đã!" Diêu Từ Đồng cũng nhận ra mình gây họa rồi nên lập tức gọi lại, nhưng ba đứa nhóc đã biến mất khỏi phòng.

"Chết rồi, chúng sẽ không quăng anh Lom xuống hồ sau đó nhấn nước anh ấy chứ?" Kati lo lắng nhìn Diêu Từ Đồng.

"Nếu hồ nước thì không sao, mình chỉ sợ chúng quăng anh ta xuống khỏi nhà sàn." Diêu Từ Đồng bất an, Rak và Yom có thể sẽ làm gãy tay gãy chân Lom payu mất.

"Cậu mau gọi điện thoại cho anh ta." Diêu Từ Đồng gấp gáp nói với Kati, hi vọng là kịp thời cảnh báo Lom payu.

Kati làm theo lời Diêu Từ Đồng, phải mất vài tiếng chuông Lom mới bắt máy, Kati lập tức nói, "Anh Lom, anh đang ở đâu?" Diêu Từ Đồng yên lặng nhìn lắng nghe.

"Anh đang tới bệnh viện?" Kati cố tình hỏi lại để Diêu Từ Đồng nghe thấy, cô nhướn mắt nhìn cô.

"Nói anh ta lập tức tới ngay phòng mình." Diêu Từ Đồng mấp máy môi, không tiếng động nói.

Kati dựa theo cô nói với Lom, "Anh tới nhanh phòng bệnh của Ali đi, tôi có chuyện muốn nói với anh. Chuyện gì gấp hả?" Kati lại ra hiệu, chỉ chỉ vào điện thoại.

Diêu Từ Đồng làm động tác như đang bơi, sau đó giơ hai tay lên không trung quơ loạn xạ, tiếp theo chỉ miệng mình.

Kati vừa quan sát vừa chậm rãi nói, "Ali hẹn anh tới hồ bơi bệnh viện, cậu ấy có chuyện muốn nói với anh."

Kati vừa dứt lời, Diêu Từ Đồng lập tức quăng gói vào người cô, trừng mắt.

Kati không hiểu, nhép môi hỏi cô "Tại sao?"

Diêu Từ Đồng tròn trắng mắt, đúng là không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo!

"Anh ấy cúp máy rồi, nói đợi cậu ở hồ bơi." Khi Diêu Từ Đồng định diễn tả lại lần nữa cho Kati thì cô ấy tắt điện thoại, cười mỉm nhìn cô.

"Cậu làm mình tức chết! Mình muốn cậu nói mình bị sốt cao nên liên tục nói mớ, còn không ngừng co giật để anh ta lập tức tới đây!" Điều Từ Đồng nhanh xuống khỏi giường, đi ra khỏi phòng, cô sợ ba đứa nhóc dựa theo hơi thở của Lom mà tìm được anh nên mới gọi anh vào đây. Không ngờ Kati lại nói bừa.

"Mình làm sao biết chứ, rõ ràng cậu diễn tả như đang bơi." Kati chạy theo sau Điều Từ Đồng, cô cũng oan ức mà, là do Ali khởi nguồn trước, nhắc tới anh Lom thôi.

Điều Từ Đồng đi hỏi ý tá, sau đó nhanh ra đó, quả nhiên thấy Lom đang đứng bên ngoài, trông tối trông lui.

"Dừng lại!" Điều Từ Đồng la lớn lên, Lom lập tức quay người lại, khó hiểu nhìn cô.

Mặc kệ Lom nhìn mình ra sao, Điều Từ Đồng chỉ hướng mắt về phía bên phải anh, âm thầm ra lệnh cho Tiểu Lạc, Rak và Yom dừng lại.

Ba đứa nhóc không tình nguyện thu tay, nếu chị Đồng Đồng không tới kịp thì chúng đã đẩy tên anh ta xuống hồ cho anh ta uống nước no bụng rồi.

"Chị lại bênh vực anh ta!" Rak không vui nhìn lên Điều Từ Đồng, chu môi giận dữ.

"Anh ta làm hại chị phải vào bệnh viện, sao chị không để bộ em trả thù?" Tiểu Lạc khó hiểu hỏi.

"Đúng vậy. Anh ta là người xấu!" Yom vẫn còn tức tối, hai tay ôm ngực thở phì phò.

"Các em để chị giải quyết, đi cùng chị Kati đi." Điều Từ Đồng nhẹ giọng nhưng không tha bọn nhóc cãi lại. Dù không muốn nhưng chúng vẫn nghe theo, phụng phịu đi vào bên trong với Kati.

Lom nhẹ nhàn mảy nhìn Điều Từ Đồng, "Cô lại không bình thường rồi." Cứ hay nói chuyện một mình, không lẽ vẫn còn sốt?

"Ở đây hết chuyện của anh rồi, anh về đi." Điều Từ Đồng lạnh mặt nói với Lom, cô không muốn tiếp xúc nhiều với anh ta nữa.

"Này!" Lom lập tức nắm lấy tay Điều Từ Đồng lại khi cô xoay người muốn đi, "Tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Nhưng tôi không có gì muốn nói với anh." Điều Từ Đồng không vui nhìn Lom, nghĩ tới việc Lom ném cô xuống hồ bơi không thương tiếc thì cô giận run cả người.

"Vậy thì chỉ cần nghe tôi nói." Lom giữ chặt tay cô hơn, nghiêm túc nhìn cô, giờ Điều Từ Đồng mới nhận ra mắt anh màu hổ phách.

"Nói mau lên, tôi còn về nghỉ." Cô miễn cưỡng nói, đưa mắt sang hướng khác, không thèm xem anh.

"Tôi xin lỗi về chuyện tối qua." Lom đặt hai tay lên vai Điều Từ Đồng, bắt cô phải quay qua, khi đầu cô vẫn hướng sang phải, anh liền dùng hai tay ôm lấy mặt cô, để quay sang đối diện với mình, nhưng cô vẫn bướng, mắt chuyển về hướng khác, không nhìn anh.

Lom kẻ mặt mình sát vào khiến cô đảo ánh mắt sang bên nào cũng không thoát được anh, cô đành phải nhìn thẳng vào mắt anh, nhủ chặt con ngươi, "Xin lỗi xong rồi sao? Vậy thì để tôi đi."

"Tôi phải làm gì cô mới tha thứ cho tôi?" Lom cảm thấy có lỗi và hụt hẫng vô cùng, sao cô gái này lại khó dỗ như vậy.

Tuy rằng anh không thích việc cô luôn nói anh bị ma nữ bám theo nhưng anh thật sự không phải muốn cô vào bệnh viện thế này, khiến anh thật khó chịu.

Giống như chính mình đã phạm phải tội ác tày trời, nếu như cô không tha thứ, anh nhất định sẽ sống không vui vẻ.

Để mình không suốt ngày sống trong lo nghĩ và phiền lòng vì cô, nên anh quyết định xin cô tha thứ. Như vậy anh mới có thể đối đầu với cô như trước.

"Thật sự muốn tôi bỏ qua cho anh?" Điều Từ Đồng nhìn thẳng vào Lom, hai mắt tối đen không rõ.

"Phải." Lom gật đầu chắc chắn.

"Được. Anh xoay người lại đi." Điều Từ Đồng mỉm cười, nụ cười không chút tạp chất nhưng sao Lom lại cảm thấy trong lòng mình vang lên tiếng cảnh báo. Nhưng mà anh vẫn làm theo ý cô, chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía cô.

Điều Từ Đồng gọi lên khoe môi, tà ác nhìn vào bóng dáng Lom. Sau đó cô đưa mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó, khi anh mắt dừng lại ở cửa vào bên trong hành lang, cô liền đưa tay lên ngoắc ngoắc.

Một bóng dáng mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen đang đứng đó, trên tay cầm ly ly nước bằng giấy.

Người đó nhìn qua nhìn lại, không thấy ai khác, sau đó dùng ngón tay chỉ ngược về phía mình, như đang hỏi Điều Từ Đồng.

Cô liền gật đầu khẳng định, không ngừng ngoắc người ta.

Người thanh niên đó chậm rãi đi sang, cô liền giật lấy ly nước người ta đang cầm, uống một hơi cạn sạch, còn quăng vào thùng rác cách đó mấy bước,

vô cùng chuẩn xác. Tiếp theo dưới ánh mắt mờ mịt của người thanh niên, cô đem hai tay người ta vòng qua eo mình, vỗ vỗ lên bàn tay người ta như ra ám hiệu ôm chặt.

Sau đó giữ chặt hai cánh tay người ta, cô nghiêng người sát vào, giơ chân, dùng sức, nhắm thẳng vào hông Lom và đập một cái thật mạnh.

Này thì hông kiểu này!

Dám quăng cô xuống nước!

"Đây là cái giá anh phải trả, đồ đáng ghét!" Điều Tử Đồng hả hê nhìn Lom đang cố trôi nổi lên mặt nước, đã quên mình đang để người lạ mặt ôm,

Lom vượt nước trên mặt, tức tối nhìn lên Điều Tử Đồng, "Cô đang làm gì?"

"Tức nhiên là trả thù anh rồi." Điều Tử Đồng nhướn nhướn mày, cười đắc ý.

Dưới hồ bơi, Lom càng tức tối, anh không phải muốn hỏi vấn đề này. Anh đang muốn biết sao cô lại để Tịch Thiên Vũ ôm, còn sát như vậy. Cậu ta đến đây khi nào, sao anh lại không nghe thấy tiếng động gì?

Tịch thiên Vũ cúi mắt nhìn người vẫn còn đang nắm chặt hai tay mình, đôi mắt có cơn sóng và xuất hiện ánh sáng quý dị.

Anh vốn đang lấy cà phê uống, tình cờ đi ngang qua thấy Lom và cô giằng co ngoài này, nên hiếu kỳ ra đứng xem. Không ngờ cô gọi anh lại và bắt anh làm cột trụ để cô đập Lom xuống nước.

Nhìn vào chiếc cổ thon dài của Điều Tử Đồng, Tịch Thiên Vũ nhẹ liếm khóe môi, hương vị này. Anh hứng thú!

*

"Cô Ali đã khỏe hẳn rồi, ngày mai có thể xuất viện." Trong phòng bệnh, Kati đứng yên một bên quan sát Tịch Thiên Vũ kiểm tra nhiệt độ cơ thể và nhịp tim của Điều Tử Đồng.

Nghĩ tới chuyện vừa rồi, cô che miệng cười trộm, Ali lại lần nữa mất mặt trước vị bác sĩ trẻ tuổi đẹp trai này.

Khác với tâm trạng của Kati, Điều Tử Đồng giờ đây vẫn còn ngượng chín người. Cô mím môi, đảo ánh mắt sang hướng khác, không dám nhìn thẳng vào người đang đưa tay sờ trán mình.

Lúc ở hồ bơi, cô cứ tưởng anh ta là người nhà bệnh nhân nào đó nên mới mượn anh làm cột trụ, lại không ngờ anh ta chính là bác sĩ mà Kati luôn miệng nhắc tới.

Sau khi anh ta giúp Wayupak lên bờ, cô mới biết hóa ra quan hệ bọn họ là bạn bè. Anh ta còn nói với cô một câu, "Là bệnh nhân thì phải ngoan ngoãn nằm trên giường, không được gây sự." Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt như một đứa trẻ không nghe lời khiến cô xấu hổ vô cùng.

"Nhịp tim không ổn định, xem ra phải tiêm rồi." Đột nhiên Tịch Thiên Vũ nói một câu làm Điều Tử Đồng giật mình, cô chuyển mắt nhìn lại mới nhận ra anh đang để tay nghe trên ngực mình. Có nghĩa vì mãi mê lo nghĩ chuyện kia nên tim cô mới đập sai nhịp.

"Không cần không cần!" Điều Tử Đồng lắc đầu loạn xạ, cô rất sợ tiêm, hay nói đúng hơn là sợ nhìn thấy kim.

Hai mắt Tịch Thiên Vũ ẩn giấu ý cười, nhưng sắc mặt anh vẫn như thường, nghiêm túc nhìn vào Điều Tử Đồng, "Thật sự không cần? Nhịp tim cô Ali đập rất nhanh."

"Thật mà, tôi không sao. Anh có thể kiểm tra lại." Điều Tử Đồng cố gắng hít thở đều, chắc chắn nói.

Tịch Thiên Vũ lại đặt tai nghe lên vị trí trái tim cô, quả nhiên nhịp tim ổn định rồi, khóe môi anh nhợt nhạt giờ lên.

Kéo ống nghe trên tai xuống, anh thản nhiên nói, "Vì cô Ali có bệnh căn, nên phải kiểm tra sức khỏe định kỳ."

"Cho nên...?" Điều Tử Đồng chờ đợi câu sau của Tịch Thiên Vũ.

"Cô ở đây thời gian dài thì nửa tháng phải để tôi kiểm tra sức khỏe cho cô một lần." Tịch Thiên Vũ nhẹ nâng kính mắt, nghiêm chỉnh nói.

"Được ạ được ạ!" Điều Tử Đồng chưa nói gì nhưng Kati đã vội vã lên tiếng, thật giống như người bệnh là cô ấy.

Điều Tử Đồng ngạc nhiên nhìn Kati, có phải cậu ấy hơi phản kích quá rồi không?

Chẳng lẽ Kati có ý với anh ta?

Cô có nên thuận nước đẩy thuyền?

Vậy còn Nathee thì sao?

Nhưng suy nghĩ kỹ, có nhiều lựa chọn cũng tốt, để xem ai thật sự hợp với Kati.

Điều Từ Đồng gật đầu với Tịch Thiên Vũ, nhìn kỹ vào gương mặt yêu nghiệt của anh, cô cảm thấy anh cũng không giống như mình suy đoán nhĩ.

Tuy rằng có một chút hương vị cấm dục nhưng cách cư xử thật ôn hòa lễ độ, không có biến thái như cô nghĩ.

Khụ! Người nào đó đúng là đạo hạnh còn quá kém!

Tịch Thiên Vũ là quân tử nho nhã?

Nếu sau này khi tiếp xúc với Tịch Thiên Vũ một thời gian mà Điều Từ Đồng còn nói câu này, thì thật sự phải xin lỗi đáng tạo hóa rồi. Vì đã cố tình tạo ra một hồ ly đội lốt người biến thái như vậy, nhưng sao lại không ai nhận ra?

Cho nên, Điều Từ Đồng à, cô phải từ từ lĩnh hội rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Có Thể Ăn Anh Đào

Ngày hôm sau, Din và Fai tới đón Điều Từ Đồng xuất viện. Khi mở cửa bước vào, bắt gặp Tịch Thiên Vũ đang bế Điều Từ Đồng, Din và Fon hơi khựng lại vài giây, sau đó vẻ sắc mặt như thường tiến lại gần, "Ali lại làm sao vậy?" Fon mở miệng hỏi trước.

Din nhẹ nhủ mi khi nhìn thấy trên đất có rất nhiều mảnh vỡ thủy tinh, anh phát hiện có vết máu nên lập tức nhìn lên, thấy chân cô chảy máu, mày anh cũng nhíu theo, "Sao lại không cẩn thận?" Tuy rằng giọng nói trầm ôn nhưng không khó nghe ra được có quan tâm.

Điều Từ Đồng cười nhẹ nhìn anh, "Vừa rồi tôi không cẩn thận làm rơi ly nước, mảnh vỡ ghim vào chân, cũng may bác sĩ Tịch vào kịp lúc." Kati và ba đứa nhóc đã tới chùa rồi, vì tới qua có một vài oan hồn tới tìm cô giúp đỡ, cô lại không tiện nên để Kati dẫn bọn nhóc tới chùa cầu phúc cho họ.

Tịch Thiên Vũ kéo xe thuốc để sẵn bên góc phải sang, anh ngồi trên giường, đem chân Điều Từ Đồng đặt trên đùi mình, giúp cô gấp mảnh vỡ thủy tinh ra và xử lý vết thương.

Cứ ngỡ sẽ đau nhưng không ngờ anh làm vô cùng nhẹ nhàng, khi cô nhắm miệng cười cũng là lúc anh nhìn lên, "Không được đựng nước trong mấy ngày."

"Cám ơn bác sĩ." Điều Từ Đồng ngoan ngoãn gật đầu.

"Đây là quần áo của Ali." Fon dịu dàng lên tiếng, cắt ngang ánh mắt đang nhìn Điều Từ Đồng một cách kỳ lạ của Tịch Thiên Vũ.

Và điều này thật đúng ý Din, vì anh hiểu rõ con người Tịch Thiên Vũ. Nếu hứng thú với gì đó, sẽ chiếm lấy cho bằng được. Để tránh xảy ra chuyện, anh nhất định không để Tịch Thiên Vũ vượt quá giới hạn với Ali.

Điều Từ Đồng cảm túi mà Fon đưa, thân nhiên nhìn lướt qua ba người, nhưng họ vẫn đứng đó nhìn cô.

Khi cô nhẹ chớp mắt, họ mới chợt nhận ra phải ra ngoài để Điều Từ Đồng đổi quần áo, vì chân cô không tiện nên chỉ có thể ngồi trên giường thay.

Tịch Thiên Vũ làm như không có chuyện gì, nâng kính mắt, bỏ tay vào túi áo blouse, xoay người đi ra.

Din nhẹ vuốt chớp mũi, mặt lạnh nhạt theo sau.

Fon hơi ngại ngừng cười với Điều Từ Đồng một cái rồi mới ra khỏi phòng, còn đóng cửa lại.

Điều Từ Đồng cười khẽ, bộ dáng của ba người họ vừa rồi rất buồn cười.

Một lúc sau, Điều Từ Đồng hơi lớn tiếng nói, "Xong rồi." Fon lập tức mở cửa đi vào.

"Tôi ôm Ali ra xe." Fon dùng ánh mắt mang ý cười nhìn cô.

Din nhìn em trai mình một cái, sau đó khoé mắt anh nhìn thấy xe lăn gần sofa, anh liền đẩy sang, "Để Ali ngồi lên đây, bệnh viện đông người, đừng để người ta nói không tốt về Ali." Anh nói vô cùng đúng lý hợp tình, nhưng đâu ai biết thật ra anh cảm thấy mình giành giật với em trai thật sự rất mất hình tượng. Nên không ai được lợi là đúng nhất.

Khi Fon vừa giúp Điều Từ Đồng mặc áo khoác xong Din liền ôm cô lên, để cô ngồi vào xe lăn, "Tôi có nên chào bác sĩ Tịch một tiếng không?" Cô giương mắt nhìn Din, ở khoảng cách gần như vậy cô có thể nhìn rõ từng sợi mi của anh. Thật dày và cong.

"Không cần. Thiên Vũ giúp Ali làm thủ xuất viện rồi, anh ta nhiều việc, chúng ta không nên làm phiền." Din thản nhiên nói xong liền nhìn lên Fon, "Em phụ trách đẩy xe."

Fon gật đầu, nghe theo nhưng trong lòng không hiểu. Rõ ràng bác sĩ Tịch nói đi làm thủ tục xuất viện và giao ca xong sẽ cùng bọn họ tới nhà mà, sao Din lại nói anh ấy bận việc?

Xem kia xem kia, lại một người quá ngây thơ rồi. Đúng là so với ba ông anh cơ trí, hư hỏng và phúc hắc của mình, Fon còn thua cả mấy quãng xa. Như vậy thì làm sao truy vợ đây, Fon à?

...

Khi xe đỗ trước sân nhà Adisuan, Điều Từ Đồng mới kinh ngạc nhìn sang Fon, "Không phải nên về vườn nho sao?" Cô và Fon ngồi ở ghế sau, còn Din thì lái xe.

"Ali vừa mới khỏi bệnh, chân lại đang bị thương, nên ở lại đây để có người chăm sóc." Fon chưa kịp trả lời thì Din đã thản nhiên lên tiếng, anh bước xuống xe, vòng ra sau, mở cửa và đưa tay muốn ôm Điều Từ Đồng.

Cô nghi hoặc nhìn anh, "Kati có thể chăm sóc cho tôi mà." Cô cũng đã khỏi hẳn rồi, so với vết thương hôm đó, cái này có là gì.

Không tha cô từ chối, Din hơi cứng rắn ôm cô ra khỏi xe, "Kati không phải đang viết sách sao, Ali muốn bạn mình không tập trung?" Điều Từ Đồng nhẹ nhõm vậy, Pathapee đang nói cô sẽ làm Kati phân tâm khi phải chăm sóc chính mình?

"Là ý của mẹ anh?" Cô nhìn lên anh hỏi, tôi dường đột như vậy thì thật là ngại.

Din cúi mi không nói, ôm thẳng cô đi vào. Còn Fon vòng ra sau, mở cốp xe và lấy hành lý, hóa ra họ đã bàn tính trước, chỉ chờ Điều Từ Đồng lọt bẫy.

Bà Kanya, Bopa, Jantoo và Nakree đứng trước cửa, nhìn thấy Din bế Điều Từ Đồng liền cười khúc khích, "Cậu chủ Din thật lợi hại, chưa gì đã nhanh tay như vậy rồi!" Bà Kanya nói xong liền ôm miệng vì sợ mình sẽ cười lớn ra tiếng.

"Đúng đúng. Lần đầu tiên tôi thấy cậu chủ Din gần con gái đó ạ. Cứ ngỡ cậu ấy thích con trai, vì tới giờ vẫn chưa quen bạn gái." Bopa đẩy đẩy người vào người Jantoo, thật sự là vui tới nỗi không kiềm chế được.

"Không riêng gì cậu chủ Din, mà còn..."

"Các chị đang nói gì đó?" Nakree vừa mới nói nửa câu đã bị tiếng nói êm nhẹ như tiếng đàn tranh khiến người ta nhớ mãi không quên vang lên cắt ngang.

Bốn người lập tức đứng nghiêm chỉnh lại, cười hi hi nhìn Fon, "Không có nói gì ạ."

Fon cười nhẹ nhìn họ, sau đó đi vào nhà. Họ liền ôm tim, ôm đầu giống như muốn phát điên, "Sao cậu chủ Fon lại giống như thiên thần vậy!"

"Không được rồi, tôi sắp ngất rồi, mau đỡ tôi." Nakree liên tục lui về phía sau, Bopa và Jantoo đưa tay giữ lấy cô ta.

Họ bị nụ cười mê người của Fon điện cả người đều tê dại.

Chính chủ thì lại hồn nhiên không biết mình cười có lực sát thương lớn cỡ nào, đây chính là lý do Điều Từ Đồng dặn Fon không được tự tiện cười, sẽ có án mạng xảy ra. Diễn hình như bốn người suốt "tắt thở" này đây.

Bên trong nhà, bà Supansa vừa nhìn thấy Din bế Điều Từ Đồng đi tới phòng khách, bà lập tức đứng lên, vui vẻ cười, "Các con về rồi à?"

Điều Từ Đồng ngượng ngùng nhìn bà, vì Din vẫn không chịu bỏ cô xuống, "Cháu chào cô ạ!" Cô chấp tay vái bà Supansa, sau đó định ôm lấy cổ Din lại, nhưng chợt nghĩ có người lớn ở đây, ôm như vừa rồi thì rất ngại, nên đổi thành túm nhẹ ngực áo anh. "Đây là...?" Lúc này Điều Từ Đồng mới phát hiện còn một người phụ nữ trung niên khác đang ngồi trên sofa, bà ta đưa mắt nhìn cô sau đó nhìn sang bà Supansa.

"À, đây là con dâu tương lai của tôi." Bà Supansa nhẹ nháy mắt với Điều Từ Đồng, sau đó mới mỉm cười nhìn người phụ nữ kia.

Điều Từ Đồng chậm rãi vái chào bà ta, "Cháu chào cô!"

Người phụ nữ đó vái lại cô, sắc mặt có hơi cương lại, ánh mắt nhìn cô thật kỹ.

"Tôi không nói gạt bà đúng không? Din đã có bạn gái, nên bà nói với nhà bên đó là không cần sắp xếp xem mắt nữa." Bà Supansa cười có chút thâm ý nói, người phụ nữ trung niên này là đại diện bên gia đình Siwawed sang đây, muốn mai mối con gái nhà đó cho Din.

Nếu đã chấm con gái nhà đó bà đã sớm đi sang chào hỏi rồi, đâu cần đợi tới khi Ali xuất hiện, vì cô chủ Siwawed quá kiêu căng và đua đòi nên bà mới không thích, con dâu của bà phải như Ali, vừa đáng yêu vừa hiểu chuyện.

"Mau đưa em vào phòng đi con, để em nghỉ ngơi một lát rồi dùng bữa trưa." Bà Supansa thấy người phụ nữ kia cứ nhìn Diêu Từ Đồng đắm đắm nên nhẹ nhàng nói với Din.

Anh gật đầu chào người phụ nữ kia liền ôm Diêu Từ Đồng đi thẳng hướng phòng mình, từ nay cô sẽ ngủ ở đó, còn anh sang phòng Lom, vì mấy ngày nay Lom chỉ ở vườn nho.

Nhìn thấy người phụ nữ kia xám xịt rồi đi, bà Supansa cười đắc ý. Vừa rồi còn tưởng bốc con gái nhà Siwawed, nói rằng con trai bà lấy được cô ta là phúc ba đời, giờ thì ngượng tái mặt.

Hừ, ai là phụng ai là gà thì giờ đã biết rồi. Cũng may là Ali phối hợp với bà, cô bé đáng yêu này càng lúc càng khiến bà thích nhiều hơn.

"Mẹ cười gì vui về vậy ạ?" Fon vào sau nên không hay biết gì, thấy mẹ mình cứ cười tùm tùm, anh nghi hoặc hỏi.

"Không có gì đâu con, mau mang đồ...à không, để hành lý Ali ở đây đi, lát nữa mẹ bảo Bopa và Jantooo mang vào." Vì muốn Din và Diêu Từ Đồng ở riêng với nhau, nên bà Supansa không cho Fon tới phòng Din.

"Không sao đâu mẹ, để con." Ngược lại Fon rất muốn chăm sóc Diêu Từ Đồng, dù chỉ là giúp cô sắp xếp quần áo thì anh cũng vui.

"Đề đây đi con, mẹ có chuyện muốn nói với con." Bà Supansa lôi kéo Fon ngồi vào sofa, cố gắng giữ chân anh. Bà nghĩ anh và Diêu Từ Đồng là bạn học thì quan tâm là chuyện đương nhiên, nhưng lại không biết đứa con này của mình cũng đề ý cô.

Fon cứ tưởng mẹ mình thật sự có chuyện muốn nói nên nghe theo, bà Supansa hỏi băng quơ đủ điều mà anh cũng không phát hiện ra.

Đúng là ngây thơ và đáng yêu hết chỗ nói!

"Người phụ nữ vừa rồi muốn giúp anh mai mối." Vì tránh ngại ngùng nên Diêu Từ Đồng tìm chuyện nói với Din, cô hướng mắt nhìn về phía trước, không dám nhìn mặt anh.

Không hiểu sao khi ở cùng anh tim cô hơi đập nhanh, mấy ngày trước đâu có. Kỳ lạ!

"Ali đề ý sao?" Din cúi đầu, trầm thấp hỏi, ánh mắt nhìn cô như chứa đựng lốc xoáy.

"Không có, tôi chỉ thuận tiện hỏi thôi." Diêu Từ Đồng nhìn vào Din, chạm vào đôi mắt sáng như sao của anh, cô lập tức dời đi.

Vừa rồi cô cảm thấy linh hồn mình như bị hút vào, rồi cuộc chính mình làm sao vậy?

Din nhẹ cong khóe môi, anh nhận ra ánh mắt trốn tránh của cô. Không phải lạnh nhạt trốn tránh mà là bối rối. Chỉ có đề ý mới bối rối. Như vậy có phải anh lại tiến thêm một bước rồi không?

Khi vào tới phòng ngủ, Diêu từ Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, cô hơi ngạc nhiên. Sao đây không giống như phòng dành cho khách?

Cách bố trí theo phong cách và màu sắc này...sao giống tính cách một người?

Diêu Từ Đồng đưa mắt nhìn lại Din, "Đây là phòng anh?" Là khẳng định chứ không phải nghi ngờ, vì màu gold đó không thể lẫn đi đâu được, còn không phải sở thích của người trước mắt này?

Mắt Din chứa ý cười, anh đặt cô lên giường, sau đó dưới ánh nhìn ngạc nhiên của cô, anh cúi người, hôn nhẹ lên trán cô, "Nằm nghỉ một chút đi, lát nữa tôi vào gọi Ali. Còn nữa, lần sau nếu có say, không được hăm dọa bỏ đầu tôi nữa. Ali có thể ăn...anh đào." Nói xong Din xoay người và đi ra ngoài, để lại cô vừa bất ngờ vừa mờ mịt nhìn theo bóng dáng anh.

Anh đào?

"Cô Ali nghĩ môi của boss giống gì ạ?"

"Giống gì sao? Anh đào đó, môi anh ấy đỏ như anh đào. Hình dáng cũng rất đẹp."

Chợt nhớ tới lời mình bàn luận với Rarin bọn họ vào buổi tán gẫu giữa trưa ở Tararin mấy ngày trước, tim của Diêu Từ Đồng bất giác đập dồn dập, mặt nóng lên.

Ý của Pathapee là...cô có thể hôn anh?

A!!!

Vậy là anh đã nghe được hết những gì cô nói với Bualoy bọn họ rồi?

Diêu Từ Đồng lập tức lấy gối che mặt lại, nhưng mùi hương của người nào đó tràn ngập vào mũi khiến cô càng mất bình tĩnh hơn. Cô lập tức ngồi dậy, cố gắng hít thở đều.

Chẳng lẽ cô muốn bị bệnh tim?

Gần đây tim cứ hay đập loạn xạ như vậy, đúng là cơ thể có bệnh thật rồi. Phải nhờ bác sĩ Tịch khám mới được!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quỷ Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thiên Thần Cũng Biết Đấu Tranh

Sắp tới hè nên thời tiết bắt đầu chuyển nóng, khi mặt trời đứng bóng, ánh nắng càng gay gắt hơn. Một cô gái đi giữa sân trường với bộ đồng phục mùa hè trên người, tóc đen mượt được buộc cao lên, vừa đi cô vừa dùng tay quạt mát, gương mặt ửng hồng vì nóng.

"Đồng Đồng!" Phía sau vang lên tiếng gọi, cô ngoái đầu nhìn lại, tiếp theo nở nụ cười tươi khi thấy người gọi mình là ai.

Thật kỳ lạ, giữa trời nắng oi bức này nhưng chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cô, người đối diện đều cảm thấy thoải mái, tựa như một cơn gió xuân thổi tới mang theo thanh mát, tràn đầy sức sống.

"Linh Linh ra đây làm gì?" Cô gái này nào phải ai khác, chính là Diêu Từ Đồng năm mười sáu tuổi, khoảng thời gian tươi đẹp nhất của thanh xuân.

"Minh tìm Đồng Đồng, chúng ta cùng nhau mang nước sang cho anh hai." Viêm Diệc Linh cười ngọt ngào, ôm lấy cánh tay Diêu Từ Đồng cùng cô đi song song.

Là con gái của Viêm gia, Viêm Diệc Linh sao có thể không xinh đẹp được? Giống như Dương Khả Ái, cô ấy cho người khác cảm giác vừa gặp đã quý mến, đáng yêu vô cùng.

Còn Diêu Từ Đồng xinh đẹp thủy linh, mong manh như sương khói, hút hồn người khác ngay ánh mắt đầu tiên. Hai người họ được rất nhiều nam sinh thầm thương trộm nhớ, nhưng ngại Viêm Diệc Luân nên không dám bén mảng tới gần, chỉ có thể ngóng trông từ xa.

À chút nữa đã quên, thật ra một mình Viêm Diệc Luân cũng chưa khiến các nam sinh sợ khiếp vía, mà còn một người nữa. Thuần Vu Triệt.

Anh trai nuôi kiêm vệ sĩ của Diêu Từ Đồng, chỉ cần ai dám tới gần cô trong khoảng cách ba bước chân, ngày hôm sau liền bị treo người trên cây, "tắm nắng" vài giờ đồng hồ.

Cũng không quá nặng tay nhỉ? Nhưng ai có thể chịu nổi cái nắng gay gắt suốt mấy giờ? Nên vì thương tiếc bản thân, họ không có gan đụng vào vị "ma vương" kia.

"Diệc Luân có khi đang bận học, chúng ta không nên quấy rầy." Thần sắc của Diêu Từ Đồng hiện lên trông mong nhưng miệng lại nói trái lòng, cô sợ Viêm Diệc Luân không vui khi mình đột ngột sang khu đại học.

Đây là trường nổi tiếng của Đài Bắc, bao gồm từ mẫu giáo tới đại học, chỉ khác khu, và mỗi khu cách nhau một khuôn viên rộng lớn.

"Gặp cậu thì anh hai càng vui, sao lại giận. Đi thôi." Viêm Diệc Linh lôi kéo Diêu Từ Đồng đi sang máy bán nước tự động mua ba lon nước chanh, sau đó lại kéo cô qua khu đại học.

Giờ đang lúc nghỉ trưa, nên ngoài sân có rất nhiều các sinh viên đang tự do hoạt động. Không xa lạ với tính tình của Viêm Diệc Luân nên hai cô gái tới thẳng thư viện, quả nhiên anh đang đọc sách ở đó.

"Anh hai!" Viêm Diệc Linh vui vẻ gọi, còn không ngừng vẫy tay.

Viêm Diệc Luân đem ánh mắt đang xem sách di chuyển sang hai bóng dáng đứng trước cửa thư viện, anh nhẹ nhún mi một cái, sau đó lại tiếp tục nhìn sách.

"Không nên làm ồn, đây là thư viện mà." Diêu Từ Đồng thấy sắc mặt Viêm Diệc Luân hơi khó chịu, cô liền thúc giục Viêm Diệc Linh trở về, nhưng cô ấy vẫn bướng bỉnh "thả" cô vào tận chỗ của Viêm Diệc Luân.

Để Diêu Từ Đồng ngồi kể anh còn cô ấy ngồi đối diện hai người, đẩy lon nước về phía anh, cô ấy cười tủm tỉm, "Đồng Đồng đích thân mua cho anh, trời nóng như vậy cô ấy sợ anh khát."

Viêm Diệc Luân chỉ thần nhiên nhìn một cái, sau đó lại xem sách.

Viêm Diệc Linh mất hứng bĩu môi, thấy sắc mặt Diêu Từ Đồng thoáng buồn, hai mắt cô ấy chột lóe, sau đó cười tinh quái, "Vừa rồi Đồng Đồng bị các học trưởng chặn đường xin làm quen, còn muốn xin lon nước trên tay Đồng Đồng. Chúng ta đi thôi, không cần uống phí." Dứt lời cô ấy liền đưa tay định lấy lon nước trước mặt Viêm Diệc Luân nhưng lại bị đoạt trước.

Viêm Diệc Luân khui lon nước chanh, nhẹ uống một hớp rồi mới cầm viết lên tiếp tục ôn bài.

Diêu Từ Đồng mỉm cười nhìn anh, rồi lại nhìn qua Viêm Diệc Linh đang tỉnh nghịch nháy mắt với mình, trong lòng cô mềm như nước.

Hóa ra anh cũng để ý chuyện cô tặng nước cho nam sinh khác.

"Cậu ngồi đây, mình đi tìm sách đọc." Viêm Diệc Linh viện cớ rồi đi, mục đích để hai người ở riêng.

Chỉ còn chính mình và Viêm Diệc Luân, tim của Diêu Từ Đồng bắt đầu đập nhanh hơn, hồi hộp vô cùng.

Không biết từ khi nào tình cảm cô dành cho anh khi còn nhỏ đã bắt đầu biến đổi, giờ đây cho dù anh cho phép cô gọi anh là anh hai Luân cô cũng không muốn.

Cũng may lúc nhỏ anh đã cảnh cáo cô trước, nên hiện tại cô có thể gọi Diệc Luân thuận miệng như vậy.

Len lén nhìn sang gương mặt nghiêng vô cùng thu hút của Viêm Diệc Luân, hai má Diêu Từ Đồng chợt ửng hồng. Long mi anh thật dài, tuy không cong nhưng rất dày, chân mày cũng đậm, sống mũi cao thẳng, bờ môi đầy đặn không quá mỏng cũng không quá dày.

Chả trách các nữ sinh đều mê anh, càng trưởng thành thì càng đẹp trai, chớp mắt một cái đã hóa nam thần mất rồi.

Đang mãi ngắm nhìn Viêm Diệc Luân, bỗng nhiên anh ngẩng đầu lên khiến Diêu Từ Đồng khẽ giật mình, cô lập tức di dời ánh mắt. Không thấy được ai kia phát hiện mặt cô đỏ ửng liền nhẹ giọng khước mỗi, đôi mắt lạnh lùng thoáng hiện nhu hòa dù chỉ là lướt qua nhanh nhưng cũng thật rõ ràng.

Viêm Diệc Luân lấy dưới quyển sách mình ra một quyển khác, nhỏ hơn, đẩy nó sang gần tay Diêu Từ Đồng, anh thân nhiên nói, "Sách về Vera Wang."

Hai mắt Diêu Từ Đồng lập tức tỏa sáng, cô mở nhanh sách ra xem, đây là thần tượng của cô. Vera Wang, nhà thiết kế gốc Hoa được sinh ra tại New York, từng giữ chức giám đốc thiết kế ở Ralph Lauren trong ba năm, sau đó tách ra lập thương hiệu riêng. Bà là một trong những nhà thiết kế thời trang thảm đỏ và váy cưới đáng ngưỡng mộ, nổi danh khắp toàn cầu.

"Cám ơn Diệc Luân!" Vì vui quá nên Diêu Từ Đồng quên mất mình đang ở nơi nào, cô kè sát vào, hôn nhanh lên má phải của Viêm Diệc Luân, sau đó chú tâm xem sách. Cô quyết định học thiết kế thời trang nên thường xem những loại sách này, tiếc là thư viện bên cô rất hiếm, không ngờ Diệc Luân lại để tâm tìm cho cô.

Viêm Diệc Luân nghịch ra trong giấy lát, ánh mắt sâu thẳm nhìn sang người bên cạnh. Rất tiếc người vừa gây chuyện đã sớm bỏ qua sự tồn tại của anh, chỉ lo đọc về thần tượng.

Anh chậm rãi đứng lên, đi sang ngồi bên tay phải của Diêu Từ Đồng, đem sách tiếng Anh che sau người cô, tay còn lại tiếp tục lật trang sách.

Ở đây gần cửa sổ, nắng rọi từ phía sau, tránh cho người nào đó bị khó chịu, anh dành mỗi tay một chút.

Núp sau kệ sách gần đó, nhìn thấy hai người tuy rằng im lặng ngồi bên cạnh nhau nhưng ảm áp ngọt ngào biết bao, Viêm Diệc Linh cười vô cùng thích thú. Mặc dù anh trai cô vẫn mặt lạnh nhưng trong lòng đã sớm sùng sục tới tận trời.

Phải chụp hình lại cho mẹ và dì Như xem mới được!

Viêm Diệc Linh lấy điện thoại ra, vừa liếm môi vừa liên tục nhấn màn hình. Hắc hắc, thật xứng đôi vô đối!

...

"Ali!" Vừa về đến nhà, cứ tưởng mẹ sẽ ra đón nhưng không ngờ phòng khách vắng tanh, đang định tìm má Phương để hỏi ba mẹ mình đâu thì tiếng nói vang lên bên trái làm Viêm Diệc Đồng khựng lại.

Cô lập tức xoay người, chạy nhanh về phía người gọi mình, "Anh hai!" Chưa kịp nhìn rõ mặt người đó cô đã nhào vào lòng người ta, vì cô biết trong nhà này, chỉ có một người duy nhất gọi cô là Ali.

Anh hai cô, Thuần Vu Triệt, người đã đặt cái tên này cho cô. Vì anh thường xuyên sang Mỹ gặp ông nội nên lấy tên tiếng Anh cho dễ giao tiếp, cô cũng không muốn lạc hậu, đôi phải có tên khác cho bằng được. Nghĩ mãi không ra thế nên cô hỏi ý anh hai, anh liền nói "Ali".

Cô không hiểu sao anh hai lại đặt cho mình cái tên này, nhiều lần hỏi anh chỉ cười xoa đầu cô.

Chỉ có Thuần Vu Triệt biết, vì sao anh lại gọi cô là Ali.

Ali trong Alice, cô bé mà Lewis Carroll lấy cảm hứng để viết nên những tác phẩm của mình. Alice Liddell Hargeaves chào đời năm 1852, con gái thứ ba trong gia đình quý tộc có mười đứa con.

Tài giỏi, chừng chạc trước tuổi, đã sớm quên đi nét hồn nhiên của bản thân do gia đình bắt cô bé học quá nhiều từ kiến thức, giao tiếp, hành vi đối nhân xử thế. Tình cờ biết được câu chuyện đằng sau tác phẩm của nhà văn nổi tiếng, Thuần Vu Triệt liên tưởng tới người trong lòng mình. Anh không muốn

Đồng Đồng giống cô bé đó, Ali phải hạnh phúc hơn Alice.

Anh sẽ người mang đến niềm vui và sùng nịch để xây tường thành bảo bọc cho cô. Khi anh tới Diêu gia chỉ là hai bàn tay trắng, nhưng hiện giờ thứ anh có được chính là nụ cười của cô. Món báu vật quý giá nhất.

"Anh hai về được mấy ngày?" Diêu Từ Đồng lại làm nũng, cô treo hai chân bên hông Thuần Vu Triệt, hai tay ôm lấy cổ anh, bắt buộc anh phải bế cô.

"Một tuần." Thuần Vu Triệt tuy rằng nhẹ nhàng ôm nhưng cẩn thận vô cùng, dù cô có tính nghịch quơ tay múa chân cũng không ngã được.

"Tốt quá, em muốn đi khu vui chơi!" Diêu Từ Đồng vui sướng giơ cao hai tay, hai chân cũng đong đưa, cười cong cả mắt.

Thuần Vu Triệt cười khê, "Lần trước sốt cao còn chưa sọ?" Hôm đó anh dẫn cô đi khu vui chơi, trời có mưa phùn nhưng cô không muốn về, cứ đòi ngồi tàu lượn siêu tốc, kết quả bị cảm sốt. nằm trên giường mấy ngày.

"Lần này Ali sẽ nghe lời, không để anh hai bị nội phạt." Diêu Từ Đồng kê má sát vào má trái Thuần Vu Triệt, ngoan ngoãn hứa.

Lúc cô bị bệnh, ông nội vô cùng tức giận đã phạt đòn anh hai khiến anh cũng bị sốt vì vết thương. Sau đó cô xin ông nội đến phòng chăm sóc cho anh hai, vì cô ngang bướng mới khiến anh bị tội.

Thuần Vu Triệt nhẹ xoa lưng Diêu Từ Đồng, hai mắt ám trầm, khê hôn lên vành tai cô.

Lần đó anh đáng bị đánh, cho dù ông nội không trừng phạt anh cũng không tha thứ bản thân mình.

Nhớ tới bóng dáng nhỏ nhắn này ngồi chăm sóc mình suốt đêm, môi anh nhẹ cong.

Khi anh tỉnh lại, bé ngọc này đã gục đầu trên người anh ngủ tới quên trời đất, môi hé mở đáng yêu vô cùng khiến anh không kiềm lòng được...

Nụ hôn đầu của cô thuộc về anh, không phải Viêm Diệc Luân.

Nụ hôn đầu của anh cũng chỉ thuộc về cô, vĩnh viễn không để ai có được.

...

"Ali! Ali!" Tiếng gọi nhẹ nhàng bên tai, cứ ngỡ là thiên âm nên Diêu Từ Đồng mỉm cười, xoay người, kéo gối ôm, dụi dụi đầu rồi lại tiến vào mộng.

Người phụ trách vào gọi cô thức giấc sùng nịch nhìn cô đem tay mình biến thành gối kê đầu.

"Dậy nào Ali!" Anh xoa xoa đầu cô, cúi người, kê sát vào tai cô, dụi àng gọi.

Diêu Từ Đồng nhẹ nhú mi, chậm rãi mở mắt ra, cô lập tức ngây dại vì tưởng mình đã lên thiên đường, gặp được thiên thần.

May quá, chính mình vẫn chưa chết! Fon chớp mắt một cái, vô tội nhìn Diêu Từ Đồng, "Tôi làm Ali giật mình sao?"

"Không phải." Fon đứng thẳng người lên, Diêu Từ Đồng mới ngồi dậy. Cô sẽ không nói anh biết vì gương mặt đẹp tựa thiên thần của anh làm cô hốt hoảng, cứ ngỡ mình ngủ tới treo luôn, trực tiếp đến thiên đường.

Vừa rồi mơ thấy chuyện của sáu năm trước, khi đó Viêm Diệc Luân vẫn chưa yêu Trương Lệ Na và...anh trai cô chưa gặp phải tan nạn dẫn đến mất đi ký ức.

Từ đó về sau, Thuần Vu Triệt không còn thân thiết với cô như trước, tuy rằng vẫn chiều chuộng cô nhưng thân nhiên có xa cách.

Đã ba năm rồi không gặp, anh vẫn khỏe chứ, Thuần Vu Triệt?

"Ăn trưa thôi." Fon đưa tay bế Diêu Từ Đồng lên, đây không phải lần đầu nên cô thật tự nhiên ôm lấy cổ anh.

Pathapee không phải nói sẽ vào gọi cô sao? Anh ấy tới Tamarin rồi sao.

Diêu Từ Đồng nhăn mũi nói với Fon, "Cứ để tôi dùng cơm trong phòng là được." Chẳng lẽ mỗi lần ăn đều phải để người ta bế như vậy? Người ta không thấy phiền nhưng bản thân cô cảm thấy mình "ăn hại".

"Mẹ muốn Ali dùng bữa chung với gia đình." Anh tán thành vô cùng với ý này của mẹ mình, các anh trai không về nhà dùng bữa trưa, không ai cười trêu anh. Như vậy anh có thể thoải mái ở bên cạnh Ali.

Đi hết hành lang dài, lại xuyên qua phòng khách mới đến cửa ra bàn ăn ngoài hành lang bên hông nhà. bà Supansa đã sớm ngồi chờ cùng ông Montree, nhìn thấy hai người, bà cười mềm mại, "Đề Ali ngồi cạnh mẹ."

Fon tuy nghe theo bà nhưng anh ngồi bên tay phải cô chứ không ngồi cạnh bà mình.

Ông Montree nhìn gương mặt "hằm xuân muộn" của con trai mình, nhẹ nhàng mảy. Đừng để ông đoán đúng nhé, đã hai đứa rồi, thêm nữa sẽ biến thành tình tay tư. Ba anh em tranh nhau, Fon nhất định chịu thiệt.

Ba có thể nhìn ra, chả lẽ mẹ lại không? Bà Supansa đã sớm nghi ngờ từ lúc Fon tái mét mặt, thần sắc khủng hoảng khi Diêu Từ Đồng được Din ôm lên bờ trong tình trạng ngất lịm như không còn hơi thở.

Tuy ngoài mặt như thường nhưng trong lòng bà sầu não vô cùng, nên để Ali làm con dâu thứ mấy của mình đây?

Bốn đứa con trai, nhưng hết ba đứa để mất. Din đã tỏ ý, Lom phải dựa vào Ali, còn Fon yêu đơn phương từ sớm.

Càng nghĩ càng đau đầu nên bà mặc kệ, dù ai cưới thì Ali cũng là con dâu của bà. Xem duyên phận của tụi nhỏ đi.

"Đây là canh mẹ đặc biệt nấu cho con, mau ăn đi. Phải bồi bổ mới được." Bà Supansa nói một câu làm Diêu Từ Đồng giật mình, ban đầu cô tưởng bà nói với Fon, nhưng khi chuyển mắt sang thấy bà đang nhìn mình, cô kinh ngạc.

Sao cô Supansa lại xưng mẹ với mình? Cô cũng không phải bạn thân của các con cô ấy, sao có thể gọi vậy được.

"Ăn đi con." Biết cô ngạc nhiên điều gì nhưng bà Supansa vẫn thản nhiên, cười từ ái với cô. Tránh đêm dài lắm mộng, xuất hiện thêm người giành con dâu với mình, bà phải khẳng định "chủ quyền" trước.

Diêu Từ Đồng cười ngượng ngùng, ngoan ngoãn uống canh. Cô hướng mắt nhìn về phía vườn hoa phía trước sân cỏ rộng lớn, chợt nhớ mình còn chưa giúp bà Supansa trồng hoa hồng.

"Đợi cháu khỏe hẳn, cháu giúp cô trồng thêm hoa hồng xanh." Cô vừa nói xong bà Supansa liền nhắm mí.

"Sao lại xưng hô như vậy, phải xưng con." Bà Supansa nhìn Fon gấp thức ăn cho Diêu Từ Đồng, như cười như không nhìn sang chồng mình.

Từ nay bà sẽ để Ali bồi đắp tình cảm với ba đứa con trai mình, đứa nào cao tay thì ôm vợ về, bà chỉ chờ đón con dâu.

Chắc chắn, còn có người chọn dâu như vậy sao?

Người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng bà Supansa mới là mẹ ruột của Diêu Từ Đồng, bà đang chọn con rể chưa không phải đâu.

"Dạ." Diêu Từ Đồng không có cách nào phản bác nên cô đành thuận theo.

"Ăn đi Ali." Fon giúp Diêu Từ Đồng múc thức ăn, ánh mắt cô vừa mới đi chuyển một chút, anh đã đoán được cô muốn ăn gì, lập tức múc cho cô.

Thật sự là tâm linh tương thông!

Ông Montree nhướng mắt với vợ mình, như đang nói: Xem đi, dù ngây thơ nhất nhà nhưng vẫn nhiệm gien ưu tú của anh. Trước kia không phải em yêu anh ở điểm ôn nhu sẵn sốc này?

Bà Supansa hiểu rõ ánh mắt thâm ý của chồng mình nên hai má phi hồng, dối liếc ông một cái nhưng trong lòng mềm mại.

Chắc chắn, một đôi già một đôi trẻ, một đôi liếc mắt đưa tình, một đôi ăn ý ngọt ngào. Đúng là khiến người ta cay mắt, và thật không may người phải chứng kiến cảnh này là cậu chủ Lom đang trong thời kỳ "khí huyết không lưu thông" nên tính tình lúc nào cũng táo bạo. bắt gặp hình ảnh này khiến Lom càng phiền táo.

"Ow Lom! Sao hôm nay con về vào giờ này?" Đột nhiên Lom xuất hiện, ngồi thật mạnh xuống ghế bên cạnh ông Montree, hai tay ôm ngực, ánh mắt như có hai ngọn lửa nhìn Diêu Từ Đồng khiến ba Supansa giật mình.

"Bị một trong những cô bạn gái con đá rồi à?" Ông Montree cười liếc mắt nhìn Lom, trêu chọc.

"Hừ! Chỉ có con đá họ, họ dám làm vậy với con sao?" Lom nhếch môi cười nhạt nhẽo, tự kỷ nói.

Diêu Từ Đồng chẳng quan tâm tới Lom, cô im lặng ăn cơm. Tuy cô không để ý thì không có nghĩa người khác xem cô như vô hình, "Ăn ngon miệng thật, cô không cảm thấy trong lòng ray rứt à?"

Lom nói một câu làm Fon và ông bà Adisuan kinh ngạc, khó hiểu nhìn anh.

Hình như người cảm thấy ray rứt trong lòng là Lom mới đúng, chính anh đẩy Ali xuống hồ bơi mà?

"Mọi người đừng ánh mắt như vậy xem con làm gì?" Lom muốn trợn trắng mắt, "Hôm qua ở bệnh viện, cô ấy đã đạp con xuống hồ bơi." Nghĩ đến là anh giận tới tận tâm can, khi anh vác cả người đều là nước rời khỏi bệnh viện thì không biết bao nhiêu đôi mắt nhìn anh chăm chăm, thật mất mặt!

"Tôi chỉ có qua có lại với anh." Diêu Từ Đồng chỉ mới ở bên cạnh Din một thời gian nhưng đã học được cách nói chuyện giống anh, cười như không cười nhìn Lom.

"Cô...A!" Lom bị Diêu Từ Đồng làm cho tức tối, nhất là với bộ mặt bây giờ của cô, thật sự rất giống Din. Anh nhòm người qua muốn nắm lấy tay cô nhưng do dùng sức quá nên...

Nhìn thấy Lom ôm ngực kêu rên, hai mắt của Diêu Từ Đồng chợt lóe. Chỗ đó, là chỗ cô đã cắn anh ta.

Fon và ông bà Adisuan đều nhận ra nên im bất nhìn Lom, bản thân anh cũng vậy. Không khí đột nhiên trở nên quái lạ.

Diêu Từ Đồng cúi đầu ăn cơm, xem như mình không thấy gì.

"Này, cô nhớ tới rồi đúng không?" Lom kịp thời nhìn thấy Diêu Từ Đồng quần bách và lẩn tránh nên anh hỏi ra miệng.

Ánh mắt của mọi người chuyển từ Lom sang Diêu Từ Đồng khiến cô lung túng vô cùng, nếu cô thừa nhận vậy chẳng phải chuyện tối đó bị khơi lại?

Thật xấu hổ, cô chỉ muốn mọi người đừng nhắc đến và quên nó đi!

Đó thật sự không phải con người thật của cô mà!

Nhưng cô lại không biết nói dối nha, phải trả lời làm sao đây?

Trong lúc Diêu Từ Đồng mím môi, mở tròn mắt có chút ngại thẹn nhìn Lom thì bỗng nhiên cổ cô tự động quay sang phải rồi lại sang trái. Tuy rằng chậm rãi nhưng cũng là đáp án, không nhớ.

"Cô nói dối, không nhớ sao cô lại đạp tôi xuống nước để trả thù." Lom vẫn bám riết không tha, khiến Diêu Từ Đồng nhìn anh dăm dăm.

Vừa rồi là Tiểu Lạc đứng sau lưng, đẩy đầu cô qua lại, giúp cô trả lời.

Rak và Yom thờ phụng má, hờn giận nhìn Lom.

Thật muốn cho anh ta một bài học, nhưng sợ chị Đồng Đồng không vui nên chúng mới im lặng đứng nhìn.

"Hôm trước Kati có ở đó, anh nghĩ cô ấy sẽ im lặng khi biết anh là người quăng Ali xuống hồ bơi?" Fon chậm rãi lên tiếng, nhú mi nhìn Lom.

Ông bà Adisuan đưa mắt nhìn hai con trai mình, trận chiến bắt đầu.

Ai sẽ thắng đây?

"Kati sẽ không nói hết chuyện tốt mà cô ta làm?" Lom cười tà, "Em trai à, anh nghĩ người muốn cô ấy nhớ rõ nhất chính là em đó." Bốn người, chỉ có tên nhóc này là nhẹ nhàng nhất, một nam một nữ hôn nhau, ai là người có lợi thì người mù cũng có thể nhìn thấu.

Sắc mặt Fon hơi biến đổi, anh hỏi hộp liếc nhìn Diêu Từ Đồng. Đột nhiên anh cũng muốn biết Ali có thật sự nhớ hết chuyện cô đã làm, nhưng lại sợ cô cảm thấy túng quẫn nên Fon giả vờ như không có gì.

"Đừng nhắc nữa, nếu không em nói Fai gọi cô Mink đến cho anh." Fon trực tiếp uy hiếp.

Lom nhìn Fon trân trân, tên nhóc này hôm nay ăn gan hồ à, dám hăm dọa anh?

"Em nói thật." Fon mím môi, cố gắng bày ra khí thế.

Diêu Từ Đồng liếc mắt nhìn anh. Gương mặt tinh xảo đánh lại, trùng mắt Lom nhưng trông thật đáng yêu!

Lom chỉ chỉ tay về phía Fon, nhưng cuối cùng cũng chịu im lặng.

Ông bà Adisuan nhìn cười, trận đấu đầu tiên, Fon thắng.

Thiên thần cuối cùng cũng biết vùng lên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Có Thai?

"Thiếu gia, đã dò ra vị trí của tiểu thư rồi ạ."

"Ở đâu?"

"Thị trấn nhỏ Pak Chong của huyện Pak Chong, tỉnh NaKhon Ratchasima."

Trên đường cao tốc của Bang Kok, một chiếc xe Limouse đen ngòm chạy với vận tốc không nhanh không chậm nhưng lại vô cùng bắt mắt.

Ở đây có ai chạy loại xe này bằng đường dài sao, nên nó trở thành trung tâm của sự chú ý.

Người trong xe nhẹ nhõm khi từng chiếc ô tô lướt qua đều chậm rãi giảm tốc độ, như muốn xem bên trong Limouse màu đen này là nhân vật nào.

Kéo màn lại, sắc mặt của Thuận Vu Triệt hiện lên khó chịu. Dù biết họ nhìn không được bên trong nhưng anh cũng cảm thấy phiền.

"Cậu không thể chọn loại xe ở đây hay dùng à?" Anh hờn giận nhìn phụ tá của mình.

Anh chàng đang ôm laptop nghe vậy nhìn sang người có đầu tóc vàng hoe ngồi kế bên, "Cậu nghĩ ở đây là New York sao?"

Người thanh niên có tóc màu vàng trùng mắt thanh niên đeo kính, rồi mới cười hì hì với Thuận Vu Triệt, "Tôi nghĩ thiếu gia quen ngồi Limouse rồi ạ." Trách anh ta sao được, anh ta chỉ muốn thiếu gia cảm thấy thoải mái thôi mà.

Thuận Vu Triệt nhẹ bóp trán, "Đến đó mất bao lâu?" Sang Thái Lan đã hai ngày nhưng đến hôm nay mới tra ra được nơi Ali đang ở, anh thật sự gần hết kiên nhẫn rồi.

"Không lâu đâu ạ, thiếu gia ngủ một giấc đi. Tới nơi chúng tôi gọi thiếu gia đây." Nhìn thấy nét mặt Thuận Vu Triệt thoáng hiện mệt mỏi, thanh niên mang kính khuyên nhủ. Anh ta là Rick, thiên tài IT.

Người bên cạnh anh ta là John, tinh thông các loại võ thuật và súng. Hai người họ đều là cánh tay trái và phải của Thuận Vu Triệt.

"Phải rồi thiếu gia, cậu đã không ngủ mấy ngày nay." John cũng khuyên nhủ, vừa xử lý xong chuyện làm ăn thì lão gia đã cho gọi thiếu gia vì chuyện của tiểu thư, cả thể xác và tinh thần thiếu gia đều mệt mỏi nhưng vẫn cố gượng. Chỉ vì lo lắng cho tiểu thư.

Thuận Vu Triệt vốn không có tâm trạng nghỉ ngơi, nhưng nghĩ tới những khi thấy anh mệt nhọc, Diêu Tử Đồng đều nhăn mày không vui, Thuận Vu Triệt miễn cưỡng tựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt, dần dần đi vào giấc ngủ.

Pak Chong - Khu nghỉ mát Tararin

"Boss, cô Ali đã khỏi bệnh chưa ạ?" Nhìn thấy bóng dáng Din bước xuống lầu, Bualoy, Rarin và Pudsa lập tức chạy ra khỏi bàn làm việc, xếp thành một hàng ngang, hai tay chắp trước bụng, cẩn thận hỏi anh.

Din dừng bước, nhìn thoáng qua họ, "Đã khỏi rồi."

Dù anh lạnh nhạt nhưng ba tổ hợp cây, lá, quả vẫn lấy can đảm nói tiếp, "Chúng tôi có thể tới thăm cô Ali vào sau giờ tan làm không ạ?" Tính ra bọn họ rất hiếm khi được tới nhà boss, chỉ vào những dịp có sự kiện lớn mới có thể ghé qua phụ giúp.

"Tan làm chúng ta đi cùng." Din chưa cho phép, tiếng của Nathee đã vọng vào từ cửa.

Anh ta đi vào, mỉm cười nhìn mọi người,

"Được." Din nghĩ rằng để bọn họ tới thăm cũng tốt, anh sợ Ali chưa thích nghi với hoàn cảnh ở nhà anh và cảm thấy chán. Có họ trò chuyện với cô giúp cô đỡ buồn.

*

Sau một ngày nắng gắt và nóng của mùa hè, mặt trời khuất bóng sau núi, nhường chỗ cho mặt trăng êm dịu.

Thời tiết ở vùng núi rất kỳ lạ, ban ngày cho dù có oi bức ra sao thì tối đến, hơi lạnh từ núi tỏa ra đã thổi bay đi hết cái nóng, để lại thanh lương mát mẻ.

"Ali cũng biết thêm nữa à, giỏi thật!" Trong phòng khách nhà Adisuan, bà Supansa nhìn Diêu Tử Đồng đang thêm một đóa hồng trên khăn tay cho mình, liền trầm trồ khen ngợi. Là một người phụ nữ truyền thống, bà rất thích nấu ăn, thêm thìa may vá, cắm hoa. Nay gặp cô gái nhỏ nhắn đáng yêu này đều tinh thông hết mọi thứ khiến bà càng lúc càng hài lòng.

Trời ban cho nhà bà bảo bối rồi!

"Là mẹ con dạy ạ." Diêu Tử Đồng cười hạnh phúc khi nhắc tới Lâm Tịnh Như.

Mẹ cô được thừa hưởng những điều tốt đẹp từ bà ngoại, có thể nói là một tiểu thư tài sắc vẹn toàn thời hiện đại. Cô chỉ học được ba phần tài năng của mẹ, cũng không được xem là giỏi.

Đang xem tivi bên kế sofa giữa phòng khách, nhìn thoáng qua hai người ngồi ở sofa sát tường bên trái, ông Montree nhẹ cười. Khung cảnh ấm áp này vợ

ông ước mơ lâu rồi, nhìn xem, cười tí cả mắt.

"Đã chuẩn bị xong bữa tối rồi ạ, thưa bà chủ." Bà Kanya từ trong đi ra phòng khách, tò mò ngó xem tác phẩm của Diêu Từ Đồng.

Sau đó tròn mắt khen xuýt xoa, "Cô Ali thêu đẹp quá ạ!"

"Cháu sẽ thêu cho cô ạ." Diêu Từ Đồng cười tươi, giương mắt nhìn bà Kanya.

"Thật sao ạ? Cảm ơn cô Ali nhiều!"

Bà Supansa bắt đầu cười lác đầu, "Có chuẩn bị nước ép cho Ali chưa?"

"Dạ rồi ạ. Sek vừa đem nho từ vườn cậu chủ Lom về tôi đã lập tức làm ngay." Bà Kanya đảm bảo nói.

"Din về rồi à con?" Chợt thấy bóng dáng Din đi ngang, bà Supansa nhẹ giọng gọi anh.

Vừa cúi bót nút ở cổ áo Din vừa đi sang phòng khách, liếc thấy Diêu Từ Đồng đang chăm chú thêu hoa, mắt anh thoáng hiện lên nhu hòa, "Hôm nay nhân viên ở khu nghỉ mát con ghé chơi." Anh nói với bà Supansa nhưng tầm mắt chưa hề rời khỏi ai kia.

Lúc này Diêu Từ Đồng mới ngẩng đầu nhìn anh, vui vẻ cười, "Thật sao?" Cả ngày nay cô chỉ nằm trên giường, vì ngại nhờ Fon ôm tới ôm lui. Vết thương dưới lòng bàn chân nên cô chỉ có thể lết từng bước tự đi vệ sinh thôi, còn đường dài? Mơ tưởng!

Din gật đầu, Diêu Từ Đồng lập tức đứng lên, sớm quên mất chân mình bị thương. "A!" Din nhanh chóng đưa tay ôm lấy khi cô đau đớn khẽ la một tiếng.

"Cẩn thận." Anh đỡ cô ngồi trở lại sofa, ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương giúp cô.

"Chảy máu rồi." Anh nhíu mi nhìn làm cô không dám cựa quậy, khí tràng thật lớn mà!

"Đi lấy băng gạc và thuốc đi Kanya." Bà Kanya vừa dứt lời bà Kanya đã chạy vụt đi, kết quả đụng vào một bóng dáng vừa vào tới nhà.

"Xin lỗi ạ!" Nhìn kỹ lại người mình đụng trúng khiến bà Kanya giật mình, "Cậu Thiên Vũ?"

"Tôi xuất hiện ở đây làm cô ngạc nhiên lắm sao, cô Kanya?" Người tới là Tịch Thiên Vũ, khi Din vừa vào nhà thì xe anh đã đỗ trước sân. Xe Nathee cũng theo sau đó, anh ta chở Bualoy, Rarin và Pudsa đến. Mọi người đều đã lần lượt đi vào.

"Hôm nay thật đông vui." Bà Kanya nhìn lướt qua mọi người, cười cười nói, tiếp theo vái chào đáp lại Rarin bọn họ.

"Tôi tới cọ com, chị Kanya có nấu đủ đồ cho tôi ăn không ạ?" Cái miệng của Nathee quả thật lợi hại, chọc bà Kanya cười vui vẻ mang theo thẹn thùng.

"Cậu Nathee lúc nào cũng dễ thương như vậy! Mọi người mau vào trong thôi ạ, tôi phải đi lấy băng gạc."

"Băng gạc? Có ai bị thương sao?" Nathee kinh ngạc hỏi.

"Là cô Ali ạ, cô ấy không cẩn thận làm chân lại chảy máu."

Bà Kanya vừa nói xong, Tịch Thiên Vũ đã đi vào phòng khách, chỉ để lại một câu, "Không cần lấy nữa, tôi có sẵn."

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của ông bà Adisuan, Tịch Thiên Vũ ngồi xổm giống như Din, anh đem chân Diêu Từ Đồng đặt lên đầu gối mình, từ trong túi lấy ra hộp y tế, giúp cô xử lý vết thương.

Nathee và Rarin bọn họ cũng đi đến, vái chào ông bà Adisuan sau đó yên lặng đứng một bên xem, không dám làm phiền.

Diêu Từ Đồng tròn mắt nhìn Tịch Thiên Vũ, anh ta sao lại tới đây vào giờ này?

Cô nhìn sang Din, anh cũng bất ngờ bởi sự xuất hiện của Tịch Thiên Vũ nhưng vẫn im lặng để Tịch Thiên Vũ giúp cô băng bó lại.

"Cô Ali đúng là bệnh nhân không biết nghe lời." Một lát sau, nhẹ nhàng đặt chân cô xuống, Tịch Thiên Vũ mới giương mắt nhìn lên cô, mâu quang thâm thúy.

"Cảm ơn bác sĩ Tịch." Diêu Từ Đồng miễn cưỡng cười, có phải trong mắt anh ta cô bướng bỉnh giống như các bệnh nhi?

Anh ta cũng quá khó tính rồi, do cô không cẩn thận thôi chứ không phải ngang bướng làm màu!

"Lần sau không được như vậy nữa." Din đứng lên cùng lúc với Tịch Thiên Vũ, anh đưa tay xoa đầu Diêu Từ Đồng khiến cô ngây ngẩn cả người.

Cảm giác này...làm cô nhớ đến Thuận Vu Triệt. Đã lâu rồi anh hai không ôn nhu xoa đầu cô như thế, nghĩ lại bỗng nhiên khiến cô muốn bật khóc.

"Làm sao vậy?" Diêu Từ Đồng bất chợt cúi mi không lên tiếng khiến Din kinh ngạc, anh quá sỗ sàng rồi sao?

Diêu Từ Đồng lắc lắc đầu, đem nước mắt nuốt vào trong, sau đó ngẩng đầu cười cười với Din.

"Đi ăn com thôi các con. Thiên Vũ phải ăn nhiều nhé, đã lâu rồi con không ghé chơi." Bà Supansa bắt đầu đi liếc nhìn Din, con trai lớn thật trì độn. Vừa nhìn Ali đã biết có tâm sự không muốn nói ra, vậy mà còn nghĩ là do lỗi của chính mình.

Haiz, con trai à, con như vậy thì tới bao giờ mới tấn công được đây?

"Nếu vậy khi rảnh cháu đều đến cọ com nhé?" Tịch Thiên Vũ dùng ánh mắt mang ý cười nhìn thoáng qua Diêu Từ Đồng, nói với bà Supansa.

"Được được." Bà Supansa vui vẻ đồng ý, không biết được đã vô tình dẫn hồ ly vào nhà. Để rồi sau đó...sau đó thế nào thì từ từ mọi người sẽ được biết.

"Cháu cũng thường xuyên đến được không ạ?" Lúc này Nathee mới lên tiếng, ôn hòa mang theo vui đùa nói, "Cô Ali cũng để cô Kati tới cọ com cùng cho vui nhé!" Hóa ra đây mới là mục đích của Nathee.

Diêu Từ Đồng bật cười, cũng nửa thật nửa đùa, "Chỉ cần anh đừng mang cô gái đá anh khỏi lan can đến, tôi sẽ dẫn Kati sang đây." Cô không muốn Kati dính vào rắc rối, đặc biệt là chuyện tranh giành tình nhân.

Sắc mặt Nathee hiện lên cổ quái, anh ta nhìn sang Din. Din nhún vai tỏ vẻ mình không biết gì, hơi khom người bẻ Diêu Từ Đồng lên. Nathee đen mặt.

Tốt lắm, bôi đen mình trước mặt bạn thân của người mình thích. Thật là bạn tốt!

"Chỉ là hiểu lầm." Nathee cười có chút nịnh nọt với Diêu Từ Đồng, "Cô Ali gọi cô Kati sang bây giờ được không ạ?" Chưa kịp theo đuổi thì bản thân đã bị ngã gãy chân, sau đó "danh dự" bị bạn tốt bôi đen. Nathee cũng thật đáng thương!

"Không cần gọi, Kati tới rồi." Mọi người vừa trò chuyện vừa ra phòng ăn, khi đi ngang phòng khách cũng là lúc Kati bước vào nhà, đi cùng cô là Fon và Lom, Fai.

Vì Fon quyết định mở công ty thiết kế ở đây nên anh và Fai đi sắp xếp việc thi công, còn Kati quá giang Lom tới đây.

Bà Supansa vừa dứt lời, Nathee đã như một con gió bay nhanh sang chỗ Kati, "Chào cô Kati!"

"Chào anh Nathee!" Kati có chút mờ mịt, sao anh ta lại cười đầy ẩn ý nhìn mình như vậy?

"Cháu chào cô chú!" Kati đi lại gần, vái chào ông bà Adisuan, chuyển mắt nhìn vào Diêu Từ Đồng đang được Din bế trên tay, "Mình có mang laptop đến cho cậu."

Nghe vậy, Diêu Từ Đồng chợt nhớ ra Din và Fon chỉ đem quần áo cô đến, đã bỏ quên laptop và một số đồ dùng cá nhân. Còn một chuyện nữa...nhưng để hỏi Kati sau.

"Chúng ta dùng bữa thôi, hiếm khi hôm nay nhộn nhịp như vậy. Các cháu phải uống với chú vài ly." Ông Montree mỉm cười chỉ tay điểm danh "bang đàn ông", Pudsas cũng không thoát khỏi. Vì ngoài Bualoy và Rarin ra, nào có ai biết anh là cong.

Sau bữa cơm, nam nữ chia nhau ra ngồi ngoài ban công, bà Supansa nhìn vào Bualoy và Rarin hỏi, "Ồ khu nghỉ mát, Din có ức hiếp Ali hay không?" Lời này hỏi ra trực tiếp biến Diêu Từ Đồng thành trung tâm sự chú ý, bởi vì bên bàn phía bên kia, "bang đàn ông" đều nghe thấy.

Mặt Diêu Từ Đồng nóng ran, không biết hướng mắt đi đâu nên đành nhìn phong cảnh trước nhà.

Gió thổi vi vu, từng cành cây, ngọn cỏ, bông hoa đều lắc lư theo gió, tim cô cũng bị lắc lư theo.

Hiện tại cô hoàn toàn ở thế bị động.

Din thản nhiên nhìn sang, khoe miệng như cười như không, nhẹ hóp một ngụm rượu, ánh mắt anh trở nên sâu kín khiến người khác không biết anh đang nghĩ gì.

Tịch Thiên Vũ ngồi đối diện Din, nhíu mày, mâu quang sâu thẳm khi thấy Din, Lom, Fon đều nhìn sang Diêu Từ Đồng, kể cả Fai. Biết họ mấy năm nay, đây là lần đầu anh thấy anh em họ cùng hướng mắt về một cô gái khác ngoài bà Supansa và cô Nam.

"Không đâu ạ. Boss lúc nào cũng chọc yêu cô Ali." Rarin cố gắng vặn nhỏ volume chỉ để vài người họ nghe thấy, nói xong cô ta và Bualoy che miệng cười khúc khích.

"Phải đó ạ. Boss còn chuyển cả bàn làm việc của cô Ali vào phòng. Đây là tuyên bố chủ quyền rồi đúng không ạ?" Bualoy nhướn nhướn mắt với bà Supansa.

"Chết cậu rồi." Kati ngồi bên phải Diêu Từ Đồng, nói khế vào tai cô, còn mang theo trêu chọc, "Anh Din thật sự nhầm trúng cậu rồi. Hay là cậu làm dâu nhà Adisuan đi."

"Em tán thành! Chị Đồng Đồng ở nhà này luôn đi ạ. Thức ăn bà Adisuan làm thật ngon." Yom đứng sát lan can, vừa liếm môi vừa nói. Vừa rồi cậu bé và

Rak, Tiểu Lạc lên vào bếp tìm thức ăn. No căng cả bụng.

"Đứng Ạ. Làm vợ anh Din đi." Rak bồi thêm vào, phụ họa với Yom.

Tiểu Lạc đứng giữa hai đứa nhóc cũng sáng quắc nhìn Điều Từ Đồng. "Fon hay Din đều được, các anh ấy đều là soái ca."

"Im miệng!" Điều Từ Đồng bị Kati và ba đứa nhóc làm cho tức tới bùng nổ, không ngăn được miệng kết quả quát nhẹ ra tiếng.

"Xoẹt xoẹt xoẹt" Tất cả ánh mắt đều hướng về cô, ngoài Kati ra, ai cũng giật mình kinh ngạc không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Lại nữa, cô ta lại muốn phát bệnh." Lom lắt đầu, cùng Din, Fai, Fon, Tịch Thiên Vũ và ông Montree, Nathee đi sang.

"Làm sao vậy Ali?" Fon ngồi xổm trước mặt cô, quan tâm hỏi.

Điều Từ Đồng nhìn lướt qua mọi người, trong lòng kêu rên.

Cô...không muốn sống nữa!

Chỉ tại ba tiểu quỷ kia. Làm sao giải thích đây?

Điều từ Đồng đảo mắt tới lui nhưng vẫn không nghĩ được lời giải thích vẹn toàn, cuối cùng cô dùng kế thứ ba mươi sáu trong binh pháp Tôn Tử, tẩu.

Tuy rằng "tẩu" này phi bi "tẩu".

"Ali!"

"Ali!"

"Cô Ali!"

Vô số tiếng gọi mang theo kinh hách và lo lắng vang lên khi Điều Từ Đồng ngã vào người Kati, "bất tỉnh nhân sự".

Kati cũng bị bất ngờ, nhưng khi thấy ba đứa nhóc che miệng cười ha hả cô mới tri động nhận ra bạn mình đang giả dùng kế này thoát thân.

"Mọi người bình tĩnh, không cần khám đâu Ạ. Đây là là do bệnh cũ tái phát. Chỉ ngắt một lúc, lát nữa Ali sẽ tỉnh lại Ạ." Kati cố giúp Điều Từ Đồng "chùi mông", ngăn cản Tịch Thiên Vũ chạm vào cô. Anh là bác sĩ, để anh khám thì mọi chuyện đều vỡ lẽ.

Din đưa tay bế ngang Điều Từ Đồng lên, đi nhanh vào trong, sắc mặt anh lạnh vô cùng khiến những người biết rõ tính anh đều đứng sang một bên, không ai theo vào.

Tịch Thiên Vũ nhẹ vuốt ve ngón tay, vừa rồi anh nhìn thấy Điều Từ Đồng động đậy mi. Chỉ một ánh mắt anh đã biết cô giả vờ ngất, nhưng vẫn im lặng không vạch trần. Tự anh sẽ tìm hiểu cô gái kỳ lạ này.

Fai nhẹ híp mắt, anh ngửi thấy mùi thuốc súng. Ai kia đã chọc giận Din rồi. Anh có nên vào trong xem kịch vui?

Lom mím môi hừ lạnh, thật chướng mắt!

Fon nhìn thẳng vào Kati, nghiêm túc hỏi, "Ali thật sự không sao?" Khi còn ở Pháp anh chưa hề chứng kiến Ali bị ngắt bao giờ, sao có thể là bệnh cũ tái phát?

Kati gật đầu chắc chắn với Fon, sau đó nhìn qua bà Supansa, nháy nháy mắt với bà. Lúc này bà mới chợt nhớ ra Điều Từ Đồng có khả năng khác người, và trong nhà này chỉ mình bà là tin tưởng cô tuyệt đối.

Ở đây có nhiều người không biết rõ sự tình chẳng trách Ali giả vờ ngất đi như vậy, "Không sao rồi không sao rồi. Cứ để Ali nghỉ ngơi đi." Bà Supansa cười nhìn Tịch Thiên Vũ, Nathee và Bualoy bọn họ, "Hôm khác các cháu lại đến chơi nhé, nhà chúng ta lúc nào cũng hoan nghênh." Bà khéo léo tiễn khách.

Bualoy, Rarin và Pudsa mặc dù lo lắng cho Điều Từ Đồng nhưng lại không dám vào xem vì sợ Din nên họ đành thấp thòm ra về.

"Cô Ali thật sự không hợp phong thủy ở khu nghỉ mát chúng ta sao? Cô ấy bị bệnh liên miên." Rarin nhăn mày hỏi Bualoy.

Pudsa đi bên cạnh một tay ôm ngực một tay sờ cằm, "Tôi nghĩ là do cô ấy không hợp thời tiết."

Bualoy đi ở giữa đột nhiên khựng lại, đưa tay chặn hai người lại, vẻ mặt ngưng trọng, "Có khi nào...cô Ali có thai?"

Lời này của chị ta làm Rarin và Pudsa trở mắt há mồm, nhìn ới nhìn lui, Rarin chớp mắt liên tục, nói không nên lời, "Thật...thật sự sao? Boss và cô Ali...?"

"Vừa rồi tôi thấy sắc mặt của boss kỳ lạ lắm. Chẳng lẽ đúng như chị Bualoy nói?" Pudsa che miệng, không dám tin đây là sự thật.

Tịch Thiên Vũ và Nathee đi ở phía trước, dừng lại quay đầu nhìn ba người, "Nếu để Pathapee nghe thấy, các người chết chắc." Nathee bắt đầu đi lắt léo, cảnh cáo với họ.

"Tôi kiểm tra toàn diện cho cô Ali rồi, cô ấy không có thai." Còn lời nào đáng tin bằng lời nói của bác sĩ? Nên Tịch Thiên Vũ vừa lên tiếng, ba tổ hợp cây, lá, quả kia cười hi hi, ngượng ngùng nhìn Nathee. Ánh mắt như đang cầu xin.

"Tôi xem như không nghe thấy gì." Nathee xoay người lên xe trước, nhìn qua cửa nói với Tịch Thiên Vũ, "Bác sĩ Tịch hôm nay có trực đêm à?"

Tịch Thiên Vũ gật đầu, "Tạm biệt anh Nathee." Tararin và bệnh viện không cùng đường, mà nhà của Bualoy bọn họ lại gần khu nghỉ mát nên Tịch Thiên Vũ và họ chia nhau ra ở đây.

Xe vừa ra khỏi đất nhà Adisuan, điện thoại của Tịch Thiên Vũ reo lên. Anh đeo tai nghe, dùng tiếng Hoa nói chuyện, "Lại có chuyện gì đây?"

"Không có chuyện mình không thể gọi hỏi thăm cậu sao?" Bên kia vang lên tiếng con trai, giọng nói mang theo trêu đùa.

"Có rắc rối mau phóng." Tịch Thiên Vũ thiếu kiên nhẫn.

"Chắc chắn chắc, cậu đúng là không quên cội nguồn. Nếu để các ý tá xinh đẹp nghe thấy lời này, họ còn nghĩ cậu là một người nham hiểm độ?"

"Mình cho cậu năm giây."

"Khoan khoan khoan. Được rồi không chọc cậu nữa, mình vào vấn đề chính. Cậu giúp mình tìm một người được không?"

"Nam hay nữ?"

"Nữ. Mình gửi hình cho cậu sau."

"Được. Bộ dao cậu mua ở Đức thuộc về mình."

"Cậu ăn cướp à?"

"Vậy thì miễn bàn. Chào..."

"Được, coi như cậu lợi hại. Tìm được người mình tự tay bộ dao dâng cho cậu."

"Thành giao. Tạm biệt." Tịch Thiên Vũ thân nhiên nói xong liền cúp máy, vài giây sau đã nhận được tin nhắn.

Vừa xem xong, Tịch Thiên Vũ liền phanh gấp xe, về mặt kính ngạc.

Sao lại là cô ấy?

...

Quay trở lại nhà Adisuan, khi Fon và Lom, Fai đứng trước cửa phòng của Din. Fon định mở cửa thì bà Supansa ngăn anh lại, "Các con ra phòng khách, mẹ có chuyện muốn nói."

Fai cười tủm tỉm nhìn bà, ánh mắt thâm sâu.

"Mẹ nói thật, đi mau." Bà Supansa đánh nhẹ vào vai Fai, đẩy anh về phía trước, sau đó Fon và Lom cũng bị tương tự.

Chợt nhìn qua thấy ông Montree đem tai kê sát cánh cửa, bà lập tức nhéo hông ông rồi đi, "Đau đau em!"

"Theo em mau!" Bà Supansa nghiêng răng, vẫn không buông tay khi ông Montree xin tha.

Bên trong phòng, Din đứng trước giường, im lặng nhìn Diêu Từ Đồng.

Anh như vậy khiến cô hồi hộp vô cùng nhưng không dám mở mắt ra, Din không ra ngoài thì cô làm sao gọi Kati vào đây hỏi chuyện đây?

Đột nhiên giường bị chùng xuống khiến tim Diêu Từ Đồng nhảy loạn vài nhịp, Din đang ngồi trên giường sao?

Nhưng mùi hương...Diêu Từ Đồng mở mạnh mắt ra, quả nhiên nhìn thấy gương mặt phóng gần của Din.

"Anh...anh..." Cô giật mình đến mức không nói nên lời.

"Không giả vờ nữa?" Din nhướng mày nhìn cô, anh ngồi bên mép giường, cúi người kê sát mặt vào, hai tay anh đặt hai bên đầu cô.

Hơi thở anh không ngừng phả vào mũi, xâm lấn cả hơi thở của cô, mặt bắt đầu nóng ran, não tựa thiếu oxy khiến cô không suy nghĩ hay hành động gì

được.

Dìn nhúu nhúu con nguoi, anh biết cô giả vờ nên mới tức giận vì cô khiến anh lại lo lắng, bất an.

Anh tin cô có thể nhìn thấy ma nên anh hiểu sao vừa rồi cô lại làm vậy. Nhưng cũng không đủ để anh tha tội cho cô.

"Sau này Ali còn như hôm nay, tôi nhất định trừng phạt nặng hơn." Dứt lời Dìn liền bưng kín môi của Diêu Từ Đồng, cô trừng mắt nhìn anh.

Mím môi, cắn răng cố gắng không cho anh xâm chiếm lãnh địa, hai tay để trước ngực anh và đẩy mạnh.

Dìn túm tay cô, đem chúng ghì chặt hai bên đầu cô. Trức trặc hấp dẫn, hoàn toàn dựa theo bản năng vì đây là nụ hôn đầu của anh.

Diêu Từ Đồng ngăn cả người khi lưỡi của Dìn thành công đi vào khoang miệng cô, hai mắt chợt lóe, cô hé miệng sau đó dùng răng muốn cắn vào môi anh nhưng anh kịp thời lui ra.

Mất mạng ý cười, Dìn nhướn mi, "Còn không nghe lời, tôi dùng cách này trừng phạt em." Anh đứng lên, đi sang tủ và lấy quần áo, sau đó vào phòng tắm.

"Anh làm gì?" Diêu Từ Đồng ngồi bật dậy, hai tay nắm cổ áo để phòng nhìn Dìn.

Anh cười khê, giơ giơ quần áo trên tay, "Tôi đi tắm, em quên đây là phòng tôi à?" Tuy rằng anh sang phòng Lom ngủ nhưng quần áo anh vẫn để bên này, anh nói với người nhà vì không muốn phiền phức nhưng mục đích chỉ có chính anh biết.

Nhìn bóng dáng Dìn vào phòng tắm, Diêu Từ Đồng thở phì phò vì tức tối, cô ngã người nằm trên đệm, dùng sức xé gối, xem nó như Dìn mà cắn.

Cô không thể đánh Dìn bởi vì anh không như Prin, cô cũng không biết tại sao mình lại tức giận không được khi nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh.

Thâm thúy?

Giờ cô đã biết vấn đề nằm ở đâu.

Khi vừa biết nhau, Dìn chỉ bày ra bộ mặt lạnh nhạt, đôi mắt đầy cơ trí nhưng mang theo sắc bén vô tình. Còn hiện giờ...đã thay đổi rồi. Đôi mắt đó cứ như lốc xoáy, châu chực hút linh hồn cô khiến cô chỉ biết yếu thế khi phải đối diện anh.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chúng Ta Về Nhà

"Thời tiết hôm nay tốt thật em hả?" Sáng sớm, như thường lệ ông Montree và bà Supansa ra trước sân tập thể dục, ngẩng đầu nhìn trời trong xanh, không một áng mây, những con gió thổi nhẹ mang theo mùi hương núi rừng, hoa cỏ, tiếng chim riu rít cùng hòa nhịp như một bản nhạc chào ngày mới khiến tâm trạng ông Montree khoan khoái vô cùng.

"Đúng vậy. Anh nhìn xem, mặt em có phải hồng hào hơn không?" Bà Supansa vỗ vỗ hai bên mặt, mỉm cười.

Ông Montree ngoái đầu nhìn vợ, gật gật đầu, "Đúng là hồng hào hơn trước."

"Một phần do thời tiết buổi sáng, một phần là do tâm trạng anh à." Chỉ cần nghĩ tới chút nữa đây Nam về đến nhà là bà vui sướng lâng lâng, nhìn thấy Ali Nam nhất định sẽ ưng ý giống bà.

Nam cũng mong có chị dâu lâu rồi, đặc biệt là người có thể trị các ông anh nghịch ngợm của mình.

"Sao chúng ta không bắt các con ra tập thể dục chung?" Đột nhiên ông Montree nảy ra ý tưởng, "Để Ali gia nhập nữa, như vậy không phải dễ dàng bởi đắp cảm tình?"

"Anh thật hiểu ý em!" Bà Supansa buông hai tay xuống, cười ngọt ngào vỗ vai chồng.

Ông Montree cũng vui như vừa được uống mật, vì còn gì sướng hơn được vợ khen?

"Nhưng phải đợi chân Ali khỏi hẳn."

"Đợi chân cô Ali khỏi để làm gì ạ?" Tiếng nói mang theo tò mò vang lên phía sau khiến ông bà Adisuan phải ngừng lại việc tập thể dục, quay người lại nhìn.

"Đã dọn xong bữa sáng rồi ạ." Thấy ông bà Adisuan hết nói nổi nhìn mình, bà Kanya cười hề hề lấy lòng.

"Ai đi gọi Ali dậy?" Bà Supansa vừa lau mồ hôi vừa hỏi bà Kanya, ông Montree thật biết sẵn sóc, vào tới nhà đã lập tức đi rót cho vợ mình một ly nước lạnh.

Bà Kanya che miệng cười khúc khích, lắc lư người, vẻ mặt cứ như "hàm xuân". "Là cậu chủ Din ạ."

"Ồ, vừa rồi cháu nhìn thấy cậu Fon đi về hướng phòng cô Ali à?" Đang bụng cá phê ra cho ông Montree, nghe vậy Bopa ngạc nhiên nhìn bà Kanya.

"Cậu chủ Fon? Không phải cậu chủ Lom à?" Lại một người nữa làm câu chuyện trở nên phức tạp và mờ mịt, ông Montree và bà Supansa nhìn bà Kanya, rồi lại nhìn Bopa và Jantoo.

Là bọn họ bị hoa mắt nên nhìn nhầm?

"Tôi lại thấy cậu chủ Fai rẽ sang hành lang phòng cô Ali ạ." Nakree cùng Jantoo mang trái cây và nước ép ra bàn, cũng gia nhập vào.

Bà Supansa lập tức đứng lên, tự mình kiểm chứng. Tức nhiên ông Montree không thể ngồi yên rồi, còn có những kẻ thích buông chuyện như bà Kanya, Nakree và Bopa, Jantoo.

"Xuyt!" Gần tới phòng của Din cũng là nơi hiện tại Diêu Từ Đồng chiêm dụng, bà Supansa để ngón trỏ lên môi, ra hiệu đoàn người hóng chuyện phía sau im lặng lại. Sau đó tất cả cùng rón rén đi sát tường, dần dần tiến về phía cửa.

Cảnh tượng bên trong, Diêu Từ Đồng ngồi trên giường, chớp mắt ngó nghê nhìn bốn tên "đột nhập" vào phòng mình.

Có phải mọi người muốn biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Vậy chúng ta tua lại mười lăm phút trước.

Din là người dậy sớm nhất trong số các anh em, anh giống như hiện thân của đồng hồ. Nếu không phải vì bận xử lý công việc thì đúng 11h anh đã hoàn toàn đi vào giấc ngủ, 6h mắt tự động mở. Cho dù có thức khuya tới đâu, ngày hôm sau vẫn dậy đúng giờ, không sai một giây.

Hôm nay, đúng 6h45" Din rời khỏi phòng, còn vì sao khoảng thời gian sinh hoạt cá nhân của anh tận 45" thì chỉ có anh biết, không tiện nói nhiều.

Din vừa mở cửa, Lom đã từ trên sofa bò dậy, vẻ mặt tỉnh táo vô cùng không giống như người vừa tỉnh ngủ. vì ông anh có bệnh khiết phích kèm theo bá đạo. của mình nên phòng anh bị chiếm hoàn toàn, tối qua ngủ lại nhà anh chỉ có thể nằm sofa.

Là chủ nhân của phòng, tức nhiên Din có chìa khóa, vì thế anh dễ dàng đi vào như chốn không người, bám theo phía sau anh Lom được hưởng lợi.

Phòng ngủ của Fon nằm bên dãy tay trái, sát bên phòng Fai, nên anh vừa đi ngang qua thì cửa phòng Fai đã hé mở, một đôi đôi mắt lén quan sát anh.

Fai nhếch môi cười tà, anh sớm đứng đây từ lâu, nhìn thấy tất cả. Đến lúc anh nên vào giúp vui rồi.

"Em vào đây làm gì?"

"Vậy anh vào làm gì?"

"Sao các anh ở đây?" Din và Lom đang mắt lớn trừng mắt nhỏ, Fon vừa vào liền kinh ngạc nhìn hai người họ.

Lom nhìn Fon, cười đầy tà khí, "Tên nhóc này em học hư từ khi nào vậy?"

"Em vào gọi Ali dậy ăn sáng, không cùng ý nghĩ giống anh." Fon bình tĩnh nói một câu làm Lom cương mặt.

"Ha ha ha!" Tiếng cười khê vang lên, Fai mở cửa bước vào, vô cùng hả hê khi thấy Lom bị Fon làm cho đen mặt.

"Ngay cả ngây thơ như Fon còn nhìn ra được ý đồ xấu của anh đó, Lom à." Đây chính là kẻ thích xem kịch vui, e sợ thiên hạ không loạn, sẵn sàng bồi người khác người thêm một cước.

Fai à, anh cũng xấu xa không kém mà!

Đúng là chó chê mèo lắm lông!

Lúc bọn họ hiện diện trong phòng, Diêu Từ Đồng vẫn đang trong mộng đẹp, nhưng tiếng cười của Fai khiến mộng đẹp của cô biến thành ác mộng chỉ trong vài giây. Cô bàng hoàng tỉnh giấc, ngồi bật dậy, ngơ ngác nhìn những vị khách không mời mà đến, "Các anh sao lại ở đây?"

Vừa rồi cô mơ thấy mình đang nằm trên một thảo nguyên xanh tươi, không khí trong lành, gió thổi mang theo hương thơm thì bỗng dưng từ đâu vang lên tiếng cười run trời như tiếng của ác ma khiến cô sợ hãi đến tỉnh cả ngủ.

Hóa ra bốn người này mới là kẻ phá hoại mộng đẹp của cô?

"Tôi gọi em dậy ăn sáng." Din trực tiếp đi đến bên giường, đưa tay muốn bế Diêu Tử Đồng nhưng bị cô dùng gối đẩy thẳng vào mặt.

"Đứng im. Lui ra xa." Cô có thói quen chỉ mặc đồ ngủ, bên trong hoàn toàn không có gì. Để Din ôm chẳng khác nào...

"Ha ha ha...!" Din chờ người cầm cái gối trên tay, còn nhận được tiếng cười nhạo một cách vô tình của ba người em trai.

"Các anh ra khỏi phòng ngay." Diêu Tử Đồng dùng chăn che trước người, ngượng ngùng nhưng vẫn cố bày ra khí thế đuổi khách.

"Chân Ali như vậy, sao có thể tự đi?" Fon nhẹ giọng, hi vọng Diêu Tử Đồng sẽ không phát bực với mình. Anh nghĩ rằng cô đang không vui vì bị quấy rầy giấc ngủ.

Cô mặc áo ngủ hình Panda, trên đầu còn mang theo bít mắt nguyên bộ, vẻ mặt hờn giận trông thật đáng yêu khiến anh nhớ tới buổi cắm trại của trường vào ba năm trước.

Khi đó cô và anh bị lạc trong rừng vì nửa đêm đi tìm hai sinh viên thất lạc, chỉ với đồ ngủ và áo khoác nhưng cô lại chạy vào tận rừng sâu, nếu anh không kịp thời tìm thấy chắc cô đã sớm lạnh cóng.

Kết quả hai người cùng lạc đường, phải trú trong hốc cây cả đêm. Đó là buổi tối đẹp nhất anh từng trải qua, cô ngủ trong lòng anh, cái lạnh buốt của núi rừng không khiến anh run rẩy vì tim anh ấm dạt dào.

Hồi ức tốt đẹp này anh vẫn luôn lưu giữ, cả đời đều không quên.

"Các anh ra ngoài, lát nữa Fon vào giúp tôi." Diêu Tử Đồng trực tiếp không nhìn Din, ai bảo tối qua anh dám cưỡng hôn cô. Hừ!

Fai nhẹ híp mắt nhìn kỹ Diêu Tử Đồng, anh thấy môi cô hôm nay rõ ràng rất khác thường, giống như một quả đào càng thêm mọng nước. Đây rõ ràng là bị "tàn phá" qua.

Fai chuyển mắt nhìn Din, tối qua Din đã làm chuyện "tốt" à?

Bởi vì Fon không có gan, còn nếu là Lom sớm đã bị cô Ali cho ăn gối khi vừa nhìn thấy từ ánh mắt đầu tiên. Nghi phạm cuối cùng chỉ có thể là Din.

"Chúng ta không nên làm phiền nữa, đi thôi." Fai mở cửa, hắt cảm ra hiệu với anh em của mình.

Din để gối lại trên giường, nhìn Diêu Tử Đồng thật sâu rồi mới chậm rãi ra ngoài.

Lom không tình nguyện theo sau, còn Fon tức nhiên vui vẻ vì lát nữa đây anh là người được ôm mỹ nhân.

"Hôm nay có món cháo lưỡi vịt, cô Ali đừng bỏ lỡ." Fai nháy mắt với Diêu Tử Đồng, dưới ánh mắt tròn xoe của cô anh đóng lại cửa phòng.

Diêu Tử Đồng ngêch ra trong giây lát, sau đó cô ngây ngẩn cả người. Câu nói vừa rồi ủa Akkanee...

Trúng thối!

Diêu Tử Đồng lại quăng gối, lần này cô rất dùng sức. Đứng bên ngoài, nghe cửa vang lên bộp một tiếng, Fai cười khế.

Anh sờ sờ mặt, thông dong đi ra phòng khách. Gần đây cười rất nhiều, rất tốt cho việc giữ gìn nhan sắc.

*

Gần đến trưa, khi các công nhân đang kiểm tra nhò lần cuối để bảo đảm ngày thu hoạch sẽ không xảy ra vấn đề thì bỗng nhiên có một chiếc Limouse màu đen đỗ lại trên đường, gây chú ý.

Sek và Sak mang theo hiếu kỳ và nghi hoặc đi đến gần, ngó nghiêng.

Từ trên xe bước xuống một thanh niên đầu tóc vàng hoa, mặc vest đen, còn đeo bông tai, trông anh ta vừa ngẫu vừa nổi loạn khiến Sek và Sak hai mặt nhìn nhau.

Có phải là xã hội đen không?

"Các người có gặp qua cô gái này?" Người thanh niên giơ một bức hình lên trước mặt Sek và Sak, thản nhiên hỏi.

"Đây không phải..."

"Không biết ả." Sak vừa nhìn thấy người trong hình thì hai mắt trừng to, buộc miệng reo lên nhưng Sek bụm miệng anh ta lại, cười cười nhìn người thanh niên.

Người thanh niên nhẹ nhõm nhìn hai người, "Thật sự không biết?"

Sek gật mạnh đầu, còn nhấn cả đầu Sak theo, cười tươi với người thanh niên.

"Đây là số điện thoại của tôi, nếu anh nhìn thấy thì gọi cho tôi." Người thanh niên đưa danh thiếp cho Sak, "Tiền thưởng 3000 bath."

"Anh tên gì ạ?" Sek vốn ngăn cản Sak nhận danh thiếp nhưng đã chậm tay.

"John."

"Chon?"

"Là John."

"Vâng, Chon."

"John." Trán John muốn nổi gân xanh, nghiêng răng nói lại lần nữa.

Bà nội nó, tên ông đây hay như vậy sao lại gọi một cách quê mùa như thế!

"Chúng tôi biết rồi ạ." Vì tránh Sak bị biến thành cái rở, Sek kéo anh ta ra phía sau, nói để John yên tâm. Nếu không anh ta đem súng ra thì nguy!

John xoay người lên xe, vừa ngồi vào ghế anh ta nhìn qua Thuần Vu Triệt vẫn luôn nhìn ra ngoài quan sát từ nãy đến giờ, "Boss thấy sao ạ?"

"Họ nhất định biết Ali, âm thầm theo dõi họ." Thuần Vu Triệt thản nhiên nói, gương mặt như điêu khắc tràn đầy bá khí. Vừa rồi anh thấy hai người kia biến sắc khi John đưa hình ra. Họ làm sao gạt được anh?

"Đã biết ạ." John nhấn tin cho người của mình, họ vẫn luôn theo sau và đậu xa cách đây ba mét.

"Đi thôi." Thuần Vu Triệt ra lệnh cho tài xế, tránh cho mọi người chú ý anh nên âm thầm nhìn từ xa.

Vừa nhìn thấy xe chạy đi Sek lập tức đánh vào người Sak, "Cậu điên à, sao lại nhận danh thiếp của anh ta?"

"Họ tìm cô Ali, có thể là người quen," Sak dùng lược chải chải tóc, bình tĩnh nói. Đôi mắt này của mình luôn nhìn thấu tất cả, không như Sek ngu như trâu.

"Người quen cái đầu cậu. Nhìn anh ta như xã hội đen, có thể là kẻ xấu muốn gây bất lợi cho cô Ali." Sek chống hông, hung tợn nhìn Sak. Tên này đúng là tham tiền mà, nếu dám bán đứng cô Ali thì các cậu chủ sẽ băm xác cậu ta ra.

"Tôi sẽ không nói cho họ biết cô Ali đang ở đâu. Nhưng chúng ta cá với nhau không?" Sak đứng chân trước chân sau, lúc lắc người, chỉ lược về phía Sek.

"Cá gì?"

"Nếu như họ thật sự là người quen của cô Ali, anh phải tắm cho Aum một tuần?"

"Được, tôi sợ cậu à!" Sek hất hất cằm, khinh bỉ nhìn vào bộ mặt hách dịch của Sak.

...

"Cô Ali ăn nho đi ạ. Còn đây là trà chanh dây cậu Din bảo tôi pha cho cô Ali." Bà Kanya đặt mâm nhỏ trước mặt Diêu Tử Đồng, cô đang ngồi ở bàn trà nhỏ trong phòng khách.

"Cám ơn cô Kanya ạ!" Cô đặt quyền sách trên tay xuống, mỉm cười với bà Kanya. Mọi người đều ra trước nhà hết rồi, chân cô không tiện nên ngồi trong này.

Bà Supansa có nói với cô hôm nay cô Nam về thăm nhà nên Pathapee, Wayupak, Akkanee và Rain đều về nhà vào bữa trưa, cùng đứng chờ cô ấy trước cửa.

"Tôi ra ngoài xem thử ạ." Bà Kanya cũng nóng lòng muốn xem náo nhiệt, hay nói đúng hơn là ngắm trai đẹp.

Nghe Bopa và Jantoo nói rằng chồng của cô Nam rất soái, không thua gì bốn cậu chủ nhà này. Là con gái duy nhất của nhà Adisuan, ghen di truyền cực phẩm như vậy thì cô Nam phải xứng đôi với nam thần rồi.

Nhưng đến nay cô vẫn chưa biết chồng của Nam là ai, mỗi lần nhắc tới đều bị cắt ngang nên cô không muốn hỏi nữa. Đợi nhìn thấy sẽ rõ ràng.

Bên ngoài, bà Supansa trông lên trông xuống, ông Montree chịu không được ôm lấy hai vai vợ, "Em đừng nôn nóng." Miệng thì nói như vậy nhưng hai mắt của ông cũng trông về hía ngoài, còn liên tục nhón chân lên.

Đin bỏ hai tay vào túi quần, đứng gần bậc thang, nhàn nhạt lên tiếng, "Ba đang vội hơn mẹ đó ạ."

Lom, Fai và Fon mỉm cười khi nhìn thấy ba mình lung túng còn mẹ mình liếc mắt khinh thường chồng.

Vài phút sau, một đoàn xe chậm rãi chạy vào sân nhà Adisuan, đầu xe của chiếc thứ hai có cắm hai lá cờ của Parawat, cũng đại diện cho thân phận người ngồi trên xe rất tôn quý.

Những người mặc vest đen lần lượt xuống khỏi xe, một người bước tới mở cửa chiếc thứ hai. Một bóng dáng cao lớn mặc vest trắng xuất hiện, người đó xoay người lại, đưa tay về phía trong, một bàn tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng đặt lên, người đó liền cúi cô gái xinh đẹp thanh lệ bước ra.

"Nam!" Bà Supansa nhìn không được vui về gọi tên con gái.

Nam trong bộ váy vô cùng sang trọng, trên đầu còn mang vương miện tinh xảo, mỉm cười nhìn mẹ mình. Cô vòng tay vào cánh tay của Phuwanet, cùng anh đi tới trước mặt người nhà mình.

Phuwanet vừa cúi chào thì ông bà Adisuan bà bốn quý tử đã để một tay trước ngực, cúi đầu hành lễ lại anh theo phong cách người hoàng gia. Bà Supansa và ông Montree đeo vòng hoa vào cổ cho Phuwanet và Nam.

"Mọi người vẫn khỏe ạ?" Phuwanet ôn hòa nhìn lướt qua cả nhà.

"Khỏe ạ, thưa quốc vương." Bà Supansa đại diện đáp lời.

Nam nhẹ nhàng tiến lên ôm lấy mẹ mình, "Nam nhớ mẹ lắm ạ!"

Bà Supansa vuốt ve lưng con gái, mắt đỏ hoe, "Mẹ cũng nhớ Nam."

Buông mẹ mình ra, Nam lần lượt ôm lấy từng người, sau đó nhủ mi nhìn bốn anh trai mình, "Lần này em về đây để tìm vợ cho các anh đây, có vui không?" Mẹ cô tối nào cũng gọi điện hối thúc cô nhanh trở về khiến cô vô cùng tò mò cô gái mà mẹ luôn nhắc đến là người ra sao, vì mẹ không dễ dàng chấm trúng ai đó.

Lom xoa nhẹ tóc Nam, "Anh nhiều bạn gái như vậy thì cần gì em kiếm?"

Nam liếc mắt nhìn Lom, "Các cô đó chỉ là hạng phổ thông, mẹ sẽ giết anh nếu như anh dẫn họ vào nhà."

"Chúng ta vào nhà thôi." Ông Montree nhắc nhở, trời đã nắng gắt, còn đứng đây thì thật ngược đãi bản thân.

"Còn một người nữa ạ." Nam ngoái đầu nhìn lại, cánh cửa của chiếc xe thứ ba được mở ra, khi nhìn rõ người bước xuống xong, bà Kanya, Bopa, Jantoo và Nakree, Lantom vốn đang cười e thẹn nhìn Phuwanet lập tức đứng tròn mắt, người như khúc gỗ.

Người thanh niên này thật sự giống như một vị hoàng tử bước ra từ truyện tranh, đẹp không chút tỳ vết. Từ đường nét khuôn mặt cho tới ngũ quan, nhất là đôi mắt quyến rũ chọc người kia.

Nam bất đắc dĩ lắc đầu khi thấy Kanya bọn họ ôm tìm nhìn Prin, em chồng của cô quả nhiên có mị lực, có thể làm cho chồng cô lu mờ chỉ trong chớp mắt.

Prin lạnh nhạt đi đến, học theo anh trai mình cúi chào người nhà Adisuan.

Bà Supansa và ông Montree vẫn còn ngớ người nên có chút lung túng chào lại Prin, "Đây là..." Bà Supansa nghi hoặc nhìn Nam.

"Đây là Prin, em trai của Phuwanet ạ." Nam cười nhẹ giới thiệu, "Vào nhà thôi ạ." Sau đó Nam nắm tay ba mẹ mình đi vào, để lại Phuwanet nhập bọn cùng bốn anh trai và Prin.

Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn ngồi trong phòng khách, Nam khựng người lại.

"Đây là người mẹ vẫn thường nhắc với con. Để mẹ chính thức giới thiệu, cô bé là Ali." Bà Supansa nghĩ rằng Nam bất ngờ vì nhìn thấy người lạ, nên hòa ái lên tiếng, "Đây là Nam, con gái út của mẹ."

Diêu Từ Đồng đứng lên, cúi chào Nam, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười thanh nhã, "Chào cô Nam!"

"Chào cô Ali!" Nam cảm thấy mọi thứ rối tung lên như một mớ hỗn loạn, người mà mẹ cô chấm trúng làm con dâu lại là người Prin yêu, quyết phải tìm cho được.

Ôi trời! Đây thật sự là nghiệt duyên mà!

"Ali!" Prin vừa nhìn thấy Diêu Từ Đồng cũng ngây ngẩn cả người như Nam, sau đó vui mừng khôn xiết đi nhanh đến, dưới ánh mắt khó hiểu và kinh ngạc của mọi người anh ôm cô vào lòng, thật chặt...thật chặt.

Cuối cùng anh cũng tìm được cô, cứ ngỡ sẽ khó khăn nhưng không ngờ dễ dàng như vậy. Đây rõ ràng là ông Trời tác hợp rồi!

Anh không thể diễn tả tâm trạng mình lúc này, anh chỉ biết mình cần phải ôm cô thật chặt vì anh sợ đây chỉ là mơ, buông tay cô sẽ biến mất.

Điều Tử Đồng mở to mắt, trong trạng thái khó tin nên cô như khúc gỗ mặc Prin ôm lấy.

Viên phần gì đây khi cô trốn đến tận Thái Lan nhưng vẫn gặp lại anh?

"Bà chủ bà chủ! Có chuyện lớn rồi!"

Tiếng la từ ngoài vọng vào đã đánh tỉnh những người như đang lợ vào trong sương mù, cùng quay đầu lại đã thấy bà Kanya hốt hải chạy vào.

"Bình tĩnh lại." Bà Supansa nhấn mi.

"Có...có...rất nhiều người xông vào nhà mình!" Bà Kanya thở hổn hển nói, cùng là mặc đồ vest đen nhưng sao họ đáng sợ hơn cận vệ của quốc vương. Ôi, tim của mình sắp lợ ra ngoài rồi!

Din lạnh nhạt đi ngoài trước, nhìn thấy một đám người ăn mặc như cận vệ của Phuwanet đang đứng giăng co trong sân.

"Họ là ai vậy?" Lom nhíu mày, đều là người Tây. Vừa rồi anh cứ tưởng ông Pisarn lại sang đây gây chuyện.

"Người thanh niên đó, anh ta không giống như người tầm thường." Fai đứng bên cạnh Lom, nhíu nhíu con ngươi nhìn người đứng ở giữa nhóm người Tây.

"Chúng tôi vào tìm người." Dưới sân, John âm trầm nhìn vào cận vệ hoàng gia.

"Không được." Rajeev tức đặc phái viên kiêm đội trưởng đội cận vệ hoàng gia nghiêm mặt nhìn John.

John luôn làm việc nhanh gọn lẹ lại nóng tính, nên anh ta xông lên vì nhìn thấy Thuần Vu Triệt nhíu mi tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Rajeev và những người khác móc súng ra chia về hướng nhóm người Thuần Vu Triệt, John cũng không chậm tay, anh ta và thuộc hạ của mình cùng lúc chia súng ngược lại đám người hoàng gia.

Tiếng kéo khóa an toàn an lên cạch cạch khiến người ta thót tim, nhất là những người chưa từng chứng kiến cảnh tượng nguy hiểm như vậy.

"A!" Bà Kanya và Nakree bọn họ run rẩy ôm chặt nhau.

Bà Supansa nắm chặt tay ông Montree, thấp thỏm nhìn. Phuwanet ôm Nam vào lòng bình tĩnh xem.

"Lui ra!" John trầm giọng quát.

"Đứng yên!" Rajeev cũng không yếu thế.

Trong lúc tình hình đang căng thẳng thì một tiếng nói phát ra làm thần kinh mọi người buông lỏng.

"Dừng lại." Nhẹ nhàng nhưng mang theo cứng rắn, Thuần Vu Triệt vừa nghe thấy đã lập tức hướng mắt tìm kiếm. Thần sắc khó nén được kích động.

"Alì!" Anh bình tĩnh gọi nhưng trong lòng sớm dậy tầng cơn sóng, nhất là khi nhìn thấy người ôm Điều Tử Đồng đi ra.

"Đó là người nhà của con, có thể cho họ vào không ạ?" Điều Tử Đồng nhìn thoáng qua Phuwanet và Nam, sau đó hỏi ý bà Supansa.

Phuwanet lập tức phát tay ra hiệu cho cận vệ của mình khi bà Supansa chưa mở miệng, vừa rồi nhìn thấy Prin không kiêng nể gì lao đến ôm cô thì anh đã biết em trai mình hết cứu rồi.

Nếu hiện tại anh làm khó người nhà của cô thì em trai anh nhất định sẽ dùng ánh mắt như tinh tinh mà nhìn anh, thật khiến người ta ngứa ngáy và bất an.

Thuần Vu Triệt cũng hạ lệnh cho John bọn họ thu súng, khi cận vệ lui ra hai bên anh chậm rãi nhưng không mất khí thế đi đến.

Thân hình cao lớn trong bộ suit màu trắng tựa như một thiên sứ, nhưng ai biết sau lưng thiên sứ này là đôi cánh màu đen?

Đôi mắt anh lãnh liệt vô cùng nhưng ẩn sâu bên dưới là một vòng tròn sùng nịch luôn âm thầm cất chứa hình bóng của Điều Tử Đồng.

Thuần Vu Triệt thân nhiên đưa tay ôm lấy cô từ trong tay Fon, anh nhàn nhạt nói, "Chúng ta về nhà."

Điều Tử Đồng vui mặt vào lòng anh, cô nhẹ lắc đầu. Cô không muốn trở về lúc này, cô muốn tự mình trưởng thành.

Din nhíu mi nhìn Thuần Vu Triệt ôm Điều Tử Đồng. Tay nắm chặt rồi lại buông, anh thật muốn mang cô ra khỏi lòng người thanh niên đó.

Lom mím chặt môi, cả người bắt đầu phiến táo. Anh thật muốn đánh người nhưng chẳng hiểu lý do tại sao.

Fai hai tay ôm ngực, máu quang trở nên thâm thúi. Người nhà? Anh thấy giống người yêu lâu ngày gặp lại thì đúng hơn.

Fon cảm thấy trong lòng mình như bị khoét rỗng khi Thuận Vu Triệt mang Diêu Từ Đồng ra khỏi vòng tay anh. Anh biết người thanh niên này, anh trai của Ali. Anh ta từng bảo anh tránh xa Ali ra, lần đó nếu không có Ali anh đã vào thẳng bệnh viện rồi.

Mặt Prin biến lạnh, anh định tiến lên nhưng bị anh trai mình kéo lại nên không cam lòng đứng nhìn. Người nhà gì chứ, sao ánh mắt anh ta nhìn Ali thật nóng bỏng. Đây chính là giác quan phát hiện tình địch đang cảnh báo anh, rõ ràng là anh gặp đối thủ rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chiến Tranh Của Đàn Ông

Nhà Adisuan

"Sao em không liên lạc với anh mà tự ý bỏ đi?" Vì muốn nói chuyện riêng với Thuận Vu Triệt nên Diêu Từ Đồng để anh ôm cô vào phòng, hiện tại cô ngồi trên giường cùng anh.

"Sau đó thế nào? Để ông nội can thiệp vào và bắt Viêm Diệc Luân phải yêu em?" Diêu Từ Đồng hỏi ngược lại Thuận Vu Triệt, đây là điều cô không muốn nên mới lựa chọn ra đi.

Cô không phải đang chạy trốn mà là đi tìm cho mình một cuộc sống mới, thế giới bên ngoài quá rộng lớn khiến cô nhận ra trước đây mình chỉ chạy quanh Viêm Diệc Luân tựa như Trái Đất và vàng thái dương, không biết rằng không có anh, cô cũng có thể sống.

"Em đã trưởng thành." Cô nắm lấy tay Thuận Vu Triệt, nhìn thẳng vào mắt anh, "Hãy để em tự mình bước đi."

Thuận Vu Triệt nhìn cô thật sâu, bạc môi mím chặt không nói.

Để em tự mình biết đi?

Được, nhưng anh phải luôn đứng phía sau em.

"Anh mua một căn nhà gần đây, em không cần phải ở nhờ họ." Thuận Vu Triệt đưa tay muốn xoa đầu Diêu Từ Đồng nhưng chỉ còn cách một chút anh dừng lại, đôi mắt trở nên sâu thẳm, chuyển sang nhìn hướng khác.

Diêu Từ Đồng nhận ra điều này nên mặt cô thoáng hiện u buồn, khi nào anh hai mới nhớ lại ký ức trước đây?

"Em ở đây quen rồi, họ rất tốt với em." Cô không muốn ra khỏi nhà Aisuan lúc này, vì cô Supansa...vừa rồi cô ấy nắm chặt tay cô luôn miệng nói cô không được rời đi khiến cô có chút không nề.

Thuận Vu Triệt thở dài trong lòng, đành chiều ý cô.

"Còn anh sao đây?" Mắt anh mang ý cười nhìn cô.

"Em xin phép cô Supansa cho anh ở đây nhé?" Hai mắt cô sáng quắc, vui vẻ nhìn anh. Thật ra cô chỉ đùa anh thôi vì cô biết anh không thích đông người, nên sau giờ làm việc là thời gian anh cần yên tĩnh nhất và không muốn bị ai quấy rầy.

Trước đây cô thường trêu anh, sau này nhất định phải cười một cô gái suốt ngày riu rít như chim sẻ để phiền anh. Khi đó anh chỉ cười nhẹ, nhìn cô một lúc rồi nói, "Chim sẻ đang ở ngay cạnh anh." Khiến cô chẳng hiểu gì.

Hiện tại muốn hỏi anh cũng không được, vì ký ức này anh đã sớm quên sau tai nạn lần đó.

"Được." Thuận Vu Triệt trả lời làm Diêu Từ Đồng ngờ ngác, cô cứ tưởng anh sẽ từ chối chứ?

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của cô, Thuận Vu Triệt mím môi nhin cười. Anh tìm được cô rồi thì đừng hòng để cô rời khỏi tầm mắt của anh, cô ở đâu anh ở đó. Như vậy trái tim của anh mới có thể đập nhẹ nhàng theo nhịp.

Diêu Từ Đồng nhẹ nhú mi nhìn Thuận Vu Triệt, hai mắt chợt lóe sáng, cô chỉ chỉ trán mình, "Chỗ này đau quá."

"Làm sao đau?" Sắc mặt khẽ biến, Thuận Vu Triệt nhẹ vén tóc cô lên xem.

"Ồ đây, sáng nay bị đụng trúng." Giọng cô mang theo ủy khuất và cần an ủi, "Anh hai phải làm như lúc trước."

Thuần Vu Triệt cúi mi nhìn cô, thấy cô bày ra nét mặt đáng thương anh đưa môi tới gần và hôn lên trán cô, sau đó lại thổi nhẹ, liên tục thay phiên.

Điều Tử Đồng cong môi cười thâm, anh hai dám chọc chính mình, hiện tại xem ai bị trêu lại rồi.

Thuần Vu Triệt cứ lo giúp Điều Tử Đồng giảm đau, nào đâu biết anh bị cô đùa giỡn. Haiz, tiếng tăm một đời của anh, gì mà thị huyết, âm lãnh tàn nhẫn quỷ vương. Khi đối diện với cô thì bị hủy hoàn toàn.

...

Hôm nay không như mọi khi nên bà Supansa mời mọi người ra ngoài sân vườn đã được bày sẵn bàn ghế để dùng bữa chiều, phong cảnh ngoài này vô cùng mát mẻ.

Cỏ xanh trải dài như thảm, phía trước là vườn hoa hồng đang khoe sắc, xung quanh còn có vài cây cảnh được cắt tỉa đủ mọi loại hình như hạc, trái tim, thiên nga...cách đó không xa là Sala được xây giữa hồ nước, hữu tình nên thơ xen lẫn nhẹ nhàng khoan khoái khiến thời gian như chậm rãi trôi qua một cách yên bình và êm ả.

Thuần Vu Triệt ôm Điều Tử Đồng ra sân, anh thần nhiên nhìn lướt qua những tên thanh niên đang dõi theo chính mình hay nói đúng hơn là người trên tay anh. Những ánh mắt này anh vô cùng quen thuộc, nó từng xuất hiện từ Viêm Diệc Luân.

Ali chỉ mới đến đây một thời gian đã mà dính trên người thêm mấy đóa hoa đào, anh nên khen cô tài giỏi hay đánh vào mông cô để trừng phạt đây?

"Đề Ali ngồi đây với cô." Bà Supansa cười vỗ chiếc ghế bên cạnh mình, hiện tại mọi người đang ngồi nơi bàn hình tròn lớn được bắt giữa sân, bên tay trái bà Supansa là Nam, sau đó lần lượt là Phuwanet, Prin, ông Montree, Din, Lom, Fai, Fon, cách năm cái ghế trống lại vòng về vị trí bà Supansa.

Thuần Vu Triệt nhẹ nhàng đặt Điều Tử Đồng ngồi xuống bên cạnh bà, tức nhiên anh phải ngồi kế cô, về mặt lạnh lùng thần nhiên giống như bản thân mình không phải là khách mà là chủ.

"Đây là anh trai cháu, Erebus ạ." Nhìn thấy Thuần Vu Triệt như vậy, Điều Tử Đồng nhẹ giật khoe môi, đành phải thay anh giới thiệu. Có phải tên của anh trai cô rất kiêu không?

Erebus, vị thần của vực thẳm và bóng tối khôn cùng, con trai thần nguyên thủy Chaos. Erebus là hiện thân của bóng tối, thứ tràn ngập các góc kẹt và khe nứt trên khắp thế gian. Tên ông được dùng hoán đổi với Tartarus và Hades vì Erebus thường được coi là một phần của âm phủ. Erebus đã cưới em gái mình là Nyx thần đêm tối, con cái họ bao gồm: Aether thần bầu trời, Hemera thần ban ngày, Moirai thần số phận.

Cô từng hỏi anh trai sao lại muốn lấy tên Erebus, nhưng vẫn không nhận được câu trả lời. Sau đó cô nghĩ, chắc anh trai mình luôn phải đối mặt với nhiều loại người cả hắc bạch lưỡng đạo nên mới dùng tên này để ra oai phủ đầu.

Điều Tử Đồng không biết, Thuần Vu Triệt vì cô nên nguyện hóa thành bóng tối và vực sâu. Ở một nơi đầy nỗi sợ khôn cùng đó có anh ngự trị, cô còn gì phải sợ hãi?

Còn điều thứ hai, Erebus yêu em gái mình, anh cũng vậy.

Nhưng anh ao ước mình được như Erebus, ở bên cạnh người mình yêu, có một kết cục viên mãn.

Điều Tử Đồng lần lượt giới thiệu từng người với Thuần Vu Triệt, đối với hai người lớn anh còn lịch sự gật đầu chào hỏi, còn những người khác anh chỉ liếc mắt nhìn. Ngay cả quốc vương Parawat cũng không ngoại lệ, Điều Tử Đồng chỉ biết cười ngượng ngùng với người ta.

Tính cách anh cô là như vậy, so với Viêm Diệc Luân còn cao ngạo, so với Din còn lạnh nhạt, phúc hắc, bá khí, lạnh khốc anh đều hội đủ. Có thể nói ông nội huấn luyện anh rất thành công, đây không phải thừa hưởng từ ông nữa mà hơn ông gấp mười lần. Nếu người ta không biết ngay từ đầu thì sẽ tưởng anh là con trai ruột của Điều Tử Hưng chứ không phải cháu nuôi.

Trong thời gian đợi người làm mang thức ăn lên, mọi người tán gẫu với nhau, ông Montree trò chuyện với Phuwanet, Nam nói với bà Supansa, còn kéo Điều Tử Đồng vào. Vì vậy chỉ còn mấy tên thanh niên mất lớn trừng mắt nhỏ.

Nhất là Prin, anh nhìn Thuần Vu Triệt đăm đăm, người kia cũng không nhường bước, dù là một cái chớp mắt.

Fai đẩy đẩy vai Lom và Fon, nhỏ tiếng nói, "Các người gặp đối thủ rồi. Vừa tới một người lại thêm một người. Chắc chắn, thất giác luyện, càng lúc càng nhiều ngành." Lần này bà Adisuan phải đau đầu rồi, anh có cần tới chỗ bác sĩ Nat xin thuốc giảm căng thẳng cho mẹ?

Lom đập thẳng vào chân Fai trong khi anh đang cười đầy hứng thú, "Đối thủ cái đầu của em. Bảy người, em tính cả mình vào đúng không?"

Nghe Lom nói xong, Fai giật mình. Đúng rồi, tính luôn Thiên Vũ chỉ là sáu người, vì người kia là anh trai của cô Ali. Đầu ra bảy người?

Nhìn sắc mặt Fai như giẫm phải phân voi, Lom cười xấu xa. Tên nhóc này cũng có ngày bị hổ, anh thật hả dạ.

Fon nghe đối thoại của hai anh trai mình nhưng chỉ mỉm môi không lên tiếng, ở đây chỉ mình anh biết rõ. Erebus đối với Ali không đơn thuần chỉ là anh trai và em gái, vì anh ta cảnh cáo hết tất cả những người nam muốn tiếp cận Ali, bao gồm anh.

Anh vẫn còn nhớ ánh mắt anh ta nhìn anh khi anh thừa nhận mình yêu Ali. Đó là đôi mắt của thú săn, đầy lãnh liệt và điên cuồng thị huyết.

Đin lạng nhạt nhìn hết thấy nhưng trong lòng anh không yên ổn chút nào, người nhà Ali đến đây, có phải cô sắp rời khỏi rồi không?

Anh nên dùng lý do gì giữ cô ở lại?

Cô sẽ vì lời anh nói mà ở lại không?

Một người luôn nắm chắc mọi thứ chưa từng chùn bước như anh nay lại ngập ngừng và lo lắng, anh thật không ngờ ngày này đến nhanh quá khiến anh không kịp phòng bị. Đề cả lý trí lẫn trái tim đều rơi vào rồi.

"Thưa bà chủ, có khách ạ!" Trong lúc này ông Siam cũng là chồng bà Kanya đi ra sân, ông ta có gương mặt phúc hậu vô cùng, thân hình tròn trịa nhưng không chậm chạp. Sek thừa hưởng điều này từ ông ta.

Mọi người cùng đưa mắt nhìn, bóng dáng cao lớn anh tuần mặc sơ mi trắng với quần tây đen là bất mắt nhất.

Diêu Từ Đồng nghe thấy các nữ giúp việc trong nhà xì xầm với nhau, Tịch Thiên Vũ chưa hề mặc gì khác ngoài sơ mi trắng và quần tây. Không chỉ thanh lịch mà còn toát lên sự tinh tế nhưng cũng đầy phóng khoáng, độc lập tuyệt đối. Đây chính là hấp dẫn chết người của một quý ông.

Nhìn tới nhìn lui xung quanh đều là thanh niên cực phẩm nhưng Diêu Từ Đồng cảm thấy một khi dính vào họ thì giống như rơi vào miệng đóa hoa ăn thịt người, nguy hiểm vô cùng.

Quả nhiên cái gì đẹp đều có độc, không có thuốc giải.

"Pam!" Nam vui vẻ reo lên khi thấy cô gái đi cùng Tịch Thiên Vũ và một người thanh niên nữa, Diêu Từ Đồng biết anh ta, bác sĩ Nat.

Nghe nói anh ta từng là nạn nhân bị ba quý tử nhà Adisuan hành tới lên bờ xuống ruộng, khi đó Fon đang ở Pháp nên không bị bắt gia nhập.

Xem ra bác sĩ Nat cũng có quá khứ đầy "đau thương", thật tội nghiệp. Ai bảo anh ta muốn theo đuổi công chúa nhà Adisuan, bị hành là điều hiển nhiên.

Nam và cô gái tên Pam kia ôm nhau, cô ta là bạn học từ nhỏ đến lớn của Nam. Y tá trong bệnh viện, tính cách hoạt bát một cách...quá mức nên có khi hơi điên điên, cũng mắc chứng ảo tưởng, về mặt tốt.

"Hôm nay mình bận trực nên không đến đón cậu được." Pam cười lộ hai lúm đồng tiền, nhìn lướt Nam từ trên xuống dưới, "Cậu xinh hơn trước rồi, quốc vương thật biết cách chăm sóc. À quên, chào hoàng hậu." Pam nhẹ nhún người, trêu ghẹo Nam.

Nam che miệng cười khẽ, lôi kéo Pam đi về phía bàn, "Anh Nat vẫn khỏe chứ ạ?" Cô nhìn qua bác sĩ Nat đang đi kế Pam.

"Anh khỏe. Nam cũng vậy?" Nam gật đầu với bác sĩ Nat khi anh ta tao nhã cười nhìn cô. Bác sĩ Nam cũng điển trai, nước da trắng trẻo, ngũ quan thanh tú với hai lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu. Đây là lý do ba cậu chủ nhà Adisuan nghĩ anh ta là gay nên thử anh ta đủ điều, làm bác sĩ Nat liên tục gặp ác mộng. Đúng là nói tới chỉ toàn là nước mắt.

"Anh Thiên Vũ càng ngày càng đẹp trai, anh định khi nào tìm một nửa của mình đây?" Nam lại nhìn qua Tịch Thiên Vũ đi bên cạnh Nat, đây là nam bác sĩ tuyệt nhất ở bệnh viện Pak Chong. Không chỉ về ngoại hình mà còn tài năng, viện trưởng từng ngờ ý muốn anh làm con rể nhưng đều bị anh khéo léo từ chối. Cũng không biết bao nhiêu nữ bệnh nhân và y tá trưng tư tới đứt từng khúc ruột vì anh rồi.

Lúc trước mẹ muốn cô đến với Tịch Thiên Vũ nhưng khổ nỗi cô chỉ xem anh như anh trai, anh cũng không cảm giác gì với cô. Trống đánh xuôi kèn thổi ngược như vậy thì sao có thể thành đôi? Cho nên mẹ cô cũng bị tan vỡ mộng, lúc nào cũng than vãn thật đáng tiếc.

Nhưng con rể hiện tại của mẹ không phải rất tuyệt vời sao?

Anh là một người điềm tĩnh, tài giỏi, hội đủ những yếu tố mẹ đưa ra. Không một chỗ đáng chê, người đàn ông cô yêu và chọn lựa. Đời này cô không hối.

"Cũng sắp rồi." Câu trả lời của Tịch Thiên Vũ làm Nam giật mình, bao gồm Pam và Nat. Anh nói vậy nghĩa là đã tìm được đối tượng theo đuổi?

"Tôi sẽ không nói nên giờ đừng hỏi." Dưới ánh mắt mở to đầy nghi vấn của ba người, Tịch Thiên Vũ nhẹ cười, anh vái chào ông bà Adisuan và mọi người xong liền thật tự nhiên nhưng không mất tao nhã ngồi xuống chiếc ghế gần Fon, mắt liền hướng về phía Diêu Từ Đồng. Vị trí anh chọn vô cùng tốt, có thể nhìn rõ từng biểu hiện của cô.

Pam và Nat vái chào mọi người rồi ngồi vào chỗ, Nat biến thành người kế Thuần Vu Triệt. Anh ta hồn nhiên không biết gì nên thân thiện bắt chuyện với anh. Khi anh chậm rãi liếc nhìn sang, nụ cười trên môi anh ta chợt tắt vì khí tràng của anh.

Diêu Từ Đồng nhẹ kéo tay áo Thuần Vu Triệt, anh liền nắm lấy tay cô, sau đó cố gắng bài trừ nụ cười có thể nói rất cứng ngắc với bác sĩ Nat, "Tôi là anh trai của Ali."

"Chào anh ạ!" Nat rất lịch sự chào hỏi.

Diêu Từ Đồng khẽ giờ khoe môi, cô vô cùng hài lòng khi Thuần Vu Triệt hiểu ý cô.

"Chúng ta dùng bữa." Món ăn cuối cùng được dọn lên, bà Supansa ôn hòa mời mọi người. Bà múc thức ăn cho Phuwanet, Nam và Diêu Từ Đồng.

"Mẹ chỉ thương ba người họ." Fai nháy mắt với bà Supansa, giống như đang làm nũng.

"Fai thiếu gia muốn ăn gì?" Bà Supansa trêu anh lại, sau đó cười lắc đầu vì anh nghịch ngợm chỉ hết tất cả các món ăn có trên bàn.

Phuwanet vẫn luôn chú ý Prin, thấy anh không đụng muỗng mà chỉ đưa mắt nhìn Diêu Từ Đồng chằm chằm, Phuwanet nhẹ đá chân anh, "Em làm gì?"

Prin im lặng không lên tiếng, anh đang cảm thấy không vui. Vô cùng không vui!

Tại sao Ali lại không nhìn anh?

Tại sao cô chỉ đặt ánh mắt trên người Erebus?

Chẳng lẽ cô không có gì muốn nói với anh?

"Tôi muốn ăn cái đó, làm phiền Ali múc giúp tôi." Prin chỉ tay về món ăn nằm trước mặt Diêu Từ Đồng, thản nhiên nói. Cô không nhìn anh thì anh khiến cô phải chú ý, truy vợ phải mặt dày. Không phải sao?

Mọi người đều dừng lại, hướng mắt nhìn Prin, Diêu Từ Đồng xem chút bị mắc nghẹn vì anh. Cô cố gắng nuốt hết thức ăn trong miệng, tròn mắt nhìn anh, "Thần vương có thể tự lấy." Cô nhẹ đẩy đĩa đồ ăn về phía anh.

Thần vương?

Prin nhú mày, anh cảm thấy hai từ này vô cùng chói tai.

Thấy Diêu Từ Đồng có ý cảnh cáo nhìn mình, Prin ngoan ngoãn ăn com khiến Phuwanet và Nam ngạc nhiên. Phuwanet chưa từng thấy em trai mình dễ bảo như lúc này.

Xem ra tên nhóc này tìm đúng người rồi.

Diêu Từ Đồng tiếp tục việc dang dở của mình, cô đưa tay muốn múc món ăn giữa bàn, như một con gió xẹt ngang, vài cánh tay cùng hướng về một phía, điểm đến là đĩa thức ăn đó.

Ông bà Adisuan, Nam, Phuwanet và Pam, Nat trở mắt nhìn khi Din, Lom, Fon và Prin, Thuần Vu Triệt tranh nhau, còn có Tịch Thiên Vũ và Fai giúp vui. Bảy cái tay, mười bốn con mắt âm thầm đấu nhau, không ai nhường ai.

Nam đầu đầu, cả bốn anh trai của cô luôn sao?

Lại thêm tên em chồng, cô biết bỏ ai giúp ai?

Bà Supansa vừa vui vừa lo, bốn con trai thì không nói, có thể nội đấu. Nhưng giờ lại có người ngoài tham gia, bà có nên khuyên các con trước tiên nên cùng nhau giết địch?

Ông Montree nhẹ ôm trán, quả nhiên bị ông đoán đúng. Dù thích hay không thì Fai nhất định sẽ nhập cuộc vì tên nhóc này không muốn một mình nhảm chán, nay đông vui như vậy thì Fai sao có thể đứng nhìn?

Pam và Nat hai mặt nhìn nhau, hình như hai người họ đã bỏ lỡ điều gì. Chưa từng thấy bác sĩ Vũ vì ai mà hành động kỳ quái, chẳng lẽ anh thích cô Ali?

Không thể nào, bác sĩ Vũ không dễ dàng thích ai.

Hay là anh cảm thấy có hứng thú với cô Ali? Điều này đáng tin hơn.

Diêu Từ Đồng nhìn sang trái rồi lại nhìn sang phải, cô nên làm gì đây?

Đám người này đúng là muốn phiền cô đến cùng mà, nhìn xem đĩa thức ăn bị họ tranh nhau giờ đã biến thành bộ dạng gì. Bầy nhầy một đồng, thật giống như nó đang lệt lệt dây mặt mà kêu cứu.

Diêu Từ Đồng đứng lên, ngay lập tức bảy tên đàn ông đồng loạt đứng, còn chính tề hơn cả trong quân đội, nhờ vậy mà chiếc đĩa kia may mắn được sống sót.

Diêu Từ Đồng vừa nhấc chân, bảy tên cùng lúc động, cô lập tức xoay người nhẹ quất, "Ngồi xuống!" Thật khó tin là họ ngoan ngoãn nghe lời, cho dù là cứng đầu như Lom, Prin hay sĩ diện như Din, Fai, hoặc khí thế như Din, Thuần Vũ Triệt và khó thuần như Tịch Thiên Vũ, còn Fon thì không cần bàn, dễ bảo nhất.

"Tôi đi toilet, các anh dám theo thì chết chắc." Diêu Từ Đồng bỏ lại một câu liền đi thẳng vào nhà, cô đúng là bị mấy tên này làm cho tức chết!

Bà Supansa chớp mắt rồi lại chớp mắt, bà đang nhìn thấy gì?

Một cô gái nhỏ nhắn quắt nạt đám đàn ông nhưng họ lại nghe lời răm rắp, thật khó tin.

Phuwanet nhẹ nói vào tai Nam, "Em đối với anh thật ôn nhu." Anh vô cùng may mắn khi đeo đuổi Nam mà không gặp tình địch. Nhìn xem, tình trường như chiến trường. Thật đáng sợ!

Bà Kanya và Nakree, Bopa, Jantoo đứng một bên rót nước nên chứng kiến hết cảnh vừa rồi. Họ cùng lúc giờ lên ngón cái, ngưỡng mộ và tôn sùng nhìn theo bóng dáng Diêu Tử Đồng.

Cô Ali thật tuyệt vời!

Thời gian đến tới còn dài, nhất định còn chuyện hấp dẫn hơn xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Lại Có Phim Hay

Anh Chon, tôi đoán đúng thật. Anh là người quen của cô Ali, Sek còn cá với tôi nói anh là người xấu." Cách bàn ăn một khoảng là nhóm người làm trong nhà tiếp đãi các cận vệ của Phuwanet và vệ sĩ của Thuần Vu Triệt. Họ ngồi trên thảm được trải trên cỏ, Sak đưa ly rượu mời John, cười vô cùng...đằm, vì đôi mắt anh ta lúc nào cũng mơ màng tỏ vẻ phong tình nhưng kết quả luôn đi ngược lại.

John cầm ly rượu, mặt cương tại chỗ, "John, anh có thể phát âm chuẩn được không." Người xấu? Minh đẹp trai phong độ biết nhường nào, là điển hình của anh hàng xóm ấm áp, có phải tên này mất bị mù rồi không!

"Vâng, anh Chon." Sak vẫn gọi tên John một cách đầy "hoa mỹ".

"Khục khục...!" Ngồi kế bên John, Rick đang cố gắng nhịn cười nhưng vẫn phát ra âm thanh khiến John càng đen mặt.

Anh ta uống một hơi cạn sạch ly rượu, sau đó nhìn sang Sek, "Anh nhìn kỹ đi, mặt tôi hiền lành như vậy thì sao có thể là người xấu. Bên này, mới là bộ dáng của người xấu." Anh ta xòe tay hướng về Rajeev đang trầm ngâm ngồi, lưng thẳng, mắt nhìn phía trước, nghiêm trang một cách quá khuôn khổ.

Rajeev chậm rãi quay sang nhìn John, "Người xấu luôn không nhận mình là người xấu."

"Ha ha ha...mặt anh giống như ăn phải phân voi!" Sak không sợ chết nên vô tư cười nhạo John, Sek muốn bịt miệng anh ta lại nhưng không kịp.

"Anh muốn đấu với tôi đúng không?" John đứng lên, móc súng ra chỉ chỉ Jajeev, người kia cũng đã đứng lên, súng chia ngược lại John.

Lạch cạch lạch cạch, hai đám người lại bắt đầu dùng súng chia nhau, đúng lúc Diêu Tử Đồng đi ra và nhìn thấy. Cô xoa nhẹ thái dương, đúng là đàn ông. Không dùng nắm đấm thì dùng súng, phụ nữ hiền biết bao, họ chỉ dùng miệng.

Sek và Sak quỳnh quáng ôm chặt nhau, ngẩng đầu bốn lăm độ nhìn những người thích chơi vũ khí lạnh, "Bình tĩnh đi ạ!"

Bopa và Jantoo cũng xanh mặt rồi, hai người lui ra xa với dự định tẩu thoát mà không cứu chồng mình.

Nakree và bà Kanya vừa bụng thức ăn ra thấy vậy lập tức chạy đến, Nakree xung phong ra trận với ý nghĩ ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây, "Các anh trai bình tĩnh lại! Hay là để tôi múa một bài giú các anh thư giãn nhé!"

Cô ta để thức ăn xuống, dưới ánh nhìn đầy quái dị của đám đàn ông, cô ta múa một điệu có thể nói là...kinh hồn.

Nào là lắc lắc mông, vẩy vẩy đầu, sau đó còn đóng đưa ngực, miệng hừ ca cái gì đó không biết.

Diêu Tử Đồng đưa tay ôm mặt, thật sự nói không nên lời.

Bà Kanya bị kinh hách đến nỗi làm rơi cả mâm trái cây, Bopa và Jantoo như muốn rút cả mắt với cảm.

Mỗi lần Nakree lắc mông một cái, Sak và Sek giật nảy người một lần, nét mặt thì khỏi phải nói, sợ hãi đến tột độ.

"Có phải tôi đẹp lắm không?" Sao khi múa xong, Nakree hát tót, mị mắt nhìn lướt qua mọi người, "Á à a! Các anh không thể yêu tôi, vì tôi đã có người trong mộng rồi. Nhưng các anh có thể xếp hàng..."

"Ừa...!" Đám cận vệ và vệ sĩ cùng lúc xoay người, ôm bụng muốn nôn, đương nhiên là có John, Rack và Rajeev trong đó rồi.

"Quốc vương mau gọi xe cứu thương!" Rajeev giờ tay kêu cứu.

"Thiếu gia, chúng tôi trúng độc rồi!" John cố gắng bò về phía Thuận Vu Triệt.

Bên kia, mọi người nhìn sang thấy đám màu đen đang bò lúc nhúc trông thật thê thảm thì kinh ngạc, vừa rồi không phải họ đang cười đùa vui vẻ sao?

Phuwanet nhú mị, cận vệ của anh từng trải qua huấn luyện khắc nghiệt, có bao giờ họ kêu la như vậy đâu?

Thuần Vu Triệt nhú nhú con ngươi, dờ dềnh dờ dềnh như John và đám thuộc hạ của cậu ta anh không nói, nhưng còn ổn trọng như Rick mà còn tỏ ra khủng hoảng như vậy thì chắc họ bị gì thật rồi.

"Chuyện gì vậy Ali?" Fon nhanh chân sang trước nên hiếu kỳ hỏi Diêu Từ Đồng đã đứng đây từ lâu.

"Không có gì. Chắc là họ bị ngộ độc thức ăn." Diêu Từ Đồng mím môi nhin cười, cô phải giữ hình tượng. Nhưng mà...thật sự là nhin hết nổi rồi!

"Ha ha ha..." Diêu Từ Đồng cười lớn ra tiếng đến mức ngã tới ngã lui, chảy cả nước mắt. Không ngờ một đám đàn ông uy phong khí thế như vậy lại bại bởi một điệu múa.

Thuần Vu Triệt chưa hiểu chuyện gì, anh đưa tay ôm Diêu Từ Đồng vì sợ cô cười quá sẽ sốc hông, "Được rồi được rồi, đừng cười nữa." Lời nói tuy cứng nhắc nhưng hàm chứa sùng nịch.

"Không được rồi, đau bụng quá...nhưng em vẫn không nhin cười được...ha ha ha..." Diêu Từ Đồng ngã vào lòng Thuận Vu Triệt, ôm bụng.

Tịch Thiên Vũ bước tới, "Đề tôi." Anh đưa tay véo vào cánh tay của Diêu Từ Đồng.

"A!" Cô nhẹ thét lên, sau đó quả nhiên có thể ngưng cười ngay lập tức nhưng hai mắt phủ đầy sương mù, rung rung nhìn Tịch Thiên Vũ, "Anh có cần mạnh tay vậy không?"

"Đây là cách tốt nhất." Tịch Thiên Vũ bày ra nét mặt chính đáng, nhưng sao cô cảm thấy anh ta chính là cố ý lưu dấu trên người cô.

Nhìn xem, đó hết cả lên rồi.

Din đi ngược trở về lấy đá bỏ vào khăn tay, sau đó đi nhanh sang chỗ Diêu Từ Đồng, nhẹ nâng tay cô lên, đem bao đá đặt lên nơi Tịch Thiên Vũ vừa cấu, "Nhìn một chút sẽ hết đau." Tuy mặt lạnh nhạt nhưng giọng nói ôn nhu vô cùng.

Prin nhìn thấy bốn người vây quanh Diêu Từ Đồng khiến anh không thể chen vào nên mím chặt môi, nét mặt hằm hằm. Anh tức giận rồi, vì vậy hậu quả thật nghiêm trọng.

"Vừa rồi là chuyện gì hả Kanya?" Bà Supansa nhìn qua hỏi bà Kanya.

"Là Nakree gây chuyện ạ." Bà Kanya nói đúng sự thật.

"Nakree chỉ muốn bọn họ đừng gây nhau lại thôi ạ." Nakree hơi gục đầu khi bà Supansa nhìn mình dăm dăm, "Chẳng lẽ không có tác dụng sao?"

"Có tác dụng lắm. Chúng tôi sắp vào bệnh viện vì cô." Sek chấp hai tay sau lưng, cười mỉm nhìn Nakree.

"Tôi lại thấy cô ấy múa khiêu gọi lắm." Sak vừa an ủi vừa lấy lòng Nakree, anh ta vừa dứt lời đã bị Bopa và Jantoo nhéo lỗ tai, trừng mắt cảnh cáo.

"A!" Có tiếng la đau đớn vang lên nhưng người kêu không phải Sak.

Mọi người đưa mắt tìm kiếm, sau đó đều tập trung về một hướng, nơi đó là bàn ăn.

"Em làm sao vậy?" Phuwanet nhìn Prin, vừa rồi anh thấy tên nhóc này chạy sang kia nhưng chớp mắt một cái lại về đây rồi.

Dưới ánh mắt nghi vấn và khó hiểu của mọi người, Prin giờ ngón trỏ của tay phải lên, nhưng lại chọn hướng mà Diêu Từ Đồng có thể nhìn rõ nhất, "Dứt tay rồi. Vì tôi vội muốn lấy đá chườm cho em nên không cẩn thận làm dao cắt trúng tay."

Diêu Từ Đồng nhìn trên bàn, thật sự có một con dao gọt trái cây, nhưng cô nhớ nó được nhét vào bên hông mâm mà, sao giờ lại nằm ngoài bàn?

"Em phải chịu trách nhiệm." Lợi tới nữa, cô thật muốn nhìn trời mà thét dài.

Khi ở Parawat anh ta cũng bày ra nét mặt đáng thương và ủy khuất như vậy, bắt cô chịu trách nhiệm khi đã nghiệm duyên xong. Không thành công thì lại lộ ra bộ mặt xấu xa và vô sỉ, quyết theo đến cùng. "Bác sĩ ở đây, chuyện này anh ta lo là đúng nhất." Diêu Từ Đồng chỉ tay về phía Tịch Thiên Vũ, tròn mắt thần nhiên nói.

Tịch Thiên Vũ xoắn tay áo nhưng vẫn đứng yên bất động, vết thương nhỏ nhoi đó mà muốn anh rat ay thì thật xem thường tài năng của anh, "Chỉ cần liếm

một chút sẽ hết."

Lời này của Tịch Thiên Vũ quả thật như thiên âm đối với Prin, hai mắt anh sáng quắc nhìn Diêu Từ Đồng khiến cô lạnh cả sống lưng.

"Đúng vậy, mau đưa anh ta liếm đi." Cô lập tức chỉ tay về phía Tịch Thiên Vũ, gương mặt như bị đông cứng.

Tịch Thiên Vũ không dám tin nhìn cô, bắt anh giúp anh ta liếm vết thương? Cô thật sự muốn bị anh tiêm cho vài mũi thuốc để trừng phạt sao?

Prin ngây dại, sau đó ôm miệng muốn nôn. Thật ghê tởm mà, điên mới muốn anh ta giúp anh! Anh muốn Ali!

Thuần Vu Triệt xoa đầu Diêu Từ Đồng, khoe môi giờ lên, tâm tình vô cùng tốt. Anh rất hài lòng với biểu hiện của cô, thật đáng yêu!

Din cúi mi nhìn cánh tay Diêu Từ Đồng đã hết đỏ, đôi mắt che giấu ý cười. Đối với Ali là phải trực tiếp chứ đừng nên dùng ám chiêu, vì sau nhiều ngày quan sát anh nhận ra EQ của cô tỷ lệ nghịch với IQ. Âm thầm theo dõi? Vậy đừng mong cô phát hiện được tâm ý của người đó.

Cho nên anh có thể nói, hành động vừa rồi của thân vương Prin rất...ngốc.

Nam che miệng muốn cười, nhưng vì giữ thể diện cho em chồng nên cô giấu mặt vào lòng Phuwanet. Anh nhẹ ôm lấy eo cô, buồn cười nhìn em trai mình.

Lúc này bà Supansa, ông Montree và Pam, Nat đã về chỗ ngồi, họ vừa ăn vừa hóng chuyện. Đúng là phần kịch hơn cả xem phim truyền hình dài tập.

Lom giờ lên khoe môi, sao anh lại cảm thấy há hê khi thân vương Prin đơ mặt? Có phải ở gần Fai lâu ngày nên cũng bị lây bệnh biến thái của nó, thích cười trên nỗi đau người khác?

"Anh có biết bây giờ anh cười trông rất nham hiểm không?" Fai đưa đầu sát vào, nói nhỏ với Lom. Sau đó lập tức lui ra xa vì anh biết Lom nhất định sẽ tấn công anh.

Quả đúng như vậy, Lom giờ tay muốn cốc đầu Fai nhưng anh tránh nhanh quá khiến Lom đánh trúng Fon. Đúng là oan uổng vô cùng.

Fon ôm đầu, như nai con ngơ ngác nhìn hai anh trai mình. Nhưng vài giây sau anh liền đánh lại Lom, "Mẹ dặn em nếu như vô duyên vô cớ bị các anh đánh thì phải đánh lại." Nét mặt nghiêm túc chính đáng, lời nói đương nhiên xác thực khiến Lom ngây ngẩn cả người.

Đến lượt Fai ôm bụng, một tay vịn vai Lom cười ngã tới ngã lui nhưng không phát ra tiếng, "Em trai chúng ta trưởng thành rồi."

...

Sau khi mọi chuyện êm xuôi, mọi người lại tiếp tục dùng bữa, cho đến khi tan tiệc đều không xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng đến giờ đi ngủ lại có "sự cố" xảy ra.

Bà Supansa vốn đã cho người quét dọn phòng khách để Prin và Thuần Vu Triệt nghỉ nhưng hiện tại hai người đang đứng trước phòng của Din...à không phải, giờ đã là phòng của Diêu Từ Đồng mà tranh cãi.

"Sao anh không về phòng mình?" Prin đề phòng nhìn Thuần Vu Triệt.

"Tôi vào phòng em gái mình thì liên quan gì đến anh?" Thuần Vu Triệt không để Prin vào mắt, xem nhẹ uy hiếp của anh.

"Anh em nhưng cũng phải để ý, giờ này tôi rồi anh không biết sao?" Prin chính là đang hai tay ngăn trước cửa, không cho Thuần Vu Triệt đi vào.

Trong phòng, Diêu Từ Đồng đã nghe động tĩnh nhưng cô không muốn ra xem, vì cô biết chắc chắn cả nhà Adisuan đều đang đứng nhìn.

Bà Supana ngáp dài ngáp ngắn đứng kế bên ông Montree, đây là hành lang nối với phòng bà nên vừa mở cửa bà đã có thể thấy rõ.

"Lại có phim coi." Bà nói với chồng mình.

Ông Montree run rẩy khoe môi, "Em không cảm thấy đau đầu sao?" Ông nhớ mình rất thích yên tĩnh mà, gần đây trong nhà luôn có náo loạn mà vẫn bình tĩnh được quả thật rất không bình thường.

"Anh thì biết cái gì?" Bà Supansa liếc chồng một cái, "Nhà im ắng lâu quá thật tẻ nhạt. Hiện tại đông vui như vậy khiến khí sắc em tốt hơn." Hiếm khi thấy bốn con trai cưng của bà tăng động, bà câu còn không được sao lại thấy phiền.

Ông Montree không còn gì để nói nên im lặng cùng vợ nhìn xem diễn biến của bên kia, Din vừa tắm xong lên mặc áo tắm và quàng khăn bước ra khỏi phòng Lom, tức là sát vách với Diêu Từ Đồng, "Hai người đừng nên quấy rầy Ali, cô ấy vừa mới xuất viện, cần được nghỉ ngơi nhiều hơn."

Lời anh nói làm Thuần Vu Triệt nhũn mảy, sao Ali lại không nói chuyện này với anh?

Prin chọt giật mình, Ali vừa khỏi bệnh sao?

Vì Lom đã về vườn nho nên bây giờ chỉ còn Din, Fai, Fon. Fai mở cửa đi ra, cười hòa nhã với hai người gây ồn ào kia, "Sáng mai tôi phải vào thị trấn sớm, các anh có thể trở về phòng mình không?" Anh sẽ phát bực nếu như không ngủ đủ giấc, để tránh cuộc họp ngày mai xảy ra chuyện. Anh cần phải lập tức ngủ ngay.

"Đã hơn mười một giờ rồi, đừng nên phiền tới Ali." Fon nhẹ dụi mắt, giọng nói mềm mềm vô cùng đáng yêu vì anh vừa giật mình tỉnh giấc.

Đang áp tai trên cửa để nghe lén, Nam vỗ vào cánh tay Phuwanet, "Đây là điểm mê người của anh trai em, anh nghe thấy không? Nếu để cô gái khác nghe thấy cô ấy nhất định muốn ôm Fon mà hôn tới tấp."

Phuwanet nhẹ lắc đầu cười, anh ôm ngang Nam lên đi về hướng giường, "Vậy hiện giờ anh cho em biết điểm mê người của anh."

"Không phải em đều biết rồi sao?" Nam tròn xoe mắt nhìn Phuwanet.

"Chồng em còn nhiều điểm hấp dẫn mà em vẫn chưa khai phá hết, nên chúng ta cứ từ từ." Phuwanet đặt Nam trên giường, cúi người xuống, nháy mắt với cô.

Trong này một phòng xuân sắc vì ngoài kia chiến hỏa càng kịch liệt, Diêu Tử Đồng chịu nên nổi nên mở mạnh cửa ra, trừng mắt nhìn mấy tên đang bắt ngờ nhìn mình, "Đi ngủ hết cho tôi." Nhưng khi nhìn sang Fon thì ánh mắt cô chuyển sang dịu dàng vô cùng, "Không phải ngày mai anh phải đi xem thi công sao, về phòng đi."

"Ali ngủ ngon." Fon cười ngọt với cô, ngoan ngoãn quay vào. Nhìn xem, thật đáng yêu biết bao!

Khi Diêu Tử Đồng nhìn qua thì Fai đã đóng cửa lại, anh không muốn bị đao ghim đầy mình.

Din chậm rãi lại gần, dưới ánh mắt nghi hoặc của ba người...à năm người bao gồm ông bà Adisuan, anh hôn lên trán Diêu Tử Đồng, "Ngủ ngon." Còn xoa nhẹ đầu cô rồi mới vào phòng. Thật đủ trực tiếp!

Hai má Diêu Tử Đồng chợt ửng hồng, cô vô tình nhìn lướt qua thì ông bà Adisuan lập tức mở cửa trốn nhanh. Không nên để bọn nhóc ngượng ngùng!

"Ali..."

"Tôi buồn ngủ rồi, có gì sáng mai hãy nói." Diêu Tử Đồng cắt ngang câu nói của Prin, nhẹ thờ dài nhìn anh.

Prin gật đầu, trước khi đi còn không quên trừng mắt Thuận Vu Triệt. Hừ, đừng tưởng anh dễ dàng bỏ cuộc như vậy, nằm mơ đi!

Còn lại mình Thuận Vu Triệt, Diêu Tử Đồng bất đắc dĩ nắm tay anh vào phòng. Nhìn nét mặt đầy âm trầm của anh thì cô biết nếu như cô không nói rõ ràng thì anh sẽ đứng đây suốt đêm, cô thật sự luôn hết cách với anh.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Giải Nguyên Rửa (1)

"Anh không có gì muốn nói với em?" Sau khi Diêu Tử Đồng kể hết mọi chuyện từ lúc chính mình tới Thái Lan đến giờ cho Thuận Vu Triệt nghe, nhưng anh vẫn trầm ngâm nhìn khiến cô không ngờ được.

Điều này rất bất thường!

Thuận Vu Triệt im lặng một lúc rồi mới lên tiếng, "Ngủ đi." Anh để cô nằm xuống và kéo chăn đắp cho cô, nhưng mà sau đó cô bị hành động tiếp theo của anh làm ngạc nhiên.

"Sao...anh hai không về phòng?"

"Anh ngủ cùng em. Không phải em nói lúc nhỏ chúng ta vẫn thường thế này?" Thuận Vu Triệt nằm xuống bên cạnh Diêu Tử Đồng, mắt nhìn trần nhà, thần nhiên nói.

Diêu Tử Đồng quay người nằm nghiêng theo dõi anh, đúng là lúc trước cô và anh hai có ngủ cùng nhau nhưng đó là những khi cô bị hồn ma theo cầu xin giúp đỡ. Là chuyện của mười năm trước rồi, giờ cả hai đều lớn thì sao có thể như lúc nhỏ?

"Nhưng mà..."

"Đã mấy ngày rồi anh không ngủ." Thuận Vu Triệt có chút mệt mỏi nói xong liền nhắm mắt lại.

Diêu Từ Đồng thấy mắt anh có quầng thâm, cảm còn có chút râu nên cô đành lặng thinh. Anh hai thật sự bận đến nỗi không có thời gian chau chuốt bản thân.

Một lát sau, cô lại lên tiếng, "Anh định cứ vậy mà ngủ?" Vì anh vẫn mặc suit, áo khoác cũng không cởi.

"Anh lười động." Hiếm khi thấy Thuận Vu Triệt biếng nhác như vậy, Diêu Từ Đồng cười tủm tỉm.

Cô ngồi dậy, đưa tay giúp anh cởi áo khoác, "Anh nặng quá!" Thuận Vu Triệt đúng là hư hỏng, cứ nằm lì không nhúc nhích nên Diêu Từ Đồng phải dùng sức kéo một bên áo nằm dưới lưng anh ra.

Lúc này Thuận Vu Triệt mở mắt, nhìn thẳng cô một lúc sau đó chậm rãi di chuyển ánh mắt xuống đôi chân nhỏ nhắn đang đạp vào hông mình vì ai kia phải trụ để dùng sức.

Diêu Từ Đồng lau mồ hôi trên trán, cuối cùng cô cũng giúp anh hai cởi được áo khoác. Cô cười hi hi khi thấy anh đang nhìn hai chân mình, cô định rút lại nhưng bị anh nhanh tay nắm lấy.

Thuận Vu Triệt xem vết thương dưới lòng bàn chân cô đã kết vảy liền hài lòng, nhưng cảm giác mềm mại nơi tay và những ngón chân xinh xắn trước mắt khiến con người anh gọn sóng, trong người dâng lên một ngọn lửa.

Anh nhẹ buông chân cô và ngả người nằm xuống, đưa tay tháo bớt nút ở cổ áo, "Ngủ đi." Giọng nói có chút khàn đục khiến Diêu Từ Đồng chột nhứ mi.

Cô nhớ Viêm Diệc Luân thỉnh thoảng cũng đột nhiên biến giọng như vậy, kỳ quái!

Chẳng lẽ đây là dấu hiệu của những người làm việc quá sức?

Diêu Từ Đồng đập đập gối rồi mới ngả đầu nằm, đây là gối của Din, dù cô đã nằm mấy ngày nhưng vẫn còn mùi hương của anh lưu lại. Cô từng hỏi anh muốn gối khác nhưng anh nói đã không có, khiến cô cảm nín.

Cũng may cô là người không lạ giường cũng như khó chịu với mùi hương của người khác, nếu không cô phải mất ngủ rồi.

Diêu Từ Đồng lo nghĩ vẫn vợ nên đi vào giấc ngủ lúc nào không hay, còn Thuận Vu Triệt đang cố gắng khắc chế dục vọng của mình. Đã ba mươi nhưng vẫn là xử nam, nói ra chắc không ai tin nhưng đó là sự thật. Anh vì người mình yêu mà giữ thân trong sạch, dù cả đời không được cô đáp lại anh vẫn không muốn ai khác, vì anh vĩnh viễn thuộc về cô.

Một lúc sau, khi tiểu thủ trong người đã ngủ say, Thuận Vu Triệt mới chậm rãi xoay người nhìn Diêu Từ Đồng, anh nhẹ nhàng nhích người sang, luồn tay qua sau đầu cô, trong tình trạng cô không hay biết anh ôm cô vào lòng.

Diêu Từ Đồng chột động dậy, anh cứ ngỡ cô thức giấc nhưng cô chỉ nhẹ dụi mặt vào ngực anh rồi im lặng, tay chân còn tự động tự giác bò lên người anh. Thuận Vu Triệt khẽ giờ khoe môi, anh biết bé ngoan này tưởng anh là gối ôm nên mới như vậy.

Thật không ngờ cũng có ngày anh bị xem như gối ôm nhưng lại vui vẻ chịu đựng, vì đây là sinh mệnh của anh. Thuận Vu Triệt hôn lên trán Diêu Từ Đồng, sau đó đặt cằm trên đỉnh đầu cô, nhắm mắt dần dần cũng đi vào mộng đẹp.

*

Đài Bắc – Đài Loan

Sân bay quốc tế

Trong dòng người đông đúc bỗng xuất hiện hai bóng dáng khiến mọi người phải dừng lại và ngoái đầu nhìn, nhất là phụ nữ vì một trong hai người họ quá bắt mắt.

Dáng người cao lớn đúng chuẩn không nói còn sở hữu cả gương mặt như nam thần thì hỏi ai không chờ người như bị bắt mắt hồn phách. Đây chính là mẫu hình nam tổng tài bá đạo mà biết bao cô gái mơ ước và ảo tưởng, cuối cùng cũng có thể gặp nhưng sao ánh mắt anh quá đối lạnh lùng, dường như không chạm tới bóng dáng ai dù chỉ là một chút.

Thật khiến người ta tan vỡ trái tim!

"Boss, ông bà chủ lại gọi cho anh." Diệp Chính Phong nhìn tên hiện trên màn hình điện thoại liền sầu mi. Reo hơn trăm lần rồi, anh ta cảm thấy giống như mình đang cầm quả bom nổ chậm.

Hiện tại anh ta và Viêm Diệc Luân đang ở sân bay, chuẩn bị sang Thái Lan. Boss vốn muốn đợi có kết quả điều tra vị trí của phu nhân rồi mới xuất phát nhưng đột nhiên công ty bên đó xảy ra sự cố, boss phải đi trước dự định.

"Tắt máy đi." Viêm Diệc Luân thần nhiên nói, vẻ mặt không cảm xúc. Anh biết ba mẹ mình muốn hỏi gì. Chưa tìm thấy Đồng Đồng thì anh có nói cũng vô ích, đổi lại chỉ nghe mắng. Giãy ly hôn, anh không ký thì Đồng Đồng mãi mãi là vợ anh. Dù ông nội cản trở anh cũng không chịu thua.

Diệp Chính Phong làm theo lời Viêm Diệc Luân, anh ta thở dài nhẹ nhõm giống như đã đặt được tảng đá trên vai xuống. Anh ta cảm thấy làm việc cho

Viêm Diệc Luân thật sự rất mệt tâm, nhan sắc nhanh phai tàn. Nhưng vì lỡ bị gài bẫy ký hợp đồng vô thời hạn rồi, nên chỉ có thể kiên trì.

Cầu mong Diệc Luân sớm tìm được Từ Đồng để mình không phải chịu khổ nữa, cậu ta âm tình bất định như vậy thật khiến người ta khóc không ra nước mắt mà. Vì người và lây đều là mình!

Pak Chong – Thái Lan

Gần 12h đêm, cả vườn nho Sai Lom đều đã ngủ say chỉ còn tiếng côn trùng kêu râm ran, tiếng chim heo thình thoảng vang lên hòa vào tiếng gió vi vu nhưng cũng đủ khiến người ta rụng tóc gáy, nhưng đối với một người không sợ trời sợ đất không tin vào ma quỷ như Lom, anh chỉ xem những tiếng động đó như nhạc, giúp anh làm việc hiệu quả vào ban đêm

Vừa xử lý xong công việc anh đã ngồi về tranh, bình thường anh sẽ không suy nghĩ gì, cứ đặt bút mà vẽ, nhưng không hiểu sao hôm nay anh không vẽ trong vô thức nữa mà dựa theo suy nghĩ trong đầu mình.

Từng đường nét thật sinh động và mềm mại, chân dung một cô gái thanh tao cao quý, xinh đẹp thủy linh dần dần hiện ra rõ rệt. Nụ cười ôn nhu xen lẫn nghịch ngợm của cô có thể hòa tan mọi u sầu, cô gái có vẻ đẹp mong manh như sương khói nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác ấm áp như thái dương.

Nét mặt của Lom bắt gặp hiện lên nhu hòa, anh không biết, nụ cười lúc này của anh cũng dịu dàng vô cùng.

Ở một nơi khác đầy u tối và tà ác đang diễn ra cuộc trò chuyện đầy âm mưu cùng oán khí của hai con người bị tiền tài, thù hận che mờ đi lý trí và lương tâm

"Đừng lo. Không lâu nữa, chủ vườn nho sẽ thành hình nhân thôi. Tính mạng hần trong tay ta. Và ta đã tiếp thêm sức mạnh cho Hong Prai." Giọng của lão pháp sư ồm ồm thật đáng sợ, ông ta đang ngồi đối diện với một xác chết đặt trên bàn có cấm nền xung quanh đã bị thổi rửa và máu ma bê bết hòa vào tóc và mỡ thịt bầy nhầy thật kinh tởm.

"Ngài còn chờ điều gì nữa?" Một người đàn ông khác ngồi phía sau lão pháp sư, trầm giọng hỏi thúc ông ta.

Lão pháp sư cười đầy ác độc, nhìn thẳng vào xác chết, gần từng tiếng mà ra lệnh, "Đi bắt hồn hần mau. Giết hần!"

Trở về bên vườn nho, Lom sắp hoàn thành bức tranh thì đột nhiên đèn chột tắt khiến anh kinh ngạc, "Mất điện sao?"

Lom thờ dãi chán chường mang theo bức tức, "Sao lại vào lúc này cơ chứ!" Chỉ còn một chút nữa anh đã vẽ xong rồi.

Bỗng nhiên xuất hiện một cơn gió mạnh thổi bay tất cả giấy tờ trên bàn làm việc, cơn gió đầy quái lạ đến nhanh và đi cũng bất chợt.

Lom chỉ lo đi tìm đèn pin ở bên tủ mà không phát giác, bức họa anh vốn vẽ Diêu Từ Đồng giờ đã biến thành gương mặt khác, hai mắt đỏ lờm đầy quỷ dị. Dần dần nó hiện ra một khuôn mặt rõ rệt hơn, vù một cái, một bóng đen bay ra mang theo âm khí nặng nề xông thẳng vào người Lom khi anh chỉ vừa xoay lại.

Lom ôm chặt bụng, khom người đau đớn kêu rên, cơn đau buốt khiến anh lao đảo làm ngã cả ghế và rơi hết vật dụng trên bàn làm việc. Anh càng chống cự thì nỗi thống khổ đó càng cắn nuốt anh, trong giây phút tưởng như mình sẽ chết, anh nắm chặt khung của bức họa, giống như đang nắm lấy một ngọn cỏ cứu mạng.

Khi bức tranh ngã xuống sàn cùng với Lom thì ở nhà Adisuan, Diêu Từ Đồng bỗng dưng tỉnh giấc, cô ngồi bật người dậy khiến Thuần Vu Triệt cũng giật mình.

"Cô bé, Lom có chuyện rồi!" Bốn bóng dáng hiện ra trong phòng, trong đó một người mặc đồ trắng muốt là Thần Thổ địa của vườn nho Sai Lom, ông ta hốt hải nhìn Diêu Từ Đồng, bên cạnh ông ta là Tiểu Lạc, Rak và Yom.

"Gã pháp sư lại sai Hong Prai tới tấn công Lom. Lần này ả còn mạnh hơn."

"Lom!" Thần sắc Diêu Từ Đồng biến đổi khi nghe Thổ địa nói xong, cô mở nhanh chân và xuống giường nhưng bất chợt bị người kéo tay lại.

"Em sao vậy Ali?" Thuần Vu Triệt nghi hoặc và lo lắng nhìn cô, vừa rồi anh cứ tưởng cô nằm thấy ác mộng, vì sợ làm cô hoảng loạn hơn nên anh im lặng quan sát rồi mới an ủi, nhưng bỗng nhiên cô hành động như vậy khiến anh giật mình,

"Anh ngủ tiếp đi, em ra ngoài gọi điện thoại cho Kati vì chợt nhớ ra một việc." Diêu Từ Đồng bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói với Thuần Vu Triệt rồi chụp ngay điện thoại và chạy ra ngoài phòng, cô nói dối nên không dám nhìn thẳng vào anh.

"Em sẽ vào ngay, anh đừng theo em." Nghe cô nói vậy, Thuần Vu Triệt khựng lại khi anh đang chuẩn bị xuống giường. Ali đang mặc đồ ngủ, nên chắc chắn sẽ không rời khỏi nhà.

"Chị Đồng Đồng định đi đâu?" Một thần ba ma xuyên cửa, theo Diêu Từ Đồng ra ngoài hành lang, Yom lớn tiếng hỏi.

"Đi cứu Lom payu." Diêu Từ Đồng gấp gáp nói khẽ, cô sợ làm mọi người đều thức giấc.

"Chị lấy gì đầu lại chúng?" Rak nhăn mày, chị Đồng Đồng chỉ mới chấp nhận việc mình là Âm dương thần sư, không có thần lực mạnh vì chưa hề tập luyện, lại không có đồ gì chống lại thể lực tà ác thì sao có thể đi cứu người.

"Thậm chí ba người bọn em cùng Thần Thổ địa cũng không đầu lại." Vì Lom không cầu phúc cũng như không thờ cúng đẳng hoàng nên hiện tại Thần Thổ địa vẫn còn yếu, nhưng ma lực tà ác của đám người kia lại mạnh hơn nhiều, vì không biết lão pháp sư lại dùng tà thuật gì.

"Chị sẽ nhờ ba của Kati giúp đỡ." Điều Từ Đồng nói xong liền sầu mi, "Nhưng giờ khuya quá rồi, sao chị dám làm phiền bác ấy?" Cô ôm trán, đầu đau vô cùng. Mặc dù cô rất ghét tính tình của Lom nhưng dù sao cũng là mạng người. Cô biết mà không cứu thì cảm thấy ray rứt vô cùng.

Trong lúc mọi người đang không biết làm sao thì bỗng nhiên điện thoại của Điều Từ Đồng reo lên, số máy lạ nhưng cô vẫn nghe máy vì đây là số ở Thái, "A lô?"

"Cháu cần bác giúp đúng không?" Tiếng của đàn ông trung niên vang lên trong điện thoại khiến cô kinh ngạc, cô nhận ra giọng người này.

"Bác Krai!" Cô vui mừng kêu lên, thật sự giống như đang gặp hòa hoãn nhưng nước lại đến đúng lúc.

"Bác vừa gọi điện cho Kati và hỏi cách liên lạc với con. Vì bác biết chàng trai ở gần con đang gặp rắc rối."

"Con làm sao mới cứu được anh ta ạ?" Giọng ông Krai bình tĩnh bao nhiêu thì giọng cô nôn nóng bấy nhiêu, cô sợ sẽ không kịp, "Bây giờ bọn chúng quá mạnh, con e anh ta không thể trụ được qua đêm nay."

"Đừng lo. Cậu ấy vẫn chưa thể chết vì hiện giờ chúng chẳng thể làm gì hơn. Nhưng sau đêm mai, nếu chúng ta không ra tay, cậu ấy chắc chắn không thể sống sót."

Nghe vậy, Điều Từ Đồng lặng người đi, nét mặt bất an. Nếu Lom xảy ra chuyện gì thì nhà Adisuan nhất định đau buồn tột độ. Từ khi cô đến đây họ luôn đối xử tốt với cô, xem cô như người nhà, cô cũng nên đối đãi họ tương ứng cũng như ra sức bảo vệ họ.

Cô nhất định phải giúp Lom payu giải nguyên rùa.

*

Sáng hôm sau, bầu trời vẫn trong xanh, không khí vẫn trong lành giống như đêm qua chưa từng xuất hiện hiện thân của bóng tối tà ác.

Như mọi khi, Nakree bung mồm cháo và thuốc trên tay đến nhà sàn cho Lom. Vừa vào tới, cô bị tình cảnh trước mắt làm kinh ngạc.

Trên đây rơi vụn vải đầy bút chì màu, giấy tờ, vật dụng còn có mảnh vụn thủy tinh. Giường, tủ và bàn ghế đều ngã ngổ ngang, trong nhà không còn cái gì ở đúng vị trí của nó giống như nơi đây vừa trải qua một cuộc đánh nhau kịch liệt, thật khiến người ta kinh hãi và nom nớp lo sợ.

"Cậu Lom! Cậu làm sao vậy ạ?" Nakree đặt mâm trên bàn nhỏ bên ngoài, nhẹ giọng nhưng đầy bất an hỏi Lom đang đứng đưa lưng về phía mình.

"Tránh xa tôi ra." Tiếng của Lom âm trầm đến lạ thường khiến Nakree bắt đầu run rẩy.

Cô ta không ngừng vuốt hai cánh tay vì da gà bắt đầu dựng lên rồi, "Cậu Lom đang giận ai ạ? Sao phòng cậu lại lộn xộn thế?" Làm ơn đừng như mình đang nghĩ tới...

"Cút đi!" Giọng của Lom càng lúc càng khàn đục và cứng ngắt.

"Không sao ạ. Để tôi giúp cậu dọn dẹp..."

"Tôi nói cút đi!" Lom quát lên, khí lạnh anh phát ra khiến Nakree giật bắn người, mở lớn mắt hết cỡ bởi vì khi Lom quay đầu, gương mặt anh phờ phạc, mất thâm quầng môi tái nhưng hai mắt đỏ lựng.

Đây là biểu hiện của người trúng tà hay nói đúng hơn là ma ám.

...

"Ali chạy đi đâu mà gấp gấp vậy?" Trước cửa lớn nhà Adisuan có năm bóng dáng cao lớn đang đứng, người người đều là mỹ nam nhưng khí chất khác xa sau. Mặc dù không phục nhưng Prin vẫn lên tiếng hỏi vì anh bước ra sau, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng vội vàng của Điều Từ Đồng.

"Đến vườn nho. Cô ấy nói Kati có chuyện cần giúp gấp." Ở đây ai cũng xem Prin như tình địch nên đều tự động ngó lơ anh, chỉ có Fai vẫn ôn hòa đối đãi. Vì Fai vẫn lấy thân phận người nhập cuộc cho vui, chưa chính thức xem Prin là đối thủ.

"Sao không ai đi theo Ali." Prin trách cứ, anh nhắc chân muốn đi nhưng bị một giọng nói đầy lạnh lùng và khí thế ngăn lại.

"Ali không muốn ai theo." Thuần Vu Triệt nhìn thẳng Prin khi Prin xoay người lại, mắt như cô lang. Vừa rồi anh muốn đi cùng nhưng Ali nhất quyết không cho, còn nói ai dám theo sau cô tuyệt đối không nhìn mặt người đó nữa.

Hừ! Đám đàn ông này ai không mơ tưởng đến Ali, thế nên chỉ vì một câu nói của cô mà dừng lại bước chân.

"Anh..." Prin đang định cãi lại nhưng Thuần Vu Triệt xoay người đi vào nhà khiến anh nghẹn họng, tròng mắt. Anh thề, sẽ có một ngày anh cùng tên đó đầu tay đôi!

Din, Fon và Fai cũng thu lại ánh mắt dõi theo ai kia và quay người trở vào, Fai còn thân thiết quàng vai Prin, giống như bạn lâu năm mà nói, "Thần vương không cần lo, ở vườn nho có Lom. Anh ấy nhất định không để cô Ali gặp chuyện." Vì ngoài Lom ra còn ai gây chuyện với cô Ali.

Din và Fon cũng nghĩ như Fai nhưng vì Diêu Tử Đồng nói vậy rồi nên hai người không dám làm cô giận, đành phải thấp thỏm và bất an chờ đợi.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

...

Bên vườn nho Sai Lom, nơi hành lang gỗ của dưới chân cầu thang nhà sàn, Diêu Tử Đồng cùng Kati, Thần thổ địa, Tiểu Lạc và Rak, Yom đang đứng ngóng nhìn lên.

"Lom sao rồi ạ?" Diêu Tử Đồng hỏi Thổ địa.

"Cậu ấy vẫn ở trên gác."

"Con ma đó mạnh lắm chị Đồng Đồng à. Vì thế chúng ta không thể lên cứu anh ấy được." Thổ địa vừa dứt lời thì Tiểu Lạc liền lên tiếng, à ma nữ đó còn đáng sợ hơn những con ma cô bé từng gặp qua.

"Đúng vậy." Rak và Yom thở dài đầy tức tối.

"Chị cũng phát điên lên đây." Phải làm theo lời bác Krai chỉ dẫn nhưng cô không rõ vùng này, làm sao kiếm đây? Cô vẫn chưa nói chuyện của Lom cho người nhà Adisuan biết vì cô sợ họ sẽ lo lắng.

"Chúng ta có cần mời sư thầy sau đó để ba mình cùng nhau trợ giúp?" Kati cũng lo cho Lom, bỏ qua tính khí thất thường và những gì Lom làm với Ali thì anh vẫn là người tốt. Người tốt nên cần được giúp đỡ.

"Không cần, vì có trợ thủ tới giúp chị Đồng Đồng rồi." Yom hai tay ôm ngực, nhếch môi cười đầy tự tin.

"Mau lên mau lên!"

Nghe tiếng la đầy vội vàng, mọi người cùng quay đầu lại, nhìn thấy Nakree và Panu đang tức tốc chạy đến vì Nakree báo tin cho Panu, "Anh Lom đâu rồi cô Ali?" Vừa nhìn thấy Diêu Tử Đồng và Kati, Panu liền hỏi,

"Anh ta còn ở trên gác." Diêu Tử Đồng thở dài, "Tôi đang định lên xem anh ta thế nào rồi."

"Chúng ta cùng đi." Panu dẫn đầu đi trước.

Khi lên đến, Panu liền lớn tiếng gọi, "Cậu Lom, là tôi đây!" Panu nhíu chặt mày khi thấy thảm trạng trên này.

"Đợi đã. Đừng vào đó vội." Diêu Tử Đồng ngăn lại khi Panu muốn vào trong nhà, "Anh Lom đang bị con ma đó nhập."

Vừa nghe tới ma, Nakree lập tức núp sau người Diêu Tử Đồng, hai tay ôm chặt tay của cô và Kati, cảm run lên bần bật.

"Lom, anh ra đây ngay!"

"Xoảng"

Panu vừa dứt tiếng thì từ bên trong bay ra một bình nước thủy tinh và rơi vỡ vụn trên sàn.

Kati và Nakree cùng lúc giật mình, thật khủng bố!

"Đi ngay." Tiếng Lom âm trầm và khàn khàn vọng ra.

"Cậu mới phải bước ra đây đó Lom." Panu nghĩ rằng có thể Lom đang say hoặc căng thẳng cực độ vì công việc nên mới thành ra thế này.

"Ta sẽ không đi. Các người rút hết và chớ có quay lại nữa. Rút!"

"Chúng ta lùi lại đi." Kati kéo tay Diêu Tử Đồng, cô ấy sợ Lom lại quăng đồ.

Mọi người lùi ra gần lan can, Panu nghi hoặc nhìn Diêu Tử Đồng, "Cậu Lom bị sao vậy?" Anh ta vẫn chưa chắc chắn điều mình đang nghĩ là đúng.

"Tôi đã nói với anh là Lom bị yểm bùa ma. Bây giờ thì hồn ma nữ đã nhập vào người Lom rồi. Anh ta đang gặp nguy hiểm. Nếu không kịp cứu Lom trước hoàng hôn, anh ta sẽ..." Diêu Tử Đồng ngập ngừng không nói hết câu nhưng cũng đủ để Panu, Kati và Nakree hiểu rõ kết cục.

"Vây...vây...vây làm cách nào đây?" Nakree hốt hoảng đến mức nói không ra hơi, mình có nên về báo cho ông bà chủ hay?

"Ba của Kati là pháp sư, bác ấy chỉ cách cho tôi cứu Lom, vật đó sẽ giúp bác ấy và Thổ địa, Rak, Yom mạnh hơn."

"Đợi đã cô Ali, Thần thổ địa và Rak, Yom là thế nào?"

Vì gấp gáp quá nên Diêu Từ Đồng buộc miệng nói ra khiến Panu kinh ngạc cùng khó hiểu.

"Không có gì, quên nó đi." Kati lắc lắc tay, cười cười nói đỡ.

"Vây giờ sao đây ạ?" Nakree cũng nôn nóng, "Tôi sẽ về báo cho nhà cậu Lom, họ có thể cùng chúng ta giải quyết con ma này."

"Đừng, Nakree! Họ sẽ hoảng loạn đấy. Chúng ta làm theo lời cô Ali nói đi. Khi nào thì bắt đầu được ạ?" Câu sau Panu nhìn qua hỏi Diêu Từ Đồng.

"Khi tìm đủ nguyên liệu làm bùa chú." Tới qua bác Krai đã căn dặn cô kỹ càng, đến khi bắt đầu bác ấy sẽ giúp đỡ.

...

"Xong rồi đây, cô Ali." Đứng dưới khoảng đất trống gần nhà sàn để chờ đợi Nakree và Panu đi tìm nguyên liệu, nghe thấy tiếng nói vọng lại từ xa, Diêu Từ Đồng và Kati cùng lúc quay lại, bốn bóng dáng kia cũng kịp thời ẩn đi không để hai người họ nhìn thấy.

Nakree ôm trên tay một gói đồ màu trắng, còn Panu cầm một thổ bạc chứa đầy nước.

"Cô Ali, đây là nước thánh của chín ngôi chùa, còn đây là củ Taba. Rất khó kiếm. Tôi phải ra tận sau làng mới có, nó thật nặng mùi." Panu vừa giơ túi ni lông đang cầm bên tay phải lên, Nakree và Kati lập tức bóp mũi lại.

"Mùi ghê quá. Đây là củ Taba hay củ hôi vậy?" Nakree nhăn nhu quan thành một nhúm, đủ thấy mùi của nó ghê đến mức nào rồi.

"Anh Lom nhất định rất ghét nó cho xem." Kati cũng không chịu nổi dù cho cô từng nhìn thấy ba mình luyện nhiều lần.

Diêu Từ Đồng cười khê khi thấy biểu hiện của ba người, "Tuy hôi nhưng củ Taba lại là thứ bùa chú tuyệt nhất để trục xuất linh hồn tà ác." Bác Krai bảo với cô, người xưa nói nếu ai mà trồng củ Taba quanh nhà thì không ma quỷ nào dám bén mảng tới gần.

"Mau lên chị Đồng Đồng." Rak đứng bên cạnh Diêu Từ Đồng lên tiếng hối thúc vì thời gian nhanh đến hoảng hồn rồi.

"Chúng ta tiến hành ngay thôi." Diêu Từ Đồng nhìn vào Panu và Nakree nói.

"Vây còn ba của cô Kati?" Panu nghĩ rằng ba của Kati đang trên đường tới đây.

"Ba tôi đã sẵn sàng rồi, ông sẽ ngồi thiền." Kati mỉm cười giải thích.

Diêu Từ Đồng dựa theo lời của ông Krai, dùng tấm vải trắng mà Nakree mang tới phủ lên chiếc bàn nhỏ được đặt trên đất. Cô ngồi xếp chân, tay nắm chi trắng được giăng thành hình vuông và ba góc còn lại do Thổ địa và Rak, Yom cầm, cả bốn người đều chấp tay và nhắm mắt lại niệm chú.

Nhìn thấy chi trắng ở ba góc kia không có gì buộc lại nhưng vẫn giăng được trong không khí, Nakree sợ hãi co rụt người. Có phải có ma đang xuất hiện ở đó không? Những con ma mà cô Ali vừa nói tới.

Panu cũng cảm thấy quỷ dị nhưng anh ta là đàn ông thì sao nhất gan sợ sệt được, anh ta chỉ nhăn mày và hơi e dè nhìn.

Tiểu Lạc không thể trợ giúp gì nên đứng bên cạnh Kati, cả hai đều dán mắt vào bốn người đang ngồi luyện bùa.

Đột nhiên vang lên tiếng niệm chú hòa vào tiếng của Diêu Từ Đồng khiến Nakree và Panu giật mình, có tiếng trẻ con và đàn ông giống như vọng về từ cõi hư vô, âm thanh du dương một cách bất thường.

Diêu Từ Đồng không có thời gian lo lắng sẽ hai người họ sợ, cô chậm rãi để củ Taba vào thổ nước thánh, trên bàn lúc này có một đĩa chứa củ Taba và cuộn chi trắng, nền trắng và hương đang cháy với khói bay nhẹ nhàng trong gió.

Trên nhà, Lom đang đau đớn nằm ngửa trên sàn vì ả ma nữ chui ra từ người khiến anh co rút, thống khổ kêu rên đến mức gần như mất cả lý trí. Vì trong rừng sâu, lão pháp sư ác độc cũng đang bày bàn cúng với máu tươi, bùa, hương nến và hình nhân, không ngừng niệm chú tà ác khiến Hong Prai cũng tức ả ma nữ áo đen này có đủ ma lực làm hại Lom.

Lần này lão ta nhất quyết muốn lấy mạng anh.

Xa tận Bang Kok, ông Krai vào phòng thờ Phật, mặc quần áo trắng và bắt đầu ngồi thiền. Chú mà ông đang niệm là thần chú, trợ nhóm người Diêu Từ Đồng một tay chống lại lão pháp sư và ả ma nữ tàn độc kia.

Hai bên tranh đấu gay gắt và kịch liệt cho tới khi hoảng hồn buông xuống, là lúc cái ác lên ngôi nhưng cái thiện cũng không nhường bước vì Taba mà

Điều Tử Đồng bỏ vào Nam Mon đã có thần nghiệm, tỏa ra ánh sáng màu vàng đầy chính khí.

Lão pháp sư cũng bắt đầu bước kế tiếp, cũng như lần trước, lão ta dùng con dao găm nhuộm máu và nhỏ lên đầu hình nhân bằng sáp bị buộc đầy chỉ trắng nằm trên tấm vải nhỏ màu trắng viết chỉ chít chữ..

Lom đau đến bất tỉnh nhưng đột nhiên mở to hai mắt, trông trắng đã biến thành đỏ như máu và sau đó trắng trở lại, cả người dường như cứng ngắc, nét mặt vô hồn nhưng bàn tay để trên sàn vẫn có thể động đậy. Anh đang nắm chặt một chiếc khăn tay, cái này là do Điều Tử Đồng thuê cho bà Supansa, anh nhìn thấy liền chê xấu nhưng lén lấy đi lúc nào bà cũng không hay.

Bỗng nhiên đầu Lom như người máy, từng chút từng chút và quay sang hướng khác một cách cứng ngắc, tay phải từ từ tới gần bình rượu rồng nằm ngay bên cạnh.

Anh đập vỡ nó, tiếng vang vọng đến tận bên ngoài, mọi người đều có thể nghe thấy. Điều Tử Đồng giật mình, cô có linh cảm không lành.

Trên nhà sàn, Lom đã hoàn toàn bị điều khiển, trong vô thức anh cầm chai rượu vỡ đáy với nhiều mảnh nhọn thủy tinh ghê rợn dần dần đưa đến mặt mình. Dường như còn chút lý trí hay động lực nào đó giúp Lom đấu tranh, anh cố gắng kháng cự thì bỗng nhiên xuất hiện những sợi tóc ma quái quấn chặt cánh tay anh, tiếp tục đẩy chai vỡ hay đúng hơn là hung khí sẽ lấy mạng anh về phía mặt.

"A..li.." Lom thều thào không nói nên lời, anh không biết mọi người đang cố gắng cứu mạng anh vì ông Krai đang giằng co gay gắt với lão pháp sư, xin Đức Phật ban thêm cho ông sức mạnh.

Điều Tử Đồng và Thổ địa, Rak, Yom cũng đang cố hết sức, ánh sáng phát ra từ nước thánh và củ Taba ngày càng mạnh hơn.

"Lom!" Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chỉ còn vài milimet nữa Lom sẽ tự giết mình thì Điều Tử Đồng xuất hiện kịp lúc, cô cầm theo nước thánh đã luyện thành bùa chú chạy nhanh tới và đổ thẳng vào người anh.

"Á...A...!" Tiếng thét đầy âm u hắc ám và đau đớn vang lên, à ma nữ lập tức bị đánh bay khỏi người Lom.

Cùng lúc, lão pháp sư cũng bị đánh bật ngã người đập vào bàn thờ sau lưng khiến đồ đạc rơi tứ tung.

Lom như người bị động kinh, không ngừng co giật và từ đầu tới cuối tay anh vẫn nắm chặt chiếc khăn mà Điều Tử Đồng thuê. Ánh mắt anh dần dần đã có thần lại, khi có thể nhìn rõ người trước mặt mình là ai cũng là lúc anh ngất lịm đi.

Phía lão pháp sư, khi nhìn thấy hình nhân bằng sáp bốc cháy thì lão ta kinh ngạc vô cùng, "Kẻ nào? Kẻ nào đã cứu hắn?" Lão ta đâu biết, chính mình là một pháp sư cao tay về tà thuật nhưng lại bại bởi một pháp sư đầy lòng thiện lương luôn tin vào điều tốt.

Điều này nói lên, tà...vĩnh viễn không thể thắng chính!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Quyển 2 - Chương 1: Những Mảnh Ghép Trái Tim - Lễ Hội Mùa Nho

Giữa những áng mây trắng vào buổi sớm mai là ánh mặt Trời rực rỡ luôn chiếu rọi những tia sáng ấm áp xuống mặt đất, trải dài khắp nơi để cây cỏ và con người có thêm sinh khí tăng trưởng, khỏe mạnh. Ở một nơi giữa tầng tầng lớp lớp những dãy núi như Pak Chong thì ánh mặt trời càng thêm quý giá, giúp xua đi sương mù và cái lạnh của gió rừng.

Mới hơn năm giờ sáng, khi đồng hồ báo thức chưa reo, Điều Tử Đồng đã thức dậy vì tiếng chim riu rít kêu liên tục, chúng háo hức đón chào ngày mới hơn cả những người trong vườn nho này. Hôm nay là ngày đầu tiên cô dẫn Lom đi Saybat nên phải dậy thật sớm, đưa mắt nhìn một lón ba nhỏ ngủ say sưa quên cả trời đất, Kati còn tóc cả chân, dang hai chân, miệng há lớn có thể nuốt cả quả dấm, cô khẽ lắc đầu, thực sự không một chút hình tượng nào.

Sau khi cô sẵn sàng để ra khỏi cửa đã là sáu giờ, theo đúng hẹn cô đến cổng lớn của vườn nho, Lom, Prin và Panu, Nakree đã chờ sẵn ở đó. Vì cô nhiều lần dẫn dò nên Lom vs Prin mới không dám đến thẳng phòng gọi cô dậy, nếu không sáng nay sẽ sôi nổi hơn nhiều vì hai người này chính thức trở thành Tom và Jerry. Chỉ cần người này nói một câu thì người còn lại lập tức móc moi đá xoáy, không ai nhường ai.

Cô cũng không biết vì lý do gì mà họ từ "người thân" biến thành "kẻ thù" nhìn nhau không vừa mắt.

"Mọi thứ đã chuẩn bị hết rồi ạ." Nhìn Nakree bung thỏ com bạc và Panu cầm mâm thức ăn, Điều Tử Đồng nhẹ gật đầu.

"Chúng ta đi thôi." Lom liếc mắt Panu một cái, anh chưa lên tiếng chào Ali thì anh ta đã nhảy vào trước rồi. Đúng là muốn lấy lòng Ali mọi lúc mọi nơi.

Chuông cảnh báo phát hiện tình địch đều vang, nên Prin và Lom một trái một phải đi bên Điều Từ Đồng, không cho Panu có cơ hội gần gũi cô. Chậm rãi theo sau cùng Nakree, hai mắt Panu tối đen nhưng Nakree vẫn không phát giác, hồn nhiên huyền thiên chuyện trên trời dưới đất. Với cái đầu vẫn xù như sư vương của cô ta thì từ xa nhìn lại người ta nhất định ngỡ rằng đây là kẻ điên vừa chạy trốn từ viện tâm thần.

Đến con đường đất đỏ, nơi rẽ vào vườn nho thì mọi người đều dừng lại, chờ đoàn sư thầy đi ngang. Chỉ năm phút sau, những bóng dáng màu cam đậm đã thấp thoáng từ xa, trên tay người dẫn đầu còn ôm theo bình bát lớn. Khi họ tới gần, Điều Từ Đồng, Lom, Prin và Panu, Nakree chấp tay và cúi đầu lạy.

Điều Từ Đồng cầm thổ com từ tay Nakree, mức bỏ vào bình bát cho vị sư thầy đầu tiên, Lom nhanh tay hơn nên được nắm lấy bàn tay cô, còn Prin chỉ được nắm cánh tay vì anh cảm thấy buồn nôn khi nghĩ tới việc phải đụng chạm tay với Lom. Cảnh tượng cầu phúc tốt lành như vậy nhưng lại khiến hai người vui một người sầu, còn Nakree vẫn như người ngủ mê chưa tỉnh, ngo ngắc đứng đó giống như hồn đã thả đầu mất.

Đến lúc Điều Từ Đồng cùng Lom, Prin đem những thức ăn đã bỏ vào túi ni lông sẵn giao cho đệ tử tục gia của các sư thầy thì Lom và Prin đã cười tít mắt rồi, hai tên này có dịp gần gũi cô như vậy thì sao có thể bỏ qua việc kẻ sát vào lên ngửi mùi hương trên tóc cô.

Sắc mặt Panu âm trầm, anh ta nhìn họ bằng ánh mắt ghen tỵ, thật sự chịu không nổi. Nhưng xem không được nữa không chỉ có anh ta mà còn có một vài người. Nên khi tụng xong kinh cầu phúc, vị sư thầy đầu tiên trước khi đi nhìn vào Lom và Prin, gương mặt không nhiễm chút bụi trần, bao dung chứng sinh, "Hai con sắc mặt u ám, ấn đường tối đen. Chứng tỏ sắp gặp tai kiếp, nên cố gắng làm thiện cầu phúc, bớt chú tâm vào những việc vi phạm năm điều cấm kỵ."

Nhìn bóng dáng đi xa của các sư thầy, Lom và Prin như hồn động trong gió lại thêm việc tên đệ tử tục gia của sư thầy quảng đi cúi bấp vừa ăn xong vào bụi cỏ, hai người họ có cảm giác như mình vừa bị mĩa mai.

Điều Từ Đồng nhìn không được bật cười, vì Lom và Prin bỗng nhiên nhìn nhau khiến cô liên tưởng họ đang tự thương nhau năm giây. Nhưng điều sư thầy vừa nói thật khiến cô suy nghĩ, chẳng lẽ lão pháp sư kia vẫn chưa chịu dừng tay? Nhưng còn Prin thì sao, anh không hề liên quan tới Lom mà. Có khi nào mối hiểm họa này đến từ những người muốn mưu hại hoàng tộc?

Haiz, người nào cũng khiến người ta lo lắng. Đã là bạn rồi thì cô không thể xem như chưa từng nghe thấy được, phải giúp họ tích nhiều công đức để hóa giải tai ương.

"Này, anh nghe rõ rồi chứ? Điều sư thầy vừa nói cũng giống như điều thứ hai tôi bắt anh làm. Anh phải tuân thủ nghiêm túc 5 điều Phật dạy. Cả anh nữa, anh đòi tham gia thì phải thực hiện cùng Lom." Điều Từ Đồng nói với Lom xong, câu cuối cô nhìn qua Prin. 5 điều cấm kỵ cũng tức là ngũ giới: không giết người, không trộm cắp, không có hành vi tình dục sai trái, không nói dối, không say xỉn.

"Vậy thì không được rồi." Lom nhăn nhó nhìn Điều Từ Đồng khiến Prin cười khinh bỉ.

Anh ta có nhiều bạn gái như vậy thì sao giữ gìn ngũ giới được, chờ xem Ali mắng chửi anh ta.

"Sao lại không được?" Điều Từ Đồng nghiêm mặt nhìn Lom.

"Tôi muốn lấy trộm trái tim em, tôi vì em mà say mê. Trong năm điều tôi đã phạm hết hai, vậy sao có thể tuân thủ đây." Lom bình tĩnh nói ra mà không biết Prin cảm thấy lời anh thật ghê tởm.

Điều Từ Đồng cũng vậy, cô đánh vào cánh tay Lom, ghét bỏ quá khế, "Anh có thôi đi không! Tôi đang nói nghiêm túc đấy, anh còn như vậy tôi không quản nữa, mặc xác anh." Cô chỉ tay vào anh, hăm dọa. Tên này lúc nào cũng miệng lưỡi, hèn chi những cô ngực to kia mê anh ta như điều đồ. Đúng là con gái thường yêu bằng tai mà.

Lom cười hi hi lấy lòng, nụ cười mím lung tung nhưng không thể thiếu lễ độ, anh nhỏ nhẹ nói, "Tôi chỉ muốn chọc em cười thôi mà." Cô không thích quá lộ liễu thì anh đổi chiến lược, nhất định sẽ bắt được tim cô!

Điều Từ Đồng bắt đầu dĩ thử dài, "Điều thứ ba, anh phải cầu nguyện thường xuyên, xin sức mạnh của Tam bảo Phật giáo bảo vệ anh. Mỗi ngày cầu nguyện ba lần, sáng, trưa và tối trước khi ngủ."

Lom lại nhăn mày, Điều Từ Đồng liền cảnh cáo nhìn anh khiến anh phải gãi ba ngón tay lên chứng tỏ mình xin thề sẽ không nói lung tung nữa, thấy cô miễn cưỡng gật đầu anh mới mở miệng, "Hôm nay tôi xin nghỉ cầu nguyện sáng và trưa, bởi vì lát nữa tôi giờ tổ chức lễ hội nho rồi."

Điều Từ Đồng chột bưng tỉnh, cô xem chút đã quên hôm nay là ngày thu hoạch, lát nữa đúng tám giờ mọi người phải tập trung ở vườn nho.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Cô đã hứa sẽ tham gia thì phải có mặt, cô dẫn đầu đi trước, Prin và Lom lại theo bên cạnh cô.

"Ali có tham gia lễ thu hoạch bao giờ chưa?" Prin thân nhiên hỏi cô.

Cô lắc đầu, "Ngoài những sự kiện liên quan tới thời trang ra thì tôi không biết gì cả." Lúc trước cô rất ngại tham gia lễ hội, không phải vì không thích hay thiếu tự tin mà vì cô không muốn nhìn thấy các hồn ma rồi gây ra hiểu lầm, khiến mọi người nghĩ rằng cô điên.

Nghe cô nói vậy, ánh mắt Prin chợt lóe sáng, còn Lom nâng tay sờ cằm. Nhìn mặt cả hai đều "nham nhở" và đầy toan tính. Cũng không biết họ muốn làm gì đây. Một người là sói xám đầy mưu sâu kế xa, một người là hổ đói đầy chiêu trò vòn mồi, cả hai tên đều là bụng dạ đen tối.

Đến nơi sẽ diễn ra lễ hội, Điều Từ Đồng thấy mọi người đã dựng xong lều, chuẩn bị hết mọi thứ chỉ chờ các nhân vật chính khác xuất hiện. Nakree xin phép trở về thay quần áo, Điều Từ Đồng mỉm cười nhìn cô ta hí hửng vì sắp được ăn diện, thật đáng yêu. Cô đi qua ngồi vào sofa, chờ những người khác đến, Prin ngồi bên cạnh cô còn Lom thì đi sắp xếp mọi việc.

"Em định ở đây bao lâu?" Prin cầm lấy bình thủy tinh trên bàn gỗ trước mặt, rót cho Điều Từ Đồng một ly nước ép nho, mềm nhẹ hỏi cô.

"Khi nào tôi tìm thấy thứ mình muốn." Điều Từ Đồng hóp một ngụm, vị ngọt xen lẫn hậu chất là mùi vị khiến cô khó quên nhất. Ngọt trước đắng sau chính là đang nhắc nhở cô không thể quay về cuộc sống như trước nữa, lúc nào cũng chạy theo một bóng dáng lạnh lẽo.

Prin nhẹ nhún mi, thứ Ali muốn? Là tình yêu mới sao? Vậy thì anh nên ra sức giúp cô hoàn thành, sau đó mang cô về Parawat, trở thành hoàng phi duy nhất của anh.

Điều Từ Đồng im lặng uống nước, thỉnh thoảng nhìn cảnh đẹp tươi mát của vườn nho, nhìn những công nhân bận sắp xếp quầy và tủ rượu, thức ăn thức uống việc không ngơi tay khiến cô cũng bị họ cuốn hút, thật muốn gia nhập cùng họ.

Prin vẫn luôn liếc nhìn Điều Từ Đồng, giống như càng xem càng cảm thấy không đủ. Nói một cách không hoa mỹ chính là muốn ăn tươi nuốt sống cô vào bụng, ngay cả xương cũng luyện tiếu nhả ra.

Chắc, nguy hiểm gần bên mà Điều Từ Đồng lại không chút phát giác, tới khi nghe được âm thanh của xe cô mới quay sang, đúng lúc Prin thu lại ánh mắt "biến thái" của mình.

Xa xa thấy bốn bóng dáng chạy vụt đến, ba trẻ một già, họ đều mặc váy dài cài hoa trên tóc, trang điểm kỹ càng. Điều Từ Đồng bật cười, họ chắc chắn tới đón Phuwanet.

"Anh trai anh đất giá hơn anh nhĩ, này giờ anh ngồi đây nhưng họ đâu đến xum xuê." Cô đứng lên, cùng Prin đi tới con đường đá cuội.

"Vì họ phải trang điểm thật tươm tất rồi mới đến đón chào anh." Prin không chút nói quá, vì bốn người kia vừa thấy Prin thì hai mắt tỏa sáng, cười thẹn thùng xòe váy nhún người, ngọt ngào cười tủm tỉm.

"Chào thân vương ạ!"

Điều Từ Đồng muốn tròn trắng mắt, vừa rồi khi saybat sao không thấy Nakree hàm xuân như vậy đi? Hay do cô ta còn chưa tỉnh ngủ?

Prin hải lòng gật đầu, hai tay bỏ vào túi quần, nháy mắt với Điều Từ Đồng như đang nói anh cũng được chào đón nồng nhiệt, cũng được hâm mộ. Điều Từ Đồng trực tiếp phớt lờ Prin, cô đẩy anh tránh sang bên, nhường đường cho mình đi đón bà Supansa.

"Con phải dậy sớm như vậy có vất vả không con?" Bà Supansa cùng với chồng dẫn đầu đi trước, cười mềm mại nắm tay cô. Bà biết hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu saybat nên cô phải dậy từ sớm, cũng không biết cô có không quen không.

"Không sao ạ." Điều Từ Đồng nói thật, vì tối qua tiệc tan, đúng 10 giờ 30 phút cô đã leo lên giường và ngủ say trong tích tắc.

"Chào quốc vương ạ! Hôm nay ngài thật là bánh nha! Tôi thể hiện sự yêu mến tới ngài. Chúng tôi có thể chụp hình chung với ngài không ạ?" Nakree cười hí hí, ngượng ngùng khen Phuwanet. Anh mặc suit trắng trông phong độ vô cùng.

Bopa và Jantoo dùng tay quạt quạt, cố gắng kiềm chế độ si mê của mình, sau đó nhún người sát đất để chào Phuwaner.

"Nhìn xem, họ hâm mộ anh trai anh đến mức quỳ rạp xuống đất rồi." Điều Từ Đồng cười chọc Prin, hà hê khi thấy anh đen mặt. Hừ! Cho anh bớt tự kỷ lại chút.

"Được chứ, ta lúc nào cũng muốn chụp ảnh với những cô gái đẹp như cô."

Nhìn Phuwanet cười nho nhã nói với Nakree, Điều Từ Đồng nhỏ giọng nói thầm, "Đúng là anh em." Rất biết cách ăn nói và dễ ngọt phụ nữ một cách không mất lễ độ.

"Ồi quốc vương! Ngài lúc nào cũng tinh tường!" Nakree vui tới uống éo, còn Bopa trực tiếp đẩy Jantoo một cái thật mạnh vì không kiềm chế được kích động.

Bà Kanya lập tức lấy điện thoại ra, cười chum chim, "Nào bắt đầu thôi ạ. Panu chụp giúp chúng tôi nào."

Din, Lom, Fai, Fon đứng bên cạnh ông bà Adisuan thấy họ "điên cuồng" như vậy thì đồng loạt lắc đầu. Sau đó đi qua đứng cạnh Điều Từ Đồng nhìn Phuwanet và Prin bị họ kéo tới kéo lui chụp hình.

"Em đã ăn gì chưa?" Din nhỏ giọng hỏi Điều Từ Đồng, anh biết cô có bệnh đau dạ dày nhẹ nên đặc biệt quan tâm tới việc cô ăn uống điều độ hay không. Điều này không ai nói anh biết mà do anh quan sát cử chỉ của Thuần Vu Triệt mà suy đoán, vì anh ta sẽ phát khí lạnh khi Ali bỏ bữa hay trễ bữa, còn dễ kích động khi Ali ôm bụng.

"Em đã cho người chuẩn bị thức ăn sáng cho Ali rồi." Lom thay cô trả lời, vì biết cô chưa kịp ăn đã tới cùng mình saybat nên vừa rồi Lom đã căn dặn nhà hàng nấu thức ăn và đem qua đây cho cô.

Fai đưa tay nhẹ day thái dương, tối qua uống hơi nhiều nên giờ đầu anh vẫn thấy đau, "Có thể cho em ké một phần không? Em vừa uống thuốc vẫn chưa có gì hết dạ đây."

Fon bật cười, "Em đã nói anh uống ít thôi mà, giờ thấy tai hại rồi chứ?"

"Anh vì mừng cho em nên mới quá chén đấy." Fai trực tiếp đổ lỗi cho Fon, anh sẽ không thừa nhận mình vì vượt mất giải nhất ATV mà cảm thấy tức tởm vì để tên Sila kia lên mặt rồi.

Diêu Từ Đồng buồn cười nhủ mi nhìn Fai, hiện tại anh giống con người hơn rồi. Ít ra không giả vờ ôn nhu nhỏ nhen nữa, nhưng tâm tư của anh vẫn khó đoán như thường, cô không tài nào biết được ẩn bên dưới nụ cười hòa nhã đó là chứa đựng điều gì.

Chuyện ở cuộc đua ATV cũng vậy, Fai vì cô mà suýt đánh người thật khiến cô bất ngờ! Hèn gì mẹ Supansa lại đặt tên anh là Fai, anh chính là một ngọn lửa ẩn sâu dưới mặt đất, đừng chọc giận anh vì nó lúc nào cũng có thể biến thành lửa địa ngục. Hủy diệt hết thảy.

Khi mọi người vui vẻ cười đùa đi tới sofa trong lều ngồi thì Nakree bọn họ mới chạy đi sắp xếp những thứ còn lại như cắm hoa, "Hoa đẹp quá, đẹp như người vậy. Đúng không Tom?" Cắm bó hoa rừng màu tím trên tay, Nakree cười khúc khích hỏi cô bé ở cửa hàng.

"Đẹp ả!" Tom ngoan ngoãn khen đúng với ý muốn của cô ta khiến cô ta cười càng sung sướng.

Lúc này có hai người vác dù đi đến, Sak dẫn đầu Sek, với cây lược hường không rời thân, anh ta chải chuốt một cách điệu đà rồi tiến lại gần bàn, trầm tiếng nhỏ giọng hỏi, "Nakree, cô đang nghĩ gì? Sao lại mặc bộ váy như con ma ế vậy?"

Nakree lập tức mất hứng, mím môi cầm xong bó hoa rồi nhìn xuống bộ váy tím của mình sau đó chỉ tay vào mặt Sak quát, "Tôi không quan tâm tới chuyện cậu lùn tịt. Nhưng đừng có ngốc nghếch thế. Đây không phải váy của con ma ế nào cả, đây là váy của Miss Nho ngọt."'

Nhìn Nakree liếc mắt một cái đầy đắc ý với mình, Nakree cười nhếch môi, "Ồ, váy của Miss Nho ngọt hả? Nho này ngọt thật không?"

Sek luôn đứng phía sau Sak, nghe anh ta hỏi vậy liền cười hí hửng chờ xem anh ta lại bị Nakree mắng, nhưng không ngờ bị chiếc dù Sak vẫn vác trên vai quơ trúng. Sek lập tức đánh vào đầu Sak không ngờ lại thành trực tiếp giúp anh ta sắp lại gần ngực Nakree.

Cô ta lập tức nắm nhẹ tóc Sak, hất cằm nói, "Có ngọt hay không thì kẻ lùn tịt như anh cũng không xứng với chòm nho xinh đẹp này." Nakree nhấn đầu Sak xuống, nghiêng răng nghiêng lợi.

Sak tròn mắt nhìn thẳng vào ngực của Nakree, không sợ chết nói, "Tôi đã thấy dừa chín rồi."

"Đồ điên!" Nakree nhét lá vào miệng Sak, bắt anh ta cầm miệng. Hai cô vợ anh ta đi đâu mất rồi không biết, sao lại thả dê chạy bừa nữa rồi.

Sek cười hả hê nhìn Sak bị cho một bài học, nhưng Sak lại cầm dù quơ trúng đầu anh ta khiến anh ta phát bực quát, "Này Sak, lúc cậu nói..." Thấy Sak quay sang ngu ngơ nhìn mình, Sek mím môi, "Cậu không nhìn thấy tôi đứng sau cậu à? Cậu không biết mình đánh trúng đầu tôi sao?"

"Vậy hả?" Sak hồn nhiên hỏi sao đó quay sang hướng khác nhìn vào các công nhân nói, "Mọi người sắp xếp mau lên, sắp tới giờ rồi."

Sek lại ôm đầu, "Này! Đầu tôi sắp bể rồi đây, cậu đừng lắc qua lắc lại được không?"

Sak khó hiểu nhìn Sak, "Gì nữa?" Sao đó lại quay sang trái, tặng Sek thêm một cú knock out.

Bà nội nó! Ông đây không nhịn nữa!

Sek lập tức cầm dù lên khi Sak nhìn thấy tình hình không ổn và bỏ chạy, "Cậu đứng lại đó cho tôi! Cậu chết chắc rồi Sak!"

"Cái gì cái gì chứ? Tôi đã làm gì anh nào?" Sak vẫn vờ như không biết gì nhưng chân vẫn chạy thực mạng.

Diêu Từ Đồng cười khẽ nhìn bọn họ, ở đây đúng là cô không cảm thấy buồn được vì lúc nào cũng có những nhân vật gây hài thế này.

"Lom!" Lúc này bỗng vang lên một tiếng gọi khiến mọi người ngưng lại cuộc trò chuyện, nhủ mi nhìn sang.

Một cô gái tóc ngắn có thân hình cao gầy, vừa nhìn là biết cô ta là con lai, cô ta mỉm cười nhìn về hướng Lom.

"Chantel." Lom đi sang chào cô ta.

Diêu Từ Đồng nghĩ thầm, đây là cô vẫn ở Pháp mà Lom mời về mỗi năm như Nathee nói sao?

Nhưng sao ánh mắt cô ta nhìn Lom rất khác lạ, không giống đồng nghiệp hay bạn bè bình thường mà pha lẫn nóng cháy. Cô nhận ra ánh mắt quen thuộc này, y như khi Trương Lệ Na nhìn Viêm Diệc Luân. Ngưỡng mộ, si mê xen lẫn điên cuồng ham muốn có được.

Xem ra lại là người cuồng si cả trái tim vì Lom đây.

Chương 41: Lễ Hội Mùa Nho (2)

"Cô ấy là Chantel, là khách quan trọng của sự kiện này và cũng là khách quý của Lom." Bỗng nhiên Panu đi tới bên cạnh Diêu Từ Đồng, nhỏ giọng nói cho cô nghe. Tuy rằng nét mặt anh ta vẫn như thường nhưng ánh mắt lại chứa đầy hải lòng. Tiếc là Diêu Từ Đồng chỉ lo nhìn Lom và Chantel nên không thấy được.

"Lom mời cô ấy làm chuyên gia tư vấn rượu nên cô ấy vẫn tham gia lễ hội này hàng năm. Hai người họ là bạn học ở Pháp." Din đi sang đưa tay ôm lấy vai của Diêu Từ Đồng, dẫn cô trở về ngồi vào sofa. Hành động này của anh giống như tuyên bố chủ quyền khiến Panu tối tăm nhìn theo. Anh chỉ vừa đi lấy thức ăn cho cô thôi mà cô đã chạy sang quầy rượu rồi, để "người xấu" có cơ hội tiếp cận thể này.

Diêu Từ Đồng nhú mi nhìn Din, không phải anh nói đi lấy bữa sáng cho cô, sao tay trống rỗng vậy?

Din hiểu rõ nên cong nhẹ khóe môi, anh hướng mắt nhìn sang hướng lều được dựng lên bằng vải sa màu trắng, theo mắt anh nhìn qua, cô thấy Prin cùng Fai, Fon đang bung thức ăn để trên bàn.

Vừa ngồi xuống Fai liền ăn không ngừng miệng nhưng vẫn rất tao nhã, chắc là dạ dày anh đang kêu gào dữ dội lắm nên anh mới ăn bất chấp hình tượng như vậy.

"Ali mau ngồi xuống, ăn xong mới có sức tham gia lễ hội." Fon kéo tay Diêu Từ Đồng, để cô ngồi cạnh Fai, còn anh ngồi bên tay trái cô, hồn nhiên không biết được hành động này làm Din đen mặt.

Người cảm thấy tức tối còn có Prin, anh cũng có phần đi lấy thức ăn cho Ali, vậy mà để tên này được lợi. Prin hậm hực ngồi xuống giữa Phuwanet và Fai, nghiêng đầu ra sau nhìn qua Diêu Từ Đồng, "Tôi làm cam ép cho em. Ăn xong rồi nhớ uống đấy."

"Cám ơn anh." Diêu Từ Đồng cười tươi với Prin khiến anh như được tắm ánh nắng mùa xuân còn Din, Lom, Fon như bị gió lạnh thổi qua còn thổi trúng cả Fai.

"Sáng sớm uống nước cam không tốt cho dạ dày." Din ngồi vào sofa đơn ở đầu bàn, lạnh nhạt vô tình tước bỏ cơ hội ghi điểm của Prin, không chút nề mặt.

Đúng lúc Prin muốn mở miệng nói gì đó với Diêu Từ Đồng thì Fai lại ngồi thẳng người khiến Prin mất hứng phải nghiêng đầu về trước, nhưng cũng không biết vô tình hay cố ý mà Fai lại cúi đầu xuống thêm lần nữa làm Prin có lời chưa nói đã bị buộc nuốt vào trong.

Anh mím môi nhìn Fai, tên này có ý đúng không?

Thường ngày anh ta vẫn luôn nói chuyện thân thiết như người một nhà với anh mà, hôm nay anh ta uống sai thuốc hay còn chưa tỉnh rượu hẳn?

"Này Lom, anh ngồi yên một chút được không?" Prin trừng mắt Fai, nghiêng răng nói.

Fai vừa bung tô cháo ăn vừa liếc mắt nhìn qua Prin, vô tội hỏi, "Tôi làm gì nào? Anh muốn nói chuyện với Ali?"

Prin nhìn Fai như đang nói biết rõ còn hỏi, Fai liền cười mỉm ôn hòa, "Anh qua đây ngồi đi, tôi với anh đổi chỗ." Anh tốt tính biết bao nếu như đôi mắt phượng dài kia không chợt lóe qua nhanh tia sáng tinh quái, anh là đang cố ý làm loạn đây mà. Không khí yên bình quá khiến anh cảm thấy rất nhàm chán, phải tung bùng lên anh mới hải lòng.

Vì thế Fai chỉ vừa đứng lên thì có người nhanh hơn Prin ngồi vào chỗ anh khiến Prin ngó người trong giây lát, "Anh làm gì?"

Din kéo lại áo khoác suit, không mặn không nhạt trả lời, "Hướng gió bên đây tốt." Dáng ngồi thẳng, mắt nhìn phía trước, chân phải gác chân trái, thong dong nhưng lại đầy bá đạo. Chắc, đủ ngầu!

Prin ghen hòng, nhìn trần trời. Được rồi, anh nhịn. Vì việc hay còn ở phía sau. Để xem lát nữa đây ai sẽ đoạt được cơ hội cùng Ali chơi trò chơi!

Phuwanet đưa mắt nhìn em trai mình, rồi lại nhìn cô gái chỉ lo ăn sáng, trò chuyện với Fon vui vẻ biết bao. Anh thầm lắc đầu, kể tai Nam nói khề, "Em nghĩ em trai anh và anh trai em, ai là người chiến thắng?"

Đang uống nước ép nho, nghe vậy Nam đưa mắt nhìn nhóm người bên kia, "Ai cũng là kẻ có bụng dạ đen tối duy chỉ Fon. Em nghĩ Fon có cơ hội thắng nhiều hơn. Anh xem, Ali chỉ thân với Fon nhất." Thiên thần luôn có mê lực thu hút người khác một cách vô hình, khó ai cưỡng lại được. Cô cá Fon sẽ là người chiếm được trái tim cô Ali.

Đừng nghĩ rằng Fon rất ngây thơ sẽ bị ăn hiếp, đôi khi ba ông anh kia cũng phải bó tay không làm gì được Fon. Chỉ biết ôm đầu nhìn trời, âm thầm rơi lệ.

Ngây thơ vô tội mới chính là vũ khí lợi hại của Fon.

Mọi người đừng nên xem thường nhé!

"Chào hai bác ạ!" Lúc này cô gái người lai kia đi sang lều, cô ta chấp tay vái chào ông bà Adisuan.

Bà Supansa hòa nhã cười, "Chào cháu."

"Đây là ba của cháu tặng hai bác ạ!" Chantel hơi cúi người đưa cho ông Montree đang ngồi phía ngoài sofa.

"Gửi lời cảm ơn của bác đến cho ba cháu. Khi ông ấy tới đây chú nhất định sẽ tiếp đãi bằng những thứ quý giá như chai rượu này." Ông Montree cười nói, ba của Chantel mới là cố vấn thực sự mà Lom mời về. Ông ấy tốt tính lại có trách nhiệm nhưng hai năm nay do sức khỏe có vấn đề nên chỉ để mình Chantel sang đây, Chantel được ba huấn luyện từ nhỏ nên kỹ thuật không thua gì ba mình.

"Cháu thay ba cháu cảm ơn bác ạ!" Chantel ngồi xuống ghế đơn khi được Lom mời, ánh mắt hơi liếc nhìn về phía Điều Từ Đồng, vừa rồi cô ta thấy cô rất gần gũi với Lom. Đây là ai?

Nhận ra ánh mắt của Chantel, bà Supansa từ ái nhìn qua trái, yêu thương gọi, "Ali, đây là bạn học ở Pháp của Lom. Ali là con nuôi bác, nhưng không lâu nữa sẽ thành con dâu." Câu sau bà nói với Chantel khiến cô ta giật mình.

"Cô ấy là bạn gái của ai ạ?"

Điều Từ Đồng ngạc nhiên khi Chantel chỉ lo nghi vấn truy hỏi mà không nhìn mình khi cô đang chào cô ta, hay là cô ta nghĩ rằng cô là bạn gái của Lom? Hướng mắt sang Lom, thấy anh cầm bó hoa trên tay cô liền muốn cười. Chantel tặng hoa cho Lom thật giống như đang nói anh là hoa hoa công tử, playboy chính hiệu. Còn là loài hoa Jessamine thu hút ong bướm nhất. Cũng không biết có phải Lom đang nghĩ rằng Chantel làm vậy là có ẩn ý hay sao mà sắc mặt anh lại hơi khó chịu.

"Của tôi."

"Của tôi."

"..."

Bốn tiếng nói vang lên cùng lúc khiến mọi người giật mình sau đó là cảm nín, trực tiếp dọa Chantel sợ kể đến khiến cô ta như người lọt vào trong sương mù, ngơ ngác nhìn.

Điều Từ Đồng nói khề với Fon, "Bốn người họ thích đùa như vậy, thật không ngoan. Anh đừng nên học hư giống họ." Dọa người ta phát ngốc như thế vui lắm sao? Cũng may cô miễn dịch với họ rồi. Mấy tên này lớn rồi mà giống như trẻ chưa trưởng thành, Fai, Prin và Lom không nói, ngay cả Din cũng hòa theo. Bản tính lạnh nhạt thường ngày của anh đi đâu mất rồi.

Fon thật nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu. Ali nói gì cũng đúng, dù đó là điều đi ngược lại với tự nhiên anh cũng ngốc cùng cô.

"Cô Chantel ạ. Để tôi giải thích cho cô hiểu." Lúc này có một bóng dáng lù lù xuất hiện, anh ta chấp hai tay sau lưng, miệng cười tủm tủm tỏ ra mình hiểu hết mọi thứ, "Cô Ali ban đầu là bạn gái của cậu Din. Nhưng sau đó lại bị cậu Lom hôn, cô Ali lại hôn cậu Fon, sờ mó cậu Fai còn từng hẹn hò với thân vương Prin nữa ạ."

Tập thể đứng hình nhìn Sak, duy chỉ có Điều Từ Đồng là bắn ánh mắt về phía quầy rượu, nơi đó có ba bóng dáng đang che miệng cười khúc khích.

"Các em được lắm, dám làm chị mất mặt!" Điều Từ Đồng nói thầm nhưng Tiểu Lạc, Rak và Yom vẫn nghe được vì chúng không phải người còn có liên kết với cô.

"Bọn em chỉ muốn cho cô ta biết khó mà lui thôi mà." Tiểu Lạc nhếch môi, ghét bỏ liếc mắt Chantel.

"Phải đó. Em không thích ánh mắt cô ta nhìn chị." Rak hai tay ôm ngực, hậm hực quay sang hướng khác.

"Được rồi. Chúng ta đi hái nho thôi." Yom bĩu môi, mắt hững hờ kéo Tiểu Lạc và Rak đi về hướng những mảnh nho. Bọn chúng lại quyết định tạm thời nghỉ chơi với chị Đồng Đồng của chúng.

Điều Từ Đồng rất muốn tròn trĩnh mắt, ba đứa nhóc này khiến Sak nói lung tung bây giờ quanh đi quẩn lại thì cô là người không đúng. Ôi trời, cô thực sự không nói lại chúng!

Giờ cô bị chúng biến thành cục nam châm mất rồi, có ai cứu cô không?

Prin híp mắt nhìn Din, Lom, Fai, Fon. Hóa ra người trong cũi u mê là anh. Những người này đã sớm động tay động chân với Ali rồi. Anh chỉ mới hôn cô có hai lần, nhưng lần nào cũng bị cô trừng phạt. Như vậy là không công bằng.

Lúc này Prin cảm thấy chân tường mình bị khoét rỗng nhưng Fai nào dễ chịu hơn Prin. Anh đã cố gắng quên đi "sỉ nhục" của hôm đó nhưng Sak lại giúp anh hồi tưởng, khiến anh không thể bỏ qua cái hố trong tim. Anh cảm thấy cả người mình đều không ổn.

Din lạnh nhạt nhìn Lom, hay lắm. Tên nhóc này biết rõ Ali là "bạn gái" của anh nhưng lại dám hôn cô, còn có Prin. Mãi tới hôm nay anh mới biết Ali từng hẹn hò với anh ta. Hiện tại, anh và những người này chính thức bước lên cự luân của tình địch.

Khác với ba người có tâm tư kia, Fon chỉ im lặng cúi mị, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy lỗ tai anh hơi ửng đỏ. Chắc chắn người này đang nhớ tới cảnh tượng được hôn Điều Từ Đồng, à không...là bị cô hôn. Xem kìa, màu hồng phấn như đang bao phủ người anh. Thật đáng yêu!

"Lom, không phải con nói còn một số việc chưa chuẩn bị xong sao? Sắp đến giờ rồi, nhanh lên đi con." Nhận thấy không khí ngưng đọng, bà Supansa liền lên tiếng xua tan mọi thứ nhưng lại cười thầm. Sak thật đúng ý bà, quăng một tràng bom như vậy thì đừng hòng ai có ý đồ thâm kín nữa. Công khai đấu tranh mới là anh hùng.

"Dạ, thưa mẹ." Lom gật đầu, hơi liếc nhìn Điều Từ Đồng rồi mới rời đi khiến Chantel lại ngơ ngác nhìn theo anh.

Những năm trước Lom luôn muốn mình giúp đỡ nhưng sao năm nay anh lại không nói với cô tiếng nào, còn thường xuyên nhìn cô gái kia bằng ánh mắt cẩn thận, dường như sợ cô ta tức giận. Chantel nắm chặt hai tay, Lom chỉ có thể là của cô, anh không được hướng mắt về ai khác. Người nào cản trở cô và Lom đến với nhau, đều phải...

Ở góc độ không ai nhìn thấy, Chantel nhếch nhẹ khóe môi, nụ cười nửa miệng đầy nham hiểm và quỷ dị.

Điều Từ Đồng đột nhiên lạnh sống lưng, cô nhìn tới nhìn lui. Không có hồn ma cũng không có ai đang trừng trừng nhìn mình, vậy lý do gì khiến giác quan cảnh báo cô?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lễ Hội Mùa Nho (3)

Trong lúc ngồi đợi những khách mời đến đông đủ, Điều Từ Đồng ăn xong bữa sáng thì đi dạo một vòng xem phong cảnh. Những lần đi ngang sân cỏ trải dài như thảm này cô chỉ là vội vàng lướt qua vì vốn không có thời gian dừng lại ngắm nhìn.

Một màu xanh bát ngát mênh mông vô tận, xa xa là những dãy núi, rừng cây ẩn sau lớp sương mù trông như ảo như mộng. Làn gió thổi qua mang theo hương thơm tươi mát của thiên nhiên, trên chốc những chùm nho đã sai quả bắt chúng cũng nhẹ nhàng lắc lư theo. Con gió lại đi ngang nơi cô đang đứng, nghịch ngợm khiến các mảnh sa trắng của lều đọng đưa nhảy múa tạo nên khung cảnh đẹp như trong cổ tích.

Nơi đây được dựng lên sáu ngôi lều, ba trái hai phải còn lều chính nằm ở giữa, có thể nhìn chính diện về hướng vườn nho. Trong mỗi lều đều có ba bộ sofa và bốn bàn ghế san sát nhau. Giữa sân là một khoảng trống được các thùng gỗ, bàn hoa và quầy rượu bao quanh, cách một khoảng sẽ có một ô dù trắng che bóng mát cho các bàn ghế nhỏ dành cho khách, bày biện thế này sẽ mang đến cho lễ hội bầu không khí trung cổ của Châu Âu.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng ồn ào, Điều Từ Đồng chậm rãi xoay người lại, phía con đường ngoài sân cỏ, sau những chiếc xe gỗ dùng để chở rượu về nhà máy sản xuất là một đoàn xe đủ màu sắc nối đuôi nhau đồ lị. Những người bước xuống khỏi xe đều mặc comple, nữ thì váy dài, đội nón vành rộng. Phong cách như vậy vừa nhìn đã biết là người nước nào rồi.

Paris, Kinh Đô Ánh Sáng còn được xem như kinh đô của thời trang cao cấp. Phong cách ăn mặc của họ là cổ điển xen lẫn tao nhã cao quý. Những người có thân phận địa vị thì càng diện trang phục đắt tiền.

Không biết từ lúc nào Din đã ra đó, đích thân anh đi đón cùng Lom thì chắc hẳn họ là nhân vật không tầm thường còn liên quan tới việc hướng khu nghỉ mát đến với quốc tế hóa. Lại nhìn thấy một bóng dáng khác lẫn trong đám đông nhưng không chút lu mờ, Điều Từ Đồng kinh ngạc khẽ nhíu mày. Sao anh ta lại đi chung với khách mời?

"Tịch Thiên Vũ quen biết với họ như thế nào?" Cô tiến đến gần Fon đang đứng ở quầy bận bịu cùng Fai giúp Lom chọn rượu tiếp đãi khách.

"Thiên Vũ là con trai của Đại sứ người Hoa ở Thái Lan. Những người đó đều là dòng dõi quý tộc do Đại sứ Pháp mời sang đây, Lom chờ ngày này ba năm rồi." Fon chưa đáp lời thì Fai đã thay anh nói cho cô biết.

Nhìn Fai vẫn luôn cúi đầu, tay cầm chai Grand Cru Classé 1855 xem tới xem lui, nét mặt thản nhiên, cô nhíu mày. Đột nhiên Fai biến trở về làm mỹ nam yên tĩnh thật khiến cô không theo kịp tiết tấu của anh.

"Các anh định dùng Grand Cru Classé 1855 đãi khách thật sao?" Điều Từ Đồng hơi ngạc nhiên nhìn về chai rượu Fai đang cầm.

Fai kinh ngạc nâng mắt nhìn lên cô, "Cô Ali cũng rành về rượu?" Anh và Fon chỉ nghe theo Lom chọn loại rượu được chỉ định sẵn chứ không biết đâu là loại tốt nhất.

"Đó là rượu hảo hạng, nếu dùng tiếp đãi khách quý thì vô cùng phù hợp. Tôi chỉ không ngờ Lom lại vung tay mạnh như vậy." Grand Cru Classé 1855 là

loại rượu thượng hạng của Pháp, vì nó nằm ở đỉnh cao nhất của hình tam giác phân loại rượu vang AOC. Được khởi xướng từ năm 1919 nhưng mãi đến năm 1934, AOC mới chính thức được công nhận rộng rãi là hệ thống phân loại toàn diện và duy nhất. Những chai rượu vang phân loại AOC thường được đặt tên kèm theo vùng sản xuất, chẳng hạn như Champagne hay Bordeaux. Điều này có thể hiểu như một mô tả đặc trưng của khu vực mà không loại rượu vang nào ngoài phân loại AOC được sử dụng.

"Xem ra Lom quyết định đánh cược một ván rồi." Fai nhướn mi nhìn qua Fon.

Fon gật gù đầu, "Lễ hội năm nay lớn hơn mọi năm, chúng ta cần phải giúp Lom hết sức."

"Ali sẵn sàng chưa?" Fon mỉm cười hỏi cô.

"Sẵn sàng?" Thấy Fon nhướn mày, nét mặt hiện lên dĩ nhiên cô mới chột búng tỉnh. Rảnh rồi mấy ngày nay khiến cô quên mất bổn phận của mình, cô là trợ lý của Din, những việc tiếp khách quý như vậy đương nhiên cô phải tham gia cùng anh rồi. Còn phải giúp Din phiên dịch và giới thiệu về khu nghỉ mát như hồ sơ anh đã soạn sẵn cho cô.

Điều Tử Đồng lập tức quay ngoắt người, vội vàng đi sang hướng lầu chính. Nhìn theo bóng lưng cô, Fon cười khẽ. Thật giống y như lúc trước, đều là anh nhắc nhở mỗi khi cô quên các tiết có giờ kiểm tra. Thông minh cô có thừa nhưng đầu óc lúc nào cũng nhớ đến các bản thảo thiết kế, nên không quan tâm gì khác.

Cô từng nói anh là thời khóa biểu sống của cô, đối với một người khác thì đây vốn dĩ không phải là cách so sánh tốt đẹp gì nhưng với anh nó là quý giá, vì cô ý lại anh. Việc đó giúp anh có thể tiếp cận cô mỗi ngày.

Điều Tử Đồng vừa sang tới lầu cũng là lúc đoàn người vào đến, thấy cô Din liền đi sang nắm tay cô, dịu dàng lên tiếng, "Em thay tôi nói chuyện với họ." Ánh mắt anh nhìn cô chứa tin tưởng và chút gì đó mà cô không nhìn ra được, nó đã hoàn toàn khác xa với lần đầu tiên gặp nhau.

Có thể do ở gần một thời gian, anh đã mở lòng với cô hơn. Không còn phòng bị như trước, đây có lẽ là tín nhiệm giữa chủ và nhân viên hay còn hơn thế. Anh xem cô là bạn đúng không?

Đã là bạn thì phải giúp đỡ nhau hết lòng, cô sẽ không để anh thất vọng.

"Yên tâm đi. Giao hết cho tôi." Điều Tử Đồng vỗ vỗ vai Din, cười như bạn tốt đang khích lệ nhau khiến Din khẽ giật mình nhìn xuống vai rồi nhìn vào cô.

Anh đã rõ ràng như vậy mà cô còn không hiểu, là tri giác về tình cảm của cô quá trì độn hay là do anh vẫn chưa đủ chân thành?

Anh nghĩ...đã tới lúc mình nên ra đòn mạnh hơn. Nếu không cũng không biết tháng nào năm nào mới chinh phục được cô.

Din đưa tay vòng qua ôm lấy eo của Điều Tử Đồng, dưới ánh mắt kinh ngạc và tò mò của mọi người, anh dẫn cô đi tới trước mặt họ, "Đây là bạn gái tôi. Cô ấy nói tiếng Pháp rất giỏi."

Điều Tử Đồng bị anh ôm bất ngờ còn chưa nói, hiện tại lại vì câu nói của anh khiến cho hé cả miệng, tròn xoe mắt nhìn anh.

"Mau chào hỏi đi nào." Din quay sang, cười nhẹ với Điều Tử Đồng, cũng dùng tiếng Anh nói với cô như vừa nói với khách. Tuy rằng tiếng Anh đa số được sử dụng rộng rãi nhưng nếu như nói bằng tiếng nước họ thì nhất định lấy được thiện cảm, anh thật may mắn khi lúc này có Ali bên cạnh.

Hiện tại tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, Điều Tử Đồng mặc dù vẫn còn ngơ ngác nhưng cô lấy lại tinh thần rất nhanh, cô mỉm cười đưa tay ra, dùng tiếng Pháp nói, "Chào các ngài, tôi là Ali. Trợ lý của ngài Pathapee." Người Pháp rất chú trọng trong giao tiếp, nên Điều Tử Đồng dùng ngôi "vous" chứ không phải ngôi "tu". Vì ngôi "tu" chỉ sử dụng giữa bạn bè thông thường để thể hiện tình cảm, sự thân thiện, còn đối với người lớn tuổi hơn hoặc mới quen phải dùng "vous".

Lom đứng bên cạnh khách, âm thầm nghiêng răng. Din thực sự rất biết lựa trường hợp, hiện tại ai cũng không mạnh động được!

Chờ xem! Anh sẽ không nhận thua!

Tịch Thiên Vũ đứng phía ngoài, khóe miệng mang cười, hai tay bỏ vào túi quần, vẫn là cách ăn mặc như thường ngày nhưng sắc mặt hôm nay của anh rất lạ. Vương một chút thần bí khiến người ta khó đoán.

"Vừa rồi ngài Pathapee đây nói cô là bạn gái của ngài ấy, nhưng sao cô Ali lại giới thiệu mình là trợ lý vậy?" Những vị khách người Pháp vô cùng ngạc nhiên với tiếng Pháp lưu loát của Điều Tử Đồng, họ nhướn mày nhìn nhau, sau đó một người đàn ông mặc comple xám bước đến bắt tay cô, ông ta nhìn khoáng hơn bốn mươi, có gương mặt dài, râu ở hàm trên đầy nam tính và đôi mắt màu xanh lục rất đẹp.

Điều Tử Đồng hơi ngượng ngùng cười, cô cũng không thể nói rằng Din nói đùa thì như vậy rất mất lịch sự, họ sẽ nghĩ xấu về anh, "Tôi xin lỗi. Là do tôi vẫn chưa quen với thân phận là bạn gái của anh ấy."

"Hóa ra hai người từ đồng nghiệp trở thành người yêu à." Người phụ nữ vẫn luôn choàng tay vào cánh tay người đàn ông kia cười nhẹ nhìn cô và Din, ánh mắt như đang hỏi hươu.

Điều Tử Đồng liền chớp ngay cơ hội, "Đừng ạ. Chắc quý cô và ngài đây cũng như chúng tôi phải không ạ?"

Người đàn ông bật cười, nhìn qua người phụ nữ bằng đôi mắt chan chứa tình cảm, "Đúng vậy. Tôi là Achille, còn đây là vợ tôi. Dorine."

"Chào quý bà!" Điều Tử Đồng bắt tay với bà Dorine, bà ta có gương mặt tinh xảo vô cùng, đôi mắt màu xanh lam sâu hút, quyến rũ nhưng rất cao quý.

"Cô Ali có đôi mắt rất đẹp. Trên thế giới chỉ có sáu trăm người có màu mắt như cô, màu mắt tím này đến từ Alexandria's Genesis, là một chủng người lai Á - Âu đặc biệt. Chắc hẳn cô cũng là một người không tầm thường." Bà Dorine nhìn thẳng vào Điều Tử Đồng, giọng nói mang theo ôn hòa pha lẫn ngạc nhiên.

Vì người Pháp rất chú trọng lễ tiết nên khi nói chuyện với họ, bắt buộc phải nhìn trực diện, Điều Tử Đồng tao nhã đáp, "Cám ơn bà Dorine." Ấn tượng ban đầu của Điều Tử Đồng rất tốt nên những người Pháp đều chào hỏi cô một cách thân thiện, tuy rằng cô chỉ mặc bộ váy dài màu trắng với họa tiết đơn giản nhưng vòng eo và lắt tay ngọc trai cô đang đeo lại rất bắt mắt, đây là thứ khiến cô ghi thêm điểm trong mắt người Pháp vì họ rất coi trọng vẻ bề ngoài của mình cũng như người khác, dường như thời trang ảnh hưởng đến tất cả mọi việc liên quan đến họ. Họ rất ngắm nhìn cái đẹp và ngược lại.

Mọi người lại nói với nhau vài câu, sau đó mới vào lều ngồi chờ đợi buổi lễ bắt đầu, lúc này Lom tiến lại gần Din, ánh mắt cả hai đều hướng về bóng dáng màu trắng đang ngồi trong ngôi lều bên tay phải cùng với vợ chồng ông Achille, "Cô ấy thật giỏi."

"Con mắt nhìn người của mẹ chúng ta rất tốt." Din khẽ gật cằm, có chút tự hào. Cũng không biết anh đang tự hào về bà Supansa hay về ai đó.

Lom liếc mắt Din, "Nói cho anh biết, em chọn trứng cô ấy rồi." Đây gọi là chính thức khiêu chiến rồi.

"Em đang mộng du à? Vừa rồi cô ấy đã thừa nhận mình là bạn gái anh." Vì ngày hôm nay mà anh đã lên mạng tìm kiếm từ "bạn gái" bằng tiếng Pháp, để chắc chắn rằng cô có phù hợp với các vị khách hay không.

Lom mím môi, tức tối nhìn Din, "Cạnh tranh công bằng." Gần từng tiếng nói xong Lom lập tức đi sang chỗ Panu đang đứng, căn dặn anh ta một số việc. Nếu còn ở lại nghe Din nói thì anh chắc chắn sẽ nổi máu xung thiên, vì nét mặt đặc ý hiện tại của Din thật đáng ghét!

Din cười cong môi, cạnh tranh công bằng? Anh đồng ý nhưng những người khác chưa chắc chịu, điển hình như Prin. Còn có...Erebus. Vì anh nhìn ra người kia đối với Ali không đơn giản chỉ là anh em, đó là một đối thủ đáng gờm đối với anh.

"Hoan nghênh các vị đã tới dự lễ hội của vườn nho Sailom. Hôm nay chúng tôi có rất nhiều hoạt động, nhưng nổi bật nhất là cuộc thi hái nho. Trang trại chúng tôi có truyền thống này nhiều năm rồi. Nhưng năm nay lại rất quan trọng, vì có quốc vương Phuwanet và hoàng hậu Thipthara đến từ vương quốc Parawat, ngài Đại sứ Tịch Văn Đào cùng các vị khách quý đến từ nước Pháp cùng tham dự. Vì thế bất cứ ai muốn tham gia cuộc thi thì hãy sẵn sàng nhé." Khi Panu vừa dứt lời, tất cả mọi người đều vỗ tay, ở bên kia Điều Tử Đồng phụ trách phiên dịch lại hết cho những người Pháp nghe hiểu.

Họ cùng đưa mắt nhìn về lều chính, nhẹ mở nón để trước ngực, gật đầu chào Phuwanet và Nam, hai người kia cũng chào đáp lại. Bên lều đối diện, nơi Đại sứ người Hoa ở Thái Lan đang ngồi, một người đàn ông trung niên nhưng có gương mặt tuấn mỹ với đôi mắt hoa đào sau khi chào Phuwanet và Nam xong thì nhìn về phía Điều Tử Đồng, "Cô gái đó...trông rất quen."

Ngồi cạnh ông ta là Tịch Thiên Vũ, anh dựa lưng vào sofa, chân vắt chéo, hai tay đặt trên đùi, thản nhiên lên tiếng, "Đó là tiểu thư của nhà họ Điều. Điều Tử Đồng." Lần này Din sắp xếp ổn thỏa thật, có Điều Tử Đồng thì anh ta không cần lo lắng điều gì, ngay cả Lom cũng được hưởng lợi cùng.

Ông Tịch Văn Đào chợt bừng tỉnh, "Ba nhớ ra rồi, ba từng gặp con bé qua ảnh vì Điều Tử Hưng lúc nào cũng mang theo hình cháu gái bảo bối của mình." Điều Tử Hưng từng ghé thăm Thái Lan, khi đó gặp nhau ở tiệc sinh nhật của con gái thủ tướng, Điều Tử Hưng liền đem hình Điều Tử Đồng ra cho mọi người chiêm ngưỡng, luôn miệng ca ngợi còn cười híp cả mắt, điều đó cho thấy ông ấy yêu thương cô nhiều đến cỡ nào.

"Cô bé tài giỏi y như lời Điều Tử Hưng nói."

"Cô ấy có khả năng còn hơn thế nữa." Không biết Tịch Thiên Vũ đã tháo kính ra từ lúc nào, hiện anh cúi mi nhìn chiếc kính mình đang lau chùi.

Tịch Văn Đào nhìn qua con trai mình, nhướn mày hỏi, "Con có hứng thú với cô bé à?"

Đeo lại mắt kính, Tịch Thiên Vũ phóng tầm mắt sang chỗ Điều Tử Đồng, "Chỉ là hiếu kỳ một chút thôi ạ." Anh vẫn không tài nào hiểu được sao cô lại có khả năng khác biệt đó, mỗi khi tới gần cô, máu trong người anh liền sôi sục, tay chân ngứa ngáy...thực sự rất muốn nghiên cứu cô.

Tịch Văn Đào thấy con trai mình bỗng nhiên cười quỷ dị ông liền rùng mình, ông vẫn không dám tin đứa con xuất sắc của mình lại có sở thích biến thái khác người, ông rất lo không biết sau này kết hôn Thiên Vũ có đem vợ con mình ra nghiên cứu luôn hay không.

"Đây là bộ quần áo khi ngài còn Pupen. Tôi mang đến để ngài tham gia cuộc thi." Lúc này Lom cầm theo một khay gỗ đi tới lều chính, trên đó đựng một bộ đồ màu xanh dương, anh đứng trước mặt Phuwanet nói, "Còn có của em nữa Nam."

Bà Supansa ngồi ở sofa bên trái liền đứng lên, cầm qua khay gỗ và đưa nó cho Nam, cô cười khẽ nhận lấy, Phuwanet cũng mím môi cười, "Cám ơn Lom. Tối lúc hồi tưởng chuyện cũ rồi nhỉ?" Anh cầm đồ trên tay, nhìn Lom rồi nhìn sang Nam, anh đang nhớ lại ngày tháng mình gặp nạn, phải ẩn thân ở nhà Adisuan. Vì không để mọi chuyện trở nên rắc rối nên Nam bắt anh phải giả làm người câm, không biết rõ thân phận của anh nên Nam đặt cho anh cái tên là Pupen. Chiếc áo này là đích thân cô dẫn anh vào chợ trong thị trấn để nhờ người viết tên lên. Để mọi người biết cách gọi anh như thế nào.

Chỉ gần hai năm thôi nhưng anh cứ ngỡ như mới vừa hôm qua, những tháng ngày đó tuy vất vả, phải nhịn nhục chịu đựng nhưng nó là kỷ niệm đẹp nhất trong đời anh, vì anh gặp được Nam. Người con gái khiến anh yêu trọn kiếp này.

Nam đứng lên, nắm tay Phuwanet đi thay quần áo, cô biết anh đang nhớ đến điều gì và cô cũng vậy. Duyên phận và định mệnh thực sự rất kỳ diệu, vì nó có thể khiến cho hai con người có thân phận khác nhau ở hai vùng trời xa lạ gặp được và yêu thương nhau. Nên cô tin rằng trên đời này thực sự có tình yêu định sẵn.

"Ali, lại đây mẹ bảo." Thấy bóng dáng Diêu Từ Đồng đi sang, bà Supansa liền ngoác cô.

Diêu Từ Đồng mặc dù nghi hoặc nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nghe lời, vì vừa rồi Fai qua lầu khách gọi cô và nói rằng mẹ Supansa muốn cô qua đây. Prin đang ngồi ở sofa giữa, Din, Lom đang đứng trước lầu và Fai, Fon đứng sau lưng cô cùng hiếu kỳ nhìn mẹ mình, không biết bà muốn làm gì mà cứ cười tủm tỉm như thế.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, bà Supansa nhẹ nắm tay Diêu Từ Đồng, mềm mại nói, "Để Ali tham gia cuộc thi cùng các con đi."

Bà vừa dứt lời thì ông Montree đang đứng ở sofa bên phải giật mình hơi mở tròn mắt, vợ ông lại muốn làm gì đây. Nói vậy chẳng phải khiến cho bọn nhỏ tranh đoạt xem ai cùng một đội với Ali sao?

"Dạ, thưa mẹ." Lom đồng ý rất nhanh, anh tiến tới dắt tay Diêu Từ Đồng, "Chúng ta sang kia thôi."

Prin lập tức đứng lên và đuổi theo, anh chờ đợi cơ hội này từ nãy giờ rồi, sao có thể để Lom phông tay trên được!

Đình đầu Din xuất hiện mây đen bao phủ, anh cũng không dễ dàng cho Lom được lợi như vậy.

Fon ngóng trông nhìn theo bóng dáng Din và Prin đuổi qua chỗ Lom và Diêu Từ Đồng, mặc dù rất muốn cùng đội với Ali nhưng anh sợ mình tranh giành sẽ khiến cô mất vui.

"Qua đó đi." Fai quàng tay qua vai Fon, cười lộ hai lúm đồng tiền, ánh sáng lóe sáng nhìn về phía trước, vui như vậy sao có thể thiếu anh được.

"Lom!" Chantel đứng lù lù bất động từ nãy giờ nhưng Lom lại không quan tâm đến cô ta, những người khác cũng xem cô ta như người vô hình khiến cô ta không dám tin và bức tức xen lẫn ngượng ngịu nên lập tức chạy theo Lom. Vì ở đây cô ta chỉ thân với mình anh.

"Em muốn phát động chiến tranh thật à?" Nhìn bốn đứa con mình và Prin đang vây quanh Diêu Từ Đồng ở giữa sân, còn có cái đuôi là Chantel, ông Montree lại gần hỏi vợ mình.

Bà Supansa vừa hướng mắt trông vừa cười hài lòng, "Anh không biết gì cả, đây gọi cùng nhau thi thố, xem ai đủ sức ôm vợ về."

Câu nói của bà Supansa khiến ông Montree kinh dị, có phải vợ ông cũng học tạt xấu của Fai rồi không, hay là Fai di truyền ghen ân này từ bà?

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lễ Hội Mùa Nho (4)

"Luật như sau, buộc chặt dây vào cổ chân đồng đội rồi tự buộc cho mình." Đứng kế bên thùng gỗ nơi quây rượu, Panu cầm trên tay dây vải màu trắng, giải thích cho mọi người biết về cách thức và luật chơi, "Chúng ta sẽ dùng đồng hồ cát để tính thời gian, đội nào hái nhiều nhất sẽ giành được giải từ ngài Montree và bà Supansa. Mọi người đã sẵn sàng chưa?"

"Chờ tôi với!"

Khi Panu định để đồng hồ cát xuống thì bỗng nhiên vang lên một thánh thót như xé vỡ bầu trời, vốn đang đau đầu vì năm tên mãi lo giành giật sợi dây nhưng khi nghe thấy câu đó Diêu Từ Đồng liền vui vẻ quay sang.

"Sarah!" Cô nhanh chóng chạy sang và ôm lấy người kia.

"Ngạc nhiên chứ?" Kati đến cùng lúc với người đó, đứng kế bên liền nhướn mi cười hỏi Diêu Từ Đồng.

"Nhớ em chết đi được!" Người kia vui vẻ hôn lên má trái rồi lại hôn má phải của Diêu Từ Đồng, anh ta nhìn khoảng hơn ba mươi, gương mặt tròn, ngũ quan trông rất thanh tú và dễ mến. Đây là chị Sarah mà Kati và cô vẫn thường nhắc tới, và tại sao phải gọi Sarah là chị? Bởi vì anh ta chỉ yêu đàn ông, chỉ muốn làm phụ nữ.

Nhìn thấy Diêu Từ Đồng và người này thân mật như vậy, Din, Lom, Fai rất kinh ngạc, còn Prin thì nháu mày khó chịu, riêng Fon thì thản nhiên như thường.

"Sáng giờ không thấy cậu sang đây, mình cứ ngỡ cậu còn chưa dậy. Hóa ra cậu lên lúc hẹn Nathee đi đón Sarah à?" Diêu Từ Đồng cười đầy ẩn ý nhìn Kati và Nathee, hai người này dạo gần đây đã thân đến mức độ tay trong tay rồi, cũng thật nhanh đó.

Kati hồn dỗi trừng mắt Diêu Từ Đồng nhưng hai má lại nổi phần hồng, thẹn thùng hiện rõ.

"Này nhé, vừa rồi trên xe còn không niêng nể gì liếc mắt đưa tình. Anh đây như là bóng đèn vậy." Sarah một tay cầm túi xách một cách điệu đà còn làm lan hoa chỉ, một tay hất tóc, tỏ vẻ mất hứng.

Diêu Từ Đồng thấy vậy bật cười, "Được rồi anh, người ta đang yêu mà. Chúng ta nên thông cảm."

"Cậu còn nói mình? Cũng không biết ai bị hoa đào vậy quanh đây." Kati bắt đầu phản đòn.

Sarah liền mở to mắt, há miệng hững hờ nhìn sang Diêu Từ Đồng, "Thật sao? Là ai vậy, mau nói anh biết coi nào!"

"Rất nhiều đấy anh Saroi." Nathee cũng chen vào một câu, thật sự rất giống "phụ xướng phụ tùy". Saroi mới là tên thật của Sarah, nhưng vì anh ta chê nó không nữ tính nên mới muốn mọi người gọi mình là Sarah, như Pudsa chỉ muốn người ta gọi mình là Pudding.

"Anh đừng nghe Kati và Nathee nói bậy." Diêu Từ Đồng trừng mắt cảnh cáo Kati, sau đó lúi kéo tay Sarah hỏi, "Sao anh lại đến?" Cô và Kati, Sarah quen nhau ở Pháp, trong một lần cô cùng Kati đến thư viện trường và đụng phải Sarah khi anh ấy bị vài cô gái cao to hăm dọa, cô nhớ lúc đó cô đã dọa họ chạy xẹt cả khối. Nhưng cũng không tính là dọa, vì thực sự có một hồn ma cô gái đi theo họ, lúc đấy cô vẫn chưa đeo kính áp tròng nên nhờ thế mới cứu được Sarah. Từ đó cả ba trở thành "chị" em tốt.

Sau khi tốt nghiệp và trở về nước, Kati liền được Sarah nhận vào Ken Theeradet, trở thành nhà văn của Sarah còn cô thì trở về kết hôn với Viêm Diệc Luân, bắt đầu một chuỗi ngày đau khổ của mình.

"Anh lái xe đến. Phóng nhanh hết mức đấy vì anh sợ lỡ mất cuộc thi." Sarah cười liếc mắt, "Nói cho mà biết nhé, vì có em và Kati ở đây nên anh mới muốn tới đó." Lúc này Sarah mới nhìn sang mọi người, "Hi Everybody!" Bỗng dung nộ cười của anh ta chợt tắt khi thấy một vài người dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn mình.

"Anh đã biết hoa đào của em là ai rồi." Sarah hơi cúi đầu, nghiêng răng nói thầm với Diêu Từ Đồng. Ai cũng như muốn xé xác mình ra, còn không biết được thì cũng quá ngu ngốc rồi.

"Sarah!"

"Hả?"

"Dĩn ở đây này." Fai chỉ tay về phía Dĩn, nhếch môi cười đầy xấu xa.

Vốn đang khó chịu vì Sarah hôn lên má của Diêu Từ Đồng, Dĩn nghe vậy liền giật mình, lập tức kéo Diêu Từ Đồng về phía anh và trốn sau lưng cô, để phòng nhìn Sarah như thể anh ta là dịch bệnh khiến Diêu Từ Đồng kinh ngạc. Ngoái đầu nhìn phía sau, bất gặp Dĩn nhăn nhó mặt mày cô càng khó hiểu hơn, Dĩn sao vậy?

"Này Dĩn, không cần phải sợ anh Sarah như thế đâu nhé." Sarah nhìn Dĩn, nhếch môi hờn dỗi, "Tôi sẽ không dám đến gần cậu nữa đâu, em gái của tôi sẽ giết tôi mất."

"Em gái anh? Ai?" Fai khó hiểu lẫn hiếu kỳ hỏi, anh đưa mắt nhìn Dĩn vẫn luôn ôm chặt hai vai của Diêu Từ Đồng, phòng bị Sarah. Còn Diêu Từ Đồng hơi ngơ ngác không biết chuyện gì đang diễn ra. Fai cười khẽ, nếu cô biết được Dĩn có căn bệnh quái lạ khi gặp gay chắc hẳn cô sẽ thích thú vô cùng nhỉ?

"Đây chính là em gái tôi." Sarah cứng rắn kéo Diêu Từ Đồng về phía mình, không vui nhìn Lom, "Này Lom, cậu làm hỏng hết đời tôi rồi."

"Sao vậy anh Sarah?" Lom nhẹ nhũn mày.

"Cậu không thể chăm sóc em gái tôi sao?" Sarah mím môi, bắt đầu đi nhìn Lom, "Nói cho cậu biết, Ali bị cậu hành hạ ra sao tôi đều biết hết nhé." Vừa rồi Kati đã nói hết cho anh nghe mọi chuyện, đây là lúc anh giúp Ali thu thập các chàng trai này. À, còn một cái đuôi bám dai như đĩa nữa. Để đó cho Sarah xinh đẹp giải quyết!

"Hóa ra cô Ali và anh Saroi quen nhau à?" Lúc này có tiếng nói trầm ấm vang lên khiến Sarah giật mình, thu lại khí thế ngay. "Ồi thái tử...à không, quốc vương! Chào ngài ạ!" Anh ta mỉm cười, nhẹ nhún người chào.

"Cứ tự nhiên." Phuwanet tay trong tay cùng với Nam đi lại đứng gần Fai và Fon, thần nhiên nói.

Sarah ngượng ngừng cười hề hề, sau đó nhỏ giọng hỏi, "Đã chia đội hết chưa?"

"Rồi. Quốc vương và Nam, tôi và Ali..."

"Ali cùng đội với tôi."

Lom chưa kịp nói xong đã bị Prin chặn ngang, anh đi sang kéo tay Diêu Từ Đồng, sau đó ngồi xuống giúp cô buộc sợi dây vào chân, tiếng lục lác cô đeo vang lên đinh đang cũng thành công kéo Dĩn, Fon, Fai, Tịch Thiên Vũ và Lom tập trung lại, nhớ tới việc còn dang dở.

Vì vừa rồi khi nhìn thấy Sarah hôn lên má Diêu Từ Đồng khiến họ chấn kinh, cũng bất ngờ vì cô và Sarah quen biết nhau. Nhà Adisuan rất thân với Sarah, anh ta lại xem Ali như em gái thì quả thật là duyên phận đã đưa cô đến với gia đình họ.

"Ai phải thi cùng với tôi." Din thật tự nhiên đưa tay ôm lấy eo của Diêu Từ Đồng, khiến Prin chưa kịp buộc được mối gút của sợi dây đã phải buông lỏng.

Liên tưởng đến một ngày mình sẽ vượt mặt Diêu Từ Đồng như vậy, anh vội ngẩng đầu lên nhìn, dù cho ánh sáng mặt trời có chiếu đau mắt anh cũng cố gắng nhìn rõ mặt cô, "Em không muốn cùng đội với tôi sao?"

Diêu Từ Đồng than nhẹ trong lòng, bất lực nói, "Chỉ là một trò chơi, không phải các anh nên chọn người khỏe mạnh hơn tôi sao? Nhìn đi, cô gái đó thật nhanh nhẹn, còn cô gái mặc váy nâu kia nữa."

Theo hướng tay Diêu Từ Đồng chỉ, Prin và Din nhìn thấy hai cô gái có nước da hơi nâu mặc váy cổ Châu Âu đang đứng phân phát khay gỗ cho các đội chơi, đáng người họ phải nói là...săn chắc vô cùng.

Trên trán Prin và Din xuất hiện ba vạch đen, hai người đen mặt nhìn lại người nào đó đang cười gật đầu, như đang chắc chắn điều bản thân vừa nói là đúng.

Lom nhìn không được phì cười, anh chen vào giữa Prin và Diêu Từ Đồng, cười mỉm với cô, "Để hai người họ ghép đôi với hai cô gái đó, tôi và em chung một đội."

"Em nghĩ cô Ali chung đội với em là hợp lý nhất." Fai chen giữa Din và Diêu Từ Đồng, cười mỉm nhìn cô rồi nhìn qua Din khiến mặt Din có xu thế bị mây đen bao phủ còn Diêu Từ Đồng nhủ chặt mày khó hiểu. Không biết Fai lại muốn đùa giỡn gì.

"Các vị nếu khó xử như vậy thì nhường cô Ali cho tôi." Tịch Thiên Vũ vẫn luôn im lặng giờ mới lên tiếng, hai tay bỏ vào túi quần, gương mặt nghiêm túc, thân nhiên nói nhưng làm cho một đám người đơ mặt.

Lại thêm một tên, Diêu Từ Đồng đã cảm thấy đau đầu rồi. Mấy tên này hôm nay làm sao vậy không biết, cô nhìn sang Fon, chợt hai mắt tỏa sáng. Nếu mẹ Supansa muốn cô tham gia thì cô nên chọn một người hiền như Fon chơi cùng.

"Tôi cùng đội với Fon." Diêu Từ Đồng rút tay ra khỏi tay Lom, kéo tay Fai ra khỏi vai mình, đi qua đứng kế bên Fon, nghiêm mặt nhìn lướt qua Din, Lom, Fai và Tịch Thiên Vũ còn có Prin vẫn đang ngồi xôm.

Fon không dám tin nhìn cô, anh không nghe lầm đó chứ? Ali thực sự muốn cùng anh hái nho ở khoảng cách...gần như thế?

Kati cười nhếch môi đầy thích thú, bạn cô đỉnh thật. Hiện tại có thể thao túng một đoàn mỹ nam rồi. Viêm Diệc Luân gì đó chỉ là quá khứ theo gió bay đi, hiện tại Ali chính là nữ hoàng có dân harem hùng hậu. Chủ resort nổi tiếng cao lãnh, chủ vườn nho tà mị phong lưu, chủ nông trại ôn nhu nho nhã, thiết kế sư tài ba đẹp như thiên thần, thân vương yêu mị nhưng cao quý hơn người, bác sĩ thiên tài phong độ lịch thiệp. Chắc chắn, đều là cực phẩm khiến biết bao cô gái thêm nhỏ dãi và mơ ước có được.

Din mỉm chặt môi, anh đang rất không vui, cần phải điều chỉnh tâm trạng nên anh chỉ nhìn Diêu Từ Đồng chăm chăm mà không nói thêm lời nào.

Prin chậm rãi đứng lên, khó chấp nhận được hiện thực này. Thật không ngờ người không tranh giành nhưng lại được hưởng phước từ trên trời rơi xuống. Tức chết anh!

Lom tỏ vẻ buồn bã u uất nhìn Diêu Từ Đồng nhưng rất tiếc người ta không nhìn nên anh đành phải ngậm ngùi cầm nín, dù vậy trong đầu anh đang tính toán bước tiếp theo. Không phải còn có tiết mục khác sao? Anh không vội.

Fai sờ sờ mũi, biểu cảm vô cùng thư thái thông dong, nào có buồn bã vì bị từ chối như một số người nào đó.

Tịch Thiên Vũ nhẹ cong khóe môi, cúi mi giấu đi ánh sáng quý dị nơi đáy mắt. Giờ thì anh không cần thử nữa mà đã vô cùng chắc chắn những gì mình nghĩ là đúng. Đôi khi Viêm Diệc Luân đến đây thì có trò hay coi rồi.

"Ồ! Đây là ai sao lại đẹp ngất ngây thế này!" Đột nhiên Sarah thét lên một tiếng, đưa tay để vào môi nhẹ cắn, hai mắt si mê nhìn Prin khi anh đã đứng lên.

"Đây là em chồng em. Thân vương Prin." Nam nhẹ giọng nói, cười rất dịu dàng và tao nhã.

Sarah chớp mắt liên tục với Prin nhưng thấy anh vẫn luôn nhìn Diêu Từ Đồng anh ta mới chậm chậm nhận ra, đây cũng là một đóa hoa đào của cô. Chắc, mình lại vô duyên với trai đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lễ Hội Mùa Nho (5)

"Lom, em cũng muốn tham gia. Năm nào cũng đến nhưng em chưa thử bao giờ." Lúc này Chantel mới lên tiếng, cô ta mỉm cười nhìn Lom, nũng nịu nói, "Cùng một đội nhé?"

Lom cười gượng gạo nhưng cũng bất lực vì không thể từ chối thẳng thừng, "Tôi nghĩ Fai cùng đội với cô thì tốt hơn." Anh đem gánh nặng ném sang cho Fai.

"Em không thân, đó là bạn anh mà." Fai đứng lùi lại một bước, anh lộ đầu ra từ sau người Diêu Từ Đồng, nháy mắt với Lom khiến Lom đen mặt.

"Nhưng em muốn cùng một đội với Lom à, được không?" Chantel vẫn tiếp tục mè nheo, nhỏ nhẹ năn nỉ Lom khiến anh khó xử. Dù sao đây cũng là con gái của thầy anh, nhưng thật tình anh không muốn thân thiết hơn với cô ta.

Ai cũng nhú mi vì cử chỉ thái quá của Chantel, đã sớm không vừa mắt Chantel, Kati đung nhẹ người Sarah, nhướn mi ra hiệu. Sarah lập tức không tiếng động nói, "Đừng lo, để anh."

"Oh ho! Tôi có ý này." Sarah nhanh chóng đi sang và chen vào giữa Lom và Chantel, anh ta cố tình dùng móng của mình hất bay Chantel sang một bên không chút thương tiếc, "Lom, cậu với Din một đội. Còn Fai và bác sĩ Vũ đẹp trai đây." Sarah thuận tay đẩy Lom ra xa, giúp anh thoát khỏi phiền phức.

"Nhưng..."

"Không nhưng gì hết. Người đẹp như em phải cùng đội với mỹ nhân như anh." Sarah cắt ngang lời nói của Chantel, quơ tay khua môi một cách điệu đà, "Anh đảm bảo không khiến em thất vọng." Muốn dành người của em gái chế à, không có cửa đâu. Mơ đi!

"Sao anh không cùng đội với cô ta?" Chantel tức tối hỏi, tên ẻo lả này dám cản đường mình. Đúng là khốn kiếp!

"Này! Sao cứ ý kiến mãi thế?" Sarah bắt đầu mất hứng, gắt giọng chê bai. Nhưng khi quay sang thấy Phuwanet và Nam như cười như không nhìn mình, anh ta lập tức nhún người, "Xin lỗi ngài!"

Nam và Phuwanet nhìn nhau cười, cũng may Sarah xuất hiện kịp thời, vừa phá tan cục diện rồi ren lại không cho Chantel có cơ hội gần gũi Lom. Nhất cử lưỡng tiện.

"Này anh..."

"Sarah sẵn sàng rồi. Bắt đầu thôi!" Sarah trực tiếp phớt lờ lời nói của Chantel, nhìn sang hướng Panu, cao giọng nói.

"Nếu đã vậy, mời đi bên này." Panu thân nhiên nói nhưng sắc mặt anh ta có chút không tốt vì anh ta không được tham gia mà phải làm trọng tài.

Ở đây chỉ có mấy người vui nhưng cả đồng người sầu. Diêu Từ Đồng thành công thoát khỏi vòng vây nên vui vẻ cùng Fon đi sang ghế gỗ sát bìa khu đất trống mà ngồi, Kati và Nathee cũng vậy. Để lại một đám thanh niên hậm hực, âm trầm nhìn theo bóng dáng màu trắng vô tình kia.

"Quốc vương làm được không ạ?" Sarah hí hửng lôi kéo Chantel đang mang nét mặt không tình nguyện đi sang chỗ Nam và Phuwanet, anh đang giúp Nam buộc dây vào cổ chân.

"Sao lại không? Trước đây tôi đã làm việc này rồi. Hiếm khi có cơ hội được tham gia cùng mọi người." Phuwanet ngồi xổm trên đất, ngẩng đầu lên nhìn Sarah, nhướn mày nói xong liền tiếp tục công việc của mình. Còn Nam chỉ cần ngồi yên một chỗ, mỉm cười dịu dàng nhưng gương mặt tràn đầy hạnh phúc khi cô và Phuwanet lại được ôn lại kỷ niệm cùng nhau.

"Nói vậy là tôi phải giữ sức vì người cũ ở đây rất là giỏi nên anh ấy mới cưới được con gái của ông chủ làm vợ." Sarah then thừng và lễ độ nói nhưng giọng cười lại phá hư vô cùng. Phuwanet phì cười, đưa tay xoa nhẹ đầu Nam, ánh mắt yêu chiều, anh ôm cô vào lòng, "Không cần. Cứ chơi hết mình."

"Ồ, là ngài nói đấy nhé ạ. Tôi sẽ chơi hết mình đó nha." Sarah nhướn mi nói xong liền dùng thân công hất Chantel một cái vì cô ta cứ hừ lạnh mãi.

"Đứng yên đi, cô em." Sarah nghiêng răng trắng giọng nói khi Chantel quay sang và bực dọc nhìn mình. Để không mất phẩm giá nên Chantel chỉ có thể nín thở nhin tức, không phát tiết lửa giận với Sarah.

Bên kia, Fon cũng như Phuwanet, nửa ngồi nửa quỳ giúp Diêu Từ Đồng buộc dây vào cổ chân, ngẩng đầu nhìn cô, cười đầy cung chiều, "Lát nữa chúng ta sẽ đi hàng đầu tiên, tôi nghe Lom nói bên đó có nhiều nho nhất. Ali lo việc hái, thùng gỗ để tôi cầm."

Thấy Fon nhẹ nhú mi vì ánh nắng mặt trời chiếu rọi, Diêu Từ Đồng đưa tay che trước trán cho anh, chỉ có ở gần anh cô mới tự nhiên như thế, "Chúng ta nhất định phải thắng họ."

Fon cười khế, anh cúi đầu buộc dây cho mình, che giấu đi ánh sáng khác thường chột lóe qua nhanh trong mắt. Chắc hẳn Ali chưa biết phần thưởng đặc biệt dành cho người thắng cuộc, chỉ mong cô đừng từ chối anh.

Ở khu ghế kế bên, Din hai tay ôm ngực, sắc mặt phát lạnh, hai mắt như tia laser không ngừng phóng về phía Diêu Từ Đồng và Fon. Fai buộc dây xong đứng lên, bắt đầu xoắn tay áo và nói, "Không thể để hai người họ thắng đúng không Lom?"

"Vì sao?" Lúc này Din mới chậm rãi quay đầu sang hỏi.

"Em quên nói với anh, mẹ đã thay đổi giải thưởng năm nay rồi. Cặp nào thắng cuộc ngoài được hai chai Vin de Pays ra còn được ăn tối lãng mạn dưới ánh nến cùng nhau." Fai cười xấu xa nhìn lướt qua Din, Lom, Prin và Tịch Thiên Vũ. Anh sẽ không nói họ biết đây là do anh góp ý với mẹ. Mặc dù kế hoạch có chút trục trặc nhưng vẫn còn trong tầm kiểm soát của anh.

Nhìn mặt Fai không giấu được vẻ đắc ý, Prin và Lom thật muốn đấm cho anh một cái, còn Din đã trực tiếp bồi anh một cước rồi, "Lát nữa em sẽ chết với anh!" Thật không ngờ Fai lại phá hư tới mức này, nếu để Fon và Ali ăn tối cùng nhau vậy chẳng khác nào cho Fon có cơ hội tỏ tình. Không khí lãng mạn dưới ánh nến và tiếng nhạc êm dịu thì chuyện gì cũng sẽ xảy ra...càng nghĩ anh càng muốn giết người.

Tịch Thiên Vũ nhẹ nâng kính mắt, dù bị Fai đụng trúng vai do phải tránh đòn của Din thì anh cũng không biến sắc. Người này làm hồng kế hoạch của anh, đáng bị đánh.

"Chúng ta không được để Ali và Fon thắng." Prin một tay chống hông nói, không phải anh đang làm đáng mà anh tức tới sốc hông. Anh không có đồng đội không có nghĩa là anh không tham gia. Anh phải phá họ.

"Đi thôi." Ai cũng nhất trí hết nên chuẩn bị sẵn sàng đi sang nơi bắt đầu, Diêu Từ Đồng và Fon không hay biết mình đã bị một số người nhắm trúng, hai người vẫn hồn nhiên đứng ở giữa cặp vợ chồng ông Achille và vợ chồng Nam, trò chuyện cùng họ.

Khi mọi người đều đứng vào hàng, Panu mới đưa tay lên đồng hồ cát, "Mọi người chuẩn bị xong chưa..."

"Xin lỗi đã đến trễ. Tôi không bỏ lỡ điều gì chứ?" Bỗng nhiên một tiếng nói đầy từ tính khiến mọi người đều phải ngoái đầu nhìn lại vì giọng nói của người này quá hay.

"Anh hai!" Diêu Từ Đồng vui vẻ reo lên, mắt tỏa sáng hướng về bóng dáng màu trắng đang đứng trước lều chính.

Thuần Vu Triệt chậm rãi tháo kính râm xuống, nhẹ cong khóe môi, nhu tình nhìn vào Diêu Từ Đồng. Mặc dù ở đây có rất nhiều người nhưng trong mắt anh chỉ chứa cô. Mặc dù âm thanh rất huyền ảo nhưng anh chỉ nghe thấy tiếng nói của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Lễ Hội Mùa Nho (6)

Thuần Vu Triệt đi sang chỗ Diêu Từ Đồng, cô liền ôm chầm lấy cánh tay của anh, lắc lư, "Không phải anh hai nói ba ngày nữa mới về đây sao?" Tối qua cô còn gọi video cho anh hai, nhưng anh hai vờ như bình thường không cho cô biết sẽ sang đây. Anh hai thật là xấu!

"Đó là ai vậy? Đẹp trai quá trời!" Sarah kéo kéo cánh tay của Kati, hai mắt sáng rực hẳn lên.

"Anh trai của Ali, Erebus." Kati cười mím đáp, cô và Fon chỉ có dịp gặp anh trai của Ali một lần. Còn Sarah thì hoàn toàn không thấy được do hàng năm Sarah chỉ sang Pháp hai lần vào mùa đông và xuân.

"Đúng là cực phẩm." Sarah liếm liếm môi, ở đây không khác gì thiên đường của nhân gian, trai đẹp khắp nơi khiến người ta khó kiềm lòng nổi.

Din, Lom, Fai và Prin chột nhứ mi. Không khí vừa trong lành mát mẻ được vài ngày thì có người mang khí lạnh phá tan rồi. Nhưng như vậy càng khiến ý chí bọn họ vững vàng hơn, tình yêu không có thử thách thì người ta sẽ không biết trân trọng. Dù là tể thủy trường lưu hay sóng gió trùng trùng cũng phải khác cốt ghi tâm.

Tịch Thiên Vũ nhẹ híp mắt hoa đào, không ngờ Thuần Vu Triệt lại về sớm như thế. Nếu để Viêm Diệc Luân gặp Thuần Vu Triệt thì đã hết vui rồi. Chỉ có điều anh vẫn chưa nói cho Diệp Lăng biết nên chuyện hay chờ ở phía sau, người muốn gặp cuối cùng cũng sẽ gặp lại.

Thuần Vu Triệt dịu dàng xoa đầu Diêu Từ Đồng, "Anh giải quyết xong công việc rồi." Thật ra anh nghe vệ sĩ đi theo Ali báo lại ở đây xảy ra "lục long tranh bá" nên mới nhanh chóng xử lý cho xong việc, tức tốc sang đây.

Ali của anh bị ong bướm vờn quanh, nếu anh không trở lại xua ong đuổi bướm thì có thể không còn chỗ cho anh chen vào.

Đưa mắt nhìn xuống sợi dây buộc chân Diêu Từ Đồng và Fon, hai mắt Thuần Vu Triệt tối đen nhưng khi nhìn lên đã trở như thường, anh bình ổn lại cảm xúc ngăn không cho mình bứt đứt sợi dây chướng mắt kia.

"Em mau tham gia với mọi người đi. Anh nhìn em." Không thể làm Ali mất vui, anh nên để cô tự do bay nhảy nhưng phải dưới sự quan sát của anh.

Fon có chút không được tự nhiên vì khí tràng của Thuần Vu Triệt quá lớn, còn một phần là do anh lo lắng anh ta ngăn cản anh thân cận Ali. Nhưng mà

không ngờ câu sau của Thuần Vu Triệt làm anh giật mình ngạc nhiên.

Diêu Từ Đồng gật đầu lia lịa, hí hửng đi từng bước về chỗ cũ, dường như có Thuần Vu Triệt ở đây cô càng tự tại hơn. Vui cũng có thể vui hết mình.

Diêu Từ Đồng vừa đi, sắc mặt của Thuần Vu Triệt liền lạnh băng như thường. Anh đi vào lều chính, gật đầu chào ông bà Adisuan đang ngồi ở sofa giữa, còn mình thật tự nhiên ngồi tại sofa bên tay phải, hướng này có thể nhìn rõ người anh muốn xem.

Ông bà Adisuan hiểu ý nhìn nhau, lang vương vừa đi miếng mỗi ngon bị dòm ngó. Nay sói trở về những con thú khác lại phải cùng nhau rình rập, chờ đợi thời cơ.

Tịch Vạn Đào vừa thấy Thuần Vu Triệt thì sắc mặt khê biến, Erebus cũng đến? Gia tộc Adisuan gặp may hay vận xui đây?

Bên kia, khi các đội đều đứng vào chỗ, Panu mới cao giọng hô, "Chuẩn bị sẵn sàng chưa? 1, 2...3!"

"Huyt" Một tiếng còi vang lên, tất cả các đội đều cúi người cầm khay gỗ dưới chân, tiếp theo nhanh chóng đi về phía mảnh nho trước mặt.

"Nhanh lên đi cô Ali! Cậu Fon!"

"Cậu Fai cố lên!"

"Cậu Lom cố lên!"

"Cậu Din mau lên!"

Trong các lều dành cho khách, mọi người đều hò hét. Nakree, Jantoo và Bopa nhảy cẫng lên vì bất loạn, các cậu chủ hội tụ còn không nói lại có thêm ba trai đẹp tham dự thật sự khiến người ta muốn điên cuồng.

Ông bà Adisuan vỗ tay liên hồi, tuy rằng không lên tiếng cổ vũ nhưng mà bà Adisuan rất hy vọng Ali và Fon sẽ thắng cuộc. Bà tạo cơ hội cho từng con trai, chỉ cần họ biết nắm bắt thì không sợ có người không ôm được vợ về.

"Ali cẩn thận đó." Fon thấy Diêu Từ Đồng cầm kéo cắt chùm nho nhưng do cô không biết cách nên khiến quả nho rời rạc và rơi xuống đất, Fon sợ cô không cẩn thận cắt trúng tay nên đứng ngoài nôn nóng thấp thòm.

Diêu Từ Đồng lau mồ hôi trên trán, nhăn nhó nhìn Fon, "Khó thật." Nếu cứ thế mà cắt thì dễ biết mấy, cái này còn phải nguyên vẹn cả chùm.

Fon nhìn xuống khay gỗ trên tay, nếu để Ali cầm thì nặng lắm. Anh đưa mắt nhìn các đội khác đang háo hức tiến lên, nhưng nếu cứ như vậy thì sẽ không thắng được.

Fon để khay gỗ xuống đất, lại gần Diêu Từ Đồng, dưới ánh mắt khó hiểu của cô, anh ôm cô từ phía sau, hai tay cầm lấy tay cô, dạy cô cách làm, "Phải nhẹ tay như vậy nhưng cũng phải nhanh."

Diêu Từ Đồng chăm chú nhìn, hóa ra phải cắt sát cùi nho. Chợt ngửi được mùi hoa mai nhẹ nhàng bay vào mũi, tai cô bắt đầu nóng ran vì hơi thở của ai kia phả vào bên tai.

Trước đây cũng hay như vậy nên lúc nào cô cũng phải kiềm chế không để mình rung động, ở gần Fon như ở gần nam châm, phải khó khăn lắm mới không bị anh hút chặt.

"Tôi biết rồi." Diêu Từ Đồng khẽ đáp, cúi đầu nhìn thấy cô có phản ứng khác lạ, nhất là tai và cổ ửng đỏ, hai mắt Fon chợt lóe sáng, khóe môi nhiễm ý cười. Anh lui ra lại cầm khay gỗ lên, chờ xem cô cắt nho.

"Tôi làm được rồi!" Diêu Từ Đồng chuyên chú một hồi cuối cùng cũng cắt được chùm nho trọn vẹn, cô vui mừng reo lên hớn hở nhìn sang Fon.

Fon cười dịu dàng vô cùng, "Ali là giỏi nhất."

"Cười ngọt như vậy, thật đáng ghét!" Bên mảnh nho kế bên có tiếng nói mang theo giấm chua nồng nặc vang lên, người đó còn tức tối bóp nát vài trái nho, sắc mặt đen thui mím môi mím răng.

"Fon có khi nào nhỏ nhẹ thân mật với ai như vậy đâu." Đứng bên tay trái, Lom có chút không vui khi Prin ngược đãi mấy trái nho trong vườn anh nhưng hiện tại cần phải lo chuyện lớn hơn không thể vì việc nhỏ mà âm ỉ. Anh híp mắt nhìn Fon và Diêu Từ Đồng, càng nhìn càng khiến người ta gai mắt nói lời.

Tịch Thiên Vũ cầm cây kéo trên tay, không ngừng cắt từng chùm nho xuống rồi bỏ vào khay gỗ Lom đang cầm. Tuy là lần đầu nhưng anh làm vô cùng nhuần nhuyễn, quả nhiên là bác sĩ dù là việc ra sao chỉ tay có dao có kéo trong tay thì anh làm gì cũng được.

Tịch Thiên Vũ nghe lọt tai hết lời của Lom và Prin, thỉnh thoảng liếc nhìn hai người bên kia. Nơi nào cũng có nắng rọi nhưng phía đó đặc biệt chói chang, còn rất ấm áp hên chi bên này ghen tuông tràn lan.

"Tôi phải phá họ." Prin nghiêng răng nhỏ giọng nói xong liền quăng nho sang hướng Diêu Từ Đồng và Fon, khi hai người họ nhìn qua anh và Lom liền ngồi

xỏm xuống trốn còn tiện tay kéo theo Tịch Thiên Vũ.

Điều Từ Đồng nhủ mảy, cô nhớ hình như Lom giành dây bên cạnh. Là anh ném cô và Fon sao? Vì Tịch Thiên Vũ không làm chuyện trẻ con như vậy.

Fon cũng nghĩ như cô nên biết chắc là anh trai mình đang ghen, còn làm trò như vậy đúng là ngốc.

Lần này thì Lom oan uổng quá, là do người cũng trẻ con như anh làm không phải anh mà.

"Tiếp tục ném." Nhưng mà anh cũng có phần xúi giục và tiếp tay.

Prin không ngừng ném còn Lom không ngừng đưa nho cho anh, số nho mà Tịch Thiên Vũ tốn công hái được đã bị hai người họ đem đi phá đám gần hết. Cuối cùng anh không làm nữa, quăng kéo, hai tay bỏ vào túi quần yếm làm vườn đứng nhìn hai tên dở hơi.

Điều Từ Đồng và Fon đi được mấy bước thì bị ném mấy lần, cô không nhịn được nữa nên quay ngoắt lại, tức tối quát, "Hai người có thôi ngay không?!" Nhưng khi nhìn thấy họ kinh ngạc mở to mắt nhìn mình, cô ngạc nhiên, "Prin?" Không phải anh đang ngồi trong lều xem sao?

Thì ra là hai tên này phá cô, "Hai anh muốn chết?" Cô quăng thẳng chùm nho sang hướng hai người kia, tiếp theo cầm kéo chỉ về phía họ, căm tức hỏi tội.

Prin và Lom cười hi hi, người gãi tai người gãi đầu sau đó bẽn lễn đi tiếp không dám hó hé một câu.

Tịch Thiên Vũ nhếch mảy, không ngờ Ali lại trị được hai tên này. Đúng là càng yêu càng biến ngốc.

Fon mím môi cười, sao anh lại có cảm giác hả dạ như vậy? Có phải anh biến xấu rồi không?

"Ấu trĩ. Đúng là không làm gì ra hồn." Mảnh kế bên Lom bọn họ, Fai lắc đầu khi đã chứng kiến hết chuyện vừa rồi. Muốn phá cũng phải phá đúng cách, cũng không để Ali phát hiện ra bọn họ đang cố tình.

"Chúng ta sang đó đi."

"Em gấp lắm sao?" Din nhếch môi cười, anh cũng đang nghĩ cách khiến Ali và Fon không hạng nhất nhưng vẫn chưa tìm được kế hoàn hảo.

"Anh không gấp à?" Fai tà mắt nhìn Din, sau đó cả hai vừa cười xấu xa vừa chậm rãi di chuyển chiến địa.

Đúng là anh em, xấu xa lên cũng thật giống nhau.

"Fai! Con đang làm gì đó?" Ông bà Adisuan đang cười tươi cổ vũ, vừa mới thu hồi ánh mắt đang nhìn Phuwanet và Nam thì bắt gặp Din và Fai đang sang chỗ Lom và Tịch Thiên Vũ.

Tại sao bà phải hỏi Fai? Vì chủ ý tình quái chỉ có Fai mới nghĩ ra. Fai ranh ma như vậy hỏi tội Fai là đúng nhất.

Fai lắc lắc tay với mẹ mình tỏ ý không có chuyện gì, tiếp tục tiến lên cùng Din.

Thuần Vu Thiết nhủ nhủ con người, anh nhìn rõ tất cả, những tên này đang muốn phá đám. Nhưng nếu để họ đấu nhau khiến Ali ai cũng không thích, như vậy anh không cần ra tay cũng có thể thắng.

"Cậu Fai làm gì vậy?"

"Sao cậu Lom không lo thì?"

Jantoo và Nakree thì nôn nóng tới cuồng cuồng, quơ tay múa chân như đứng trên đồng lửa nhưng người trong cuộc chỉ lo chuyện khác.

"Hai người làm vậy chẳng khác nào chọc Ali điên lên." Fai thình lình xuất hiện khiến cho Lom và Prin giật mình, anh chê bai nhìn hai người, "Đứng sang một bên nhìn em đi."

Lom híp mắt lại, sau đó cười tà. Tiểu ác ma ra tay còn sợ không phá được hai người kia sao?

Prin mặc dù không biết biệt tài của Fai, nhưng thấy Fai tự tin như vậy anh cũng muốn xem Fai sẽ làm thế nào.

Din như Tịch Thiên Vũ, hai tay bỏ vào túi quần nhàn nhã thong dong đứng xem. Anh không tham dự vào nhưng lại đạt được mục đích thì đại gì không phải tay chờ.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lễ Hội Mùa Nho (7)

"Hôm nay em vui quá anh à." Bà Supansa cười nói với ông Montree.

"Làm ba mẹ như chúng ta, được thấy con mình hạnh phúc bên nhau thế này. Đúng là không còn gì bằng." Ông Montree cũng cười híp cả mắt.

Họ sống hơn nửa đời người, cái gì cũng đã trải qua rồi nên hiện tại chỉ mong con của họ có thể tìm được người yêu mình thật sự. Tuy rằng lúc này chỉ xuất hiện có một người nhưng thà có hơn không, dù sao Ali cũng làm cho mấy đứa nhỏ nhốn nháo cả lên khác với trước đây lúc nào cũng công việc với công việc.

"Các cậu chủ làm sao vậy?" Đứng trong lều người làm, Bopa gãi gãi đầu, nhăn mặt khó hiểu.

"Họ tụ lại cùng một chỗ là muốn làm gì đây?" Jantoo ngờ nghệch hỏi Nakree.

"Tôi cũng không biết." Nakree đứng giữa hai người họ chu môi, lắc đầu nguây nguây.

"Các anh trai của em lại muốn quây nữa à?" Phuwanet liếc mắt thấy bóng dáng của một vài người thấp thoáng tụ lại cùng nhau, anh cười lắc đầu. Họ đúng là không thể ở yên được, Nam tuy rằng cùng họ sinh ra một lúc nhưng tính tình thật khác xa nhau. Không nói là anh em thì người ta cũng không biết.

Nam để chùm nho vào khay gỗ Phuwanet đang cầm, đưa mắt nhìn các anh trai mình qua hàng rào, cô cười khế. Cô biết họ muốn làm gì, tối ngày cứ ăn hiếp Fon. Nói không chừng Ali sẽ vì Fon mà xử ngược lại bọn họ.

"Lát nữa sẽ có kịch xem." Nam nhỏ giọng nói xong Phuwanet liền yêu chiều xoa đầu cô, hai người lại tiếp tục cắt nho.

Kế bên dãy của Phuwanet và Nam là Chantel và Sarah, Chantel bị Sarah bắt ôm khay gỗ còn anh ta thì háo hức cắt từng chùm nho xuống, "Đáng chết!" Cô ta nghiền răng mắng thầm, sắc mặt hiện lên ghen tức và oán hận vì vẫn luôn quan sát Lom nên khi thấy anh cứ chú ý đến Diệu Từ Đồng thì cô ta tức giận vô cùng, tới mức bút đứt cả nhánh nho.

Khi Sarah cắt bước không được liền quay lại, thấy Chantel đứng mãi không chịu đi anh ta ghét bỏ kéo cánh tay cô ta, "Nhanh lên đi cô em." Chung đội với cô ta thật phiền phức, vì Ali nên mình nhịn.

Sát bên Sarah là Kati và Nathee, hai người này tính từ không kém Nam và Phuwanet, Nathee cứ cười dịu dàng nhìn Kati, còn cô then thùng ửng đỏ mặt dường như đã quên đây là cuộc thi mà cứ ngỡ là buổi hẹn hò riêng của hai người.

Phía thi đấu, mặc cho mọi người hò hét vỗ tay, bên này cố lên bên kia cũng cố lên nhưng Din, Lom, Fai, và Prin, Tịch Thiên Vũ vẫn không bận tâm.

Họ cùng nhìn hướng Fai đang cầm điện thoại, cũng không biết anh gọi cho ai đó mà cười tinh ranh vô cùng. Sau đó Fai cười dài nhìn mọi người, lúc lắc đi động trong tay, "Nhìn xem người thông minh làm việc đi."

Din, Lom và Prin, Tịch Thiên Vũ đen mặt, bọn họ không thông minh sao? Đúng là thiếu đánh mà!

Tên nhóc này đội đó!

Quay sang chỗ Diệu Từ Đồng, cô cùng Fon cười vui sướng nhìn nhau, họ đã hái được đầy khay gỗ rồi. Không còn chỗ chứa nữa nên phải bỏ xuống đất, sau đó lấy khay gỗ khác và tiếp tục công việc.

Nhưng khi họ vừa đi được một khoảng thì bỗng nhiên từ đâu xuất hiện hai cục màu xanh tròn vo đang bò với tốc độ thật nhanh chui rào sang dãy của hai người.

Hai bóng dáng đó dùng cây cỏ giả treo đầy trên người ngay cả đầu tóc cũng có, y như những người ra chiến trận đang nguy trang nhưng họ là chuẩn bị làm tặc chứ không phải làm binh.

Fai cười càng quỷ quyệt khi thấy Sak và Sek lén lút lấy bớt nho của Diệu Từ Đồng, hai người kia lại nhanh chóng bò về rồi vòng sang dãy của Chantel và Sarah, đổ hết số nho vào khay của họ. Làm việc xấu xong tức nhiên phải lập tức chuẩn rồi, hai tên này xẹt một cái chạy mất bóng dáng. Những người ở đây chỉ lo cô vũ nên không ai phát hiện, không bắt tại trận có kẻ chơi gian lận.

Lom cười tà chỉ tay về phía Fai, không ngờ em trai anh lại xảo quyệt như vậy, còn rất hư hỏng nữa. Để Sarah và Chantel thắng chẳng khác nào chọc Chantel tức chết, hai người phụ nữ cùng ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, nghĩ thôi cũng dợn da gà rồi, huống hồ họ còn vừa trở thành kẻ thù của nhau.

Prin sờ cằm, nhui nhui con ngươi. Fai luôn nghĩ ra kế ranh ma như vậy, nếu như đối đầu với anh ta thì anh hại nhiều hơn lợi. Hiện tại anh thấy anh ta hình như vẫn chưa thật sự thích Ali, chỉ là ham vui nhất thời, nếu như anh kéo Fai về phía mình vậy chẳng phải có thêm một quân sư?

Mặt Din lạnh hẳn đi, trước giờ anh luôn cảm thấy Fai nhiều mưu kế rất tốt, ít ra gia đình anh không sợ bị kẻ gian hãm hại. Nhưng mà giờ anh lại nghĩ được mùi nguy cơ, tên nhóc này chắc chắn đã thích Ali chỉ là bản thân vẫn chưa nhận ra mà thôi.

Đúng là người người đều có bụng dạ đen tối, Tịch Thiên Vũ nhìn lướt một vòng sau đó nhìn sang đằng kia, khờ nhất là hai người đó, không biết đã bị người ta giờ trò vẫn còn hồn nhiên hăng say cắt nho.

"Sắp hết giờ rồi cô Nam cố lên!"

"Cậu Lom đừng đứng đó nữa ạ!"

"Cô Ali và cậu Fon nhất định sẽ thắng!"

Các người làm điên cuồng hò hét hơn khi đồng hồ cát sắp chảy xuống hết, đội nào cũng hái được hai khay gỗ nên phải dựa vào số cân để phân thắng bại rồi.

"Huy!" Tiếng còi lại vang lên lần nữa, tất cả các đội đều dừng tay lại. Mỗi người khiêng một khay gỗ quay trở về.

"Tại sao khay này của chúng ta lại ít như vậy?" Điều Tử Đồng kinh ngạc nhìn số lượng nho bị giảm đi một nửa, rõ ràng lúc này là đầy khay mà.

Fon nhẹ nhúm mày, anh đưa mắt nhìn các anh trai của mình, tất cả họ đều có sắc mặt bình thường với lại số nho họ hái rất ít. Chẳng lẽ không phải do họ làm?

"Không ngờ chúng ta lại hái nhiều như vậy." Sarah dùng tư thế kỳ dị ôm khay gỗ đầy ắp nho quay trở về, anh ta là người cắt nên không để ý nhưng Chantel đã phát hiện ra vấn đề.

Cô ta nhăn mày, vừa rồi không nhiều như thế. Có phải chính mình hoa mắt rồi không?

Đặt mạnh khay gỗ xuống, Sarah vừa dùng tay quạt mát vừa liếc xéo Chantel còn không ngừng nhếch môi khinh bỉ. Cuối cùng cũng thoát được ả này.

Nam và Phuwanet vừa nhìn qua, Sarah liền lập tức cười hi hi lên. Cô và Phuwanet cười khế, Chantel đứng phải Sarah quả thật gặp xui xẻo rồi. Phuwanet xoa đầu Nam, "Không cần cân thắng thua đã rõ."

Nam gật gù đầu, đợi chút nữa chắc Sarah phải la oai oái rồi.

"Mời mọi người vào lều uống nước nghỉ ngơi một chút, lát nữa tôi sẽ công bố kết quả ạ." Panu cho người làm lần lượt ôm các khay gỗ đem đi cân, anh ta cũng đi theo họ để kiểm chứng.

Bên trong lều nhỏ ngang quầy rượu, tất cả mọi người đều đứng cạnh bàn dài màu trắng hình chữ nhật, bên trên có một cái thố thủy tinh rất lớn chứa đầy nước suối lạnh, vừa ngọt lại vừa mát.

Fon và Điều Tử Đồng đứng bên ngoài bàn, Fon dùng khăn lau mồ hôi trên mặt cho Điều Tử Đồng, nhẹ giọng hỏi, "Có mệt không?"

Cô mỉm cười lắc đầu, "Năng suất rất tốt, vận động buổi sáng càng tốt hơn."

Fon cung chiêu nhìn cô, "Tay đỏ hết rồi." Anh cầm tay cô lên xem, do cầm kéo lâu quá nên vừa tái vừa hồng, chắc hẳn rất tê vì thế anh giúp cô xoa nhẹ.

Sarah cười ái muội nhìn hai người, ngọt y như trước đây đúng là tiện sát người bên ngoài. Rất tiếc cô gốc kia EQ vô cùng kém, không nhìn ra được người bên cạnh đã yêu mình đến mức điên đảo tâm hồn. Fon cũng thật là ngây thơ, chỉ biết một mực yêu đơn phương y như khúc gỗ không biết bày tỏ, người ta đi lấy chồng còn nhìn đau mỉm cười chúc phúc. Đúng là ngu hết biết!

"Uống nước đi." Cùng một lúc có bốn ly nước đưa về phía Điều Tử Đồng, cô ngoác nhìn Din, Lom, Fai và Prin. Họ cũng thật ăn ý đó.

Cô nhìn sang Lom, "Tôi nghĩ anh nên đưa cho Chantel, nhìn xem cô ấy mệt lắm rồi." Cô hướng mắt nhìn qua, Chantel đang đi sang bên này. Vừa rồi chắc là cô ta đã vào toilet sửa soạn lại, cho nên mặt mày mới sáng sủa, đầu tóc gọn gàng như trước.

"Lom, em khát nước lắm." Chantel ngang nhiên lấy ly nước từ trong tay của Lom, uống một hơi cạn sạch còn cười sảng khoái nhìn Điều Tử Đồng.

Mặt Lom cứng ngắc, anh cực kỳ không vui. Anh cảm giác được Ali đang cố tác hợp anh với Chantel, chẳng lẽ cô không biết người anh thích là cô hay sao.

"Cô Chantel đó đang đắc ý với Ali." Sarah kể tai Kati, nghiêng răng nói nhỏ. Sau đó giúp Điều Tử Đồng giải vây, anh ta cầm lấy ly nước Din đưa, cười hắc hắc, "Tôi cũng khát."

Din chột rùng mình khi Sarah ái muội nhìn mình, anh lập tức lùi ra sau lưng của Điều Tử Đồng trong vô thức. Chỉ có gần cô anh mới làm dịu đi da gà vừa mới nổi lên.

"Cám ơn hai anh!" Còn Kati thì lấy của Fai và Prin, tiếp theo để mình và Nathee uống, nhường nhường mày với Điều Tử Đồng làm cô bật cười.

Fai nhún vai tỏ vẻ không sao cả, tự mức ly khác cho mình uống.

Prin đen mặt nốc hết một ly nước. Tâm trạng anh hôm nay xuống dốc không phanh, làm gì cũng bị cản trở, tóm lại một chữ thôi. Xui!

Lần này tới lượt Fon được lấy lòng, anh múc đưa nước cho Điều Tử Đồng, "Mau uống đi." Anh vô cùng hưởng thụ khi cô thân thiết nhìn mình, cười y

như một chàng trai mới lớn vừa biết yêu.

"Các vị xin chú ý! Đã có kết quả của cuộc thi, người thắng là đội của anh Saroj và cô Chantel." Tiếng của Panu đột ngột vang lên khiến mọi người đồng loạt hướng mắt nhìn về anh ta, "Giải thưởng là hai chai Vin de Van Pays và một bữa tối lãng mạn tại nhà hàng của vườn nho."

"Hả?!!" Vừa mới cười đó nhưng Sarah đã biến sắc ngay, anh ta kinh hãi nhìn Panu rồi nhìn sang Chantel tiếp theo ôm miệng liền muốn nôn.

Chantel giật tái mặt nhìn Sarah sau đó quay sang Panu, "Tôi từ bỏ giải thưởng này."

"Ai thèm ăn tối cùng cô ta!" Sarah thét lên, thật ghê tởm mà.

Panu khó xử nhìn hai người, anh ta cũng không phải là người quyết định được.

Ông bà Adisuan dờ khóc dờ cười, không ngờ kết quả lại như vậy. Giờ ông bà cũng ngưng ngưng trao giải, không biết phải làm sao.

"Thay đồ khác đi, mồ hôi thấm vào người sẽ cảm lạnh." Thuận Vu Triệt nghe điện thoại đường dài xong thì đi sang bên này, anh xoa xoa tóc của Diêu Từ Đồng, nhẹ giọng nói.

Diêu Từ Đồng cười tủm tỉm nhìn qua anh, "Em lười trở về phòng."

Thuận Vu Triệt yêu chiều cười khẽ, "Anh cho John chuẩn bị rồi, vào toilet thay đi."

Diêu Từ Đồng lập tức ôm chầm lấy Thuận Vu Triệt, dụi dụi mặt vào ngực anh, "Anh hai là tốt nhất."

Cô như vậy khiến cho Din, Lom, Prin bị mây đen che đỉnh đầu còn Fon chột ưu sầu. Họ làm nhiều chuyện còn không bằng một câu nói của Erebus.

Đường truy vợ thật gian nan trắc trở!

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Có Qua Có Lại (1)

"Mấy đứa trẻ của chúng ta vô dụng quá." Ngồi ở bàn sắt ngoài trời, ông Montree kể tai bà Supansa nói nhỏ. Một lời nhưng hai ý, ông ám chỉ cuộc thi hái nho và cách lấy lòng Diêu Từ Đồng của các con trai mình.

"Em có an bày khác, anh yên tâm đi." Bà Supansa cười nháy mắt với chồng mình, lần này cũng không biết bà tạo cơ hội cho ai đây.

"Sau cuộc thi sẽ có một nghi lễ quan trọng khác, đó là giã nát nho." Lúc này Panu lại lên tiếng, "Vì vậy với các cô gái, các bạn có thể chuẩn bị ngay từ bây giờ."

Panu nói xong thì những người khách nữ bao gồm người làm của gia tộc Adisuan đều rời khỏi chỗ của mình, một lúc sau khi họ quay trở lại cũng đúng lúc Diêu Từ Đồng thay đồ xong. Cô ngạc nhiên nhìn họ rồi lại nhìn xuống bộ váy màu trắng mình đang mặc, tuy rằng khác kiểu dáng và màu sắc nhưng đều là váy cổ điển của Châu Âu. Đây là sao? Cô cứ ngỡ anh hai cố tình chuẩn bị cho mình để hợp với bầu không khí nhưng hình như sắp làm sự kiện gì thì phải.

"Cô Ali không biết mặc vậy là để tham gia nghi lễ giã nát nho à?" Thành linh có tiếng nói vang lên phía sau, Diêu Từ Đồng lập tức xoay người lại, thì ra là Tịch Thiên Vũ.

Cô khẽ nhún mày, "Ai cũng phải tham gia à?" Đối với những lễ hội như vậy cô giống như ếch ngồi đáy giếng, không biết một chút gì.

Tịch Thiên Vũ nhìn lướt cô một vòng từ trên xuống dưới, dáng người cô nhỏ nhắn lại có làn da trắng hồng, mặc trên người bộ váy cổ điển như vậy còn thất hai bím tóc nữa trông có chút đáng yêu, tựa như búp bê.

"Nè!" Diêu Từ Đồng khó hiểu khi Tịch Thiên Vũ cứ nhìn mình chăm chăm, cô liền nghiêng người sang bên, quát khế với anh.

"Cô mau qua đó đi, bạn cô đang gọi kia." Tịch Thiên Vũ thân nhiên nói, anh cùng cô trước sau đều hướng mắt nhìn qua lều nghỉ ngơi, quả nhiên Kati đang vậy tay với cô.

Thấy Diêu Từ Đồng mang theo vẻ mặt vẫn còn nghi hoặc rời đi, Tịch Thiên Vũ cong môi cười. Lát nữa đây lại có màn kịch tính xuất hiện, bởi vì...

"Bình thường những cặp đã kết hôn mới được đi giã nho chứ nhỉ?" Bên trong lều, Sarah nửa ngồi nửa đứng sát cạnh bàn, cười tươi nhìn qua Phuwant đang đứng cách mình vài bước, "Không lẽ Ali sắp kết hôn với..." Anh ta lập tức quay ngoắt qua Lom, cười nham nhở lại áp ứng một cách đầy ẩn ý.

Chantel thích Lom như vậy, trong lúc Diêu Từ Đồng chưa chọn được ai thì anh ta phải giúp cô dẹp hết mọi râu ria đi.

Sắc mặt của Chantel cứng cứng khi thấy Lom nghe Sarah nói xong liền cười tà, vui lộ ra mặt. Cô ta mím chặt môi, hung dữ và cảnh cáo nhìn Sarah. Nhưng người kia nào đâu sợ, anh ta còn cười đầy thách thức khiến Chanel càng tức tối hơn.

Din, Fai, Fon nhìn nhau, họ đều nhìn rõ ý đồ của đối phương vì một lời của Sarah như đánh thức người trong mộng. Chút nữa ai cùng Ali giẫm nho thì tất cả mọi người đều biết cô thuộc về người đó, cho nên họ nhất định không nhường.

Prin liếc mắt nhìn Phuwanet khi anh cười đầy tà tứ còn vỗ vai mình, "Không cần anh khích lệ vì em có đủ tự tin." Prin âm quái dương khí khê nói. Hừ!

"Kết hôn gì? Ai sắp kết hôn?" Đúng lúc Diêu Từ Đồng tới lều, cô ngạc nhiên hỏi.

"Không ai kết hôn cả, cậu nghe lầm rồi." Kati lôi kéo cánh tay của cô, kịp thời đổi chủ đề, "Anh trai cậu đâu rồi?"

"Anh ấy lại đi nghe điện thoại." Dường như bên Mỹ lại xảy ra chuyện nên anh sắc mặt anh hai có chút không tốt.

Diêu Từ Đồng cứ thế mà bị Kati lừa gạt qua mặt, để rồi lát nữa đây cô bị đám người kia gây "phiền não".

...

Trong thời gian chờ đợi đến giờ làm nghi lễ giẫm nho thì tất cả khách mời đều dùng bữa chiều trước, sau đó khi các nhân công khiêng những thùng gỗ thật lớn ra giữa thảm cỏ còn có cả những khay gỗ nhỏ vừa hái trong cuộc thi thì mọi người mới bắt đầu tập trung lại với nhau.

Diêu Từ Đồng mân chặt môi, kéo tay Din hỏi, "Phải đứng trong thùng gỗ đó giẫm nát nho sao?" Hiện cô và anh đang đứng kế bên vợ chồng ông bà Achille, vì không để ông bà Achille biết bản thân cô cái gì cũng không biết nên cô phải dùng tiếng Thái hỏi Din.

Din nhẹ gạt cằm, "Lát nữa đây còn có nhạc nữa, rất vui." Khóc môi anh vẫn luôn cong lên, dường như tâm trạng rất tốt.

"Nghi lễ bắt đầu." Khi Panu cao giọng hô thì Din và Fai đi sang hướng ông bà Adisuan khiến Diêu Từ Đồng khó hiểu, họ muốn làm gì? Điều làm cô ngạc nhiên hơn là hai anh mỗi người ôm một bên và khiêng bà Supansa bỏ vào trong thùng, chẳng lẽ mẹ Supansa là người mở màn?

"Chúng ta qua đó thôi." Đáng lý ra Nam và Phuwanet đang nói chuyện với ông Tịch Văn Đào và Tịch Thiên Vũ ở bên lều, nhưng khi nghe Panu thông báo thì Nam liền đi sang chỗ Diêu Từ Đồng, kéo cánh tay cô, nhẹ giọng thân thiện nói.

Diêu Từ Đồng theo Nam ra giữa thảm cỏ, lúc này cô mới thấy Kati và Nathee xuất hiện, cũng không biết vừa rồi hai người họ đã đi đâu.

"Nhìn cậu y như tiểu thư của gia đình quý tộc ở Châu Âu." Kati cười nháy mắt với cô.

"Giờ cậu mới nhận xét có phải muộn quá rồi không?" Khi này bà Dorine cũng có khen, nhưng cô nhìn tới nhìn lui cũng không thấy bản thân mình giống. Rõ ràng cô là người thuần Đông Phương mà, có chỗ nào lai Tây chứ?

"Tu!" Lom đưa cho bà Supansa một con ốc tù và, bà vừa cầm nó thì tất cả mọi người đều đứng ngay ngắn và trang nghiêm lại. Tiếng tù và bắt chợt vang lên, Diêu Từ Đồng không kịp giật mình đã phải làm theo mọi người, không ngừng xoay về bốn hướng Đông – Tây – Nam – Bắc.

"Cái này để tỏ lòng tôn kính với chúa Brahma theo bốn hướng." Lom đứng sau lưng cô, nhỏ giọng nói, "Nó là truyền thống của chúng tôi."

Hóa ra là vậy, lát nữa cô phải phiên dịch cho những người Pháp hiểu.

Sau khi thổi xong tù và, bà Supansa lại được Din và Fai ôm ra, Fon còn hiểu ý đưa nước cho mẹ mình uống. Lúc Lom ra lệnh cho nhân công đem hết nho bỏ vào trong thùng gỗ thì Prin đã lập tức kẻ sạt vào Diêu Từ Đồng khiến cô khó hiểu, cũng không biết anh đang muốn làm gì.

Trong lúc Kati đang cười nói chuyện với Diêu Từ Đồng thì Nathee dịu dàng nói, "Thất lễ rồi!" Sau đó Nathee liền ôm Kati lên và để cô đứng vào trong thùng gỗ.

Bên này Phuwanet cũng làm y như vậy với Nam, khi các cô gái khác lần lượt được người ôm bỏ vào thùng bao gồm bà Dorine thì Diêu Từ Đồng mới chợt nhận ra vấn đề. Hình như người bé đều là người yêu hoặc chồng họ, còn cô thì sao đây?

"Em cũng vào đi." Không biết Thuần Vu Triệt đã đến bên cạnh cô lúc nào, anh bất ngờ ôm cô lên, cúi đầu nói khê vào tai cô. Din còn thuận tay tháo luôn giày của cô, sau đó Lom lấy nước rửa chân cho cô.

Diêu Từ Đồng bị hành động của họ làm cho ngỡ ngàng, đến khi bản thân đứng trong thùng gỗ đầy nho cô vẫn chưa tỉnh táo lại.

"Em còn muốn ngốc đến bao giờ?" Prin đưa tay nheo nhẹ mặt cô, cười hỏi. "Tôi phải làm gì?" Cô tròn xoe mắt nhìn, ngây ngốc hỏi anh.

"Tức nhiên là nhảy rồi." Thuần Vu Triệt, Din, Lom, Fai, Fon và Prin cùng lúc nói, chưa từng thấy mấy tên đàn ông này ăn ý như vậy, bao gồm Tịch Thiên Vũ.

Nhưng vấn đề ở chỗ là cô không biết nhảy nha!

Chuyên mục tự Pr! Mọi người hãy xem luôn truyện này của Ảnh nhé, đang viết song song với Quý Nhân Tiểu Thư.

Ánh Nắng Mùa Hạ

Tác giả: Tuyết Mị Duyệt Ảnh.

Thể loại: hiện đại, tâm linh, kinh dị, 3s.

Văn Án

Một gia tộc có lịch sử lâu đời, vô cùng bí ẩn.

Một căn bệnh kỳ lạ di truyền từ đời này sang đời khác.

Một cô gái nhỏ bé bước chân vào hào môn sâu như biển.

Sau vẻ hào nhoáng, xa hoa bên ngoài là những điều đen tối, hủ bại của gia tộc có truyền thống nhiều vạ.

"Nếu muốn sống yên, cô nên biết an phận."

"Sau mười một giờ tối không được ra khỏi phòng."

"Không có chuyện gì cần thiết thì đừng tới tìm tôi."

Đây là những lời anh nói với cô trong lần đầu tiên gặp mặt.

Và, không biết từ khi nào thái độ anh đối với cô đã chuyển biến...

"Anh đây."

"Không cần sợ."

"Ngủ đi, anh nhìn em."

Tuy rằng anh không nói lời ngon ngọt, nhưng cô biết chính mình đã kéo anh ra khỏi bóng đêm tăm tối và cô độc kia.

Tuy rằng trong thế giới của anh có vô số nguy hiểm, chết chóc, nhưng vì có anh, cô tình nguyện bước vào.

Cuộc đời của mỗi người đều có một điểm bắt đầu và kết thúc. Điểm bắt đầu của cuộc đời em là Dịch Thần, và điểm kết thúc cũng là Dịch Thần.

Lạc Hy, Cảm ơn em đã xuất hiện, cuộc đời anh mới trở nên chân thực hơn.

...

"Có người chết nữa rồi. Là nhị thiếu phu nhân của đại thiếu gia."

"Chết rất thê thảm, da mặt bị lột bỏ, thân thể trần truồng với nhiều vết thương chằng chịt. Còn thảm hơn những người trước."

"Cậu có nghĩ người tiếp theo là đại thiếu phu nhân vừa vào cửa kia không?"

"Cũng có thể lắm."

Trong gia tộc họ Dịch, cứ cách một năm lại có người chết vào đúng ngày giỗ của đại phu nhân đã mất của Dịch lão thái gia. Người ta nói là do đại phu nhân chết oan, nên mỗi năm đều về đòi mạng. Khi nào tìm được hung thủ thật sự, bà ấy mới dừng tay.

Người chết đều là nữ, phải chăng đại phu nhân đang nhấn gửi điều gì?

Thật sự là hồn ma đang tác quái, hay là do bàn tay ác độc của con người gây ra?

Thật sự là hồn ma đòi mạng, hay là do sự đố kỵ, ghen tuông của con người tạo nên?

Sự xuất hiện của cô gái nhỏ có thân phận đặc biệt đã khiến cho gia tộc vốn chịu sự nguyên rủa càng trở nên rối ren, mâu thuẫn và tranh đấu kịch liệt. Cũng chính cô đã vén lên bức màn bí mật hơn ba mươi năm của Dịch gia.

Bạn đang đọc truyện *Trúc Mộng Lan Viên: Quý Nhân Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

